יהוה

INSTITVTIO THEOLOGICA
ANDOVER. FVNDATA MDCCCVII.
PS. CXIX. 169.
כדברך הבינני
JOH. XVII. 17.
ὁ λογος ὁ σος αληθεια εστι
ΑΚΡΟΓΩΝΙ
ΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

GUILIELMI DINDORFII

GRAMMATICI GRAECI.

VOL. I.

HERODIANUS ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.
VARIETAS LECTIONIS AD ARCADIUM.
FAVORINI ECLOGAE.

LIPSIAE
IN LIBRARIA KUEHNIANA,
MDCCCXXIII.

PRAEFATIO.

Herodianum περὶ μονήρους λέξεως primum edidi ex codice regio Havniensi 1965., unde nuper descripsit ab me rogatus O. D. Blochius, vir eruditissimus, cui multorum locorum ingeniosae emendationes debentur. Est hic liber, si quis alius, recondita plenus doctrina, et propterea valde memorabilis, quod immunem nacti sumus ab grammaticorum interpolationibus: qualem nullum vidimus in iis qui Herodiani nomine inscripti adhuc prodierunt.

Prooemium, quod solum superest in codice Taurinensi C. I. 25., edidit Peyronus in Notitia librorum Valpergae-Calusii p. 33. Integrior est Havniensis. Iam persequar singula.

3, 3. τὸ αὐτὸ] ταὐτὸ Taurinensis.

3, 4. δὲ abest ab Havniensi.

3, 4. ἔστι δὲ καὶ] ἔτι καὶ Havn.

3, 10. παραγομένων] παραγωμένων Havn.

3, 10. ἀργαλέος Blochius. ἀρβαλέος Havn. omissum in Taur.

3, 11. ἐν τῷ τέλει] ἐν τέλει Taur.

3, 12. δηλουμένου] δηλωμένου Havn.

3, 12. αὐτῷ] αὐτῶν Blochius recte. Vid. 3, 19.

3, 14. ἀρσενικῷ χαρακτῆρι, καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως ἑνικόν·] ἀρσενικῷ χαρακτῆρι εὐθείας ἑνικῆς Taur.

3, 15. συλλαβῇ om. Taur.

יהוה

INSTITVTIO THEOLOGICA
ANDOVER. FVNDATA MDCCCVII.
PS. CXIX. 169.
כדברך הבינני
JOH. XVII. 17.
ὁ λογος ὁ σος αληθεια εστι
ΑΚΡΟΓΩΝΙΣ
ΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

108 72

Choeroboscus Bekkeri p. 1429. et alii. Vid. ad Hesych. v. *φλέω*.

6, 22. *λεκέας ἥψατο*] Fortasse *φακέας ἥψετο*. BLOCH. Recte. Athenaeus IV. p. 158. C. *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Διονύσοις, χύτρα δὲ φακέας ἥψετο.*

6, 25. Codex *ἀλλεξομέλεις μεκαιμάτην ἀμυγδαλῆ*. Athenaeus II. p. 53. A. ex Eupolide, non addito fabulae nomine, haec affert,

ἀπολεῖς με καὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν.

Eupolis igitur scripserat,

ἀλλ' ἐξαπολεῖς με, καὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν.

6, 11. *τὸ δὲ μῆν* (scr. *μὴν*) *δνεὺς, χειμερραν ἄγριον ὀφλήσεις; ἐθνικόν.*] Videntur in his scriptoris alicuius verba latere. *χειμέρραν* corruptum ex *χίμαιραν*. Etymol. M. p. 189, 42. *Δνεὺς, ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα ἀνετράφη ἡ χίμαιρα.*

6, 16. *ζῆς παρὰ Φερεκύδῃ*] *ζῆς* ex Pherecyde Eustathius ad Homer. p. 1387, 27.

6, 26. 27. 28. In codice scriptum est, *αμειψιας κοννῷ ἐντεῦθεν ὅσαι μάλιστα ἱερωσανφκωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς*. Athenaeus IX. p. 368. E. *Ἀμειψίας Κόννῳ·*

δίδοται μάλισθ' ἱερωσύνα

κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά.

Unde Hermanno corrigendum videtur:

ἐντεῦθεν ἐδίδοθ' ὅσα μάλισθ' ἱερώσυνα,

κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά.

7, 1. *Ἀριστοφάνης*] Pace v. 852.

ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάσσεται.

ubi vide annotationem meam et Barker. ad Steph. Thes. vol. I. part. II. p. CCCXLII.

7, 10. *παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν διυσίλλωνι*] Corruptae vocis *διυσίλλωνι* incerta emendatio. Ad litterarum ductus satis prope accedit *Αἰολοσίκωνι*, vel *Βαβυλωνίοις*. Ceterum scribendum videtur, *καὶ κ' ἐπιθυμήσεις.*

7, 15. ἀφυναλέμενον] ἀφυνξάλεκτον Blochius.

7, 22. τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας] Sunt Callimachi verba. Vid. Heyn. ad Homer. vol. VI. p. 557. Recte Herodianus ἰδανὸς, ὀξυτόνως, non ἴδανος, ut apud Eustathium scriptum.

7, 23. ἀγανὰς τράγης] Corrige ἀγανός... τραγανός. Vid. Eustath. p. 974, 53.

7, 27. ὀρανὸς] Vide Alcaei fragmentum apud Athenaeum X. p. 430. A. ubi errat Schweighaeuserus vol. V. p. 406. Recte Blomfieldus ad Alcaei fragm. I.

7, 30. αἰανοῦ ἀπτομένης] ἑανοῦ ἁπτομένη Il. κ. 9.

7, 31. ἑανοῦ κασσιτέροιο] ἑανοῦ κ. Il. σ. 612.

7, 35. Δανᾶ]. Herodianus MS. περὶ διχρόνων, qui liber propediem ab me edetur, Πᾶν εἰς ᾱ λῆγον θηλυκὸν ὄνομα, ἔχον πρὸ τοῦ ᾱ ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ σ ἢ τὸ γ̄ς εἰ μὴ κατὰ πάθος ἢ διάλεκτον ἔχει, ἔχει τὸ ᾱ συνεσταλμένον· χάλαζα, ἄμαξα, ἀμφίσβαινα, λέαινα, χαρίεσσα, μοῦσα. τὸ δὲ ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ καὶ δαγᾶ καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐστὶ κατὰ πάθος, τὸ δὲ ἑλένα καὶ ὅσα τοιαῦτα διαλέκτῳ.

8, 14. τῇ γαίᾳ et lin. 16. τῇ γέᾳ] Scribe utrobique Τεγέᾳ. Frequentia fuisse constat inter Lacedaemonios et Tegeatas dissidia bellaque varia fortuna gesta. Quae Dinias narrat, ab aliis tradita non vidi.

8, 16. τὸν λιχᾶν] Fortasse excidit παρά. BLOCH.

8, 22. Codex ἀνατεθειμένον.

8, 30. παράδειγμα] Scribe παραδείγματα.

8, 30. Ἔλεγος] Ἔλενος

8, 32. Conf. Eustath. p. 1228, 19.

8, 32. ἀκεσσαμενὸς] Ἀκεσσάμενος Il. φ. 142.

8, 33. ἐμβελακαῖς] An Cratini Μαλθακοῖς? BLOCH.

9, 1. τῷ τῆς παραλήξεως Blochius. Codex τῷ [illegible]

9, 5. παρὰ Ἀμυδῶν] Heyn. ad Il. β. 849.

9, 9. Αἰχμαλωτῆσιν] Αἰχμαλωτίσιν.

Choeroboscus Bekkeri p. 1429. et alii. Vid. ad Hesych. v. φλέω.

6, 22. λεκέας ἥψατο] Fortasse φακέας ἥψατο. BLOCH. Recte. Athenaeus IV. p. 158. C. Ἐπίχαρμος δ᾽ ἐν Διονύσοις, χύτρα δὲ φακέας ἥψετο.

6, 25. Codex ἀλλεξομέλεις μεκαι μάτην ἀμυγδαλῆ. Athenaeus II. p. 53. A, ex Eupolide, non addito fabulae nomine, haec affert,

ἀπολεῖς με καὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν.

Eupolis igitur scripserat,

ἀλλ᾽ ἐξαπολεῖς με καὶ μὲ τὴν ἀμυγδαλῆν.

6, 11. τὸ δὲ μῆν (scr. μὴν) δνεὺς, χείμερραν ἄγριον ὀφλήσεις; ἐθνικόν.] Videntur in his scriptoris alicuius verba latere. χείμερραν corruptum ex χίμαιραν. Etymol. M. p. 189, 42. Δνεῦς, ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα ἀνετράφη ἡ χίμαιρα.

6, 16. ζῆς παρὰ Φερεκύδῃ] ζῆς ex Pherecyde Eustathius ad Homer. p. 1387, 27.

6, 26. 27. 28. In codice scriptum est, ἀμειψίας κοινῷ ἐντεῦθεν ὅσαι μάλιστα ἱερωσανγκωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς. Athenaeus IX. p. 368. E. Ἀμειψίας Κόννῳ·

δίδοται μάλισθ᾽ ἱερωσύνα

κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ᾽ ἀριστερά.

Unde Hermanno corrigendum videtur:

ἐντεῦθεν ἐδίδοθ᾽ ὅσα μάλισθ᾽ ἱερώσυνα,

κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ᾽ ἀριστερά.

7, 1. Ἀριστοφάνης] Pace v. 852.

ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται.

ubi vide annotationem meam et Barker. ad Steph. Thes. vol. I. part. II. p. CCCXLII.

7, 10. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν διvσίλλωνι] Corruptae vocis διvσίλλωνι incerta emendatio. Ad litterarum ductus satis prope accedit Αἰολοσίκωνι, vel Βαβυλωνίοις. Ceterum scribendum videtur, καὶ κἀπιθυμήσεις.

7, 15. ἀφυναλώμενον] ἀφυναλώμενον Blochius.

7, 22. τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας] Sunt Callimachi verba. Vid. Heyn. ad Homer. vol. VI. p. 657. Recte Herodianus ἰδανὸς, ὀξυτόνως, non ἴδανος, ut apud Eustathium scriptum.

7, 23. ἀγανὰς τράγης] Corrige ἀγανὸς τραγανός. Vid. Eustath. p. 974. 58.

7, 27. ὀρανὸς] Vide Alcaei fragmentum apud Athenaeum X. p. 430. A. ubi errat Schweighaeuserus vol. V. p. 406. Recte Blomfieldus ad Alcaei fragm. I.

7, 30. αἰανοῦ ἀπτομένης] αἰανοῦ ὑπτομένη Il. π. 9.

7, 31. ἑανοῦ κασσιτέροιο] ἑανοῦ κ. Il. σ. 612.

7, 35. Δανᾶ]. Herodianus MS. περὶ διχρόνων, qui liber propediem ab me edetur, Πᾶν εἰς ᾱ λῆγον θηλυκὸν ὄνομα, ἔχον πρὸ τοῦ ᾱ ἓν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ σ ἢ τὸ γ εἰ μὴ κατὰ πάθος ἢ διάλεκτον ἔχει, ἔχει τὸ ᾱ συνεσταλμένον· χάλαζα, ἅμαξα, ἀμφίσβαινα, λέαινα, χαρίεσσα, μοῦσα. τὸ δὲ ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ καὶ δανᾶ καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐστὶ κατὰ πάθος, τὸ δὲ ἔλενα καὶ ὅσα τοιαῦτα διαλέκτῳ.

8, 14. τῇ γαίᾳ et lin. 16. τῇ γέᾳ] Scribe utrobique Τεγέᾳ. Frequentia fuisse constat inter Lacedaemonios et Tegeatas dissidia bellaque varia fortuna gesta. Quae Dinias narrat, ab aliis tradita non vidi.

8, 16. τῶν λιχάδων] Fortasse excidit παρά. BLOCH.

8, 22. Codex ἀνατιθέμενον

8, 30. παράδειγμα] Scribe παραδείγματα.

8, 30. Ἔλενος] Ἕλενος

8, 32. Conf. Eustath. p. 1228, 19.

8, 32. ἀκεσσάμενος] Ἀκεσσάμενος Il. φ. 142.

8, 33. ἐν μαλακαῖς] An Cratini Μαλθακοῖς? BLOCH.

9, 1. τῷ τῆς παραλήξεως Blochius. Codex τῷ τῆ

9, 1. Ἀρνύδων] Heyn. ad Il. β. 849.

9, 9. Αἰχμαλωτῆσιν] Αἰχμαλωσίαιν.

9, 14. ὑποκυσαμένη] Scr. ὑποκυσσαμένη. Tum tolle vulgare vitium δεινὰ pro αἰνά.

9, 16. ἢ νῆσον πετρήεσσαν] Dele ἤ. Verba νῆσον πετρήεσσαν tertii hexametri initium.

9, 16. τεθρηδὼν πρόθος πατήρ.] Scribe Τενθρηδὼν Προθόου πατήρ. Inter τενθρηδὼν, τερθρηδὼν et τεθρηδὼν fluctuant libri scripti Homer. Il. β. 756. et Tzetz. ad Lycophron. 899.

9, 17. μυρρηδών.] Μυρμιδών.

9, 17. Μακληδών] Heyn. ad Apollodor. p. 430.

9, 21. εἴπερ Blochius. Codex εἴ πως

9, 23. λων] δων

9, 26. φύσει μακρᾷ dedimus ex Etymol. M. p. 684, 49. Codex φύσει μακράν

9, 28. βελοροφῶν] Βελλεροφῶν

9, 32. δεξικρῶν] In Etymol. M. p. 684, 49. nunc editum Δεξιφῶν. Editiones ante Sylburgium et Favorinus in Aldi Hortis Adonidis fol. 141. a. δεξιχρῶν.

10, 1. ὅπερ] ὁ περὶ Blochius.

10, 2. ὀδυσσξίας] καὶ Ὀδυσσείας Blochius.

10, 8. Καλλίμαχος] Callimachi loco utitur Choeroboscus Bekkeri p. 1361.

10, 11. Εὐμόλοπος, Δόλιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος.] Antiqui poetae epici versus, aliunde non cognitus. Εὐμόλοπος in Εὔμολπος mutandum. Homer. hymn. in Cerer. v. 154.

ἠδὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο,
καὶ Δολίχου.

Pravo accentu editur Δολιχοῦ. Ruhnkenius, „Polyxeni et Dolichi nulla, quod sciam, apud alios mentio reperitur.“

10, 18. αἰτιατικὴ] Quod ex Aristia exemplum affertur, γενικὴν postulare videtur.

10, 23. αὐτὴν] τὴν αὐτὴν

10, 24. ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων] Conf. 14, 34.

10, 27. τρέπομεν οὐ] τρεπομένου Blochius.

10, 28. ποσειδὰν] ποτειδὰν, similiterque paullo post in Epicharmi verbis. Tum codex ὀξύαν

10, 30. ἱππόκαμπτον] ἱπποκάμπιον. Vid. Strabon. vol. III. p. 294. ed. Tzsch.

10, 32. ὄλμοῦ] ὄλμου Blochius. Dein in codice haec interpunctio ὀλμοῦ πολὺ σώφρων τε. τὴν

10, 34. τερενοποτιδᾶ] Blochius τεμένει ποτιδᾶ: Ita ποντίῳ in ποντίω mutandum erit.

10, 35. ποτιδίης] Blochius ποτιδέης. Etymol. M. p. 684, 39. Ποσειδέης.

11, 1. ἡρακλίης] Ἡρακλέης

11, 1. ποσείδειον] ποσίδειον

11, 2. ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος] ποσιδήϊον ἀ. ἄ. Homer. Il. β. 506., ubi eodem vitio olim editum ποσειδήϊον.

11, 3. ποσείδιος] ποσίδειος

11, 3. ἡράκλιος] ἡράκλειος

11, 4. Σοφοκλῆς ποιμέσι τυχῶν, καὶ δὴ — ἀποσεισαμένη.] Scribendum, Σοφοκλῆς Ποιμέσι,

τειχέων καὶ δὴ τοὺς ποσιδείους

. . . . θριγκοὺς ἀποσεισαμένη.

11, 19. ψάλλος ἀγροιῶτας ἀπὸ λιβυκῶν· ἀνδρωθέντα δὲ τὸν ἀμφιθέμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις, καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ, αὐδακήνας, βύγανμα, καλομάκαν ψῦλλον, ἀφ' οὗ ψῦλλοι τὸ ἔθνος.] Haec vehementer corrupta sunt et in codice obscuris calami ductibus perscripta, ut singularum litterarum fidem se praestare neget Blochius. ψάλλος, ψῦλλον et ψῦλλοι mutanda in Ψύλλος, Ψύλλον et Ψύλλοι. De Psyllis, populo Libyco, vide Herodotum IV. 173. In ἀγροιῶτας absconditum latet nomen scri-

ptoris, cuius verba sequuntur inde a ἐπιφθέγξαι. Puto ego significari Iubam, eruditissimum Mauritaniae regem: ex quo sponte consequitur emendatio α Λιβυκῶν, primo Libycorum libro. Ita Ἰόβαν ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν commemorat Plutarchus Moral. p. 311. C. De emendatione nostra tanto minus dubitari potest, quod Iuba teste utitur Herodianus infra p. 13, 30., ubi eodem modo Ἰώβας scriptum, non ut apud alios scriptores Ἰόβας vel Ἰούβας. Praeterea malim παῖδας: sed de filiorum nominibus nunc non quaeram.

11, 23. Ἡρόδοτος α] Cap. 30.

11, 25. ἐύμελίην] ἐϋμμελίην.

11, 26. φίλλος] Fortasse idem quod apud Arcadium p. 53, 21. βίλλος scriptum est. Neutrum aliunde novi.

11, 27. Codex φίλος στέφανος. Correxit Blochius.

12, 5. Καλλίμαχος δὲ μέλθα χελλῶνας] Scribendum puto Καλλίμαχος· δημεχθέα Χέλλωνα. Videntur enim haec ad fragmentum Callimachi pertinere quod propitia fortuna factum est ut conservaverit Choeroboscus, ubi de nomine Κόμης agit, apud Bekkerum p. 1188.

δημεχθέα Χέλλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα.

Bekkerus χελλῶνα.

12, 7. παρὰ Ξενοφῶντι] De venatione VII. 5.

12, 11. ἀλλ' ὥστε] ἄλλως τε Blochius.

12, 13. τοιοῦτος] Codex τοῦτος

12, 17. ἔχει] ἔχειν Blochius.

12, 19. πῦρ. ὁ] πῦρ, ὃ — Blochius.

12, 21. φηρὲς ἐς πύγε πυῖρ] φρὲς ἐς τό γε πῦρ Reisigius. τό γε etiam Blochius.

12, 21. σῦρ] Vide 5, 16.

12, 31. γενομένης] Fortasse delendum. BLOCHIUS.

12, 32. Φέρουσά τε Δυναμένη τε] Il. σ. 43.

13, 3. σθένω] Σθενώ Hesiod. Theog. 276. — εὐρυάλη] Codex εὖροι ἄλη

13, 6. Χοίριλος (rectius Χοιρίλος) ἐν α Περσικῶν] Egregius locus, ex quo discimus, quae Naekius coniectura assecutus est, et Περσικὰ inscriptum fuisse Choerili carmen, neque uno sed pluribus libris constitisse. Περσηΐς dicitur apud Stobaeum vol. I. p. 435. ed. Gaisford.

13, 7. παρὰ in codice ita scriptum ut non satis appareat utrum hoc an περὶ dare voluerit librarius.

13, 8. φύλ' ἐδονεῖτο] Codex φιλεδονεῖτο. πολύσμηνος lexicis accedat cum aliis plurimis quorum notitiam Herodiano debemus. Mihi de singulis admonendi otium non fuit.

13, 9. οὐδὲν δ' ὅσ᾽ οὖν] οὐδὲν δ' ἀτινοῦν, ut 20, 23.

13, 19. πρηνῆς] πρηνεῖς Blochius.

13, 20. ἄγουρα — Δημοσθένης] Midiana p. 558, 16., ubi Ἀργούρας scriptum. ἄργουρα etiam Arcadius p. 97, 4. 10.

13, 23. κυνὸς οὐρὰ] κυνόσουρα Arcadius p. 97, 10.

13, 26. οἱ τὴν] καὶ τὴν Aratus Phaenom. 36. Monuit Blochius.

13, 30. παρὰ τοῦ Ἰάβα] Recte Blochius παρὰ τῷ Ἰώβᾳ. Vide ad 11, 19.

14, 10. οὐδὲν Blochius. Codex οὐδεὶς

14, 18. τὸ ε, ἠχέεις] τὸ ε ἔχει, ὡς ἠχέεις Blochius.

14, 21. χαριεῦσας] Vide quae Etymol. M. p. 34, 41. disputat.

14, 33. παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμφῶ. ἔστω μέντοι οὖς] Haec non expedio. Theocrit. I. 28. ἀμφῶες.

14, 33. ζητητέον (codex ζητέον) τὴν κλίσιν.] Compara 10, 24.

15, 10. χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην Odyss. ο. 174.

15, 11. καὶ] Ibid. 161.

15, 12. αἰετὸς] Codex οἴελος

15, 14. Odyss. τ. 536.

15, 18. οἱ δὲ] Codex οἶδε

15, 20. Νίκανδρος] Theriac. 453.

15, 23. ἀντιθέσει] συνθέσει Blochius. Recte. Vid. 16, 3.

15, 25. ἐπινευσὶ] ἐπὶ νηυσὶ

15, 26. οἰκίαν] οἰκία

15, 26. πολυβοώτης] πουλυβοώτης Blochius.

15, 28. παρὰ τῷ ποιητῇ] Il. ι. 154.

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται.

16, 1. ὁ ποιητὴς] Il. κ. 216.

16, 5. Corrige Ζὴν, μὴν, σπλὴν, σφὴν, ψήν.

16, 5. Ἀριστοφάνης] Avibus v. 593.

εἴθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται.

16, 8. εἴπερ — μηδὲν] Codex ὅπερ — μὴ δὲ. Correxit Blochius.

16, 13. Ἑρμησιάνακτι] Codex ἑμησιάνακτι. De Hermesianactis Leontio vid. Ruhnken. Epist. crit. p. 374. ed. tert.

16, 18. σημαίνει Blochius. Codex σίας

16, 28. ῥαιστῆρα κρατερὴν] Il. σ. 477., ubi si Heynii annotationem inspexeris, intelliges quanti faciendum sit Herodiani testimonium. Sequentia ὕλης τε γαστῆρα aliunde sumpta, ita, ni fallor, corrigenda, ὕλης τ' ἐργαστῆρα.

16, 29. αἰθὴρ Blochius. Codex αἰτὴρ

16, 31. τῷ] Codex τὸ

16, 32. φήνῃ ἐειδομένη] Od. γ. 372., ubi φήνῃ εἰδομένη editum.

17, 1. 10. δοθειὴν] δοθιὴν

17, 5. οὗτος] An οὕτως?

17, 6. ἐσσὴν — μυρμιδόνων Blochius. Codex ἐσπὴν — μυρμυδόνων

17, 12. αἰγιύνης οὐ χωρεῖ δοθιῆνος] Corrigo *Αἰγίνης* νήσου χωρεῖ δοθιῆνος

17, 14. ὥσπερ πέπονθε δοθιῆνος.] Verissima est fratris mei emendatio, ὥσπερ πέπονος δοθιῆνος.

17, 16. παρὰ τῷ ποιητῇ] Od. μ. 313., ubi editum ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον.

17, 18. ὀφείλει] οὐ γὰρ ὀφείλει Blochius.

17, 20. λεγόμενον] λεγόμενα Blochius.

17, 22. τῷ Blochius. Codex τὸ

17, 24. Codex λήγοντα θήγοντα θηλυκὰ

17, 28. σφῦρα] Vide annotationem ad Aristophanis Pac. 570. Herodianus MS. περὶ διχρόνων. πυρὰ ἐκτείνει τὸ ᾱ, συστέλλει δὲ τὸ ῡ· τό τε λύρα καὶ θύρα βαρυνόμενα· τὸ δὲ σφῦρα ἐκτεῖνον τὸ ῡ καὶ συστέλλον τὸ ᾰ.

17, 30. Locus Homericus Od. δ. 500., ubi nunc longe aliud legitur, Γυρῇσίν μιν —

18, 5. Σχεδίον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως] Codex ἐλελήϊστος. Il. ζ. 35. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως. Il. ο. 515. ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον.

18, 6. κάρης ὅστ' ἐρωδιός τε] Il. μ. 20. Κάρησός τε Ῥόδιός τε. Monuit Blochius.

18, 15. κναιφέως] Corrige κνεφαῖος ex Etymol. M. p. 380, 40. BLOCHIUS.

18, 24 — 26. Codex ita: ἐπεύθοντο γὰρ παρὰ κορίννην βάνδου κοινόν. οὐδὲν εἰς νη λῆγον, ἀλλ' ἀΐδιον θέμεν βοιωτῶν — Correxit Blochius.

18, 25. παρὰ Κορίννῃ] Vid. Apollon. de pronomine p. 325. A.

18, 31. ὀφθαλμὸς δὲ ἕεις ἐν μέσῳ (μέσσῳ) ἔκειτο μετώπῳ.] Insigne Herodiani testimonium de genuina scriptura versus Hesiodei Theogon. 143., ubi nunc editum,

μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.

Eadem atque Herodianus scriptura usus haud dubie fuit antiquus auctor versuum spuriorum, qui continuo sequuntur,

Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Vana igitur fuit Heynii suspicio.

18, 32. τῷ] τῇ

19, 2. λὶς] Hermann. ad Euripid. Bacch. v. 1166.

19, 3. ἴνὸς] ἰνὸς

19, 4. τὸ τὶς] An τό τ' ἴς?

19, 4. παρ' Ἡροδότῳ] I. 179.

19, 6. κέλευδε ῥὶς] Κελένδερις Blochius. Vide Strabon. vol. V. p. 682.

19, 7. νήρης] Ἥρης. Vidit Blochius.

19, 11. εἷς] Ἶς

19, 12. ἴσχοι] ἴση

19, 22. τευ circumflexum typographi culpa amisit.

19, 25. μήτ'] Hoc vult, ἀναλογώτερον dici Tarentinorum lingua ὀλίος. Ergo scripsit μήποτ'.

19, 25. ταραντῖνοι] Codex ταραντινοὶ

19, 26. — 28. Ex his redintegrare licet Etymol. M. p. 621, 51. ὀλίος, κατὰ διάλεκτον· Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν, ἄνευ τοῦ γ, ἐν Δούλοις Μελεάγρου, ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία. Quae adeo fraudi fuerunt Sylburgio ut ex servo poetam faceret Meleagrum.

19, 27. ὀλίοισιν] Codex λιὸίοισιν

19, 29. εὐνιόβάται] ἐν Ἰοβάτῃ Hermannus. Iobates fuit Sophoclis fabula. Hanc igitur more suo imitatus videtur Rhintho.

19, 30. ὄλιον] ὀλίον

19, 32. νυμφίος ἐπὶ] νυμφίος, ἐπὶ

19, 33. σημαινομένου,] Dele comma.

19, 34. οἵ γε μὴν, ἐστὶ] εἴ γε μὴν ἐστι

20, 1. ἐν Ὑπερβόλῳ] Fefellit igitur opinio Meierum de bonis damnatorum p. 218.

20, 4. ὅδ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν] Praeclara Blochii emendatio. Codex ὅδου γὰρ ἥπτη κιζεῦν

20, 5. δικιτώμην] διητώμην Blochius.

20, 6. δὴ τῷ μὴν] δητώμην, si recte Blochius διητώμην.

20, 7. ὀλίγον, ἔλεγεν] ὀλίγον, ὄλιον ἔλεγεν Blochius.

20, 9. συνεσταλμένῳ Blochius. Codex συνεσταλμένον. Vid. 20, 20.

20, 11. φήϊνος] φήγινος Blochius.

20, 13. τὸ] τῷ Blochius. Recte. Vid. 20, 23.

20, 22. πελωπικὸς] πελοπικὸς

20, 30. μανίσκος] μηνίσκος Blochius.

20, 30. κωρακίσκος] κορακίσκος

21, 6. ὅσως] ἴσως. Similiter sententiam emendavimus 19, 25.

21, 7. ἑτάρος τε] ἑτάρους τε

21, 13. Ἐπίχαρμος ὡς ἐν ἐλπίδι πλούτῳ] Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ.

21, 23. κύντερον ἄλλο γυναικὸς] Od. λ. 427.

21, 26. ὡς τότ' ἐπασσύτερα δαναῶν] Il. δ. 427. ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες.

21, 27. ἀσσοτέρου] ἀσσοτέρω

21, 28. Od. ρ. 572.

21, 29. τῶν delendum monet Blochius.

21, 34. υἰδοῦς] υἱιδοῦς

22, 8. μετὰ δ' ἴψαο λαὸν ἀχαιόν.] μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν Il. α. 454.

22, 9. Codex τοῖς ἐν ῥήμασι

22, 11. Ἄγω supplevit Blochius.

22, 11. εἰς γω] Fortasse excidit λῆγον ῥῆμα. BLOCHIUS.

27, 18. καὶ ῥημάτων addidit Blochius. Vid. 27, 29.
27, 19. εἰδεῖται] Codex ἴσεται
27, 35. ἀθεώριτος ἀθεωρίτὶ] ἀθεώρητος ἀθεωρήτὶ
28, 9. εἰς ὄνομα Blochius. Codex ὡς ὄνομα
28, 17. ἤτοι] ἤ τοι Blochius.
28, 21. δὲ delet Blochius.
28, 24. αὐτῇ Blochius. Codex αὐτὴ
29, 4. ἀνὰ χεῖρα] Vide ad 25, 11.
29, 8. ἐπειδή] Fortasse ἐπεὶ δὲ. BLOCHIUS.
29, 15. ἀνάθερμα] ἀνάθεμα Blochius.
29, 23. ἢ] καὶ Blochius.
30, 4. στάμα] F. στῆμα. BLOCHIUS.
30, 9. Versus Homericus Il. φ. 285.. Corrige ἰόντε.
30, 22. πρὸ τοῦ ε] πρὸ τοῦ ā τὸ ε Blochius.
30, 23. [ε καὶ α] Supplevit haec Blochius.
30, 27. κηδεμόνι] Κηδαλίωνι. Vid. Hesych. v. δίατος.
31, 2. παρὰ τῷ ποιητῇ] Od. α. 218., unde corrige ὅν.
31, 4. μεταπλασμοῦ] Codex μετὰ πελαμοῦ
31, 14. δὲ delet Blochius.
31, 24. δούριζα, λίμνη] Codex δουρὶ ζαλίμνην
31, 25. βόρυζα] Accentum omisit typotheta.
31, 26. εὐρώπης] Codex εὐρώης
32, 6. Δαμήν.] Vide Choeroboscum Bekkeri pag. 1360.
32, 23. Il. ε. 684., unde corrige μὴ δή
32, 24. παρ' ἀσώτῳ μιμογράφῳ] Corrigo, παρὰ Σώφρονι τῷ μιμογράφῳ
32, 27. ἐσθλὸν] ἐσθλὴν Blochius.
33, 6. ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον] Il. κ. 520., ubi ἐρῆμον editum.
33, 6. προπαροξύνουσι] προπερισπῶσι Blochius.
33, 16. ξυρὰς] ξηρὰς Blochius.
33, 18. ἐκτεινόμενον] ἔχει addidit Blochius.

34, 8. ἂ] οὐ Blochius.

34, 9. καθαρὸν] Delet Blochius.

34, 12. θαρσείας, κρασέας, μηνύας] θρασέας, κρασσέας, μινύας Blochius.

34, 17. Τυραννίων Blochius. Codex τυρα̅νίκων

34, 19. νὺξ post ἑτέροις lectum delevit Blochius.

34, 21. μόνη] μόνη ἡ recte Blochius, ut 34, 33.

34, 21. γρῶνι (corr. γόνυ) γουνὸς ἀμείβων] Il. λ. 546.

34, 23. ἢ γοῦν Blochius. Codex ἤγουν

34, 26. γουνῷ ἀλωῆς] Il. ι. 580.

34, 35. Il. λ. 357.

35, 3. ἄμεινον] Codex ἄμειβον

35, 11. In verbis ἐν ἰνάχῳ, καὶ σατυρικοῖς vide an lateat ἐν Ἰνάχῳ σατυρικῷ.

35, 13. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον Od. μ. 283.

35, 15. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς] Od. ε. 51.

35, 17. Νίκανδρος] Theriac. 958. Corrige μνῆστιν et τὸν

35, 19. Aeschyli verba καὶ τὸν ἰχθύων γέρον cum Athenaeo II. p. 67. C. communia habet Herodianus; sed illud proprium Herodiani, quod ex Proteo satyrica sumpta esse tradit. Ceterum in codice scriptum est πρῶτ' εἰ

35, 20. πάρος Blochius. Codex πάρνος

35, 22. κλάρος] κλᾶρος

35, 23. τὸ δὲ ῥάρος Blochius. Codex τὸ δηράδος

36, 6. Il. ω. 804.

36, 9. Versus Homericus ex Od. ψ. 93. ita corrigendus,

ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε.

36, 12. δάραοι] δ' ἄρα οἱ

36, 12. τάφει Blochius. Codex τάφεις

36, 18. Nescio an ad Od. π. 138. pertineat.

36, 20 — 25. Vide Brunckii lexicon Sophocleum v. φάρος et annotationem nostram ad Herodianum περὶ διχρόνων.

36, 21. σαλαμινίους] Codex σαλαμίνιους

36, 23. συστολὴν Blochius. Codex στολῆν. Sequentia valde perturbata sunt, sed facili opera ex libro περὶ διχρόνων restituentur, κατὰ συστολὴν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τηρεῖ,

σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

Tum sequitur alius locus ex Κρίσει σατυρικῷ,

καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοί, καλύπτομαι.

37, 6. Il. κ. 226.

37, 8. Od. ξ. 229. Corrige τὸν μὲν.

37, 10. τοσοῦτον ὀνομάσῃ] τοιοῦτον ὄνομά ἐστι Blochius.

37, 10. μᾶσσον] μάσσον

37, 13. Codex θάσσονα σιρήκων. Il. ν. 819. Corrige ἔμεναι.

37, 17. δίσκουρα ἴσω δύνασθαι] Od. λ. 578.

37, 18. κείμενον ἐν φέρτρῳ] Il. σ. 236., ubi φερέτρῳ editur.

37, 21. εἰς ὅ κεν θερμὰ λοετρὰ] εἰσόκε θ. λ. Il. ξ. 6.

37, 28. ἐπιζητῶ] Codex ἐπιζήτω

38, 1. ἔλεον] Codex ἔλαιον

38, 1. βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν] Od. ξ. 432.

38, 4. ὄστεον] Codex ὄστρεον

38, 5. μονῆρες] Codex μόνηρες.

38, 7. οὐδὲ οὐδ' ὀστοῦν ἔστι] οὐδὲν οὐδ' ὀστοῦν ἔτι

38, 13. 17. Λεβυαφιγενὴς] Λιβυαφιγενὴς Blochius.

38, 13. φι] Codex φ

38, 17. Codex ἴβευκος

39, 2. συναλελειμμένα Blochius. Codex συναλημμένα

39, 9. συναληλειμμένον Blochius. Codex συνειλυμμένον

39, 15. Ἀριστοφάνει] Scribendum Ἀριστοφάνης, vel ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, vel simile quid. Quae sequuntur comici verba, καινὴ διὰ τοῦ δαμαλίου γένων φέρε κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν, duo trimetri sunt ita corrigendi,

καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δαματίου γε νῷν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Alterum versum affert Pollux X, 40. κνέφαλον simplici λ scripto: quod fraudem fecit Brunckio Amphiar. fr. IX. γε νῷν vidit etiam Blochius.

39, 23. νεφάλλων] κνεφάλλων

39, 26. μαλακροῖς] Μαλθακοῖς Blochius.

39, 26. Κρατίνου] Codex κρατίνου

39, 26. περιεφύλαξε] παρεφύλαξε Blochius.

40, 2. παρ' αὐτῷ] παρ' Ἀράτῳ (Dios. 292.), καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων, καὶ ὄρνεα πάντα. Indicavit Blochius.

40, 9. Il. o. 41.

40, 10. γέγονε ῥῆμα] γέγονεν, ἀλλὰ ῥῆμα Blochius.

40, 15. κεράσιμον] παράσημον Blochius.

40, 18. προκείμενον] προσκείμενον Blochius.

40, 25. κρέσσων] κρέσσον Blochius.

40, 25. — 28. Quae uncinis circumdedimus, in margine scripta sunt, nec videntur ab Herodiano profecta.

40, 27. γραύσσω] γλαύσσω Blochius.

41, 5. Ξενοφῶντι] Ξενοφάνει, ut constat ex Etymol. Gud. p. 301, 15., ubi γλύσσονα σῦκα ex Xenophane commemorantur. Vid. annotat. ad Etymol. M. p. 805.

41, 7. πολλῶν] πολλοὶ Blochius.

41, 12. στέρυφνός] Codex στυφνός

41, 14. δὲ] Delet Blochius.

41, 17. ἐν σφηξὶ] [illegible]
πρῦσόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν στρυφνόν.
Ita recte Elmsleius. Vulgo τουτί.

42, 3. βασιλεύτερός εἰμι] Il. ι. 160.

42, 7. ξοῦθος] Ξοῦθος

42, 8. δῶρος τε ξοῦθός τε] Δῶρός τε Ξοῦθός τε Hesiod. fr. XXVIII. Gaisf.

42, 13. Magnam similitudinem habet Theogon. v. 70. ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει.

42, 18. καλοὶ δὲ ἴσαγον ὤκεες στρουθοί] Sappho, a Blochio indicata, I. 9. καλοὶ δέ σ' ἄγον ὤκεες στροῦθοι.

42, 20. Il. β. 326.

42, 33. λοίτη] χαίτη Blochius.

43, 4. εἰς ὥρας ἀμῴην] Od. ι. 135.

43, 5. οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες] Il. λ. 67. Codex ἀμητέρες

43, 6. ὀλίγος δ' ἀμητὸς ἦεν] Il. τ. 223. ἄμητος δ' ὀλίγιστος.

43, 7. ἐκ τροπῆς] Codex ἐκ τρόπῃ

43, 8. ἄμερα] ἀμέρα

43, 15. Od. κ. 72. ἔρρ' ἐκ ν.

43, 16. γέρρω] ἐγέρρω Blochius.

43, 23. Od. ν. 407.

43, 24. κήω] κηῶ Blochius.

43, 28. παλήω] παλαίω παλήω

43, 29. ὑπεὰ typothetae error pro ὑπέρ

44, 5. ἰάζω] κεάζω Blochius.

44, 6. βαρύζω] βαΰζω Blochius.

44, 6. ἀτυχίζω] στιχίζω Blochius.

44, 15. περισπώμενον δὲ] δὲ delet Blochius.

44, 18. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσί] Il. α. 176.

44, 23. αἵματος ἧς ἀγαθοῖο] Od. δ. 611., ubi nunc editum αἵματος εἰς ἀ. vel αἵματός εἰς ἀ.

44, 25. ὑφήφασται] De ὑφήφασμαι et ὑφύφασμαι vid. Fischer. ad Weller. II. p. 405.

45, 5. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί] Hesiod. Theogon. 321.

45, 6. κωφὸν] κῶφοι Blochius.

45, 26. κρόνον] Κρόνου Blochius.

46, 2. αἰὲν] Vid. Gaisford. ad Eurip. Suppl. 82. p. 62. ed. Lips.

46, 11. Il. β. 89.

46, 14. νέκυνα] νεκηδὸν Blochius, coll. Bekker. Anecd. II. p. 941, 29.

46, 20. Sententiam ita redintreges licet, ἀλλὰ μόνον τὸ χαμᾶζε. παραιτοῦμαι δὲ τοὺς προπερισπῶντας τὸ θύραζε. Quae partim etiam Blochius vidit.

46, 23. μέταζε χατίζον] μέταζε χατίζων Hesiodus O. et D. 396., cui μέταζε restituit Spohnius ex scholiis ad Dionysium Thracem. Libri omnes μεταξύ.

46, 27. οι] Supplevit Blochius.

46, 30. δείκνυται] Codex δείκνυεται

47, 4. μόνον] μόνον κοινὸν Blochius.

47, 6. μόνον κοινὰ] μόνον κοινὸν Blochius.

Haec nunc quidem conferre licuit ad emendandum librum longe corruptissimum, quem facile intelligitur neque ab uno neque intra paucorum mensium tempus ad pristinam integritatem revocari posse. Quare plura diligentius tractanda praefationi ad alios quosdam libellos Herodianeos, proxime secuturos, reservare quam subitariis coniecturis ludere malui. Nunc enim illud potissimum efficere voluimus, ut ne viri docti insigni hoc Blochii reperto diutius carerent.

Varietatem lectionis ad Arcadium ex eodem codice a Blochio enotatam non est quod multis verbis commendemus. Apparet enim librum Havniensem bo-

nitate et integritate scripturae multum praestare Parisinis libris Barkeri. Neque illud animadversione indignum est, quod in codice Havniensi haec Herodiani καθολικῆς προσῳδίας epitome non Arcadio tribuitur, sed ab Theodosio facta esse dicitur. Quam rem liber Havniensis cum aliis quibusdam communem habere videtur. vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. VI. p. 284. Harl.

Sequuntur Favorini Eclogae ex Aldi Hortis Adonidis repetitae. Quibus etsi falsa et inutilia multa insunt, non contemnendus tamen earum usus est ad aliorum scripta grammaticorum emendanda: quod exemplis quibusdam ostendit Peyronus in Notitia librorum Valpergae - Calusii p. 32.. Relicua quae Aldi Horti Adonidis habent, alio tempore dabimus cum brevi annotatione critica et indicibus. Scribebam Lipsiae.

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

νευόμενος, ὡς τὰ τοιαῦτα πάντα τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπάρχοντα παράγωγα καθεστῶτα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς παροξύνεσθαι θέλει, ὡς ἔχει πάντα τὰ τοιαῦτα, νηφαλέος, σκωπαλέος, δειμαλέος, σμερδαλέος, κερδαλέος, φρικαλέος, θαρσαλέος, ἀργαλέος, αὐαλέος, φοιταλέος, γηραλέος, λευγαλέος, ὀπταλέος, ἰκμαλέος, ῥωμαλέος, ῥωγαλέος. τὸ μέντοι δαιδάλεος τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ἔνθεν αἰτιατική, *δαιδάλεον θώρηκα* παρὰ τῷ ποιητῇ· καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονισάλεος,

τῷ δ' αὖτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονήατο δίφρον.

καὶ δῆλον ὅτι ἡ ἀναλογία ἰωμένη τῷ τοιούτῳ διαφόρου κινήσεως παρίστησι τὰς λέξεις, ὡς ὅτι τοῦ δαιδάλεος καὶ κονισάλεος κτητικὴ Ἰωνική ἐστι ἐνδείᾳ τοῦ ῑ, ὁμοίως καὶ ἐκτόρεος καὶ νεστόρεος. ὡρισάμην διὰ τοῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ὄντα, ἐπεί ἐστι τινὰ τρισύλλαβα οὐχ ὁμοίως παρηγμένα, ἅπερ διηλλάξαντο, καὶ τῷ μὴ ὁμοίως παρῆχθαι καὶ ποσότητι συλλαβῶν καὶ νοητῷ διήλλασσε καὶ τόνῳ· ἐπὶ γὰρ τοῦ τέλους λαμβάνει καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει τὸ γαλεός, ἀλεός, παλαιός. τῶν μέντοι μὴ πληθουσῶν [τῶν] λέξεων, ἀλλὰ σπανίως δρωμένων, ἢ τῶν κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβήν, ἢ τὴν πρὸ αὐτῆς κατὰ ποσότητα μεμειωμένων ἐν στοιχείοις τε καὶ συλλαβαῖς, ἢ διαφόρῳ τόνῳ κεχρημένων καὶ οὐχ ὁμοίως τοῖς ὁμοιοκαταλήκτοις, ἔλεγχον ἀπεργάζεται ἡ ἀναλογία, οὐκ ἀποδοκιμάζουσα χρῆσθαι, ἀλλὰ σημειουμένη τὸ σπάνιον· εἴ γε τὰς παρὰ τοῖς Ἕλλησι λέξεις τῇ μὲν καθ' ὁμοιότητα ἐν πλήθει ἐκφερομένας ποικίλας καθεστώσας, ἢ σπανίους, ἡ πάσης λέξεως Ἑλληνικῆς πρόνοιαν ποιοῦσα ἀναλογίας· καὶ ὥσπερ ἡ ἐν δικτύῳ συνέχουσα τὸ πολυσχιδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων γλώσσης φθέγμα τῇ τέχνῃ, κατορθοῦν ἐπιχειροῦσα τὰς τῶν ληγόντων στοιχείων φύσεις, καὶ τῶν παραληγόντων ἢ ἀρχομένων τά τε σπάνια καὶ δαψιλῆ ἐν συντόμῳ παραδιδοῦσα. οὐδὲ οὖν πρόκειται ἡμῖν περὶ πάσης λέξεως λέγειν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐκφυγούσης τὸ πλῆθος· καὶ οὐδὲ

ταύτης καθολικῶς, ἀλλ' ἐπὶ κοινόν· οὐδὲ κατηγορεῖν τῶν λέξεων εἰ σπάνιοι εἶεν· ἐπεί τοι γε εἰ μὴ πληθύον πανταχοῦ ὡς ἡμαρτημένον ἐλέγχειν ἐπιχειρήσαιμεν, οὐκ ἂν ἐξαρκήσαιμεν, μυρίον γὰρ ἀριθμὸν εὐδοκιμωτάτων λέξεων ὡς παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐξενεχθεισῶν σακίζοντες· ἀλλ' ὥσπερ ἐγεννήσατο ἡ φύσις ἡμῖν, ταύτας παρ' αὐτῆς εὐμενῶς προσδέχεσθαι, ἀλλαχοῦ μὲν μίαν εἰσηγησαμένης, ἑτέρωθι δὲ δύο, καὶ νὴ Δία ἀλλαχόθι τρεῖς, ἔπειτα τέσσαρας, μέχρις εἰς ἄπειρον χωρήσει πλῆθος. κρίσις δὲ ἔστω τῆς προκειμένης λέξεως μονήρους ἡ πολλὴ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἡ συνήθεια ἔσθ' ὅτε ὁμοίως τοῖς παλαιοῖς ἄλλοις Ἕλλησι ἐπισταμένη χρῆσιν, ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ. τούτῳ γὰρ οὐδὲν πέφυκεν ὁμοίως λεγόμενον οὐδέτερον, ἀλλ' οὖν γε πάντες ἐχρήσαντο τῇ φωνῇ. περὶ δὴ τοῦ τοιούτου εἴδους ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος. οὐ μὴν ὅτι καὶ σῦρ τί ἐστιν. οὕτω γὰρ ἐλέγετο πρότερον ἡ Φοινίκη. τοῦτο γὰρ ἀπεξενωμένον ἐστὶ καὶ ἐν ἱστορίᾳ κείμενον, ἀγνοούμενόν τε καὶ τῇ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων χρήσει καὶ τῇ συνηθείᾳ. διὸ καὶ τὰ οὕτω λεγόμενα καὶ ἱστορία οὐκ ἀνασκευάσει τὸ ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον μονῆρες. παραλαμβάνεσθαι δέ μοι μονήρεις λέξεις εἴτε ἐν ὀνόμασιν εἴτε ἐν ῥήμασιν· ἐπεὶ ταῦτα τὰ μέρη λόγου ἔσθ' ὅτε πλήθει ἐν ὁμοιώμασιν· ὅπως διὰ τοῦ πληθύοντος παρηλλαγμένον καὶ σπάνιον ἐλέγχωμεν: τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτίθεται· αἱ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνησιν ἔχουσιν, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. τὸ μὲν οὖν πρότερον βιβλίον περιέξει τὰς μονήρεις λέξεις τὰς γινωσκομένας ὑπό τε τῆς συνηθείας καὶ τῶν παλαιῶν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τὰς ἐν ἀγνοίᾳ τῇ συνηθείᾳ. ἀρκτέον δὲ τῶν κανόνων ἐντεῦθεν, καὶ πρῶτος ἡμῖν θεὸς παρέστω. δίκαιον γὰρ τὴν ἀρχὴν ἀπ' αὐτοῦ ποιήσασθαι, ὡς καὶ ὁ Σολεὺς ἀρχόμενος ἔφη, ἐκ Διὸς ἀρχόμεσθα.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Ζεύς. τὰ εἰς ευς λήγοντα ἀρσενικὰ ἐπ' εὐθείας ἀεὶ ὑπὲρ μίαν ἐστὶ συλλαβήν· ἀριστεύς. βασιλεύς. περσεύς. πορθεύς. πρωτεύς. ἁλιεύς. οἰνεύς. λυγκεύς. ἀχιλλεύς. τηρεύς. θησεύς. ὀδυσσεύς. πηλεύς. βρισεύς. ἀτρεύς. δικαίως ἄρα ὁ ζεὺς μονοσυλλαβήσας, καὶ ἐκφεύγων τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν· τοῦ δὲ χαρακτῆρος μονήρες, τὸ γὰρ νεὺς ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον, ὡς φησὶ Φιλέας, ἀπεξενωμένον ἐστί. τὸ δὲ θεὺς ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν. τὸ δὲ εὓς ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον. τὸ δὲ φεὺς ἐπὶ τοῦ Διονύσου κείμενον, ὡς ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν εὕρομεν, καθ' ἱστορίαν ἐστὶν εἰρημένον. τὸ δὲ μῆν δνεὺς, χείμερραν ἄγριον ὀφλήσεις, ἐθνικόν. τὸ αἴτιον τοῦ μονοσυλλαβῆσαι τὸ ζεὺς ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν. ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ. καὶ γὰρ δὶς, καὶ ζὴν, καὶ δὴν, καὶ ζεὺς, καὶ ζὴς παρὰ Φερεκύδῃ κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν, καὶ δεὺς, καὶ δάν.

Γῆ. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ἐπ' εὐθείας περισπώμενα κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν ἀεὶ θέλει ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶναι, ἔχειν τε καὶ ἐντελέστερα προυποκείμενα. συκέα συκῆ. λεοντέα λεοντῆ. φακέα φακῆ. Ἐπίχαρμος· χύτρα δὲ λεκέας ἥψατο. παγῆ. γαλῆ. μυγαλῆ. ἀμυγδαλῆ. Εὔπολις Βάπταις·

ἀλλ' ἐξομέλεις με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆ.

κωλῆ. Ἀμειψίας Κόννῳ·

ἐντεῦθεν ὅσαι μάλιστα ἱερώσυνα,
κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς.

σησαμῆ. Ἀριστοφάνης·

πλακόεσσα ἕπεται, σησαμῆ συμπλάττεται.

χαιρέτω ἄρα ἡ γῆ μονοσύλλαβος οὖσα καὶ συνήθης τῇ νῦν χρήσει καὶ τῇ τῶν παλαιῶν πάντων. εἰ δέ τις λέγει, καὶ ἡ ῥέα ῥῆ κέκληται ὑπὸ τοῦ Συρίου, ἴστω ὅτι αὐτοῦ ἴδιος ἡ χρῆσις καὶ οὐ πᾶσιν ἴσως ἢ καὶ Ἀττικοῖς ἡ γνῶσις ἐστί. τὸ δὲ πλῆ εἰρημένον παρὰ Διογένει τῷ Ἀπολλωνίτῃ ἀντὶ τοῦ πλέη θηλυκοῦ ἐπιθετικῶς ἄγνωστον τοῖς ἄλλοις. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Σαμίων ὅροις. τῇ δὲ νῇ τῶν κυθογειτονίων τις τὸν φυρτὸν ἐλάμβανε. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν διυσίλλωνι·

καὶ ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφικόλοιο.

ἡ δὲ γῆ κοινὴ συνήθης. ἔτρεψάν τε τὸ η εἰς α Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς καὶ Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντες, ὡς ἀσυναλήπτου αὐτοῦ ὑπάρχοντος. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἡ γὰς εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα.

Οὐρανός. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα τρισύλλαβα ὀξυνόμενα, καὶ ἔχοντα τὸ α συνεσταλμένον πρὸ τέλους μὴ καθαρεῦον, οὐδέποτε τὴν ἄρχουσαν ἔχει φύσει μακράν. οἷον ἱκανός· καίτοιγε τὸ ῥῆμα ἐξέτεινε τὸ ι. πείθω, πιθανός. εἴδαται, ἰδανός· τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας. ἀγανὸς τράγος. σφεδανός. ἐδανός. ὀρφανός. πεδανός. ῥοδανός. σημειῶδες ἄρα τὸ οὐρανός, ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύσει μακρᾶς. Ἀλκαῖος δὲ εἰς ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, καὶ ὠρανὸς λέγων κατὰ τροπὴν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ω, καὶ ἄνευ τοῦ υ ὀρανός, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λελύσθαι. καὶ Σαπφώ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυσπαχέα. προσέθηκα μὴ καθαρεῦον, ἵνα μὴ ζητῶμεν περὶ τοῦ αἰανοῦ ἁπτομένοις, καὶ ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀθηνᾶ. οὐδὲν εἰς να λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὸν περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀθηνᾶ, οὕτως ἔσθ' ὅτε ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λεγόμενον, καὶ ὑπό τινος συνήθους λέξεως. εἰ δέ τις λέγοι, καὶ ἡ Δανᾶ οὕτως εἰ-

ρηται παρ Ἑκαταίῳ· τῇ Δανᾷ μίσγεται Ζεύς, ἴστω ὅτι τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν Φοινικῶν, ὡς αὐτός φησι, οὐκ ἔτι μέντοι Ἀττικοῖς καὶ τῇ συνηθείᾳ γνωστόν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὴν θεὸν ποικίλως λεγομένην κατὰ τὴν εὐθεῖαν. προσέθηκα δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὸ σύνηθες τὸ μνᾶ Ἀττικοῖς τε καὶ τῇ νῦν χρήσει, καὶ ἀπεξενωμένον τὸ χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.

Μοῖρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον συνεσταλμένον θηλυκὸν δισύλλαβον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ μοῖρα ἀπηνέγκατο τήνδε παράληξιν. τὸ γὰρ χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥσπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ· λέγεται δὲ, τοὺς Λακεδαιμονίους, καθ' ὃν ἐν τῇ γαίᾳ χρόνον ἦσαν αἰχμάλωτοι, δεδεμένους ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πεδίου τὸν λαχᾶν ποταμὸν, περιμήδας ἐν τῇ γέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι χοίραν.

Ἄρτεμις. οὐδὲν εἰς μις λῆγον θηλυκὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενον τῷ ε θέλει παραλήγεσθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμις κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν. εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι τὸ Χρυσόθεμις πρὸ τέλους ἔχει τὸ ε, εἴσεται ὡς ἐξ ἁπλοῦ τοῦ θέμις συντεθειμένον ἐστὶ, τὸ δὲ Ἄρτεμις οὐχ οὕτως ἔχει. μήποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τὸ α προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν, ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις.

Παρθένος. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πτώσεως τῷ ε παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἤτοι τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἢ ἐπὶ τέλους. καὶ τῶν μὲν ἐχόντων τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, παράδειγμά ἐστι ταῦτα· ὄρμενος, ἔμενος, ἔλενος, τήμενος, ὤλενος, ἰάλμενος· τῶν δὲ ἐπὶ τέλους ταῦτα· τισαμενὸς, δεξαμενὸς, ἀκεσαμενὸς, κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν μαλακοῖς. ἀγχομενός· γενναῖα βοιώτιος ἐν ἀγχομενοῦ· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. φαμενὸς Σοφοκλῆς· μάντεσσι ξουθὸς φαμενὸς τειρεσίου παῖς. τὸ τοίνυν παρθένος ἀκοινώνητον καθέ-

[illegible] τῷ [illegible] χαρακτῆρι, μόνον παροξυνόμενον ἐπ' εὐθείας, καὶ ὄνομα ὑπάρχον.

Ποσειδῶν. οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ, ὡς τὸ κλυδών, ἀμυδών. τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον χελιδὼν χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον, εἴτε ὁ περὶ τελευτῶντος γράψας, σαρπηδὼν σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται σαρπηδὼν ἀκτή. ἐν Τυμπανισταῖς,

ἡμεῖς δὲ ἐν ἄστροις, ἔνθα σαρπηδὼν πέτρα.

καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί,

τῷ δ' ὑποκυσσαμένη τέκε γοργόνας αἰνὰ πέλωρα,
καὶ σαρπηδόνα ναῖον ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,

ἢ νῆσον πετρήεσσαν. τεθρηδὼν [illegible] κηφήν. φαρκιδών. ἀσπιδών. μυρμηδών. ἀσπιδών. ἀσκληδών. μακεδών. καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ ιδων, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ποιεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ, τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδόνα λεσχαίνεις, ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν. εἴπερ οὖν τὸ ποσειδὼν ὀξύνεται, ὀφείλει διὰ τοῦ ο κλίνεσθαι. οὐδέν τε τῶν εἰς δων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται· τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ ποσειδέων καὶ ποσειδάων. ἴσως περισπᾶται· ἀλλ' οὐδὲν εἰς ων λῆγον περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραλήγεται. ἀντιφῶν. ξενοφῶν. εὐφυφῶν, ὁμήρου υἱός. νικοφῶν, ὁ κωμικός. ἀριστοφῶν. ἀγλαοφῶν κατά τινας. βελλεροφῶν· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. χαρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ· καὶ χαρναβῶντος ὅτι τῶν ὅς γε ἄρχει τὰ νῦν. εὐρυπῶν ἀλκμοῖς ἠδὲ ῥυπῶν. συλοσῶν. δεξικρῶν ἑρμωνίδης. ἑρμοκρῶν παι-

ρηται παρ' Ἑκαταίῳ· τῇ Δανᾷ μίσγεται Ζεύς, ἴστω ὅτι τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν Φοινικῶν, ὡς αὐτός φησι, οὐκ ἔτι μέντοι Ἀττικοῖς καὶ τῇ συνηθείᾳ γνωστόν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὴν θεὸν ποικίλως λεγομένην κατὰ τὴν εὐθεῖαν. προσέθηκα δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὸ σύνηθες τὸ μνᾶ Ἀττικοῖς τε καὶ τῇ νῦν χρήσει, καὶ ἀπεξενωμένον τὸ χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.

Μοῖρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον συνεσταλμένον θηλυκὸν δισύλλαβον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ μοῖρα ἀπηνέγκατο τήνδε παράληξιν. τὸ γὰρ χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥσπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ· λέγεται δὲ, τοὺς Λακεδαιμονίους, καθ' ὃν ἐν τῇ γαίᾳ χρόνον ἦσαν αἰχμάλωτοι, δεδεμένους ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πεδίου τὸν λαχᾶν ποταμὸν, περιμήδας ἐν τῇ γέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι χοίραν.

Ἄρτεμις. οὐδὲν εἰς μις λῆγον θηλυκὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενον τῷ ε θέλει παραλήγεσθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμις κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν. εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι τὸ Χρυσόθεμις πρὸ τέλους ἔχει τὸ ε, εἴσεται ὡς ἐξ ἁπλοῦ τοῦ θέμις συντεθειμένον ἐστὶ, τὸ δὲ Ἄρτεμις οὐχ οὕτως ἔχει. μήποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τὸ α προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν, ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις.

Παρθένος. τὰ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πτώσεως τῷ ε παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἤτοι τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἢ ἐπὶ τέλους. καὶ τῶν μὲν ἐχόντων τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, παράδειγμά ἐστι ταῦτα· ὅρμενος, ἔμενος, ἔλενος, τήμενος, ὤλενος, ἰάλμενος· τῶν δὲ ἐπὶ τέλους ταῦτα· τισαμενὸς, δεξαμενὸς, ἀκεσαμενὸς, κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν μαλακοῖς. ἀγχομενός· γενναῖα βοιώτιος ἐν ἀγχομενοῦ· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. φαμενὸς Σοφοκλῆς· μάντεσσι ξουθὸς φαμενὸς τειρεσίου παῖς. τὸ τοίνυν παρθένος ἀκοινώνητον καθέ-

σημεῖ τῷ χαρακτῆρι, μόνον παροξυνόμενον ἐπ' εὐθείας, καὶ ὄνομα ὑπάρχον.

Ποσειδῶν. οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ, ὡς τὸ κλυδών, ἀμυδών. τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον χελιδών χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον, εἴτε ὁ περὶ τελευτῶντος γράψας, σαρπηδών σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται σαρπηδὼν ἀκτή. ἐν Τυμπανισταῖς,

ἡμεῖς δὲ ἐν ἄστροις, ἔνθα σαρπηδὼν πέτρα.

καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί,

τῷ δ' ὑποκυσσαμένη τέκε Γοργόνας αἰνὰ πέλωρα,
καὶ σαρπηδόνα ναῖον ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,

νῆσον πετρήεσσαν. τενθρηδὼν πρόδρομος κηφήν. φαρκηδών. ἀσπιδών. μυρμηδών. ἀσπιδών. ἀσκληδών. μακεδών. καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ ιδων, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ποιεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ, τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις, ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν. εἴπερ οὖν τὸ ποσειδῶν ὀξύνεται, ὀφείλει διὰ τοῦ ο κλίνεσθαι. οὐδέν τε τῶν εἰς ων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται· τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ ποσειδέων καὶ ποσειδάων. ἴσως περισπᾶται· ἀλλ' οὐδὲν εἰς ων λῆγον περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραλήγεται. ἀντιφῶν. ξενοφῶν. εὐφυφῶν, ὁμήρου υἱός. νικοφῶν, ὁ κωμικός. ἀριστοφῶν. ἀγλαοφῶν κατά τινας. βελοροφῶν· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. χαρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ· καὶ χαρναβῶντος ὅτι τῶν ὅς γε ἄρχει τὰ νῦν. εὐρυπῶν ἀλκμοᾶς ἦδε ῥυπῶν. συλοσῶν. δεξικρῶν ἑρμονίδης. ἑρμοκρῶν καὶ

*

δακρίβης τις ἱστορεῖ· καλλικῶν· δηϊκῶν ἡρακλέους, ὅπερ ἰλιάδος γράψας ὀδυσσείας. ἀθηνικῶν ὁ τὰ σαμοθράκια γράψας. λαοκῶν. ἄλλο πλῆθος ἐστὶ τοιούτων ὀνομάτων περισπωμένων μὴ ἐχόντων πρὸ τέλους φύσει μακρὰν, ἅπαντα τε τὰ προειρημένα διὰ τοῦ ντ κλίνεται· τὸ δὲ ποσειδῶν οὐχ οὕτως ἐκλίθη. τὰ περισπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ τοῦ ō λέγεται. δημοφόων Καλλίμαχος, νυμφίε δημοφόων, ἄδικε ξένε. καλλικόων Εὐφορίων, κακώτερε καλλικόωντος. ἱπποθόων,

εὔμολπός, δόλιχός τε καὶ ἱπποθόων μεγάθυμος.

τὸ μέντοι ποσειδῶν ἢ ποσειδέων ἢ ποσειδάων λέγεται. οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ εω εἰς ᾱ παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσι, τὸ δέ γε ποσειδῶν τρέπει· ποσειδάων γὰρ λέγεται. οὐδὲν περισπώμενον ἐπὶ κλητικῆς εἰς ον περατοῦται· πῶς οὖν πόσειδον λέγεται ἡ κλητική; οὐδὲν περισπώμενον ἀποκόπτεται κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· ἐξεκόπη παρὰ Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησὶν Ἀνταῖος· αἰγαίου ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμός. οὐδὲν περισπώμενον εἰς δων λήγει, τὸ δὲ ποσειδῶν ἔχει δ πρὸ τοῦ ω. δῆλον οὖν ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα, οὔτε τοῖς ὀξυνομένοις ἔχον ἀκολουθίαν, οὔτε τοῖς περισπωμένοις· τὴν δὲ τούτων λύσιν ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν. εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ᾱ, μένοντος τοῦ ν, ποσειδᾶν· οὐδέ πω ποσειδᾶν ἁλμυρὸν ἐστυφέλιξε πόντον. παρὰ δὲ Δωριεῦσι τρέπομεν τὸ σ εἰς τ· ποτειδὰν κατ' ὀξεῖαν τάσιν· ἔνθεν γενικὴ παρ' Ἐπιχάρμῳ δευτέρῳ, τοῦ ποσειδάνος δὲ χρηστὸν υἱὸν ἱππόκαμπτον. εἴρηται δὲ καὶ ποτείδας ὡς κερκίδας· ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν Κύκλωπι· αἰνεῖ τὸν ποτίδαν, κοιλότερος ὅλμου πολύ. Σώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη ποτίδα δραστόχαιτα. ὁ δὲ τοὺς εἵλωτας τὴν γενικήν φησι, τεμενοποτιδᾶ ποντίῳ. ἴσως δὲ ἐστί τι καὶ ποτιδίης· ἔνθεν, ὡς τὸ

ἡράκλειον παρὰ τὸ ἡρακλῆς, οὕτω ποσιδήιον, καὶ ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. ὁμοίως δὲ καὶ ἀρσενικῶς κτητικῶς ποσείδιος, ὡς ἡράκλιος ἆθλος. Σοφοκλῆς ποιμέσι τυχὼν, καὶ δὴ τοὺς ποσειδίους θρίγκους ἀποσεισαμένη. ποσειδέων δὲ παροξυτόνως παρ' Ἴωσι λέγεται ὁ θεός. ὀξυτονηθὲν τὸ ὄνομα μῆνα δηλοῖ. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ διηνεκῶς, μένοντος τοῦ σ, καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ᾱ ὑπάρχοντος. παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς ποτειδάων, τραπέντος τοῦ σ εἰς τ. Κόριννα· βοιωτοὶ τοῦδε μάκαρ κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ βοιῶτε. ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς, καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.

Νῆσος. τὰ εἰς σος λήγοντα δισύλλαβα τῷ η παραληγόμενα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι. κτῆσος. θῆσος. δρῆσος. ῥῆσος. μνῆσος. πεπλάνηται ἄρα ἡ νῆσος παρὰ τὸ γένος.

Κάλλος. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ̄ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. ὕλλος τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. σκῦλλος σκύλλου πατήρ. ψάλλος ἀγροιώτας ἀπὸ λιβυκῶν· ἀνδρωθέντα δὲ τὸν ἀμφιθέμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις, καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐδακήνας· βυγάνμα· καλομάκαν ψῦλλον, ἀφ' οὗ ψύλλοι τὸ ἔθνος. τέλλος ὁ ἀθηναῖος· Ἡρόδοτος ᾱ. φέλλος τὸ κύριον· Ἡσίοδος,

φέλλον ἐϋμελίην τέκε τῇ μελιβοίᾳ.

φίλλος· παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα. σίλλος. γρύλλος· καθάρας τοὺς διοσκούρους, ὡς Φιλοστέφανος. κόλλος· Δημόγνητος ἐν τῷ περὶ κινδύνου καὶ κοκκυνα τὸν τελέστερον, καὶ κόλλον τὸ σκίρον, καὶ λαγάων, τὸν αὐτὸν ὁμοῦ καὶ κτῆσιν τὸν μνησιθέου. γάλλος, ὁ ποταμὸς καὶ τὸ ἔθνος. ἄλλος. πάλλος· Ἡρόδοτος γ̄. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τούτοις ἐμφερῆ, ἅπερ παραιτεῖται τὸ οὐδέτερον γένος. δῆλον οὖν ὡς τὸ κάλλος πεπλάνηται ἢ περὶ ποσότητα τοῦ λ̄, ἢ περὶ τὸ γένος. ὅσα γὰρ οὐδέτερά ἐστι

εἰς λος λήγοντα, ταῦτα παραιτεῖται ἔχειν ἕτερον λ, ὡς τὸ ἕλος, μέλος, βέλος, θάλος, φάλος.

Ἀπόλλων. τὰ εἰς λων λήγοντα ὀνόματα, εἰ διπλασιάζοι τὸ λ, οὐ θέλει ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἶναι. ὡς ἔχει τὸ χέλλων. Καλλίμαχος δὲ μέλθα χελλῶνας. τρέλλων· παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα. θάλλων ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι. σίλλων. Ἐπίχαρμος Χορευταῖς. κάλλων, ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμόν. σημειῶδες δὲ τὸ ἀπόλλων, ὡς περὶ δευτέραν τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν. οὐ μάχεται δὲ τὸ ἀτιτάλλων κατὰ τὴν συνήθειαν ἐν ἀγνοίᾳ ὂν καὶ τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν, ἀλλ' ὥστε καὶ τῶν μετοχῶν ἐφύλαξε τὴν κλίσιν, ὡς ἀτιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοιοῦτος χαρακτὴρ μετοχῶν ἐστι· ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀτασθάλλων, ἀγάλλων. ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ ἀπόλλων, εἰ μὲν ὄνομά ἐστι, δισυλλαβεῖν· εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ἐστι, μετοχὴν εἶναι, καὶ τὰ παρεπόμενα τῇ μετοχῇ ἔχει καὶ τὴν κίνησιν.

Πῦρ. οὐδὲν εἰς υρ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ. ὁ Σιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο· τοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τύγε πύϊρ. τὸ δὲ σῦρ οὐ σύνηθες παρὰ Ἕλλησιν, ἀλλ' ἱστορίας ἐχόμενον, ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ Φοινίκη.

Μοῦσα. τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁρᾶται· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν. αἴθουσα· ὅπερ ἔχει δισσὸν μὲν τὸ σ ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ κυρίου κατά τινας ἕν· λέγω ὅτε σημαίνει θυγατέρα ποσειδῶνος γενομένην καὶ ἀλκυόνης γενομένης. φέρουσα· καὶ τοῦτο ἐπὶ μιᾶς τῶν νηρηΐδων, φέρουσά τε δυναμένη τε. θυγάτηρ τε ἡλίου ὀνομάζεται φαέθουσα. ἴωνος δὲ τοῦ ξούθου ανα-

γράφεται μήτηρ κρέουσα. ὁμωνύμως δὲ ταύτῃ καὶ αἰνείου γυνή. μέδουσα μία τῶν γοργόνων·

σθένω τ' εὐρυάλη τε μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.

ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρῆναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδην ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὅ γ' οὖν Χοίριλος ἐν ᾱ περσικῶν,

παρὰ δὲ κρήνας ἀρεθούσας
μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις.

οὐδὲν δ' ὅτι οὖν ὤφθη δισύλλαβον εἰς ᾱ λῆγον τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον οὕτως ἐν χρήσει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦσα. τὸ γὰρ δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον, ἥ τε χοῦσα πόλις αἰγυπτίων.

Ἄρουρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον θηλυκὸν συνεσταλμένον ἁπλοῦν προσηγορικὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνως ἄρουρα. πρόσκειται δὲ προσηγορικὸν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὰ κύρια, ὡς ἔχει τὸ κόλουρα. ἔστι δὲ πόλεως ὄνομα ὡς Ἑκαταίῳ· δοκέω δὲ μάλιστα παρὰ κολοῦραν, ἵνα κρηνῆς ἔξοντο. ἄγουρα πόλις εὐβοίας· μέμνηται Δημοσθένης λέγων· ἐξ ἀγούρας τῆς εὐβοίας. ἴουρα· μέμνηται Μνασέας. ὄλουρα· μέμνηται Ἐρατοσθένης. τό τε κυνὸς οὐρὰ ἐπὶ τῇ λακωνικῇ φυλακῇ, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μαραθῶνος οὕτως καλεῖται, καὶ κύριον καὶ σύνθετόν ἐστιν. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἄρκτου,

οἱ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἐφυλάξατο δὲ ταῦτα πάντα ὁ κανών.

Κάνωβος. οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω̄ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ κάνωβος. τὸ γὰρ παρὰ τοῦ ἰώβα κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα ναβωμὸς διὰ τοῦ μ̄ γράφεται.

Δίκη. τὰ εἰς κη λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα μονογενῆ βαρύτονα, ὅτε ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι, ἤτοι συνεσταλμένον ἔχει αὐτὸ, ἢ ἐκτεταμένον. καὶ τότε μὲν συνεσταλμένον, ὁπότε σύμφωνον ὁρᾶται πρὸ τοῦ κ καταδλήγου· τότε δὲ ἐκτεταμένον, ὁπότε οὐχ οὕτως ἔχει. οἷον κίρκη, δίρκη, τρίκκη. συνέσταλται δὲ τούτων τὸ ι, ἐπεὶ σύμφωνον ἦν πρὸ τοῦ κ· τοῦ δὲ ἑτέρου, νίκη, φρίκη. ἡ τοίνυν δίκη σημειῶδες. λείπει γὰρ ἢ χρόνῳ ἢ συμφώνῳ.

Νεῖλος. οὐδὲν εἰς ος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ νεῖλος. νόϊλος τε γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον. τὸ δὲ πίλος, σπίλος, ἧλος, ἔτι φορτικόν. τὰ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται.

Χαρίεις. οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται, ἀλλ' ἢ τῷ α, ὡς ἔχει τὸ ἀντάεις, αὐλάεις· ἢ τῷ η, ὡς φωνήεις, αὐδήεις, παχνήεις· ἢ κατὰ συστολὴν ποιητικὴν τὸ ε, ἠχέεις, βρομέεις· ἢ τὸ ο, ὡς ἀσταρόεις, ἁρματόεις· ἢ τὸ ω, ὡς εὐώεις, κητώεις. τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες τῷ ι χρησάμενον πρὸ τέλους. ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει.

Οὖς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κοινωνεῖ θηλυκῷ γένει. φλοῦς φησι, χλοῦς, γλοῦς ὁ λῃστής, χνοῦς παρὰ Σοφοκλεῖ, βοῦς, ῥοῦς, θροῦς, νοῦς, σοῦς, πάλιν παρὰ τοῖς Ἴωσι χροῦς. δῆλον ὅτι πεπλάνηται περὶ τὸ γένος τὸ οὖς οὐδέτερον ὑπάρχον. ἄντιφον δ' οἱ παρὰ οὖς ἐφύλαξε ξίφει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὸ πάθος τῆς λέξεως, καθότι ποικίλως λέγεται. οὖας γὰρ, καὶ ἡ γενικὴ οὔατος· καὶ ὄας, ἔνθεν ὄατος· καὶ ἠώας, ἔνθεν ἠώατος· καὶ ὠτὸς καὶ ὀὸς, οὐκ εἰρημένον μὲν, συνεσχηματισμένον δὲ, παρὰ Θεοκρίτῳ ἄμφω. ἔστω μέντοι οὖς ζητητέον τὴν κλίσιν.

Πούς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα περισπᾶται, χνοῦς, κνοῦς, χροῦς, γλοῦς, θροῦς, φλοῦς,

πλεῦς; ῥοῦς· σημειωτέον τὸ ποὺς ὀξυνόμενον· μετοχῆς γὰρ ἐδέξατο τόνον. ποδός. τὰ εἰς δος λήγοντα δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα εὐθεῖαν ὑπισχνεῖται πτῶσιν, ὁδὸς, σποδός· οὐ δόκιμος ἄρα οὐδὲ ἡ γενικὴ ποδός.

Φρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως θηλυκόν· ἀλλ' εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται. ὁποῖον ἐστὶ τὸ χήν· θηλυκὸν γὰρ αὐτὸ οἶδεν ὁ ποιητής·

ὡς ὅδε χὴν ἥρπαξε τιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ.

καὶ,

αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων.

ἀρσενικὸν δὲ οὕτως·

χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσι
ἐξ ὕδατος·

εἶτα ἐπιφέρει·

ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
πᾶσι κατ' αὐχέν' ἔηξεν, καὶ ἔκτανεν, οἱ δὲ κέχυντο.

καὶ τοῦτο μὲν ἐν κοινότητι. ᾧ ὅμοιον δύναιτο ἂν εἶναι καὶ τὸ ῥὴν, εἴ τις βούλοιτο. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς Νίκανδρος·

αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν.

ἐν ἀντιθέσει πολύῤῥην παρὰ τῷ τὰ ναυπακτικὰ ποιήσαντι·

ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἐπινευσὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο
οἰκίαν ναιετάασκε πολύῤῥην, πολυβοώτης.

τούτου καὶ πληθυντικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ·

ἐν δὴ ἄνδρες ναιετάουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῶται.

ὁπότε δὲ λέγει ὁ ποιητὴς θῆλυν ὑπόῤῥηνον, ἀπ' εὐθείας τῆς ὑπόῤῥηνος κλίνει, ἥτις ἀπὸ γενικῆς ἀπεδέξατο τὴν σύνθεσιν· ὡς παρὰ τὴν μηνὸς τὸ δίμηνος ἢ τρίμηνος, οὕτως ῥηνὸς ὑπόῤῥηνος. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα· ζῆν, μῆν, σπλῆν, σφῆν, ψῆν. Ἀριστοφάνης,

ἤτοι κνῆπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς σῦκας οὐ κατέδονται.

εἴπερ οὖν ἀληθές ἐστι τὸ μηδὲν εἰς ην λῆγον μονοσύλλαβον θηλυκὸν γένος σημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται τὸ φρὴν περὶ τὸ γένος. διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μονοσύλλαβα. φρενὸς γάρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων τὸ η. οὐκ ἀντιθήσει τις ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ Ἑρμησιάνακτι ἐν λεοντίου α'·

δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν.

οὐ γὰρ ἐντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

Σειρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξυνόμενον θηλυκόν· μόνον δὲ τὸ σειρήν, ποτὲ δὲ καὶ μελίσσης εἶδος σημαίνει ἀρσενικῶς, ἁπλῶς λεγόμενον, οὐ κεκοινώνηκε. διὸ καὶ οἱ ἀδένες ἀρσενικῶς λεγόμενοι παρ' Ἱπποκράτει ἀναλόγως λέγονται.

Γαστήρ. τὰ εἰς τηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὰ ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, δημήτηρ· οὐδὲν δὲ θέλει ὀξύνεσθαι. σημειώδης ἡ γαστὴρ ὀξυνομένη. καὶ γὰρ ἄλλως τὰ εἰς τηρ ὀξυνόμενα ἀρσενικά, ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους εἴη· ἀστήρ, πρηστήρ, καυστήρ, πληκτήρ, ἀλκτήρ. προσέθηκα δέ, ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους, διὰ τό,

ῥαιστῆρα κρατερὴν ὕλης τε γαστῆρα.

τοιαῦτα γάρ ἐστι ὁποῖον ἡ αἰθὴρ, ἡ ἀήρ.

Σκηνή. τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ τῷ η παραληγόμενα βαρύνεται· ῥήνη, κρήνη, φήνη, φήνη εἰδομένη, γλήνη, σμήνη. σημειώδης ἄρα ἡ σκηνή.

Δοθιήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθαρεύει κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ τοῦ η σύμφωνον ἔχει ἢ σύμφωνα· οἷον σωλήν. λειχήν. κηφήν. αὐχήν. πηρὴν καθ' Ἡσίοδον πατὴρ υἱός. αἰζὴν ταντάλου παῖς. στελήν. σειρήν. βαλλὴν, οὗτος ὁ βασιλεύς. ἐσσὴν ὁ οἰκιστὴς, *μυρμιδόνων ἐσσῆνα* Καλλίμαχος. πυθμήν. λιμήν. ἀτμήν. καμασὴν ἰχθύς τις λέγεται. ἀραφὴν, εἷς τῶν ἑκατὸν ἡρώων. ἠλακατὴν, καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος κητώδους, ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον. δῆλον ὅτι σημειώδης ὁ δοθιὴν παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενος καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ η σύμφωνον. Τηλεκλείδης,

ὅδ' ἀπ' αἰγιῦνης οὐ χωρεῖ δοθιῆνος ἔχων
τὸ πρόσωπον.

καὶ Ἕρμιππος ἐν θεοῖς·

φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης ὥσπερ πέπονθε δοθιῆνος.

εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι καὶ τὸ ζάην καθαρεύει, καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ α, *ὦρσε δ' ἐπὶ ζάην ἄνεμον*, πρῶτον μὲν ἕπεται, ὡς οὐχ ὑγιῶς τὸ τοιοῦτο παραλήψεται πίστιν, ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώσεων παραθέσθαι. προείπομεν δὲ κατὰ χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν, λεγόμενον πάντα. φυλακτέον δὲ ὡς πολλοὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τοῦ ω λέγουσι τὸ δοθιὼν, συναποφερόμενοι τῷ κνακιὼν καὶ ἀσιὼν καὶ ἀνθεστηριὼν καὶ τοῖς τοιούτοις.

Πυρά. τὰ εἰς ρα λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα, ἢ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὡς τὸ ἄγκυρα, ὄλυρα, κέρκυρα, κόρκυρα· ἢ παροξύνεται, ὡς τὸ ἐφύρα, πορφύρα, κολύρα, ζεφύρα, λύρα, θύρα· ἢ προπερισπᾶται, ὡς τὸ σφῦρα· οὐδ' ὅτι οὖν ἐστιν ὀξυνόμενον. σημειῶδες ἄρα τὸ πυρά. τὸ δὲ,

πυρῇσι μὲν πρῶτα ποσειδάων ἐπέλασσε
πέτρῃσι μεγάλῃσι,

εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐκθετικήν.

λέγεται δὲ καὶ περὶ τούτων μοι πάντων ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Ἐρωδιός. τὰ διὰ τοῦ διος ὀνόματα πάντα προπαροξύνονται, χωρὶς εἰ μὴ τριβράχεα εἴη, ἢ ἐπὶ κυρίων, ὥσπερ ἔχει τὸ σχεδίος· σχεδίον δ' ἔλε λήϊτος ἥρως. καὶ κάρης ὅστ' ἐρωδιός τε. προπαροξύνονται οὖν ταῦτα· ἀΐδιος, μαψίδιος, φωρίδιος, ἐπιμαστίδιος, ῥηΐδιος, θνητάδιος, κρυπτάδιος, πανρίδιος, μουσάδιος, μιχθάδιος, ὑῤῥαδιος, μολπάδιος, ὑσσάδιος, μινυνθάδιος, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθος. διὸ σημειωτέον ἐρωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ω καὶ τὸ ι γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι·

ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρὰ ῥητὴρ
κναιφέως ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίσθην.

τὴν δὲ λύσιν τούτων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας ἐποιησάμην.

Μηχανή. τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται, πτισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη· ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανὴ σημειοῦται ὀξυνόμενον. προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον·

οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκευθον.

τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.

Εἷς. οὐδὲν ἀρσενικὸν εἰς εις λῆγον περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἷς. ἀναλογώτερον ἄρα ἕνεκα τόνου τὸ ἔεις βαρυνόμενον·

ὀφθαλμὸς δὲ ἔεις ἐν μέσῳ ἔκειτο μετώπῳ.

προσέθηκα δὲ ἕνεκα τόνου, ἐπεὶ οὐχ ὑγιαίνει ἐν τῷ πρὸ τέλους συλλαβῇ. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ ἀχέεις καὶ βρωμέεις.

Τίς. οὐδὲν εἰς τις λῆγον συνεσταλμένον μονοσυλλαβεῖ, πάντα δὲ ἐκτείνεται, ὡς τὸ λίς, κίς, ῥίς, ἴς, ἔνθεν καὶ ἡ ἶνος γενική. σημειῶδες ἄρα τὸ τίς συστέλλον τὸ ῐ. τὸ τὶς ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον παρ' Ἡροδότῳ ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ ῑ. οὕτω καὶ Σκύμνος ἐν τῷ ι τῆς ἀσίας περίπλῳ· εὑρέθη ἔχεται κέλευθε ῥὶς πόλις σαμίων, καὶ ἱερὸν παρὰ τῇ πόλει νήρης καὶ ἄλσος· ἶς ποταμὸς παρὰ θάλασσαν ἔξεισιν. ἔστιν ἶς τῆς ἰταλίας, ὡς πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν ἰταλικῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν ποσειδονίαν ὁ ἡρακλῆς· ἔστι δὲ ποταμὸς εἷς καλούμενος μέγας. εἰ δέ τινες συστέλλουσι τὸ ῐ εἰς ἀποφυγὴν τούτου, οὐ γὰρ ἐμοὶ ἶς ἴσχοι ἣ πάρος ἔσκεν, πταίουσι καὶ περὶ τὸν λόγον καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν. τὰ πύσματα ὀνοματικὰ ὄντα εἰς ος θέλει καταλήγειν· ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός, πόστος· τὸ δὲ τὶς οὐ παρεδέξατο τὴν εἰς ος κατάληξιν. ἀπαιτεῖ τὰ πύσματα τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασιν ἡ αὐτὴ ἀρχή, πόσως, ποίως, ποδαπῶς, ποῦ, πῶς, πηλίκως, πῇ, πόθεν, πόσε, πόθι, πῆμος. μόνον δὲ τὸ τὶς ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο. πρόσκειται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν, ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τὸ ῡ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τεῦ.

Ὀλίγος. οὐδὲν εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ῐ παραλήγεται καὶ παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀλίγος. μήτ' οὖν ταραντῖνοι χωρὶς τοῦ γ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον ἀποφαίνονται, ὥσπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ μελεάγρῳ,

ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία.

καὶ εὐνιοβάται,

χρήζω γὰρ ὄλιον μισθὸν αὐτὸς λαμβάνειν.

πολλὰ γάρ ἐστι εἰς ος λήγοντα καθαρῷ τῷ ῐ παραληγόμενα καὶ παροξυνόμενα, ὡς τὸ πλησίος, ἀντίος, νυμφίος ἐπὶ διαφόρου σημαινομένου, μυρίος καὶ τοῦτο ὁμοίως. οὔ γε μὴν, ἐστὶ τὸ εἰς γος λῆγον παραληγόμενον τῷ ῐ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχον καὶ προπαροξυ-

νόμενον. Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἄνευ τοῦ γ χρῆσιν ὡς βάρβαρον, λέγων οὕτως·

ὅδ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν ὦ μοῖραι φίλαι·
ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην λέγειν,
ἔφασκε δὴ τῷ μήν· ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι
ὀλίγον, ἔλεγεν.

Καρκίνος. οὐδὲν εἰς νος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι συνεσταλμένῳ παραληγόμενον παροξύνεται· ἀλλ' ἤτοι προπαροξύνεται, ὡς τὸ δρύϊνος, λίθινος, φήϊνος, καὶ ὅσα ἐστὶ τούτοις ἐμφερῆ· ἢ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἐαρινὸς, θερινὸς, πυκινός· οὐδὲν δέ ἐστι παροξυνόμενον. διὸ ἐπιστατέον τὸ καρκίνος· καὶ μόνον γὰρ παροξύνεται. καὶ ὁ αὐτὸς τόνος καὶ ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τοῦ ἐν οὐρανῷ, ὁμοίως καὶ τοῦ θαλασσίου καὶ τοῦ κυρίου ἐπιγείου, καὶ τοῦ ἐργαλείου· οὐ γὰρ ὑγιῶς τινες τοῦτο προπαροξύνουσι. περὶ δὲ τούτου ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Πηλίκος. τὰ εἰς κος λήγοντα καθαρὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὁπότε τῷ ι παραλήγει συνεσταλμένῳ, ἤτοι προπαροξύνεται, ἀνθέρικος, κύζικος· τὸ ᾠδικὸς, ἀσφοδελικὸς ὀξύνεται, ὡς τὸ πελωπικὸς, τρωϊκός· οὐδὲν δὲ ὁτιοῦν παροξυνόμενόν ἐστι. ἐπιστατέον τῷ πηλίκος παροξυνομένῳ. τούτῳ δὲ ἀκόλουθον καὶ τὸ ἡλίκος, τηλίκος, πηλίκος παρὰ Δωριεῦσι καὶ ὁπηλίκος· μία γὰρ αὐτῶν ἡ συζυγία ἐστὶ, καὶ ὁ αὐτὸς τόνος τοῖς πυσματικοῖς καὶ τοῖς ἀνταποδοτικοῖς τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβήν. τὰ εἰς κος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι καὶ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχει. ἀστερίσκος, ὀβελίσκος, μανίσκος, κορακίσκος. ἐχρῆν οὖν τὸ πηλίκος, εἰ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχειν, ὡς τὸ ἀστερίσκος, ἢ μὴ παροξύνεσθαι. πάντων δὲ λύσεις δίδωμι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Κοῖλος. οὐδὲν εἰς λος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον, ὅσα μὴ μόνον τὸ

κοῖλος. ἀνάλογον οὖν ἐστι τρισυλλαβοῦν καὶ λεγόμενον κόϊλος. μέμνηται γὰρ τὸ αἰγιαλὸς, μυττιλὸς, κυτιλὸς, νυκτιλός.

Ἑταῖρος. οὐδὲν εἰς ρος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἁπλοῦν προπερισπᾶται ἔχον πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑταῖρος. ὅσως οὖν ἀναλογώτερον τὸ ἕταρος τε, χωρὶς τοῦ ι λεγόμενον. πολλὰ γάρ ἐστι τοιαῦτα, μάρμαρος, βάρβαρος, τάλαρος, κύλλαρος, φλύαρος· τούτου δέ τινες ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ μάλιστα παρ' Ἀττικοῖς. ἔστι μέντοι τινὰ προπαροξυνόμενα ἔχοντα τὴν αι δίφθογγον ἀκέραντά ἐστιν, ἄκαιρος, εὔκαιρος, εὐπάλαιρος· ἔστι δὲ χωρίον τῆς ἀκαρίας. μέμνηται καὶ Ἐπίχαρμος, ὡς ἐν ἐλπίδι πλούτῳ οὔτουν παλαιρὸς, οὔτε βοιαυτοῦ.

Ὕστερος. τὰ εἰς τερος συγκριτικὰ, εἰ ἔχει πρὸ τῆς τερος παραγωγῆς τὸ υ, οὔτε τρισυλλαβεῖν θέλει, οὔτε ἔχειν προηγούμενον τοῦ τ τὸ σ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς υς τὸ ὄνομα θέλει παράγεσθαι· ταχύτερος, πλατύτερος, βραχύτερος, ἡδύτερος. σημειῶδες ἄρα τὸ ὕστερος, μήποτε ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων παραχθὲν, τρισύλλαβόν τε ὑπάρχον, καὶ ἔχον τὸ υ προηγούμενον τοῦ τερος. ἀλλ' ἴσως αἴτιον τὸ πάθος, ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ, κύντερον ἄλλο γυναικός. οὐκ ἔστι συγκριτικὸν, τό τε ἰθύντερος ὑπὲρ τρεῖς ἐστι συλλαβὰς, ῥήματι παρακείμενον τῷ ἰθύνω. τὸ δὲ ἐπασσύτερον, ὡς τότ' ἐπασσύτερα δαναῶν, οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ υ, ἐκ δὲ τοῦ ἀσσοτέρου ἐτράπη·

ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί.

Ἀνήρ. οὐδὲν τῶν εἰς ηρ λῆγον ὀξυνόμενον ἔχει τὸ ν πρὸ τοῦ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνήρ· τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον. προσέθηκα δὲ ὀξυνόμενον διὰ τὸ σύνηθες βαρυνόμενον κύριον καὶ δηλοῦν ποταμὸν ἐν Σικελίᾳ.

Ὀδούς. τὰ εἰς δους λήγοντα ὀνόματα ἁπλᾶ περισπᾶται, υἱδοῦς, θυγατριδοῦς, τηθαλλαδοῦς· ἀλλὰ μόνον τὸ ὀδοὺς ὀξυνόμενον ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς καὶ

κλίσιν μετοχῶν ἀνεδέξατο· τὸ ὀδόντος γὰρ ὡς διδόντος. λέγεται δὲ καὶ ὀδὼν πρὸς Ἰώνων.

Ὕψος. οὐδεμία λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ῡ ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν· ἀλλὰ μόνον τὸ ὕψος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γεγονότα: αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Αἰολεῖς δὲ ὄψος λέγουσιν αὐτὸ οἰκειότερον. ἔστι γὰρ εὑρέσθαι τὸ ῑ πρὸ διπλοῦ, ἴζω, ἰξός,

μετὰ δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

Περὶ μονήρους λέξεως τῆς ἐν ῥήμασι καὶ ἐπιρρήμασι.

Ἄγω. οὐδὲν εἰς γω ὁριστικὸν καθαρὸν δισύλλαβον βαρύνεται, καὶ πρὸ τέλους ἔχει δίχρονον συνεσταλμένον κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, τὰ δὲ ὄντα περισπᾶται, τραγῶ, στυγῶ, σφριγῶ. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω βαρυνόμενον οὐχ ὑγιῶς· ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας· εὖτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. πρόσκειται καθαρὸν, διὰ τὸ μίσγω· συστελλόμενον δίχρονον, διὰ τὸ πνίγω· κατὰ χρῆσιν δὲ λεγόμενον Ἑλλήνων, διὰ τὸ θίγω. τοῦ γὰρ θίξω ἔσται τὸ θέμα τοῦτο ἄλλου. λέγεται δὲ ὑποτακτικῶς κατὰ τὸν ὁριστικὸν χρόνον ἐὰν θίγω· διὸ προσεθήκαμεν ὁριστικόν.

[Μίσγω. οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βαρύτονον] ἔχον πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν μέσων κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει τὸ σ· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῆς ἡμετέρας διαλέκτου· φέρβω, τρίβω, λείβω, ἥδω, ἔδω, τέγγω, στέργω. μονῆρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ.

Ἐλαύνω. οὐδὲν εἰς νω λῆγον ῥῆμα ὁριστικὸν βαρύτονον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται.

Παίζω. οὐδὲν εἰς ζω λῆγον ῥῆμα ἔχει πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω.

Κράζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ ᾱ, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον,

ὑπεσταλμένης τῆς αἰολίδος διαλέκτου· οἷον σφάζω, στάζω, λάζω, χάζω, εὐάζω, ἐκκλησιάζω, σκεπάζω, ἀνιάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου θέλουσιν ἐπιτείνειν, ὥσπερ καὶ τὸ πλάζω. ἀλλ' οὖν γε ταῦτα τὰ ἀττικά ἐστιν. σημειῶδες οὖν ἀσύνηθες πᾶσι τὸ κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ, εἰ μὴ ἄρα τὸ κράζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν αὐτό. πρόσκειται μόνον τὸ ᾱ ἐπὶ τὸ σφαδαίζω, τεραίζω, ματαίζω, πρὸς τὸ ᾱ τὸ ῑ γραφόμενον ἔχοντα. παραστησόμεθα δὲ αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω ἔπταζον· ὡς τὸ, ὄρνιθες ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτῆνας φανέντα· ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ, ἔπτησαν δὲ αὐτὸ, ἐπὶ τοῦ πλάζω· τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες ἂν ἐμοὶ φέροιεν καὶ μελεδῶναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες.

Δίδωμι. οὐδὲν τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσιν ἐστὶν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα.

Εἰμί. οὐδὲν εἰς μι λῆγον ὁριστικὸν ῥῆμα κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἰμὶ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· οὐχ ὑγιῶς μέντοι οὔτε κατὰ τὸ κίνημα αὐτοῦ, οὔτε κατὰ τὴν αἰολίδα διάλεκτον, ὡς δέδεικταί μοι ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας. πρόσκειται δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἐπεὶ Αἰολεῖς πάλαιμι καὶ γέλαιμι φασὶ καὶ πλάναιμι, Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίειμι καὶ φίλειμι.

Ἐστί. οὐδέποτε ῥῆμα γ' προσώπῳ εἰς τι λήγει. λέγω δὲ πρὸ τοῦ τ ἔχον τὸ σ, οὔτε κατὰ τὰς ἄλλας διαλέκτους, οὔτε κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐστί.

Ἐσμέν. τὰ εἰς μεν λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ θέλει καθαρὸν ἔχειν τὸ μ. δίδομεν, τίθεμεν, λέγομεν, νοοῦμεν. εἰ μέντοι σύμφωνον εὑρεθείη, συγκοπὴ πρὸ αὐτοῦ ὁρᾶται γινομένη· ἴσαμεν ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἐοί-

καμεν ἔοιγμεν, δέδεγμεν, ἐπέπιθμεν. τὸ μέντοι ἴσμεν οὐχ οὕτως ἔχει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ ἴσμεν λέγεται· γρῆες ἴμεν καὶ ἡμῖν· ἡμεῖς δειμέντοιο.

Οἶδα. οὐδεὶς παρακείμενος δισύλλαβος κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν παλαιὰν χρῆσιν ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ οἶδα. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως. προσέθηκα δὲ κατὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν, ἐπεὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐστί· ἔσθ' ὅτε ᾦδα λέγομεν δισυλλάβως.

Ἔπεσον. οὐδεὶς δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγων πρὸ τοῦ ο ἔχει τὸ σ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔπεσον. ὁ γὰρ κατέχεσον παρ' Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμέδει εἰρημένος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήσεώς ἐστι, οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένος, ἤτοι κωμικῶς πεποιημένος.

Αἰνῶ. τὰ διὰ τοῦ αινω δισύλλαβα βαρύτονά ἐστι· βαίνω, δραίνω, ῥαίνω, καίνω, κταίνω, σαίνω, χραίνω. αἴνω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης, αἴνειν πτήσσειν. σεσημείωται τὸ αἰνῶ περισπώμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ ὄνομα αὐτοῦ προκατῆρξε· διὸ περιεσπάσθη.

Δός. τὰ εἰς σ λήγοντα προστακτικὰ μονοσύλλαβά τε ἐστὶ καὶ τὸ ε ἔχει· ἕς, ἔνθεν τὸ ἄφες, πρόες· θές· φρές· σπές. ἔνθα ταθεὶς φρές μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον. σημειῶδες τὸ δὸς μόνον τὸ ος ἔχον· αἰτία δὲ ἡ συζυγία.

Δοῦναι. οὐδὲν εἰς ναι λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται· ἀλλ' εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, τῇ ει παραλήγεται, εἶναι, εἴτε δασυνόμενον ἀορίστου χρόνου. σημειῶδες ἄρα τὸ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐστι τὸ λέγειν δῶναι, ὡς γνῶναι, βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ὁμηρικῆς,

κέλσαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι.

δῆλον δὲ ἔσται ἐκ τοῦ κατ' ἀναλογίαν κινήματος ἐν ἑτέροις. τὰ τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ἀπαρέμφατα

προ τῆς αι διφθόγγου τὸ σ ἔχει, ἀκοῦσαι, ὀροῦσαι, λοῦσαι. πῶς οὖν τὸ δοῦναι ἔχει τὸ ν; τοῦτο γάρ,

ὦ τέκος, ἤ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα
δοῦναι,

ποιητικόν. τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ ω ἔγραφον.

Περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Ἅπαξ. τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεσθαι θέλει, ὀκλὰξ, ὀδὰξ, ἐναλλὰξ, εὐθρὰξ, αὐτοδὰξ, ἐπιδάξ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἅπαξ βαρύνεται. ὅπερ ἐν συντάξει τοῦ πάντως ἢ τοῦ ἁπλῶς ἐκκλίνει τὸν τόνον, ὡσεὶ ὀξύνοιτο τὸ ἅπαξ· ἅπαντες γὰρ λέγομεν τὸ ἀπαξαπλῶς ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ.

Ὧδε. οὐδὲν εἰς δε λῆγον ἐπίῤῥημα δισύλλαβόν ἐστι τῷ ω παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὧδε.

Ἔνδον. οὐδὲν εἰς δον λῆγον ἐπίῤῥημα βαρύνεσθαι θέλει, πάντα δὲ ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ σχεδὸν, ταυρηδὸν, ἑλκηδὸν, παστάδον, παρακλιδὸν, ῥυδὸν, ὀμφαδόν, ἀφνειοῖο ἄφθονος ἀκόλουθα ἡ παράθεσίς ἐστι τῶν ὀξυνομένων· ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται. τῆς διαλλαγῆς ἐν ἑτέροις δίδοται ἡ αἰτία.

Πάρεξ. οὐδὲν εἰς εξ ἐπίῤῥημα βαρυνόμενον ἐκ δύο προθέσεων συνεστηκὸς, ὅπερ καὶ γενικῇ θέλει συντάττεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ πάρεξ. καὶ γὰρ ἡ συνήθεια οὕτως ἔσθ', ὅτε φησὶ, πάρεξ ἀπολλωνίου· ὃν τρόπον καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ ἔφη, πάρεξ τοῦ τε σκυθίου ἔθνεος. παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἕτερόν ἐστι τὸ ὀξυνόμενον· ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε· παρὲξ περιμήκεα δῶρα. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ.

Ὡς, τώς. οὐδὲν εἰς ως λῆγον ἐπίῤῥημα ὀξυνόμενον, ὑπεσταλμένης δωρίδος διαλέκτου, ἀλλὰ μόνον τὸ ὡς, καὶ τὸ ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον. οὐκ ἀγνοῶ

μέντοι, ὅτι ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ καὶ διαφόρῳ συντάξει ἔσθ' ὅτε περισπᾶται.

Ὀψέ. οὐδὲν εἰς ψε λῆγον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀψὲ, ὅπερ ἐν συνθέσει φιλεῖ τρέπειν τὸ ε εἰς τὸ ι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ὀψιμαθὴς, ὀψίτυχος, ὀψιτέλεστον, ἔκ τε ὀψὲ τελεῖ ὀψίγονος. διὸ καὶ τὸ, δείελος ὀψὲ δύνων, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, τότε, ὅτε ὀψὲ δύνοντα βοώτην, παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ Ἀράτῳ, οὐ σύνηθες· ἐπεὶ κἂν ἔτρεπε τὸ ε εἰς ι. ἤδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ι αὐτὸ ἀποφαίνονται· ὀψὶ γὰρ ἀρξάτω· ἴσως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Μᾶλλον. οὐδὲν ὅμοιον τῷ μᾶλλον κατὰ χρόνον. τὸ γὰρ εἰ ἔχοι ἐν ἐπιφορᾷ διπλασιαζόμενον τὸ λλ ἐν μιᾷ λέξει, συστέλλεσθαι φιλεῖ τρέπειν, χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ η εἰς α παρὰ διαλέκτῳ. τὸ παράδειγμα πῶς ἔχει; ἄλλος, γάλλος, θάλλος, θάλλω, πάλλω, ἄλλομαι, ἀγάλλομαι, καὶ ἄλλο πλῆθος λέξεων τοιούτων ἀδιάπτωτον. σημειωτέον ἄρα περὶ χρόνον τὸ μᾶλλον. τὸ γὰρ ὀτράλλις συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ', ἀλλ' ἄν μοι μεγαλύνεο τι δακτυλίῳ πέρι καὶ ἄλλαν μη χαμεστέραν φρένα καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην.

Ἀθροῦν. οὐδὲν εἰς ουν λήγει ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν· ὅπερ καὶ ἐπεκτάσεσι ποιητικαῖς κέχρηται καὶ παραθέσει ἄρθρου ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ. παραιτοῦμαι δὲ τὸ αἰσχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς εἴλω τασαίμην· ἀλλὰ μισχοῦν καθήμενοι· ἐπεὶ ὀνοματικά ἐστι.

Δεῦρο. οὐδὲν εἰς ρο λήγει ἐπίῤῥημα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο. ὅπερ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ω. ἐν τῷ, ἢ δεύρω μὲν ἔπαυτο· παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωσιν. παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ δεῦρα, καὶ δευρὶ διὰ τοῦ ι·

παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἔσθ' ὅτε καὶ δευρὶ λέγεται διὰ τοῦ ῑ. τετόλμηται δὲ αὐτοῦ καὶ θέμα τις θεῖναι πληθυντικὸν τὸ δεῦτε. ὅτι δέ ἐστιν ἐπίῤῥημα, ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων λέγεται.

Ἐκεῖθεν. οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίῤῥημα τοπικὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κεῖνοθεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο τὸ αὐτό· αἰ γάρ κ' ἀλλόθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι. τὸ δὲ αὖθε ἐπέκτασις καὶ οὐ τοπικόν.

Χαμαί. οὐδὲν εἰς αι λῆγον ἐπίῤῥημα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεται· λέγω δὴ τὸ χαμαί· τὰ δὲ τοιαῦτα περισπᾶται, ἀταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ· τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων.

Αὐτάρκης ἡ παράθεσις τῆς μονήρους λέξεως ἐν τούτῳ βιβλίῳ· ὅπως καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ σχεδὸν ἴσην παράθεσιν ποιησόμεθα. εἰ δέ τις ἐπιζητοίη, διὰ τί ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιῤῥημάτων τὴν παράθεσιν ἐποιησάμεθα, εἴσεται μὲν ἐκ τοῦ προοιμίου· ἀλλὰ καὶ νῦν δηλώσω, ὡς ἀντωνυμιῶν μὲν οὐκ ἐμνήσθην, ἐπεὶ σχεδὸν μονήρεις εἰσὶ πᾶσαι, καὶ μάλιστα αἱ πρωτότυποι· ἀλλ' οὐδὲ μετοχῶν, ἐπεὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰσι, καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ κινοῦν αὐτὰς ῥῆμα. εἰ δὲ καὶ περὶ μίαν καὶ δευτέραν ἐγένετό τις ζήτησις, τοῦτο οὐ μονήρους ἐστὶ λέξεως ἰδίωμα. οὔτε μὴν ἄρθρων οὔτε προθέσεων ἐμνήσθην, ἀλλ' οὐδὲ συνδέσμων. ἐπὶ τούτων τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐξηριθμημέναι ὧν εἰσιν αἱ φωναί· τῶν δὲ προειρημένων μερῶν λόγου, λέγω δὲ ὀνόματός τε καὶ ῥήματος καὶ ἐπιῤῥήματος, πολλὴ μὲν χρῆσις φωνῶν, παραγωγή τε αὐτοῖς ποικίλη πρόσεστι καὶ σχεδὸν ἴση. ὄνομα μὲν γὰρ εἰς ὄνομα παράγεται, ὡς λεπτὸς λεπτίνης, ἄριστος ἀριστεύς. παράγεται δὲ καὶ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὴν μάστιγος γενικὴν τὸ μαστιγῶ, καὶ παρὰ τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ. παράγεται δὲ καὶ εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς παρὰ τὸ ἀκόνιτος ἀκονιτί, ἀθεώριτος ἀθεω-

ριτὶ, λεσβόθεν τε καὶ οὐρανόθεν. τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ ῥῆμα· ἤτοι γὰρ αὐτὸ καὶ εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ ἀθλεύω, ἵζω ἱζάνω· ἢ εἰς ὄνομα, ὡς παρὰ ποιητὴς ποίημα· ἢ εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὃ καὶ Καλλίμαχος φησὶν, ἦλθον εἰς ὄβδην· πλέκω πλέγδην, μέσφα περιπλέγδην· ἄρδω ἄρδην. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπίῤῥημα τὴν αὐτὴν ποσότητα ἔχει τῆς παραγωγῆς. ἢ γὰρ πάλιν εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἐγγὺς ἐγγύθεν· ἢ εἰς ὄνομα, ὡς τὸ ἐγγύτερον, ἀνώτερον· ἢ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὸ ὀψὲ ὀψίζω. σχεδὸν οὖν ταῦτα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀλλήλοις προσπέπονθε· διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν πεποίημαι τοὺς κανόνας. εἰ δέ τις λέγοι, ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία ποικίλην παραγωγὴν ἔχει· εἴς τε γὰρ ἑαυτὴν παρῆκται καὶ εἰς ἐπίῤῥημα· ἴστω ὅτι ἐνέλειψαν τοῖς κυριωτάτοις, λέγω δὲ ῥήματι καὶ ὀνόματι· τὸ γὰρ ἡμετέροισι καὶ τὸ σφετεριζόμενος τῶν παραγώγων. ἤτοι πρόθεσις παρῆκται μὲν εἰς ὄνομα καὶ ἐπίῤῥημα, οὔτε γε μὴν εἰς αὑτὴν, οὐδὲ εἰς ῥῆμα. τά τε προκείμενα μόρια, λέγω δὲ ὄνομα καὶ ῥῆμα, οὐκ ἀπέδωκεν ἀφ' ἑαυτῶν παραγωγὴν, οὔτε εἰς ἀντωνυμίαν, οὔτε εἰς πρόθεσιν, ἐπειδήπερ δὲ θεματικώτερα ὑπῆρχεν. ἡ μέντοι μετοχὴ, εἰ καὶ μέρος λόγου ἐστὶν, ἐκεῖνό γε ἔχει ἐξαίρετον, τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι. διὸ δὴ οὐδὲ αὐτῇ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι μὴ καὶ τά τε σπανίως, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν, εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουσιν· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἄσμενος καὶ τὸ κρέων καὶ ἀκέων καὶ κτημένος. τοσαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ περὶ μονήρους λέξεως.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ἐν μὲν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ, ἄριστε φιλολόγε, περὶ μονήρους λέξεως ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν ἑωρᾶτο καὶ τῇ νυνὶ συνηθείᾳ· νυνὶ δὲ στρέψομαι καὶ ἐπὶ τὰς γνωριζομένας μὲν ὁμοίως καὶ τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ καὶ τῇ παλαιῶν χρήσει, πειράσομαι δὲ καὶ ἄλλας παραθέσθαι λέξεις, αἵτινες οὐκ εἰσὶν ἐν τῇ νυνὶ συνηθείᾳ, καὶ παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοῖς. ἔστω δέ μοι ἡ παράθεσις ὁμοίως ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων. ἐπειδή τινες ἐπεζήτησαν, εἰ δύναται τὸ τοιοῦτο εἶδος καὶ ἐν προθέσεσιν ὀφθῆναι, κατὰ τοῦτο ἐπειράθην ὀλίγας προθέσεις ἐλέγξαι ἐν εἴδει τινὶ μονήρεις ὑπαρχούσας.

Ὄνομα. οὐδὲν εἰς μα λῆγον οὐδέτερον ἁπλοῦν ἐν τοῖς πρὸ τέλους δύο συλλαβαῖς δισσὸν ἔχει ō, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ποίημα, νόημα, δόνημα, φίλημα, ἀνάθερμα, φώνημα, στεφάνωμα, χρύσωμα, κώλυμα, σόλυμα, ἔρυμα, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθος τοιούτων τῶν ὀνομάτων, ἀδιάπτωτον ποιεῖ τὸν κανόνα. δῆλον ὡς τὸ ὄνομα μονῆρες ἐστί· καὶ γὰρ ἥ τε τρίτη ἀπὸ τέλους τὸ ō ἔχει καὶ ἡ πρὸ τέλους. Αἰολεῖς δὲ ὄνυμα λέγοντες αὐτὸ ἀπολύουσι τοῦ προκειμένου ἐλέγχου. πρόσκειται τῷ κανόνι ἁπλοῦν, ἵνα μή τις ταῦτα σύνθετα ὄντα ὡς ἀντιπίπτοντα παραλλάξῃ συνεχῶς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα· λέγω δὲ τὸ πρόδομα, ἢ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται.

Δέμας. τὰ εἰς μα λήγοντα οὐδέτερα ἐναντία ἐστὶ τοῖς εἰς ας λήγουσι. τὰ μὲν γὰρ εἰς ας λήγοντα παραιτεῖται τὸ μ ἔχειν πρὸ τοῦ ᾱ, ὡς ἔχει τὸ σέβας, οὖδας,

κνέφας, ψέφας, κέρας, τέρας, γῆρας, γέρας, βρέτας, δέπας, σκέπας· καὶ ἄλλα μυρία ἐστὶ τοιαῦτα μὴ ἔχοντα τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ᾱ. τὰ δὲ ἔχοντα τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ᾱ παραιτεῖται τὴν εἰς σ̄ κατάληξιν, ὡς ἔχει τὸ δόμα, θέμα, στάμα, χύμα, λύμα, δῶμα, πτῶμα. πῶς οὖν τὸ δέμας καὶ τὸ μ̄ ἔχει πρὸ τοῦ ᾱ, καὶ τὴν εἰς σ̄ κατάληξιν; ὧς ἐστι οὕτως ὁρίσασθαι· οὐδὲν εἰς μας λῆγον οὐδέτερον· μονῆρες ἄρα τὸ δέμας.

στήτην ἐγγὺς ἴοντο, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην.

Πεῖραρ. οὐδὲν εἰς αρ̄ λῆγον οὐδέτερον πρὸ τοῦ ᾱ ἔχει ρ̄, ἀλλ' ἤτοι καθαρεύει ἢ ἄλλο τι σύμφωνον ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἔαρ, κέαρ, οὖθαρ, εἶδαρ, μάκαρ, ἧπαρ, νέκταρ. μονῆρες ἄρα τὸ πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. οὐδέτερον δὲ προσέθηκα, ἐπεὶ ἄραρ τις λέγεται ποταμὸς, ὡς παρατιθέναι καὶ ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως·

μισγόμεθ' ἀλλήλων, ὡς ἄραρος ῥοδανός.

Κρέας. οὐδὲν οὐδέτερον εἰς ας̄ λῆγον καθαρὸν τῷ ε̄ παραλήγει κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνον τὸ κρέας. τὰ δὲ ἔχοντα καθαρὸν τὸ ᾱ, καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ε̄, εἰς ρ̄ θέλει καταλήγειν, ἔαρ, στέαρ, κέαρ, φρέαρ. τὸ τοίνυν κρέας ἢ εἰς ρ̄ ὤφειλε καταλήγειν, ἢ εἴπερ εἰς σ̄ καταλήγοι, ὀφείλει μεταξὺ τοῦ [ε̄ καὶ ᾱ] σύμφωνον ἔχειν, ὥσπερ τὸ λέπας, σκέπας, κνέφας, βρέτας. προσέθηκα δὲ κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἐπεὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ *τὰ δέατα περιτετημένοι·* ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. ὅ τε Σοφοκλῆς ἐν κηδεμόνι σατυρικῷ φησὶ, *καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῷ ἀρτύματι ὑπὸ τοῦ δέατος*, ἀντὶ τοῦ δέους· ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. ὅ τε Ξενοφάνης φησὶ,

καὶ μὴν ἐνὶ σπεάτεσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ·

ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡς ἀπὸ τοι-

ούτων εὐθειῶν τὰς κλίσεις λαμβάνει, οὐκ οὔσας μέντοι ἐν χρήσει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ κτεάτεσσιν·

ἀνέρος, ἐν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·

μεταπλασμοῦ ἔχεται ἐκ τῆς κτεάτοις δοτικῆς.

Ἰχθῦς. οὐδὲν εἰς υς λῆγον ἀρσενικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, μὴ ἔχον ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν, περισπᾶσθαι θέλει. σημειῶδες ἄρα ὁ ἰχθῦς. προσέθηκα δὲ μὴ ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν διὰ τὸ ἀπφῦς· δοκεῖ γὰρ παρὰ τὸ ἀπφὰς παρωνομάσθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἐπὶ τὸν διόνυσον. ὧν οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιαι τῷ προκειμένῳ· ἰχθύος γὰρ λέγεται· οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύος λέγεσθαι. μόνον δὲ διὰ δύο δασέων ἐκφέρεται ὁ ἰχθῦς, τῶν δὲ ἄλλων εἰς υς ληγόντων οὐχ οὕτως ἐχόντων. πρόσκειται δὲ τῷ κανόνι ἀρσενικὸν διὰ τὸ ὀφρῦς περισπώμενον θηλυκόν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀσφῦς. ὥστε, εἰ περισπᾶται τὸ ἰχθῦς, ἔστω θηλυκόν· εἰ δὲ ἀρσενικόν ἐστι, ὀφείλει ὅμοιον εἶναι τῷ στάχυς, βότρυς.

Μᾶζα. τὰ εἰς ζα λήγοντα θηλυκὰ, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους δίχρονον, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς τὸ ῥίζα, σχίζα, σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σοφοκλῆς ἐν αὔπνῳ πυρκαεῖ,

κάτω κρέμανται σπίζα τέως ἐν ἕρκεσι.

δούριζα, λίμνη παρὰ τὸν λίξαν ποταμόν· Ἑκαταῖος περιηγήσει ἀσίας, τῇ δὲ λίμνῃ δούριζα ὄνομα. βορυζα, πόλις περσικὴ, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει εὐρώπης· μετὰ δὲ βόρυζα, πόλις περσέων· μετὰ δὲ θυνίας παρὰ βυζάντης καυκωνίδος πόλις. ἆζα, γάζα, χάλαζα. σημειῶδες ἄρα ἡ μᾶζα ἐκτείνουσα τὸ πρὸ τέλους ᾱ.

Ἀγαυός. οὐδὲν εἰς ος λῆγον καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀγαυός.

Χθών. τὰ εἰς ων μονοσύλλαβα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι, καὶ φυλάττει τὸ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ· πρών, χὼν τὸ ἐθνικὸν, κλὼν, θὼν, εἴτε θῶνος εἴτε θῶντος· ἀλλὰ μόνον τὸ χθὼν θηλυκόν ἐστι, καὶ διήλλαξε κατὰ τὴν κλίσιν.

Δαμήν. τὰ εἰς μην λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ γενικῇ τὸ η̅ εἰς ε̅ τρέπει, ποιμένος, λιμένος, πυθμένος· ἀλλὰ μόνον τὸ δαμὴν ἐφύλαξε τὸ η̅· δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται ἀργολικαῖς. ἴσως δὲ, ἐπεὶ κύριόν ἐστι, παραλλαγὴν ἐποιήσατο. τὸ δὲ ἀλλαμὴν παραιτοῦμαι· οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα ὑπὸ διοδώρου παρατεθειμένον.

Ἰχώρ. οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ πάντα βαρύνεσθαι· ῥήτωρ, κλήτωρ, ἵστωρ, ἕκτωρ, πέλωρ, κέλωρ, ἄκτωρ, σπέρχωρ, ἀνίχωρ, ἄχωρ, ἀναῦζωρ. ἡ δὲ ἱστορία τῶν ὀνομάτων εἴρηταί μοι ἐν δευτέρῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. σημειῶδες ἄρα τὸ ἰχὼρ μόνον ὀξυνόμενον· τὸ δὲ αἴτιον εἴρηται ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Τέκμωρ. οὐδὲν εἰς ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ω̅·

πριαμίδη, μή με ἕλωρ δαναοῖσιν ἐάσῃς·

νίκωρ παρ' ἀσώτῳ μιμογράφῳ· ὕδωρ· ἔλδωρ· οὐ γὰρ συμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάστασις. ὁ δὲ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται, οὔτι κατὰ σφετέραν ἐέλδωρ· καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλδωρ. σημειῶδες οὖν τὸ τέκμωρ, ἔχον ἐπιπλοκὴν δύο συμφώνων· ἢ ἴσως ἀναλογώτερον ἐκδεκτέον τὸ τέκμωρ· ἶσον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἴχθαρ· τοῦ δὲ σημειοῦσθαι τὸ τέκμωρ αἴτιον ὁ πλεονασμὸς τοῦ μ̅.

Πολύς. τὰ εἰς υς λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ υ̅ συνεσταλμένον βαρύνεσθαι θέλει· θῆλυς· φόλυς, φόλυες κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ· ἔπηλυς· νέηλυς· ὄλολυς τὸ προσηγορικὸν, εἴτε τὸ κύριον· ζήλυς ὁ ποτα-

μός· ἔγχελυς· μόλυς. σημειῶδες ἄρα τὸ πολὺς ὀξυνόμενον. πρόσκειται δὲ καθαρὸν διὰ τὸ ἀμβλὺς, συνεσταλμένον δὲ τὸ ῡ διὰ τὸ ἰλύς.

Ἔρημος. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενον τῷ η̄ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ἔρημος· ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον. Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξύνουσι τὴν λέξιν.

Ἑτοῖμος. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑτοῖμος. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι.

Πλυνός. τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν, παραληγόμενα δὲ τῷ ῡ, πάντως ἐκτεταμένῳ παραλήγεσθαι θέλει· φρυνὸς, θυνὸς, γρυνός· σημαίνει δὲ, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος φησὶ, τὰς τῶν ξύλων ξυρὰς καὶ παχείας ῥίζας. σημειῶδες ἄρα τὸ πλυνὸς κατὰ χρόνον· καί τοι γε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον τὸ ῡ.

Αἰνότης. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῆς νος καταλήξεως παρήχθη. σημειῶδες ἄρα τὸ αἰνότης ὄνομα.

Ἀνδρότης. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῶν εἰς ρ̄ ληγόντων παράγεται. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδρότης ὄνομα. ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος, ὡς κοῦφος κουφότης· ἢ ἀπὸ τῶν εἰς υς, ὡς ταχὺς ταχύτης· ἢ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὡς παρὰ τὸ ἵεμαι ἱότης· οὐδέποτε μέντοι ἀπὸ τῶν εἰς ρ ληγόντων. δεῖ δὲ καὶ τὸ αἰνότης· παρὰ γὰρ τὴν εἰς ος εὐθεῖαν οὔ τινος ἢ εἰς υς.

Φερνή. τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ρ̄ βαρύνεσθαι θέλει· πέρνη, πτέρνη, πτάρνη πόλις, κέρνη ὁμοίως, ἄρνη· ἀλλὰ μόνον τὸ φερνὴ ὀξύνεται. Αἰολεῖς δὲ φέρναν αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ ἀλέναν.

Ἀρνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα πρὸ τοῦ ν ρ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος πληγαί. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικὸς λέγει σκέπαρνος ἐπ' εὐθείας ἀρσενικῆς, ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ἀνδρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα πρὸ τοῦ ρ ἔχει τὸ δ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνδρός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ἐν τοῖς περὶ καθολικωτέρας προσῳδίας εἴρηται.

Ἀνδριάς. τὰ εἰς ας λήγοντα καθαρὸν, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ α, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φωνῆεν ἢ φωνήεντα, βαρύνεσθαι θέλει· δρακοντίας, ὀνοματίας, καππατίας, λοξίας, εὐρυξίας, βορέας, ἠρέας, θαρσέας, κρατέας, μηνύας, φλεγύας, ἀνδρέας. μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριὰς ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἡμάς. τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Στρατονίκου, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Γουνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη γουνός· γοῦνι γουνὸς ἀμείβων. αἴτιον δὲ τὸ πάθος· οὐ γὰρ εὐθεῖά τις προκατάρχει μονοσύλλαβος ἡ γοῦν, ὡς οἴονται οἱ πρὸ ἐμοῦ. τὰ δὲ εἰς νος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα ὀξυνόμενα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπ' εὐθείας ὁρᾶται· γουνός· ἔνθεν δοτικὴ ἡ, γουνῷ ἀλωῆς· βουνός· κρουνός. δῆλον οὖν ὅτι ἡ γουνὸς γενικὴ οὐχ ὑγιαίνει· εὐθείας γὰρ χαρακτῆρα ἀπεδέξατο. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὡς ὅτι παραβαίνουσι καὶ τοὺς χαρακτῆρας παθοῦσαι.

Δουρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ρος λήγουσα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός. αἴτιον δὲ πάλιν τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δόρατος·

τόφρα δὲ τυδείδης μετὰ δούρατος ᾦχετ' ἐρωήν.

οὐ γὰρ, ὥσπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίς ἐστι δουρὶ, κωλυούσης καὶ τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἑλλήνων. ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι τὸ πάθος· καὶ γὰρ δορὸς καὶ δουρὸς εἴρηται, καὶ δούρατος καὶ δόρεος, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ῥάρος. οὐδέποτε τὸ ρ ἄρχον ψιλοῦται, ἀεὶ δὲ δασύνεται. σημειῶδες ἄρα τὸ ῥάρος· τὸ γὰρ ῥάριδος δηλοῦς παρ' αὐτὸ γέγονε. σεσημείωται τὸ ῥάρος κατὰ χρόνον· τὰ γὰρ εἰς ρος δισύλλαβα τῷ α παραληγόμενα, ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ, ψαρὸς, λαρός· ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ, καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοσα λαρὸς ἀνήρ· ἔνθεν τὸ οὐδέτερον, λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. βαρυνόμενα δὲ, εἰ καὶ ἀρσενικὰ ὑπάρχοι ἢ θηλυκὰ, συστέλλειν θέλει τὸ α· λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. φάρος δὲ λέγω τὸ ἀρσενικὸν ἢ καὶ τὸ θηλυκόν. κλάρος Νίκανδρος,

μνηστὺν ἔχοις, τὸ ἔθρεψε κλάρος νιφόεσσα πολίχνη.

γάρος Αἰσχύλος πρωτεῖ σατυρικῷ, καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. πάρος, νῆσος· σπάρος· σκάρος. εἰ δέ τι βαρυνόμενον ἀρσενικὸν ἔχει τὸ ᾱ ἐκτεινόμενον, πάντως ἔχει κανόνα διὰ τοῦ η, ὥσπερ τὸ κλάρος ἐκ τοῦ κλῆρος. τὸ δὲ ῥάρος, εἰ μή ἐστι δώριον βαρυνόμενον, συστελλέσθω κατὰ τὴν παραλήγουσαν· εἰ δὲ ἐκτείνεται ὑγιῶς, ἡ παραλήγουσα ὀξυνέσθω, ἵνα μιμήσηται τὸ ψαρὸς, ναρὸς, λαρός. ἢ περὶ τόνον ἄρα σημειῶδες ἢ περὶ χρόνον· ἀλλὰ δῆλον ὅτι περὶ χρόνον· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα ἐπιθετικὰ ὑπῆρχον, τοῦτο δὲ κύριον ὄνομα βαρύτονον. ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βάρος ὁμοίως Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ πρὸς ἀντέμφρασιν τοῦ οὐδετέρου.

Φάρος. τὰ εἰς ρος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾰ, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ἔχει· εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος· ἐπὶ

γὰρ τὸ κάρος ὀνειαρὸν ἱκνεῖται, Ἀλκαῖός φησί. τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ μάκος, δάνος, πράγος· τοιοῦτο δὴ καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν μεταβολήν. ἔστω οὖν τῶν συστελλόντων τὸ ᾰ παραδείγματα πάθος, τάφος· ὅπερ καὶ ἀρσενικόν ἐστι,

ὡς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·

καὶ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου. ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον·

ἤνδανε δήν ποτε, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε.

ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸν ὁμηρικὸν μεταβαλών· φησὶ γάρ, δαρὸν δάραοι χρόνον ἧστο τάφει πεπηγώς· οὕτω γὰρ ἔκλινεν ὡς βέλει. ἀναδράμωμεν δὴ ἐπὶ τὰ παραδείγματα· κάλος, δάος, ψάος, πάγος, μάθος· Ἀλκαῖος, ἀπ πατέρων μάθος· νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος. σημειῶδες ἄρα τὸ φάρος ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ·

φάρος μὲν οἱ πρῶτον ἔπλυνεν ἠδὲ χιτῶνα.

οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος τὸ ᾱ καὶ συστέλλουσι, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν σαλαμινίαις,

εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον ἐν οὐρανῷ.

ἀλλὰ κατὰ συστολὴν ἐν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐντείνει σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. παραφυλακτέον, ὅτι τὸ φάρος τυχὸν συστελλόμενον τὸ ᾰ ἀναδέχεται πάλιν ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ τὰ τρία γένη, ὥσπερ καὶ τὸ τάφος· ἔστι γὰρ ἀρσενικόν· οὕτω γὰρ ἐπὶ μενελάου ἐκαλεῖτο πρωρεύς. ἀλλὰ καὶ τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα λαβούσης, ὡς φησὶν Ἑκαταῖος. καὶ οὐδέτερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου, ἢ καὶ τὸ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ, ἀεὶ φά-

ρεος κατεύουσιν ἔχων· οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἴρηται.

Θάσσων. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, βράσσων·

ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος.

πάσσων·

τὸ μέντοι ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα
μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα.

τοσοῦτον ὀνομάσῃ ἔτι μάσσων, μᾶσσον· ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάσσον. σημειῶδες ἄρα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ·

θάσσονας ἰρήκων ἤμεναι καλλίτριχας ἵππους.

πρόσκειται δὲ δισύλλαβα διὰ τὸ ἐλάσσων.

Λουτρόν. τὰ εἰς ρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους ρ σύμφωνον ἢ σύμφωνα, βαρύνεσθαι θέλει· σεῖστρον· δένδρον· δέρτρον, δέρτρον ἔσω δύντες· φέρτρον, κείμενον ἐν φέρτρῳ· πλῆκτρον· καὶ ἄλλο πλῆθος τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. ἀλλὰ μόνον τὸ λουτρὸν ὀξύνεται· ὅπερ καὶ τρισύλλαβον λέγεται λοετρόν· εἰς ὅ κεν θερμὰ λοετρά· ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα δισσὸν, λοέω καὶ λούω· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόευν.

Οἶμα. οὐδὲν εἰς μα λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον οὐδέτερον πρὸ τέλους ἔχει τὴν οι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ οἶμα· τὸ γὰρ οἶδμα οὐ καθαρεῦον. δύναται γὰρ καὶ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεσθαι τινὰ ἢ ἀπὸ συμφώνων, ἵνα μή τις λέγῃ, ὅτι ἄλλο οἶμα ἐπιζητῶ· διὸ ἔθηκα πρὸ τέλους.

Ὀστέον. οὐδὲν εἰς ον λῆγον καθαρὸν οὐδέτερον μονογενὲς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενον παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀστέον. αἴτιος δὲ ὁ πλεονασμός. τὰ δὲ τοιαῦτα ἤτοι ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ κολεὸν,

στερεὸν, ἐλεὸν, βάλλον δ' ειν ἐλεοῖσιν. αἰτία δὲ τῆς ὀξείας ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ, ἔχουσα πρὸ τοῦ ο̄ τὸ ε̄· ἢ προπαροξύνεται, ὁπότε μὴ τὸ λ̄ πρὸ τοῦ ε̄ ἐστὶ, ὄρνεον, κάνεον, ὄστρεον. δῆλον οὖν, ὡς καὶ ὄστεον ῥέχρῆν λέγειν· διὸ μονῆρες κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὡς καὶ ὀστοῦν λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν πυτίνῃ· ἀλλ' οὐδὲ λάχανον οὐδὲ οὐδ' ὀστοῦν ἔστι ὁρῶ. τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ κάνεον κανοῦν.

Φηρά. τὰ εἰς ρα λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, βαρύνεσθαι θέλει, πεῖρα, γῆρα, θῆρα. σημειῶδες ἄρα τὸ φηρὰ ὀξυνόμενον.

Λέβυαφιγενής. ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθησεν ἐν ἐπιῤῥήματι τῷ φι τοσοῦτον, ἰφιγένεια, ἰφικλῆς, ἰφιάνασσα, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶ τοιαῦτα. πεπλάνηται οὖν Ἴβυκος εἰπὼν λεβυαφιγενής.

Πρῶτος. τὰ εἰς τος λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα, παραληγόμενα τῷ ω, τριγενῆ ὑπάρχοντα, ὀξύνεσθαι θέλει, γνωτὸς, τρωτὸς, πλωτὸς, πτωτός· ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ὄνομα βαρύνεται. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι κανόνες κατέσχον τέσσαρες τὴν βαρεῖαν ταύτην.

Χρυσός. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα ὀξυνόμενα φύσει μακρὰ, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ἢ κύρια θέλει εἶναι, ἢ ἐπίθετα, οὐ μὴν προσηγορικά. κύρια μὲν οὖν ἐστι τοιαῦτα· λισσὸς, πολίχνιον κρήτης· παρνὸς ὅς ῥ' ἐνὶ παίω οἰγνῶσσον τεῖχος· ῥωσός· καὶ ταῦτα ἐπὶ πόλεων. ἐπίθετα δὲ τοιαῦτα, τραυσὸς, ῥυσὸς, μυσός. τὸ τοίνυν χρυσὸς ὀξυνόμενον μονῆρές ἐστιν· οὔτε γὰρ κύριον, οὔτε ἐπιθετικόν ἐστι.

Μῦρον. τὰ εἰς ρον λήγοντα δισύλλαβα καθαρὰ προσηγορικὰ, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ὀξύνεσθαι θέλει, ξυρὸν, σφυρὸν, πυρόν. σημειῶδες ἄρα τὸ μῦρον βαρυνόμενον. τὸ γὰρ ψύρον ἢ στύρον ἢ μῦρον, κύρια ὄντα, ὑγιῶς βαρύνεται.

Κεφαλή. τὰ διὰ τοῦ αλη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μονογενῆ βαρύνεσθαι θέλει, χωρὶς εἰ μὴ συναληλειμμένα εἴη· μυκάλη, φιάλη, ξυάλη, μυρτάλη, πετάλη, ἀγκάλη, δαμάλη. σημειῶδες ἄρα τὸ κεφαλὴ ὀξυνόμενον ἐπὶ τοῦ μερικοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ κυρίου. τὸ γὰρ ἀλαλὴ οὐ φύσει τρισύλλαβον·

κλύθ' ἀλαλὰ, πολέμου θυγάτηρ.

τὸ δὲ μυγδαλῆ περισπᾶται, ἐπεὶ παρὰ τὸ ἀλὸς συντέθειται συναληλειμμένον καὶ περισπώμενον. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Κηφισόδωρος ἐν ὑπείνῳ· καὶ λέων καὶ μυγδαλῆ καὶ σκόρπιος.

Φυλή. τὰ εἰς λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει· τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνει ἀμφιάρεῳ· καινὴ δ' ἐκ τοῦ δωματίου γένων φέρε κνέφαλλον ἅμα, καὶ προσκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνέφου, ἥτις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ἢ περιπεταννῦντες τὰς ἐσθῆτας, ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ· οἷς καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥσπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν πεισάνδρῳ,

ὥσπερ νεφάλλων ἢ πτιλῶν σεσαγμένος.

ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ α εἰς ε· ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. εἰσὶ μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν· ἔν τισιν ἐν μαλακοῖς Κρατίνου περιεφύλαξε Σύμμαχος. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς. ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα· κἂν μὲν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος. μύλη· πύλη· ὕλη ἐν σαμίων ὅροις, καὶ οὐδένα κατέδησεν τῶν τῆς ὕλης μετασχεῖν. μονῆρες ἄρα τὸ φυλὴ ὀξυνόμενον.

Σῖνος. τὰ εἰς νος λήγοντα ἐπ' εὐθείας τῷ ι παραληγόμενα συνεσταλμένῳ οὐ θέλει οὐδέτερα εἶναι·

οἷον πίνος, λίνος, σπίνος· καὶ σπίνος ἐπινοήσω ἀσπίζων, καὶ ὄρνεα πάντα, παρ' αὐτῷ. πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνου μεταπεποίηται.

Ἰότης. τῶν εἰς της ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων γένεσις προκατάρχει ὀνοματική· ταχύτης, βραδύτης, ἰσότης, κουφότης, κακότης, δηϊότης. σημειῶδες τὸ ἰότης·

μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα ποσειδάων ἐνοσίχθων.

οὐ γὰρ πρόδηλόν ἔχον ὄνομα, παρ' ὃ γέγονε ῥῆμα. τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν λακαίναις δανοτὴς εἰρημένον· ἐν ᾗ παύσετ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος· ὑγιῶς ἂν ἔχοι, εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη. τὸ δὲ παρὰ Κρατίᾳ ἐν ταῖς ὁμιλίαις ὀρσότης ἀντὶ τοῦ ὁρμὴ περάσιμον.

Κριτής. οὐδὲν εἰς της λῆγον δισύλλαβον ἀρσενικὸν ὀξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτής. τὸ γὰρ ληϊστὴς τρισύλλαβόν ἐστι· διὸ ἔχει προκείμενον τὸ ῑ. τὸ δὲ ψαλτὴς Ἀττικόν ἐστι ὀξυνόμενον, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος.

Κρείσσων. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ κρείσσων. λέγεται δὲ καὶ κρέσσων, μὴ πλεονάζοντος τοῦ ῑ. κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος, καὶ ἦν θεός· ἢ κρέσσων δέ τι ὀνησόμεθα. — [ὁ κανών· οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ κρείσσων, καὶ λεύσσω, καὶ γραύσσα τὸ φωτίζω.]

Ἥσσων. τὰ εἰς ων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὸ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἥσσων.

Ἀμείνων. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ν ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμείνων.

Χ ε ί ρ ω ν. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ρ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ χείρων. αἴτιον δὲ τὸ πάθος καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Γ λ ύ σ σ ω ν. οὐδὲν τῶν εἰς ων ληγόντων συγκριτικῶν ἔχει πρὸ τέλους τὸ ῡ. σημειῶδες ἄρα τὸ παρὰ Ξενοφῶντι γλύσσων·

ε ἰ μ ὴ χ λ ω ρ ὸ ν ἔ φ υ σ ε θ ε ὸ ς μ έ λ ι, π ο λ λ ῶ ν ἔ φ α σ κ ο ν
γ λ ύ σ σ ο ν α σ ῦ κ α π έ λ ε σ θ α ι.

Μ ε ί ζ ω ν. οὐδὲν εἰς ζων λῆγον δισύλλαβον συγκριτικὸν, ἀλλὰ μόνον τὸ μείζων. δισύλλαβον δὲ προσέθηκα διὰ τὸ ὀλίζων.

Σ τ ρ υ φ ν ό ς. τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ῡ ἐν ἐπιπλοκῇ σύμφωνον, εἰ ἔχει δὲ πρὸ τέλους τὸ ῡ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει· γυμνὸς, πρυμνὸς, συχνὸς, πυκνὸς, στυγνός. σημειῶδες οὖν τὸ στρυφνὸς, ἐκτεῖνον τὸ ῡ. οὕτω γὰρ ἀνέγνωμεν παρ' Ἀριστοφάνει ἐν σφηξί·

π α ύ σ ο ν τ α τ ο ύ τ ο υ τ ὸ λ ί α ν σ τ ρ υ φ ν ό ν.

Π ρ ο ῖ ξ. οὐδὲν εἰς οιξ λήγει ὄνομα, ἀλλὰ μόνη ἡ προῖξ.

Γ λ α ῦ ξ. οὐδὲν ὄνομα εἰς αυξ λῆγον θηλυκὸν, ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ. προσέθηκα δὲ θηλυκὸν, ἵνα μή τις τὸ ταῦξ τιθῇ· ἱστορεῖται γὰρ οὗτος ποταμὸς περὶ σικελίαν.

Ἀ σ κ ό ς. οὐδένα τῶν εἰς κος ληγόντων δισύλλαβα ὀξύνεσθαι θέλει· κέσμος· φύσκος. Ἑκαταῖος, Ἴ ω ν δὲ π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ς λ ο κ ρ ὸ ς ἦ ν φ ύ σ κ ο υ π α ῖ ς· ζύσκος ποταμὸς μακεδονίας, ὡς Ἀντιγένης φησί· δίσκος· ἀλλὰ μόνον τὸ ἀσκὸς δισύλλαβον ὑπάρχον.

Θ ο ό ς. τὰ εἰς ος καθαρὰ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι· κόος, σόος, τόος, νόος, γόος, πλόος, ῥόος, θρόος. διὸ καὶ τὸ ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείους ἐβάρυναν· τ ρ ὶ ς ἀ π ε δ ό θ η ζ ό ο ς· ὁμοίως καὶ τὸ ζωός. τὸ μέντοι θοὸς ἄντικρυς ὀξυνόμενον μονῆρες. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν.

Βασιλεύτερος. οὐδὲν εἰς τερος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ευ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ βασιλεύτερός εἰμι.

Στρουθός. τὰ εἰς θος λήγοντα καθαρὰ μονογενῆ δισύλλαβα, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, βαρύνεσθαι θέλει. θῶκος· οὕτως ὁ κήβιος κωμικός· μῦθος· γῆθος· σῆθος, ποταμὸς σκυθίας, ὡς Φιλοστέφανος· ξοῦθος τὸ κύριον, δῶρος τε ξοῦθός τε. βοῦθος κύθια ἐνίκησα, παροιμία· βοῦθος περιφοιτα, Κρατῖνος χείρωσι. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυρίνων. νοῦθος κύριον· ψόφος ἐν οὔδει· Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ,

νοῦθος δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει.

σημειῶδες ἄρα τὸ στρουθὸς ὀξυνόμενον· Ἰσίχαρις δέ φησιν Ἀττικοὺς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἴσως μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων, ἐπεὶ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, καλοὶ δὲ ἐσάγοθ ὠκέες στρουθοί· καὶ θηλυκῶς,

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο
καὶ αὐτήν.

Ἄτη. τὰ εἰς τη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ καθαρά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει· πλάτη· μάτη· ἔνθεν καὶ γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, οὔτι τοι μέτρον μάτας· βάτη, δῆμος Ἀττικοῖς· ἀδιάφορα γὰρ τὰ τοῦ τόνου. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄτη, ἐκτεῖνον τὸ ᾱ. λέγεται δὲ καὶ τρισυλλάβως ἐν συστολῇ τοῦ ᾰ, ὡς παρὰ τῷ Κυρηναίῳ·

εἴτε μὶν ἀργείων χρῆ μὲν καλεῖν ἀάτην.

τὸ δὲ αἴτιον τῆς ἐκτάσεως ἐν τῇ δισυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροις εἴπωμεν.

Βλαύτη. τὰ εἰς τη λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ, εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, πάντως τῇ διὰ τοῦ ῐ. βαίτη, δαίτη, λοίτη, δροίτη, κοίτη. σημειῶδες οὖν τὸ βλαύτη τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενον.

Ἀμῶ. οὐδέποτε τὸ ᾱ πρὸ τοῦ μ̄ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἐκτεταμένον ἐστὶ ἐν ἀρχῇ, οἷον ἅμα, ἅμυδις, ἀμύσσω, ἄμεινον, ἅμιλλα, ἀμὶς, ἀμύνω, ἄμαθος. τὸ τοίνυν ἀμῶ ῥῆμα σημειῶδες· εἴς ὥρας ἀμῷεν. ᾧ ἀκόλουθα ῥηματικά. οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες· καὶ, ὀλίγος δ' ἀμητὸς ἦεν. ὅσα γὰρ εἶχεν οὕτω τὸ ᾱ ἐκτεταμένον πρὸ τοῦ μ̄ ἐν ἀρχῇ, ἐκ τροπῆς τοῦ η̄ εἰς ᾱ ἦν, ὡς ἔχει τὸ ἅμερα, ἆμος, ἆμαρ.

Ἔῤῥω. οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰς ρ̄ δισύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ρ̄ καταλήγουσαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔῤῥω·

ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἔῤῥων·

καὶ,

ἔῤῥε νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων.

τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν, ἔχοντα κοινὰ, ἱμέῤῥω, γέῤῥω, οἰκτέῤῥω, ὀλοφύῤῥω. εἴπερ οὖν Αἰολικὸν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡς οἴονταί τινες.

Δήω. οὐδὲν εἰς ω̄ λῆγον ῥῆμα βαρύτονον καθαρὸν δισύλλαβον τῷ η̄ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ δήω, δήεις·

δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον.

τὸ γὰρ ἐκήου πάντως ἐνεστῶτα τὸν κήω αἰτήσει, ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἡ περισπωμένη ἐστὶ, ὡς πρὸς τὸ θηῶ, νηῶ. εἴπερ βαρυνόμενα, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου, ὡς τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, παλήω· καὶ παρ' Αἰολεῦσιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω γενόμενον.

Ἐσθίω. τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου, εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ῑ, περισπᾶσθαι θέλει· χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ. ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω

οὐχ, ὥς τινες οἴονται, ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον.

Πιέζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε παραλήγεσθαι θέλει· ἑάζω, σκεδάζω, σκεπάζω, ἁρπάζω, λυρίζω, σαλπίζω, βαρύζω, ἀτυχίζω, κιθαρίζω, ἑρπύζω. σημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι λεγόμενον διὰ τοῦ ε τὸ πιέζω, ὥσπερ παρὰ τῷ ποιητῇ. προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α· *τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' αν κάρραν μάβως ἐπίαζε.* καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆσις ἡ διὰ τοῦ α. πρόσκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ κανόνι, ἐπεὶ δισύλλαβά ἐστι παραληγόμενα τῷ ε, ὡς τὸ ἕζω, χέζω, ῥέζω· βαρύτονα δὲ διὰ τὸ τραπεζῶ περισπώμενον δὲ παρ' Ἀττικοῖς.

Ἐσσί. οὐδὲν εἰς σι λῆγον ῥῆμα δεύτερον πρόσωπον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσσί· *ἔχθιστος δέ μοι ἐσσί.* ἡ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ συρακουσίοις· διὸ καὶ Σώφρων φησί· *δδαῖος γε ἐσσί.*

Ἧς. οὐδὲν εἰς ης λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἧς·

αἵματος ἧς ἀγαθοῖο.

τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ.

Ὑφήσφασται. οὐδεὶς Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ υ ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ὑφήσφασται.

Οἶσθα. ὅσα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόσωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα, οἷον λέγῃσθα λέγῃς, βάλῃσθα βάλῃς, ἦσθα ἦς· μόνον δὲ τὸ οἶσθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο· αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Ἦν. οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἑνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἑνικοῦ καὶ τρίτον ἑνικοῦ, καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πλη-

θυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. ἦν γὰρ ἐγώ, Ἀττικοὶ λέγουσι, καί, ἦν ἐκεῖνος· καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν· τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ κωφὸν δ' ἦν προπάροιθεν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα.

Ἐδάμην. οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα, τρέψαν τὸ ν εἰς σ, δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίησε τὸ ἐδάμης, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

Εἴξασι. οὐδεὶς παρακείμενος, τρίτον πρόσωπον εἰς σι, ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι· τοῖς βιβλίοις εἴξασι.

Ἠγῶ. τὰ εἰς γω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ δισύλλαβα, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, θέλει βαρύνεσθαι· θήγω, λήγω, τμήγω· τὸ δὲ ἠγῶ περισπᾶται; ἔνθεν τὸ ἡγούμην· τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον.

Ἀμφί. οὐδεμία πρόθεσις διὰ δασέος συμφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφί. λέγεται δ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπὶ ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π, καὶ ἴσως ἀναλογώτερον.

Διά. αἱ εἰς α λήγουσαι προθέσεις σύμφωνον ἔχουσι πρὸ τοῦ α· ἀλλὰ μόνη ἡ διὰ τὸ α καθαρεύει.

Ὑπέρ. οὐδεμία πρόθεσις δισύλλαβος εἰς σύμφωνον καταλήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑπέρ. τὸ γάρ,

ὑπέρτεροί εἰσι θεοὶ κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,

οὐ γνήσιον ἔχει τὸ τέλος· ἢ ἴσως ἐνήλλακται μέρος λόγου.

Πρό. οὐδεμία πρόθεσις μονοσύλλαβος εἰς φωνῆεν λήγει, ἀλλὰ μόνον ἡ πρό.

Ἐξ. οὐδεμία πρόθεσις εἰς διπλοῦν λήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ἐξ.

Πρίν. οὐδὲν εἰς ιν μονοσύλλαβον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρίν· τὰ δὲ εὑρεθέντα, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν

εὑρέθη, ὡς τὸ πάλιν ἱεροῖσιν. παρ' Ἀττικοῖς αἰὲν, παρὰ Δωριεῦσιν αἰῒν, παρ' Αἰολεῦσι λέγεται ταῦτα ἄνευ τοῦ ν.

Πέριξ. τὰ εἰς ιξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα φιλεῖ πῶς ὀξύνεσθαι· κουρὶξ, ἀπρὶξ, ἀναμίξ· ἀλλὰ τὸ πέριξ μόνον βαρύνεται.

Βοτρυδόν. τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων ὀνομάτων παράγεσθαι, καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ υ. μονῆρες ἄρα τὸ βοτρυδόν·

βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς υς παράγωγον ποιήσας ἐπίῤῥημα, οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ υ, ἀλλὰ τὸ η· πάντα δὲ οἱ νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ πρόσωπα.

Ἄμφουδις. οὐδὲν εἰς δις λῆγον ἐπίῤῥημα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄμφουδις.

Ψό. οὐδὲν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον εἰς ο λήγει, ἀλλὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ποιμέσι εἴρηται τὸ ψό.

Χαμᾶζε. οὐδὲν εἰς ζε λῆγον ἐπίῤῥημα τῷ α παραληγόμενον προπερισπᾶται, μόνον τὸ χαμᾶζε δὲ τοὺς περισπῶντας τὸ θύραζε.

Μέταζε. οὐδὲν ἐπίῤῥημα διὰ τοῦ αζε ἐκφερόμενον ἐπὶ χρόνου τέθειται, ἀλλὰ μόνον τὸ μέταζε χατίζον.

Ἐγγύθεν. οὐδὲν εἰς θεν λῆγον ἐπίῤῥημα τῷ υ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐγγύθεν.

Πάροιθεν. οὐδὲν εἰς θεν ἐπίῤῥημα λῆγον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγειν θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ πάροιθεν.

Νύκτωρ. οὐδὲν εἰς ωρ ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ νύκτωρ· δείκνυται γὰρ ἐπίῤῥημα.

Ἄτερ. οὐδὲν εἰς τερ ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄτερ. τὸ γὰρ δάματερ κλητικὴ, ὡς τὸ ἥρακλες.

Ἐχθὲς καὶ χθές. οὐδὲν εἰς ες λῆγον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐχθὲς καὶ χθές. τὸ γὰρ ἄληθες καὶ ἐπίτηδες καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀπὸ ὀνομάτων μετατεθειμένα. πρόσκειται δὲ μόνον κοινὰ διὰ τὸ θὲς δώριον.

Τοσαῦτα περὶ μονήρων λέξεων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐπειράθημεν δὲ ἐν τῷδε τῷ βιβλίῳ καὶ προθέσεων παράθεσιν ποιήσασθαι, ἐπεὶ καὶ αὗται ὀλίγαι οὖσαι ὁμοιότητα ἔσχον.

LECTIONES CODICIS HAVNIENSIS
AD ARCADII LIBRUM DE ACCENTIBUS
AB E. H. BARKERO EDITUM.

P. 3. Codex Havniensis, in quo Arcadii nomen non exstat, initium facit a prologo (p. 6. 7.), quem deinde sequitur hic index operis.
— *ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΝΩΝ.*] Haec absunt.
— 1. 2. *Πίναξ τοῦ ὅλου βιβλίου τοῦ περὶ τόνων.*
— 8. *εἰς ης καταλήγοντα*] *τὴν εἰς ης κατάληξιν.*
— 9. *τὰ*] *τὴν τὰ*
— Paris. not. 6. *)
P. 4, 4. *κος*] *μος*
— 13. *ὀνόματα*] abest.
— Paris. not. 7. 8. 9.
P. 5, 3—6. *Τὸ ις περιέχει τὰ εἰς ῶ καὶ εἰς μι ῥήματα κατὰ πᾶν πρόσωπον. Τὸ ιξ περιέχει πᾶν ῥῆμα καὶ πᾶσαν μετοχήν.*
— 8. *περιέχει*] abest.
— Quae in annotatione 11. ex libro Parisino afferuntur, habet etiam codex Havniensis his scripturae diversitatibus. l. 4. *ἀκολούθου*] *ἀκολούθως* — l. 8. *τοῦ συνδέσμου*] *τοῦ δὲ συνδέσμου* — l. 13. *ἐνι*] *ἐνὶ*

---

*) Hac compendiaria ratione usi sumus ad indicandum codicis Havniensis consensum cum iis quae ex libro Parisino 2603. in imo margine paginarum afferuntur.

P. 6, 1—4. Pro his codex Havniensis haec habet: *Πρόλογος οἶμαι θεοδοσίου εἰς τοὺς κανόνας τῆς καθολικῆς προσῳδίας τοῦ σοφοῦ ἡρωδιανοῦ.*

— 18. ἐπιπολλῆς] ἐπὶ πολλοῖς

P. 7, 4. τῶν] τῶν μὲν

— 7. τὸν ἑλληνισμὸν] τοῦ ἑλληνισμοῦ

— 8. συνιστῶντος] συνιστάντος

— 20. δὲ τὸ] δέ τι

— — τοῦ πρὸς] τοῦ πρὸ

— 23. ἐπικρινεῖς] αὐτὸς ἐπικρινεῖς.

P. 8. Ante initium operis in codice Havniensi haec leguntur rubro scripta: *Κάνονες τῆς καθολικῆς προσῳδίας τοῦ σοφωτάτου ἡρωδιανοῦ, οὓς περιέτεμε θεοδόσιος ὁ γραμματικὸς, φυλάξας τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων.*

— 1—3. *Περὶ τῶν εἰς $\overline{ν}$ βιβλίον $\bar{α}$.*

— 4. Lemma: εἰς $\overline{αν}$. Similiter 1. 12. εἰς $\overline{ην}$.

— 14. εὐχὴν] αὐχὴν

— 18. προσχηματισμὸν] παρασχηματισμὸν

— 19. ἀπτὴν,] ἀπτὴν, αἰτὴν,

— 22. παραληγόμενον] μὴ παραληγόμενον

— 25. ἀζὴν, ἐψήν.] ἀψήν.

P. 9, 2. σωλλὴν] σωλὴν

— 5. εἰσσὴν] ἐσσὴν

— 20. εἰ μὲν] εἰ μὴ

— 25. εἰρὴν — δικρὴν] σιρὴν — δεκρὴν

— 26. παραλήγοντα] τῷ $\bar{ε}$ παραλήγοντα

P. 10, 1. Lemma: εἰς $\overline{ιν}$

— 1. εἰς $\overline{ην}$] εἰς $\overline{ιν}$

— 5. Lemma: εἰς $\overline{υν}$.

— 6. γόρτιν,] γόρτυν, μόσυν,

— 8. Lemma: εἰς $\overline{ων}$ κατὰ τὰ στοιχεῖα.

— 20. λάγων] εὐάγων vel ἐνάγων

— Paris. not. 9. 11.

P. 11, 15. ἀριδών.] ἀηδών.
— 18. ῶ πόλει] ῶ, ἢ πόλει
— — ῥίξων,] ῥίξων, ὄξων,
— Paris. not. 12.

P. 12, 6. περισπᾶται] πὲρισπᾶται,
— 13. ἑρκών.] ἑρκών.
— 21. αἰολεσίκων] αἰολοσίκων
— Paris. not. 13. 14.

P. 13. Paris. not. 16.

P. 14, 6. πόλεως] πόλεων
— 7. μέμνων, ἄμφνων,] μένων, ἄφνων,
— 12. κώνων] κόνων
— 13. καμὼν] κανὼν
— — πλαταιὼν] πλατανὼν
— 16. τάττεσθαι] τίθεσθαι
— 24. ἄβρων] ἄφρων
— 25. λουτρὼν,] λουτρὼν, ἀνδρὼν,
— Paris. not. 17.

P. 15, 1—6. Haec sectio non est nisi plenior repetitio prioris; in codice Havniensi haec modo semel occurrunt. BLOCH.
— 11. προθυρὼν,] προθυρὼν, θυρὼν,
— 18. κράτων] κρώτων
— 20. ἱστὼν] ἱστὼν
— Paris. not. 19.

P. 16, 8. κολοφὼν] κολοφὼν καὶ κατιφὼν
— 9. ντ] ντ κλινόμενα
— 14. ταγὼν,] σταγὼν,
— — τριή] τρήρων
— 21. μακρὰ] μακρᾷ
— Quae in not. 20. afferuntur, habet etiam cod. Havniensis, ita ut ab Τὰ εἰς ων nova sectio incipiat.

P. 17, 4. ἀσκάλων] ἀγκάλων

P. 17, 9. φιλόξενοφῶν] φιλοξενοφῶν, φιλοκτησιφῶν·
P. 18, 1. κρέων] κρείων
— 8. Τὰ εἰς ων nova sectio
— 24. κιτροβαστὰξ] λητροβαστὰξ
— Paris. not. 24.
P. 19, 6. κωμοκλῆξ] κυματλῆξ
— 7. ἀντίσπληξ] ἀντίπληξ
— 12. φυλάξαντα] κυμοῤῥάξ· τὸ δὲ θηροδίωξ καὶ αἰγοδίωξ βαρύνεται, ὡς δύο φυλάξαντα
— 14. μίαν,] μίαν συλλαβὴν,
— 17. μάτυρ] μάρτυρ
— 22. ἐξαύτηρ] ἐξάντηρ
— 25. κατὰ τὸ] κατά τι
P. 20, 16. σάπερ] σάπειρ
— 21. πιτύρισμα] ἀποπητύρισμα
— Paris. not. 25. 26.
P. 21, 3. παρασύνθετα.] παρακείμενου σύνθετα.
— 18. θαδᾶς] θευδᾶς
— 20. ζας] ας
— 22. ἐξῆς] ἐξᾶς
— 26. ἰλέας.] ἰλᾶς.
— 27. κύλλας, βάλλας,] μύλλας, πάλλας, βάλλας,
P. 22, 9. ἐρπύνας] ἀρπύνας
— 13. ἢ μισμα] ἢ σόρισμα
— — θύρας] θῆρας
— 15. βορᾶς] βοῤῥᾶς
— 20. φιλοπελᾶς] φιλοπελλᾶς
— — φιλιβοῤῥᾶς] φιλοβοῤῥᾶς
— Paris. not. 30.
P. 23, 8. βαρύης] βρύης
— 9. ῥυῆς] ὑῆς
— 14. κάβης] abest.
— 18. ὅτι] ὅτε
— 19. ἰσοσυλλάβως] ἢ ἰσοσυλλάβως

P. 23, 24. φθογγῆς] φθογγῆς ἐκ τοῦ φθογγήεις.
P. 24, 8. καὶ abest, bis.
— 14. ἐπίθετον] ὡς ἐπίθετον
— 19. τὰ] Τὰ
— 26. ὅπλης] ὅπλης
P. 25, 12. ἐπίθετα] ἐπίθετα μὲν
— 17. εἷς εις] εἷς εισς. Recte Blochius εἷς ηεις
— Paris. not. 34. 35.
P. 26, 1. μυρσιόνης] μησιόνης
— 6. ἀντιφέρνης] ἀρτιφέρνης
— 7. της] στης
— 19. τριτὴς] τριετὴς
— 24. περατὴς] πειρατὴς
P. 27, 1. Ἔτι τὰ] Ἔτι τὰ εἰς
— 12. εὐσεβὴς,] εὐσεβὴς, ἀσεβὴς,
— 15. παρώνυμα] παρ' ὄνομα
— Paris. not. 39. lin. 1. 2.
P. 28, 6. ἀλλὰ] ἀλλὰ παρὰ
— 13. Τὰ — ἔχοντα ἀρσενικὰ] Τὰ εἰς ῡ συνεσταλμένον ἀρσενικὰ
— 20. φυλάττουσι] φυλάττουσι τὸν τόνον· πῆ δὲ βαρύνονται. καὶ φυλάττουσι μὲν
— ut Paris. not. 40. sic et cod. Havn. praeter ἀδυτής.
P. 29, 1. πατρωνυμικοῦ] πατρωνυμικῶν
— 5. γινόμενον] γενόμενον
— 15. λυκανβὶς] λυκαμβὶς
— Paris. not. 43. 44.
P. 30, 5. μενοῦθις] μαινοῦθις
— 13. διὰ τοῦ θ,] διὰ τοῦ θ κλίνεται,
— 19. ἢ ἐν ὅπλοις] ἢ ἔνοπλος
— 26. καὶ μάμις] abest.
P. 31, 22. τὸ] ἢ
— 23. μακρόν.] μακρὸν ἔχει.
— 26. ἄγουλις] ἄδουλις
P. 32, 10. κρίνις] κέρνις

P. 33, 3. *συμφώνου*] *συμφώνου ἢ σύμφωνον*
— Paris. not. 49. 50.
P. 34, 1. *ἄγρις*] *ἄγγρις*
— 4. *σέβαρις*] *σύβαρις*
— 18. *ψέννρις*] *ψένιρις*
— Paris. not. 51. 52.
P. 35, 6. *λάκτὶς*] *λάκτις*
— 10. *ῥυγὶς*] *ῥυτὶς*
P. 36, 4. *στραφίς*] *σταφίς*
— 5. *μέμφις*] *ἶφις, μέμφις*
— 12. *ὕδελφις*] *ὕδελχις*
— 18. *τοτῖς*] *τοπῖς*
— — *ἀτεργατῖς*] *ἀταργατῖς*
P. 37, 1. *μῶν*] *ταῶς*
— 23. *δίχρονον*] *δίχρονον βραχὺ*
P. 38, 10. *ηος*] *υος*
— — *ἠός*] *ὑός*
— Paris. not. 56.
P. 39. Paris. not. 60.
P. 40, 2. *ὀξύνεται*] *παροξύνεται*
— 7. *καὶ τρισιβραχέσιν*] *καὶ ἐν τοῖς βραχέσιν*
— 8. *φλεγίος*] *φλογίος*
— 13. *χλωριὸς*] *χλωριὸς ὀξύνεται*
— 17. *φρύγιος, κύριος,*] *φρύγιος δὲ τὸ κύριον*
— Paris. not. 61. 62. 64.
P. 41, 1. *παροξύνεται*] *προπαροξύνεται*
— 4. *σκολιός. φάλιος*] *σκολιὸς, φαλιὸς*
— 5. *τρισύλλαβον*] *τρισύλλαβα*
— 8. *γινόμενα*] *γενόμενα*
— 10. *αἴτιος*] *αἴτιος, ἁρμόζω ἁρμόδιος, ἀρκῶ ἄρκιος, ἀρτῶ ἄρτιος. τὸ δὲ ἀρτῶ ἀρτίος*
— 26. *νόσφιος*] *νοσφίδιος*
P. 42, 3. *κυβίος*] *κωβίος*
— 4. Lemma *Ἔτι περὶ τῶν εἰς ος.*
— 6. *τὰ δὲ πολλὰ*] *τὰ πολλὰ δὲ*
— 13. *ἀθρόως*] *ἀθρόος*

P. 42, 20. τ' ἄλλα] τ' ἄλλα

— post lin. 21. add. Τὰ εἰς ος ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα ῡ συνεσταλμένῳ προπαροξύνεται, σίκυος, πίρυος, φίτυος. τὸ δὲ πιτυὸς ὀξύνεται, καὶ τὸ ῡ οὐκ ἔχει συνεσταλμένον.

— 22. τῇ ῳ] τῷ ω μετὰ ι προσγεγραμμένου —

P. 43, 22. ἀλκμαῖος] ἀκμαῖος

— 29. in marg. add. ἀραιὸς ὁ μὴ πυκνός; ἀραῖος ὁ τῆς ἀρᾶς.

P. 44, 10. κύριον] κύρια

P. 45, 17. πείθρανσσος] πειρανος

— 18. ἄρανος] ἄρενος

P. 46, 12. ἄηβος] ἄνηβος

— 16. φόγγος] φθόγγος

— 18. σαγρὸς] σαργὸς

— Paris. not. 65. 66. 67.

P. 47, 22. λάδος] κλάδος

— 26. ὑποδὸς] σποδὸς

P. 48, 2. ζεῦγος] ζεῦδος

— 5. ὄγδοος] ὄγδος

— 14. συμφώνου] σύμφωνον

— 22. τοῶζος] τρῶζος

— Paris. not. 68.

P. 49, 1. κῦθος] κῶθος

— 15. ὄνθὸς] ὄθος

P. 50, 19. κύκλος] κύκος

— Paris. not. 69.

P. 51, 12. μαίμακος] μαίμαρκος

— 15. ἀλάεκος] ἀλώπεκος

— 20. πάγαικος] Τὰ εἰς κος παραληγόμενα αι ἢ οι μὴ ἐπιθετικὰ προπαροξύνεται, πάγαικος,

— 21. ἐπιθετικὸν] ὀξύνεται ἐπιθετικὸν

— Paris. not. 70.

P. 52, 1. βοεικὸς δὲ, κελεικὸς,] βοεικὸς, δεκελεικὸς,

— 10. κάρυκος] κώρυκος

— 11. ἀλυκὸς] ἀλυκὸς.

P. 52, 15. ἀρτηκὸς] ἀρτησκὸς
— 22. καὶ] abest.
— 23. μῦθος] μύλος
— 24. στρογγύλος] γρύλος
— 25. ψιχὸς] ψίλος
P. 53, 8. σαῦλος] δαῦλος
— 13. προσέτι ὀξύνεται] absunt.
— 20. φαλλός.] φαλλὸς, φελλός.
P. 54, 9. μαρώπιον] μαρσίππιον
— 14. δόριλλος] δώριλλος
— 24. post ὀξύνεται add. καὶ τὸ αἰγιαλὸς περισπαστικόν.
— 25. σεσημείωται] Τὰ διὰ τοῦ αλος τριγενῆ ἔχοντα τὴν τρίτην βραχεῖαν ὀξύνεται· ἁπαλὸς, χθαμαλὸς, τροχαλὸς, ἰταλός. σεσημείωται
— 27. τάβακος] τάβαλος
P. 55, 4. διελὸς] δειελὸς
— 10. στρεβελὸς] στροβελὸς
— 14. ῥιγηλὸς] σιγηλὸς
— 23. μίτιλος] μύτιλος
P. 56. 3. περισπᾶται] προπερισπᾶται
— 5. εὔκολος] ἄκολος
— 11. ἀκρύλος] abest.
— 16. ἀγγύλος] ἀγκύλος
— 23. κύλλος] δερκύλος
— 24. κίνδυλος] κόνδυλος
— 26. τόπον] τόνον
P. 57, 1. ἔχοιεν] ἔχοι
— 14. εὐρύσωλος] εὐρύσμωλος
P. 58, 5. ἀλλαγμὸς] ἀλαλαγμὸς
— 6. ῥοιγμὸς] ῥίγμος οὐ
— 11. κύδνος] κύδμος
— 13. ἰσθμὸς,] ἰσθμὸς, ῥυθμὸς,
— 25. πρόκειται] πρόσκειται
P. 59, 2. σύνθετον, ὀφθαλμὸς,] σύνθετον ὄν. Τὰ εἰς μος προσηγορικὰ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλ-

λαβὴν εἰς λ καταλήγουσαν ὀξύνεται, ὀφθαλμὸς,

P. 59, 13. τὰ προσηγορικὰ] τὰ δὲ προσηγορικὰ
— 18. τάμος] σάμος
P. 60, 1. ἐρυμὸς] δρυμὸς
— 6. ὁ σωρός] ἡ σωρός
— 11. δῆμος] δεῖμος
— 20. χιαμὸς] χϊαμὸς. Blochius „f. χηραμός."
P. 61, 1. τὸ] τῷ
— 23. ἰατρὸς] οἰκτρὸς
— Paris. not. 77. 78.
P. 62, 13. κύθνος,] κύκνος, κύθνος,
— 18. ἐπιθετικωτέρου] ἐπιθετικώτερον
— 22. σιμνὸς] σεμνὸς
— Paris. not. 79.
P. 63, 6. προπαροξύνεται] παροξύνεται
— 21. πίνος] πῖνος
— 22. σχίνος] σχῖνος
P. 64, 2. αὔαινος] ἄναινος
— 3. δελφοινὸς] δαφοινὸς
— 18. ἀπιδανὸς, ἐφυλάξατο κανόνα τὸ ρ] ἀπιδανός. ἐφυλάξατο δὲ ὁ κανὼν τὸ ρ
— 27. παθῶν] παθὸν
P. 65, 1. ηρος] ηνος
— 4. ἀνάπεφθέντα] ἀναπεμφθέντα
— 10. ἀρίθινος] κρίθινος
— 16. κατὰ τὸ] καὶ τὸ γυρῖνος
P. 66, 1. ενος] υνος
— 3. βόθυνος] πίσυνος, βόθυνος
— 8. ἄφωνος] εὔφωνος
— — ἄγωνος] εὔωνος
— 21. ἴπος] ἴσπος
— Paris. not. 83.
P. 67, 19. κρίτωπος] κρότωπος

P. 67, 24. εἰς ρος] εἰς ρος, σος, τος, φος, καὶ τῶν καθεξῆς

P. 68, 4. εὐῆρος] σῆρος

— 16. εἰ ἐπιθετικὰ] ἢ ἐπιθετικὰ

— 22. ὄρος, εἴρω γὰρ, ὄῤῥος τὸ] ὀρὸς, εἴρω γὰρ, ὀρὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ

— 24. καὶ ὁ] καὶ

— Paris. not. 85.

P. 69, 1. ὀξύνεται] ὀξύνονται

— Paris. not. 88.

P. 70, 1. εἰ μή τις] εἰ μή τι

— 22. κήτερος] κάντερος (sic)

— 23. κατερὸς] καρτερὸς

— 24. ερος] τερος

P. 71, 5. ὀξύνεται.] ὀξύνεται, ὡς διὰ ερος, καὶ δεξιτερός· τὸ δὲ ἀμφότερος ἐπιθετικόν· τὸ δὲ ἀμφοτερὸς ὡς κύριον ὀξύνεται.

— 10. εἴτε προσηγορικὰ] ἢ προσηγορικὰ

— 16. ἀεὶ] abest.

— 17. ὅταν τὸ] ὅταν τὸν

— 18. ἐπιμόχθηρον] ἐπίμοχθον

— Paris. not. 90.

P. 72, 4. πάρσυρος] πάσυρος

— 8. ἐκυρός.] ἐκυρὸς ὁ πενθερός.

— 14. τὰ δὲ] τὰ δὲ ἄλλα

P. 73, 1. νομίουρος] νομουρὸς

— 7. δισύλλαβα] τρισύλλαβα

— 10. κρατικός] κρακτικός

P. 74, 9. λαμπρὸς] λαμπρὸς δὲ

— 22. κατὰ] κατὰ τὸ

P. 75, 7. κρωσσὸς] κρωσὸς

— — κνωσσός] κνωσός

— 8. ἀπὸ] σῶσος ἀπὸ

— 12. μεσὸς] μυσὸς

— 16. πραισὸς, ὅτι] πραισός. ἔτι ὅτι

— Paris. not. 93. 94.

P. 76, 17. ἔστι δὲ καὶ εἶδός τινος ἱματίου] ἔστι δὲ εἶδος ἱματίου
— 19. ος] σος
— 21. βάναυσος] βαύνασος καὶ βάναυσος
— 25. ἔχον, ἔφεσος,] ἔχον. Τὰ εἰς σος ὑπερδισύλλαβα ἁπλᾶ τῷ ε παραληγόμενα σπάνια ἓν σ ἔχοντα, ἔφεσος („Omissum est προπαροξύνεται." BLOCH.)
P. 77, 4. κάβησσος] κάρησσος
— Paris. not. 98. 99. 1. 2. 3.
P. 78, 4. ἄμυσος] ἄλωσος
— 9. οἶτος,] οἶτος, κλοῖτος,
— 16. ἐπιθετικὸν εἴη παραλῆγον] ἐπιθετικὰ εἴη παραληγόμενα
— 26. ὀξύνεται, βατὸς,] ὀξύνεται. Τὰ εἰς τος διβράχεα ἐπιθετικὰ μὴ ἐπὶ ἀριθμοῦ ταττόμενα ὀξύνεται, βατὸς,
— Paris. not. 4.
P. 79, 1. τὸ δὲ] τὸ δὲ τρίτος
— 14. καρτὸς,] καρτὸς, θικτὸς
— 18. ἰστὸς] ἱστὸς
— Paris. not. 7. 9.
P. 80, 1. μαστὸς] abest.
— 7. πνυκτὸς] πνικτὸς
— 11. ἔκτος] ἕκτος
— 18. λαμπρότατος,] λαμπρότατος, ὁσιώτατος,
— 23. ἄατος] ἔνατος
— 25. ἢ] εἰ
P. 81, 11. μενέτος] μενετὸς
— 23. εἰ προπαροξύτονα] absunt.
P. 82, 2. ᾱ] τοῦ ᾱ
— 21. ἄλυτον] ἄλυτος
— — προπαροξύνεται.] προπαροξύνεται. τὰ δὲ τρισύλλαβα ἐκτεταμένον τὸ ῡ ἔχοντα ὀξύνεται, βηρυτὸς, κωκυτὸς, καυδυτὸς, βουλυτός· τὸ δὲ ἐβέννυτος προπαροξύνεται ὑπερβαῖνον τὴν

τρισυλλαβίαν. Tum incipit nova sectio quae in nota 17, ex Paris. affertur, Τὰ εἰς τος τρισύλλαβα cet.

P. 82, 24. ἀνακινδίμευτος] ἀνακίδωτος
— Paris. not. 16.
P. 83, 4. ἄλιαρτος] ἀλίαφτος
— 5. τὸ ἐθνικὸν] τὸ δὲ ἐθνικὸν
— 13. πάρακτος] πάνακτος.
— 15. δρυφαντὸς] δρυφακτὸς
— 18—21. una sectio.
— 20. ἀγοστὸς,] ἀγοστὸς ἡ ἀγκάλη,
— Paris. not. 18.
P. 84, 17. στυφὸς] συφὸς
P. 85, 7. μοναχός.] μοναχὸς ὀξύνεται.
P. 86, 2. ὅσα] nova sectio.
— 4. κορυθαίολος] κορυθαιόλος
— 9. τῶν] τῶν εἰς ος
— 14—19. una sectio.
P. 87, 11. μανδαρὸς] μανδατὸς.
— 24. τὸ] abest.
P. 88, 9—11. una sectio.
— 13. πρόβολος] πρόβουλος
— 22. πωλῶ] πολῶ
— Paris. not. 20. 21.
P. 89, 6. συνήγορος.] συνήγορος, κατήγορος, προσήγορος. δημηγόρος δὲ παροξύνεται· οὐ γὰρ ἀπὸ προθέσεως. Tum nova sectio: Ἔτι τὰ παρὰ τὸ χέω σύνθετα παροξύνεται, χρυσοχόος, οἰνοχόος. τὸ πρόχοος δὲ ἀπὸ προθέσεως.
— 9. τὸ] τὸ δὲ
— 12. παροξύνεται, εὔτοκος,] παροξύνεται, ἀρτοφάγος, μονοφάγος, παμφάγος. Tum nova sectio: Ὅσα τὸ ευ μόριον κατ' ἀρχὴν ἔχει, προπαροξύνεται, εὔτοκος,
— 22. ζα] καὶ ζα
— 24. ζάητος] ζάκοτος

P. 90, 8. παλίνβολος] παλίμβολος
— — παλίνκοτος] πάλίγκοτος
— 13. γίνεται γὰρ] absunt.
— 14. ἄρχος] ἦοχος.
— Paris. not. 24. 25.
P. 91, 4. οἰκονόμος.] οἰκὸνόμος, θεοτόκος.
— Paris. not. 26. 27.
P. 92. Paris. not. 28. 29.
P. 93, 1. αυ] αυς
— Paris. not. 30.
P. 94, 10. βραχέα] βραχεῖα
— 13. ψόραψ] θόραψ
P. 95, 27. τάλαινα,] τάλαινα, λάκων, λάκαινα,
P. 96, 19. σπάνια ὄντα] absunt.
— 24. μηνᾶ] μνᾶ.
— 27. σφύρα] σφῦρα
P. 97, 18. ἔμπουσα] ἔμπουσσα
— — συράκουσα] συράκουσσα
— Paris. not. 31. 32.
P. 98, 1. η] υι
— 18. δεῖα] δεία
— 21. ἀπὸ ευω] ἀπὸ τοῦ ευω
— Paris. not. 34. 35. 36.
P. 99, 5. προδωσία προδωσία.] προδώσω προδωσία.
— 13. μονία] κονία
— 15. χελιδωνιὰ] χελιδόνιὰ
— Paris. not. 37. Quae ex eodem libro not. 38. afferuntur habet etiam codex Havniensis, nisi quod τὸ ante ἀντλητήριον omittit, et στειριὰ pro στηριὰ scriptum est.
P. 100, 4. ἁρματροχιά] ἁματροχιά
— 12. ὄα,] ὄα, τὸ δέρμα
— 22. ᾱ] ᾱ μακρὸν
— Paris. not. 39. 40. 42.
P. 101, 1. ἀθηναία] ἀθηνάα
— 17. τρώρα] πρῶρα

P. 102, 1. 2. 3. Pro his codex Havniensis haec habet: Περὶ τόνου τῶν εἰς η θηλυκῶν βιβλίον ιβ.
— 18. κάμπη] φάτνη
— 19. παντογκύνη] παντογύνη
— 21. ὑδωρῶν] ὑδωρώη
— 22. μετανέστεροι] μεταγενέστεροι
P. 103, 2. ἀναρώη] ἀναρρώη
— 8. ἀναδεσμός] ἀνάδεσμος
— 24. γύνη] γύη
P. 104, 12. ταῦτα, φοίβη,] ταῦτα, λαβὴ τριβή, ῥηματικὰ ὄντα. Τὰ εἰς οιβη κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται, φοίβη,
— 21. πάργη.] πέργη.
P. 105, 26. ἐπιμέλεια,] ἐπιμέλεια, ἀδὴ ἡ ἡδονή,
P. 106, 11. πεύκη,] λεύκη κύριον, πεύκη,
— 19. ἰακὴ] ἀκὴ
— 27. διαστολὴν] ἀντιδιαστολὴν.
P. 107, 1. ἀτάρκη] ἀρτάκη
— 18. σαβύκη] σαμβύκη
— Paris. not. 46.
P. 108, 5. πλάνη] ἡ πλάνη
— 8. ειλη] ηλη
— 19. δήλη] δειλὴ
— 27. ῥῦπος] ῥύπος
— Paris. not. 47.
P. 109, 8. ἀπόξεσμα] ἀπόξυσμα
— Paris. not. 48.
P. 110, 11. τομή·] τομὴ, νομή.
P. 111, 2. μηχειλὴ] μηχανὴ
— 6. θεναι] θενὴ
— 8. ὠκένη, ὠλένη, χριμένη] ὠλένη, ἐλένη, χυμένη
— Paris. not. 51.
P. 112, 15. ἡ τροπὴ] ἡ προτροπὴ
— 18. δουλωσύνη] δουλοσύνη
— 25. μεθώνη] μοθωνη

P. 112. Paris. not. 52.
P. 113, 16. *καὶ ἀστεροπὴ*] *καὶ στεροπὴ*
— 19. *ἄγκρη*] *ἄσκρη*
— 25. *τῷ ō*] *τῷ η̄*
P. 114, 2. *τὸ δὲ προσηγορικὸν*] *τὰ δὲ προσηγορικὰ*
— 4. *μέλω*] *μέλειν*
— 17. *κραύτη*] „F. leg. *βλαύτη*.“ BLOCH.
— 24. *βαρύνεται, δίκτη,*] *βαρύνεται καὶ τὸ πέλτη ἡ ἀσπίς. τὰ δὲ κύρια βαρύνεται, δίκτη,*
— Paris. not. 53.
P. 115, 5. *ἀφὴ*] *ἁφὴ*
— 12. *ἑνὶ*] *ἢ ἑνὶ*
— 16. *παρὰ*] *παραληγόμενα*
— 25. *ὀξύνεται, στοναχὴ,*] *ὀξύνεται. Τὰ εἰς χη̄ ὑπερδισύλλαβα εἰς ᾱ ἢ εἰς ῡ παραληγόμενα, εἰ μὴ κύρια εἴη, ὀξύνεται, στοναχὴ,*
— — *ἰακχὴ, ἀλωχὴ,*] *ἰαχὴ, ἀμυχὴ,*
P. 116, 16. *φυλάττει*] *φυλάσσει*
P. 117, 7. *ἑξαετὴς*] *ἑξαετὴς*
— 8. *ἑξαετὲς*] *ἑξαετὲς*
— 9—14. una sectio.
P. 118, 14. *τὸ*] *Τὸ*
— Paris. not. 55.
P. 119, 14. *σφητίον*] *σφηκίον*
— 15. *βούριον*] *φρούριον*
— 19. *τρίβλιον*] *τρύβλιον*
P. 120, 26. *χαλκουστραῖον*] *χαλουστραῖον*
— 27. *ἠλεκταῖον*] *ἠλακαταῖον*
P. 121, 25. *πλοιὸν*] *πλοῖον*
P. 123, 7. *ἐνέχυρον,*] *ἐνέχυρον, πρόθυρον,*
— 13. *ἄνδειρον*] *ἄνδηρον*
— 22. *γύντον*] *γέντον*
P. 124, 8. *ὅμαργες, τὸ ὁμοσυμφωνοῦν,*] *ὅμαργες, τὸ συμφωνοῦν,*
— 11. *τὰ*] *Τὰ*
— 12. *μῦ, νῦ, ξῦ,*] *εἶ, μῦ, νῦ, ξῖ,*

P. 124, 20. ὂν] ἓν
— 22. Comma abest post καὶ et ἂν
— 24. θῶον] θῶν
P. 125, 1. ἴν, ἴς,] ἴς, ἴν,
— 6. ὄλξ] ὅλξ
— 10. πὰρ] ψὰρ
— 13. γραῦς] γρᾶς
— 17. ζὰς] εἰ δὲ περιττοσυλλάβως κλίνοιτο μονογενῆ ὄντα ὀξύνεται, πρὰς, ζὰς
— Paris. not. 58.
P. 126, 6. ὀξυνόμενον] ὀξύτονον
— 10. καὶ] abest.
— 18. δειλὸς] δαλὸς
— 22. θῶς] abest.
— Paris. not. 60.
P. 127, 9. ἑνικῆς γενικῆς] γενικῆς ἑνικῆς
— 23. οὐ] κοινῶς οὐ
— 25. ἄελαι] ἄελλαι
— 27. εὐθείας] εὐθείας καὶ
P. 128, 16. ἀκολουθήσοι] ἀκολουθήσει
— 18. κέαρος,] κέαρος καὶ κῆρος,
P. 129, 7. δυσυλλαβία] δισυλλαβία
— 15. δυσυλλαβίαν] δισυλλαβίαν
— 24. τῆς] τῆς ἑνικῆς
P. 130, 3. διότι] διότι ἡ γενικὴ
— 5. θύγατρα] θυγατέρα καὶ θύγατρα
— Paris. not. 62.
P. 131, 11. εὐθεῖα] εὐθεῖα λέγουσα
P. 132, 8. φασιν] φασι
— 14. Lemma: Περὶ κλητικῆς.
— Paris. not. 63.
P. 133, 19. φίλημα] φίλημα φιλήματος
— 24. χηνῶν,] χηνῶν, μῆνες μηνῶν,
P. 134, 23. συμφώνων] συμφώνου
P. 135, 6. μία] αἱ ῥόδιαι τῶν ῥοδίων, μία

P. 135, 8. βυζαντίων,] βυζαντίων, οἱ ἅγιοι τῶν ἁγίων, αἱ ἅγιαι τῶν ἁγίων.
— — αἱ ῥόδιαι τῶν ῥοδίων] haec absunt.
— 19. ὄχθοι] βάκχαι βακχῶν, ὄχθοι

P. 136, 12. δαναΐδων] δαναϊδῶν
P. 137. Paris. not. 64.
P. 138, 2. μηδέσιν.] μηδέσιν, καὶ οὐδενὶ οὐδέσιν.
— — προσλαλοῦσαι] προσλαβοῦσαι

P. 139, 3. ῥήμασιν, ἐν] ῥήμασι καὶ ἐν
— 4. καὶ ὀνόμασι] καὶ ἐν ὀνόμασι
— 13. συνδέσμοις] συνδέσμοις ἐγκλίνονται
— 14. πὲρ, γέ.] καὶ περ καὶ γε.

P. 140, 1. κῆρυξ] κήρυξ
— 3. φοῖνιξ] φοίνιξ
— — κῆρυξ] κήρυξ
— 10. ζεὺς] ζεύς
— 11. καλὸς!] καλός·
— 16. ὠκὺς·] ὠκύς·
— 22. ἐπιφέρον] ἐπιφέροντι
— Paris. not. 66. 67. 68.

P. 141, 2. φησι, πολλάκις σφέας.] σφισι, πολλάκις σφεας.
— 9. τινὶ] τίνι
— 15. κλινόμενα κατὰ] κλινόμενα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ θέλουσιν ἔχειν ἐπὶ τέλους τὸν τόνον. ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα κατὰ
— 16. Post δύναται additum in margine: διὸ οὔτε αἱ προθέσεις οὔτε αἱ μετοχαὶ ἐγκλίνεσθαι θέλουσιν.

P. 142, 18. ἐσσι] σχέτλιος ἐσσι
— Paris. not. 69. 70.

P. 143, 8. περισπῶνται] προπερισπῶνται
— 9. σφῶε] σφωε
— 10. καὶ] Καὶ
— ad lin. 9. 10. 11. in margine scriptum: Τὰ ἐγ-

κλινόμενα καθ' ἑαυτὰ ὀξύνονται, μετὰ δὲ ἑτέρων λέξεων συντιθέμενα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον.

P. 143, 18. τε] γε
— 27. ἄλλῳ, ἐμοὶ] ἄλλου, ἐμοὶ
P. 144, 12. ἄλλοι] ἄλλαι
— 28. τὲ, καίπερ,] τε, και, περ,
— 27. — 146, 5. una sectio.
P. 145, 5. μηδὲ μιᾶς] μηδεμιᾶς
— 9. σπονδειακὴ] σπονδειακὴ τυγχάνοι
— 11. ἐπὶ] ἢ ἐπὶ
— 14. βαρύνεται, οἱού] βαρύνεται, οἷον λέβης τις, ὅπως γε. οὔτε εἰ πυῤῥιχιακὴ τύχοι, βαρύνεται, οἷον
— 17. ἔσσαν] ἔσαν οἱ
— — παμπίκοιλοι] παμποίκιλοι
— 18. Ἀπαραλόγως] παραλόγως
— — ἐγκλίθη ἡ] ἐνεκλίθη ἡ οἱ
— — πυῤῥυχίου] πυῤῥιχίου
— 28. ὡς] ὡς ἐν
P. 146, 1. περισπᾶται] περισπῷτο
— 9. πῶ, πότε,] πῶ πότε,
— 15. εἴπέρ τίς σ' ἐμοί] εἴ πέρ τίς σέ μοί
— 17. διὰ τοῦ] διὰ τὸ
— 19. ὀξείας,] ὀξείας.
— 21. αἱ] Εἰ nov. sect.
— 24. ἐπιφέροι τὸ] ἐπιφέροιτο
— 25. διὰ τοῦ] διὰ τὸ
— 28. ἔστ'] ἔστι
P. 147, 1. ὀξεῖα, εἶπου] ὀξεῖα· ἤ που
— 2. ὀξεῖα,] ὀξεῖα·
— 3. μελῳδεῖν,] μελυδρεῖν·
— 4. τῇ ᾱ] τῇ να
— — κἀκεῖνο] Κἀκεῖνο nova sectio.
— 8. που ἴδη τὶς,] που, ἴδῃ τις,
— 14. ἴδιον] τὸν ἴδιον

P. 147, 23. ἢ ὅτε] ἢ, ὅτε
P. 148, 4. ἥρως ἐστὶν,] ἥρως ἐστὶν, ἔρως ἐστὶν,
— 17. δεσμοφορὲν] δασμοφορὲν
— — δεσμοφορεῖν] δασμοφορεῖν
— 25. φασίν] φασὶ
— 26. φθὲ] φθὶ
P. 149, 2. ὀξύνεται] ὀξύνονται
— 8. — 20. una sectio.
— 22. τὸ ῡ] τῷ ῡ
— 26. γρυπῶ] γρυπῶ
P. 150, 9. ἀφή] ἀφή
— 10. τρυφῶ] τρυφὴ τρυφῶ
— 11. ἀφὴ] ἀφὴ
— 20. Lemma: *Δευτέρα συζυγία.*
— 24. δὲ] abest.
P. 151, 5. σμαράγω, πλατάγω. τὸ δὲ] σμαραγῶ, πλαταγῶ, λαλαγῶ. καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ ᾱ περισπᾶται, ἀργῶ, καταγῶ. τὸ δὲ
— 15. λεγῶ] λέγω
— 18. καὶ] abest.
— 20. ἔχει] ἔχοι
— 27. ἄργος] ἀργὸς
P. 152, 1. φάγω] φεύγω
— 5. σπείρω] abest.
— 15. πελεκᾶς,] πελεκᾶς·
— 18. σκω] κω
— 22. φρηκῶ] φηκῶ
P. 153, 10. ἀπὸ] ἀρχόμενα ἀπὸ
— 14. τύχω] τεύχω
— 27. τριχῶ] τροχῶ
P. 154, 10. περισπώμενον] περισπᾶται
— 22. Lemma: *Τρίτη συζυγία.*
P. 155, 10. ἔρδω. τὸ δὲ] ἔρδω, ἀμέρδω τὸ στερίσκω, εὕδω, σπεύδω, φείδω τὸ φοβοῦμαι, εἴδω καὶ εἰδῶ. τὸ δὲ
— post lin. 15. add. Τὰ εἰς δω ἐν τῇ πρὸ τέλους

ἔχοντα τὸ ῑ εἰς ν̄ καταλῆγον βαρύνεται, ἀλίνδω, καταλίνθω, κυλίνδω.

— 20. καὶ] abest.

P. 156, 1. ἀκυρέθω] ἀερέθω

— 5. πήθω,] λήθω, πήθω,

— 6. βοηθῶ] βοηθῶ ἀηθῶ

— 17. προκατάρχοι] προκατάρχοιτο

— 18. ὤθω] ὠθῶ

— 25. ὤθω] ὄθω

— Paris. not. 75. 76.

P. 157, 10. πέταμαι] πέτομαι

— 12. Lemma: Τετάρτη συζυγία.

— 23. πίσσω,] μάσσω, πίσσω,

— 28. μετήχθη, ποιητικῶς δὲ περισπᾶται] μετήχθη ποιητικῶς, περισπᾶται

P. 158, 1. Lemma: Πέμπτη συζυγία.

— 6. βόλω] βούλω

— 12. πέλω,] πέλω, μέλω,

P. 159, 17. ἢ συμφώνου] ἢ ἀπὸ συμφώνου

— 25. τῷ ε̄,] τῷ ε̄ περισπᾶται,

P. 160, 2. φθορῶ] φθονῶ

— 8. αἰολικόν] αἰολέων

— 19. ταχύνω.] ταχύνω, τραχύνω.

P. 161, 21. δικάνω] δεικάνω

— Paris. not. 78.

P. 162, 27. οἰκτείρω.] οἰκτείρω, θείρω τὸ ἐξ ἔθους τὸ διαπράττομαι.

P. 163, 15. Lemma: Ἕκτη συζυγία.

— Paris. not. 79.

P. 164, 1. σαήσω,] σαώσω,

— 22. ὡς καὶ] ὡς

P. 165, 7. ἀλλοίω] ἀλλοιῶ

— 8. ἑταιροιῶ] ἑτεροιῶ

— 21. ἰχθὺς] ἰχθῦς

— 24. ἀρπυίω] ἀπυίω

— Paris. not. 80.

P. 166, 1. *κολοιὸς*] *κολφὸς*
— 4. *αὐξῶ.*] *αὐξῶ, ἀλεξῶ.*
— 15. Lemma: *Περὶ τόνου τῶν προστακτικῶν.*
— 15. *προστατικὰ*] *προστακτικὰ*
— 18. *εἰς τω εἰς θω*] *εἴτε εἰς τω, εἴτε εἰς θω,*
— 19. *λελέχθω*] *λεγέσθω*
— 20. Lemma: *Περὶ τόνου τῶν εὐκτικῶν.*
— 20. *πρῶτα*] *τρίτα*
— 23. Lemma: *Περὶ τόνου τῶν ὑποτακτικῶν.*
P. 167, 13. *τυφθῶ.*] *τυφθῶ. διὸ καὶ τὸ, ἐὰν ἐγκαταλιπῶ ἀπὸ σοῦ, περισπᾶται.*
— 16. *ἡ μετοχὴ*] *καὶ μετοχὴν*
— 19. *δραμεῖν καὶ*] *δραμεῖν γὰρ, καὶ*
— 25. *ὑποτακτικὸν*] *ὑποτακτικῶν*
— Paris. not. 82. 83.
P. 168, 1. *Περὶ τόνου τῶν εἰς μι.*
— 2. *Βιβλίον ιζ.*] haec absunt.
— 17. *ἧψα*] *ἧψα*
— 18. *ἐφοίτας*] *ἐφοίταε*
— Paris. not. 84.
P. 169, 11. *προπαραληγούσης*] *παραληγούσης*
— 22. *εἰς ην*] *εἰς ν*
P. 170, 1. *δίδομαι.*] *δίδομαι·*
— 2. *μακρὰ*] *μακρᾷ*
— 3. *εἶμαι*] *ἧμαι*
— 13. *ἰσοσυλλαβοῦνται*] *ἰσοσυλλαβοῦντα*
— Paris. not. 85.
P. 171, 1. *ἔχουσι τοῦ*] *ἔχουσι τὰ τοῦ*
— 19. *ἑνικοῦ*] *ἑνικῶ*
— 23. *διοίμην διοῖο*] *δοίμην δοῖο*
— 25. *διοίμην διοῖο,*] absunt.
— Paris. not. 86.
P. 172, 15. *περισπῶνται. ὅτε δὲ*] *περισπῶνται ὅτε*
— 18—20. *ἧτο δὲ — προπερισπῶνται.*] *ἧσο δὲ τὸ ἐκαθέξου, καὶ ἧτο τὸ τρίτον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἧστο προπερισπῶνται.*

P. 172. Paris. not. 87.
P. 173, 5. καὶ ἐλθὲ] καὶ τὸ ἐλθὲ
— 6. ὀξύνεται] ὀξύνουσι
— 10.—22. una sectio.
— 25. Lemma: Περὶ τῶν συνθέτων ῥημάτων καὶ ἔτι περὶ μετοχῶν βιβλίον ιζ.
P. 174, 10. δὴ] abest,
— 27. ἀτρεὲς] ἀτρεὺς
P. 175, 1. Ἔτι] Ὅτι. Eodem modo in initio quinque sectionum sequentium.
— 23. Περὶ] Ἔτι περὶ
P. 176, 4. συζῶ.] συζῶ, ἀλῶ ἀπὸ τοῦ ἅ καὶ λῶ.
— 7. πίπτει] πίπτοι
— 12. δίδοτε] δίδοται
— — δίδοται] δίδοτε
— 18. τύπτων, ὅτι τύπτω,] τύπτω τύπτων,
P. 177, 15. ἥσμενος] ἡσμένος
— Paris. not. 88.
P. 178, 1. ποιῆσον] ποιῆσαν
— 5. ἀναβιβάζουσι] ἀναβιβάσωσι
— 7. τοῦ] τῆς
— 13. ὁ] ὃ — οἱ] οἳ — τοὺς,] τούς, οὓς,
— Paris. not. 89.
P. 179, 5. σφῶϊ, σφῶϊν·] σφωὲ σφωῖν·
P. 180, 2. κατὰ] κάτα
— 25.—28. hoc ordine 27. 28. 25. 26.
P. 181, 5. μετὰ σφίσιν] μετά σφισιν
— post lin. 8. add. Ἡ περὶ ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ.
— 9. γενικῇ.] γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται.
— 22. δὰψ] δὰψ, δὰξ
— Paris. not. 90.
P. 182, 7. ἀντιδοτικὰ] ἀνταποδοτικὰ
— 18. ἀντὶ] ἀντὶ τοῦ
— 19. ἰώ.] ὤ.

Ἐξ ὧν εἰλήφθησαν τάδε γραμματικοί·

Μεθόδιος.	*Χοῖος.*
Ὦρος.	*Ἀσκαλωνίτης.*
Ζηνόβιος.	*Εὔλογος σχολαστικός.*
Ἀρίσταρχος.	*Δίδυμος.*
Χοιροβοσκός.	*Θεόγνωστος.*
Ἰωάννης Χάραξ.	*Φίλων.*
Φιλόξενος.	*Ἡρωδιανός.*
Παυσανίας.	*Πορφύριος.*
Ἀθήναιος δειπνοσοφιστής.	*Θεοδόσιος.*
Τρύφων.	*Τεχνικὸς Γεώργιος.*
Ζηνόδοτος.	*Ὠρίων.*
Ἡρακλείδης.	*Σιδόνιος Διονύσιος.*
Ἀπολλώνιος.	*Βησαντῖνος.*
Σέλευκος.	*Ἀλκμαῖος.*
Ἄμβρων.	*Ἀριστόνικος.*
Αἴλιος Διονύσιος.	*Ῥωμανός.*

Τυραννίων.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΒΑΡΙΝΟΥ ΚΑΜΗΡΤΟΣ ΕΚΛΟΓΑΙ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Α.

Ἀατός. ἄνευ ἄτης, ὅ ἐστιν ἀβλαβής. δύναται δὲ καὶ ὁ χαλεπὸς καὶ βλαβερὸς ἀκούεσθαι. ἴσως καὶ αὐτὸ παρὰ τὴν ἄτην, ἐπιτάσει τοῦ α. ὁ δὲ Μεθόδιος οὕτως· ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ βλάπτω, ἄσω, ἄτος, καὶ ἄατος.

ἄγρει δή μοι ὄμοσσον ἀάατον στυγὸς ὕδωρ.

Ἀασάμην. ἐβλάβην, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ βλάπτω. ὁ μέλλων ἄσω, ὁ ἀόριστος ἆσα,

ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος.

ἀσάμην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δευτέρου α ἀασάμην.

Ἀάσχετον.

μητρός τοι μένος αἶεν ἀάσχετον οὐκ ἐπιεικτόν.

ἀντὶ τοῦ ἀκατάσχετον, ἀκατακράτητον, μέγα, ἀπὸ τοῦ σχῶ, σχῆμι, ἔσχηκα, ἔσχεμαι ἔσχεσαι ἔσχεται, σχετὸς καὶ ἄσχετος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἀάσχετος.

Ἄαπτος. ὅτε μέν τοι χεῖρας ἀάπτους ἐφείω. παρὰ τὸ ἅπτω, ἅπτομαι, ἀάπτους, ἤγουν τὰς ἄγαν ἁπτομένας, ἢ ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, οἱονεὶ ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὰς μὴ δυναμένας φθαρῆναι λέγει σημαίνειν τὸ ὄνομα, κα-

τασκευάζων οὕτως ὅτι ἴψ ἐστὶ ζῶον ἐσθίον τὰ ξύλα, καὶ κλίνεται ἰπός. ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα ἰάπτω, ἐξ οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἰάπτους, καὶ κατὰ στέρησιν ἀϊάπτους, καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ϊ ἀάπτους. τὸ δὲ, *καθαπτοὺς ἐν πεύκησι Παρνασοῦ*, ὡς Εὐριπίδης, ἐκ τοῦ καθάπτω γέγονε καθαπτός. οὕτω Φίλων.

Ἀβάκησαν. ἀντὶ τοῦ ἠγνόησαν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ῥητορική, οἷον,

Τρώων κατέδυν πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν,

ἀντὶ τοῦ ἠγνόησαν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠσυνέτησαν. παρ' ἄλλοις δὲ τὸ ἡσύχασαν. ἔστι βάζω τὸ λέγω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ βοάζω κατὰ συγκοπὴν γίνεται. οἷον, *εὖ μὲν βάζουσι*. τούτου ὁ παθητικὸς παρακείμενος βέβακται. οἷον, *ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται*. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ φυλάσσω πεφύλακται, φυλακτὸς, φυλακτέω φυλακτῶ, καὶ τέτακται τακτὸς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄτακτος ἀτακτέω ἀτακτῶ, οὕτως παρὰ τὸ βέβακται ἀβακτὸς, ἀβακτέω ἀβακτῶ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ τ ἀβακῶ. ὅθεν τὸ ἀβακῆσαι. σημαίνει δὲ τὸ ἀγνοῆσαι. οἱ γὰρ ἀγνοοῦντες οὐκ ἔχουσιν ὅ τι λέγωσιν. ἔστιν οὖν τὸ τοιοῦτον, ὅτι ἄφωνοι δι' ἄγνοιαν ἐγένοντο.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ βέλτερος, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀβέλτερος, ἀβελτερία καὶ ἀβελτηρία τὸ θηλυκόν. τὸ βέλτερος ἀπὸ τοῦ βάλλω τύπου συγκριτικοῦ, οὐχὶ δὲ συγκριτικόν. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω βέλτερος.

Ἀβλῆτα. καινὸν, ἢ τὸν κατάβλητον, παρὰ τὸ βέβληται. ἢ τὸν καινὸν καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος, οἷον ἀβλὴς ἀβλῆτος. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα καὶ ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται, εἴτε εἰς ως εἰσὶν, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας. οἷον κέκραται

χαλκοκρὰς χαλκοκράτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος, νεοκρὰς νεοκράτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος, βέβληται ἀβλὴς ἀβλῆτος, τέτρωται ἀτρὼς ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς.

Ἀβροτάζομεν. κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ βροτοῦ ἀποτυχεῖν, ὡς ἐν πολέμῳ. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς ἀποτυχεῖν, ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες. τὸ θέμα, ἀβροτάζω, ὁ μέλλων ἀβροτάξω καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα.

Ἀγαίεται. βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ φθόνου πολλάκις καὶ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν.

Ἀγαπῴην. ῥῆμα εὐκτικὸν ἐκ τοῦ ἀγαπῶ, ἀγαπάων ἀγαπῶν, ἀγαπάοντος ἀγαπῶντος, ἀγαπάοιμι ἀγαπῷμι, ἀγαπάοι ἀγαπῷ. καὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν εἰώθασι προστιθέναι τὸ η, καὶ ἀναλόγως πάλιν τὸ πρῶτον γίνεται ἀγαπῴην. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς η λῆγον προσθέσει τοῦ σ ποιεῖ τὸ δεύτερον, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ν ποιεῖ τὸ πρῶτον.

Ἀγασάμενοι. θαυμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω.

Ἀγηγέρατο. συνηθροισμένοι ἦσαν. ἐκ τοῦ ἀγείρω ὁ μέλλων ἀγερῶ, ὁ παρακείμενος ἤγερκα, ὁ παθητικὸς ἤγερμαι, τὸ τρίτον ἤγερται, καὶ ἀττικῶς ἀγήγερται, καὶ ἰωνικῇ προσόδῳ τοῦ α ἀγηγέραται, ὡς ἐσπάραται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ ρ στοιχεῖον ἕν ἐστι τῶν ἀμεταβόλων. λέγει δὲ ὁ κανών, ὅτι εἰ τρίτον τῶν ἑνικῶν ἔχει πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, καὶ εἰ φήσειέ τις διὰ τὸν κανόνα μὴ δύνασθαι ἀγηγέρατο γενέσθαι, οὐ γάρ ἐστι πρὸ τοῦ τ ρ ψιλὸν, μανθανέτω ὡς κανών ἐστιν ὁ λέγων, ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι, καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν. εἰκότως οὖν ἀγηγέρατο γέγονεν ὡς ἐσπάρατο. ἐδείχθη γὰρ τὸ ρ ψιλόν.

Ἄγη. σημαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ τὸ θαυμάζω. οἱ γὰρ ἐκ-

πληττόμενοι εἰς τὸ ὑπερέχον ἄγονται. ἔστι δὲ ἄκλιτον, ἐπειδὴ τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχονται, οἷον στέγη, ταγὴ, φυγή. πρόσκειται ἰαμβικὰ διὰ τὸ ἄγη, ὃ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος. τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται. οὐ γάρ ἐστιν ἰαμβικὸν, ἀλλὰ σπονδειακόν. τὸ γὰρ ᾱ μακρὸν ἔχει. ἐπεὶ οὖν τὸ ἄγη εἰς γη ἐστὶ σπονδειακὸν καὶ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἰκότως ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινεν.

Ἀγηλάτῳ, εἰ μὲν δασέως, τῷ τοὺς εὐσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐὰν ψιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ. λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ.

Ἀγήοχα. παρὰ τὸ ἄγω ἄξω ἦχα, καὶ τὸ ἀττικὸν ἄγηχα, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ο̄ ἀγήοχα.

Ἀγοράασθαι ἐκ τοῦ ἀγορῶ, καὶ περισπᾶται. τὰ γὰρ εἰς ρω λήγοντα ῥήματα τῷ ο̄ παραληγόμενα περισπῶνται, οἷον δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ, συνηγορῶ, κατηγορῶ, μακρηγορῶ.

Ἄγχι. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχόθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄγχι.

Ἄγχειν. παρὰ τὸ ἄγω ἄγειν τὸ τὸν λάρυγγα συνάγειν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ ἄγχειν. οὕτως Ὠρίων.

Ἀγείρατον. ἀπὸ τοῦ γέρας ἡ τιμὴ ἀγέρατον καὶ ἀγείρατον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ.

Ἀγειρέθω. ἐκ τοῦ ἀγείρω τὸ συναθροίζω γίνεται ἀγειρέθω, καὶ οὐχὶ ἀγειράθω, ἐπειδὴ τὰ εἰς θω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, διὰ τοῦ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν, οἷον κίω κιάθω, εἴκω εἰκάθω, ἀμύνω ἀμυνάθω, εἴργω εἰργάθω· εἰ δὲ βραχείᾳ, διὰ τοῦ εθω, οἷον φλέγω φλεγέθω, νέμω νεμέθω. ὅθεν τὸ ἀγειρέθω καὶ ἀειρέθω γενόμενον κατὰ παραγωγὴν ἀπέβαλε τὸ ῑ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ διὰ τοῦ αθω γενόμενον μακρᾶς οὔσης τῆς παραληγούσης.

Ἄγρει. ἀντὶ τοῦ ἄγε. Ὅμηρος, ἄγρει δή μοι ὄμοσσον.

Ἀγγελλόντων ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν οἱ Ἀττικοί φασιν. οἱ γὰρ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριστικῶν γινομένων τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμόφωνον ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν, τύπτεσθον τυπτέσθων, ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν, λέγετον λεγέτων, ἀντὶ τοῦ λεγέτωσαν. καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν παιζόντων Ἑλλήνων παῖδες, ἀντὶ τοῦ παιζέτωσαν.

Ἀγειρόντων. ἀπὸ τοῦ ἀγειρέτωσαν κατὰ συγκοπὴν ἀγειρέτων, ὡς ἀπὸ ἀφαιρείσθωσαν ἀφαιρείσθων. εἶτα ἐπεὶ τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν μακρᾷ θέλουσι παραλήγεσθαι, ἀγειρόντων γίνεται προσθήκῃ τοῦ ν καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. καὶ ἄλλως· Ἀγειρόντων ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν ἤτοι συναθροιζέτωσαν ἀττικῶς, ὡς τὸ τυπτόντων καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν καὶ λεγέτωσαν, ὅπερ δοκεῖ μὲν βάρβαρον διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς πληθυντικῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν πρὸς τὰ πληθυντικὰ τρίτα προστακτικά. θεραπεύεται δὲ διὰ ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ ἔστωσαν, ἵνα λέγῃ ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων, ἔστωσαν τῶν τυπτόντων, ἔστωσαν τῶν λεγόντων, ἅπερ συναλειφέντα καὶ στενωθέντα ἐλλειπτικῶς ἐγένοντο ἀγειρόντων, τυπτόντων, ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν, τυπτέτωσαν, λεγέτωσαν. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκδηλοτάτη ἡ ῥηθεῖσα λέξις καὶ ἔλλειψις ἐν τῷ μελλόντων τὸ λώϊον ἐν φρεσίν, οὐ πληθυντικῶς λεχθὲν, ἀλλὰ 3a ἑνικῶς ἀντὶ τοῦ ἔστω τῶν μελλόντων, ἤτοι μελλέτω.

Ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι ταυτόν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ ἀγλαΐζεσθαι ἐκ τοῦ ἄλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου.

Ἄγημα. παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. τοῦτο δὲ ἴσως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν,

ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι. δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν. ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμά καὶ κατειργασμένον ἔριον τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Ἀγχίνους διαφέρει ἐχέφρονος, ὡς ἀγχίνοια φρονήσεως. ἡ μὲν γὰρ σκέψις ἐστὶ τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἄγχι νοοῦσα τοῦτ' ἔστιν ἐγγὺς καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. ἡ δὲ φρόνησις οὐ τοιαύτη, ἀλλ' ἔχει παράτασιν.

Ἀδέκαστος. δίκαιος, παρὰ τὸ δέχω δέδεγμαι δεκαστὸς, καὶ ἀδέκαστος, ὁ μὴ δεχόμενος πρόσωπον ἢ δῶρα.

Ἀδαήμων. ἄπειρος, ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μανθάνω δαῶ δαήσω, δαήμων καὶ ἀδαήμων, κατὰ συστολὴν δὲ τοῦ ῐ, καὶ μετάθεσιν τοῦ τόνου γέγονε τὸ δαίω δαῶ.

Ἀδεῖν. ἀρέσαι, ἀπὸ τοῦ ἅδω τὸ ἀρέσκω ἢ ἥδω, ἥσω, ἅδον ὁ δεύτερος ἀόριστος. ἐξ οὗ καὶ τὸ, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος. ὁ δεύτερος μέλλων ἁδῶ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἁδεῖν.

Ἀδηκότες. κεκμηκότες, δαμασθέντες, ἀδημονοῦντες, τοῦτ' ἔστιν ὑπὸ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι. ἀηδῶ οὖν ἀηδήσω συγκοπῇ τοῦ η ἀδήσω, ἤδηκα, ἡ μετοχὴ ὁ ἀδηκώς.

Ἀδήωτον. ἀπόρθητον, παρὰ τὸ δηῶ τὸ σημαῖνον τὸ πορθῶ. τοῦτο παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η μετὰ περισπωμένης δηῶ, τοῦ ῐ ἀνεκφωνηθέντος.

Ἀδραστεϊδῶν. Ἄδραστος, Ἀδραστίδης, Ἀδραστιδῶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε Ἀδραστεϊδῶν. οἷον, Ἀδραστεϊδῶν θάλος. οὕτως ὁ Ἡρωδιανὸς περὶ παθητικῶν.

Ἅδοι, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοι, ἔοικεν ἰωνικὸς δεύτερος ἀόριστος εἶναι τοῦ ἥδω. διὸ συστέλλει μὲν ὡς δεύτερος ἀόριστος τὴν παραλήγουσαν, ψιλοῦται δὲ ἰωνικῶς.

Ἀεθλεύειν. ἀγωνίζεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἄεθλον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἆθλον. τοῦτο παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἄτλον, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ ἆθλον. τὸ δὲ ἄεθλος ἀρσενικῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὸν τόπον· δηλονότι δὲ καὶ τὸ ἀγώνισμα· οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος· οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον·

νηῶν δ' ἔφερ' ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε.

Ἄησι. παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω παράγωγον εἰς μι ἄημι, οὗ τὸ τρίτον ἄησι, καὶ τὸ δυϊκὸν ἄετον, ἄετον, καὶ τὸ κατ' ἐπίτασιν ἄητον. τὸ γ τῶν πληθυντικῶν ἄεισιν αἰολικώτερον ἐχρῆν ἀεῖσιν εἶναι, ὥσπερ ἱεῖσιν· ἄλλοτε δ' ἄλλῃ ἀεῖσιν. οὕτω Φίλων ἱστορεῖ αὐτό.

Ἀειρόμενος. ἐκ τοῦ ἀείρω. τοῦτο παρὰ τὸ αἴρω. ἢ παρὰ τὸ ἀὴρ ἀέρος, ἀέρος, ἀέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀείρω.

Ἀελπτέοντες. ἀνελπιστοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες. ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἔλπτω, ἀέλπτω.

Ἀέντες. ἔστιν ἀῶ περισπώμενον. ὅτι δέ ἐστι περισπώμενον, δῆλον ἐκ τοῦ ἄησις καὶ ἄημι. καὶ οἱ Αἰολεῖς τὴν ἀῶν μετοχὴν, καθὰ ποιῶν καὶ φιλῶν, ἀεὶς λέγουσιν ὡς φιλεὶς καὶ ποιεὶς, καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα ἀέντες, ἡ γενικὴ ἀέντων, ὡς ποιέντων. οἷον, καὶ ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. εἰ δὲ ἦν βαρύτονον, ἄεντες ἂν ἐῤῥέθη· πνοιῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες.

Ἀέξει. αὔξει, ἀπὸ τοῦ ἔχω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐλαύνω, ὁ μέλλων ἕξω καὶ ἀέξω, ὡς τὸ,

ἀνδρὶ δὲ κεκμηότι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.

Ἄρθεν. ἀείρω ἀερῶ, ἄερκα ἄρμαι, ὁ ἀόριστος ἀέρθην. τῶν πληθυντικῶν τὸ πρῶτον ἀέρθημεν, καὶ ἐκβολῇ τοῦ η καὶ μ μετάγεται εἰς τρίτον τῶν πλη-

θυντικῶν ἀντὶ τοῦ ἀέρθησαν, ὡς τὸ ἐκοσμήθημεν, καὶ ἰωνικῶς κοσμήθημεν, κόσμηθεν, ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν, ὡς τὸ,

αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν Ἀχαιοί.

Ἀεικίσωσιν. ὡς εὐγενὴς εὐγενίζω, οὕτως ἀεικὴς ἀεικίζω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ εἴκω, ἢ παρὰ τὸ αἰκίζω ἀεικίζω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄.

Ἀέκητι. ἀεκάζω, οὗ ἡ μετοχὴ, πόλλ' ἀεκαζομένη. ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπίῤῥημα ἀεκαστὶ, ὡς δωρίζω δωριστὶ, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ ἀεκατὶ, καὶ τροπῇ ἰωνικῇ καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου ἀέκητι. αἱ γὰρ ἀποβολαὶ πολλάκις ἀναβιβάζουσι καὶ τοὺς τόνους.

Ἄελλα, ἀπὸ τοῦ ἄειν τὸ πνέειν καὶ τοῦ εἰλεῖν τὸ συστρέφειν, δηλοῖ τὴν ἀνεμοζάλην.

Ἀελπέα. ἡ ὀρθὴ ἀελπής. καὶ ἔστι σημειῶδες, εἴ γε τὸ μὲν ἁπλοῦν ἐλπὶς ἐλπίδος, τὸ δὲ σύνθετον ἀελπὴς ἀελπέος. ἔστι δὲ περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ μὲν τοῦ ἐλπὶς ὁ εὔελπις γίνεται καὶ ὁ δύσελπις, ἐκ δὲ τοῦ ἔλπω ῥήματος ὁ ἄελπτος καὶ ὁ ἀελπὴς, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τέρπω ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἄτερπος ὀϊζύς, καὶ ὁ ἀτερπὴς χῶρος.

Ἄη. ὥσπερ παρὰ τὸ φιλῶ γίνεται ἐφίλει διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, κατὰ δὲ Αἰολεῖς ἐφίλη διὰ τοῦ η̄, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἄω ἄει, καὶ κατὰ Αἰολεῖς ἄη· μῆνα δὲ πάντα ἄληκτος ἄη νότος.

Ἄη. ὁ βαθὺς δὲ Ἡρακλείδης οὕτω βούλεται, ἵνα ὥσπερ ἐκ τοῦ φιλῶ φίλημι αἰολικῶς, οὕτως εἴη καὶ ἀπὸ τοῦ ἀῶ ἄημι, καὶ ἀκολούθως ὡς φίλη τρίτον ἑνικὸν καὶ δυϊκὸν ἐξ αὐτοῦ φίλητον, οὕτω καὶ ἄη ἄητον. συλλαλεῖ δὲ τῇ εἰρημένῃ διὰ τοῦ η̄ γραφῇ καὶ ὁ ἀήτης, ὃς δηλοῖ ἄνεμον, περὶ οὗ λέγει Ἡρακλείδης τοιαῦτα· πεποίηται ὁ ἀήτης ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ ἀῶ, ἀήσω. διὸ ἡμάρτηται κατὰ τόνον. τὰ γὰρ τοῖς εἰς ω̄ περισπωμένοις ῥήμασι παρασχηματι-

ζόμενα εἰς της ἀρσενικὰ τῷ η παραληγόμενα ὀξύνονται, οἷον ποιῶ, ποιήσω, ποιητής. ὁμοίως ἠχητής, μιμητής. οὐκοῦν καὶ τὸ ἀῶ ἀήσω τοιοῦτον γεννᾷ, ὁ δὲ ἀήτης οὐχ οὕτως, ἀλλὰ βαρύνεται. λέγει δὲ τοιοῦτον ἁμάρτημα εἶναι καὶ ἐν τῷ χηρωσταί. τοῦ γὰρ ῥήματος ὄντος περισπωμένου χηρῶ τοὔνομα οὐκ ὀξυτονεῖται, ἅμα δὲ τοῦτο καὶ περισσὸν ἔχει τὸ σ. καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον καινὸν παραδοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου. ἡ γὰρ Ἰλιὰς διορθωθεῖσα ὡς ἔοικεν ὕστερον 4b οὐ γράφει χηρῶσται προπερισπωμένως, ἀλλ' ὀξύνει, οἷον, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. περὶ δὲ τοῦ εἴτε βαρυτόνως ἄω, εἴτε περισπωμένως ἀῶ προδεδήλωται ἐν τῷ, νᾶον δ' ὁρῶ ἄγγεα πάντα. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα.

Ἀήδιζον. ἰστέον ὅτι τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ῥήματα χρονικῶς αὐξάνονται ἐν τῷ παρατατικῷ, οἷον ἄγω ἦγον, αἴρω ἦρον, αἰτῶ ᾔτουν. δεῖ δὲ προσθῆναι χωρὶς τῶν ἰωνικῶν καὶ τῶν ποιητικῶν· οἱ γὰρ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες συνερχομένους πολλάκις ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, οἷον ἄγω ἄγεν, ἄγε δέ ἑ μοῖρα βαρεῖα, καὶ, ἅψατο δ' ἡμιόνων, ἀντὶ τοῦ ἥψατο· καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων, οἷον ἀναγινώσκω ἀνεγίνωσκον, καὶ ἀνέρχομαι ἀνηρχόμην. ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἐφυλάχθη καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ· καὶ χωρὶς τοῦ ἀηθέσσω ἀήθεσσον· ἀηθέσσω δέ ἐστι τὸ ἀήθης ὑπάρχω· καὶ χωρὶς τῶν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένων, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τὸ ἀΐω τὸ ἀκούω, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷον, οὐκ ἀΐεις. καὶ τὸ ᾄω τὸ πνέω οὐ τρέπει τὸ ᾰ εἰς η ἐν τῷ παρατατικῷ. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἀΐω διὰ τοῦτο οὐ τρέπεται τὸ ᾱ εἰς η̄, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ᾔτα τῷ γινομένῳ ἀπὸ τοῦ ἔω τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω. τὸ δὲ ἀηθέσσω καὶ ἀηδίζομαι, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η̄. ἰστέον ὅτι ἡ ευ δίφθογγος ὡς μὴ ἔχουσα γνήσιον μέγεθος· τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔστι γνήσιον μέγεθος τοῦ

ε, ἀλλὰ το ῐ· τὸ γὰρ ῡ ἔστιν ἴδιον τοῦ ō· ὀφείλει τρέχειν τὸ ε εἰς η, ὡς ἐν παρατατικῷ. ηὐφράνθην γὰρ λέγουσι καὶ ηὐχόμην, ἀλλ' ἐπεκράτησε κατὰ κοινὴν διάλεκτον ἡ ευ δίφθογγος μὴ τρέπεσθαι, εὐφραινόμην, εὐχόμην, εὐχαρίστουν, καὶ ἴσως χάριν εὐφωνίας. ἰστέον δὲ ὅτι τοῖς παρατατικοῖς ἐπὶ τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων ἔστιν ὅτε ἔξωθεν γίνεται ἡ κλίσις, οἷον ἀντιδικῶ ἠντιδίκουν, ἐδιακόνουν δεδιακόνηκα, ἠντιβόλουν, ἠμφιεννύμην, ἠμφιεζόμην. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἔξω καὶ ἐντὸς γίνεται ἡ κλίσις, ἐνοχλῶ ἠνώχλουν, ἠνώρθουν, ἐπαρῴνουν, ἠνειχόμην.

Ἀῆναι. τὸ θέμα οὐκ εὔχρηστον. ἀαίνω γὰρ ὡς τὸ φοραίνω καὶ ὑδραίνω καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀθήνησι, Θήβησι ἔχουσι τὸ ῐ προσγεγραμμένον. ἔστι γὰρ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν Ἀθήναις καὶ Θήβαις καὶ κατ' ἐπένθεσιν γίνεται Ἀθήναισι καὶ Θήβαισι, καὶ κατὰ τροπὴν ἰωνικὴν ᾱ εἰς η Ἀθήνησι καὶ Θήβησι, καὶ μένει τὸ ῐ προσγεγραμμένον.

Ἀθρεῖν. τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. θεωρῶ γὰρ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπίτασιν ἀθρῶ. ἢ ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ βλέπω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀδρῶ καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ ἀθρῶ.

Ἀθροίζω. ἐκ τοῦ θροῦς ἢ θρόος, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον, γίνεται θροίζω καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀθροίζω.

Ἀθῷος. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ζῶ ζωὴ χωρὶς τοῦ ῐ καὶ ἀπὸ τοῦ ἴω ἰωὴ, σημαίνει δὲ τὴν ἐκπεμπομένην φωνὴν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ θῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καταβάλλω γίνεται θωή. ὁ γὰρ ζημιούμενος καταβάλλει. οὐκ ὀφείλει ἔχειν τὸ ῐ. παραλόγως γὰρ ἔχει αὐτὸ, ἐπειδὴ εὕρηται θωϊὴ ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ. τούτου χάριν τὸ ἀθῷος ἀπὸ τοῦ θωϊὴ γινόμενον ἔχει τὸ ῐ. ὤφειλε δὲ προπαροξυτόνως, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ καὶ εἰς η θηλυκὰ εἰς ος γινόμενα ὀνόματα σύνθετα προπαροξύνονται, χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσει, οἷον κεφαλὴ ἀκέφαλος, ψυχὴ ἄψυχος,

ὀδμὴ εὔοδμος, σοφία ἄσοφος. οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ θαιὴ γεγονὼς ὁ ἄθαος ὤφειλε προπαροξύνεσθαι. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσει διὰ τὸ κάρη ἀκαρός. ὀξύτονον γὰρ ὁμοίως τῷ μαδαρός. προπερισπᾶται δὲ τὸ ἀθῷος διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον. τὰ διὰ τοῦ ῳος ἔχοντα τὸ ι̅ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπερισπῶνται χωρὶς τοῦ κολῳὸς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον. οἷον πατρῷος ἀχελῷος, αἰδῷος, ἠῷος. οὕτως οὖν καὶ ἀθῷος. πρόσκειται ἔχοντα τὸ ι̅ διὰ τὸ λαγωὸς καὶ πατρωός. σημαίνει δὲ τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πατροιόν. ταῦτα γὰρ ὀξύνονται, ὅτι γράφεται σὺν τῷ ι̅. πρόσκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ κλωός. σημαίνει δὲ τὰ σίδηρα ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι, 5b ἅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ κλοιὰ λέγεται. οὕτως ὁ Χοῖος.

Ἀθέριζον. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν. οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθέρας τοῦτ᾽ ἔστι τὰ ἄχυρα. ἐκ τοῦ θέρος θερίζω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α̅ ἀθερίζω· *οὔποτ᾽ ἔμοιγ᾽ ἀθέριζον*, ἀντὶ τοῦ ἀπέῤῥιπτον. τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, οὗ ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρσω αἰολικῶς. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ τῆς εἰς ρω ληγούσης πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ποιοῦσιν ἰδίους μέλλοντας προσόδῳ τοῦ σ̅ καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου, οἷον σπείρω σπερῶ σπέρσω, κείρω κερῶ κέρσω, ὄρω τὸ διεγείρω ὀρῶ ὄρσω, ὅθεν τὸ ὦρτο, θέρω θερῶ θέρσω.

Αἰδέσσεται, αἰδεσθῇ, ἀπὸ τοῦ αἰδέω αἰδῶ αἰδέομαι, ὡς τὸ, *αἰδέομαι Τρῶας*, καὶ, *ὥς μέν τ᾽ αἰδέσσεται.* ὁ μέλλων αἰδέσω, ὁ μέσος μέλλων πρῶτος αἰδέσομαι καὶ αἰδέσεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου σ̅ αἰολικῶς αἰδέσσεται. οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα, οἷον, *ὁππότε κέ σφε ὀϊζὺς ἔχει κρυεροῖο λιμοῖο*, καὶ τόσον τόσσον.

Αἴθω. τὸ καίω, παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, ὑπερβιβασμῷ αἴδω καὶ τροπῇ τοῦ δ̅ εἰς θ̅ αἴθω. ἀφ᾽ οὗ αἴθος ὁ μέγας ἢ μέλας. καὶ αἴθων ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός.

Αἰολοπώλους. ταχυπώλους, ἢ ποικίλως ἱππαζομένους. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰόλλω, ὃ σημαίνει τὸ κινῶ; καὶ τοῦ πῶλος. τοῦτο παρὰ τὸ ἐν τῇ πόᾳ ἄλλεσθαι πόλλος καὶ πῶλος. καὶ προπερισπᾶται, ἐπειδὴ ὅτα εἰς ος δισύλλαβα προπερισπῶνται, ἐν δὲ τῇ συνθέσει προπαροξύνονται, οἷον οἶκος ἄοικος, κοῦρος ἐπίκουρος. οὕτω καὶ πῶλος αἰολόπωλος.

Αἴρας. ὡς εἶδον τὸν νέκυν ἀείραντας Ἀχαιούς. ἔστιν ἀείρω, ὁ μέλλων ἀερῶ, ὁ ἀόριστος ἤειρα, ἡ μετοχὴ ὁ ἀείρας καὶ κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε εἰς ᾱ μακρὸν αἴρας. καὶ μένει τὸ ι μὴ ἐκφωνούμενον διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ᾱ.

Αἰρεύμενον. λαμβάνοντα, αἴροντα. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις περὶ τῆς ἐργασίας προτρέπων·

ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια, καί σε ἔολπα
γηθήσειν βιότοιο ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος.

παρὰ τὸ αἱρῶ, ὃ σημαίνει τὸ λαμβάνω. αἱρῶ οὖν, αἱροῦμαι, αἱρούμενον, καὶ τροπῇ δωρικῇ αἱρεύμενος. τοσαῦτα γάρ φησι ποιήσεις γεννήματα ὥστε μὴ εὑρεθῆναι ἐν τοῖς ἀγγείοις σου ἀράχνια. ὅλα γὰρ πληρώσειας. τὰ γὰρ ἀράχνια ἐν τόποις γίνονται κούφοις.

Αἱρήσειν. ἀπὸ τοῦ ἁλῶ τὸ πορθῶ πλεονασμῷ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου αἱρῶ, ὁ μέλλων αἱρήσω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον αἱρήσειν. συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ σημαίνει τὸ διαχωρίζω, ἐξ οὗ τὸ διαιρῶ, συντάσσεται μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς, αἱρῶ τὸ καταλαμβάνω. ἔστι καὶ αἴρω τὸ κουφίζω, καὶ αἴρω τὸ προσφέρω, ἐξ οὗ καὶ ἄρτος.

Αἰχμάλωτος. παρὰ τὴν αἰχμὴν, τοῦτ' ἔστι τὸ ξίφος, καὶ τοῦ ἁλῶ τὸ πορθῶ, ἢ ἅλωμι. τὸ δὲ αἰχμὴ παρὰ τὸ ἀΐσσω, ὡς δράσσω δραχμὴ, τὸ λεπτὸν νόμισμα.

Ἀϊστῶσαι. ἀπὸ τοῦ ἀϊστῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀφανίζω. τοῦτο παρὰ τὸ ἱστῶ. καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀϊστῶ, καὶ ἀϊστῶσαι, καὶ ἀϊστώσειαν, ὥσπερ τύψειαν. τὰ γὰρ μὴ ἱστάμενα ἀφανῆ εἰσιν.

Ἀΐσθων. ἐκ τοῦ ἀΐω ὁ μέλλων ἀΐσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ̄ ἀΐσθω, ἡ μετοχὴ ἀΐσθων, καὶ κατὰ συναίρεσιν αἴσθων. καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα τὸ αἴσθω.

Ἄϊστος. ἄγνωστος καὶ ἀφανής. καὶ εἰ μὲν σημαίνει τὸν ἀφανῆ, ἔστιν ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ βλέπω, ὁ μέλλων εἴσω, ὁ παρακείμενος εἶκα, ὁ παθητικὸς εἶσμαι, καὶ ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου ἶστος καὶ ἄϊστος· εἰ δὲ ἄγνωστον, ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω.

Αἴ σημαίνει τὸ εἴθε, οἷον,

αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη φίλος ὦ Μενέλαε.

ἰστέον ὅτι τὸ αἲ ἐκ τοῦ εἰ γέγονεν εὐκτικοῦ ἐπιῤῥήματος, τραπέντος τοῦ ε̄ εἰς ᾱ. ἔστι γὰρ εἴ, ὃ σημαίνει τὸ εἴθε, οἷον,

οὗτος ὁ πατὴρ τοῦ παιδός, εἲ γὰρ ὤφειλεν,

ἀντὶ τοῦ εἴθε. καὶ πάλιν,

εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι
καὶ χερσὶ καὶ κόμῃσι καὶ ποδῶν βάσει.

ἀντὶ τοῦ εἴθε. καὶ πάλιν,

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

Αἰδοῖος. ἀπὸ τοῦ αἰδὼς γίνεται αἰδῷος καὶ κατὰ τὴν τροπὴν βοιωτικὴν τῆς ῳ διφθόγγου εἰς τὴν οι δίφθογγον αἰδοῖος καὶ ἠοῖος. ἔχει τὸ ῑ. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ως παράγωγα σὺν τῷ ῑ γράφεται καὶ 16b προπερισπῶνται, Μίνως Μινῷος, ἥρως ἡρῷος, πάτρως πατρῷος, ἠὼς ἠῷος, καὶ αἰδὼς αἰδῷος, καὶ κατὰ τροπὴν βοιωτικὴν τῆς ῳ διφθόγγου εἰς τὴν οι δίφθογγον αἰδοῖος, ἠοῖος. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Αἰδοιέστατον: ἰστέον ὅτι τὸ ἀρχέστατον, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῇ Πηνελόπῃ, οἷον,

ἐγὼ γένος μὲν εἰμὶ μικρῆς ἀρχέστατον,

καὶ τὸ αἰδοιέστατον, καὶ ἀφθονέστατον, ποιητικόν ἐστι κατ' ἔθος γινόμενον Ἰώνων· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ οὗτοι διὰ τοῦ εσ προσφέρουσιν, οἷον δικαιέστερος, ἀρχέστερος, καὶ ἀφθονέστερος. ὤφειλε γὰρ τὰ τοιαῦτα δικαιότερος, αἰδοιότερος, ἀφθονότερος, καὶ ἀρχαιότερος εἶναι. οὕτως Φιλόξενος.

Αἴνυμαι. τὸ ἀφαιροῦμαι ἢ τὸ λαμβάνω. Ὅμηρος, ὅδ' ἐξαίνυτο καμπύλα τόξα. καὶ αἰνύμενος καὶ ἐπαινύμενος παρὰ τὸ αἴρω ἀρνῶ, ὡς παρὰ τὸ περῶ περνῶ. ἀφ' οὗ, περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων. ἄννυμι παράγωγον καὶ ἄρνυμαι ἀποβολῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι αἴνυμαι. οὕτω Μεθόδιος.

Ἄϊδι Σέλευκός φησιν ἀπὸ τῆς ἄϊς εὐθείας. ἀλλὰ τὰ εἰς δος λήγοντα ὀνόματα ἀποβάλλοντα εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι τὸ δ. οἷον μήνιδος μήνιος, Πάριδος Πάριος. τὴν δὲ ἄϊδος γενικὴν οὐδεὶς Ἰώνων ἄϊος εἶπεν. οὐκ ἄρα ἡ εὐθεῖα ἄϊς, ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τοῦ εἴδω ἴδης, καὶ κατὰ στέρησιν ἀΐδης ὁ ἀγνώστους ποιῶν. ἡ γενικὴ ἄϊδου καὶ δοτικὴ ἄϊδῃ καὶ ἄϊδι, ὥσπερ ἀπὸ τῆς ὑσμίνῃ δοτικῆς κατὰ μεταπλασμὸν ὑσμίνι, καὶ λητῷ λητί. τὸ δὲ ἀϊδὴς ἐπιθετικὸν ὀξύνεται, οὗ τὸ οὐδέτερον ἀϊδές. οὕτως εὗρον ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Αἰδὼ, ὅτε ἐστὶν εὐθεῖα, ὀξύνεται, ὡς Λητὼ, Σαπφώ· ὅτε δὲ ἐστιν αἰτιατικὴ, περισπᾶται, οἷον αἰδῶ, Λητῶ.

Αἰδεσθεὶς. κανόνισον αἰδέζω, ὁ μέλλων αἰδέσω, ὁ παρακείμενος ἤδεκα, ὁ παθητικὸς ἤδεσμαι, ὁ ἀόριστος ἠδέσθην, ἡ μετοχὴ ὁ αἰδεσθείς.

Αἰσθέσθαι. κανόνισον αἰσθῶ, ὁ μέλλων αἰσθήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤσθον, ὁ μέσος ἠσθόμην ἤσθου ἤσθετο, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον αἰσθέσθαι.

Αἱρείσθωσαν. ἐκ τοῦ αἱρέω αἱρῶ καὶ τὸ πα- 7 a
θητικὸν αἱροῦμαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἡρεόμην ἡρούμην, ἡρέου ἡροῦ, καὶ τὸ προστακτικὸν αἱρεέσθω αἱρείσθω, αἱρεέσθωσαν αἱρείσθωσαν.

Αἴρω ἐνεστὼς, ἐμετεώριζον παρατατικὸς, αἱροῦμαι μέλλων ἀντὶ τοῦ λήψομαι, ἀρθήσομαι δὲ ἀντὶ τοῦ μετεωρισθήσομαι, ἠράμην ἀόριστος ἀντὶ τοῦ ἔλαβον, ἤρθην δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμετεωρίσθην. λέγεται καὶ ἐπηρκὼς ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, καὶ ἐπηρμένος ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ.

Αἴ κέ ποθι. ποῦ καὶ πῆ κοινῶς, τὸ μὲν ἐπὶ στάσεως, τὸ δὲ ἐπὶ κινήσεως, πόθι καὶ πότε ποιητικῶς. λέγεται δὲ τὸ ποῦ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τόπου, ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσθι. ἔστι δ' ὅτε καὶ περισσῶς κεῖται. ὅτε δὲ ἐπὶ τόπου λέγεται, ἐνίοτε μὲν κατ' ἐρώτησιν προφέρεται, ἐνίοτε δὲ χωρὶς ἐρωτήσεως. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων πάντων ἐγκλίνεται, ὅτε δὲ κατ' ἐρώτησιν λέγεται, οὐ δύναται ἐγκλίνεσθαι.

Αἰνίζομαι ὁμοίως παρῆκται τῷ πολεμίζω, προκαλίζω, νεμεσίζω.

Ἄϊστος καὶ *ἄπυστος* τὸν τελείως ἀφανῆ σημαίνει περὶ οὗ μηδὲν εἴσῃ τις.

Ἀΐω. ἀκούω, καὶ ὁ παρατατικὸς ἄϊον ἄϊεν, ἐπήκουεν.

Ἀκαχίζεο. ἄχθου, λυποῦ, ἀπὸ τοῦ ἄχος ἀχίζω καὶ ἀκαχίζω, ἀκαχίζομαι ἀκαχίζου ἀκαχίζεο.

Ἀκαχείατο ἀπὸ τοῦ ἀκαχῶ, ἀκαχήσω, ἠκάχηκα, ἠκαχήμην, ἰωνικῶς ἀκαχέατο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀκαχείατο. οὕτω Ζηνόβιος.

Ἀκαχήμενος. ἰστέον ὅτι τὸ ἀκαχήμενος οὐκ ἔστι παρακείμενος, ἐπεὶ ὤφειλε παροξύνεσθαι ὡς τὸ πεποιημένος, ἀλλ' ἔστιν ἀκαχῶ ἀκάχημι, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἀκάχημαι, οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν παραλήγουσαν οὐ συστέλλουσι, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ἀκαχήμενος. ἰστέον ὅτι ἡ τοῦ παρακειμένου μετοχὴ ἀεὶ παροξύνεται, τῶν

ἄλλων ἁπασῶν προπαροξυνομένων, οἷον τυπτόμενος, τυφθησόμενος, δεῖ προσθῆναι χωρὶς εἰ μὴ πάθωσιν, ἐὰν γὰρ πάθωσιν αἱ εἰς μενος μετοχαὶ τοῦ παρακει-
7bμένου, οὖσαι ὑπὸ τρίτην συλλαβὴν, ἐπειδὴ ἐὰν ὦσιν ὑπὸ τρίτην συλλαβὴν καὶ πάθωσι, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσι ταῖς ἄλλαις μετοχαῖς, οἷον ἀκαχῶ ἀκαχήσω, ἠκάχηκα ἠκάχημαι ἠκαχημένος, καὶ κατὰ πάθος ἠκάχμενος. τὸ γὰρ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος ὁ Ἡρωδιανὸς οὐ δοξάζει κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος, ἐπειδὴ ὡς ὄντα ὑπὸ τρίτην συλλαβὴν καὶ πάθωσι, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττειν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς μι λέγει ταῦτα, ἀπὸ οὔτημι καὶ ἐλήλαμι, ἵνα ὦσιν ἐνεστῶτες παθητικοὶ ὡς τὸ ἵστημι, ἵσταμαι, ἱστάμενος.

Ἀκηχέδαται. λυποῦνται. παρὰ νηυσὶν ἀκηχέδαται. παρὰ τὸ ἀχῶ ἀχάζω, ὡς ἀνιῶ ἀνιάζω, ἤχακα, ὁ μέσος παρακείμενος ἤχαδα, ἤχασμαι ἤχασται, καὶ ἰωνικῶς ἠχάδαται, καὶ μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττικοῦ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε ἀκηχέδαται, ὡς πέφρασται πεφράδαται. ὁ κανών· εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν τρίτον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου διὰ τοῦ στ βαρυτόνως, τότε τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται, τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, οἷον πέφρασται πεφράδαται, ὅτι πέφραδα ὁ μέσος παρακείμενος, ἤχασται ἠχάδαται, ὅτι ἤχαδα ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ ἀκηχέδαται. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀκκίζεσθαι. ἐπὶ τοῖς ὅπλοις ἀκκίζεται, ἔτι τῆς ὕβρεως ἔχεται, ἐπαίρεται, γυναικίζεται, θρύπτεται, ἢ μωραίνει. σημαίνει δὲ καὶ τὸν θέλοντα μὲν, προσποιούμενον δὲ μὴ θέλειν. ἀκκισμοὶ γὰρ προσποιήσεις εἰσὶ καὶ ὑποκρίσεις ἀπὸ Ἀκκοῦς τινος Σαμίας, ἥτις ἱστορεῖται μωροτάτη γενέσθαι, ὡς καὶ τῷ κατόπτρῳ διαλέγεσθαι.

Ἀκέοντο. ἀπὸ τοῦ ἀκῶ τὸ θεραπεύω·

ἱδρῶ ἀπεψύχοντο πίοντο τ' ἀκέοντό τε δίψαν.

καὶ ὄνομα ἀκεστὴς παρὰ τὸ ἄχος ἀχοῦμαι καὶ ἀκοῦμαι, ἵν' ᾖ τὸ ἄχος ἰῶμαι, ἢ παρὰ τὸ ἀκὴν τὸ δι' ὀξυνομένου σιδήρου θεραπεύειν. οὐ γὰρ τὰς δι' ὀξυτάτων ῥαφίδων ἰωμένας τὰς λαβίδας τῶν ἱματίων ἀκέστριάς φασι, καὶ ἀκέστωρ ὁ ἰατρὸς, καὶ ἀκεστορίδης καὶ ακεστορικῶς. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀκράαντος. ἀτελείωτος, ἀπλήρωτος. κραίνω γὰρ τὸ ἐπιτελῶ, κρανῶ ὁ μέλλων, κέκραγκα ὁ παρα- 8a
κείμενος, κέκραμμαι κέκρανται, κραντὸς καὶ ἀκράαντος. τοῦτο παρὰ τὸ καραίνω καὶ ἐν συγκοπῇ κραίνω, πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ποιητικῶς.

Ἄκρητος. ἐκ τοῦ κερῶ τὸ ἐπιχέω, ὁ μέλλων κεράσω, κατὰ συγκοπὴν κράσω. κρητὴρ καὶ κρατήρ. ἐκ δὲ τοῦ κεράσω γίνεται κρατὸς, ἄκρατος καὶ ἄκρητος.

Ἄκρατον. ἔστι ῥῆμα κεράω κερῶ κεράσω ὁ μέλλων κατὰ συγκοπὴν κράσω, ὁ παρακείμενος κέκρακα, ὁ παθητικὸς κέκραμαι κέκρασαι κέκραται. καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἄκρατος. ἐξ οὗ καὶ κρατὴρ, ἐφ' οὗ ὁ οἶνος κιρνᾶται.

Ἀκτάζων. ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς κ̄ ἀκτάζων, ὡς ἀττικὴ ἀκτικὴ γίνεται παρὰ τὴν ἀκτήν.

Ἀκταίνειν. τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾶν. παρὰ τὸ ἦκται τρίτον πρόσωπον γίνεται ἀκτὸς, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ ἀκταίνω, ἡ μετοχὴ ἀκταίνων, καὶ ἀκταῖνον μένος τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν.

Ἀκαχμένον. ἀπὸ τοῦ ἀκὴ γίνεται ἀκάζω τὸ ἀκονῶ, ὁ μέλλων ἀκάσω, ὁ παρακείμενος ἤκακα, ὁ παθητικὸς ἤκασμαι ἠκασμένον καὶ τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς χ̄ ἠκαχμένον καὶ κατ' Ἴωνας ἀκαχμένον.

Ἀκευμένον. ἀκῶ τὸ θεραπεύω ἀκέομαι ἀκοῦμαι, ἀκεόμενος ἀκούμενος καὶ κράσει δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον ἀκευμένος.

Ἀκερσεκόμης. παρὰ τὸ κείρω ὁ μέλλων κερῶ, αἰολικῶς κέρσω. ἀπὸ τοῦ κέρσω γοῦν καὶ κόμη γίνεται κερσεκόμης διὰ τοῦ ο μικροῦ. πᾶς γὰρ ἐνεστὼς ἢ μέλλων ἐν πρώτῳ προσώπῳ λαβὼν σύνθετον τρέπει τὸ ω εἰς ο, λείπω λειποτάκτης, μίξω μιξοπόλιος.

Ἀκέων. ἡσύχως.

βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

παρὰ τὸ μὴ χαίνειν γίνεται ἀχὴν καὶ ἀκήν. οἷον, πάντες ἀκὴν δ' ἐγένοντο σιωπῇ. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκέων, ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὀξύτητος τοῦ σιδήρου. ἀκὴ γὰρ ἡ ὀξύτης. οὕτως Ὧρος. ἢ παρὰ τὸ κέω τὸ κοιμῶμαι κέων ἡ μετοχή, κέων ὦ ξεῖνε, πλεονασμῷ τοῦ α ἀκέων.

8b Ἀκήν. ἐπ' ἄκρας ἡσυχίας. οἷον,

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

παρὰ τὴν ἄγην ὃ σημαίνει τὴν ἔκπληξιν. ἡ γὰρ ἔκπληξις ἀφωνίαν οἶδε ποιεῖν, γίνεται ἀκὴν κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς κ. ἢ παρὰ τὸ μὴ χαίνειν γέγονεν ἀχὴν καὶ ἀκήν, ἀχή τις οὖσα.

Ἀκονιτί. ἀπὸ τοῦ κόνις κονιτὶ καὶ ἀκονιτί, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης, ἢ ἀκονητὶ ἄνευ πόνου, οὗ τὸ ἐναντίον ἐγκονητὶ μετὰ πόνου, κατὰ τροπὴν τοῦ π εἰς κ ἀπονητὶ καὶ ἰωνικῶς ἀκονητί, ὡς τὸ πῶς κῶς, πότε κότε.

Ἀκοστήσας. κριθιάσας. Ὅμηρος·

ὡς δ' ὅτε τὶς ἵππος στατὸς ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνης.

ἀκοστήσας, τοὐτ' ἔστιν ἐπὶ τῇ στάσει δυσχεράνας, ὅθεν ἐπιφέρει,

δεσμὰ διαῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων.

ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκοσταὶ αἱ κριθαὶ παρὰ τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τοῖς ἐσθίουσιν, ἵν' ᾖ κριθιάσας καὶ ἀπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατὴς ὢν ἢ ὑψαυχενήσας καὶ ἀτιμαγελὴς γεγονὼς, παρὰ

τὸ ἄγω ἄγος, ἀγοστὴς καὶ ἀκοστὴς τροπῇ τοῦ γ εἰς κ, ὃ ἔμπροσθεν εἶναι θέλων καὶ προηγεῖσθαι.

Ἀκριτόμυθε. ἄκριτα τοὺς λόγους καὶ ἄτακτα. παρὰ τὸ κρίνω κρινῶ, κέκρικα κέκριμαι κέκριται, κριτὸς καὶ τοῦ μῦθος γίνεται ἀκριτόμυθος, καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον. τὰ γὰρ εἰς ος δισύλλαβα ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον.

Ἀκροῶ. παρὰ τὸ ἀκούω ἀκοῶ καὶ ἀκροῶ, ὥσπερ σύρω συρῶ, κύρω κυρῶ.

Ἀκραιφνής. ὁ καθαρός. κυρίως δὲ ὁ περιφανὴς παρὰ τὸ ἀκέραιον καὶ τὸ φαίνω ἀκραιοφανὴς καὶ συγκοπῇ ἀκραιφνής. Ἡρωδιανός φησι μὴ γίνεσθαι συλλαβῆς συγκοπήν. ἢ ἀκροφανὴς καὶ ἀκραιφνὴς τοῦ ο εἰς αι τραπέντος, ὡς ἐπὶ τοῦ μεσοπόλιος μεσαιπόλιος.

Ἄκην γίνεται ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ χαίνω. ὁ γὰρ λαλῶν χαίνει. τὸ δὲ ἄκην ἐγένοντο σιωπῇ τρόπος ἐτυμολογίας.

Ἀκηδεῖν θέμα ἔχει τὸ ἀκηδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀκηδέστως ἐπίῤῥημα, καὶ τὸ ἀκηδεστὸς καὶ ὁ κηδεμών. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἀκηδιᾶν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ μειδῶ καὶ κατηφῶ τὸ μειδιᾶν καὶ κατηφιᾶν.

Ἀκάμας, Ἀκάμαντος, καὶ ἡ κλητικὴ ὦ Ἀκάμα δίχα τοῦ ν. οὕτω καὶ Λαοδάμας Λαοδάμαντος ὦ Λαοδάμα, οἷον,

Λαοδάμα μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπας.

Ἀλαζών. ὁ ἀπατεών, ἢ κομπαστὴς, ὁ ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ ἀλᾶν ζῶν, οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύματος, ἀλλ' ἐξ ἀπάτης.

Ἀλαλύκτημαι. τὸ ἀδημονῶ καὶ πεπλάνημαι, καὶ οἱ μὲν παρακείμενον, οἱ δὲ ἐνεστῶτά φασι· οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι. ἔστιν οὖν ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἀλύω, ὡς ἀνῶ ἀνύω, ἀφ' οὗ ἀλύσσω, ὡς ὀρύσσω, καὶ ὥσπερ ὀρύσσω ὀρυκτὸς, οὕτως ἀλύσσω ἀλυκτὸς, καὶ ὡς ἄτακτος ἀτακτῶ, οὕτως ἀλυ-

κτος ἀλυκτῶ, οὗ ὁ παρακείμενος ἠλύκτημαι καὶ ἀττικῷ ἀναδιπλασιασμῷ ἀλαλύκτημαι, συστολῇ τοῦ η εἰς α. ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ ποιεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀττικώτερον, ὡς τὸ ἀλαλῆσθαι, καὶ οὕτως μὲν ὁ παρακείμενος. εἰς ἐνεστῶτα δὲ οὕτως λαμβάνεται. ἔστιν, ὡς δέδεικται, ἀλυκτῶ, οὗ παράγωγον εἰς μι ἀλύκτημι, οὗ ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἀλύκτημαι αἰολικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ οὕτως κλίνουσιν, ποίημαι λέγοντες καὶ νόημαι, καὶ ἐν διπλασιασμῷ ἀττικῷ ἀλαλύκτημαι, ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς πολλοῖς χρῆται αἰολικοῖς, καὶ μάλιστα ἐν μετοχῇ ἀκαχήμενος ἀκάχμενος. δύναται δὲ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ θορυβεῖσθαι παρὰ τὴν ἀλάλην, ἣ σημαίνει τὸν θόρυβον, ἀλαλῶ, ἀφ' οὗ ἀλαλύσσω, ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἀλαλυκτὸς καὶ ἀλαλυκτῶ καὶ ἀλαλύκτημαι τὸ τεθορύβημαι. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀλαπάξαι. ἐκπορθῆσαι. κυρίως δὲ τὸ κενῶσαι. ἀλαπάζω ἀλαπάξω παρὰ τὴν λάπαθον βοτάνην, ἥ ἐστι κενωτικὴ γαστρός. καὶ Δημόκριτος τοὺς βόθρους τοὺς παρὰ τῶν κυνηγετῶν γινομένους λαπάθους καλεῖ διὰ τὸ κεκενῶσθαι, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ πάθος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ λίαν ἄποθεν ἡμῶν ποιεῖν τὰ πάθη.

Ἀλαῶσαι. τυφλῶσαι. παρὰ τὸ ἄλην ἤγουν τὴν πλάνην. οἱ γὰρ τυφλώττοντες ἀλῶνται κατὰ στέρησιν
9b τοῦ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν. οὕτως Ὠρίων.

Ἀλαλκεῖν καὶ ἐνεστὼς καὶ μέλλων δεύτερος. ἔστι γὰρ ἀλάλκω βαρύτονον, οὗ ὁ μέλλων ἀλάλξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤλαλκον, ἀφ' οὗ ἀλαλκών, ὁ ἐπαμύνας καὶ βοηθήσας, μετοχὴ δευτέρου ἀορίστου, ὁ μέλλων δεύτερος ἀλαλκῶ, τὸ τρίτον ἀλαλκεῖ, καὶ ἀλαλκεῖν. ἔστι δὲ καὶ περισπώμενον ἀλαλκέω ἀλαλκῶ, τὸ ἀπαρέμφατον ἀλαλκεῖν, ὡς ποιεῖν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλκὴ ἀλκῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλκῶ καὶ ἀλάλκω.

Ἀλδήσκω. ὥσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση λήϊου ἀλδήσκοντος. καί, ἀναλδήσκοντες

ἀπὸ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ ἀναδιδόμενοι, αὐξόμενοι. εἴρηται παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλήσω ἀλδήσκω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ καὶ κ κατὰ μεταφοράν. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον αὐξάνει. ἢ παρὰ τὸ ἄλλεσθαι βλαστάνειν καὶ ἀδρύνεσθαι.

Ἀλδαίνειν. τὸ αὐξάνειν, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι, τοῦτ' ἔστι πηδᾶν κατὰ τὴν αὔξην.

Ἀλέγω. τὸ φροντίζω, παρὰ τὸ λέγω φροντίζω, ἀφ' οὗ λόγος ἡ φροντὶς καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἃ ἀλέγω, καὶ οὐκ ἀλέγω τὸ οὐ φροντίζω. καὶ ἐπὶ κυρίου ὀνόματος, ὡς τὸ, Ἀλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ. ἀλέγω ἀλεγίζω παράγωγον ἀλεγύνω.

Ἀλεώμεθα. ἐκκλίνωμεν, φεύγωμεν. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν. παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι. οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀλεύατο καὶ ἄλδατο πολλὺν ὅμιλον. τὸ ἀλεύατο ἀντὶ τοῦ ἐφυλάξατο. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ χεύω χεύατο, καὶ τροπῇ καὶ στερήσει, ἀλεύατο μεταφορικῶς.

Ἀλεγίζω. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. παρὰ τὸ ἀλέγω ἀλεγίζω.

Ἀλεείνων. ἐκκλίνων, ἐκφεύγων. ἔστιν ἀλέα ἡ θερμασία. ἐκ τούτου γίνεται ἀλεείνω, οἱονεὶ ἀπὸ ψύχους εἰς τὴν θερμασίαν ἐκφεύγων. τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἀλεείνω, ἐρεείνω, φαείνω, πλὴν τοῦ ὀρίνω, καὶ ἕως τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. ἀλεύω σημαίνει ἀποφεύγω. παρὰ τὴν ἀλέαν τὴν θερμασίαν γίνεται ἀλέω καὶ ἀλεύω, κυρίως τὸ ἀπὸ ψύχους εἰς θερμασίαν ἀπο- 10a
φεύγω. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις,

δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
φήμη γὰρ κακὴ πέλεται κούφη μὲν ἀεῖραι,
ῥεῖα μάλ' ἀργαλέη φερέμεν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.

Ἀλεύας μετοχή. ἀλέω ἀλεύω. τὸ δὲ ἀλέω παρὰ τὸ ἀλῶ. οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. ἡ μετοχὴ ἀλεύας καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθητικῶν.

Ἀλήθω. τὸ ἐπὶ τοῦ μύλου σῖτον ἢ κριθὰς ἀλευροποιεῖν. παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλήθω, ὡς πρῶ πρήθω, νῶ νήθω, κνῶ κνήθω. ἀλήθω τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ πρωτοτύπῳ. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀλίσκεσθαι ἐν συμφοραῖς καὶ ὑπὸ συμφορᾶς καὶ συμφορᾷ.

Ἀλοκίζειν. ἀροτριᾶν. ἄλοξ γὰρ αὖλαξ. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, Λάϊε, βίᾳ δαιμόνων.

Ἁλῶναι ὑπὸ τούτων καὶ ἁλῶναι εἰς τοὺς πολεμίους, καὶ ἑάλωμεν εἰς τοὺς βαρβάρους.

Ἀλιβδύειν. τὸ εἰς τὴν θάλασσαν καταδύειν. μεταφορικῶς δὲ τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν, παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ βδύειν, αἰολικῶς πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς σίδη σίβδη, ἁλιδύειν ἁλιβδύειν. Λυκόφρων, εἱρκτῆς λιβδύσασα λυγαίας δέμας.

Ἀλινδεῖσθαι. ἔστι κυλίω, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ᾱ καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ ἀλίω ἀλίσω ἤλισα ἀλίσαι, ὥσπερ Ἀριστοφάνης·

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

ἀντὶ τοῦ ἐάσας κυλισθῆναι. ἐκ δὲ τοῦ ἀλίω ἀλίνδω, ὡς κυλίω κυλίνδω, καὶ ἐν περισπάσει ἀλινδῶ ἀλινδήσω, ἀλινδήθρα, ὡς κολυμβῶ κολυμβήσω κολυμβήθρα, οὐρήσω οὐρήθρα. ἀλινδήθρα δὲ ἡ κυλίστρα.

Ἀλίωσεν. ἐκ τοῦ ἅλιον τὸ μάταιον γίνεται περισπώμενον ῥῆμα ἁλιῶ ἀλιώσω ἠλίωσα, συστολῇ ἰωνικῇ τοῦ η͞ εἰς ᾱ ἀλίωσα, τὸ τρίτον ἀλίωσεν.

Ἀλλάσσω. παρὰ τὸ ἄλλω ἀλλάσσω.

Ἀλλοδαπός. ὁ ἀπὸ ἄλλου δαπέδου ἤγουν γῆς ὤν.

Ἀλογήσει. λόγον οὐ ποιήσει. ἀλογῶ ἀλογήσω. ἰστέον ὅτι τὸ λέγω ἐν συνθέσει τρέπει τὸ ε εἰς ō καὶ

περισπᾶται, εἰ μὴ ἐν προθέσει συντεθῇ, οἷον ἀλογῶ, πολυλογῶ, κακολογῶ, ἑτερολογῶ, μακρολογῶ. 10b
προόκειται, εἰ μὴ ἐν προθέσει συντεθῇ διὰ τὸ ἐκλέγω, διαλέγω, ἐπιλέγω, ἀντιλέγω, καταλέγω, προλέγω. συνηρίθμηται τούτοις καὶ τὸ ἀλέγω τὸ φροντίζω.

Ἆλτο. ἅλλω τὸ πηδῶ, ὁ μέλλων ἀλῶ, ὁ ἀόριστος ἦλα, ὁ μέσος ἡλάμην ἦλω ἥλατο, καὶ ἐν συγκοπῇ ἆλτο, συστολῇ τοῦ η εἰς ᾰ ἰωνικῶς, οὐ γὰρ αὔξουσιν ἐν τοῖς παρῳχημένοις οἱ Ἴωνες, καὶ ψιλοῦται. τὰ γὰρ κατὰ συγκοπὴν γινόμενα ψιλοῦνται, ἥλατο ἆλτο, ἁρμόσαντες ἄρσαντες. ἢ ὅτι οἱ Ἴωνες ψιλωταί εἰσιν, οἷον ἀφηλιώτης ἀπηλιώτης, ἄνεμος ἀνατολικὸς, ἀνθ' ἅδου ἀντ' ἄδου.

Ἀλύσκω. οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ἀλύω, ὃ σημαίνει τὸ ἀδημονῶ καὶ ἀπορῶ ἢ τὸ χαίρω, ἀλλὰ ἀλύσκειν τὸ ἐκκλίνειν καὶ ἐκφεύγειν δηλονότι. ἔστιν οὖν ἐκ τοῦ λύω καὶ τοῦ ᾱ ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἐπαύξησιν λαμβανομένου, ὁ μέλλων ἀλύσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ ἀλύσκω, ὡς μεθύω μεθύσω μεθύσκω. ἄλλος μέλλων ἀλύξω ὑπερθέσει τοῦ κ, ἤλυξα καὶ ἀλύξαι τὸ ἐκφυγεῖν.

Ἀλύσσω. τὸ ἀδημονῶ, παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλύσσω, ὡς ὀρύσσω. ἐξ οὗ καὶ ἄλυς ἡ πλάνη τῆς διανοίας. λύσσω οὖν βαρύτονον ὡς νύσσω, καὶ ἐν ἐπιτάσει ἀλύσσω.

Ἀλωτός. ληπτὸς, χειρωτός. ἀλῶ τὸ κρατῶ, καὶ ἅλωμι παράγωγον, ἀλώσω, ἥλωκα, ἥλωμαι ἥλωσαι ἥλωται, ἁλωτός.

Ἁλῶναι. ἅλωμι, ἁλώσω, ἥλων, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἥλωμεν, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἁλῶναι.

Ἁμαρτάνειν τοῦ παντὸς καὶ παντός. τοῦτο συντάσσουσιν ἐπὶ τοῦ κατὰ πᾶν ἥμαρτεν, ἤγουν παντὸς ἀπέτυχεν, οἷον ἢ παντὸς ἁμαρτεῖν, καὶ πάλιν ὅτι ἡμάρτηκε τοῦ παντός.

Ἀλευάδα εἴρηται ὡς φεύδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν γᾶν καὶ δᾶν λέγουσιν καὶ δίαν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. φεύδα οὖν φεύγη, οὕτως οὖν καὶ ἀλευάδα ἀλέου δῆ, τοῦ δῆ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου.

11a *Ἄλεες*. ἔστιν ἀολλέες, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοῦ, καὶ κράσει τοῦ ᾰ καὶ ο εἰς ᾱ μακρὸν καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς λ̄ ἀλέες καὶ ἄλεες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν χωλιάμβοις, ἐς τὸ προστείχεσθ' ἱερὸν ἄλεες δεῦτε, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ προστείχεσθαι ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Ἄλεντε εἰς ἵππους ψιλοῦται, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐκκλίνειν τάσσεται, ὡς φησὶν ὁ Ἀσκαλωνίτης, εἴτε ἐπὶ τοῦ συστραφῆναι, ὃ καὶ μᾶλλον συγκατατίθεμαι. ἔστι δὲ δευτέρου ἀορίστου ἀλῶ τὸ πλανῶ. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦλον καὶ ἆλον, ὁ παθητικὸς ἤλην καὶ ἄλην, ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἠλόμην καὶ ἀλόμην, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἄλωμαι ἄλῃ ἄληται, τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἦλες ἆλες, τὸ τρίτον ἦλε καὶ ἆλε, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἤλομεν καὶ ἄλομεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄλεν, ὡς τὸ κόσμηθεν, οἷον, οἱ δ' ἦτοι εἰς ἄστυ ἄλεν, τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἡ μετοχὴ ἀλεὶς ἀλέντος.

Ἀλείπτης. ἀπὸ τοῦ ἀλείφω ἤλειπται ἀλείπτης, διὰ τῆς ει διφθόγγου. ὅσα γὰρ ὀνόματα ἐκ τοῦ ἀλείφω γίνονται, εἰ μὲν διὰ τοῦ πτ ἐκφέρονται, φυλάττουσι τὴν ει δίφθογγον, ἀλείπτω, ἀλείπτης, ἀλειπτὸν φάρμακον, ἀνήλειπτος, ὁ μὴ ἀλειφθεὶς, πλὴν τοῦ ἄλιπτα, αἰολικῶς τὸ ἄλειμμα. εἰ δὲ διὰ τοῦ φ ἐκφέρονται σύνθετα ὄντα, οὐ φυλάττουσι τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ὑπηλιφὴς, ἀνυπηλιφής. σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλειφθεῖσαν πίσσῃ. πρόσκειται σύνθετα διὰ τὸ ἄλειφαρ τὸ σημαινόμενον τὸ ἄλειμμα, διὰ τοῦ φ ἐκφερόμενον καὶ γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλ' οὐκ ἔστι σύνθετον. ἁπλοῦν γάρ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἀλείφω ἄλειφαρ, ὡς ἀπὸ τοῦ δέλω

δέλεαρ. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἐπιγέγραπται Διφίλῳ τῷ κωμικῷ δρᾶμα ἐπιγεγραμμένον ἀλείπτρια. τὸ δὲ ἀλείπτης ἀρσενικὸν ἀπηγορεύεται, ἀπὸ ἀλείπτης δὲ παιδοτριβὴς εἰώθασι λέγειν. ὁ δὲ θεολόγος Γρηγόριος ἀλείπτης ἀρσενικῶς γράφει ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν βασιλέα ἐπιταφίῳ λόγῳ, ὑπολειφθῆναι τοῖς ἄλ- 11b
λοις ἀλείπταις τῆς ἀρετῆς. ἐκ δὲ τοῦ ἀλείπτης φιλαλειπτῶ, οἷον, οὐκ ἄπιστις καὶ ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι καὶ περὶ παλαίστρας ἔχοντι, καὶ πολυπραγμονοῦντι ὅτι ἕκαστον τῶν μειρακείων, καὶ τὰ λιπά.

Ἀλιτήμων. ἀλίτω βαρύτονον καὶ ἀλιτῶ περισπώμενον· ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀλιτῶ περισπωμένου ἀλιτήσω, ἠλίτημαι, ἀλιτήμων, ὡς φιλῶ φιλήσω πεφίληκα πεφίλημαι φιλήμων, καὶ νενόημαι νοήμων. Ὅμηρος· οὐ γάρ τοι θεοὺς ἀλιτήμονας. καὶ οἷον, οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀλιτῶ ἀλιτήσω ἠλίτηκα ἠλίτημαι ἠλίτησαι ἠλίτηται ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος ἀλιτήριος καὶ ἀλιτρὸς καὶ ἀλιτραίνω καὶ ἀλιταίνω, ὡς φῶ φαίνω καὶ δρῶ δραίνω.

Ἀλκαῖος. ὃν τρόπον οἱ Ἴωνες ἐκβάλλουσι τὸ ῑ τῶν κτητικῶν τῆς ει διφθόγγου, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Αἰολεῖς τῆς αι διφθόγγου ἐκβάλλουσι τὸ ῑ, οἷον θηβαῖος θηβᾶος, ἀρχαῖος ἀρχᾶος, ἀλκαῖος ἀλκᾶος.

Ἀλοία. ἔτυπτε. παρὰ τὴν ἀλοιῶ δευτέραν συζυγίαν τῶν περισπωμένων ὁ παρατατικὸς ἠλοίαον ἠλοίων, ἠλοίαες ἠλοίας, ἠλοίαε ἠλοία, καὶ συστολῇ ἀλοία.

Ἀλοίη. κανόνισον ἀλόω ἀλῶ, συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦλων, καὶ ἀττικῶς ἑάλων, ἡ μετοχὴ ὁ ἀλοὺς τοῦ ἀλόντος, τὸ εὐκτικὸν ἀλοίμι, καὶ τροπῇ τῆς μι εἰς ην ἀττικῶς ἀλοίην ἀλοίης ἀλοίη. τὸ δὲ ἐὰν ἀλῶ κανονίζεται οὕτως· ἀλόω συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων. ἐξ οὗ παράγωγον ῥῆμα τὸ ἄλωμι συζυγίας τρίτης τῶν εἰς

μι. ἔστι δὲ ἄχρηστον. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤλων ἄχρηστον, καὶ ἀττικῶς ἑάλων εὔχρηστον, ἡ μετοχὴ ὁ ἁλοὺς τοῦ ἁλόντος, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἁλῶ.

Ἁλίσκομαι ἐνεστὼς, ἡλισκόμην παρατατικὸς, ἁλώσομαι μέλλων, ἑάλωκα παρακείμενος, ἑάλων ἀόριστος δεύτερος.

Ἀλοιῶ τὸ τύπτω. ὁ μέλλων ἀλοιήσω ἑτεροκλίτως, ὡς τύπτω τυπτήσω, καὶ δέομαι δεήσομαι, καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἔστι δὲ τοῦτο τῶν Ἀττικῶν.

Ἀλῳὴ ψιλοῦται, ὡς δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς.
12a γράφουσι δὲ οἱ παλαιοὶ μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι. ἐκ τοῦ ἀλλοίῳ τὸ ἀλλοιῶ τὸ συντρίβω κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω. ἀλωὴ δὲ σημαίνει ἄνευ τοῦ ι τὸ σύμφυτον χωρίον καὶ σύνδενδρον τόπον παρὰ τὴν ἄλσιν τὴν αὔξησιν. ἄλδω οὖν ἀλωὴ, χωρὶς τοῦ ι.

Ἀλαπαδνά· ἀπὸ τοῦ ἀλαπάζω τὸ κενῶ. κενωτικὸν γὰρ τὸ βότανον τὸ κοινῶς λεγόμενον λάπαθον.

Ἀλιτρός. ἄδικος. ὁ ἐνεστὼς ἀλείτω τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενος, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἤλιτον. ὅθεν ἀλιτρός. ἴσως δὲ καὶ ἀλιτήριος καὶ συγκοπῇ ἀλιτρός.

Ἀληθείην ἀμφιβόλως ἔχω εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνου τοῦ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν γέγονεν ἰωνικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας. διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. ἡ ἀγνοία δέ, φησι, καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται.

Ἀλητήριος ὅ ἐστιν ἀλιτρός. σημαίνει δὲ τὸν ἁμάρτωλον.

Ἀμαθύνειν παρὰ τὴν ἄμαθον κόνιν ποιεῖν. Ὅμηρος,

ἄνδρα μὲν κτείνουσι πόλις καὶ πῦρ ἀμαθύνει.

Ἀμφέχυτο. ἀπὸ τῆς ἀμφὶ προθέσεως καὶ τοῦ χύω ῥήματος τὸ παράγωγον χῦμι χῦμαι, ἐχύμην ἔχυσο ἔχυτο, καὶ ἀμφέχυτο.

Ἀμαλδῦναι, κυρίως μὲν τὸ διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίσαι, ἀπὸ τοῦ μαίρω τὸ λάμπω, ὁ μέλλων μαρῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀμαρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ ρ̄ εἰς λ̄ ἀμαλῶ, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀμαλύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄ ἀμαλδύνω. ἢ τὸ ἁπλῶς ἀφανίσαι, ἢ τὸ ὁμαλίσαι, οἷον τεῖχος ἀμαλδῦναι. ὡς παρὰ τὴν ἄμμον, οἷον ἄμμος ἀμμῶ, ὡς δοῦλος δουλῶ, καὶ φίλος φιλῶ, παράγωγον ἀμύνω, καὶ πλεονασμῷ τῆς ᾱλ̄ συλλαβῆς καὶ τοῦ δ̄ ἀμαλδύνω. οὕτως Ὠρίων. ὁ δὲ Μεθόδιος παρὰ τὸ ὁμαλὸς ὁμαλῶ ὁμαλύνω, ὡς κακὸς κακῶ κακύνω, καὶ ἐπενθέσει τοῦ δ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ᾱ ἀμαλδύνω.

Ἀμᾶν τὸ θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐπισπᾶν, οἷον ἀμασπᾶν.

Ἀμβλυώττειν τὸ μὴ ὀξυδερκεῖν, παρὰ τὸ 12b ἀμβλεῖς ἔχειν τοὺς ὄσσους.

Ἀμβλῶσαι τὸ ἀτελὲς βρέφος ἀποβαλεῖν. καὶ τὰ πρὸς τοῦτο φάρμακα ἀμβλωθρίδια καλοῦσιν ἰατροὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμπέλων. ὁπόταν γὰρ αὗται τοὺς λεγομένους ὀφθαλμοὺς ἀποκεύθειεν, λέγεται αὐτὰς ἀμβλυώττειν, ἀντὶ τοῦ οὐ τελεσφοροῦσι καρπόν. καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἀτελῆ τὰ βρέφη τικτουσῶν λέγεται ἀμβλυώττειν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀμβλώττειν, παρὰ τὸ βάλλω βλῶ. ἀμβλωθρίδιον ἐκ τοῦ ἀμβλῶ καὶ τοῦ θορῶ τὸ πηδῶ.

Ἀμβλὺς ὁ μὴ ὀξὺς σίδηρος, παρὰ τὸ μῶλος, ὅς ἐστιν ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, γέγονε μωλὺς, ὡς ἵππος ἱππύς, καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλὺς, ὁ μὴ ἐπὶ πόλεμον καὶ μῶλον ἐπιτήδειος, συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β ἀμβλύς.

Ἀμβατός. ἐκ τοῦ βαίνω βανῶ βέβακα βέβαμαι βέβαται βατὸς καὶ ἀναβατὸς, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀμβατός.

Ἀμέλω παρὰ τὸ ἅμα ἕλκειν.

Ἀμέρδω κυρίως τὸ στερῶ μέρος, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ στεροῦμαι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σκαίρω σκαρῶ γίνεται σκαρίζω, καὶ εἴρω ἐρῶ ἐρίζω, οὕτως καὶ μείρω μερῶ μερίζω, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ μέρδω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀμέρδω, παρὰ δὲ τὸ μείρω τὸ μερίζω γίνεται αἰολικῶς μερῶ καὶ αἰολικῶς μέρσω, ὡς φθείρω φθερῶ φθέρσω, καὶ κείρω κερῶ κέρσω, καὶ σπείρω σπερῶ σπέρσω.

Ἀμείνων. παρὰ τὸ μείων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀμείνων, οἱονεὶ ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἢ παρὰ τὸ μένω γέγονεν ἀμένων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀμείνων, τοῦτ' ἔστιν ὁ μὴ μένων, ἀλλ' ὑπὸ πάντων αἱρόμενος. τὸν γὰρ κρείττονα πάντες αἱροῦσιν.

Ἀμορμεύεσκε. συνωδοιπόρει. σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορμεύεσκε. παρὰ τὸ ἀμορμεύειν. τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὁρμᾶν καὶ πορεύεσθαι.

Ἀμπνύθη. ἀναπνύω ἀναπνύσω ἀνέπνυκα ἀνέπνυμαι ἀνεπνύθην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ καὶ συγκοπῇ ἀμπνύθη, ὡς τὸ ἀρτύνθη.

13a Ἀμπείραντες καὶ ἀναπείραντες καὶ διαπείραντες ἀπὸ τῆς ἀνά προθέσεως καὶ τοῦ πείρω τὸ κεντῶ κατὰ συγκοπήν.

Ἀμῦναι τὸ ἀποσοβῆσαι, οἷον, βούλεται ἀντιάσας ἀμῦναι. ἢ τὸ βοηθῆσαι, ὄφρ' ἐπαμύνω Τρώεσσι. παρὰ τὴν μῦνιν τὴν πρόφασιν, ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε. ἀμῦναι οὖν κυρίως τὸ ἀπροφασίστως βοηθῆσαι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀμεύω τὸ πορεύομαι, ἀμεύνω, ὡς δύο δύνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ε ἀμύνω τὸ μετὰ δρόμου βοηθῶ. ἢ παρὰ τὸ ἀμείβω, ἀμεύω καὶ προσθέσει τοῦ ν καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἀμύνω. Ἀμεύω τὸ πορεύομαι, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ, ἢ παρὰ τὸ νεύω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἀνεύω καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον

ἀμεύω· ἢ παρὰ τὸ ἀμείβω ἀμεύω τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ, ὡς τριφάλεια τρυφάλεια.

Ἀμύσσω παρὰ τὸ αἷμα αἱμάσσω, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ ἀμύσσω, ὡς μάθω μάθος μῦθος, ἄδω ὕδω τὸ ὑμνῶ. σημαίνει δὲ τὸ αἱματῶ καὶ ζέω.

Ἀμφανδὸν καὶ ἀμφαδίην. φαίνω φανδὸν, ὡς χαίνω χανδὸν, καὶ ἀναφανδὸν καὶ ἀμφαδὸν καὶ ἀμφαδίην ἀντὶ τοῦ φανερῶς.

Ἀμφιγυήεις ὁ Ἥφαιστος ὁ βραδὺς ἐν τῷ πορεύεσθαι, παρὰ τὸ γύα ὅ ἐστιν ἄκρα χεῖρες καὶ πόδες. ἢ ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γύοις ἤγουν τοῖς ποσὶ χωλός.

Ἀμφίδρυφοι. δρύπτω τὸ σπαράττω τὸ ξαίνω. οἱ ἀμφοτέρωθεν ἐξεσμένοι. δρύπτω δρύψω δέδρυφα δρύφος.

Ἀμφίς. ἀπὸ τῆς ἀμφὶ προθέσεως ἀμφὶς ἐπίῤῥημα, ὃ σημαίνει τὸ χωρὶς καὶ δασμόν. οὐ γὰρ δυνάμεθα λέγειν πρόσθεσιν ἢ πλεονασμὸν τοῦ σ̄.

Ἀμφισβητεῖν. ἀπὸ τοῦ ἀμφὶς καὶ τοῦ βάζειν, ἵν' ᾖ τὸ ἀμφιλογεῖν. πολλάκις δὲ πλεονασμῷ τοῦ β̄, ὡς ἐν τῷ ἀδὴς ἀβδὴς, δύω βδύω, σίδα σίβδα. ἢ παρὰ τὸ ἀμφὶς ἐπίῤῥημα, τὸ κεχωρισμένως βαίνειν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ διστάζοντες.

Ἀμφιέννυται. παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι 13b πλεονασμῷ τοῦ ν̄ ἕνω ἐνύω καὶ εἰνύτω, καὶ ἐπεὶ ἔθος ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον σύμφωνον τρέπειν, οἷον φθείρω φθεῤῥῶ, γείνω γεννῶ, κτείνω κτεννῶ, ὡς τὸ Ἰλὴμ ἡ ἀποκτέννουσα τοὺς προφήτας, τὸν αὐτὸν τρόπον τρέπει τὸ ῑ εἰς ν̄ καὶ γίνεται ἐννύω καὶ ἀμφιεννύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ἀμφιέννυμι, τὸ παθητικὸν ἀμφιέννυμαι, ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ τίω τὸ ἀνταποδίδωμι, τίνω τιννύω καὶ τίννυμι, καὶ σβέω σβένω σβεννύω καὶ σβέννυμι, οὕτως ἕω ἕνω ἐννύω καὶ ἕννυμι καὶ ἀμφιέννυμι.

Ἀμφικύπελλον ποτήριον παρὰ τὸ κύφον κύφελον καὶ κύπελον καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ ἀμφικύπελον πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου λ, τὸ ἐκ περιφερείας κύφον, ὅθεν καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς κάτω νεύοντα νέφη κύφελλα λέγουσιν. ἢ παρὰ τὸ χέω κύπελον, ὅπου ὁ πηλὸς ἤγουν ὁ οἶνος χεῖται. Ἀρίσταρχος δέ φησι σημαίνειν τὴν λέξιν τὴν διὰ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν περιφέρειαν, ἐφ' ὧν καὶ Ῥητῶς ἀποδιδοὺς λέγει,

ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
χρύσεον ἄμφωτον,

οἷον ἀμφίκυρτον.

Ἀμφιειμένος δύναμιν, δύναμιν ἐνδεδυμένος, παρὰ τὸ ἕω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι, ὁ μέλλων ἕσω, ὁ παρακείμενος εἷκα εἷμαι, εἱμένος ἡ μετοχὴ, καὶ ἐν συνθέσει ἀμφιειμένος.

Ἀμφίβληστρον τὸ δίκτυον παρὰ τὸ βλῶ βλήσω βέβλημαι βέβλησται βλῆτρον, ὡς πέπλεκται πλῆκτρον, πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ συνθέσει τῆς ἀμφὶ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιρεφέα τὴν τῶν βελῶν θήκην. συνετέθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρέφω, ὃ σημαίνει τὸ σκέπω, καὶ τῆς ἀμφί.

Ἀμφίπολος θεραπαινὶς παρὰ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν καὶ τὸ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι. τὰ δὲ παρὰ τὸ πολῶ καὶ χέω μὴ μετὰ προθέσεως συντεθειμένα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον οἰωνοπόλος, ὀνειροπόλος, οἰοπόλος, οἰνοχόος, χρυσοχόος, τὰ δὲ μετὰ προθέσεως προπαροξύνονται, οἷον ἀμφίπολος, πρόσπολος.

14 a Ἄμφω. τὸ ἄμφω καὶ δύω θεματικά εἰσι, τοῦτ' ἔστιν οὐκ ἐγένετο ἀπὸ ἑνικῶν, ἐπεὶ τὸ σημαινόμενον κωλύει. πῶς γὰρ καὶ ὁ δύω ἀριθμηθῇ, εἰ ἐν ἑνικῷ δύναται θεωρεῖσθαι ἀριθμῷ; διαφέρει δὲ τὸ ἄμφω τοῦ δύω, ὅτι τὸ μὲν δύο πρὸς τὴν γνῶσιν τίθεται τοῦ ἀριθμοῦ, τὸ δὲ ἄμφω ἀναφορὰν ὑπισχνεῖται δυάδος, ὥστε ὅ πέρ ἐστιν οἱ δύο, τοῦτό ἐστιν ἄμφω.

διὰ τοῦτο τὸ δύο λαμβάνει ἄρθρου παράθεσιν. οἱ δύο τῶν δύω, τὸ δὲ ἄμφω οὐ λαμβάνει. οὐδὲ γὰρ λέγομεν οἱ ἄμφω, ἤδη γὰρ τὴν ἀναφορὰν ἔχει. παρὰ τὸ ἄμφω ἀμφότερος, οἷον, ἀμφότεροι μαίμασαν, ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεται. εἶτα δυϊκὸν ἀμφοτέρω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄμφω.

Ἀμφοτέρωθεν. τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα ἀπὸ τῶν ὀνομάτων γινόμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, οἷον κυκλόθεν, ἰλιόθεν, οὐρανόθεν, πλὴν τοῦ ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, ἑτέρωθεν.

Ἀμωσγέπως, ὁπωσδήποτε, καθ' ὄντινα οὖν τρόπον. ἔστι δὲ ῥηματικὴ ἡ λέξις. ἔστιν οὖν ὄνομα ἀμὸς ἰσοδυναμοῦν τῷ τις δωρικῶς, ὥς φησιν Ὅμηρος, τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός, ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος μέρους, καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλὸς γίνεται καλῶς ἐπίῤῥημα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμὸς ἐπίῤῥημα ἀμῶς, καὶ ἐν συνθέσει ἀμωσγέπως. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀμὸς γίνεται ἀμόθεν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οὐδαμόθεν ἐπίῤῥημα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλῶς ἐπιῤῥήματος γίνεται καλὰ ἐπίῤῥημα, οὕτως ἀπὸ τοῦ οὐδαμῶς οὐδαμὰ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

Ἀμοθεί. τὰ εἰς πτι διὰ τοῦ ι, οἷον ἀστρεπτὶ, καὶ τὰ εἰς κτι, ἀσκαρδαμυκτὶ, πλὴν τοῦ ἀκηρυκτεὶ, καὶ τὰ εἰς στι, νεωστὶ ἀπὸ τοῦ νεάζω, μεγαληστὶ ἀπὸ τοῦ μεγαλίζω, καὶ τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον ἀναιμωστὶ, ἀνωϊστὶ, ἱερωστὶ δίκην ἱερέως, ἀλογιστὶ, ἀφοριστὶ, ποδιστὶ, ἀμυστὶ, καὶ τὰ ἔχοντα τὸ β γ μ κ ν διὰ τοῦ ι, ἀβλαβὶ ἄνευ βλάβης, ἀποταγὶ, πανοικὶ, εὐδοκὶ, ποινὶ, νωνυμὶ ἀντὶ τοῦ ἀνωνύμως. σεσημείωται τὸ πανθοινεί. τὰ δὲ καθαρὰ ἢ ἔχοντα δ θ λ ξ μ ρ χ διὰ διφθόγγου γράφεται, σπονδεὶ, σπουδεὶ, ἀμοθεὶ, ἀμοχθεί. σεσημείωται τὸ ἀμισθὶ, ἀσυλεὶ, ἀδμωλεὶ, πα- 14b
νωμιλεὶ, ἀναολεί. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀμέλει, ἀναιμεὶ, πανδημεὶ, νηνεμεὶ, ἀτρεμεὶ, ἠρεμεὶ, αὐτολεξεὶ, ἀμε-

τρεὶ, ἀμερμηρεί. σεσημείωται τὸ αὐτοχειρὶ, ἀμαχεὶ, παμμαχεὶ, τριστοιχεὶ, τὸ πρωῒ, οὐκ ἐναντιοῦται ἀκαρεί. ἀωρὶ δὲ διὰ τοῦ ῑ. τὸ τριχῇ, τετραχῇ, καὶ διπλῇ, τετραπλῇ, τριπλῇ, καὶ ἑκασταχῇ, καὶ πανταχῇ, καὶ ἄλλῃ, καὶ πάντῃ, διὰ τοῦ ῃ.

Ἀμβάλλου, ὡς τὸ ἀμβαλλόμεθα.

Ἀμπεπαλὼν μετοχὴ δευτέρου ἀορίστου. οἱ γὰρ Ἴωνες ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ταῖς μετοχαῖς εἰώθασιν ἀναδιπλασιάζειν, λάχωσι λελάχωσι, λάθῃ, λελάθῃ δ' ὀδυνέων, παλὼν πεπαλὼν καὶ ἀμπεπαλών. Ὅμηρος,

ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

Ἀμφιμέλαινα, ἐκ τοῦ μέλας μέλαντος. τὰ εἰς ᾱς ὀνόματα περιττοσυλλάβως κλινόμενα τριγενῆ διὰ τοῦ ντ κλίνονται, οἷον μέλας μέλαντος, μελάντερον ἠΰτε πίσσα. τὰ δὲ σύνθετα ἐπεκράτησε διὰ μόνου τοῦ ν̄. πρόσκειται τὸ περιττοσυλλάβως διὰ τὸ μέγας μέγα καὶ λάας λάα. τὸ λαι δίφθογγον. τὰ διὰ τοῦ αινα θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύτονα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, οἷον μέλαινα, θεράπαινα, λέαινα, δράκαινα, μέλαινα. σημαίνει τρία, τὸ συνετὸν, μένεος δὲ φρένες ἀμφιμέλαιναι, τὸ βάθὺ, ὡς τὸ κρήνη μελάνυδρος, καὶ τὸ σκοτεινὸν, ἕλκων νύκτα μέλαιναν.

Ἀμολγῷ, τῷ μεσονυκτίῳ, καθ' ὃ οὐκ ἀμέλγουσι, ἢ παρὰ τὸ μολῶ πλεονασμῷ τοῦ γ μολγῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀμολγῶ, ἐν ᾧ οὐδεὶς μολίσκει, ἢ ἐν καιρῷ ἐν ᾧ συμβέβηκεν ἀμέλγεσθαι τὰ πρόβατα.

Ἀμὸς, ὁ ἡμέτερος, ὥσπερ/ ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται σφὸς δωρικῇ διαλέκτῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμὸς, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμέτερος ἀμός.

Ἀμύξεις. κινήσεις, λυπήσεις. ἀμύσσω ἀμύξω. τὸ δὲ ἀμύσσω γίνεται ἀπὸ τοῦ μῡ ἐπιῤῥήματος, μύ-
15a ζω καὶ ἀμύζω, τὸ λίαν οἰμώζω. τὸ δὲ ζ̄ τρέπεται

αἰολικῶς εἰς δύο σσ, καὶ γίνεται ἀμύσσω. ἢ παρὰ τὸ μυζεῖν τὸ ἐκθλίβειν τὴν ψυχήν.

Ἄμφηκες. ἀπὸ τοῦ ἥκω τὸ ἔρχομαι ἥκης καὶ ἀμφήκης, τὸ οὐδέτερον ἄμφηκες.

Ἀμφιλαφὲς, τὸ δασὺ, ἀμφιλαβὲς τὶ ὂν, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτὸν, τροπῇ τοῦ β εἰς φ, ἢ παρὰ τὴν ἀφήν.

Ἄμφις. τοῦτο οὐ συγκοπὴ, ἀλλὰ μετασχηματισμός. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις παρ' Αἰσχύλῳ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀστράγαλος ἄστρις, καὶ Ἰφιάνασσα Ἶφις, καὶ Θρασυκλῆς Θράσυλλος, καὶ Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὑποκοριστικά. ταῦτα γὰρ μετασχηματισμοὶ καλοῦνται. ἐπεὶ οὖν συμφωνεῖ ἡ κατάληξις, οὐδέποτε τρισύλλαβος γίνεται συγκοπὴ, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν ἀποκοπὴ, ἐπεὶ τὸ σ ἔχει τῆς τελευταίας συλλαβῆς. ὅπου γὰρ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τηρηθῇ τὸ στοιχεῖον, οὐ λέγομεν ἀποκοπὴν, μετασχηματισμὸς δέ.

Ἄμβροτον. παρὰ τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτήσω ἥμαρτον καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἄμβροτον.

Ἁμαρτάνω ἐνεστὼς, ἡμάρτανον παρατατικὸς, ἁμαρτήσομαι μέλλων, ἡμάρτηκα παρακείμενος, ἥμαρτον δεύτερος ἀόριστος, ἀφ' οὗ μετοχὴ ὁ ἁμαρτών.

Ἀμφιαχυῖαν. ἰαχέω ἰαχῶ ἐνεστὼς, ἰαχήσω ὁ μέλλων, ἴαχον δεύτερος ἀόριστος, ἴαχα μέσος παρακείμενος, ἀφ' οὗ ἰαχυῖαν καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ ἀμφιαχυῖα.

Ἀμύγμων καὶ ἐν ἀφαιρέσει τοῦ γ ἀμύμων. ἀμύγμων δὲ λέγεται ὁ μὴ ἔχων τι τῆς μυγμῆς. μυγμὴ δὲ λέγεται ὁ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχος ἤγουν τῶν ὑβριστῶν.

Ἄμμε αἰολικόν ἐστιν, ὡς δῆλον ἐκ τῆς βαρυτονήσεως καὶ τῆς ψιλώσεως καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως.

Ἀμβροσία ἡ ἀπὸ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ βροτὸς, ἣν οὐδεὶς ἔχει βροτὸς, πλεονάσαντος τοῦ ν
15b πρὸ τοῦ β̄ διὰ ὄγκον φωνῆς, ὡς ἐν πολλοῖς γίνεται, ἢ μάλιστα ἐκ τοῦ ὑπεραναβαίνειν ῥοὴν, ἤγουν ὑπὲρ ἄνω εἶναι φθορᾶς. ὅτι δὲ καὶ ἀνάπαλιν νέκταρ μὲν παρά τισι λέγεται ἡ ξηρὰ ἐν θεοῖς τροφὴ, ἀμβροσία δὲ ἡ ὑγρὰ, ἀλλαχοῦ ἔστιν εὑρεῖν.

Ἄμμιν λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς βαρύνοντες αὐτὸ καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. Ἀπολλώνιος,

ἄμμι γε μὴν νόον ἔνδον ἀτύζεται.

Δωριεῖς δὲ ἀμὶν συστέλλοντες τὸ ῑ καὶ ὀξύνοντες. Θεόκριτος,

πολλαὶ δ' ἀμὶ κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Ἴωνες δὲ, πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι, προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ῑ. Ὅμηρος,

ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐΰκλεὲς ἀπονέεσθαι.

Σοφοκλῆς Οἰδίποδι,

ὅπως λύσιν τινὰ ἧμιν ἐναγῇ πόροις.

Φρύνιχος Μύστῃ,

ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.

Ἀττικὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα τὰ δύο. οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοί φασι καὶ ὅτι τὸ ἡμεῖς ἄμες λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ἄμμες οἱ Αἰολεῖς. χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος ἧμιν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ.

Ἀνακωχεύειν. τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος συστείλαντος τὰ ὀθόνια σαλεύειν. σημαίνει καὶ τὸ ἀναχωρεῖν.

Ἀνακογχυλίσαι ὕδωρ καὶ ὕδατι. οἷον, ὕδωρ μοι τὶς δότω ἀνακογχυλίσαι. καὶ πάλιν, ἀνακογχύλισον ὕδατι.

Ἀνταναγνῶναι καὶ ἀντεξετάσαι βιβλίον. τὸ γὰρ ἀντιβάλλειν βάρβαρον.

Ἀνάρσιος ὁ σκληρὸς καὶ ἀνελεήμων. αἴρω τὸ ἐπαίρω, ὁ μέλλων ἀρῶ, αἰολικῶς ἄρσω, ἄρσιος καὶ

ἀνάρσιος, ὁ μὴ συναιρόμενος, μηδὲ συναντιλαμβανόμενος κατά τι.

Ἀναχασάμενος ἀπὸ τοῦ ἀναχάζω, ὃ σημαίνει τὸ ὑποχωρῶ.

Ἀναβέβρυκα, ἀναπέπωκα. εἰ δὲ ἀναβέβρυχέν ἐστιν ἀντὶ ἀναβρύει.

Ἀνδρόγεω, ἀνδρόγεως. ἡ γενικὴ ἀνδρόγεω ὡς Μενέλεως Μενέλεω.

Ἀναψύχειν τοῦδε καὶ τόδε. οἷον, ἕλκος ἀναψύχοντα καὶ μακρὰν ἐλθών. τοῦ δὲ ἀναψύξαι θέλω.

Ἀναζυγῶσαι, τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης, τὴν θύραν ἀναζυγώσας.

Ἀναθέσθαι, τὸ μεταθέσθαι, ἀπὸ τῶν πεττόντων, καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. Πλάτων δὲ τὸ μεταβουλεύσασθαι καὶ μεταγνῶναι. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, κατεδίωκε τὸν πατέρα. 16a

Ἀναμνησθεὶς τοῦτο καὶ τούτου. οἷον, ταῦτ' ἂν ἐμνήσθητε. καὶ, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθείς.

Ἀνέωγεν ἡ θύρα οὐχ Ἑλληνικὸν, ἀλλὰ ἀνέωγε τὴν θύραν ὅδε, ἢ ἀνέωκται ἡ θύρα. τὸ γὰρ ἀνέωγεν ἐνεργητικῷ ἰσοδυναμεῖ.

Ἀνέωγε μέσος παρακείμενος. ἀνοίγω ἀνοίξω ἤνῳχα, ὁ μέσος ἤνωγα, ὡς ἠνώρθουν καὶ ἠνώχλουν ἐπαυξήσει διπλῇ, προσθήκῃ τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ η ἀνέωγα, ἀνέωγεν. εἰ δέ ἐστιν ἀπὸ τοῦ οἴγω καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀνοίγω, κανόνισον οὕτως· οἴγω οἴξω ᾧχα ὦγα, ἀττικῶς ἔωγα καὶ συνθέσει τῆς ἀνα ἀνέωγα.

Ἀνέχεσθαι τούτων καὶ τούτους καὶ ταῦτα. οἷον, μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθαι. καὶ, τίς δὲ ἀναχθήσεται ταῦτα.

Ἀνεῖλεν ἀντὶ ἐμαντεύσατο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐφόνευσεν. ἀνελεῖν δὲ τὸ μαντεύεσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω-

θεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. ἐπὶ δὲ τοῦ φονεύειν ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν γνῶσιν. λέγεται δὲ ἀνελεῖν τὸ ἀναλαβεῖν καὶ τὰ ἔκθετα βρέφη.

Ἀναποδίζειν, τὸ ἐξετάζειν καὶ ὡσανεὶ συγκρούειν. Ἡρωδιανὸς, *ἀνερετῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα.* τὸ δ' αὐτὸ καὶ ποδίζειν ἔλεγον. ποδίζειν δὲ κυρίως τὸ τοῖς ποσὶ μετρεῖν τι χωρίον, καὶ τὸ σκιὰν μετρεῖν πρὸς ἣν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐβάδιζον.

Ἀπεχρήσαντο, ἀντὶ τοῦ διέφθειραν. Πλάτων, *ἐμαυτὸν οὐ διεχρησάμην.*

Ἀνέχειν, τὸ ἐξέχειν καὶ προέχειν. Θουκυδίδης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνατέλλειν, καὶ ἀνέχοντας ἀντὶ κωλύοντας. Ἀριστοφάνης,

σὺ δ' οὐκ ἀνεῖχες αὐτὸν ὥσπερ εἰκὸς ἦν.

Ἀναθέσθαι, ἀναλαβεῖν τὰ λελεγμένα καὶ μηκέτι ταῦτα λέγειν.

Ἀνηνέχθη ἀντὶ τοῦ ἀνήνεγμεν. Ἡρωδιανὸς, *ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, μόλις δὲ ἀνενεχθεὶς εἶπεν.* Ὅμηρος,

μνησάμενος δ' ἁδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε.

ἀντὶ τοῦ ἀθρόα καὶ ἐλεεινῶς ἀνεστέναξε καὶ ἀνέπνευσεν.

Ἀντιόωσαν ἔστι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, καί ἐστιν ὁμώνυμος ἡ λέξις. ὅτε γὰρ δηλοῖ τὸ ἀπολαύω, γενικῇ συντάσσεται, οἷον, *ἀντιόων ταύρων τε καὶ αἰγῶν.* ὅταν δὲ τὸ διοικῶ καὶ λαμβάνω, αἰτιατικῇ, *ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.* ὅτε δὲ τὸ συναντῶ, δοτικῇ. ἔστι δὲ πλεονασμὸς τοῦ ō ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων κατὰ ποιητὰς βοάω βοῶ βοόω, κομάω κομῶ κομόω, ἀντιάω ἀντιῶ ἀντιόω.

Ἀνιῶμαι διὰ ταύτας καὶ ἐπὶ ταύταις καὶ τούτων ἕνεκα.

Ἀνιστάμενος ἕωθεν. καιτοί φησι μὴ λέγεσθαι ἀνίστασθαι ἐπὶ τῶν ἀφυπνισμένων, ἀλλὰ μόνως ἐγείρεσθαι, εἰ μὴ ἄρα προσυπακουστέον ἀνιστάμενος ἐκ τῆς κλίνης.

Ἄνακοι, οἱ Διόσκουροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρὰ τὸ ἀνάσσω ἄνακος, ὡς φυλάσσω φύλακος, μαλάσσω μάλακος, ἢ ὅτι ἀνακῶς ὅ ἐστι φιλανθρώπως ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ὅτι τοὺς πλέοντας σώζουσιν ἀστέρες ὄντες ἄνω καὶ ἑκὰς ἡμῶν ὄντες. καὶ τὸ ἄνω δὲ συνθέτως εἴωθεν ἀττικῶς ἀνακῶς καλεῖν.

Ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, ἀπὸ τῆς γενικῆς εἰς εὐθεῖαν ἐνεχθείσης, ὡς φύλαξ φύλακος ὁ φύλακος, ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, οἷς φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων. ἀπὸ τῆς ἄνακος δὲ εὐθείας σχηματίζεται, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων ἀρσενικῶν οὐ ποιεῖ ἐπίῤῥημα εἰς ως, οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ φύλαξ ἢ ἅρπαξ ἢ ἄναξ γίνεται ἐπίῤῥημα.

Ἀναλῶ, ἐξ οὗ τὸ ἀναλίσκω παράγωγον, σημαίνει δὲ τὸ πορθῶ καὶ δαπανῶ, ἐξ οὗ καὶ ἀνάλωμα. 17a
ἔστιν οὖν ἅλεν, ὃ σημαίνει τὸ ἀθροῦν, οἷον, ἢ χειμέριον ὕδωρ ἅλεν. ἐξ οὗ ῥῆμα ἁλῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀαλῶ, τοῦτ' ἔστι τὰ συνηθροισμένα διασκορπίζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀναλῶ, ὡς αἴτιος ἀναίτιος. ἐκ δὲ τοῦ ἀναλῶ παράγωγον ἀναλίσκω. ἢ παρὰ τὸ ἅλις ἐπίῤῥημα.

Ἀναθηλήσει παρὰ τὸ ἀναθηλῶ, ἢ παρὰ τὸ θάλλω, ὁ μέλλων θαλῶ καὶ θαλήσω.

Ἀναπνεύσουσιν. πνέω, ὁ μέλλων πνεύσω καὶ ἀναπνεύσω πλεονασμῷ τοῦ υ κατὰ τὸν μέλλοντα. ἔστι δ' ὅτε κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, ὡς τὸ χεύω καὶ θεύω τὸ τρέχω.

Ἀνασχέσθαι. ἀνέχω, ἀνέξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀνέσχον πλεονασμῷ τοῦ σ, ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἀνεσχόμην ἀνέσχου ἀνέσχετο, ἀνασχέσθαι.

Ἀναδούμενος. δέω, δέομαι, δεόμενος, κατὰ συναίρεσιν ἀναδούμενος.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι. ἀναῤῥιχάω, ἀναῤῥιχῶ, ἀνηῤῥίχαον ἀνηῤῥίχων. σημαίνει δὲ τὸ ἀναδίδοσθαι τὸ ὕδωρ καὶ οἱονεὶ τρόπον ἀράχνης ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ ἀντιλαμβανόμενον ἀνιέναι πρὸς τὸ πρόσαντες. ἀραχνιῶ οὖν ἀραχνιᾶσθαι καὶ ἀναῤῥιχᾶσθαι. ἢ ὅτι ῥίον τὸ ἀκρωτήριον, ἐκ τούτου γίνεται ῥιᾶσθαι ἀναῤῥιᾶσθαι καὶ ἀναῤῥιχᾶσθαι.

Ἀναίνετο. ἀπηρνεῖτο. ὥσπερ παρὰ τὸ λιπῶ λιπαίνω, καὶ ὁρμῶ ὁρμαίνω, καὶ ὑφῶ ὑφαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀρνῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀρνοῦμαι, γίνεται ἀρναίνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ ἀναίνω ἀναίνομαι. ἢ παρὰ τὸ ναιὸν καταφαντικὸν ἐπίῤῥημα ναίνω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀναίνω. ἢ παρὰ τὸ αἰνῶ ἀναίνω, τὸ οὐκ ἐπαινῶ οὐδὲ συγκατατίθεμαι.

Ἄνεται, τελειοῦται. ἐκ τοῦ ἄνω τοῦ σημαίνοντος τὸ πράττω καὶ τελείω, τὸ παθητικὸν ἄνομαι, τὸ τρίτον ἄνεται.

17b *Ἀνέργεν.* ἐκ τοῦ εἴργω εἶργον εἶργεν ἐν διαλύσει τῆς ει διφθόγγου ἔεργε ἔεργεν καὶ ἀνέεργε τὸ ἐκώλυεν.

Ἀνέπαλτο. πάλλω τὸ πηδῶ, πάλλομαι, ἐπαλλόμην ἐπάλλου ἐπάλλετο, καὶ συγκοπῇ ἔπαλτο καὶ ἀνέπαλτο.

Ἀνέδεντο. δέω, δέσω, δέδεκα, ἐδεδέμην, ἐδέδεντο, καὶ συγκοπῇ τοῦ δε ἀνέδεντο.

Ἀνεωγμένος. οἴγω, οἴξω, ᾦχα, ᾦγμαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἀττικῶς ἔωγμαι, ὡς ὠνημένος ἐωνημένος, καὶ ἐν συνθέσει ἀνέωγμαι ἀνεωγμένος.

Ἀνέσχεθεν. ἀνέτεινε. σχέθω τὸ κωλύω, ἔσχεθον ἔσχεθε καὶ ἀνέσχεθεν.

Ἀνέσταν. ἵστημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔστην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔστησαν, καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰολικῶς ἔσταν καὶ ἀνέσταν.

Ἀνεκτά, ἀνασχετά. ἐκ τοῦ ἀνέχω, ἀνέξω, ἀνεῖχα, ἀνεῖγμαι ἀνεῖξαι ἀνεῖκται, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ι ὁ ἀνεκτὸς καὶ ἀνεκτά.

Ἀνήνηται. ἀναίνω ἀνανῶ, ὁ ἀόριστος ἤνηνα, ὁ μέσος ἠνηνάμην, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἀνήνωμαι παθητικόν. ὁ κανὼν, πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ πρώτου προσώπου τὸ μ κλιτικὸν τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν παθητικὸν ποιεῖ.

Ἀνῆμεν. ἵημι, μέλλων ἥσω, ἀόριστος ἧκα καὶ ἀνῆκα. σεσημείωται τὸ ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. τῶν πληθυντικῶν τὸ πρῶτον ἀνήκαμεν, συγκοπῇ ἀνῆμεν, ἢ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀνῆν, τὸ πληθυντικὸν ἀνῆμεν.

Ἀνήη. μελίφρων ὕπνος ἀνήη. ἀνίημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀνῆν, ἡ μετοχὴ ἀνεὶς ἀνέντος, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἀνῶ, τὸ τρίτον ἐὰν ἀνῇ, πλεονασμῷ τοῦ η ἀνήῃ.

Ἀνοχλίζω, τὸ ἀνέχω, παρὰ τὸ ὄχλος. τοῦτο παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω.

Ἀναστὰς καὶ ἀνστὰς, ἀναστάντες καὶ ἀνστάντες.

Ἄνωγε. τὸ θέμα ἀνωγῶ συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ανα τὸ ἐγκε- 18a λευσματικὸν ἐπίρρημα, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἀγή, ἀγωγή, καὶ ἀνωγή, ἡ ἐγκέλευσις, δι' οὗ ἄγομέν τι καὶ φέρομεν. ἀνωγῶ οὖν, ὁ παρατατικὸς ἠνώγουν, τὸ τρίτον ἠνώγει, ὁ ἀόριστος ἠνώγησα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤνωγον ἤνωγε, κατὰ συστολὴν ἰωνικὴν ἄνωγε.

Ἄνωχθι, ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ παρὰ τὸ ἀνωγῶ ἀνώγημι, τὸ προστακτικὸν ἀνώγηθι. τροπῇ οὖν τοῦ γ εἰς χ καὶ συγκοπῇ ἄνωχθι.

Ἀνακεμπάζεσθαι. ἐπαναλαμβάνεσθαι ἢ ἀναλέγεσθαι. ἐκ τοῦ πέμπω.

Ἀνόρουσεν. ἀνώρμησεν, ἀνέστη. ἔστιν ὄρω τὸ διεγείρομαι, οὗ ὁ μέλλων αἰολικῶς ὄρσω, οἷον, *ὄρσεο Λαομεδοντιάδη.* τοῦτο τὸ ὄρω γίνεται κατὰ παραγωγὴν ὀρύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὀρούω, ὁ μέλλων ὀρούσω, ὁ ἀόριστος ὄρουσα ποιητικῶς, καὶ ἐν συνθέσει ἀνόρουσα. οἱ γὰρ Ἴωνες συναρχομένους ποιοῦσι τοῖς ἐνεστῶσι τοὺς παρῳχημένους.

Ἀντικρὺ, τὸ ἐξεναντίας. παρὰ τὸ ἀντὶ πρόθεσιν καὶ τὸ κάρα, ἀντικαρὺ, καὶ ἀντικρὺ κατὰ συγκοπήν.

Ἀντίπαλος. ὁ ἐναντίος, ἢ ὁ ἀντιπαλαίων ἢ ὁ κατὰ πάλον τοῦτ' ἔστι κλῆρον ἐναντιούμενος.

Ἀντιβολῆσαι. ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. μολῶ τὸ ἔρχομαι, μολήσω, μολῆσαι, καὶ μετὰ τῆς ἀντὶ ἀντιμολῆσαι, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β ἀντιβολῆσαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω καὶ δυσωπῶ, καὶ γίνεται παρὰ τὸ βάλλω καὶ τὴν ἀντὶ πρόθεσιν. ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἀντίος. ἔξωθεν δὲ κλίνεται, ἐπειδὴ τούτου τὸ ἁπλοῦν οὐκ ἔστι ῥητόν.

Ἄντα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὦκα, καὶ κραταιὰ κράτα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν κάρτα, καὶ σαφέα σάφα, οὕτως καὶ ἀντία, οἷον,

ἀντία Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα,

καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄντα. ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ ἄντα, ὡς ἠρεμῶ ἤρεμα, καὶ σιγῶ σίγα.

18b *Ἀνωϊστί.* ἀπροσδοκήτως παρὰ τὸ οἴω, ὅπερ καὶ ὀΐω λέγεται, *ὀϊόμενον θανέεσθαι,* καὶ, *ὀΐσατο θεὸν εἶναι,* γίνεται ὀϊστὶ καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω ὠϊστὶ, καὶ ἐν συνθέσει ἀνωϊστί. ἐκ δὲ τοῦ ὀΐω ὀϊστὸς καὶ ἀνώϊστος κατ' ἔκτασιν. ἢ ἐκ τοῦ ὠΐσμαι ὠϊστὶ καὶ ἀνωϊστὶ, ἵν' ἔχῃ μέγα τὸ ο, ὡς κεκύλισται κυλιστὶ κατακυλιστί.

Ἄνα.

ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν.

ἀπὸ τοῦ ἀνάστηθι ὅλη ἡ λέξις ἀπεσπάσθη, οὐκ ἔστιν ἀποκοπὴ ἐπὶ τῶν τοιούτων.

Ἄνεται. τελειοῦται. ἐκ τοῦ ἄνω τοῦ σημαίνοντος τὸ πράττω καὶ τελειῶ τὸ παθητικὸν ἄνομαι, τὸ τρίτον ἄνεται.

Ἀνελίνυον. ἐνδίδωμι, ἀναπαύομαι, παρὰ τὸ εἰλῶ, ἵν' ᾖ τὸ ἐν αὐτῷ εἰλῆσθαι, εἰλῶ, εἰλίνω, καὶ ἐλίνω καὶ ἐλινύω. εἰς δὲ τὸ ῥῆμα εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν τὸ στρατεύειν διατρίβοντας ἢ ἐγχρονίζοντας. ἐλίνυον, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο, περιεφέροντο, ἀπὸ τοῦ λίνου εἴρηται·

δηρὸν δ' ἀνελίνυον αὖθι μένοντες.

Ἀνηρήσθω. κανόνισον ἀναιρέω ἀναιρῶ, ὁ μέλλων ἀναιρήσω, ὁ παρακείμενος ἀνήρηκα, ὁ παθητικὸς ἀνήρημαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἀνηρήμην ἀνήρησο ἀνήρητο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἀνήρησο ἀνηρήσθω.

Ἄνεργε. ἀπὸ τοῦ εἶργε, καὶ ἐν διαιρέσει ἔεργε καὶ μετὰ τῆς ἀνά προθέσεως ἀνάεργε ἄνεργε.

Ἄναξ, ἄνακτος, ἄνακτι. ἐκ πλεονασμοῦ κεῖται τὸ τ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. Ἡρακλείδης δηλῶν εἶπε ὅτι Κύπριοι καὶ Ἀττικοὶ παρεντιθέασι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ. τὴν πόλιν πτόλιν λέγουσι καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον. οἱ αὐτοὶ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος καὶ νυκτὸς, καὶ ἐν τῷ ἀνύω ἀνύτω, ὅθεν καὶ Ἄνυτος κυρίως, καὶ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω.

Ἀναβαίνειν. οὕτω καὶ ἀνάγεσθαι τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, οὗ τὸ ἀνάπαλιν καταπλέειν τε καὶ κατάγεσθαι, ὡς ἄνω γῆς κειμένου, καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τοῦ πλεομένου ὕδατος διὰ τὸ ὑψοῦ κεῖσθαι.

Ἀνακλῖναί ἐστιν ἀνοῖξαι, ἐπεὶ κλῖναι τὸ 19a
κλεῖσαί ἐστιν.

Ἀνδάνειν. ἀπὸ τοῦ ἅδω γίνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ λάβω λαμβάνω καὶ τῶν ὁμοίων, οὗ δὴ ἅδω χρῆσις καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

Ἀναίνεσθαι ταυτόν ἐστι τῷ μὴ αἰνεῖν ἤγουν συναινεῖν καὶ συγκατατίθεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ᾱ στερητικὸν καὶ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ συγκατάθεσιν, ὅθεν συναίνεσις.

Ἀνήνασθαι δηλοῖ μὲν τὸ ἀρνήσασθαι, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναίνω. αὐτὸ δὲ κατὰ μέν τινας ἀπὸ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ ναὶ, ἵνα εἴη ἀναίνεσθαι τὸ μὴ διὰ τοῦ ναι ἐπιῤῥήματος κατατίθεσθαι. κατὰ δὲ ἑτέρους ἀπὸ τῆς ᾱ στερήσεως καὶ τοῦ αἶνος, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν.

Ἄξετε ἀντὶ τοῦ ἀγάγετε, οἷον,

ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ.

αὐτὸς ὁ ἄξω μέλλων ἀνέδραμεν εἰς ἐνεστῶτα, ὡς τὸ ἀπεβήσετο παρατατικὸς ἐκ τοῦ βήσω, ἐνεστὼς βήσω καὶ βήσομαι, καὶ ὡς τὸ νίω νίσω ἐνεστὼς, οἷον, κεινῇ τῇ κεφαλῇ τῇ νίσεται, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ πορεύεται, οὕτως ἄξετε ἀντὶ τοῦ ἄγετε.

Ἄξον. ἄγω τὸ κλάω, ὁ μέλλων ἄξω, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν ἄξον.

Ἀοιδὸς ἀειδέμεναι. προκατάρχει ῥῆμα τὸ ἀείδω. ἔφαμεν δὲ ὅτι ἔθος ἔχουσιν οἱ ποιηταὶ παρατιθέναι τὰ ὀνόματα τοῖς ἀφ' ὧν γεγόνασι, οἷον πόλις, πεπόλιστο, μάχην ἐμάχοντο, βοῦς βουκολέεσκεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀοιδὸς ἀειδέμεναι. ἀείδω ἀοιδὸς, ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἀοιδὴ θηλυκὸν, ἀοιδός. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐπιθετικὸν, τοῦτο δὲ ἐπιγράμματος. ἐπεὶ δ' ἅπαξ πέπονθε συναλοιφὴν τὸ ἀείδω γενόμενον ᾄδω, οὕτω καὶ τὸ ἀοιδὸς ᾠδὸς καὶ ἀοιδὴ ᾠδή. ἀπὸ τούτου τὸ ἀοιδῶ, εἶτα ὡς τὸ κνήθω κνηθιῶ, ἀτῶ ἀτιῶ, μείδω μειδιῶ, οὕτως ἀείδω ἀοιδῶ ἀοιδιῶ. Ὅμηρος,

ἡ δ' ἔνδον ἀοιδάουσ' ὀπὶ καλῇ
ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κέρκιδ' ὕφαινεν.

καὶ, καλὸν ἀοιδάει. πεποίηκε καὶ ἄλλο παράγωγον
διὰ τοῦ ιμος τὸ ἀοίδιμος. τὸ δὲ ἀειδέμεναι ποιη- 19b
τικὴ παραγωγὴ, οὐ δωρικὴ διάλεκτος. τὸ γὰρ λακωνικόν ἐστιν ἀείδειν, οὐ ἀείδεν, μὴ δ' ἐμ' ἀείδειν ἀπέρυκε. κατὰ δὲ τὸν ἐνεστῶτα τὰ εἰς ν λήγοντα οὐ ποιοῦσι παραγωγὴν Δωριεῖς.

Ἀοσσητήρ. ὁ σπουδαῖος βοηθὸς καὶ δίχα ὄσσης ἀρήγων.

Ἀπαμείρεται. ἀποκεχώρισται ἐκ τοῦ μείρω τὸ μερίζω καὶ μετὰ τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ ἀμείρω καὶ ἐν συνθέσει ἀπαμείρω.

Ἀπέκτατο. κτῶ τὸ φονεύω, παράγωγον κτῆμι, ἔκταμαι, ἐκτάμην ἔκτασο ἔκτατο καὶ ἀπέκτατο.

Ἀπεμυθεόμην. ἀπηγόρευον, ἐκώλυον. μυθέω μυθῶ.

Ἀπεμόρξατο. ἐκ τοῦ ἀμέλγω ἀμέλξω ἤμελξα ἠμέλξατο τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ō καὶ τοῦ λ̄ εἰς ρ̄ ἀπεμόρξατο.

Ἀπεστύπαζον. τύπτω τυπτάζω, ὡς κύπτω κυπτάζω, ἀποβολῇ τοῦ τ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ στυπάζω καὶ ἀπεστύπαζον.

Ἀπεβήσατο. βῶ βῆμι, βήσω,. εἶτα μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα βήσω βήσομαι ἐβησόμην ἐβήσετο καὶ ἀπεβήσετο.

Ἀπέκτανε. κτείνω, κτενῶ, ὁ δεύτερος παρακείμενος ἔκτονα καὶ ἀπέκτονα καὶ ἀπέκτονεν.

Ἀπέχθηται. ἀπέχθω, ἀπῆχθον, ἐὰν ἀπέχθωμαι ἐὰν ἀπέχθῃ ἐὰν ἀπέχθηται.

Ἀπέφθιθον. ἀπὸ τοῦ φθίθω ὁ παρατατικὸς ἔφθιθον καὶ ἀπέφθιθον.

Ἀπεκαίνυτο. καίνω καινύω καίνυμι καίνυμαι, ἐκαινύμην ἐκαίνυσο ἐκαίνυτο, ἀπεκαίνυτο, ὡς ὄρω ὄρνω ὀρνύω ὄρνυμι.

Ἀπέστη τούτων, καὶ ἀπέστη τούτους, καὶ ἀπέστη ἀπὸ τούτων, οἷον, ἀπέστη Μεσήνη ἀπὸ Ἀθη-

νῶν, καὶ, ἀπέστη Εὔβοια Ἀθηνῶν, καὶ, μεσημβρίας τούτους ἀφεστήκασιν.

Ἀπεβουκόλησα. παρὰ τὸ βουκολῶ. τοῦτο παρὰ τὸ βουκόλος. τοῦτο παρὰ τὸ βοῦς καὶ τοῦ κονῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐνεργῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀποπλανῶ.

20 a Ἀπέδου. κανόνισον, δίδωμι, ὁ μέλλων δώσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδων, ὁ μέσος παθητικὸς ἐδόμην, τὸ δεύτερον ἔδοσο καὶ ἔδου καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως ἀπέδου.

Ἀπενίζοντο. ἔστι νίπτω. τοῦτο κατὰ τροπὴν δωρικὴν γίνεται νίζω. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα ποτὲ μὲν εἰς δύο σσ, ποτὲ δὲ εἰς ζ τρέπουσιν.

Ἀπένεικας. ἐνέγκω τροπῇ τοῦ γ εἰς ι ἐνείκω, ἔνεικα ἔνεικας καὶ ἀπένεικας.

Ἀπεχθήρω. ἐχθαίρω, ἐχθαρῶ, ἤχθηρα, ἐὰν ἐχθήρω, καὶ ἀπεχθήρω.

Ἀπηνήνατο. ἀναίνω, ἀνανῶ, ἤνηνα, ἠνηνάμην ἠνήνατο καὶ ἀπηνήνατο.

Ἀπῆμεν. ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι ὁ μέσος παρακείμενας εἶα, ἐν διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἦα, τὸ πληθυντικὸν ἤαμεν καὶ συγκοπῇ ἦμεν καὶ ἀπῆμεν καὶ προῆμεν, οἷον, προῆμεν τῇ βουλῇ. τὸ δὲ δεύτερον ἦτε καὶ ἀπῆτε. καὶ ταῦτα βεβουλευμένοι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀπῆτε. τούτου τοῦ ἦα ὁ ὑπερσυντέλικος ἤειν. ἐξ οὗ τὸ ἀπήειν, ἐξήειν, παρήειν. τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἤεισαν καὶ συστολῇ ἤεσαν καὶ ἀπήεσαν καὶ ἐξήεσαν. οὕτω καὶ τὸ εἰώθεσαν καὶ ἤθεσαν ἰωνικῶς. τὸ δὲ ἤομεν παρατατικὸς καὶ οὐχ ὑπερσυντέλικος.

Ἀπήχθετο. ἐμισεῖτο. ἔχω ἔχθω ἔχθομαι, ἤχθετο καὶ ἀπήχθετο.

Ἀπηνήνατο. ἔστιν ἐπίῤῥημα καταφάσεως ναί, καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ναίνω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀναίνω τὸ ἀπαρνοῦμαι καὶ ὁ ἀόριστος ἐνεργητικὸς

ἤνηνα καὶ ὁ μέσος ἠνηνάμην ἠνήνατο, καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως ἀπηνήνατο.

Ἀποφθίμενος. φθίω φθίσω, τὸ παθητικὸν φθίομαι φθίμενος κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀποφθίμενος.

Ἀποβλύζω. ἀπεμῶ. τὸ βλύζω ἐκ τοῦ βάλλω βλῶ βλύζω.

Ἀπόερσεν. ἀπένιξε, διέφθειρεν. ἔῤῥω τὸ φθείρω, ὁ μέλλων ἐρῶ, ὁ αἰολικὸς ἔρσω, ὁ ἀόριστος ἔρσα, ἔρσας, ἔρσε καὶ ἀπόερσεν.

Ἀπομηνίσας. μηνίω, μηνίσω, ἐμήνισα, μη- 20b
νίσας, ἀπὸ τοῦ μῆνις.

Ἀπολαύω. τὸ θέλω παράγωγον λαύω, ὡς χρῶ χράω, ψῶ ψάω, καὶ ἀπολαύω.

Ἀπὸ ἕθεν. ἐμὲ σὲ ἓ τρίτον πρόσωπον καὶ πλεονασμῷ τοῦ θεν ἀττικῶς ἐμέθεν σέθεν ἕθεν. ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων.

Ἀπολυμαίνεσθαι. λύματα τὰ καθάρσια ἢ καὶ αὐτὸ τὸ ῥύπος παρὰ τὸ λυμαίνω τὸ ὑποκείμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ λύμα λυμαίνω καὶ ἀπολυμαίνω. φύσει γοῦν ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν ἐστι, καὶ τὰ περιττώματα εἰς τὴν ἀπέριττον θάλασσαν βάλλεται. τὸ δὲ λυμῶ ἐκ τοῦ ῥύπτω, αἰολικῶς ῥύσσω, ἔρυμαι, ῥύμα καὶ λύμα.

Ἀπόφασθε. φημὶ τὸ λέγω, φήσω, πέφηκα, πέφαμαι, ἐφάμην ἔφασο ἔφατο. ἐκ δὲ τοῦ ἔφασο τὸ προστακτικὸν φάσο, φάσθω, φάσθε καὶ ἀπόφασθε.

Ἀποσχήσει. ἀποχωρίσει, ἀποδιώξει. ἔχω, ἔσχον, σχῶ, σχήσω, μεταβαλλομένου εἰς ἐνεστῶτα τοῦ δευτέρου μέλλοντος, καὶ ἀποσχήσω, τῆς ἀπό χωρισμὸν δηλούσης.

Ἀπόστιχε. ἀπαλλάσσου, ἀναχώρει, στίχω, ἔστιχον ἔστιχες ἔστιχε, τὸ προστακτικὸν στίχε καὶ ἀπόστιχε.

Ἀποκαίνυμαι. νικῶ ἀπὸ τοῦ καίνω τὸ φονεύω, καινύω καίνυμαι καὶ ἀποκαίνυμαι. μεταφορικὴ

ἡ λέξις. ἢ παρὰ τὸ αἴνυμι τὸ λαμβάνω. αἴνυνται γὰρ καὶ λαμβάνουσιν ἆθλον οἱ νικῶντες.

Ἀποφθίσθω. φθίω, φθίσω, ἔφθικα ἔφθιμαι, ἐφθίμην ἔφθισο. τὸ προστακτικὸν φθίσω φθίσθω καὶ ἀποφθίσθω.

Ἀπώνατο. ἀπὸ τοῦ ὀνῶ ὀνήσω, ὤνησα ὠνησάμην, ὠνάμην, κατὰ συγκοπὴν, ὤνω ὤνατο καὶ ἀπώνατο. ἢ ὄνημι συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, ὡς ἵστημι, τὸ παθητικὸν ὄναμαι, ὁ παρατατικὸς ὠνάμην ὤνασο ὤνατο, καὶ συνθέσει ἀπώνατο.

Ἀπάνευθεν. ἄνευ, ἄνευθεν, καὶ ἀπάνευθεν.

Ἀπάτερθεν. ἄποθεν καὶ χωρίς. ἀπὸ τοῦ ἄτερ
21 a ἐπιῤῥήματος ἄτερθεν ἀπάτερθεν.

Ἀποπτύω. ἀπὸ τοῦ πέτω πετύω καὶ συγκοπῇ πτύω.

Ἀπόχρη σημαίνει τὸ ἀρκεῖ, ἀπὸ τοῦ χρῶ ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω γίνεται χρῆμι χρῇς χρῆσι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν χρή. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν. καὶ ἐν συνθέσει ἀπόχρη.

Ἀπούρας. ἀφελόμενος. ἔστιν αὐρῶ τὸ ἀπολαύω, αὐρήσω, ηὔρησα, ὁ αὐρήσας, καὶ κατὰ συγκοπὴν αὔρας, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō καὶ ἐν συνθέσει ἀπούρας. οἱ δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσπώντων τοὺς ὅρους τινῶν ἀπουρίσας καὶ ἐν συγκοπῇ ἀπούρας.

Ἀπεοικότα. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ.

Ἀπερωήσειαν, καὶ λῦσαι ποιήσειας. ἀπὸ τοῦ ἐρωή. τοῦτο παρὰ τὸ ἐρωῶ ἐρωήσω.

Ἄπεσαν. ἀπέβαλον. διὰ τί προπαροξύνεται; πᾶν ῥῆμα εἰς αν̄ λῆγον χρόνῳ βραχεῖ παραλήγει, ἁπλοῦν ἢ σύνθετον, ὅ ἐστι ῥῆμα δισύλλαβον, παροξύνεται, εἰ μὴ δωρικὸν εἴη. προπερισπᾶται δὲ μακρᾶς οὔσης. ὅθεν τὸ μὲν ἄπεσαν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, τὸ δὲ ἀπεῖσαν οὐκέτι.

Ἀποσφήλειε. μέγα δὲ σφέας ἀποσφήλειε πόνοιο, οἷον ἀποσφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ποιήσῃ

τοῦ ἔργου. σφάλλω, ἔσφηλα καὶ ἔσφαλα, ἡ μετοχὴ ὁ σφήλας τοῦ σφήλαντος. τὸ εὐκτικὸν σφήλαιμι σφήλαις σφήλαι καὶ σφήλειεν. ἢ οὕτως· σφάλλω σφαλῶ ἔσφηλα, ἰωνικῶς σφήλεια. ἀπὸ γὰρ τῶν ἐνεργητικῶν ὁριστικῶν πρώτων ἀορίστων οἱ Ἴωνες προσόδῳ τῆς ει διφθόγγου καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης ἴδιον εὐκτικὸν ποιοῦσιν, ἔτυψα τύψεια, ἔσφηλα σφήλεια, καὶ σφήλειε καὶ ἀποσφήλειεν.

Ἀποθρέξῃ. κανόνισον· τρέχω, ὁ μέλλων θρέξω, καὶ ὁ μέσος μέλλων πρῶτος θρέξομαι θρέξῃ θρέξεται, καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως ἀποθρέξῃ.

Ἀποφῆναι. κανόνισον· ἀποφαίνω, οὗ ὁ μέλλων ἀποφανῶ, ὁ ἀόριστος ἀπέφηνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀποφῆναι.

Ἀποκεκόψονται. κανόνισον· ἀποκόπτω, ὁ 21b
μέλλων ἀποκόψω, ὁ παρακείμενος ἀποκέκοφα, ὁ παθητικὸς ἀποκέκομμαι, ὁ μετὰ ταῦτα μέλλων ἀποκεκόψομαι.

Ἀπηλλάγην. κανόνισον· ἀπαλλάττω, ὁ μέλλων ἀπαλλάξω, ὁ ἀόριστος ἀπήλλαξα, ὁ δεύτερος ἀπήλλαγον, ὁ παθητικὸς ἀπηλλάγην.

Ἀπηωρεῖσθαι. κανόνισον· αἰωρέω αἰωρῶ, ὁ μέλλων αἰωρήσω, ὁ παρακείμενος ᾐώρηκα, ὁ παθητικὸς ᾐώρημαι ᾐώρησαι ᾐώρηται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ᾐωρεῖσθαι καὶ ἀπηωρεῖσθαι.

Ἀποθέσθαι. ἀποβαλεῖν. διὰ τί μὴ ἦν ἀπόθεσθαι; πᾶν ἀπαρέμφατον φυλάττει τὸν ἴδιον τόνον.

Ἀποναίατο. κανόνισον· ὀνάω ὀνῶ τὸ ὠφελῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων ὀνήσω, ὁ ἀόριστος ὤνησα, ἡ μετοχὴ ὁ ὀνήσας τοῦ ὀνήσαντος, καὶ εὐκτικὸν ὀνήσαιμι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὄναιμι, καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπόναιμι, καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον παθητικὸν τῶν πληθυντικῶν ὄναιντο καὶ ἰωνικῶς κατὰ τροπὴν τοῦ ν εἰς α ἀποναίατο.

Ἀπόσχου. κανόνισον· ἔχω, ὁ μέλλων ἕξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσχον, ὁ μέσος ἐσχόμην ἔσχου, καὶ τὸ προστακτικὸν σχοῦ, καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως ἀπόσχου.

Ἀπάκτου. ἄγω, ἄξω, ἀγήοχα, ἦγμαι ἦξαι ἦκται, ἀκτὸν ὄνομα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀπακτόω ἀπακτῶ ῥῆμα.

Ἀποπτάμενος. ἵπταμαι ἐνεστὼς, ἱπτάμην παρατατικὸς, πτήσομαι μέλλων, ἔπτην ἀόριστος δεύτερος, μέσος ἐπτάμην, ἀφ' οὗ μετοχὴ πτάμενος.

Ἀπούρας. ἀπουρίζω ἐνεστὼς, ἀντὶ ἀφορίζω καὶ ἀλλοτριῶ, ἀπὸ τῆς ἀπό προθέσεως καὶ τοῦ ὅρος τὸ ὁροθέσιον, ὃ δασυνόμενον, εἰ προλάβοι τὸ ῡ, ψιλοῦται, ὡς τὸ εὔκηλος ἀπὸ τοῦ ἕκηλος ὁ ἥσυχος. μέλλων ἀπουρίσω, ἀόριστος ἀπούρισα, ἀφ' οὗ μετοχὴ
22 a ἀπουρίσας, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπούρας.

Ἀπερείσια, ἤγουν κατὰ μετάθεσιν εἰπεῖν ἀπειρέσια, ἤτοι λαμπρὰ καὶ ὡς Ὅμηρος ἐρεῖ ἀγλαὰ, πρὸς ἅπερ ἀπερείσειεν ἄν τις λογισμὸν ἢ καὶ ἄλλως καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρεῖ στέμμα.

Ἀπιθεῖν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ γράφεται διὰ τοῦ ῑ, ὡς ἀπὸ τοῦ πιθῶ δευτέρου μέλλοντος γενόμενον, παρ' ἡμῖν δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἐκ τοῦ ἀπειθὴς ὀνόματος, καθὰ καὶ τὸ ἀφειδῶ ῥῆμα ἐκ τοῦ ἀφειδής.

Ἀποδαρθεῖν. μήτ' ἄρτον αἱρεῖσθαι, μήτ' ἀποδαρθεῖν, τοῦτ' ἔστι κοιμηθῆναι. ἔστι ῥῆμα δρήθω τὸ κοιμῶμαι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδραθον, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ ᾱ ἔδαρθον, καὶ ὁ μέλλων δεύτερος δαρθῶ, καὶ ἀττικῶς ἐδάρθην, καὶ ὁ μέλλων δεύτερος δαρθῶ, τὸ ἀπαρέμφατον δαρθεῖν κατὰ ἀντίφρασιν. δρῶ γὰρ τὸ ἐνεργῶ, οὗ παράγωγον δρήθω. οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσι. συντάσσεται τὸ δρῶ μετὰ δοτικῆς.

Ἀπονίζεσθαι, ὃ καὶ νίπτεσθαι λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ νίψεν ἀπὸ χρωτός. φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς

οἱ Ταραντῖνοι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα διὰ δύο σσ προφέρουσιν, οἷον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω, φράζω φράσσω, ὅπερ ἡ Κόριννα φράττω λέγει βοιωτικῶς. πάλιν δὲ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο σσ αὐτοὶ διὰ τοῦ ζ προφέρουσι, τὸ πλάσσω πλάζω λέγοντες καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω, καὶ τὸ νίπτω οὖν παρ' Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, ὡς πέπτω πέσσω, οἱ Ταραντῖνοι μεταθέσει τῶν δύο σσ εἰς ζ νίζω λέγουσι.

Ἀποτμότατος δὲ ὁ δυστυχής. πότμος γὰρ οὐ μόνον ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη, παρὰ τὸ πετεῖν, ὅ ἐστι πεσεῖν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ περιπέτεια. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης συμπίπτειν λέγονται ἤγουν συμβαίνειν, ὅθεν εὔποτμος ὁ εὐτυχής, παράποτμος δὲ καὶ ἀποτμότατος ὁ κακοτυχής.

Ἀποθανεῖται. ἐκ τοῦ θνῶ θνήσω ὁ δεύτε- 22b
ρος ἀόριστος ἔθανον καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔθανον ἕτερον θανῶ θανοῦμαι γίνεται ῥῆμα.

Ἀποῤῥαίσει. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥαίω, ἀφ' οὗ καὶ ῥαιστὴρ ἡ σφύρα, καθὰ καὶ πέτω τὸ πίπτω καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ παραγωγῇ πτῶ πταίω τὸ προσκόπτω. οὕτω δὲ καὶ λῶ λαίω, ἐξ οὗ καὶ τὸ λιλαίω, καὶ κεδῶ κεδαίω τὸ σκεδάζω, καὶ κλῶ κλαίω καὶ κῶ καίω. ἐκ δὲ τοῦ ῥαίω καὶ ῥαιστής, ἐξ οὗ καὶ κυνοραιστὴς καὶ θυμοραιστής.

Ἀπεῤῥίγασι, ὃ δηλοῖ τὸ δειλιῶσι καὶ φρίσσουσι. περιττὴ ἡ ἀπό, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν τῷ *ἐμεῦ ἀπομηνίσαντο.* μέσος δὲ παρακείμενος τὸ ἔῤῥιγα συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα ὁμοίως τῷ βέβουλα καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ἀποῤῥῶγες ἀκταί, αἱ διεῤῥωγυῖαι ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι.

Ἀπὸ τοῦ βλάβεται ἡ βλάβη γίνεται, ὡς καὶ ἡ ἀποκρυβὴ ἀπὸ ἀῤῥήτου θέματος τοῦ κρύβω καὶ ἡ καλύβη ἐξ ὁμοίου τοῦ καλύβω. ἴσως ἐκ τῶν βέβλαφα,

κέκρυφα, κεκάλυφα παρήχθησαν ἀναγωγῇ συνήθει, Μακεδόνων ἔθει μεταβαλλόντων τὸ φ εἰς β.

Ἀράβησεν. ἤχησεν. κυρίως ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν κνοὴ ἄραβος, καὶ ἄραβος ἀραβῶ ἀραβήσω, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σιδήρου παρὰ τὸ ἄρεα καὶ τὴν βοήν.

Ἀράσσω, τὸ ἀποτέμνω, παρὰ τὸ ἄρης, ὅ ἐστι σίδηρος. κυρίως γὰρ ἀράσσω τὸ διὰ σιδήρου τέμνω.

Ἄραρεν. ἔστιν ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων ἀρῶ, αἰολικῶς ἄρσω, ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ μέσος ἦρα καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀττικὸν ἄρηρα, ἡ μετοχὴ ἀρηρὼς, φρεσὶν ᾖσιν ἀρηρώς, δωρικῇ τροπῇ ἄραρα καὶ ἄραρεν, οἷον, ἄραρε γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας, ἡ μετοχὴ ἀραρὼς ἀραρότος καὶ ἀραρυῖα τὸ θηλυκὸν, ἢ ἐπειδὴ συνερχομένους ἔχουσι τοῖς ἐνεστῶσι τοὺς παρῳχημένους οἱ Ἴωνες, ὁ μέσος παρακείμενος ἄρα καὶ ἀττικῶς ἄραρεν.

23a Ἄργεϊ. ἰστέον ὅτι αἱ τοιαῦται δοτικαὶ ἐὰν μὲν ἔχωσι σύμφωνον ἐπιφερόμενον, διαιροῦνται, Διομήδεϊ κρατερῷ, εἰ δὲ φωνῆεν, οὐ διαιροῦνται, σῷ θάρσει, ἂν μὴ κωλύει μέτρον, ὡς τὸ χαριζομένη πόσεϊ ᾧ. τινὰ δὲ καὶ χωρὶς μέτρου παρήλλακται, οἷον ἡδέϊ οἴνῳ.

Ἀρέσκω. παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω γίνεται ἀρῶ ἀρέσω, ὡς τελῶ τελέσω, καὶ ἀρέσκω. τὸ γὰρ ἀρέσκον καὶ ἁρμόδιον καὶ ἀρεστόν.

Ἀρεσόμεθα. ἐξιλεωσόμεθα. ἄρω ἀρῶ ἀρέσω.

Ἀρημένον. κεκρατημένον. αἱρῶ, αἱρήσω, ᾕρηκα, ᾕρημαι, ᾑρημένον καὶ ἀρημένον.

Ἀρήρει. ἄρω τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων ἀρῶ, ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ μέσος ἦρα καὶ ἀττικῶς ἄρηρα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἠρήρειν καὶ ἀρήρειν ποιητικῶς, τὸ τρίτον ἀρήρει.

Ἀρήγω, τὸ βοηθῶ, γίνεται παρὰ τὸ ἄρην τὸν πόλεμον. ἀρήγω ὥσπερ βοηθῶ λέγεται τὸ ἐπὶ βοὴν

θέειν. βοὴ γὰρ καὶ ὁ πόλεμος ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. ἀρήγω οὖν ἀρηγὸς καὶ ἀρωγὸς, ὥσπερ καὶ ῥηχμὸς ῥωχμός.

Ἀρίγνωτος. διάδηλος, φανερὸς, ἀπὸ τοῦ ἄρι ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ γνωτὸς, τοῦτ' ἔστιν γνώω γνώσω, γνωτὸς καὶ ἀρίγνωτος.

Ἁρμοῖ τὸ ἀρτίως ἢ τὸ ἁρμοδίως, οἷον,

ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

εἴρηται παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ἥρμαι, ἁρμοῖ.

Ἄρμενον παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω καὶ ἀραρῶ ἀραρημένον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄρμενον.

Ἀροῦν. ἀρόω ἀρῶ ἀρώσω. τοῦ οὖν ἀρῶ ὁ παρατατικὸς ἤροον ἤρουν ἤροες ἤρους ἤροεν ἤρουν, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀρόειν ἀροῦν. σημαίνει δὲ τὸ ἀροτριᾶν, παρὰ τὸ ἄρεα τὸν σίδηρον. σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ.

Ἀρῶ, ἐξ οὗ τὸ ἁρπάζω, ἐν χρήσει μὲν οὐκ οἶδε πρωτότυπον, τὸ γὰρ ἁρπῶ αὐτὸ παράγωγον, ἀπὸ τοῦ ἅρπη παρηγμένον τοῦ σημαίνοντος τὸ ὄρνεον, ὡς φωνὴ φωνῶ, αὐδὴ αὐδῶ, σιγὴ σιγῶ, 23b
ἅρπη ἁρπῶ.

Ἄρσαντες. ἁρμόσαντες. παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ ἄρσω, ἄρσαντες. ἢ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω ἥρμοσα, ἁρμόσας ἁρμόσαντες, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄρσαντες.

Ἀρτύνω, τὸ ἁρμόζω, ἢ εὐτρεπίζω. *πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.* παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἥρμαι ἧρται, ἀρτὸς καὶ ἀρτῶ, καὶ ἀρτύω καὶ ἀρτύνω, ὥσπερ θύω καὶ θύνω, δύω καὶ δύνω.

Ἀρύω τὸ ἀπαντλῶ, παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρύω, ὡς πλήθω πληθύω, ἔρω ἐρύω καὶ ἐρύσω, ἄνω ἀνύω καὶ ἀνύσω. *οὐκ ἀνύω φθονέουσα.*

Ἀρεστός. ἀρῶ ἀρέσω, ἤρεκα ἤρεσμαι ἤρεσαι ἤρεσται ἀρεστός.

Ἀρείων. ὁ βελτίων. εἴρηται παρὰ τὸ ἄρης ἰωνικῶς ὁ κατὰ τὸν πόλεμον καλλίων.

Ἀργαλέος. χαλεπός. οἶμαι, παρὰ τὸ ἄρην τὸν πόλεμον ἀραλέος καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἀργαλέος. ἢ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέος, ὁ λύπας καὶ κακὰ ἐμποιῶν, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέος.

Ἄρχμενος. ἄρχω ἄρχομαι ἀρχόμενος, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄρχμενος.

Ἄρης σημαίνει τὸν πόλεμον, παρὰ τὴν ἀρὰν καὶ τὴν βλάβην τὴν ἐκ πολέμου γινομένην. ἰστέον ὅτι τετραχῶς αὐτὸ κέχρηται ὁ ποιητής. ἐπὶ μὲν τοῦ πολέμου, ὄφρα κεν ἀγείρωμεν ὀξὺν ἄρηα. ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου, αἵματος ἆσαι ἄρηα. ἐπὶ δὲ τοῦ θεοῦ, Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ. ἐπὶ δὲ τῆς πληγῆς,

ἔνθα μάλιστα
γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.

Ἄργειμον τὸ κατὰ πάθος γινόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, παρὰ τὸν ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν, ὅθεν καὶ κύνας ἀργούς τινές φασι τοὺς λευκοὺς, ἢ τοὺς ταχεῖς. ἔστι γὰρ ἀργὸν τὸ ταχύ.

24a Ἀργεννῇσιν. ἐκ τοῦ ἀργὸς, ὃ σημαίνει τὸν καθαρὸν, ἀργεννὸς καὶ ἀργεννή. πᾶν τοίνυν εἰς ος μετὰ συμφώνου πλὴν τοῦ ρ, ὅτε ἔχει θηλυκὸν, εἰς η αὐτὸ ποιεῖ. τὰ μέντοι εἰς νος ὀξύτονα παρώνυμα διὰ τῆς ει διφθόγγου; φάος φαεινὸς, ἄλγος ἀλγεινὸς, πόθος ποθεινὸς, ἔλεος ἐλεεινὸς, οὕτως ἄργος ἀργεινὸς, καὶ ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς πρὸς τὰ ἐπαγόμενα σύμφωνα τρέπουσι τὸ ι τῆς ει διφθόγγου, οἷον φθείρω φθέρρω, κτείνω κτέννω, οὕτως ἀργεινὸς ἀργεννὸς καὶ ἀργεννή.

Ἀραρυίας. βεβαίας, ἡρμοσμένης. ἡ εὐθεῖα ἀραρυῖα. τὸ ρυι δίφθογγον, ὡς ἐν τῷ πεποιηκυῖα, μεμηκυῖα. ἔστι τὸ ῥῆμα ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων ἀρῶ, ὁ μέσος παρακείμενος ἦρα, ὁ ἀττικὸς ἄρηρα, ἡ με-

τοχὴ ἀρηρὼς, καὶ τροπῇ δωρικῇ τοῦ η εἰς ᾱ ἀραρὼς ἀραρότος, τὸ ρο μικρόν. διὰ τί; αἱ εἰς ος μετοχαὶ ὀξύνονται, εἰ μὴ κατὰ πάθος ὦσι, καὶ διὰ τοῦ ῡ κλίνονται. καὶ τὸ θηλυκὸν ἡ ἀραρυῖα τῆς ἀραρυίας.

Ἄριστος. παρὰ τὸ ἀρείων. τοῦτο παρὰ τὸ ἄρης. ὃ σημαίνει τὸν πόλεμον. τὸ συγκριτικὸν ἀρείων, καὶ ἄριστος ὑπερθετικὸν, ὁ ἐν πολέμοις ἀνδραγαθῶν. τὸ δὲ ἄρης, ὃ σημαίνει τὸν πόλεμον, παρὰ τὸ ρῶ τὸ λέγω.

Ἀρήϊος. ὄνομα ἀρσενικὸν, εἴδους τῶν παραγώγων παρωνύμου. ἔστιν ἄρης ἄρειος, ἰωνικῇ διαλύσει ἀρέϊος ἀρήϊος, ὡς Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσειος Ὀδυσσέϊος Ὀδυσσήϊος οἶκος καὶ Ὀδυσσήϊον μέγα δῶ.

Ἀρνύμεθα ἀντὶ τοῦ καταλλασσόμεθα, ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων τὰς ἀμοιβὰς ἐποιοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. καὶ οὐ μόνον δι' ἀργυρίου τοῦτο ποιεῖν οἶδεν Ὅμηρος, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρων, οἷον,

ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν.

ἀπὸ μέρους οὖν τοῦ τετραπόδου τοῦ ἀρνοῦ τὴν λέξιν ἐπὶ τῷ ἀμείβεσθαι ἔταττον, ἢ παρὰ τὸ αἴρω ἀρῶ ἀρνῶ, ὡς ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ, ἄρνυμι ἄρνυμαι καὶ ἀρνύμενος.

Ἀρθήσεται. ἐκ τοῦ αἴρω ἀρῶ, ἦρκα ἦρμαι, 24b
ἤρθην, ἀρθήσεται.

Ἀρτύνεσθαι. πλεονασμῷ τοῦ ν δωρικῶς ἀπὸ τοῦ ἀρτύω γίνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ θύω τὸ θύνω τὸ ὁρμῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ χύω τὸ ἐκχύνω. δηλοῖ δὲ τὸ ἀπηρτισμένον ποιεῖν.

Ἄρης. εὐθεῖα Ὁμήρῳ ἄῤῥητος ὁ ἀρεεὺς αἰολικὴ, ὡς καὶ Ἡρωδιανῷ δοκεῖ.

Ἀρέσθαι. μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν ὅμοιος τῷ εὑρέσθαι.

Ἀρτύνειν ἀπὸ τοῦ ἀρτύω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ν, ὥσπερ δύω δύνω, καὶ θύω θύνω τὸ ὁρμῶ, καὶ χύω χύνω.

Ἄσασθαι σημαίνει τὸ κορεσθῆναι. κυρίως δὲ φασι σημαίνειν τὸ μετὰ κόρον εἰς ὕπνον ἐλθεῖν.

Ἄσχετος οὐ πεποίηται παρὰ τὸ σχέθω, ἐλέγετο γὰρ ἂν σχέτος, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σχῆμι, ἀφ' οὗ ἔσχηκα ὁ παρακείμενος, καὶ ἐσχέθην ὁ ἀόριστος, καὶ ὁ μέλλων σχήσω, ἐξ οὗ ἡ σχέσις. καὶ ὡς παρὰ τὸ τίθημι γίνεται θετὸς, ἵημι ἑτὸς καὶ ἀφετὸς, δίδωμι δοτὸς, οὕτω σχῆμι σχετὸς καὶ ἄσχετος.

Ἄσωτος. παρὰ τὸ σώζω σέσωκα σέσωσμαι σέσωσται, σωστὸς καὶ ἄσωτος.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος. παρὰ τὸ ἄχω, ἀφ' οὗ ἄχομαι, γίνεται ἀχάλλω καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἀσχάλλω. ἐκ δὲ τοῦ ἀσχάλλω γίνεται ῥῆμα περισπώμενον ἀσχαλῶ, τὸ τρίτον πρόσωπον ἀσχαλᾷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἀσχαλάᾳ. ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχάλλω, ὃ ἐπέχειν οὐ δυνάμεθα.

Ἀσκωλιάζειν. ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφάλλεσθαι. εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον ὅ ἐστι σκόλοπα, ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων. σκωλιάζειν οὖν καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσκωλιάζειν. τινὲς δὲ παρὰ τὸν ἀσκὸν λέγουσι γεγονέναι κυρίως. ἀσκωλιάζειν γὰρ τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἅλλεσθαι.

Ἀσίω. ἀπὸ τῆς Ἀσίας εὐθείας ἡ γενικὴ Ἀσίου. Ὅμηρος,

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

ἐν τῷ τῆς Ἀσίας συμφύτῳ τόπῳ. ἢ ἐν τῷ ἰλυώδει τόπῳ. ἄσις γὰρ κατὰ διάλεκτόν ἐστιν ἡ ἰλύς. ἄλλοι δὲ, ὡς εἴρηται, Ἀσίω ὀνοματικῶς ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ. ἔστι δὲ πτώσεως γενικῆς, ἤγουν τοῦ Ἀσίω. διὰ τοῦτο οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. ἦν γάρ τις Ἀσίας ἥρως, οὗ ὁμώνυμος Ἀσίας λειμών. εἶτα Ἰωνικῶς Ἀσίεω, ὡς Ἀτρείδεω, Αἰνείεω, καὶ κατὰ κρᾶσιν ἢ συγκοπὴν Ἀσίω, ὡς Εὐμελείεω Εὐμελείω, Πριάμοιο, καὶ Αἰνείεω ἑτάροιο, καὶ Βορέω ὑπ' ἰωῇ. οὕτως Ὧρος ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

Ἀσπαίρειν, ὃ δηλοῖ τὸ σπᾶσθαι, καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ σπαρίζειν γίνεται, ἐδηλώθη ἀλλαχοῦ. νῦν δὲ οὐ πάρεργον εἰπεῖν καὶ ὅτι καθὰ σπαίρω καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσπαίρω, οὕτω καὶ στάχυς ἄσταχυς, καὶ σταφὶς ἀσταφὶς, καὶ σφοδελὸς ἀσφόδελος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. ἐν μέντοι τῷ ἀμέργειν ἄδηλον, εἴτε τὸ ἀμέργειν ἐκ τοῦ μέργειν κατὰ πλεονασμὸν, εἴτε καὶ ἀνάπαλιν ἐκεῖθεν τὸ μέργειν κατὰ ἀφαίρεσιν. ἐξ ὧν καὶ ἀμεργοί φασι πόλεως ὄλεθροι. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοὶ, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινὸν καὶ ἐκμυζῶντες δηλαδὴ τὰ ἀλλότρια. ἐν μέντοι τῷ μαῦρον καὶ ἀμαυρὸν φανερῶς τὸ μαῦρον ἀφαίρεσιν πέπονθεν ἐκ τοῦ ἀμαυρόν.

Ἀτενίζω. τείνω τενῶ καὶ ἀτενὴ ἀτενίζω, τοῦ α ἐπίτασιν σημαίνοντος, ἵν' ᾖ τὸ λίαν καὶ ἐπιτεταμένως βλέπω.

Ἀτάλλων. παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ καὶ ὑπομένω γίνεται τλὰς καὶ ἄτλας, ὁ μὴ δυνάμενος τλῆναι, ἐξ αὐτοῦ ἀτάλλω καὶ ἀτάλλων ὁ μὴ δυνάμενος μηδὲ κακοπαθεῖν.

Ἀτέμβω. στερῶ. εἴρηται παρὰ τὸ τέμω, ὅπερ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ τέμνω, ἀτέμω, πλεονασμῷ τοῦ β ἀτέμβω, ἢ παρὰ τὸ ἀτῶ τὸ βλάπτω, γίνεται ἀτέμβω, τὸ οὐ βλάπτω στερῶν. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ, *οὐ γὰρ οὐ καλὸν ἀτέμβειν*.

Ἀτιτάλλειν σημαίνει τὸ τιθηνεῖν καὶ ἐκτρέφειν ἐκ τῶν νηπίων. ἔστι γὰρ ἀταλὸς ὁ νήπιος, ὁ τλῆναι καὶ κακοπαθῆσαι μὴ δυνάμενος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀτάλλειν καὶ ἀτιτάλλειν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν.

Ἀτρέμας παρὰ τὸ τρέμω τρεμῶ γίνεται ἀτρεμῶ καὶ ἀτρέμα, ὡς σιγῶ σίγα, ἀντῶ ἄντα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἀτρέμας.

Ἄττα. ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. Ὅμηρος, *ἄττα γεραιέ*. εἴρηται παρὰ τὸ 25b
πάππα, ἄππα, ἄσσα, ὃ δηλοῖ κατὰ Μακεδόνας τὸν

Ἀφυσσόμενοι. ἀφύσσω, ἀφύξω. ὅθεν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ὕω τὸ βρέχω, ὕσω, καὶ ἐν συνθέσει ἀφύσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου σ̄ ἀφύσσω, τοῦτ' ἔστι τὸ ἀπό τινος
26b ἐπιῤῥέοντος ἀπαντλεῖν καὶ ἀπαρύεσθαι. ἢ ἐκ τοῦ φύω τὸ κρατῶ,

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦλα χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

μετὰ γοῦν τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀφύω, ἀφύσω, πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου σ̄ μεταγομένου μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρύω τὸ ἀπαντλῶ καὶ τροπῇ τοῦ ρ̄ εἰς φ ἀφύω.

Ἀφίγμεθα. ἵκω, ἵξω, ἷγμαι ὁ παθητικὸς παρακείμενος, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἵγμεθα καὶ ἀφίγμεθα.

Ἀφίει. ἔστι ῥῆμα ἰωνικὸν, ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ὦ καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἰῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ στῶ ἱστῶ, ὁ παρατατικὸς ἵουν ἵεις ἵει καὶ ἀφίει.

Ἀφραίνω. ἐκ τοῦ φρὴν φρενὸς φραίνω καὶ ἀφραίνω.

Ἄφευκτος. παρὰ τὸ φεύγω πέφευγμαι πέφευκται φευκτὸς καὶ ἄφευκτος, ὡς ἔχω ἐκτὸς, καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ ε̄ φυκτὸς καὶ ἄφυκτος. Ὅμηρος, οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.

Ἀφηρητιάδαο. ἀπὸ τοῦ Φέρης Φέρητος γίνεται ὄνομα Φερητιάδης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ Ἀφηρητιάδης.

Ἀφοσιοῦνται. πληροῦνται. ὅσιος ὁσιῶ καὶ ἀφοσιῶ.

Ἀφόωντα. ψηλαφῶντα. ἀπὸ τοῦ ἀφὴ ἀφάω ἀφῶ ἀφῶντα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ ἀφόωντα, ὡς ἀντιόωντα.

Ἀφεῖσθαι. κανόνισον· ἀφίημι, ὁ μέλλων ἀφήσω, ὁ παρακείμενος ἀφεῖκα, ὁ παθητικὸς ἀφεῖμαι ἀφεῖσαι ἀφεῖται καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀφεῖσθαι.

Ἄφενος μὲν ὁ δι' ὀλίγου συναγόμενος, πλοῦτος δὲ ὁ διὰ πολλῶν ἐτῶν, οἱονεὶ πολύετός τις ὤν. γίνεται δὲ ἄφενος, ὡς τοῖς πλείοσι δοκεῖ, ἀπὸ τοῦ ἔνου ὅ ἐστι χρόνου, ὃς εἰ καὶ παρ' ἡμῖν ψιλοῦται, ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀττικῶς δασύνεσθαι λέγεται.

Ἀφέῃ συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄, τὸ γὰρ κοινὸν ἀφῇ ἀντὶ τοῦ πέμψῃ, ὃ καὶ ἥσῃ, πρὸ τούτου ἔφη. ὥσπερ δὲ ἐν τῷ ἀφέῃ, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀφέωνται πλεονάζει τὸ ε̄.

Ἀχέων. λυπούμενος, παρὰ τὸ ἄχος ἀχέων, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀχεύω.

Ἀχαὸς δίχα τοῦ κατὰ τὴν δίφθογγον ῑ προφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς κατὰ τοὺς τεχνικούς, οἳ λέγουσιν 27a ὡς διάλεκτοί τινες ἀποβάλλουσι τὸ ῑ τῆς αι διφθόγγου, οἷον Ἀθηναῖοι μὲν τὸ κλαίει κλάει λέγουσιν. οὕτω δὲ καὶ τὸ καίει κάει, αἰεὶ ἀεί, αἰετὸς ἀετός. Αἰολεῖς δὲ τὸ παλαιὸς καὶ Ἀχαιὸς καὶ ἑταῖρος πάλαος καὶ Ἄχαος καὶ ἕταρος. Ἴωνες δὲ σὺν Ἀττικοῖς τὸ χρύσειος ἀργύρειος χάλκειος καὶ τὰ ὅμοια χρύσεός φασι καὶ ἀργύρεος καὶ χάλκεος. ὡς δὲ οἱ Αἰολεῖς πολλάκις ἐν ταῖς διφθόγγοις οὐκ ἀποβάλλουσιν, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστάσει, ὡς ἐν τῷ Ἀτρεΐδης, Ἀργέϊος, ἐξ ὧν τὸ Ἀτρείδης, Αἰγείδης Ἀργεῖος, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί.

Ἄωρτο ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι σημαίνει τὸ ἥρμοστο, τοῦτ' ἔστι περὶ τοῦ ξίφους, καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων αἰολικῶς ἄρσω, ὁ παρακείμενος ἦρκα, ἦρμαι, ἤρμην ἦρσο ἦρτο, ἰωνικῶς ἄρτο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω̄, ὡς εἶθα εἴωθα, ἄωρτο. τινὲς δὲ λέγουσι τὸ ἐκρέματο. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω καὶ κρεμῶ. ὁ μέλλων ἀρῶ, αἰολικῶς ἄρσω, ἦρκα, ἦρμαι, ἤρμην ἦρσο ἦρτο, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν ὦρσο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ἄωρτο ποιητικῶς.

Ἀωτεῖς. ἀντὶ τοῦ τὸ κάλλιστον τοῦ ὕπνου ἀπανθίζῃ καὶ συλλέγεις.

Β.

Βάζω τὸ λέγω, ἢ παρὰ τὸ βῶ, καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ φῶ φάζω φάσω ὁ μέλλων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ φάσκω, οὕτως καὶ παρὰ τὸ βῶ βάζω. ἐκ δὲ τοῦ βάζω γίνεται βράζω πλεονασμῷ τοῦ ρ. δύναται εἶναι καὶ παρὰ τὸ βοὴν, βοάζω καὶ κατὰ συγκοπὴν βάζω.

Βαρύθω. ἀπὸ τοῦ βαρὺς βαρύω βαρύθω πλεονασμῷ τοῦ θ.

Βασκαίνει ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. οὕτως Δημοσθένης ἐν τοῖς ὑπὲρ Κτησιφῶντος· βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα. ἀντὶ φιλαίτιον καὶ
27b συκοφαντικόν. παρὰ τὸ βάσκανος βασκαίνω, ἢ παρὰ τὸ φασκαίνω, ὁ τοῖς φάεσι καίνων, ὅ ἐστι φθείρων διὰ τοῦ βλέμματος.

Βάν. ἐπορεύοντο. ἐκ τοῦ βῶ τὸ βαίνω παράγωγον βῆμι, ὁ παρατατικὸς βῆν. οἱ γὰρ Ἴωνες συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἐνεστῶσι, βῆς βῆ, βάτον βάτην, βάμεν βάτε βάσαν καὶ συγκοπῇ βάν.

Βάρδιστος. βράδιστος. παρὰ τὸ βάρος βαρὺς γίνεται βραδὺς πλεονασμῷ τοῦ δ καὶ ἐν ὑπερθέσει βραδύς. εἶτα βραδίων, βράδιστος καὶ ἐν ὑπερθέσει βάρδιστος.

Βασκέμεν ῥῆμα ἀπαρέμφατον. καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ εν προφέρουσιν προσθέσει τῆς με. οἷον τύπτειν τύπτεν τυπτέμεν, βάσκειν βάσκεν βασκέμεν, καὶ ἕτερα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ βάσκω. καὶ ἐπειδὴ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ ασκω γίνεται, οἷον γενειῶ γενειάσκω, γοῶ γοάσκω, ἀλῶ ἀλάσκω, βοῶ βοάσκω, οὕτως βῶ βάσκω.

Βάσκιθι ὡς ἄπιθι τινὲς λέγουσι καὶ οὐχὶ βάσκ' ἴθι ἐν παραθέσει. ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως συντιθέμενα προπα-

ροξύνεσθαι φιλεῖ, οἷον σύνειμι, μέτειμι, ἔξειμι, ἄπειμι. ὁμοίως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν προθέσεων τὸ εἶμι συντιθέμενον προπαροξύνεται. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἄπιθι, ἔξιθι, πάριθι, καὶ τὰ τοιαῦτα. μετ' ἄλλων δὲ συντιθέμενα οὐδαμῶς διὰ τοῦτο. οὐ δεύριθι φαμὲν, ἀλλὰ δεῦρ' ἴθι, καὶ μάλ' ἴθι, καὶ τότ' ἴθι. οὕτως οὐδὲ βάσκιθι, ἀλλὰ βάσκ' ἴθι. οὐ γὰρ μετὰ προθέσεως σύγκειται. τὸ δὲ ἴθι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. καὶ πάλιν ἕτερος κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς θι παραχθέντα προστακτικὰ κατ' ἀρχὴν οὐ σύνθετα πλὴν τῶν προθέσεων. ὥστε δῆλον ἐν παραθέσει δεῖν ἀναγινώσκειν αὐτό. τὸ δὲ βάσκε ἀπὸ τοῦ βάσκω. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ βῶ βήσω πλεονασμῷ τοῦ κ βήσκω, τροπῇ τοῦ η εἰς α βάσκω. ἢ ἐκ τοῦ βῶ βάσω, ἐξ οὗ καὶ βάσις, πλεονασμῷ τοῦ κ βάσκω, ὡς φῶ φάσω καὶ φάσκω, ἐπειδὴ οὐδέποτε βαρύτονος μέλλων διὰ τοῦ κ ἐκφέρεται, μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. 28 a

Βαλών. αἱ εἰς ων λήγουσαι μετοχαὶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ὀξύνονται, δραμὼν, ἐλθὼν, πιών. οὕτως οὖν καὶ βαλών. ἀντίκειται τὸ πέφνων. αἱ γὰρ εἰς ων λήγουσαι μετοχαὶ ποτὲ ἐν ἐπιπλοκῇ ἔχουσαι σύμφωνον, ἐὰν τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀμετάβολον, πάντως βαρύνονται, κάμνων, τέμνων. τοιοῦτον καὶ τὸ πέφνων.

Βαλανεῖον. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ ειον γινόμενα διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφεται, κουρεὺς κουρεῖον, γραφεὺς γραφεῖον, γραμματεὺς γραμματεῖον, κναφεὺς κναφεῖον, ἢ καὶ τὰ διὰ τοῦ ειον οὐδέτερα μονογενῆ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, μαγειρεῖον, πατριαρχεῖον, ἰατρεῖον, ὀρφανοτροφεῖον, ἰαμβεῖον, βυρσοδεψεῖον, ἐπισκοπεῖον, οὕτω καὶ βαλανεῖον. πρόσκειται μονογενῆ διὰ τὸ ἐναντίον. πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα διὰ τὸ αἰπόλιον καὶ λαφυροπώλιον καὶ ἀρτοπώλιον. ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ι ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, διὰ τὸ παιδίον οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανό-

νος. οὐ γὰρ πάντα τὰ τρισύλλαβα διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ἰδοὺ γὰρ τὸ πτωχεῖον καὶ τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ πορνεῖον καὶ δευτερεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου φασίν. ἀπὸ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ει εἰσίν.

Βασιλεύτατος ὁμοιόσχημόν ἐστι τῷ δεύτατος, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται.

Βεβάασιν. παρὰ τὸ βεβήκασιν ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ βεβάασι.

Βεβάασι, βέβαα, παρατατικὸς τῶν εἰς μι. οἱ Ἴωνες ἡνίκα ἐν τοῖς ῥήμασιν ὕφεσιν ποιήσωνται τοῦ συμφώνου, τότε συστολῇ παρακολουθοῦσιν, οἷον ἕστηκα ἕσταα, βέβηκα βέβαα, βεβαὼς βεβαότος, καὶ πλεονασμῷ βεβαῶτα καὶ ἐν βεβάασι.

Βεβίηκε. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκε. βιάζω βιάσω βεβίακα, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η βεβίηκα καὶ βεβίηκε.

Βείομαι ἄχρηστον λόγῳ πεζῷ. γίνεται ἀπὸ τοῦ
28b βῶ βείω, ὡς χρῶ χρείω, θῶ θείω, ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ βέω πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὁμοίως τῷ σέω σείω.

Βέβακται οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἴρηται, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ πεφλυάρηται, ἀπὸ τοῦ βάζω, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Λυκόφρονι βάβαξ.

Βένθος τὸ βάθος, παρὰ τὸ βάθος βέθος τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν βένθος, ὡς πάθω πέθος πένθος.

Βέβαμεν. εἰ μὲν προπαροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ βεβήκαμεν καὶ κατὰ συγκοπὴν βέβαμεν· εἰ δὲ παροξυτόνως, ἀπαρέμφατόν ἐστιν,

ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βέβαμεν, σχεδόθεν τε μάχεσθαι.

Βεβολήατο. τῇ ψυχῇ τετρωμένοι ἦσαν, ἐλυποῦντο. παρὰ τὸ βάλλω γίνεται βλῶ. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ βέλω τοῦ σημαίνοντος τὸ αὐτὸ, βλήσω, βέβληκα, βέβλημαι, ἐβεβλήμην, ἐβέβληντο, προσθέσει

τοῦ ὁ ἐβεβόλητο καὶ ἰωνικῶς βεβολέατο, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ βεβολήατο.

Βέβουλα. ἀπὸ τοῦ βούλω βαρυτόνου ἐνεστῶτος περισπώμενος μέλλων βουλήσω, ὡς θελήσω, βεβούληκα, ὁ μέσος παρακείμενος βέβουλα, ὡς δέδουπα, ἔκτυπα.

Βεβρώσεται. σχήματα δ' αὔτως κακῶς βεβρώσεται. ἀπὸ τοῦ βρῶ βρώσω βέβρωκα βέβρωμαι βέβρωσαι, ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων βεβρώσομαι βεβρώσεται.

Βεβρώθοις. φάγοις. βρῶ βρώσω βέβρωκα. ἐκ τούτου δὲ ῥῆμα βεβρώκω, τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς θ̄ βεβρώθω, ἡ μετοχὴ ὁ βεβρώθων, τοῦ βεβρώθοντος, καὶ εὐκτικὸν βεβρώθοιμι, βεβρώθοις.

Βελτίω. βελτίονα, ἐκβολῇ τοῦ ν̄ βελτίοα, καὶ κατὰ κρᾶσιν βελτίω.

Βέλτερος παρὰ τὸ βέλω, ὅθεν καὶ βολὴ καὶ βέλος γίνεται, ῥηματικὸν ὄνομα βελτὸς, καὶ τὸ συγκριτικὸν βέλτερος. βέλτερος ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. ὁ δεύτερος τύπος βελτίων βέλτιστος.

Βητάρμων. ὁ ὀρχηστὴς, παρὰ τὸ βαίνειν 29 a
μετὰ ἁρμονίας βηάρμων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ βητάρμων, καὶ ἐνόπλιος ὄρχησις.

Βῆ. βῆ δ' ἀκέων. παρὰ τὸ βῶ βήσω, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἔβην. τὸ γὰρ ἔβη καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν ἰωνικὴν βῆ περισπωμένως. καὶ ἰστέον ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κλιτικοῦ μορίου, εἰ μακρὰ συλλαβὴ ὑπολείποιτο, περισπᾶται, οἷον ἔφης φῆς, ἔφη φῆ. φῆς ποῦ ἄτερ λαῶν. ἔβην βῆν. βῆν δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. εἰ δὲ βραχεῖα, ὀξύνεται ἐξ ἀνάγκης, ἔβαν βὰν, ἔσταν στάν. βῆ μιμητὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς.

Βιβάσθων. παρὰ τὸ βιβάζω βιβαστὸς, ὥσπερ ἁρμόζω ἁρμοστὸς, δρμαστὸς κατὰ μετάθεσιν τῶν φω-

νηέντων. ἐκ δὲ τοῦ ὁρμαστὸς ὁρμαθὸς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ. οὕτω βιβαστὸς καὶ τροπῇ βιβασθὸς, καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα βιβάσθω, ἐβίβασθον. τὸ γὰρ τρίτον δυϊκῶν βιβάσθων, ὡς τυπτέτων.

Βιβῶντα. βιβάοντα βιβῶντα ἀπὸ τοῦ βιβάω βιβῶ, ἐξ οὗ καὶ βίβημι, ἀφ' οὗ παρατατικὸς ἐβίβην, βιβὰς βιβάντα, ὡς ἱστάντα.

Βίηφι. βίῃ ἰωνικῶς, ἡ βία, οἷον βίῃ ἡρακληείῃ, βίης βίῃ καὶ πλεονασμῷ τῆς φι βίηφι.

Βιῴατο, ὡς βοῴατο. βιάω βιῶ, βιάομαι βιῶμαι, βιαοίμην βιῴμην βιάοιο βιῷο. βιάοιτο βιῷτο, πλεονασμῷ τοῦ α βιῴατο.

Βιώτω. ζησάτω. βίωμι ἐβίων βιοὺς βιόντος, τὸ προστακτικὸν βίωθι, βιώτω, ὡς γνώτω, βιόω βιῶ, ἢ βίωμι, ὁ μέλλων βιώσω, ἐβίωσα ἐβίωσας ἐβίωσε, τὸ προστακτικὸν βίωσον βιωσάτω, κατὰ συγκοπὴν τῆς σα βιώτω.

Βιῴην ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. βίωμι, ἐβίων, βιοὺς βιόντος, βιοίην, κατ' ἔκτασιν ἀττικὴν τοῦ ο εἰς ω βιῴην, ὥσπερ τὸ δοὺς δόντος δοίην δῴην.

Βιῶναι. βίωμι ἐβίων, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐβίωμεν, τὸ ἀπαρέμφατον βιῶναι.

Βιῴη. βιέω βιῶ, ἡ μετοχὴ ὁ βιέων ὁ βιῶν τοῦ
29b βιέοντος τοῦ βιοῦντος, τὸ εὐκτικὸν βιέοιμι βιοῖμι βιέοις βιοῖς βιέοι βιοῖ, πλεονασμῷ τοῦ η καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω βιῴη.

Βλαστὸς παρὰ τὸ βλώσκειν, ὃ σημαίνει τὸ αὔξειν.

Βλάπτω. ἔστι βρῶ τὸ δηλοῦν τὸ ἐσθίω. τοῦτο γίνεται βλῶ κατὰ τροπὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ, καὶ κατὰ παραγωγὴν βλάπτω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐσθιομένων καὶ μηκέτι ὑγειῶν ὄντων.

Βλεὶς οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθεὶς κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βλῆμι. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην, ἡ μετοχὴ βλείς.

Βλήμενος. ὥσπερ τὸ οὐτάμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τόνου, οὕτω καὶ τὸ βλήμενος ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ ἀφαίρεσιν.

Βλῆσθαι. βεβλῆσθαι, καὶ ἀφαιρέσει βλῆσθαι.

Βλῆτο. ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω βέβληκα ἐβεβλήμην ἐβέβλησο ἐβέβλητο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο, οἷον ἔβλητο πρὸς στῆθος, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε̄ βλῆτο.

Βλώσκω σημαίνει τὸ αὐξάνω. παρὰ τὸ μολῶ γίνεται παράγωγον μολίσκω, ὡς γαμῶ γαμίσκω, τελῶ τελίσκω, καὶ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς β̄ βολίσκω, καὶ ἐν ὑπερθέσει βλοΐσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ῑ καὶ ἐκτάσει τοῦ ο̄ εἰς ω̄ βλώσκω. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων παραγόμενα εἰς σκω ῥήματα διὰ τοῦ ισκω γίνεται, οἷον τελῶ τελίσκω, στερῶ στερίσκω, γαμῶ γαμίσκω. ὡσαύτως καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων, κύω κυΐσκω, ῥύω ῥυΐσκω, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, ἀναλῶ ἀναλίσκω. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ασκω, οἷον ἐῶ ἐάσκω.

Βουκινῆσαι. τὰς βοῦς ἐξελάσαι.

Βοῦς παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ὁ τρέφων ἡμᾶς ἐκ τῆς παρὰ τὴν γῆν ἐργασίας. οὐ δυνάμεθα δὲ λέγειν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν τοὺς βόας καὶ κατὰ κρᾶσιν βοῦς, τὸ ο̄ γὰρ καὶ ᾱ οὐ κιρνᾶται εἰς τὴν ου̅, ἀλλ' εἰς τὴν ω̄, κρείττονα κρείττω, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ὁμοφωνία γέγονε τῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. πᾶσα γὰρ εὐθεῖα εἰς σ̄ λήγουσα καὶ συνῃρημένη κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ἔχει 30 a
τὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ὁμόφωνον αὐτῇ.

Βοηδρομεῖν. τὸ μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κᾶρες δὲ ἀντὶ βοηθεῖν, τοῦτ' ἔστιν ἐπὶ μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ καὶ ἑορτή τις Ἀθήνῃσι Βοηδρομία καλουμένη. καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν ὁ Ξάνθης σπουδῇ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς δὲ τότε Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν.

Βοράζειν. τρέφειν. ὥσπερ παρὰ τὸ ἀγορὰ ἀγοράζω, οὕτω βορὰ βοράζω.

Βόρβορος. παρὰ τὸ βάρος βάρβαρος καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ γίνεται βόρβορος. βόρβορος γὰρ λέγεται τὸ περίττωμα τῆς γαστρός. τοῦτο γὰρ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κείμενον βάρος ἐμποιεῖ. ἢ παρὰ τὸ βορὰ, ὃ σημαίνει τὴν τροφὴν, βορὸς καὶ βόρβορος ἡ ἐκ τῆς τροφῆς ὕλη.

Βόσκω. παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω ὁ μέλλων βόσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ βόσκω, ὡς τιτρώσω τιτρώσκω, βιώσω βιώσκω, θνήσω θνήσκω, ἐξ οὗ καὶ βόσις ἡ τροφή.

Βοῷεν. βοάοιμι βοῷμι τὸ εὐκτικόν. τὸ γὰρ τῶν πληθυντικῶν τρίτον βοάοιεν βοῷεν.

Βροτός. δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ φάμενοι ὅτι προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ β̄ τῷ ρ̄, ἡνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχοι τὸ κ̄, οἷον ῥάκος βράκος. ἢ τὸ δ̄, οἷον ῥόδον βρόδον. ἢ τὸ ζ̄, οἷον ῥίζα βρίζα. ἢ τὸ τ̄, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ ὁ χαλινός. οὕτως οὖν καὶ ῥοτὸς βροτὸς ὁ ῥευστὸς ἄνθρωπος. ἔχοι δ' ἂν ἴσως ὅμοιον πλεονασμὸν τοῦ β̄ καὶ ὁ αἱματηρὸς βροτὸς, ὅ ἐστι μολυσμός.

Βραδύς. παρὰ τὸ βάρος βαρὺς καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ρ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄ βραδύς.

Βράσσω τὸ ζέω, ὅπερ ἀναβράσσω λέγουσιν Ἀττικοί.

Βράσσων ὁ βραδὺς καὶ ὁ βραχὺς, καὶ ἑκάτερα σημαίνει. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ βραδὺς γίνεται βραδύτερος καὶ βραδίων καὶ βράσσων, καὶ ἐκ τοῦ βραχὺς βραχύτερος βραχίων καὶ βράσσων. ὅθεν ὁ ποιητὴς εἰδὼς ἀμφοτέρων σημαντικὴν λέξιν ἐπιφέρει διασαφῶν καὶ λύων τὸ ἀμφίβολον βράσσων τε νοός.

Βρέχειν. ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ὑδάτων ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις, ὅθεν καὶ Ὅμηρος,

ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.

ἢ παρὰ τὸ βάλλω ἢ βέλω βλῶ καὶ βρῶ καὶ βρέχω.

Βρέμει. ἠχεῖ. κυρίως παρὰ τὸν βρόμον τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον. βρόμος γὰρ κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. ἐγὼ οὖν νομίζω τὸν βρόμον παρὰ τὸ βρέμω εἶναι.

Βρενθύεται. μεγαλοφωνεῖ, ἐπαίρεται, ἢ προσποιεῖται ὀργίζεσθαι, ἢ οἱονεὶ θρύπτεται.

Βρένθυον δέ ἐστι μύρον. τοὺς οὖν ἀλαζόνας καὶ τρυφηροὺς μύρῳ χρίεσθαι ἀκόλουθον. ἀπὸ τούτου δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους βρενθυομένους λέγουσι.

Βρίζω τὸ κοιμῶμαι. ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδης. εἴρηται δὲ βρίξαι τὸ μετὰ φορὰν καὶ τροφὴν καθευδῆσαι.

Βριμαίνω. παρὰ τὸ βρίω τὸ ὑπὸ ὀργῆς βαρύνομαι γίνεται. λέγεται δὲ βριμῶ, ὅθεν καὶ βριμοῦσθαι καὶ βριμοῦνται καὶ βριμῆσαι καὶ ἐμβρίμησις καὶ ἐμβριμῶ. ἐμοὶ δοκεῖ παρὰ τοῦτο τὸ βριμῶ παρῆχθαι τὸ βριμαίνω.

Βρύκω τὸ ἐσθίω παρὰ τὸ βορὰν βορύκω καὶ βρύκω.

Βυσσοδομεύων ἐν αὐτῷ ἐν βάθει διαλογιζόμενος, καὶ κεκρυμμένα βουλευόμενος, ἢ ἐνθυμούμενος, οἱονεὶ ἐν βυθῷ τινι οἰκοδομῶν, καὶ βυσσοδομεύων, παρὰ τὸ βύσσον καὶ τὸ δέμω καὶ οἰκοδομῶ τὸ βύσσοθεν, ὅ ἐστιν ἐν βάθει κατασκευάζειν, ὥστε μὴ πρότερον ἐπιγνωσθῆναι πρὶν ὑπερέχειν ἄνω.

Βώσεσθαι. πῶς τῆμος βώσεσθαι δυσάμμοροι. σημαίνει δὲ τὸ βιώσεσθαι.

Βωσόμεθα. βοησόμεθα, κράσει τοῦ ο καὶ η εἰς ω. σημαίνει δὲ τὸ ἐπικαλεσόμεθα.

Βωστρεῖν. καλεῖν, βοᾶν. παρὰ τὸ βοῶ βοάζω βοοστὴς, εἶτα ῥῆμα βοαστρῶ καὶ κράσει βωστρῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ καλῶ καλίζω καλιστὴς καὶ καλιστρῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλάζω ἐλαστὴς καὶ ἐλαστρῶ, οἷον, δι- 31 a
νεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ, βωστρεῖν τε Κράτεϊ. Κράτεϊς Κρατεΐδος ἡ παῖς τῆς Σκύλλης.

Γ.

Γαμησείω. ἀπὸ τοῦ γαμήσω γίνεται γαμησείω διὰ διφθόγγου. τὰ γὰρ ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων διὰ τοῦ είω γινόμενα παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. ἀπὸ μὲν ἐνεστώτων ὀλῶ ὀλείω, κιχῶ κιχείω, κρατῶ κρατείω, ἀπὸ δὲ μελλόντων ὄψω ὀψείω, βρώσω βρωσείω, πολεμήσω πολεμησείω. οὕτως οὖν καὶ γαμῶ γαμησείω. πρόσκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ ψῶ ψίω, ὃ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται. οὐ γάρ ἐστιν ὑπὲρ δύο συλλαβάς. σημαίνει δὲ τὸ ἐμβρωματίζω.

Γανῶ. λαμπρὸν γανόωντες, καὶ γανωμένος καὶ γάνος, παρὰ τὸ γῆ γῶ γανῶ, ἡ θάλλουσα τοῖς φυτοῖς λαμπρὰ καὶ χαρᾶς ἡμῖν αἰτία γινομένη.

Γαμῆσαι μὲν διὰ τοῦ η̄ τὸ εἰς γάμον ἐλθεῖν ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν. γαμέσαι δὲ διὰ τοῦ ε̄ τὸ γυναῖκα δοῦναι, ὡς δηλοῖ τὸ,

Πηλεὺς δή μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται.

τοῦτο δὲ ἐκγαμίζειν οἱ ὕστερον λέγουσιν, ὡς ἄν τις εἴποι ἐμπροικίζειν.

Γεγάασι. γεγένηνται. ἀπὸ τοῦ γείνω τὸ γενῶ, γέγαγκα γέγονα γεγόνασι, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμῷ· τοῦ ᾱ γεγάασι.

Γέννατο τὸ ἐγέννησεν, ἢ ἀπὸ τοῦ γείνω ἐγείνατο, καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ῑ εἰς ν̄ γέννατο, ἀφαιρέσει ἰωνικῇ τοῦ ε̄. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ φθείρω φθέῤῥω, τὸ σπείρω σπέῤῥω φασὶ, καὶ τὸ γείνατο γέννατο. ἢ ἀπὸ τοῦ γεννῶ γεννήσω, ἐγεννησάμην ἐγεννήσω
81 b ἐγεννήσατο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐγέννατο καὶ ἀφαιρέσει γέννατο.

Γεγονῶ τὸ φωνῶ, παρὰ τὸ γνόω, καὶ ἐν ὑπερθέσει γονῶ καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γεγονῶ. οἱ γὰρ ἐξακουόμενοι γνωστοί. τοῦ μέσου παρακειμένου ἡ με-

τοχὴ γεγονώς. Δίδυμος δέ φησι γεγονεῖν εἶναι τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν φωνήν.

Γέντο σημαίνει τὸ ἔλαβεν. ἕλω τὸ λαμβάνω, ἑλῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος εἷλον, μέσος εἱλόμην εἵλου εἵλετο, ἰωνικῶς ἕλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ δωρικῇ τοῦ λ εἰς ν ἕντο, ὡς ἦνθεν ἦλθεν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γέντο, οἷον, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυραίραν.

Γείτων. παρὰ τὸ γέα γέγονε γείτων καὶ ἐν συναιρέσει γείτων.

Γείνατο τὸ ἐγέννησεν. ἔστι γέα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, οἱονεὶ ἡ γεννητική. ἐκ δὲ τοῦ γέα γέω τὸ σημαῖνον τὸ τίκτω. τοῦτο τὸ γέω γίνεται γένω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, καὶ καθ' ἕτερον πλεονασμὸν τοῦ ι γείνω, ὁ μέλλων γενῶ, ὡς κείρω κερῶ, ὁ ἀόριστος ἔγεινα, ὡς ἔμεινα, ὁ μέσος ἐγεινάμην, τὸ τρίτον ἐγείνατο, καὶ ἀφαιρέσει ἰωνικῇ τοῦ ε γείνατο. Ὅμηρος,

ἡ δὲ σὺ καρτερὸς ἐσσὶ, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ.

Γέρα. ὄνομα εὐθείας τῶν πληθυντικῶν γέρατα, καὶ ἰωνικῶς γέραα, καὶ ἀττικῶς γέρα, ἢ κατὰ συγκοπὴν γέρα.

Γελαστός. γελάω γελῶ γεγέλακα γεγέλασμαι γεγέλασται γελαστός. ὅτε γὰρ ἔχει βραχὺ τὸ α ὁ μέλλων, προσλαμβάνει τὸ σ ὁ παθητικὸς παρακείμενος. καὶ ἀγέλαστος.

Γεγώνευν. ῥήματος περισπωμένου φίλου ποιηταῖς τοιάδε ἡ διάθεσις. γνόω γνώσω γέγνωκα, ὁ μέσος γέγνωα, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γέγωνα, ὅθεν κατ' ἀναδρομὴν τὴν εἰς ἐνεστῶτα συνήθη τοῖς παλαιοῖς γεγωνέω γεγωνῶ.

Γηθῆσαι. χαίρω κοινὸν, γηθῶ ποιητικὸν, παρατατικὸς κοινὸς μὲν ἔχαιρον, ποιητικὸς δὲ ἐγήθεον, ὁ μέλλων κοινὸς μὲν χαιρήσω, ποιητικὸς δὲ γηθήσω, ἀόριστοι ἐγήθησα καὶ ἐχηράμην, ἀμφότεροι παρὰ ποι-

32a ητικῆς ἐν χρήσει, καὶ ἔτι ἐχαρόμην μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἀφ' οὗ χαροίμην χάροιντο χαροίατο, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κεχαροίατο. ἐχάρην δὲ κοινὸν ἀπὸ τοῦ ἐγήθησα. γηθήσαιμι τὸ εὐκτικὸν, τὸ τρίτον γηθήσαι.

Γίνωσκον ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ μὴ γραφόμενον γίγνωσκον ἐν δυσὶ γ, ὡς Ἡρακλείδης βούλεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος ὅτι ὥσπερ τελῶ τελίσκω ἰακῶς διὰ τοῦ κ παραληγομένου τῷ σ καὶ τῷ ι, ὁμοίως καὶ θορῶ θορίσκω καὶ μολῶ μολίσκω, οὕτω καὶ νοῶ νοΐσκω, ἐκ τούτων δὲ κατὰ κρᾶσιν θρώσκω βλώσκω νώσκω, καὶ αἰολικῶς γνώσκω. Αἰολεῖς γὰρ, φησι, τὸ νοῶ γνοῶ φασὶν, ὅθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν ἤγουν διχονοεῖν, καὶ ξύγνοια καὶ τὸ ἀγνοεῖν καὶ ἡ ἄγνοια. ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης ὡς προτιθέασι τὸ γ ταῖς λέξεσι καὶ οἱ ἠπειρῶται τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες, ὅθεν *ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης*. ἔνθα μνηστέον καὶ τοῦ *ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη*. προσθεὶς δ' εἰπεῖν καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ νέφος νόφος γνόφος αἰολικὸν ὃ ἄλλως δνόφος, καὶ ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἰλιάδι γέντο ἤγουν εἵλετο ἔξωθεν ἔχει τὸ γ, καὶ ὡς ἡ γνώμη πλεονάζει καὶ αὐτὴ τὸ γ, γενομένη δηλαδὴ ἐκ τοῦ νόῶ νοήσω, δωρικῶς μὲν νώμη, αἰολικῶς δὲ γνώμη, διδάσκει ὡς Ἴωνες ὅτ' ἀναδιπλῶσι ῥήματα, τὸ αὐτὸ ἀρκτικὸν ποιοῦνται πρώτης καὶ δευτέρας συλλαβῆς, λαβέσθαι λελαβέσθαι, κάμω κεκάμω, πιθέσθαι πεπιθέσθαι, δάσκω διδάσκω, τύσκω τιτύσκω, χωρὶς εἰ μὴ μέλλοι δύο δασέα κεῖσθαι παράλληλα. φησὶ τοίνυν τοῦ νοΐσκω συνῃρημένου, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ νώσκω, εἴη ἂν ἐπ' αὐτοῦ ἰακὴ ἀναδίπλωσις νινώσκω διὰ τῶν δύο νν. τοῦ δὲ νώσκω οἱ ἠπειρωτικοὶ γιγνώσκω διὰ τῶν δύο γ, ὡς εἶναι τῷ λογωτάτῳ ἡμαρτημένον τὸ γινώσκω δι' ἑνὸς τοῦ κατ' ἀρχὴν γ. εἰ δὲ τοῦτο τοιοῦτον, καθ' Ἡρακλείδην πταίοιτο ἂν ὁμοίως καὶ τὸ γίνεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πάντως, οἷς οἱ μὲν παλαιοὶ ἐν δυσὶ γ ἐχρῶντο, γίγνομαι λέγοντες καὶ γι-

γνόμενος, οὕτω καὶ τὰ ἄλλα. οἱ δὲ ὕστερον ὡσεὶ καὶ φειδόμενοι γραφικοῦ μέλανος τὸ δεύτερον γ̄ παρέ- 82b
λειψαν. ἔστι γὰρ κἀνταῦθα, ὡς Ἡρακλείδης βούλεται, καθὰ μένω μέμνω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν καὶ μεταθέσει τοῦ ε̄ εἰς ῑ μίμνω, κατὰ Ἴωνας, οὕτω καὶ γένω γέγνω καὶ ἐξ αὐτοῦ γίγνω γίγνομαι καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. ἐν τούτοις δὲ περὶ ἀναδιπλώσεως ἀκριβολογούμενος Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ὁπηνίκα μὲν συλλαβῆς ἀναδίπλωσις ᾖ, ὑστερεῖται τὸ ὁλόκληρον μιᾷ συλλαβῇ ἤγουν λείπεται τὸ τέλειον καὶ κοινὸν μιᾶς συλλαβῆς πρὸς τὸ διπλασιαζόμενον. τὸ γὰρ λάβω μιᾷ συλλαβῇ οὕτως ὑστερεῖ τοῦ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν λελάβω. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. ὅτε δὲ γράμματι ἐνθεωρεῖται ἑνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ἀναδεδιπλωμένῳ τὸ ὁλόκληρον, οἷον μένω μίμνω, γένω γίγνω, οὕτω καὶ μέλλω μέμβλω πλεονασμῷ ἤγουν παρενθέσει τοῦ β̄ διὰ τὸ μηδέποτε κατὰ μίαν συλλαβὴν τοῦ λ̄ ἕπεσθαι τῷ μ̄, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, μολίσκω βλώσκω, καὶ ἐκ τοῦ παραμεμέληκε παραμέμβλωκε. καὶ πρῶτον μὲν ταῦτα ἰστέον ὡς ἀναγέγραπται, εἶτα καὶ ὅτι τὸ ὀμῶ ἤγουν ὀμνύω ἔστι μὲν καὶ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀμεῖν ἀπαρεμφάτου, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὀμοῦμαι ὀμῇ ὀμῆται, συνηθεστέρα δέ ἐστιν ἡ κατὰ τρίτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων προφορὰ τοῦ τοιούτου ῥήματος. ὡς γὰρ ὀμῶ ὀμόσω τὸ ἐνώσω, οὗ ἡ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ὀμῶ ὀμόσω κατὰ μόνην ἐκφώνησιν τὸ ὅρκον δώσω. εἰ δὲ μὴ παραλήγεται ὁ τοιοῦτος μέλλων τῷ ω̄ μεγάλῳ κατὰ τὸ χρυσῶ χρυσώσω καὶ ὅμοια καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, καινὸν οὐδὲν τοῖς ἐπισκεπτομένοις τὴν καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνάλογον ὁμοιότητα. ἔστι γὰρ φάναι ὅτι ὥσπερ ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων ποτὲ μὲν ἐν τῷ μέλλοντι τῷ ε̄ παραλήγεται, οἷα τοῦ ἐντελοῦς ἐνεστῶτος προσλαβομένου τοῦ σ̄ πρὸ τοῦ λήγοντος ω̄, οἷον καλέω καλέσω, ἐμέω ἐμέσω, αἰνέω αἰνέσω, νεικέω νεικέσω καὶ

νατα πλεονασμῷ τοῦ ῡ, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν γοῦνα καὶ γούνων ἀπὸ τῶν γουνάτων ἢ ἀπὸ τῶν γονύων.

Δ.

34 a *Δαιννύω* καὶ δαίννυμι τὸ εὐωχοῦμαι. εἴρηται παρὰ τὸ δαίω τὸ εὐωχοῦμαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ δαίνω, καὶ ἐν τῇ παραγωγῇ προσλαμβάνων ἕτερον ν, ὡς τίνω τιννύω, γίνεται δαιννύω δαίννυμι, ὡς ὀρέγω ὀρεγνύω ὀρέγνυμι. τὸ παθητικὸν δαίννυμαι, ὁ παρατατικὸς ἐδαιννύμην ἐδαίννυσο. τὸ γὰρ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐδαίννυντο καὶ ἀφαιρέσει δαίννυντο.

Δαίννυ. δαιννύω, ὁ παρατατικὸς ἐδαίννυον ἐδαίννυες ἐδαίννυε, καὶ τὸ προστακτικὸν δαίννυε, ἀποκοπῇ τοῦ ε δαίννυ, οἷον *δαίννυ δαῖτα γέρουσιν*, ἢ οὕτως, δαίννυμι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐδαίννυν, ἡ μετοχὴ ὁ δαιννὺς τοῦ δαιννύντος, τὸ προστακτικὸν δαίννυθι, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ θι δαίννυ. ἔστι δὲ ἐπὶ τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ καὶ κανονίζεται οὕτως, δαίννυμι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐδαίννυν ἐδαίννυς ἐδαίννυ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε̄ δαίννυ.

Δαμῶ τὸ πρωτότυπον, τὸ δὲ παράγωγον δαμάζω. ἔστι δὲ τὸ δαμῶ συζυγίας δευτέρας.

Δαμᾷ ἐνεστῶτος. γέγονε δὲ παρὰ τὸ δέμω τὸ δαμάζω. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδαμον. κἄνπερ τύχῃ τὸ ε̄ σὺν ἀμεταβόλῳ, εἰς ᾱ αὐτὸ τρέπει. ὁ δεύτερος ἀόριστος καὶ ὁ δεύτερος μέλλων δαμῶ, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα καὶ γίνεται δαμῶ δαμᾷς δαμᾷ. τινὲς δὲ οὕτω, δαμῶ καὶ ὁ μέλλων δαμάσω, τὸ γ΄ δαμάσει καὶ ἀποβολῇ τῆς σει συλλαβῆς δαμᾷ. ἢ ὡς Ἡρωδιανὸς, ἀπὸ τοῦ δαμάζω γίνεται δαμῶ κατὰ συγκοπήν. πρωτότυπον δαμῶ, παράγωγον δαμάζω, ἐξ οὗ τὸ δάμνω, καὶ εἰς μι δάμνημι ἀπὸ τοῦ δαμνῶ. *τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ᾽ ἐπέεσσιν.* ἐδάμων, ἐδάμαζον, ἐδάμην, δεδέμακα καὶ κατὰ συγκοπὴν δέδμηκα καὶ δεδμήμην, ἐδάμασα καὶ ἑξῆς αὐτά.

Δαμνῶ καὶ δάμνημι, δαμάω δαμῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν δαμνῶ καὶ εἰς μι δάμνημι.

Δαρθεῖν. τὸ κοιμηθῆναι. δραθεῖν, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ὡς κραδία καρδία εἴρηται, παρὰ τὸ 34b δέρμα. κυρίως γὰρ τὸ ἐπὶ δερμάτων καθευδῆσαι ἔστι δαρθεῖν. ἢ παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ γίνεται. δρήθω κατὰ ἀντίφρασιν τὸ κοιμῶμαι. οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐκ ἐνεργοῦσι.

Δάκρυ ἀποκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ δάκρυον οὐκ ἔτι κινεῖται εἰς κλίσιν, ὡς οὐδὲ τὸ δῶ ἤτοι δῶμα, οὐδὲ τὸ κρι, ὅ ἐστι κρίμνον, οὐδὲ τὸ ἧλ, ὅπερ ἐστιν ἧλος, οὐδ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. ὡς γὰρ οὐκ ἂν ὑπόπουν ζῶον βαδίζει τῶν ποδῶν αὐτῷ ἀποκοπέντων, οὕτω πως οὐδὲ λέξις ἀποβαλοῦσα τὴν λήγουσαν ἔχοι ἂν κινεῖσθαι εἰς κλίσιν. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ δάκειν γίνεσθαι τὸ δάκρυον.

Δαῶμεν ταυτὸν τῷ γνῶμεν, μάθωμεν, μετακλιθὲν ἐκ τοῦ ἐδάην, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐτύφθην τυφθῶμεν καὶ τῶν ὁμοίων.

Δεδαίαται. δαίω, δαίσω, δέδαικα ὁ παρακείμενος, δέδαιμαι δέδαινται καὶ ἰωνικῶς δεδαίαται. ὁ ὑπερσυντέλικος ἐδεδαίμην καὶ δεδαίατο ἰακῶς.

Δεδήει. ἐξῆπτο, διεγήγερτο, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πυρός. δαίω δαίσω δέδαια, τροπῇ τοῦ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ δέδηα, ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος ἐδεδήειν καὶ ἀφαιρέσει τοῦ $\bar{ε}$ δεδήειν, τὸ τρίτον δεδήει.

Δέδια καὶ δεδιώς. ἔστι δέω τὸ φοβοῦμαι, ὁ μέλλων δέσω, δέδεκα, ἀποβολῇ δέδεα, καὶ μεταθέσει τοῦ $\bar{ε}$ εἰς $\bar{ι}$ δέδια, καὶ δεδιὼς ἡ μετοχή.

Δεδμήατο. δαμῶ δμῶ δμήσω δέδμηκα ἐδεδμήμην ἐδέδμηντο καὶ ἰακῶς δεδμέατο, ὡς πεποιέατο, καὶ ἐκτάσει τοῦ $\bar{ε}$ εἰς $\bar{η}$ δεδμήατο. οὕτω καὶ πεφοβήατο.

Δέδοικα. ἔστι δείδω τὸ φοβοῦμαι, οἷον, δείδω μή τι πάθω. τούτου ὁ μέλλων δείσω, ὁ παρακείμενος δέδεικα, ὁ μέσος δέδοικα, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν

τῶν τριῶν δ ἐτράπη τὸ τελευταῖον δ εἰς κ καὶ γέγονε δέδοικα. ἢ οὕτως. ἔστι ῥῆμα δείδω τὸ φοβοῦμαι, τούτου ὁ παρατατικὸς ἔδειδον καὶ ὁ παρακείμενος δέδεικα, καὶ κατὰ διάλυσιν δεδείκα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ συνθέσει δέδοικα. ἢ οὕτως. ἔστι δέω τὸ φοβοῦμαι, ὁ μέλλων δέσω, ὁ παρακείμενος δέδεκα καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δέδοικα.

35 a Δείδιθι. ἔστι δείδω μεταθέσει τοῦ τόνου δειδῶ, ὁ μέλλων δειδήσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ δειδήμων. ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. ἐκ τοῦ δειδῶ δείδημι ὁ παρατατικὸς ἐδείδην, τῶν πληθυντικῶν τὸ πρῶτον ἐδείδημεν, καὶ τὸ προστακτικὸν δείδιθι. ἢ ὁ παρατατικὸς ἐδείδην, ἡ μετοχὴ δειδεὶς δειδέντος, τὸ προστακτικὸν δείδιθι.

Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι. δείδω δειδίσσω καὶ δειδίξω, ἢ ἐκ τοῦ δεδίσσω δειδίσσω πλεονασμῷ τοῦ ι δειδίξω ἐδείδιξα ἐδειδιξάμην ἐδείδιξω ἐδειδίξατο δειδίξασθαι.

Δεδοκημένος. ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν. δοκέω δοκῶ δοκείσω, καὶ καθεξῆς.

Δειδίοτα. ἀπὸ τοῦ δεδιὼς δειδιὼς δειδίοτα.

Δείδω. ἀπὸ τοῦ δέος δέω καὶ δείω καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ δείδω. λέγεται καὶ δείω.

Δείδεκτ' Ἀχιλῆα. ἐδεξιοῦτο, δέδεκτο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δείδεκτο.

Δείκνυ.

οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι.

δεικνύω δείκνυμι ἐδείκνυν ἐδείκνυς ἐδείκνυ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε δείκνυ. ἔστι δὲ προστακτικὸν δείκνυ, ὥσπερ τὸ ἵστη ἵστημεν. ὄμμα δείκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρός.

Δεικνύω. ἀπὸ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω τροπῇ τοῦ υ εἰς ι δείκω, πλεονασμῷ τοῦ ν δείκνω, κατὰ παραγωγὴν δεικνύω.

Δευοίατο. δέω τὸ ἐλλείπω, αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ ῡ δεύω, τὸ παθητικὸν δεύομαι, τὸ εὐκτικὸν παθητικὸν δευοίμην δεύοιο δεύοιτο. τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν δεύοιντο, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ᾱ αἰολικῶς ἢ μεταθέσει τοῦ ν εἰς ᾱ ἰακῶς δευοίατο, ὡς πιθοίατο. οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εὐκτικῶν παθητικῶν τοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν μετατιθέασι τὸ ν εἰς τὸ ᾱ, πιθοίατο καὶ δευοίατο λέγοντες ἀντὶ πίθοιντο δεύοιντο.

Δευόμενον. ἐνδεόμενον, χρῄζοντα, παρὰ τὸ δεύω τὸ σημαῖνον τὸ χρῄζω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δέω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῡ. τὸ παθητικὸν δεύομαι δεύῃ. οἷον, ἦ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσσῆος δεύῃ.

Δεύτατος. παρὰ τὸ δέω δεύω καὶ δεύομαι τὸ 35b
λείπομαι γίνεται δεύτερος καὶ δεύτατος, ὥσπερ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος καὶ φέρτατος, ἵν' ᾖ ὁ λειπόμενος τινὸς τῇ τάξει καὶ μὴ πρῶτος, οἷον, δεύτερος αὖτ' Ὀδυσσῆα.

Δέχαται. ἀπὸ τοῦ δέδεκται δεδέχαται καὶ συγκοπῇ δέχαται ἢ ἀφαιρέσει, ὡς δεδεγμένος δέγμενος.

Δέχθαι. δέχω δέξω δέδεχα δέδεγμαι δέδεκται, δεδέχθαι τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ δέχθαι.

Δεχνύμεναι. ἔστι δέχω, οὗ τὸ παθητικὸν δέχομαι. ἐκ δὲ τοῦ δέχω δέχνω καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῡ δεχύνω, ὡς πλήθω πληθύω πληθύνω, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ν δεχνύω, ἀφ' οὗ δέχνυμι τετάρτης συζυγίας, τὸ παθητικὸν δέχνυμαι καὶ δεχνύμενος, ὡς ὀρνύμενος καὶ ἀχνύμενος.

Δένδρεον καὶ δένδρον γράφεται παρὰ τῷ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, ἐξ οὗ καὶ τὸ δενδριάζειν ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ δρυσὶ σκέπεσθαι.

Δειδέχατο. κανόνισον· δέχομαι, ὁ μέλλων δέξομαι, ὁ παρακείμενος δέδεχα, ὁ παρακείμενος παθητικὸς δέδεγμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐδεδέγμην, τὸ τρί-

τοῦ τῶν πληθυντικῶν ἰωνικῶς ἐδεδέχατο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ δειδέχατο.

Δέδασται. δάζω ἐνεστὼς ἄχρηστος. ἀντὶ τούτου δὲ λέγεται τὸ δετρεύω, οἷον, τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε δετρεύειν. καὶ τὸ δατέομαι, ὃ διὰ τὸ ἐφεξῆς ἔχειν τρία βραχέα δατεῦμαι λέγεται, ἀφ' οὗ τὸ δατεώμεθα, οἷον, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί, δάσομαι μέλλων, ἐδασάμην ἀόριστος, δέδασμαι παθητικὸς παρακείμενος, τὸ τρίτον δέδασται.

Δέδιθι. κανόνισον· δείδω, ὁ μέλλων δείσω, ὁ παρακείμενος δέδεικα, ὁ μέσος δέδια δέδιε καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς θι. μεταπλασμὸς δέ ἐστιν ἐναλλαγὴ λέξεως εἰς ἑτέραν λῆξιν τῆς αὐτῆς πτώσεως ἢ τοῦ αὐτοῦ χρόνου, οἷον τῷ κλάδῳ τῷ κλάδι, τὼ ὄσσω τὼ ὄσσε, ἴε ἴθι. δύναται δὲ κανονισθῆναι οὕτως καὶ ὁ παρατατικὸς ἴην, ἡ μετοχὴ ὁ ἰεὶς τοῦ ἰέντος, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴθι, ὥσπερ ἴσαθι καὶ κατὰ
36a συγκοπὴν ἴσθι, ἤγουν γίνωσκε. ἔτι τέσσαρα θέματά εἰσι τοῦ εἴω. εἴω τὸ πρῶτον διὰ διφθόγγου, ἴω πάλιν διὰ τοῦ ῑ, ἱέω ἱῶ καὶ ἵημι, ἀμφότερα διὰ τοῦ ῑ. ἴωμεν οὖν ἐστι τὸ πρωτότυπον, ὃ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται. ἀπὸ τούτου εἶμι τὸ πορεύομαι ἀεὶ ἐπὶ μέλλοντος λαμβάνεται, καὶ ἴω διὰ τοῦ ῑ, καὶ ἱέω ἱῶ περισπώμενον, ὃ καὶ ψιλοῦται καὶ δασύνεται. τὸ μὲν οὖν ἐπήει τὸ ἐπῆλθεν οὐ δύναται ἄλλως κανονισθῆναι, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ εἴω τοῦ διὰ διφθόγγου γραφομένου, οὕτως, εἴω, ὁ μέλλων εἴσω, ὁ παρακείμενος εἶκα, ὁ μέσος εἶα, καὶ ἐν διαλύσει ἔϊα, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ ἦα, μένοντος καὶ τοῦ ῑ προσγεγραμμένου, ὁ ὑπερσυντέλικος ἤειν ἤεις ἤει καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως ἐπήει, ἀντὶ τοῦ ἐπήρχετο κατὰ διάνοιαν, ἢ ἀντὶ τοῦ κατέλαβεν. εἰ δὲ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, σημαίνει ἀντὶ τοῦ ἀπήρχετο ἢ ἀπεδήμησεν.

Δέω δῶ τὸ δεσμῶ, ἔδεον ἔδουν παρατατικὸς, δήσω μέλλων, ἔδησα ἀόριστος, δέομαι ἐνεστὼς παθη-

τικὸς, ἐδεόμην ἐδούμην παρατατικὸς, δήσομαι μέλλων, ἐδέθην ἀόριστος, δέδεμαι παρακείμενος.

Δείδοικα. πρωτότυπον ὂν δέδοικα, ἐκ τοῦ δείδω τὸ δειλιῶ, ἔχει ἀπορίαν πῶς διὰ τοῦ κ̄ ἐκφέρεται καὶ μὴ διὰ τοῦ θεματικοῦ δ̄ διὰ τὸν κανόνα, δι' οὗ ὥρισται καθολικῶς ὅτι ἐπὶ τῶν βαρυτόνων δι' οὗ συμφώνου ἐκφέρεται ὁ ἐνεστὼς, δι' αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, οἷον λείβω λέλοιβα, λέγω λέλογα, κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν, καθ' ὃν ἔδει ἀπὸ τοῦ δείδω δέδοιδα εἶναι τὸν μέσον παρακείμενον. λύσις δὲ τῆς ἀπορίας ταύτης τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα παραλαμβάνεσθαι. τὸ γὰρ τοιοῦτον ψελλισμῷ φησιν ὑποπίπτει. διὸ ἀντεισῆλθε τοῦ τρίτου δ̄ τὸ κ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τοῦ δείδω, δείσω, δέδεικα, ὃς ἐσιγήθη διὰ τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου πολύχρηστον. ὅτι δ' ἐν πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος, ὃς δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος κήδειος ἐπιτήδειος καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμως, ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε̄, ἐγρά- 36b
φη διὰ μόνου τοῦ ῑ. Σοφοκλῆς, *τεμενίαν τε φυλλάδα*. οὕτω καὶ τὸ *Ἴριδι δίῃ* κακίζεται διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν διχρόνων.

Δεικνύμενος ἀντὶ τοῦ δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος, ξενοδοχῶν. ἀπὸ τοῦ δέκω ἰωνικοῦ ῥήματος, ἐξ οὗ δέκνω δεκνύω δέκνυμι καὶ πλεονασμῷ δείκνυμι. ἀφ' οὗ μεταφορικῶς δεικνῦναι λέγεται καὶ τῷ δακτύλῳ ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν γνώριμόν τι ποιεῖν. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος δέκω καὶ δείκω καὶ τὸ δεικανᾶσθαι γίνεται, οἷον, *δεικανόωντ' ἐπέεσσιν*, ἤγουν ἐδεξιοῦντο.

Δηϊώσας. ἔστι δαίω καίω τὸ κόπτω. ἐκ τούτου γίνεται δαΐος καὶ δήϊος καὶ ῥῆμα δηϊόω καὶ συναιρέσει δηϊῶ, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, οὗ ὁ παρατατικὸς ἐδηΐοον ἐδηΐουν, ὁ μέλλων δηϊώσω, ὁ ἀόριστος ἐδηΐωσα καὶ δηώσας. ἐκ δὲ τοῦ δηϊόω καὶ δηϊῶ, οὗ ὁ παρατατικὸς ἐδηΐουν ἐδήουν. ἐκ δὲ τοῦ δηῶ καὶ τὸ δηῶσαι ἀπαρέμφατον.

Δηθύνω. τὸ βραδύνω. παρὰ τὸ δηθὰ ἐπίῤῥημα, οἷον, δηθὰ μᾶλλον στενάχων, δηθύνω. πολλὰ γὰρ ῥήματα γίνεται ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων, ὡς λίαν λιάζω, θαμὰ θαμίζω, ὀψὲ ὀψίζω.

Διαίνω. τὸ βρέχω. *δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.* παρὰ τὸν Δία. κυρίως γὰρ τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι, Διὸς διῶ διαίνω, ὡς δρῶ δραίνω.

Διαμπερές. διόλου, παρὰ τὸ πέρας, διαπέρας, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄ καὶ μεταθέσει ἰωνικῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄ διαμπερὲς, τοῦτ' ἔστι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ τέλους πέρας.

Διαπραθέειν, διαπραθεῖν. τὸ θέμα πέρθω, οἷον ἐκπέρσαι πόλιν, ὁ μέλλων πέρσω, ἔπερσα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπαρθον, ὡς ἔτραφον. κἂν που γὰρ τύχῃ τὸ ε σὺν ἀμεταβόλῳ εἰς ᾱ, τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ καθ' ὑπέρθεσιν ἔπραθον, ὁ μέλλων δεύτερος πραθῶ πραθεῖν καὶ πραθέειν καὶ διαπραθέειν.

Διαπρύσιον. ἐξάκουστον, μέγα. παρὰ τὸ πεύθομαι ἐπυθόμην, πύσιον καὶ πρύσιον πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, ἀπὸ τοῦ περῶ περάσιον καὶ κατὰ συγκοπὴν πράσιον καὶ τροπῇ πρύσιον, ἢ ὡς πονῶ πονύω, περῶ
37 a περύω περύσω περύσιον καὶ συγκοπῇ πρύσιον καὶ διαπρύσιον.

Διαρταμήσαντες. διακόψαντες, διαμερίσαντες, οἷον, μεληδὸν διαρταμήσαντες, ἀπὸ τοῦ ἄρταμος, ὃ σημαίνει τὸν μάγειρον, ἢ ἀπὸ τοῦ διαιρῶ τοῦ τέμω.

Διαῤῥαῖσαι. ἔστι ῥαίω τὸ φθείρω καὶ γίνεται ἐκ τοῦ φθείρω δωρικῶς φθέρω, καὶ ἀφαιρέσει τῶν δύο συμφώνων αἴρω καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ ρ̄ ῥαίω. τὸ ρ̄αι διφθόγγου, διότι τὰ αιω ἀσυναίρετα ὄντα κατὰ τὸ β' καὶ γ' πρόσωπον διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, οἷον παίω, παίω τὸ τύπτω, ῥαίω, παλαίω.

Διδάσκω. δαίω, ὁ μέλλων δαίσω. σημαίνει δὲ τὸ μανθάνω πλεονασμῷ τοῦ κ̄ δαίσκω, ὡς μεθύω με-

θύσω μεθύσκω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν διδαίσκω, ὡς τρώσω τρώσκω τιτρώσκω, γνώσω γιγνώσκω, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ διδάσκω.

Διδώσομεν. αὐτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν. κατὰ ἀναδιπλασιασμόν.

Διεξιέμεναι. διεξίημι διεξεὶς διεξέντος διεξιέναι, ὡς τιθέναι, προσθέσει τῆς με διεξιέμεναι.

Διενήνοχεν. ἐνέκω, ἀφ' οὗ τὸ ἐνέγκω γίνεται, ὁ μέλλων ἐνέξω, ὁ παρακείμενος ἤνεχα καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ō ἀττικῶς ἤνοχα, ὡς κέκλοφα, πέπομφα, καὶ προσθέσει τοῦ ε̄ καὶ ν̄ ἐνήνοχα· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰ ἀρκτικὰ τοῦ ἐνεστῶτος δύο γράμματα προστιθέασι τῷ κοινῷ παρακειμένῳ· καὶ μετὰ τῆς προθέσεως τῆς διά κατὰ συγκοπὴν διενήνοχεν.

Δίεπε. διέπω τὸ εὐτρεπίζω. σημαίνει καὶ τὸ διετάρασσε καὶ ἐδίωκεν, ἢ διεκόσμει.

Διέτμαγεν. διεχωρίσθη. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τεμνομένων σωμάτων. ἔστι τὸ θέμα τμήγω, τὸ σημαῖνον τὸ κόπτω, ὁ μέλλων τμήξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἔτμηγα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτμαγον, ὁ παθητικὸς ἐτμάγην. τὸ γὰρ τρίτον τῶν πληθυντικῶν κατὰ συγκοπὴν ἔτμαγεν, καὶ διέτμαγεν.

Διέφθορας. διέφθαρσαι. ἀπὸ τοῦ φθείρω φθερῶ ἔφθαρκα, ὁ μέσος παρακείμενος ἔφθορα καὶ 37b
διέφθορα, καὶ διέφθορας, ὡς ἔσπορα.

Διστάζειν. τὸ διχῶς ἀλᾶσθαι, τὸ δύο στάσεις ἔχειν κατὰ διάνοιαν.

Διῶνται σημαίνει τὸ διώκωνται. ἔστι ῥῆμα διῶ, τὸ παραγόμενον δίημι, ἐξ οὗ καὶ δίεντο. οἷον, ὡς δίεντο ἵπποι ἀερσίποδες. τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν διῶμαι, τὸ τρίτον ἐὰν διῶνται.

Δίεσθαι. δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι. ἀπὸ τοῦ διῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ διώκω γίνεται παράγωγον ῥῆμα δίημι, καὶ ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς δίεμαι δίεται, τὸ ἀπαρέμφατον δίεσθαι.

Διεβίω. κανόνισον· ἐκ τοῦ βιόω βιῶ συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων γίνεται παράγωγον ῥῆμα εἰς μι βίωμι, ὁ μέλλων βιώσω, ὁ ἀόριστος ἐβίωσα, ὁ δεύτερος ἐβίων ἐβίως ἐβίω καὶ μετὰ τῆς διά προθέσεως καὶ ἐν συγκοπῇ διεβίω ἀντὶ τοῦ ἔζη.

Διάκτορος. ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας καὶ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα. ὥσπερ γὰρ φύλαξ φύλακος καὶ ἐξ αὐτοῦ εὐθεῖα ὁ φύλακος ἀνατρεχούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς, καὶ τρὼς τρωὸς ὁ τρωὸς, καὶ δμὼς δμωὸς ὁ δμωὸς, οὕτω καὶ διάκτωρ διάκτορος ὁ διάκτορος. ἕτεροι δὲ διάτορόν φασι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ διάκτορον, ἤτοι τορὸν καὶ σαφῆ ἄγγελον.

Δίδωθι ἔκτασιν ἔχει συνήθη τῆς παραληγούσης. ἄλλως γὰρ ἀπὸ τοῦ διδοὺς διδόντος συστέλλεσθαι ὤφειλεν.

Διχῇ ὁπηνίκα συσταλῇ κατὰ τὴν λήγουσαν, μετατίθησι καὶ τὸν τόνον καὶ βαρυτόνως λέγεται δίχα, ἐξ οὗ καὶ τὸ διάνδιχα. οὕτω καὶ τὸ τριχῇ τρίχα λέγεται καὶ ὁμοίως τέτραχα καὶ πένταχα. τὸ δὲ δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς καὶ ἄνευ τῆς ὑστέρας χρήσεώς ἐστι. παρὰ γὰρ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δίχα ἀντὶ τοῦ διχῇ ἐλαμβάνετο, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον δίχα μετήνεκται. τὰ δὲ τοιαῦτα κατὰ μεταπλασμόν τινα ἔτρεψαν τὸ η̄ εἰς ᾱ. γίνεται δὲ τὸ διάνδιχα ἐκ τῆς διά καὶ ἀνά προθέσεως, ὧν ἡ μὲν διά δυασμόν τινα σημαίνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ διαιρεῖσθαι καὶ διαφωνεῖν καὶ διίστασθαι καὶ ἐκ τοῦ διαζυγίου καὶ τῆς διαφορᾶς. ἡ δὲ ἀνά πρό-
38 a θεσις δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν φαίνεται καὶ ἀνακρίνειν καὶ ἐπανερωτᾶν καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἵνα ᾖ διάνδιχα βουλεύσασθαι τὸ δυάζειν βουλήν. οὕτω καὶ ἀναβουλεύσεσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως.

Διδοῖσα. ἐκ τοῦ διδοῖς κατὰ πλεονασμὸν, ὁποῖός ἐστι καὶ ἐν τῷ ἔφησθα καὶ οἶσθα καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Δίενται, ὅ ἐστι διώκουσι. θέμα τὸ δίημι ἐκ τοῦ δίω.

Διαείσεται, ᾧ παρισοῦται τὸ κείσεται. τὸ μὲν πρῶτον πρόσωπον ἁπλοῦν ἀνωτέρω κεῖται. εἴσομαι γάρ. τοῦτο δὲ πρόθεσιν ἔχει κατὰ τὸ εἰπὲ δίειπε, οἷον, δίειπέ μοι ὄφρα δαείω, τουτέστι δαῶ, μάθω.

Δοάσσατο. ἐνεδοίασε. κυρίως τὸ μὴ ἐν μιᾷ γνώμῃ ἑστάναι. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔδοξεν, ἐνόμισεν, ἀπὸ τοῦ δοιὸς δοιάζω, ὡς ἵππος ἱππάζω, λίθος λιθάζω. ὁ μέλλων δοιάσω, ὁ μέσος πρῶτος ἀόριστος ἐδοιασάμην ἐδοιάσατο καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ αἰολικῶς ἐδιάσσατο, ὡς ἔσεται ἔσσεται, καὶ ἀφαιρέσει ἰωνικῶς τοῦ ε καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι διάσσατο. ἢ ἐκ τοῦ δοκῶ δοκάζω, ὡς σιγῶ σιγάζω, ἀποβολῇ τοῦ κ δοάζω καὶ καθεξῆς ὡς εἴρηται.

Δοῖεν. δίδωμι ἔδων δοὺς δόντος δοίην δοίημεν δοίητε δοίησαν, κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν δοῖεν.

Δόμεναι. πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. δίδωμι ἔδων δοὺς δόντος, τὸ ἀπαρέμφατον δοῦναι. εἰώθασι δὲ οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τῶν εἰς μαι ἀπαρεμφάτων τοῦ ἀορίστου προτιθέναι τὴν με συλλαβὴν, καὶ εἰ μὲν παραλήγεται ἀπαρέμφατον δύο φωνήεσιν, ἀποβαλεῖν τὸ ἓν φωνῆεν, δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, εἶναι ἔμμεναι πλεονασμῷ ἑτέρου μ· εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, φυλάττειν αὐτὸ, στῆναι στήμεναι, βῆναι βήμεναι, γραφῆναι γραφήμεναι, τυφθῆναι τυφθήμεναι.

Δοῦρα δόρυά ἐστι, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν δοῦρα.

Δοιάζειν τὸ διστάζειν παρὰ τὸ ἓν δύο στάσεσιν εἶναι, ἢ παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν, μηδὲ 38b
πρὸς ἑτέραν τρέπεσθαι τὴν γνώμην. δοιάζω παρὰ τὸ δοιὸς δοιάζω, ὡς ἵππος ἱππάζω.

Δόρπα ἀντὶ τοῦ δεῖπνον μεταπλασμὸν ἔπαθε τοῦ γένους τὸ δόρπον.

Δουρὸς μὲν προϋπάρχει τὸ δόρυ. ὡς γὰρ γόνυ γόνυος καὶ μεταθέσει γουνὸς, οὕτω καὶ δόρυ δόρυος δουρός. τοῦ δὲ δούρατος εὐθεῖα σεσιγημένη τὸ δοῦρας, ὥσπερ καὶ τοῦ γούνατος τὸ γοῦνας. τοιαῦτα δὲ πάντως καὶ τὸ ὕδατος ἐκ τοῦ ὕδας, καὶ τὸ φρέατος ἐκ τοῦ φρέας, ὃ μέχρι καὶ νῦν παραλαλεῖται τοῖς Ἀττικοῖς.

Δούρεσσι. τὸ κοινὸν δούρασιν, ἐπεὶ καὶ ἡ πληθυντικὴ τὰ δούρατα καὶ ἡ γενικὴ δουράτων. ἔσχε δὲ τροπὴν, ἵνα συνεξομοιωθῇ τῷ στομάτεσσι καὶ κτεάτεσσι.

Δόσκον. ποιηταῖς μόνοις ἀρέσκουσα λέξις καὶ τὸ διδάσκετο καὶ τὸ ἔχεσκεν. οὐκ ἀνάλογον δὲ τὸ δόσκον. ὡς ἐκ τοῦ δῶ δώσω. παρελήγετο γὰρ ἂν τῷ ω μεγάλῳ κατὰ τὸ βιώσκω, πτώσκω, τιτρώσκω καὶ τὰ ὅμοια.

Δραθέειν σημαίνει τὸ κοιμᾶσθαι καὶ καταδραθεῖν τὸ κοιμηθῆναι καὶ δαρθεῖν κατὰ ὑπέρθεσιν, ὡς κραδία καρδία. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δέρμα. δραθεῖν γὰρ κυρίως λέγεται τὸ ἐπὶ δερμάτων καθευδῆσαι. ἢ παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ παράγωγον δρήθω, ὡς πλῶ πλήθω, κνῶ κνήθω, ὁ μέλλων δρήσω, ἔδρησα, ὁ ἀόριστος β΄ ἔδραθον, ὁ μέλλων δραθῶ, τὸ ἀπαρέμφατον δραθεῖν, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ ε̄ δραθέειν.

Δρήθω τὸ κοιμῶμαι, κατὰ ἀντίφρασιν. οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐκ ἐνεργοῦσι παρὰ τὸ ζῆν εἰς τὸ δραθεῖν.

Δραμεῖν. δρέμω δρεμῶ, ὁ β΄ ἀόριστος ἔδραμον, ὁ β΄ μέλλων δραμῶ καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δραμεῖν.

Δρεπτόν. δρέπω δρέψω δέδρεφα δέδρεμαι δέδρεπται δρεπτόν.

Δρᾶναι. ἔστι δρῶ τὸ πράττω. δρῆμι καὶ διδρῶ δίδρημι κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. δρῆμι οὖν, δρήσω, ὁ ἀόριστος β΄ ἔδραν, ἡ μετοχὴ δρὰς δράντος, τὸ ἀπαρέμφατον δρᾶναι. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔδραν ἔδρασαν καὶ ἀπέδρασαν.

Δρύπτεσθαι τὸ ξέεσθαι κατὰ μεταφορὰν τῶν ἐκδερομένων ξύλων, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρυ δορύπτω 39a καὶ δρύπτω.

Δραίνειν ἀντὶ τοῦ πράττειν, ἐκ τοῦ δρῶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ῥῶ ῥαίνω. κεῖται ἐνταῦθα ἐν τῷ ἀλλ' εἴ τι δραίνεις ἤτοι δρᾷς ἢ δύνασαι δρᾶν. καὶ σημείωσαι ἐκ τούτου ἀδρανὴς ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος, καὶ ἀδράνεια ἡ ἀσθένεια τοῦ δρᾶν. οἱ δὲ παλαιοὶ δραίνειν λέγουσι τὸ ἀγρυπνεῖν ἤγουν ἀργὸν ὕπνου εἶναι καὶ βλέπειν. δρῶ γὰρ τὸ βλέπω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. διὸ εἰπὼν ὁ ποιητής, ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπάγει, ἐπεὶ οὐδέ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι παραγωγαὶ διὰ τοῦ αινω ἀπὸ ῥημάτων, τῶν μὲν μιᾷ συλλαβῇ διοικουμένων, τῶν δὲ πλειόνων συλλαβούντων, οἷον χῶ τὸ χωρῶ χαίνω, βῶ βαίνω, μῶ τὸ ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι, μαίνω, ἀλῶ ἀλαίνω τὸ πλανῶ, ἐξ οὗ καὶ ἄλαινος ποταμός, ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος, ὀργῶ ὀργαίνω, οἷον, οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ καὶ τό, καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. λυσσῶ λυσσαίνω, οἷον, πατρὶ λυσσαίνων, οἰδῶ οἰδαίνω, κρούω κροαίνω, ἀπελεύσει τοῦ υ.

Δῦ. δῦ δὲ χιτῶνα. τὸ ῡ μακρόν. ἔστι γὰρ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι δύμι, ἔδυν ἔδυς ἔδυ.

Δυοῖν. ὥσπερ παρὰ τὸ ἄμφω ἀμφοῖν, οὕτως ἀπὸ τοῦ δύο δυοῖν.

Δύμεναι. κατέρχεσθαι, ἀόριστος β' καὶ μέλλων. τὸ ῥῆμα δύμι, τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι. ἡ δὲ τετάρτη ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων, οἷον δύω δύμι.

Δύνασαι. ἰστέον ὅτι τὰ ἔχοντα τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ̄ ὀξύτονον τροπῇ τοῦ κατὰ τρίτον πρόσωπον τ εἰς σ ποιεῖ τὸ δεύτερον, οἷον πεποίηται πεποίησαι, ὅτι πεποιηκώς. τίθεται τίθεσαι, ὅτι τιθείς. δύναται δύνασαι, ὅτι δυνάς. καὶ ἐπίσταται ἐπίστασαι,

ὅτι ἐπιστάς. ἀπὸ τοῦ δύνημι καὶ ἐπίστημι δύναμαι καὶ ἐπίσταμαι. τὸ δὲ δύνη καὶ ἐπίστη κατὰ πάθος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι ἰωνικῶς δύνεαι καὶ ἐπίστεαι καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ γίνεσται δύνη καὶ ἐπίστη.

Δύνωνται ἀπὸ τοῦ δύνημι, οὗ τὸ παθητικὸν δύναμαι, τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν ἐὰν δύνωμαι, τὸ
89 b τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐὰν δύνωνται. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν δυνῶμαι, ὡς ἐὰν ἱστῶμαι, ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ἡνίκα εὑρεθῇ ὁ ἐνεστὼς τῶν εἰς μι ἐν χρήσει, τότε προπερισπᾶται τὸ ὑποτακτικόν, τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι, ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι· ἡνίκα δὲ ὁ ἐνεστὼς οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, τότε προπαροξύνεται τὸ ὑποτακτικόν, δύνημι, ἐὰν δύνωμαι. οὐ γὰρ εὔχρηστον τὸ δύνημι.

Δυνάσθη. ὁ ἐνεστὼς δυνάζω ἄχρηστος μὲν πάντων, ποιητικώτερος δὲ γινόμενος ἐκ τοῦ δυνῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δύνημι, οὗ παθητικὸν δύναμαι, οὗ ὄνομα δύναμις, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ πέτω ἢ πετῶ τὸ πετάζω, ὅθεν ὁ πέτασος, καὶ τὸ πέτημι, ἐξ οὗ τὸ πέτανται. πάντως δὲ τῆς ἐκ τοῦ δυνάζειν συστοιχίας εἰσὶ καὶ ὁ δυνάστης καὶ τὸ δυναστεύειν καὶ ἡ δυναστεία.

Δυσπονέος. ἡ εὐθεῖα ἀσυνήθης ὁ δυσπονής. ὡμοίωται δὲ πρὸς τὸ ἀτερπής. ὡς γὰρ ἄτερπος ἀτερπής, οὕτω καὶ ὁ δυσπονής.

Δυσκλέα. ἐκ τοῦ δυσκλεέα. καὶ εἰσὶ πληθυντικαὶ χρήσεις τοιαίδε. ἄλλως μέντοι συνῃρεῖσθαι ὤφειλεν ἡ τοιαύτη τρισυλλαβία σὺν περισπασμῷ κατὰ τὸ ὑγιέα ὑγιᾶ, εὐφυέα εὐφυᾶ.

Δυσάμμορος δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορον κατὰ συνέλευσιν δύο ἐπιῤῥημάτων ἰσοδυναμένων τοῦ δυσ καὶ τοῦ ᾱ, καὶ αἰολικὸν διπλασιασμὸν τοῦ ἀμεταβόλου. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν δυσθάνατον, ἀλλὰ καὶ τὸν δυσδαίμονα ἤτοι δυστυχῆ, ὡς καὶ δύσμορος λέγεται. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπεὶ ταυτὸν οἶτος καὶ μόρος,

δύσμορος δὲ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὁ κακῶς θανών, ἀλλὰ καὶ ὁ κακοτυχής. ἀκολούθως δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ μεγάλοιτος κεῖται ὁ πάνυ δυστυχής, ληφθέντος τοῦ οἴτου εἰς τύχην ὁμοίως τῷ μόρῳ.

Δύο φησὶ ἀκολούθως δηλαδὴ τῇ ἀτθίδι καὶ τῇ κοινῇ. Ἴωνες δὲ γενικὴν μὲν δύω, δοτικὴν δὲ δυσί, ἀφ' ἧς τὴν δύεσιν Αἰολεῖς ἐπεξέτειναν. ἔτι Ὅμηρος, τῶν Ἀττικῶν δύω λεγόντων ἐπὶ δυϊκῆς σχέσεως, καὶ τὴν πλαγίαν δυοῖν ἀποδιδόντων, ἔστι δὲ ὅτε καὶ δυεῖν, ἀλλ' αὐτὸς μεταβάλλει τὰς πτώσεις, ἐπεὶ μηδὲ τῷ δύω δυϊκῶς χρῆται ἤγουν κατὰ ἀναλογίαν δυϊκοῦ τελι- 40 a
κοῦ, ἀλλὰ ποιητικῶς κατὰ ἐπέκτασιν μέτρου. οὐ γὰρ μόνον Ἀτρείδα φησὶ δύω κοσμήτορε λαῶν, καὶ υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, καὶ ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις, καὶ δύω χρυσοῖο τάλαντα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γενικῆς χρῆται τῷ δύω,

πέτρη τε ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριμύκων,

καὶ ἐπὶ δοτικῆς δύω,

τὴν φορέεσκε δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν.

λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον,

δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ω δύω, ἤγουν δύο διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ δύω κατ' ἔκτασιν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἑκατέρως δυοῖν τε ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο. τὸ δὲ δυσὶ βάρβαρόν φησι καὶ κατὰ χρῆσιν ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον γραμματικόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν. οὐδὲν γὰρ δυϊκὸν εἰς ειν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλόγικοι. Ὅμηρος δέ, φησι, ἐπὶ μὲν ὀρθῆς δύο λέγει οὕτω, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα. ἐπὶ δὲ γενικῆς, τῶν δύο μοιράων. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, τὰς δύο χαλκείας,

ἐπὶ δὲ κλητικῆς κατ' ἔκτασιν, δεῦτε δύω μοι ἕσπεσθον.

Δῶ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ δῶμα, ἀπὸ τοῦ δέμω δόμα, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω δῶμα.

Δῶμα τὸ οἴκημα. τὰ εἰς ω λήγοντα βαρύτονα πολλάκις μεταβάλλουσι τὸ παραληγόμενον ε εἰς ω, στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ, δέμω δωμῶ, δωμήσω δώμημα καὶ κατὰ συγκοπὴν δῶμα.

Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. γίνεται παρὰ τὸ δώσω μέλλοντος, καὶ ἔστιν ἄκλιτον. ἄκλιτον δέ ἐστιν ἐπειδὴ τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα καὶ περισπᾶται καὶ κύρια εἰσίν, οἷον ἡ τρῶς, ἡ κλῶς, ἡ κῶς, εἰσὶ δὲ ὀνόματα πόλεων. ἐπεὶ οὖν τὸ δὼς θηλυκόν ἐστι καὶ μόνον οὔτε κύριόν ἐστιν οὔτε περισπώμενον, τούτου χάριν ἐστὶν ἄκλιτον.

Δῶσι. αἴκέ ποθι Ζεὺς δῶσι. ἐκ τοῦ δίδωμι
40 b ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔδων, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν δῶ, τρίτον ὁμοίως ἐὰν δῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σι δῶσι.

Δῴη. αἴκέ ποθι Ζεὺς δῴη. ἀπὸ τοῦ δίδωμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδων δοὺς δόντος δοίην καὶ κατ' ἔκτασιν εἰς ω δῴην δῴης δῴη.

Δώωσι καὶ δώησιν. εἰ δέ κε μὴ δῴησι. δίδωμι δώσω ἔδων δοὺς δόντος, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν δῶ, ἐὰν δῶμεν δῶτε ἐὰν δῶσι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω δώωσι. δύναται ἐκ τοῦ δώω βαρυτόνου εἶναι, ὡς ὁ κανὼν ὁ ἐν τῷ γνώωσι παραλαμβάνει, καὶ ζήτει αὐτόν.

Δῶ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ δῶμα, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἧλος ὁ ἧλ, κατὰ τὸν γεωγράφον, καὶ ἄλλα ὅμοια, ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

E.

Ἐάγη. ἄγω τὸ κλῶ καὶ συντρίβω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἀόριστος ἦξα, ὁ δεύτερος ἦγον, ὁ παθητικὸς ἤγην

ἧγης ἧγη καὶ διαλύσει τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἐάγη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσω, ὃ σημαίνει τὸ κλῶ, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἀόριστος ἦξα, ὁ δεύτερος ἦγον, ὁ παθητικὸς ἤγην ἤγης ἤγη καὶ ἐάγη διαλύσει τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ.

Ἕαδε. ἔστι ῥῆμα ἅδω, τὸ σημαῖνον τὸ ἀρέσκω, ὁ μέλλων ἅσω, ὁ μέσος παρακείμενος ἧδα ἧδας ἧδε καὶ διαλύσει τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἕαδεν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἧδον δευτέρου ἀορίστου ἧδε τὸ τρίτον καὶ ἕαδεν. ἢ οὕτως. ἥδω τὸ ἀρέσκω, ἥσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος λόγῳ μὲν παραληγούσης γίνεται ἅδον, ἐξ οὗ καὶ, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος· λόγῳ δὲ ἀρχούσης ἧδον, τὸ τρίτον ἧδε καὶ διαλύσει ἕαδεν.

Ἑαδότα μῦθον. ἅδω τὸ ἀρέσκω, ἅσω, ὁ μέσος παρακείμενος ἧδα καὶ ἕαδα, ἡ μετοχὴ ἑαδὼς ἑαδότος ἑαδότα.

Ἑάλω. ἔστιν ἀλόω ἀλῶ τὸ πορθέω, παράγωγον ἅλωμι ἀλώσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἥλων καὶ διαλύσει τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἑάλων ἑάλως ἑάλω.

Ἐάλη. συνεστάλη. Αἰνείας δ' ἐάλη. παρὰ 41 b τὸ ἅλω, οἶμαι. ἔστι γὰρ βαρύτονον, τὸ ἐκκλίνω καὶ πλανῶ. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς καὶ πλανῶντες οὐκ ἐπαίρονται, ἀλλὰ συστρέφονται. ὅθεν καὶ τὸ εἰς ἵππους ἅλεται ἀντὶ ἀλεῖται, ὅ ἐστιν συστραφῇ. τὸ δὲ ἅλω γέγονε παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἅλω. οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ θέλουσιν οὐ τυγχάνουσιν. ἅλω οὖν τὸ πλανῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧλον, ὁ παθητικὸς ἥλην, ἐξ οὗ ἡ μετοχὴ ἀλεὶς ἀλέντος, τὸ δεύτερον ἥλη καὶ ἐάλη κατὰ διάλυσιν.

Ἕαται. ἕω τὸ καθέζομαι, παράγωγον ἧμαι, τὸ παθητικὸν ἕεμαι καὶ κράσει ἧμαι ἧται ἧνται καὶ Ἰακῶς ἕαται. ὁ κανών· οἱ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγόμενοι ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συλλαβήν. οὕτω κεῖνται κέαται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ κείαται.

Ἔασκεν. ἀπὸ τοῦ ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ εἴων εἴας εἴα, ἐκ τούτου εἴασκε, ἔασκεν ἀποβληθέντος τοῦ ι. ἀπεβλήθη δὲ τὸ ι, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα ἀποβάλλουσιν τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν, οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε τύπτεσκεν, ἦγεν ἄγεσκεν.

Ἔαται καὶ εἴατο, οἷον, *εἴαται ἄγχι νεῶν.* ἔστιν ἑῶ τὸ καθέζομαι, ἐξ οὗ ἧμαι, τὸ παθητικὸν ἕεμαι καὶ κράσει ἧμαι, ὁ παρατατικὸς ἑέμην ἥμην ἧσο ἧτο, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἧντο καὶ ἰακῶς ἕατο, καὶ πλεονασμῷ εἴατο. τοῦ δὲ παρακειμένου τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἧνται καὶ ἕαται, ὡς πεποίηνται, πεποιέαται.

Ἐάλη. ποιητικὴ λέξις ἀσυντελὴς τοῖς γράψασι μεταλογάδην. γίνεται ἀπὸ τοῦ εἷλον, οὗ παθητικὸς ἀόριστος ἰωνικῶς ἄλην, καὶ ἐξ αὐτοῦ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐάλη, ἢ κοινῶς ἥλην ἥλης ἥλη καὶ διαλύσει ἐάλη.

Ἐὰν δύνηται. κανόνισον, δύνω ἄχρηστον καὶ ἡ μετοχὴ ὁ δύνων τοῦ δύνοντος, καὶ ὁ παρατατικὸς ἔδυνον καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν δύνω, καὶ τὸ παθητικὸν ἐὰν δύνωμαι ἐὰν δύνῃ ἐὰν δύνηται. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ δυνάω δυνῶ δύνημι, ἦν ἂν δυνῶμαι δυνῇ δυνῆ-
41 b ται, ὡς ἱστῶμαι ἱστᾷ ἱστᾶται καὶ τιθῶμαι.

Ἔασιν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἰσὶ καὶ ἰωνικῶς ἔασιν.

Ἐάα. τὸ παραλῆγον α ἐν πλεονασμῷ· ὡς γὰρ ὁρᾷ ὁράα, βοᾷ βοάα, οὕτω καὶ ἐᾷ ἐάα.

Ἐβεβολέατο καὶ ἐβεβολήατο, οἱ μὲν ἐκ τοῦ βέλω βολῶ λέγουσιν, ὡς πένω πονῶ, βολήσω, βεβόληκα βεβόλημαι, ἐβεβολήμην ἐβεβόληντο καὶ ἰακῶς ἐβεβολέατο, ὡς πεποιέατο, καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η ἐβεβολήατο. γράφεται καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ πρώτου ε. οἱ δὲ ἐκ τοῦ βάλλω ἢ βέλω βλῶ βλήσω.

Ἐγηγέρατο, ὡς ἀγηγέρατο. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐκ τοῦ ἀγείρω, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἐγείρω ἐγερῶ ἤγερκα καὶ ἐγήγερκα ἀττικῶς, ἤγερμαι καὶ ἐγήγερμαι, ἠγέρμην

ἤγερσο ἤγερτο, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐγηγέρατο Ἰακῶς. ἔχει γὰρ τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν πρὸ τοῦ τ ψιλὸν τὸ ρ. τὸ γὰρ ρ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλὸν, μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι. σημαίνει δὲ τὸ ἐγηγερμένοι ἦσαν.

Ἐγρηγορῶ. ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγερκα ἤγορα καὶ ἐγήγορα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἐγρήγορα. ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου παρακειμένου ῥῆμα ἐγρηγορῶ.

Ἐγγείνονται. σημαίνει τὸ γεννῶνται. παρὰ τὸ γείνω τὸ γενῶ, γείνονται καὶ ἐγγείνονται.

Ἐγγυαλίξαι. τὸ εἰς χεῖρας παρασχεῖν, γέγονε παρὰ τὸ χῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, ὅθεν καὶ γαρυτὸς ὁ δεχόμενος τὰ ῥυτά. γύω, ἀφ' οὗ καὶ γυῖα αἱ χεῖρες, ἃς πρὸς τὸ λαβεῖν καὶ συνέχειν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις. καὶ ἕτερον παράγωγον γυΐζω, καὶ ἐν συνθέσει καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ ἐγγυαλίζω.

Ἔγνωκα. ἐκ τοῦ γνῶμι ὁ μέλλων γνώσω, ὁ παρακείμενος ἔγνωκα.

Ἔγερθεν. ἠγέρθησαν. ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγερκα ἤγερμαι, ἠγέρθην, ἠγέρθημεν ἠγέρθησαν καὶ ἤγερθεν, ὡς ἐκοσμήθησαν κόσμηθεν, καὶ συστολῇ Ἰωνικῇ ἔγερθεν. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον πάθος Ἰωνικὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν γινόμενον. οἱ δὲ Δωριεῖς ἀπὸ 42 a τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς κοσμηθέντος καὶ ἐγερθέντος τὰ τοιαῦτα ποιοῦσιν ἀποκοπῇ τῆς τος καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου. οὕτω καὶ τὸ στὰν καὶ βὰν καὶ φάν.

Ἐγκινούμενος. ταράττων καὶ ἐμποδίζων. Ἀριστοφάνης, ἄνθρωπός τις ἡμῖν ἐγκινούμενος.

Ἔγρετο. ἐκ τοῦ ἐγείρω ἐγερῶ ἤγερκα ἤγερμαι ἠγέρμην ἤγερτο, ὑπερθέσει ἔγρετο.

Ἐγνώσθην καὶ ἠδυνάσθην οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γνώω ἐκ τῆς συζυγίας τῶν βαρυτόνων, οἷον, ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε, ὁ μέλλων γνώσω καὶ ὁ παρακείμενος ἔγνωκα ἔγνωσμαι ἐγνώσθην, καὶ ἀπὸ τοῦ δυνάζω δεδύνακα δεδύνασμαι ἐδυνάσθην, κατὰ ἔκτασιν ἀττικὴν ἠδυνάσθην, ὡς ἤβουλ

λήθην. πάλιν δὲ ἀπὸ τοῦ δυνῶ δυνᾷς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων γίνεται ὁ μέλλων δυνήσω δεδύνηκα ἠδυνήθην.

Ἐγρήγορθα. ἀπὸ τοῦ ἐγείρω ἐγερῶ ἤγερκα καὶ ἐγήγερκα ὁ μέσος παρακείμενος ἤγορα καὶ ὁ ἀττικὸς ἐγήγορα, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ καὶ ἐπενθέσει τοῦ θ ἐγρήγορθα.

Ἐγρήγορθαι ὤφειλεν παροξύνεσθαι εἴτε συγκοπῇ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἐγρηγορῆσθαι, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγηγέρθαι, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ὅτι τὰ εἰς θαι ἀπαρέμφατα ἔχοντα πρὸ τοῦ θ ἀμετάβολον παροξύνεται, κεκάρθαι, τετλῆσθαι, ἐσπάρθαι, μίαν μέντοι ἀφορμὴν ὁρῶ τοῦ δύνασθαι τοῦτο προπαροξύνεσθαι. τὰ γὰρ εἰς θαι λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παραληγόμενα τῇ ορ συλλαβῇ μὴ παρὰ ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ἐστὶν ὁρᾶσθαι ἢ τῇ αἰολίδι προπαροξυνόμενα, ὄρθαι, μέμορθαι, ἔφθαρθαι, τέτορθαι, ὅθεν αἰολικῶς προπαροξύνθη.

Ἔγωγε. ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐγὼ ἔγωγε καὶ ἓν μέρος λόγου ἐστίν. εἰ γὰρ ἦσαν δύο μέρη, ἐγώγε ἔμελλεν εἶναι. πᾶσα γὰρ λέξις ὀξύτονος ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ μορίου φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν τάσιν, οἷον σοφὸς, σοφός γε, καλὸς, καλός γε, ψευ- 42b δὴς, ψευδής γε. οὕτως οὖν καὶ ἐγώγε. ἀλλὰ μὴν ἔγωγε προπαροξυτόνως ἐστίν. καὶ ἔσται ἓν μέρος λόγου τῆς γε ἐπεκτάσεως οὔσης.

Ἐγῷδα ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶδα.

Ἐγῷμαι ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, ἐπεκτάσει καὶ κράσει ἐγῷμαι.

Ἐγχεσίμωροι δὲ οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅ ἐστι κακοπαθοῦντες, ἐκπαθέντος τοῦ ο εἰς ω μέγα, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἰόμωρος γίνεται.

Ἐγδούπησαν. ἔσχε τὸ γ διὰ τραχύτητα φωνῆς. πάντως γὰρ οὐκ ἔστι φυσικόν. οὔτε γὰρ ὁ γδοῦπος ἐν ἁπλότητι εὕρηται, οὔτε γδουπῶ ῥῆμα. σύνθετον

μέντοι ἐρίγδουπος λέγεται. οὐκ οὖν τραχύφωνον τὸ γδουπεῖν, ὡς τὸ βροντᾶν. ἔχει δὲ ὅμως τραχύτητος ἰδιότητα καὶ ὁ γδοῦπος, καθὰ καὶ ὁ κτύπος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ἐγεννησάμην. κανόνισον· γεννάω γεννῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων γεννήσω, ὁ ἀόριστος ἐγέννησα, ὁ μέσος ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα.

Ἐγήθησεν ὥσπερ καὶ τὸ ἐγήθησα καὶ τὸ γηθῆσαι καὶ τὸ γηθήσειν περισπώμενόν ἐστιν ἐνεστῶτος τοῦ γηθῶ, οὗ ὁ μέλλων γηθήσω. Δωριεῖς δὲ γαθεῖν αὐτό φασι. τὸ δὲ γήθω ὡς πάνυ σύνηθες.

Ἔδδεισε. δείδω δείσω ἔδεισα ὁ ἀόριστος καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄ ἔδδεισα.

Ἐδείδισαν. ἔστι δέω τὸ φοβοῦμαι, δέσω καὶ δέδεκα, δέδεα ἀποβολῇ τοῦ κ̄, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ δέδια, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ δείδια, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐδείδειν ἐδείδεισαν καὶ συγκοπῇ ἐδείδισαν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δειδῶ δείδημι ἐδείδην τὰ πολλὰ ἐδείδιμεν κατὰ συστολὴν, ἐδείδισαν.

Ἐδεύετο. ἐνδεὴς ἐγένετο, παρὰ τὸ δέω ἔδεον ἐδεόμην, ὁ παθητικὸς παρατατικὸς, ἐδέετο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ ἐδεύετο. τὸ δὲ ἐδεύησεν ὡς ἀπὸ τοῦ δεήσω περισπωμένου ἐδέησε καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ ἐδεύησεν.

Ἐδήδοκα καὶ ἐδηδόκην. ἔδω τὸ ἐσθίω, ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἦκα, ὁ ἀττικὸς ἐδήδοκα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐδηδόκειν εἶναι. τὰ γὰρ ἀττικὰ τὰ 43a ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα ἐν τῷ παρακειμένῳ χρονικῶς μεγεθύνονται ἐν τῷ ὑπερσυντελικῷ. ἀλλὰ σημείωσαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον· πλὴν τοῦ ἤλευκα ἐλήλυκα ἐληλύκειν, καὶ ἐδήδοκα ἐδηδόκειν.

Ἐδήδαται καὶ ἐδήδατο ἀπὸ τοῦ ἔδω ἔσω ἦκα ἧσμαι ἧσαι ἧσται, ἐξ οὗ τὸ ἠστὴς καὶ ὠμηστὴς, ἥσμεθα ἧσθε, τὸ τρίτον ἰακῶς ἥδαται ἐδήδαται, καὶ ἐπὶ

τοῦ ὑπερσυντελίκου ἤδατο καὶ ἐδήδατο. λέγει γὰρ ὁ κανών· εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ στ βαρυτόνως, τότε τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, ἤλευσται ἐληλύθαται, πέφρασται πεφράδαται. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐδῶ ἐδέσω ἤδεκα καὶ ἀττικῶς ἐδήδεκα ἐδήδεσμαι ἐδήδεσαι ἐδήδεσται, ὅθεν τὸ ἐδεστὸν, ἀποβολῇ τοῦ σ ἐδήδεται, καὶ ἰακῶς ἐδήδατο. οἷον,

ὅσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδαται ἐν μεγάροισιν.

ἐκ δὲ τοῦ ὑπερσυντελίκου ἐδήδατο.

Ἐδηδώς. ἔδω ἔσω ἧκα ἦδα ἀττικῶς ἔδηδα καὶ ἐδηδώς.

Ἐδηλήσαντο. ἔβλαψαν. δηλῶ δηλήσω ἐδήλησα ἐδηλησάμην ἐδηλήσαντο.

Ἔδμεναι. ἐσθίειν, ὡς ἄγειν ἀγέμεν, εἰπεῖν εἰπέμεν, οὕτως ἔδειν ἐδέμεν καὶ πλεονασμῷ τῆς αι ἐδέμεναι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔδμεναι.

Ἔδοξε. ἔστι δόκω βαρύτονον, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τονικὴν τὸ δοκῶ, ὡς ἔδω ἐδῶ, ἕω τὸ καθέζομαι ἑῶ. τούτου ὁ μέλλων δόξω, ὁ ἀόριστος ἔδοξα. οἱ δὲ δοκῶ δοκήσω καὶ συγκοπῇ καὶ κράσει τοῦ κ καὶ σ εἰς ξ δόξω ἔδοξα.

Ἔδρακεν. δέρκω δέρξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδαρκον καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἔδρακον. ἢ ἐκ τοῦ διορῶ τὸ βλέπω συγκοπῇ δρῶ καὶ κατὰ παραγωγὴν δρέκω, ἐξ οὗ τὸ δέρκω καθ' ὑπέρθεσιν, δρέξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδρακον.

Ἔδραμον. ἰστέον ὅτι τὸ ἔδραμον ἀπὸ τοῦ δρέ-
43b μω ἐστὶν, ἐπεὶ τὸ ῥηματικὸν ὄνομα ἀντιπιστοῦται τὸ δρόμος. ὡς γὰρ βρέμω βρόμος, οὕτως δρέμω δρόμος — οἱονεὶ οὐδεὶς πώποτε — καὶ ὄνομα ῥηματικὸν δράμημα.

Ἔδραν. δράω δρῶ τὸ ἐκφεύγω, δράσω, ἔδρασαν, συγκοπῇ ἔδραν, ἢ ἀπὸ τοῦ δρῆμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδρην ἔδρησαν καὶ συγκοπῇ ἔδραν, ὡς ἔσταν.

Ἐδητὺς ἐδητύος σημαίνει τὴν βρῶσιν ἢ τρυφὴν, οὐ παρὰ τὸ ἐδέω ἐδῶ ἐδέσω, ἐξ οὗ τὸ ἐδεστὸν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐδῶ ἐδήσω ἄχρηστον, ὅθεν ἴσως καὶ ἀ-ἐδηδοκὼς μετοχὴ, ἐπενθέσει τῆς δο συλλαβῆς, ὡς ὑπεμφαίνει καὶ τὸ λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἐκεῖνος δὲ μέσος ἀττικός ἐστι παρακείμενος τοῦ ἔδω. ὡς δὲ ἐΐση δαὶς ἡ κατὰ ἰσότητα ἢ διὰ παντὸς ἰοῦσα τοῦ σώματος, πλεονασμῷ τοῦ ε̄, ὡς καὶ νηός ἐστιν ἡ τοιαύτη λέξις ἐπίθετον, οὐ κεῖται εἰς ἀμάρτυρον. καὶ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ἔδω βαρυτόνου ἔτυς ὤφειλεν εἶναι ἰσοσύλλαβον τῷ ἔδω, ὥσπερ γράφω γραπτὺς, πράσσω πρακτὺς, καὶ παρὰ τὸ ἔδω ἔστον ὤφειλεν εἶναι, οὐχὶ δὲ ἔδεστον. οὕτω Φίλων.

Ἐρέων καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα πρωτότυπά εἰσι τοῦ ἐρευνῶν καὶ ἐρευνῶ. παραγωγὴ δὲ αὐτῶν κατὰ τὸ ἰκνῶ καὶ οἰχνῶ. ὡς γὰρ ἵκω ἰκνῶ, οἴχω οἰχνῶ, οὕτως ἐρέω ἐρεύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ ἐρευνῶ, δωρικῶς κατὰ τὸ ἰκνῶ καὶ οἰχνῶ. ὡς γὰρ ἵκω ἴκνω χρῆσιν κοινὴν, ἄλλως γὰρ κατὰ Ἡρακλείδην βαρύνεσθαι ὤφειλεν, οὐ μόνον διότι αἰολικόν φησι τὸ ἐρεύω, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάντα τὰ πλεονάσαντα τὸ ν̄ ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις, οἷον ἐλάω ἐλαύω ἐλαύνω αἰολικῶς, καὶ ἐλαυνῶ κατὰ Δωριεῖς, θύω θύνω, δύω δύνω καὶ θυνῶ, δυνῶ δωρικῶς.

Ἐεισάμενος. ὁμοιωθείς. εἴδω εἴσω εἶσα εἰσάμην, πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἐεισάμην ἐεισάμενος.

Ἐέρσαι. εὗρον καὶ ἔερξαι, ἐκ τοῦ εἰργῶ τὸ κωλύω διαλύσει τῆς ει διφθόγγου εἰς δύο εε, ὡς τὸ ἤδει ἤδεε, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ καὶ ἐκθλίψει τοῦ ῑ.

Ἐελμενοι. συγκεκλισμένοι, ἐεργμένοι, ἀποβολῇ τοῦ γ καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου. 44 a

Ἕεστο. ἐνεδέδυτο, ἐκ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι, ὁ μέλλων ἕσω, ὁ παρακείμενος ἧκα, ὁ παθητικὸς ἧσμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἥσμην καὶ ἕσμην ἕσο ἕστο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἕεστο.

Ἐειϭαμένη ἀντὶ τοῦ ὁμοιώσασα. ἐκ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄, καὶ δίχα τοῦ ε τίθειται τὸ εἴσατο ἀντὶ τοῦ ὡμοιώθη ἢ ὡμοίωσεν. εἴσατο γὰρ φθογγήν φησιν Ὅμηρος.

Ἐέργει. τουτέστιν εἴργει, συγκλείει, περιέχει.

Ἕζω. ἕω τὸ καθέζομαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ̄ ἕζω.

Ἕηκα. ἕω τὸ πέμπω, παράγωγον ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ ἀόριστος ἧκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἕηκα, καὶ σημαίνει τὸ ἐφεῖκα, ἔπεμψα.

Ἑῆος. παιδὸς ἑῆος ἰδίου ἀγαθοῦ, ἢ προσηνοῦς. παρὰ τὸ ἑὸν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν.

Ἔθανον. οὐκ ἀπὸ τοῦ θνήσκω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ θείνω ἔθανον, ὡς σπείρω ἔσπαρον.

Ἐθέλω. ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω πλεονασμῷ τῆς θε̄ συλλαβῆς θέλω καὶ ἐθέλω.

Ἐθίζω. παρὰ τὸ ἔθω οἱονεὶ ἡ ἐπικρατήσασα καὶ περιθέουσα καὶ ἐκπληρωμένη συνήθη, ἢ παρὰ τὸ ἔθος.

Εἰδείην. εἰδῶ εἴδημι εἴδην εἰδεὶς εἰδέντος εἰδείην. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκεῖνα ἔχουσιν εἰς ην̄ καθαρὸν τὸ εὐκτικὸν, ὅσα ἔχουσιν εἰς σ̄ μετ' ὀξείας τάσεως τὴν μετοχὴν, καὶ διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην, οἷον τυφθεὶς τυφθέντος τυφθείην. σημείωσαι τὸ εἰδείην. τοῦτο γὰρ οὐκ ὤφειλεν ἔχειν εἰς ην̄ καθαρὸν τὸ εὐκτικὸν, ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ περιπατοῖμι καὶ τελοῖμι γίνεται περιπατοίην καὶ τελοίην, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδὼς, ὅπερ ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω γίνεται, εἰδότος εἴδοιμι, ὡς τετυφὼς τετυφότος τετύφοιμι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδοιμι γέγονεν εἰδείην κατὰ τροπὴν ἀττικὴν τὴν μῑ εἰς ην̄ καὶ τοῦ ο̄ εἰς ε̄.
44b ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ εἰδὼς μετοχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἰδεὶς γέγονεν· ἔστι γὰρ καὶ εἰδῶ περισπωμένως, ἀφ' οὗ εἴδημι καὶ ἡ μετοχὴ ὁ εἰδεὶς, ὡς τίθημι τιθείς. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰδὼς εἰδότος εἴδοιμί ἐστι, γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν εἰδείην. ἔστι γὰρ μεταπλασμὸς μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς λήξεως λέ-

ξεως εἴς τι συγγενὲς τελικόν. ἐπειδὴ δὲ τῶν εἰς ην εὐκτικῶν ἃ μὲν παραλήγονται τῇ οι διφθόγγῳ, ἃ δὲ τῇ ει, καὶ δεῖ εἰδέναι ἐπὶ τίσιν ὀφείλομεν χρῆσθαι ἑκατέρᾳ διφθόγγῳ, παρατηρητέον οὕτως, ἡνίκα ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς τῷ ῑ παραλήγεται, τότε τὸ εὐκτικὸν διὰ τῆς ειν προφερόμενον τὸ ε τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς τηρεῖ μετὰ προσλήψεως ῑ, τυφθέντος τυφθείην, εἰδέντος εἰδείην· ἡνίκα δὲ ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς τῇ ου διφθόγγῳ ἢ τῷ ō παραλήγεται, τότε τὸ εὐκτικὸν διὰ τῆς οι διφθόγγου προέρχεται. δῆλον τὸ κατὰ μεταπλασμόν, τελῶν τελοῦντος τελοῖμι τελοίην, δοὺς δόντος δοῖμι δοίην, ἢ καὶ δίχα μεταπλασμοῦ. λέγει γὰρ ὁ κανών· πᾶσα γενικὴ μετοχῆς διὰ τοῦ ντ κλινομένη, τὸ τέλος τῆς γενικῆς τρέψασα εἰς ην καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ δεξαμένη τὸ ῑ, παραιτησαμένη τε τὰ μὴ δυνάμενα συνεξακουσθῆναι αὐτῇ σύμφωνα, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ.

Εἶλυμα. σκέπασμα. παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλύω εἰλύσω εἴλυμαι, εἶλυμα.

Εἶμα παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ. εἶκα γὰρ ὁ παρακείμενος, εἶμαι, καὶ εἶμα ἐξ αὐτοῦ. ἐκ δὲ τοῦ εἶμαι καὶ εἱμένος ὁ ἐνδεδυμένος. τὰ δὲ παρὰ τὸ εἶμα πάντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται, ἱμάτιον, ἱματιοπώλης. ὅτι δὲ ἱμάτιον διὰ τοῦ ῑ γράφεται δῆλον ἐκ τῆς συναιρέσεως. τὸ ἱμάτιον γὰρ καὶ θοἰμάτιον, οὐ θοὐμάτιον. εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ τῆς ει, θουμάτιον ἂν ἦν. τὸ γὰρ ε̄ καὶ ō εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται, οἷον τὸ ἐμὸν τοὐμόν. τὸ δὲ εἱματισμένον εὗρον διὰ διφθόγγου.

Εἵνεκα. ἰστέον ὅτι ἔκτασις μέν ἐστι ἡ ἐν φω- 45a
νήεσσι γιγνομένη, ἐπέκτασις δὲ ἐν στοιχείῳ. ἐπέκτασιν δὲ εἴωθε λέγειν τὴν κατὰ τὸ τέλος τοιόςδε, τοσόςδε, ἔγωγε, σοφόςγε· ἔκτασιν δὲ ἐνάλιος εἰνάλιος, ἕνεκα εἵνεκα.

Εἶναι. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ὅπερ καὶ ψιλοῦται, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐμὲν, τὸ ἀπα-

ρέμφατον ἕναι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ εἶναι. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ὁ παρατατικὸς εἶν εἰς ἕντος ἕναι καὶ εἶναι. τὸ δὲ εἶναι τὸ σημαῖνον τὸ ἀπολῦσαι, ὃ καὶ ἀφεῖναι λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω, ὁ β' ἀόριστος ἧν, δὴ μετοχὴ εἷς ἕντος ἕναι καὶ εἶναι πλεονασμῷ τοῦ ῑ.

Εἴργω. ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ συμπλέκω. ἀπὸ δὲ τοῦ εἴργω ἐέργω.

Εἴρω. τὸ ἐρωτῶ, ὁ μέλλων ἐρῶ, ὁ ἀόριστος εἶρα, ὁ δεύτερος εἶρον. οὐκ ἔστι δὲ ἐν χρήσει. ὁ μέσος εἰρόμην εἴρου εἴρετο, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἔρεσθαι. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐρέσθαι, ἀλλὰ συνεξηκολούθησε τῷ φέρεσθαι, δέρεσθαι. τοῦ εἶρον δευτέρου ἀορίστου τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἔρω οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, τὸ παθητικὸν ἐὰν ἔρωμαι ἐὰν ἔρῃ ἐὰν ἔρηται ἐν χρήσει καὶ αὐθυπότακτον, εἴ τίς σε ἔρηται. τοῦ εἴρω τὸ παθητικὸν εἴρομαι, καὶ Ὅμηρος, *εἴρομαι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε*, ἀφαιρουμένου τοῦ ῑ ἔρομαι ἔρῃ ἔρεται, καὶ ἐπέρεται τὸ ἐπερωτᾷ. ὁ παθητικὸς ἠρόμην ἤρου ἤρετο. τούτου τοῦ εἴρω ὁ μέλλων ἐστὶν ἐρῶ καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα ἐρέω ἐρῶ ἐν χρήσει, ὁ μέλλων ἐρήσω, εἴρηκα εἰρήκειν, εἴρημαι ὁ παθητικὸς παρακείμενος, εἰρόμην ὁ ὑπερσυντέλικος, ὁ ἀόριστος εἰρήθην ὤφειλεν εἶναι, ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον ἐρήθην λέγεται, ῥηθεὶς ῥηθέντος. ἀπὸ δὲ τοῦ εἴρω τὸ πρῶτον εἴρεις εἴρει, τὸ ἀπαρέμφατον εἴρειν καὶ συνείρειν. συνείρειν δὲ λέγουσι τοὺς ἐν τῷ ἀναγινώσκειν συνάπτοντας καὶ λόγον ποιοῦντας εἰς τὸ ῥητορικόν. ὁ δὲ Σέλευκος ἀπὸ τοῦ συνειργμένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τὰ τοῦ λόγου μέρη.

45b *Εἶαρ* παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐκπέμπω γέγονεν, ἔαρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ εἶαρ. τότε γὰρ ἐκπέμπονται οἱ καρποί.

Εἴβω τὸ ἀποστάζω ἀποβολῇ τοῦ λ̄. λείβω γὰρ τὸ πρωτότυπον.

Εἰδάλιμος. εὐειδής, εὔμορφος, παρὰ τὸ εἶδος εἴδιμος καὶ πλεονασμῷ τῆς ᾱλ̄ συλλαβῆς εἰδάλιμος,

ὡς κῦδος κύδιμος κυδάλιμος, πεύκη πεύκιμος πευκάλιμος, τὸ θηλυκὸν εἰδαλίμη.

Εἰδώς. εἰδῶ τὸ γινώσκω καὶ εἴδημι εἰδήσω εἴδηκα εἰδηκὼς καὶ κατὰ συγκοπὴν εἰδώς. εἰ γὰρ ἀπὸ μέσου παρακειμένου τοῦ εἴδω βαρύτονον ἦν, διὰ τῆς οι διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι. ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε̄ ἐν τῷ εἴσω μέλλοντι.

Εἰκάζω τὸ ὁμοιῶ. ἀπὸ τοῦ εἴκω εἰκάζω, ὡς ἀπὸ τοῦ κύπτω κυπτάζω.

Ἐΐκτην. ὡμοιώθησαν. εἴδω τὸ ὁμοιῶ, εἴσω, ὁ παρακείμενος εἶκα, ὁ ὑπερσυντέλικος εἴκειν, τὸ γ´ τῶν δυϊκῶν εἰκείτην, καὶ συγκοπῇ εἴκτην, καὶ κατὰ διάλυσιν ἐΐκτην.

Εἶεν. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, καὶ ὁ παρατατικὸς ἦν, ἡ μετοχὴ εἷς ἕντος, τὸ εὐκτικὸν εἴην εἴημεν εἶμεν κατὰ συγκοπὴν εἶεν. ἔστι δὲ αἰολικῆς διαλέκτου. αἰολικαὶ γὰρ αἱ συγκοπαί. ἢ ἐκ τοῦ ἕω τὸ ὑπάρχω, ἕσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἧον, ἕην ὁ παθητικός, ἀφαιρέσει ἧν, εἷς ἕντος, καὶ καθεξῆς.

Εἱλωτεύειν. δουλεύειν. εἵλωτες γὰρ οἱ μὴ γνήσιοι δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ πρῶτοι χειρωθέντες, Ἕλος τὴν πόλιν οἰκοῦντες.

Εἴληφα καὶ εἴληχα ἐκ τοῦ λήβω καὶ τοῦ λήχω λέληφα καὶ λέληχα, καὶ ἐκβολῇ τοῦ πρώτου λ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ εἴληφα καὶ εἴληχα.

Εἵλωτες. Ἕλος Ἕλους. Ἕλος δὲ πόλις ἐν Πελοποννήσῳ. ἕλωτες οὖν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ εἵλωτες. εἰσὶ δὲ οἱ οἰκοῦντες τὴν Μεσηνιακήν. πρὸς ὕβριν δὲ τούτων ὁ Λακεδαιμόνιος τοὺς δούλους εἵλωτας ἔλεγεν.

Εἱμαρμένη καὶ εἵμαρτο. ὡς ἀπὸ τοῦ λήβω τοῦ σημαίνοντος τὸ λαμβάνω γίνεται λέληφα καὶ εἴληφα, οὕτως ἀπὸ τοῦ μείρω τοῦ σημαίνοντος τὸ μερίζω μερῶ μέμαρκα μέμαρμαι ἀποβολῇ τοῦ μ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ εἵμαρμαι εἱμαρμένος εἱμαρμένη. ἐκ δὲ τοῦ εἵμαρ- 46a
μαι εἱμάρμην εἵμαρσο εἵμαρτο ὁ ὑπερσυντέλικος.

Εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ἔω τὸ ὑπάρχω, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς μι ἐμὶ, καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς μι φύσει μακρᾷ παραλήγονται, οἷον τίθημι, ἐπλεόνασε τὸ ῑ καὶ ἐγένετο εἰμί. οὐκ ἐτράπη δὲ τὸ ε εἰς η, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἠμὶ, ὃ σημαίνει τὸ λέγω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ φημὶ γίνεται ἀποβολῇ τοῦ φ. ἢ μᾶλλον ἵνα φυλαχθῇ λείψανον τοῦ πρωτοτύπου. τὸ δεύτερον εἷς, οἷον, αἵματος εἷς ἀγαθοῖο, ὀξυτόνως, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ εἶ, καὶ περισπᾶται, μεταβληθέντος τοῦ τόνου διὰ τὴν ἀποβολὴν, τὸ δυϊκὸν ἔτον ἔτον, πληθυντικὸν ἐμὲν καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐσμέν. τοῦτο τὸ ἐμὲν πλεονάσαν τὸ ῑ εἰμὲν γίνεται, οἷον ἡμεῖς δ' εἰμέν.

Εἴσαιτο. ἔδοξεν, ἐφάνη. ἐκ τοῦ εἴδω τὸ φαίνομαι. τόδε τοι κῆρ εἴδεται εἶναι. ὁ μέλλων εἴσω, ὁ ἀόριστος εἶσα, καὶ ὁ μέσος εἰσάμην, καὶ τὸ εὐκτικὸν εἰσαίμην εἴσαιο εἴσαιτο.

Εἶο. ἔστιν ἐμοῦ σοῦ οὗ, καὶ αὗται αἱ γενικαὶ γίνονται ἰωνικῶς κατὰ διάλυσιν ἐμέο σέο ἕο, καὶ ἐπειδὴ αἱ διαλυόμεναι γενικαὶ οὐδέποτε δύο φωνήεντα ἔχουσι βραχέα, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓν μακρὸν, τὸ δὲ ἕτερον βραχὺ, οἷον ὠκεανοῖο, πηληϊάδεω, ἐπλεόνασε ποιητικῶς τὸ ῑ καὶ ἐγένετο ἐμεῖο σεῖο εἷο.

Εἴπαισαν. ἔπω ἔψω εἶπα, ἡ μετοχὴ εἴπας εἴπαντος, τὸ εὐκτικὸν εἴπαιμι εἴπαις εἴπαι, τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν αἰολικῶς εἴπαισαν.

Εἴπῃσθα σὺν τῷ ῑ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ θα, μᾶλλον δὲ κατὰ προσχηματισμὸν, ἐὰν εἴπῃς εἴπῃσθα.

Εἶπον. Μένανδρος, εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλεται, ἀντὶ εἰπὲ ἀορίστου. ἰστέον δὲ ὅτι λέγει ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ ὅτι τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν ὀξυτονεῖται, οἷον εἰπὸν ἀντὶ εἰπὲ β' ἀόριστος κατὰ τὴν τῶν Συρακουσίων φωνήν. οὗτοι γὰρ τὰ προστακτικὰ τοῦ δευτέρου ἀορίστου μεταποιοῦντες εἰς ον τὸν τόνον φυλάττουσι τῶν κοινῶν προστακτικῶν, οἷον τὸ λάβε λάβον. εἰ οὖν ἐστιν εἰπὲ

ὀξυτόνως, δῆλον ὅτι καὶ εἰπόν. τὸ δὲ εἶπον βαρύτονον παρὰ Μενάνδρῳ ἐστι πρωτοτύπου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ εἶπα. 46b

Εἰρύαται. πρὸς Διὸς εἰρύαται πεφυλαγμένοι εἰσίν. ἐρύω ἔρυμι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος εἴρυμαι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἴρυνται, καὶ ἰωνικῶς εἰρύαται. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερσυντελίκου. τὸ δὲ ἐρύω παρὰ τὸ ῥῶ, τὸ σημαῖνον τὸ ἰσχύω, γίνεται ῥύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐρύω, ὅ ἐστι δυνάμει ἕλκω, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρτῶ ἀρτύω, καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἰρύω.

Εἰρῆσθαι, ῥῆμα ἀπαρέμφατον, λέγεσθαι, ἐκ τοῦ ἐρῶ ἐρήσω, ὁ παρακείμενος εἴρηκα, ὁ παθητικὸς εἴρημαι, τὸ δεύτερον εἴρησαι, τὸ τρίτον εἴρηται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἰρῆσθαι.

Ἔρυσθαι σημαίνει τὸ φυλάξαι. ἰστέον ὅτι τὸ εἴρυσθαι καὶ εἰρύσθαι διαφέρει. ἔστι γὰρ ἐρύω ἐρύσω, εἴρυκα εἴρυμαι εἴρυται εἰρύσθαι, ὡς λελύσθαι. τὸ δὲ προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ ἔρυμι ἔρυμαι ἔρυται ἔρυσθαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἴρυσθαι, ὡς ζεύγνυμι ζεύγνυσθαι.

Εἰρύσαιτο. ἐρύω ἐρύσω, ὁ ἀόριστος εἴρυσα, ὁ μέσος εἰρυσάμην, εἰρυσαίμην τὸ εὐκτικὸν παθητικόν, εἰρύσαιτο. τὸ δὲ εἴρυτο ἀπὸ τοῦ ἔρυμι ἔρυμαι, εἰρύμην εἴρυτο.

Εἴρων. ὁ ἀπατεών, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ὁ διὰ λόγων παραλογιζόμενος, ὁ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων, ἐξ οὗ καὶ τὸ εἰρωνεία.

Εἰσάμενος. ἐκ τοῦ εἴδω τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοιῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱδρυσάμενος,

εἰσάμενοι παρὰ Θῖνα Θυηπολίης ἐμέλλοντο.

Εἴσατο. ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω εἶκα εἰσάμην εἴσατο.

Ἐΐσας, ἴσης, πλεονασμῷ τοῦ ε, *νῆας ἐΐσας*, τὰς ἰσοτοίχους.

Εἴσω. ὡς ἀπὸ τῆς ἐξ προθέσεως γίνεται ἔξω καὶ ἀπὸ τῆς πρός πρόσω, οὕτως καὶ ἀπὸ τῆς εἰς εἴσω.

Εἶς καὶ εἶσθα, εἶτε καὶ ὕστερον εἶσθα, ἀντὶ τοῦ ἐλεύσῃ. ἧμι, τὸ δεύτερον εἶς, ἐπεκτάσει τῆς θα εἶσθα. δέχει δὲ μέλλοντος σημασίαν, καὶ τὸ ἄπει, οὐδέποτε
47a ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. περὶ δὲ τοῦ εἶς ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ὡς τὸ αἵματος εἶς ἀγαθοῖο, ζητητέον ἐν τῷ εἰμί.

Εἴσκω. τὸ ὁμοιῶ, ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω, πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ διαιρέσει τῆς ει διφθόγγου εἴσκω.

Εἴωθα. ἔστιν ἔθω, τὸ ἐξ ἤθους τι διαπράττομαι, ἔσω ὁ μέλλων, ὁ παρακείμενος εἶκα, ὁ μέσος εἶθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω εἴωθα καὶ ἔωθεν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι.

Εἰρήσθωσαν. κανόνισον· ῥέω ῥῶ ῥήσω, ὁ παρακείμενος ῥέρηκα καὶ ἐκβολῇ τοῦ πρώτου ρ ἔρηκα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἴρηκα. ὁ παθητικὸς εἴρημαι, ὁ ὑπερσυντέλικος εἰρήμην εἴρησο, καὶ τὸ προστακτικὸν εἴρησο εἰρήσθω, εἴρησθον εἰρήσθων, εἴρησθε εἰρήσθωσαν.

Εἵμαρτο. μείρω τὸ μερίζω, ἐπεὶ καὶ εἱμαρμένη παρ' Ἕλλησιν ἡ μεμερισμένη πᾶσι τύχη λέγεται, ὁ μέλλων μερῶ, ὁ παρακείμενος μέμαρκα καὶ ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ καὶ προσθήκῃ τοῦ ι εἵμαρκα, ὁ παθητικὸς εἵμαρμαι, ὡς διείλεγμαι, εἱμάρμην εἵμαρσο εἵμαρτο.

Εἵμαρται. μείρω μερῶ μέμαρκα μέμαρται καὶ ἀποβολῇ τοῦ μ καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι εἵμαρται.

Εἰῶσιν. ἐάω ἐῶ τὸ συγχωρῶ, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐῶσιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἰῶσιν.

Εἰλήλουθμεν ἤγουν ἐληλύθαμεν, ὃ κατὰ τὸν ῥηθέντα Ἡρακλείδην πεποίηται διαλέκτοις τέσσαρσιν, ἀτθίδι, ἰάδι, βοιωτίᾳ, αἰολίδι. ἐλεύθω γάρ, οὗ ὁ μέσος κοινὸς παρακείμενος ἤλυθα, καὶ ἀττικὸς ἐλήλυθα, κατὰ τὸ ἤρεικα ἐρήρεικα, ὅ ἐστιν ἔσχισα, ἤλειφα ἐλήλειφα. ἐπεὶ δὲ ἔθος βοιωτίοις προστιθέναι τῷ υ τὸ ο, καὶ ἰωνικὸν τῷ ε τὸ ι, γίνεται οὕτως εἰλήλουθα, ὃ

βεβοιωτίασται μὲν φησι κατὰ τὴν παραλήγουσαν, κατὰ δὲ τὴν πρώτην, ἤγουν τὴν ἄρχουσαν, ἰάνισται. τοῦ δὲ τοιούτου εἰλήλουθα πληθυντικὸν εἰληλούθαμεν, ἀναλόγῳ προσθέσει τῆς μεν, κατὰ τὸ τέτυφα τετύφαμεν. ὅθεν αἰολικῶς συγκέκοπται τὸ εἰλήλουθμεν. Αἰολέων γάρ εἰσιν αἱ συγκοπαί. ὅτι δὲ συγκέκοπται τὸ εἰλήλουθμεν, δῆλον οὕτω. πᾶν ῥῆμα πληθυντικὸν πρώτου προσώπου ἑκάστοτε πρὸ τῆς μεν φωνῆεν ἔχει, 47b καὶ οὐδέποτε σύμφωνον. τοῦτο δὲ ἔχει πρὸ τοῦ μ τὸ α. συγκέκοπται ἄρα, ὥσπερ καὶ τὸ ἐπέπιθμεν ἐκ τοῦ ἐπεπίθομεν, καὶ τὸ ἴσμεν ἐκ τοῦ ἴσαμεν.

Εἰμί. τοῦτ' ἔστιν ὑπάρχω, ἄλλως παραγομένου κοινότερον. Ἡρακλείδης λέγει περὶ αὐτοῦ, ὡς ἔνιοι τῶν αἰολικῶν μετατιθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων τὸ ω εἰς η ποιοῦσι ῥήματα εἰς μι, πλεονασμῷ τῆς μι συλλαβῆς ἐπὶ τέλους. οὕτω φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ αἰολικὸν φημί. διὸ βαρύνων ὁ Τυραννίων φημι γράφει βαρυτόνως αἰολικώτερον, οἷον, φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι. οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ὦ ἤγουν ὑπάρχω εἴη ἂν αἰολικὸν ἦμι, καὶ βοιωτικῇ μεταθέσει τοῦ η ἐς τὴν ει δίφθογγον εἰμί, ἡμαρτημένον ὂν τῷ τόνῳ. καὶ ἑτέρωθι λέγει αὐτός, τὰ γὰρ αἰολικὰ δῆλον ὅτι βαρύνονται. τοῦ δὲ τοιούτου βοιωτίου ἦμι τὸ δεύτερον εἶς, οἷον, τίς, πόθεν εἶς, ἀνδρῶν; λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Βοιωτοὶ τὸ η παρατέλευτον ὂν τῆς πρώτης τῶν εἰς μι μετατιθέντες εἰς τὴν ει δίφθογγον πολλάκις καὶ ἀναδιπλοῦσιν, οἷον πεφίλειμι, γενόειμι. καὶ ὅτι ὅσα τῶν εἰς μι τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγονται, οἷον τὸ γέλαιμι καὶ τὰ λοιπὰ αἰολικὰ ὄντα τῆς Λεσβίων ἔχονται διαλέκτου, εἶτα εἰπὼν ἡμαρτῆσθαι καὶ τὸ ἔστιν. ὤφειλε γάρ, φησι, ὡς τὸ δίδωμι δίδωσι καὶ φημὶ φησί, λέγεσθαι οὕτως εἰμὶ εἰσί, καὶ ἐπικρίνας τοῦτο ἐπάγει ὅτι καὶ ἡμεῖς ὅτε εἰσὶν ἐκεῖνοι εἴπωμεν πληθυντικῶς, βοιωτίως χρώμεθα, ἑνικὸν ῥῆμα κατὰ πλήθους τάσσοντες, εἶτα ἐλέγχων καὶ τοὺς εἰπόντας δώριον εἶναι.

τὸ ἔστιν. ὡς γὰρ δίδωσι δίδωτι, τίθησι τίθητι, οὕτω καὶ εἰσὶ εἰτὶ, καὶ ἀπελεύσει τοῦ ῑ καὶ ἐνθέσει τοῦ σ̄ ἐστὶ, λέγει δυνατὰ, ἐν οἷς καὶ ὅτι Αἰολεῖς μὲν τὸ φησὶ φατὶ λέγουσιν, Ἴωνες δὲ ἠσὶ δίχα τοῦ φ̄. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα.

Ἐκαθήμην. ἕω τὸ καθέζομαι βαρύτονον, ἀφ' οὗ τὸ ἕζω προσθήκῃ τοῦ ζ κατὰ παραγωγὴν τονικὴν ἑῶ περισπώμενον, ὡς ἐκ τοῦ κύω τὸ κυῶ, καὶ ἕλκω ἑλκῶ, καὶ εἴδω εἰδῶ, καὶ ῥίπτω ῥιπτῶ, ἐξ οὗ παράγωγον.

48a Ἧμι. τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ὡς τίθημι τίθεμαι, καὶ συναιρέσει ἧμαι, μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ ἐν συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς θ̄ καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου κάθημαι. καὶ ἐπεὶ αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων ἐν συνθέσει εἰσὶν, ἔστιν ἓν μέρος λόγου κάθημαι, ὁ παρατατικὸς ἐκαθήμην.

Ἐκγέγαμεν. γείνω γενῶ, ὁ μέσος παρακείμενος γέγονα γεγόναμεν καὶ ἐν συγκοπῇ γέγαμεν καὶ ἐκγέγαμεν. ἢ γείνω γενῶ, ὁ παρακείμενος γέγαγκα, ἀποβολῇ τοῦ γ̄ καὶ κ̄ γέγαα γεγάαμεν καὶ συγκοπῇ γέγαμεν καὶ ἐκγέγαμεν.

Ἔκειτο. κέω τὸ κεῖμαι βαρύτονον κατὰ παραγωγὴν τονικὴν κεῶ, ὡς ἕω ἑῶ τὸ καθέζομαι. ἐξ αὐτοῦ κέημι, ὡς ἕημι, κέεμαι, ἐκείμην ἔκειτο.

Ἐκέκλιτο. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο. ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο. οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ κλίνω κέκλικα κέκλιμαι ἐκεκλίμην ἐκέκλιτο. ἕτεροι δὲ ἀπὸ τοῦ κλείω, οὐ καλῶς δέ.

Ἐκεκράγει. κράζω κράξω, ὁ παρακείμενος κέκραχα, ὁ μέσος κέκραγα. ἡνίκα γὰρ διὰ τοῦ ζ̄ ἐστὶν ὁ ἐνεστὼς, ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ δ̄ ἢ γ̄ ἐκφέρεται, φράζω πέφραδα, κράζω κέκραγα, στίζω ἔστιγα, κρίζω κέκριγα. ὅθεν ὁ ποιητὴς, ὡς αἱ κεκριγυῖαι. ὡσαύτως δὲ οἱ δεύτεροι ἀόριστοι οὐ μόνον διὰ τοῦ δ̄ ἢ γ̄, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ κ̄ ἐκφέρομεν ὡς τὸ κρίκε. ὁ ποιητὴς, κρίκε δὲ ζυγόν. ἐκ δὲ τοῦ κέκραγα τὸ ἐκεκράγειν. ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ κεκραγέναι.

Ἐκεύθανον. ἔκρυπτον. ἀπὸ τοῦ κεύθω κευθάνω, ἐκεύθανον.

Ἐκέκραξαν. ἔστι ῥῆμα κρῶ, ἀφ' οὗ τὸ κράζω καὶ κρώζω, ὡς στῶ στάζω. τούτου ὁ μέλλων κράξω, κέκραχα, κέκραγα. ἐκ δὲ τοῦ μέσου παρακειμένου γίνεται ῥῆμα κεκράγω, ὡς ἀπὸ τοῦ πέπληγα τὸ πεπλήγω, καὶ ἀπὸ τοῦ κέκληγα τὸ κεκλήγω, καὶ ἀπὸ τοῦ βέβρωκα τὸ βεβρώθω, κατὰ τροπὴν τοῦ κ εἰς θ. ὁ μέλλων κεκράξω, ὁ ἀόριστος ἐκέκραξα, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐκέκραξαν.

Ἐκκεκωφέαται καὶ ἐκκεκωφέατο ἀπὸ τοῦ 48b κωφῶ, κωφήσω, κεκώφηκα, κεκώφημαι κεκώφηται, καὶ Ἰακῶς κεκωφέαται, καὶ ἐν συνθέσει ἐκκεκωφέαται, οἷον, αἱ δέ με φρένες ἐκκεκωφέαται· ὁ ὑπερσυντέλικος ἐκεκωφήμην ἐκεκώφητο, καὶ Ἰακῶς κεκωφέατο καὶ ἐκκεκωφέατο.

Ἐκκορηθῆναι. ἐκκαλυνθῆναι. τὸ γὰρ κορεῖν τὸ σαίρειν καὶ καλύνειν. ὅθεν καὶ κόρηθρον τὸ φιλόκαλον.

Ἐκκορυφήσω. ἀνακεφαλώσομαι, κορυφὴν ἐπιθήσω, ἢ ἕτερόν σοι λόγον ἀπάρξομαι, ἐπεὶ ἡ κορυφὴ ἀρχή ἐστι τοῦ σώματος.

Ἔκλαγξαν ἀντὶ ἤχησαν. ἔστιν ὁ ἀόριστος ἔκλαγξα μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς κλαγγῆς, ἥ τίς ἐστιν ἡ τῶν γεράνων φωνή, ὡς καὶ ὁ ποιητής,

Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

Ἐκλώξετο. κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γινόμενον ἐν τῷ στόματι ψόφον.

Ἐκλέλαθον. ἔστι λήθω τὸ λανθάνω. ὁ μέσος παρακείμενος λέληθα, μεταπεσόντος τοῦ η̅ εἰς α̅ βραχέος, λέλαθα, ὡς τὸ μέμηκα μέμακα, ἀφ' οὗ μεμακυῖα καὶ μεμακώς. οἱ δέ γε Σικελοὶ τὸ τελικὸν α̅ τῶν παρακειμένων εἰς ω μετατιθεῖσιν ἐνεστῶτα ποιοῦντες. ὡς γὰρ πεποίηκα πεποιήκω, οὕτως λέλαθα λε-

λάθω, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν λέλαθον καὶ ἐκλέλαθον.

Ἐκπέρσαι. ἐκ τοῦ πέρθω πέρσω. τὸ πέρθω ἐκ τοῦ περιθέω. οἱ δὲ, ἐκ τοῦ πρήθω τὸ καίω φασὶ κατὰ συστολὴν τοῦ η εἰς ε καὶ ὑπερβιβασμῷ πέρθω.

Ἔκτα. ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ. ἀντὶ τοῦ ἔκτανε. κτάω κτῶ κτῆμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔκτην ἔκτης ἔκτη, κατὰ συστολὴν τοῦ η εἰς α ἔκτα. ἢ ἀπὸ τοῦ κτάω κτῶ ἔκταον ἔκτων ἔκταεν ἔκτα. δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ κτείνω εἶναι. ὁ μέλλων κτενῶ, ὁ ἀόριστος ἔκτεινα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔκτανον, ὡς ἔθανον, κατὰ ἀποκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἔκτανε τρίτου προσώπου ἔκτα.

Ἐκτῆσθαι. κτάω κτῶ κτήσω ἔκτηκα ἔκτημαι
49 a ἔκτησαι ἔκτηται ἐκτῆσθαι. ὅταν γὰρ ἀπὸ συμφώνων δύο ἄρχηται ὁ ἐνεστὼς, οὐκ ἀναδιπλασιάζει ὁ παρακείμενος.

Ἐκτυφῆναι. τύφω ἔτυφον ἐτύφην ἐτύφης ἐτύφη τυφῆναι. σημαίνει δὲ τὸ παρὰ μικρὸν ἐκτυφλωθῆναι.

Ἐκτοῖο. ὡς καλὸς καλοῦ καλοῖο, οὕτω ἐκ τοῦ ἐκτὸς ἐκτοῖο. εἰ δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ, γίνεται ἀπὸ τοῦ οὗ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου, καὶ ἐπεὶ οἱ Ἴωνες τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προστιθέασι τὸ τ, γίνεται τοῦ προσλήψει τοῦ τ καὶ κλίνεται τοῖο, ὡς καλὸς καλοῖο. οἱ γὰρ Ἴωνες τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ οιο προφέρουσιν.

Ἐκυδάσσατο. σημαίνει τὸ ἐλοιδόρησεν. ὢ πέπον ἦ μάλα δή με κακῶς ἐκυδάσσατο. ἔστι κῦδος ἀρσενικόν. σημαίνει παρὰ Συρακουσίοις τὴν λοιδορίαν. ἀπὸ γοῦν τοῦ κῦδος κυδάζομαι καὶ κυδάζεται, καὶ ἐκυδασάμην ἐκυδάσσατο πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ἔκχεον. χέω χεύω ἔχευσα, ἐκβολῇ τοῦ υ καὶ σ ἔχεα ἔχεας ἔχεε, τὸ προστακτικὸν χέον καὶ ἔκχεον. ἐκ δὲ τοῦ ἔχεα ἀορίστου καὶ χέαι ἀπαρέμφατον καὶ ἐκχέαι. τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔχεαν, καὶ ἐξέχεαν

εἶμα. ἐκχέω χεύσω, ἔχευσα, καὶ ἔχεα, ὡς εἴρηται. ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔχεον, ὁ μέλλων δεύτερος χεῶ καὶ ἐκχεῶ.

Ἐκαίνυτο. ποιητικὴ λέξις ἐκ τοῦ καίνυμι, εἴληπται δὲ ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐνίκα. κυριολεκτεῖται δέ φασιν ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ νικώντων.

Ἐκίχημεν παρατατικός ἐστι τοῦ κίχημι, ἐξ οὗ τὸ κιχῆναι.

Ἔκηα. ἐνεστὼς οὐ τὸ καίω κοινῶς, ἀλλὰ τὸ κάω ἀττικῶς. ἰστέον γὰρ ὡς τριῶν τούτων, τοῦ καίω διὰ διφθόγγου καὶ τοῦ κάω καὶ τοῦ κέω διὰ τοῦ ε, ὃ πολλαχοῦ φανεῖται, ἀπὸ μὲν τοῦ καίω τὸ καύσω γίνεται, τροπῇ συνήθει τοῦ ι εἰς υ, κατὰ τὸ κλαίω κλαύσω. ἀπὸ δὲ τοῦ κάω τὸ ἔκηα. ἐκ δὲ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω τὸ πολλὰ πειρὰ κειόμενοι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. εἰ δὲ δόξει καὶ ἀπὸ τοῦ κάω τὸ 49b
καύσω μέλλων, οὐδέν τι καινοπραγεῖται. κάω γὰρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ καύω, ὡς λάω λαύω. ὡς οὖν ἀπολαύω ἀπολαύσω, οὕτω καὶ καύω καύσω, καὶ ὡς εἰκὸς κλαύω κλαύσω. τοῦ γὰρ τοι καίω ὁ μέλλων ἦν ἂν καίσω, κατὰ τὸ παλαίω παλαίσω, παίω παίσω, ἐξ οὗ καὶ ποὺς ἀνάπαιστος καὶ πόλις Παισός, καὶ συμπαύστωρ· ἔτι δὲ καὶ κατὰ πταίω πταίσω.

Ἐκολῴα. δηλοῖ μὲν τὸ ἐθορύβει, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κολυνὸς ὁ θόρυβος, αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ κολούω, ἐξ οὗ κολοιὸς ὄρνεον θορυβητικὸν καὶ κραυγαστικόν. ἢ ἐκ τοῦ κλῶ, ὅθεν καὶ τὸ κλώζειν καὶ ὁ κλωγμός. σημείωσαι δὲ ὅτι Ὁμήρου δευτέρας συζυγίας εἰδότος τὸ κολοῶ, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐκολῴα, ὅμοιον ὂν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ εἰπόντι, ὡς ῥά τότ' Ἀργείων ἐκολῴει στρατός. ἔστι γὰρ τὸ ἐκολῴει ὡς τὸ ἐποίει.

Ἐκρέμω. κρέμημι, ὁ μέλλων κρεμάσω, ὁ παρακείμενος κεκρέμακα, ὁ παθητικὸς κεκρέμαμαι καὶ ἀφαιρέσει κρέμαμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐκρεμάμην

ἐκρέμασο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω, ἐκρέμαο ἐκρέμω.

Ἐκπαγλότατε. ἀπὸ τοῦ ἐξεπλάγην κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ ἔκπαγλος ὁ ἐκπληκτικὸς καὶ θαύματος ἄξιος, ἀφ' οὗ καθ' ὑπέρθεσιν ἐκπαγλότατος.

Ἔκφερεν ἀντὶ τοῦ ἐξεφόρησε, καὶ παρασημαντέον εὐχρήστως ἐνταῦθα ὅτι τὸ φέρω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χύμα πολὺ προΐενται λέξεων ῥητορικῶν, κολλώμενα ταῖς ὅλαις προθέσεσιν. ἐξ ἐκείνων γὰρ σὺν ἑτέροις πολλοῖς πρόεισιν ὁ ἐμφερὴς ἤγουν ὅμοιος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ εἰσφέρειν, ὃ κοινότερον εἰσοδιάζειν λέγεται, καὶ ἡ εἰσφορὰ καὶ ἡ δημοσία συνεισφορά, καὶ τὸ, ὡς ἐῤῥέθη, ἐκφέρειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ θάπτειν ἔστιν ὅτε λέγεται, ὅθεν καὶ ἐκφορὰ ἡ ταφή. ἐκφέρει δέ τις μυστήριον, ὅπερ ἐχρῆν εἶναι ἀνέκφορον. ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀνέξοιστον. ἐκεῖθεν καὶ τὸ συμφέρον, ὅπέρ ἐστι
49a συνοῖσον, καὶ τὸ σύμφορον καὶ μέση λέξις ἡ συμφορά, καὶ προσφέρειν, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς πρόσφορον, καὶ ἡ προσφορά. τοιαύτης δὲ ἀναλογίας καὶ τὸ προφέρειν καὶ προφορὰ ἐξ ἐκείνων γίνεται, καὶ ἀναφέρειν καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἀναφορά, καὶ τὸ ἄλλως ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας ἢ κάρου, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐγρηγορέναι, ᾧ ἐναντίον τὸ καταφέρεσθαι, οὗ τὸ ἐνεργητικὸν ἔχει ποτὲ καὶ ψόγον ἐν τῷ καταφερὴς, ὅπέρ ἐστι λάγνος. καὶ μὴν καταφέρεταί τις τινὸς καὶ ὡς κατήγορος, ὅθεν καὶ καταφορὰ ἡ ἐγκατηγορία τάσις, καὶ καταφορικὸς λόγος, ὡς εἰπεῖν τοπικός. ὁμοίας ἀρχῆς καὶ τὸ διαφέρειν, καὶ τὸ διαφέρεσθαι ἤγουν ἐναντιοῦσθαι, ὅθεν καὶ διάφορος οὐ μόνον τὸ κοινὸν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐχθρός. καθ' ὃ Φίλιππος διάφορος τῷ πατρὶ Ἀμύντᾳ λέγεται, καὶ διαφορὰ οὐ μόνον ἡ ἑτεροιότης, ἀλλὰ καὶ ἡ μάχη· τῶν τοιούτων ἐστὶ καὶ τὸ μεταφέρειν καὶ ἡ ῥητορικὴ μεταφορὰ ἤτοι τροπὴ, καὶ ὁ μεταφορικὸς λόγος. καὶ τὸ παραφέρειν, καὶ ὁ παρ' αὐτοῦ παράφορος, ὡς μὴ φρενήρης. οὗ τὸ πάθος πα-

ραφορά. καὶ τὸ ἀντιφέρεσθαι καὶ ἀντιφερίζειν ἐπὶ ἐναντιώσεως, καὶ ἡ ἐπιφορὰ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ εἰρημένῃ καταφορᾷ, ὡς καὶ ὁ ἐπιφορικὸς λόγος, ὁ αὐτὸς τῷ καταφορικῷ. καὶ τὸ περιφερὲς ἐπὶ στρογγυλότητος. καὶ ἡ οὐρανίος περιφορά. καὶ ὁ ἀμφιφορεὺς, οὗ χρῆσις πολλή. καὶ ἡ ἀποφορὰ, ὅπερ ἐστὶν ὀδμή. καὶ τὸ ὑποφέρειν καὶ ἀνθυποφέρειν, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἐν λόγοις ὑποφορὰ καὶ ἀνθυποφορά. καὶ τὸ ὑπερφέρειν καὶ ὑπερφέρεσθαι, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς τόπῳ ἴσως ἢ ἐνδοξότητι. καὶ τοιαῦτα μὲν ὡς ἐν βραχεῖ φάναι τὰ ἐκ τοῦ φέρω καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

Ἐλάσσων. ὁ βραχύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐλαχὺς ἐλαχύτερος ἐλαχίων, καὶ ὁ τρίτος τύπος τῶν συγκριτικῶν ἐλάσσων, ὡς βραδὺς βραδύτερος βραδίων βράσσων. τὸ δὲ ἐλαχὺς παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ ἀφαιρῶ, ἵν' ὁ ἀφαιρεθεὶς, καὶ ἐκ τούτου μειωθείς.

Ἐλαφηβολιών. μὴν Ἀθηναίων, ἀπὸ τῶν ἐλά- 50b
φων ὑπονομασθεὶς, αἳ τῷ μηνὶ ἐθύοντο τῇ ἐλαφηβόλῳ Ἀρτέμιδι.

Ἔλδομαι. ἐπιθυμῶ, παρὰ τὸ θέλω, τροπῇ τοῦ θ τραπέντος εἰς δ κατὰ Μακεδόνας, καὶ ὑπερθέσεως γενομένης, οἷον θέλω δέλω ἔλδω ἔλδομαι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐθέλω ἐδέλω καὶ ὑπερθέσει ἐέλδω καὶ ἐέλδομαι.

Ἐλείψασκον. λείπω λείψω ἔλειψα ἔλειψαν, πλεονασμῷ ἐλείψασκον.

Ἐλέλικτο. ἀνέσφικτο. ἑλίσσω ἑλίξω, ἧλιχα ἥλιγμαι ἡλίγμην καὶ ἐληλίγμην ἐλήλιξο καὶ ἐλήλικτο, καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ε ἐλέλικτο.

Ἐλέλιξεν. ἐκίνησεν, ἔσεισε. ἀπὸ τοῦ ἐλελίζω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω, ὁ μέλλων ἐλελίξω, ἐλέλιξα. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. σημαίνει καὶ τὸ ἐπιστραφῆναι, ὡς τὸ,

τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.

ἀντὶ ἐπιστραφείς.

Ἐλεφήρατο. ἐλεφαίρω ἐλεφαρῶ ἐλέφηρα, ἐλεφηράμην ἐλεφήρω ἐλεφήρατο. σημαίνει δὲ κυρίως τὸ ταῖς ἐλπίσιν ἀπατᾶσθαι καὶ βλάπτεσθαι. παρὰ τὸ ἔλπω γίνεται ἐλπαίρω, τροπῇ τοῦ π εἰς φ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐλεφαίρω. δύναται δὲ παρὰ τὸν ἐλέφαντα τὸ ζῶον εἶναι. βλαπτικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

Ἔλεψεν. ἐκάθηρε. παρὰ τὸ λέπτω λέψω ἔλεψα.

Ἐληλουθώς. ἐληλυθὼς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἐληλουθώς.

Ἐλήλατο. ἐλάω ἐλῶ ἐλάσω, ἤλακα καὶ ἐλήλακα, ἤλαμαι καὶ ἐλήλαμαι, ἠλάμην καὶ ἐληλάμην, ἤλατο καὶ ἐλήλατο.

Ἕλκεο. ἀπὸ τοῦ ἕλκω ἕλκομαι εἱλκόμην εἵλκου, τὸ προστακτικὸν ἕλκου καὶ κατὰ διάλυσιν ἕλκεο.

Ἐλοχήσατο. λοχῶ λοχήσω. τὸ δὲ λοχῶ ἐκ τοῦ λέχος. ἔστι δὲ προλοχίζω.

Ἔλπεο. ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἔλπομαι ἠλπόμην ἤλπου, ἔλπου τὸ προστακτικὸν καὶ κατὰ διάλυσιν ἔλπεο.

Ἔλσαι τὸ συνελάσαι κατὰ συγκοπήν. ἐλάσαι γάρ ἐστιν.

Ἐλύσθη. εἰλύσθη, καθάπερ πύσθη, οἱ μὲν παρὰ τὸ ἐλεύθω ἐλεύσθη ἢ ἐλύσθη, οἱ δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλύω εἰλύσθη καὶ ἐλύσθη, ὅ ἐστι συνεστράφη.

51 a Ἔλσας ἀντὶ τοῦ ἐλάσας, κρούσας, πλήξας.

Ἐλόωσι χρόνος ἐστὶν ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος τοῦ ἐλάσουσι.

Ἐλαύνειν διαλέκτοις τρισί. Βοιωτῶν μὲν γὰρ τὸ ἐλάω διὰ τοῦ α, Αἰολέων δὲ τὸ προστιθέναι τῷ α τὸ υ. ἐλαύω γὰρ λέγουσιν. ἡ δὲ πρόθεσις τοῦ ν δώριος. τὸ γὰρ δύω δύνω φασὶ Δωριεῖς, καὶ τὸ θύω θύνω.

Ἑλιξάμενος. ἐπιστραφείς. μετοχὴ ἐκ τοῦ ἐλελίσσω. τοῦτο ἐκ τοῦ εἰλῶ καὶ συστρέφω, καὶ κατὰ παραγωγὴν εἰλίσσω, καὶ ἀφαιρέσει καὶ συστολῇ τοῦ ι ἑλίσσω καὶ δασύνεται, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐλελίσσω ἐλέλιξα ἐλελιξάμην ἐλελιξάμενος.

Ἕλισσω. ὁ μέλλων ἑλίξω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐλελίξω, ὁ ἀόριστος ἐλέλιξα.

Ἐλοῦμεν ἀττικὸν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν κατὰ συγκοπήν ἐστι. καὶ τὰ ἄλλα δὲ τούτου καὶ παθητικὰ καὶ πληθυντικὰ κατὰ συγκοπὴν γράφεται.

Ἐμεῖο. ζητητέον εἰς τὸ εἷο. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐμεῖο καὶ σεῖο καὶ εἷο ἀπὸ γενικῆς τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν, ὡς εἴρηται, γινόμενα ἐν τῇ εἰς εο διαλύσει προσλαμβάνουσι τὸ ι καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἀπὸ δὲ τῆς γενικῆς τῶν παραγώγων ἀντωνυμιῶν γινόμενα, ὧν ἡ εὐθεῖα εἰς ος ἐστίν, ἐμὸς, σὸς, διὰ τοῦ οιο προφέρονται, ὡς τὸ σοφὸς σοφοῦ σοφοῖο.

Ἔμμεναι. εἶναι. ἰστέον ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ ἀορίστου εἰώθασιν οἱ Δωριεῖς ἐπεντιθέναι τὸ με, καὶ εἰ μὲν εὑρεθῶσιν ἐν τῇ παραληγούσῃ δύο φωνήεντα, ἀποβάλλειν τὸ δεύτερον, οἷον δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, οὕτως εἶναι ἔμμεναι, εἰ δὲ ἓν φωνῆεν εὑρεθῇ, φυλάττειν αὐτὸ, στῆναι στήμεναι.

Ἐμπεφυῖα. ἰσχυρῶς κρατοῦσα, οἷον, ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα. φύω φύσω τὸ προσπελάζω, πέφυκα πεφυκὼς, ἀποβολῇ τοῦ συμφώνου πεφυὼς, τὸ θηλυκὸν πεφυυῖα καὶ ἐν συγκοπῇ πεφυῖα.

Ἐμπλήγδην δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ ἀκρίτως παρὰ τὸ ἐμπελάζειν, ἤγουν ἐμπλήσσειν, ἤτοι ἐμ- 51b
πλήττειν ὅπως ἂν τύχοι τοῖς πράγμασι. καὶ ἄλλως δὲ ἐμπλήγδην τὸ δίκην ἐμπλήκτου τινός. ἔμπληκτος δὲ ὁ ἄστατος καὶ οἱονεὶ ἔσω πεπληγμένος, καὶ οὐ κατὰ φύσιν φρονῶν, ὥσπερ ἔκπληκτος ὁ ἔξωθεν πεπληγμένος κατὰ τοὺς ἐμβροντήτους καὶ ἐκπεπαταγμένους, καὶ ἔκθαμβος κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην ἔκπληξιν. ὁ μέντοι παραπλὴξ ποτὲ μὲν τὸν ἔμπληκτον δηλοῖ, ποτὲ δὲ τὸν παράμουσον καὶ ἀπαίδευτον ὡς εἰπεῖν ἀπῳδὸν, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ κεῖται. τοῦ δὲ πει-

νήμεναι οὔτε ἡ προφορὰ ζηλωτὴ, οὔτε ἡ τοῦ θέματος εὕρεσις. τοῦ μὲν γὰρ πεινήμεναι προϋπάρχει τὸ πεινεῖναι. αὐτοῦ δὲ θέμα τὸ πείνημι ἢ τὸ πειναίνω ἐκ τοῦ πεινῶ, ἀπόθετα καὶ αὐτὰ τῇ ποιήσει, καθὰ καὶ τὸ πένθημι ἢ πεθαίνω, ἐξ οὗ τὸ πενθήμεναι ἄκριτον, καὶ τὸ θαυμαίνω, ἀφ' οὗ τὸ ἀέθλια θαυμανέοντες. εἰκὸς δὲ ἄλλως τὸ πεινήμεναι ἀκολούθως ἔχειν τῷ φιλήμεναι, νοήμεναι.

Ἔμμορε τὸ ἐκ μοίρας ἔτυχεν, ὡς ἐκ τοῦ μείρω μερῶ μέμορα κατὰ μέσον παρακείμενον, καὶ ὑπερθέσει ἔμμορα.

Ἐμπρησθείς. κανόνισον· πρήθω τὸ καίω, ὁ μέλλων πρήσω, ὁ παρακείμενος πέπρηκα, ὁ παθητικὸς πέπρησμαι, ὁ ἀόριστος ἐπρήσθην, ἡ μετοχὴ ὁ πρησθεὶς, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς μ ἐμπρησθεὶς ἀντὶ τοῦ καυθείς. εἰ δέ ἐστι πρισθεὶς διὰ τοῦ ι, ἤγουν κοπεὶς καὶ σχισθείς.

Ἔμμορε. ἐκ τοῦ μείρω τὸ μερίζω ὁ μέλλων μερῶ, ὁ παρακείμενος μέμαρκα, ὁ μέσος μέμορα καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἔμμορα ἔμμορας ἔμμορε. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μορῶ τὸ τυγχάνω, ὁ μέλλων μορήσω, ὁ παρακείμενος μεμόρηκα, ὁ μέσος μέμορα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔμορον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου μ ἔμμορον ἔμμορες ἔμμορε.

Ἐνίετε, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
52a ἤγουν ἐμβάλλετε. ἵημι τὸ πέμπω καὶ δασύνεται, ὁ παρατατικὸς ἵην, ἡ μετοχὴ ἱεὶς ἱέντος, τὸ προστακτικὸν ἵεθι ἱέτω, ἵετε καὶ ἐνίεται.

Ἐνέοχμεν. ἠλλοίωσεν, ἐκαινοποίησεν, ἄρτι εἰργάσατο, μετεποίησεν, ἀπὸ τοῦ νέος καὶ τοῦ ἔχω ἐχμὸς, ὡς βρέχω βρεχμὸς, γίνεται νεοχμὸς κατὰ συγκοπὴν ὁ ἄκοπος καὶ ἄπονος, ἐξ αὐτοῦ νεοχμῶ νεοχμήσω ἐνεόχμησα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐνέοχμον, ὡς ἔδουπον, ἔκτυπον, τὸ τρίτον ἐνέοχμεν.

Ἐνεθῆναι. ἐμβληθῆναι. ἵημι τὸ πέμπω καὶ ἐμβάλλω, καὶ συνθέσει ἐνίημι, ἐνήσω, ὁ παρακείμε-

νος ἐνεῖκα, ὁ παθητικὸς ἐνεῖμαι, ἐνείθην, ὃ καὶ ἐνέθην εὕρηται, ὡς ἀφέθην καὶ παρέθην, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ, ἐνέθης ἐνέθη ἐνεθῆναι.

Ἐνέπειρον. πείρω ἔπειρον καὶ ἐνέπειρον.

Ἐνεπίσκημμαι καὶ ἐνεπισκήψασθαι, καὶ ἐγγύης κατάβολον καταδικασθέντων τινῶν, δημεύεσθαι τούτους ἐκέλευον πότε καὶ πόσον ἀργύριον ἐδάνεισαν, ὅταν ἐλέγετο ἐνεπίσκημμαι καὶ ἐνεπισκήψασθαι. εἰ μέντοι γε παρίστων ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι τοῦ δανεισθέντος οἱ δανείσαντες, τοῦτο ἐγγύης κατάβολον ἔλεγον. ἐξῆν δὲ τῇ γυναικὶ πρότερον τὰ ὀφειλόμενα προῖκα ζητεῖν, καὶ τῷ δανειστῇ τὸ ὀφείλημα ἀποδεικνύντες ὃ ἔλεγον ἐπελάμβανον τὰ ὀφειλόμενα, ἐκαλεῖτο γοῦν τοῦτο ἐνεπισκήψασθαι.

Ἐναίρειν τὸ φονεύειν, παρὰ τὸν Ἄρην τὸν πόλεμον γίνεται ἐναίρω. παράγεται γὰρ αὐτῷ τὸ ἐνυάλιον εἶναι.

Ἔνεσαν. πεντήκοντα ἔνεσαν θάλαμοι, ἀντὶ ὑπῆρχον. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς εἶν, τὸ πληθυντικὸν ἔμεν ἔτε ἔσαν καὶ ἔεσαν, οἱ δὲ ἦμεν ἦτε ἦσαν, συστολῇ τοῦ η εἰς ε ἔσαν.

Ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο σημαίνει ταῖς περόναις, καὶ ἔστιν ἡ ἐνετὴ τῆς ἐνετῆς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ παρακείμενος εἷκα, ὁ παθητικὸς εἷμαι εἷσαι εἷται, ἕται καὶ ἑτὴ ὄνομα θηλυκὸν καὶ ἀνετή. ἐκ τοῦ ἕται καὶ ἄνε- 52b
τος καὶ ἀφετός.

Ἐνεῖεν. ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων ἔσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον ἦες ἦε, τὸ ν ἐφελκυστικὸν τοῦ ε καὶ ῑ.

Ἐκεινοσί, ὡδί, δευρί, νυνί. τὸ δὲ οἱονεί, ὡσπερεὶ γράφεται διὰ διφθόγγου καὶ οὐκ ἀντίκειται. διάφορα γὰρ μέρη εἰσίν, ἔστι γὰρ ἐπίρρημα τὸ ὡς καὶ τὸ ει σύνδεσμος συναπτικὸς καὶ τὸ περ σύνδεσμος παραπληρωματικός. τὸ δὲ οἱονεὶ τὸ οἷον ὄνομα

καὶ ει σύνδεσμος συναπτικός. ἰστέον δὲ ὅτι φησὶν ὁ τεχνικὸς ἔθος ἔχουσιν αἱ λέξεις αἱ εἰς σύμφωνον λήγουσαι ἢ τὸ φωνῆεν τρέπειν εἰς ῑ, οἷον ἐνθάδε ἐνθαδί, ὧδε ὡδί, δεῦρο δευρί, ἢ τὸ ῑ προσλαμβάνουσι κατὰ διάστασιν, οἷον αὕτη αὑτηΐ, τούτου τουτουΐ.

Ἔνθ' εἴην. ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μέσος παρακείμενος ἦα, καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον ἦες ἦε, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἦε φιλεῖ τὸ ν̄ ἦεν, ἐν συναιρέσει τοῦ ε̄ καὶ η̄ εἰς τὸ αὐτὸ η̄ ἦν. τοῦτο γοῦν τετραχῶς ἔλεγον ἦν καὶ ἦεν, ὅπερ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ ἔην γίνεται, ὡς τὸ, φοξὸς ἔην κεφαλήν. καὶ εἴην, οἷον, ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσει ἔνθ' εἴην.

Ἔνθους κατὰ συναλοιφὴν ἔνθεος καὶ ἔνθους, ὁ ἐνθουσιαζόμενος.

Ἐνίπτω. ἐπιπλήσσω, λοιδορῶ. παρὰ τὸ ἐνέπω τὸ λέγω κατ' ἐπένθεσιν τοῦ τ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ. τὸ γὰρ ε̄ ἡνίκα πλεονάζει, σύμφωνον τρέπεται εἰς ῑ.

Ἔνισπε σημαίνει τὸ ἔλεγεν. ἀπὸ τοῦ ἐνέπω τοῦ σημαίνοντος τὸ λέγω πλεονασμῷ τοῦ σ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ ἐνίσπω, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα παράγωγον ἐνισπῶ ἐνισπήσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἤνισπον, καὶ κατὰ συστολὴν ἔνισπον, ὡς ἤλαυνε. σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνισπε. καὶ ὡς σχῶ ἴσχον, οὕτως σπῶ ἴσπον, καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ ἔσχες σχές, οὕτως καὶ ἴσπον ἴσπες ἴσπε καὶ ἔνισπε.

Ἐνίσσω τὸ ἐπιπλήσσω, ἐνίξω, καὶ ἐνισσέμεν ἐκπάγλως ἐπέεσσιν.

53a Ἐννεσίῃσιν. Ὅμηρος, τῶ σ' ὀΐω τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν. ἔστι δὲ ἡ ἐννεσία, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

Ἐντροπαλιζόμενος. ἐπιστρεφόμενος συνεχῶς. ὥσπερ φέρω φορῶ παράγωγον, φέβω φοβῶ, ἀφ' οὗ οὐδὲ φέβοντο, βρέμω βρομῶ, σταθμῷ ἐνὶ βρομέουσι, οὕτως τρέπω τροπῶ, καὶ ἑτέρα παραγωγὴ

ὡς κομῶ κομίζω, αἰτῶ αἰτίζω, οὕτως καὶ τροπῶ τροπίζω, καὶ προσελθούσης τῆς αλ συλλαβῆς τροπαλίζω,

ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

τὸ δὲ τροπαλίζω διὰ τῆς εν προθέσεως εἴρηται, πρὶν δ' οὔτι μετετροπαλίζεο φεύγων. τοιαῦτα δὲ ἐστι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ης ὀνομάτων εἰς ζω παραγόμενα πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, πύκτης πυκτίζω πυκταλίζω, καὶ ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκταλεύω.

Ἐννῆμαρ. κἂν παρὰ τὸ ἡμέρα συνετέθη ὄνομα, οὐκ ἔστιν ὄνομα, ἀλλ' εἰς ἐπιῤῥήματος σύνταξιν μετήχθη, καὶ ἄκλιτόν ἐστιν. καὶ σημαίνει χρόνον τινὰ ἢ καιρόν. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐξῆμαρ, αὐτῆμαρ, πανδῆμαρ. δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς αρ συντιθεμένων διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὸ δὲ ἦμαρ ἀεὶ μετὰ ἀκλίτων τάττεται ἐννῆμαρ. ἐχρῆν δὲ αὐτὸ προπαροξύνεσθαι ὡς παρ' οὐδὲν συγκείμενον, ἐπεὶ ὁ τόνος παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἡ σύνθεσις. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς αρ συνθέτων οὐδέν ἐστι. δεῖ γινώσκειν ὅτι ὁ ποιητὴς εὐεπίφορον λέγει τὸν ἀριθμὸν, οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. καὶ, ἐννέα δέ σφεας κήρυκες.

Ἕντο. οἷον, αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. ἵημι τὸ πέμπω, ἥσω, ὁ ἀόριστος ἧσα, ὁ β' ἦν, ὁ μέσος ἕμην ἕσο ἕτο, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἕντο.

Ἐνώμα. νωμῶ, ἐνώμαον ἐνώμων ἐνώμαες ἐνώμας ἐνώμαε ἐνώμα.

Ἐνῶρτο. ἔστιν ὄῤῥω, ὁ μέλλων ὀρῶ, αἰολικῶς ὄρσω, ὁ παρακείμενος ὦρκα ὦρμαι, ὤρμην ὦρσο ὦρτο ἢ ἐνῶρτο.

Ἐνεῖκαι, ὅ ἐστιν ἔνεγκαι, κοινὸς πρῶτος 53b
ἀόριστος ὁ ἤνεγκα, καὶ ποιητικῶς ὁ ἐνεῖκαι. δεύτερος δὲ ἀόριστος τοῦ ἐνεῖκαι οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. ἀντ' ἐκείνου ἐστὶ τὸ ἐνεγκεῖν.

Ἐνέγκαι. κανόνισον· ἐνέγκω, ὁ μέλλων ἐνέγξω, ὁ ἀόριστος ἤνεγξα ἄχρηστος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγομεν ἤνεγκα, ὁ δεύτερος ἤνεγκον.

Ἐνηθῆναι. ἐνίημι τὸ ἐμβάλλω, ὁ μέλλων ἐνήσω, ὁ παρακείμενος ἐνῆκα, ὁ παθητικὸς ἐνῆμαι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐνήθην ἐνήθης ἐνήθη καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἐνηθῆναι.

Ἐνῆεν. ἔω ἐνεστὼς ἄχρηστος, ἀφ' οὗ παρατατικὸς ἔον ἦον, ἀπὸ τοῦ ἦον τὸ ἦεν ἐπὶ τρίτου καὶ μετὰ τῆς ἐν ἐνῆεν.

Ἐνεῖκε καὶ τὸ ἐνείκατο καὶ τὰ τοιαῦτα δίχα μὲν προθέσεως ἐπὶ τοῦ φέρειν καὶ κομίζειν λέγεται, μετὰ δὲ προθέσεως γίνονταί τινες ἐν τούτοις διαφοραί, οἷον συνενεγκεῖν μὲν λέγεται τὸ λυσιτελεῖν, συνδιενεγκεῖν δὲ τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον ἢ καὶ φροντίδα τινά. διενεγκεῖν δὲ τὸ διαφέρειν. περιενεγκεῖν δὲ τὸ κύκλῳ ἀγαγεῖν. μετενεγκεῖν δὲ τὸ μετακομίσαι. παρενεγκεῖν δὲ τὸ παραγαγεῖν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἀπαγαγεῖν. ὑπενεγκεῖν δὲ τὸ ὑπομεῖναι. ὑπερενεγκεῖν δὲ τὸ ὑπερτερῆσαι καὶ ὕπερθεν φέρεσθαι. εἰσενεγκεῖν δὲ τὸ ἔσω ἀγαγεῖν, οὗ ἀνάπαλιν τὸ ἐξενεγκεῖν. τὸ μέντοι ἀνενεγκεῖν ἔχει πλείω τινὰ διατριβήν. ὅτι μὲν γὰρ ἀνενεγκεῖν λέγεται καὶ τὸ ἀναγαγεῖν καὶ τὸ ἀναβῆναι, δηλοῖ τὸ, εἰς τὸ Κωρύκιον ἀνενείκαντο, ἤγουν ἀνέβησαν, καὶ τὸ, ἐς Σπάρτην ἀνενείκαντο, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν. ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κεῖται κατὰ Πανσανίαν δηλοῖ Θεόπομπος εἰπὼν, ἄφωνος ἐγένετο, ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη. καὶ Ἡρόδοτος, ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, μόγις δέ κοτε ἀνενεχθεὶς εἶπε. καὶ πάλιν, ἀνενεγκάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίας, κατὰ ταυτὸν τῷ, μνησάμενος δ' ἀνενείκατο φώνησέν τε. οἱονεὶ ἀνέπνευσε καὶ ἀνεστέναξε. λέγεται δέ τις ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν καὶ ἐκ παραφροσύνης, ὃ καὶ ἀναφέρειν

λέγεται. ἡ δὲ ἐν τῷ ἀνενείκατο ἀνηνέγκατο τροπὴ τοῦ ῑ εἰς υ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐφάνη γίνεσθαι, ὡς καὶ 54 a ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰὲν, φαεινὸν φαεννὸν, κλεεινὸν κλεεννὸν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ κτείνω κτέννω, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, τὸ παλαιὸν λύκους ἀπέκτεννον ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν καὶ τῷ κτείναντι μὲν τέκνον λύκου τάλαντον δίδοσθαι, τῷ δὲ τέλειον δύο.

Ἐξαθόω. οἷον, ἐξαθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο. παρὰ τὸ ἄθως ἄθω πλεονασμῷ τοῦ ο̄.

Ἐξακέσαιο. ἀκῶ ἀκέσω ἤκεσα ἠκεσάμην ἀκεσαίμην ἀκέσαιο καὶ ἐξακέσαιο.

Ἐξαμβλοῦν. διαφθείρειν, καὶ ἐξήμβλωσεν οὐ διέσωσεν κυρίως, οὐδὲ συνήυξησε. κυρίως δὲ ἐξαμβλωθρίδιον τὸ διεφθαρμένον.

Ἐξαργυρῶσαι καὶ ἐξαργυρίσαι. τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι. οὕτως Θουκυδίδης.

Ἐξαράσασθαι. τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀρὰς, τοῦτ' ἔστιν τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξ ἑδέων. ἐκ τῶν καθεδρῶν, παρὰ τὸ ἕξω ἕδος οὐδέτερον, καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἑδέων, ὡς τειχέων, βελέων.

Ἔξερον ἕντο. ἔστι τὸ ἔρον αἰτιατική. κλίνεται δὲ οὕτως, ὁ ἔρως τοῦ ἔρου. τὸ δὲ ἕντο σημαίνει τὸ ἐξέβαλον τῆς τροφῆς ἔρωτα, ὅ ἐστιν ἐκορέσθησαν. τὸ δὲ ἕντο γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἵημι, ὃ σημαίνει τὸ πέμπω, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ β' ἀόριστος ἧν, ὁ μέσος ἕμην ἕμου ἕμετο ἕμεθα ἕσθε ἕντο.

Ἐξῴδηκα. οἰδῶ οἰδήσω, ᾤδηκα καὶ ἐξῴδηκα.

Ἔξει ἀντὶ τοῦ ἔξιθι, οἷον, ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι, παράγωγον εἶμι, ὁ παρατατικὸς εἶν εἷς εἶ, καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐλθῶ τρίτον πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ δεύτερόν ἐστι προστακτικὸν, οὕτως καὶ ἀπὸ τῶν εἰς μι σχηματίζου-

σιν οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. οἷον, ἵστη μετὰ κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι. καὶ Ἀριστοφάνης,

καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη κάτρων.

ἀντὶ τοῦ ἐμπίπληθι. οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ εἶ τρίτου προσώπου τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ ἐν συνθέσει ἔξει προστακτικόν.

54 b Ἐξειλῆσαι. τοῦτο λέγουσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν. ἐοίκασι δὲ μεταφορικῶς λέγειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς. λέγει γὰρ ὁ Πλάτων περὶ πάλης οὕτως· τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης ἐπ' αὐχένα καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα.

Ἐξεῖρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους. ἐκ τοῦ ἕρπω ἕρψω εἷρψα.

Ἐξελάσαιμι. ῥῆμα εὐκτικὸν ἐκ τοῦ ἐλῶ ἐλάσω, ἐκ τούτου τὸ ἐλαύνω καὶ τὸ ἔλημι.

Ἐξέμεν. τὸ ἕμεν δασύνεται. ἐκ γὰρ τοῦ ἵημί ἐστιν. ὁ β' ἀόριστος ἧν, τὸ πληθυντικὸν ἕμεν, τὸ ἀπαρέμφατον ἕμεναι καὶ ἀποκοπῇ ἕμεν καὶ ἐξέμεν. ἢ ἐκ τοῦ ἧν εἰς ἕπος εἶναι, καὶ πλεονασμῷ τῆς με δωρικῶς ἕμεναι καὶ ἀποκοπῇ ἕμεν καὶ ἐξέμεν, οἷον, μὴ δ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς. ἤγουν ἐκπέμψαι.

Ἔξω. πάντα τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα ἐπιῤῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω, εἰς εἴσω. οὕτως καὶ ἐξ ἔξω, καὶ πρὸς πρόσω. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ω ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων γινόμενα διὰ τοῦ ω εἰσίν, οἷον ἐγγὺς ἐγγυτέρω, ἔξω ἐξωτέρω.

Ἐξετάζω. ὥσπερ παρὰ μάταιον γίνεται ματαιάζω, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς ἐτεάζω τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐρευνῶ καὶ ἐμφαίνω. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἐτάζω.

Ἐξερέβευς ὅ ἐστι σκότους. ἐρέβεος καὶ δωρικῶς ἐρέβευς.

Ἐξέτρω. ἐβλάβη, ἐξεκόπη ἡ κύησις, παρὰ τὸ τρῶ τὸ κόπτω, ὅθεν τὸ τρῶσαι τὸ σιδήρῳ τέμνειν καὶ κόπτειν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτω, οἶνός σε τρώσει μελιηδής. τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ τρώω. παρὰ τὸ τρῶ δὲ παράγωγον τρῶμι καὶ παρῳχημένος ἔτρων καὶ ἐξέτρων, ὡς ἔδων.

Ἐξομόσασθαι. οἱ μαρτύρησιν τισὶν ἐν δικαστηρίῳ ὑπισχνούμενοι, εἰ μὴ μετὰ ταῦτα μὴ ἕλοιντο καταμαρτυρεῖν ὤμνυον μηδὲν ἐπίστασθαι.

Ἐξοιχνεῦσιν. ἐξίασιν. οἴχω οἰχνῶ οἰχνοῦσι 55 a. καὶ ἐξοιχνεῦσιν.

Ἐξώκειλε. παρὰ τὸ ἔξω τοῦ κέλλειν εἶναι. κέλλειν δέ ἐστι τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι. ἐξ οὗ καὶ κέλευθος ἡ ὁδός. ὀκέλλω ὀκελῶ ὤκειλα ὤκειλε καὶ ἐξώκειλεν.

Ἐξώρουσεν. ἐξώρμησεν. παρὰ τὸ ὀρῶ, ὃ σημαίνει ὁρμῶ.

Ἐξώκειλα. ὀκέλλω, ὁ μέλλων ὀκελῶ, ὁ ἀόριστος ὤκειλα, καὶ μετὰ τῆς ἐξ προθέσεως ἐξώκειλα.

Ἐξελεινόμενοι. δίκην εἰσάγουσιν πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας, ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν. καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐξούλης καλεῖται. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν, ὅ ἐστι κωλύειν καὶ ἀπελαύνειν.

Ἐξελεῖν καὶ ἐξελέσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ἐπιλέξασθαι καὶ δοῦναί τι ὡς ἐξαίρετον. αἱρεῖν γὰρ καὶ ἑλεῖν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας λαμβάνονται, ὅθεν καὶ συνθέτως ἐξαιρεῖν καὶ ἐξελεῖν ταῦτα νοοῦνται.

Ἐξηξάτην ἀντὶ τοῦ ἐξώρμησαν παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ,

ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ ναοῦ.

κανονίζεται οὕτως· ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, ὁ μέλλων ἀΐξω, ὁ ἀόριστος ἤϊξα καὶ κράσει ἦξα, ὁ μέσος ἠξάμην, τὸ τρίτον τῶν δυϊκῶν ἠξάτην καὶ ἐξηξάτην.

Ἔοιγμεν. ἐοίκαμεν, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ἔοιγμεν, ὡς δεδοίκαμεν δέδοιγμεν.

Ἔοικα. εἴκω τὸ ὁμοιῶ, εἴξω εἶκα οἶκα καὶ ἔοικα καὶ ἐοικώς.

Ἐόλητο. τὸ ἐκεκίνητο καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἢ μὲν ἄρ ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη. οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἔοργα. παρὰ τὸ ῥέζω ῥέξω ῥέρεχα καὶ ὑπερθέσει ἔῤῥεχα, ὡς ῥίπτω ῥίψω ῥέριφα ἔῤῥιφα ἔῤῥιμαι, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥογα, ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς ρ ἔρογα, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἔοργα. ἢ ῥέρεχα ὁ παρακείμενος, ὁ μέσος ῥέρογα, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ρ καὶ μεταθέσει ἔοργα. τούτου ὁ ὑπερσυντέλικος ὤφειλεν εἶναι ἠώργειν. ἀλλ' οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ εὑρίσκεται ἀπὸ τοῦ η ἐν ἀρχῇ ἑπομένου τοῦ ο, χωρὶς
55b εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἴη, ἢ κατὰ διάλεκτον. ἐν διφθόγγῳ εἶπεν διὰ τὸ, ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα. κατὰ διάλεκτον εἶπεν, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς τὴν ἠῶ λέγουσιν ἠόα. ὡς οὖν τὸ ἐώκει ἐκ τοῦ ἔοικα, οὕτως ἐκ τοῦ ἔοργα τὸ ἐώργει.

Ἔολπα καὶ ἐώλπειν. ἔλπω, ἔλψω, ὁ παρακείμενος ἦλφα, ὁ μέσος ἦλπα καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ε καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἔολπα. τούτου ὁ ὑπερσυντέλικος ὤφειλεν εἶναι ἠόλπειν, ἀλλ' ἔστιν ἐώλπειν, ἐπειδὴ καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου ἐγένετο, ὡς τὸ ἐώργειν.

Ἑορτή. παρὰ τὸ ἐπιθυμῶ γέγονεν ἑροτὴ καὶ ἑορτὴ, ἧς ἐρῶσι πάντες.

Ἐός. ὁ ἀγαθὸς, ἢ παρὰ τὸ ἐῶ τὸ σημαινόμενον τὸ κορεσθῆναι, ἀφ' οὗ τὸ θηλυκὸν ἐὴ, καὶ ὡς παρὰ ἵππος ἱππὺς, καὶ παρὰ τὸ ἐὸς ἐὺς καὶ κατ' ἔκτασιν ἠοὺς ἠέος, ὡς ἡδὺς ἡδέος, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἐῆος.

Ἐοικυῖα. εἴκω τὸ ὁμοιῶ, εἴξω εἶχα, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα καὶ ἔοικα, ἀττικῶς ἐοικὼς ἐοικυῖα.

Ἐοίκεσαν ἰωνικόν ἐστι. τὸ μέντοι ἀττικὸν, ἤδη δὲ κοινὸν ἐώκεσαν.

Ἔοι, ὅ ἐστιν ὑπάρχοι, ἐκ τοῦ ἔον παρῆκται δευτέρου ἀορίστου, ἐξ οὗ ἐὼν ὁ ὑπάρχων.

Ἔοργεν. ἢ ἐκ τοῦ ἔργω, οὗ μέσος παρακείμενος ἔοργα, οὗ τρίτον τὸ ἔοργεν.

Ἐοργὼς, ἤγουν πεπρακὼς, ἀπὸ τοῦ ἔργω ἔοργα, ὡς ἔλπω ἔολπα.

Ἐπάλμενος. ἐφορμίσας, ἀπὸ τοῦ ἅλλω τὸ πηδῶ ἀλλόμενος, καὶ συγκοπῇ ἅλμενος, καὶ ψιλοῦται. τὰ γὰρ συγκοπτόμενα αἰολικῶς ψιλοῦνται, καὶ ἐν συνθέσει ἐπάλμενος.

Ἐπάγην. ἐκ τοῦ πήσσω τὸ πηγνύω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπαγον, τὸ παθητικὸν ἐπάγην.

Ἐπαῤῥησιάσατο. ἐκ τοῦ παῤῥησιάζω. τοῦτο παρὰ τὸ παῤῥησία. τοῦτο παρὰ τὸ ῥῆσις. καὶ παῤῥησία οἱονεὶ παντορησία τις οὖσα.

Ἐπάσαντο. ἐγεύσαντο. παρὰ τὸ πάτω, ὃ δὴ σημαίνει τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ πάτνη. φάτνη δὲ ἐν ᾗ ἐσθίουσι τὰ ἄλογα. ὁ μέλλων πατήσω, καὶ συγκοπῇ πάσω, καὶ τὰ λοιπὰ, ἢ παρὰ τὸ μάσσω, μασσήσω, ἐμάσ- 56a
σησα, συγκοπῇ ἔμασα ἐμάσαντο καὶ ἐπάσσαντο.

Ἐπασσύτερος. πυκνός ἐστιν. ἆσσον τὸ πλησίον καὶ ἐγγὺς, ἐξ αὐτοῦ ἀσσύτερος καὶ ἐπασσύτερος.

Ἐπαύρηαι. ἐπαυρῶ τὸ ἀπολαύω. ἀπὸ τοῦ αἴρω τὸ λαμβάνω καὶ ἐπέρω γίνεται αὐρῶ, ὡς παίω παύω, καὶ εἴρηται ἐν τῷ ἀπηύρων, καὶ ζητητέον. ἐπαυρήσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἐπηῦρον, ἐὰν ἐπαύρω, ἐὰν ἐπαύρωμαι, ἐὰν ἐπαύρηται ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ τ γίνεται ἀπὸ τρίτου τὸ δεύτερον, ὡς κέλεται κέλεαι.

Ἐπάχνωσεν. ἐλύπησεν, ἔφθειρεν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης τῆς φθειρούσης τὰ φυτὰ, παχνῶ παχνώσω, ἐπάχνωσα.

Ἐπεδίκασε καὶ ἐπεδικάσατο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν οἷον ἀντὶ τοῦ προέκρινε, τὸ δὲ ἐπεδικάσατο οἷον ἔπεισε τοὺς δικαστὰς ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Ἐπέζεσεν. οἷον,

δεινόν τι πῆμα Πριαμίδης ἐπέζεσεν.

ἤρθη καὶ ηὐξήθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζέοντος ὕδατος ἐν τοῖς λέβησιν αἱρουμένου ἐν τῷ ζέειν.

Ἐπεκέκλετο. ἐπεκαλεῖτο.

Ἐπελήκεον. ἐπεψόφουν, ἐκρότουν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ληκῶ.

Ἐπενήνοθε. τινὲς ἐπήνθη. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἰ γὰρ τὴν ἐψιλωμένην καὶ μαδῶσαν καὶ ὀλιγότριχον σημαίνει, πῶς ἂν ἁρμόσοιτο τὸ ἐπανθεῖν, ὃ σημαίνει τὸ δασὺ, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἕω τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω. ἕω ἐέθω, ὡς ῥέω ῥεέθω, φλέγω φλεγέθω, νέμω νεμέθω, εἶτα κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο ε̄ε̄ εἰς η̄ ἤθω, καὶ ἐν συνθέσει ἐνήθω. τούτου ὁ μέσος παρακείμενος ἔνηθα, ὁ ἀττικὸς ἐνένηθα, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀττικὸς βραχεῖαν θέλει ἔχειν τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους συλλαβὴν, γίνεται μετάθεσις τοῦ ε̄ εἰς η̄ καὶ τοῦ η̄ εἰς ε̄, καὶ γίνεται ἐνήνεθα, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄ ἐνήνοθα. ἢ οὕτως· ἔστιν ἀνθῶ, τούτου ἐντελὲς ἀνθέω, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ ἀνέθω, ὁ μέσος παρακεί- 56b μενος ἤνοθα, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνήνοθα. ἢ οὕτως· ἔστιν ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι. μετὰ τῆς ἐν ἐνέθω, ὁ μέσος παρακείμενος ἤνεθα, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνήνεθα. καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε̄ τῶν παρῳχημένων τρέπουσιν εἰς ο̄, ὡς πέπεμφα πέπομφα, κέκλεφα κέκλοφα, καὶ γίνεται ἤνοθα καὶ ἐνήνοθα ἀττικῶς, ὅπερ ἄμεινον.

Ἐπέοικεν. εἴκω, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα καὶ ἔοικα καὶ ἀπέοικα.

Ἐπενήνεον. ἐπεσώρευον. ἐκ τοῦ νῶ.

Ἐπέντυεν. ἡτοίμαζεν, ἀπὸ τοῦ ἔντος, ὃ σημαίνει τὸ ὅπλον.

Ἐπέπλως. ἐπιπλόω, καὶ ὁ μέλλων ἐπιπλώσω, ὁ ἀόριστος ἐπέπλωσα ἐπέπλωσας καὶ ἀποκοπῇ ἐπέπλως.

Ἐπέπιθμεν. ἐκ τοῦ πείθω ὁ ἀόριστος ἔπιθον καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐπέπιθον, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐπεπίθομεν, καὶ συγκοπῇ ἐπέπιθμεν.

Ἐπεῤῥώσαντο. ἐσείσθησαν, ἐκινήθησαν. ἔστι ῥόω ῥῶ τὸ κινῶ καὶ σείω, ὁ μέλλων ῥώσω ἔῤῥωσα ἐῤῥωσάμην ἐῤῥώσαντο καὶ ἐπεῤῥώσαντο.

Ἐπεσκήψατο. ἐνεκάλεσε, ψευδομαρτυρεῖ. σπανιάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φονέας. τὸ δὲ ἐνεργητικὸν τὸ ἐνέσκηψε ἀντὶ τοῦ ἐνετήλατο. τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, οἷον ἐξορκίζω.

Ἐπέσσυται. ἔστι ῥῆμα σῶ, ὃ σημαίνει τὸ ὁρμῶ. ἐκ τούτου παράγωγον σέω καὶ σεύω, ὡς χῶ χέω καὶ χεύω, καὶ θῶ θέω καὶ θεύω. ὅθεν ἐπεσσεύοντο. ἐκ δὲ τοῦ σῶ ἑτέρα παραγωγὴ σύω, ὡς χῶ χύω, ὁ μέλλων σύσω, ὁ παρακείμενος σέσυκα σέσυμαι σέσυσαι σέσυται καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ ε ἔσσυται.

Ἔπεφνεν. ἔστι φνῶ καὶ παράγωγον φνέω καὶ συγκοπῇ φνῶ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεφνῶ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. τινὲς δὲ παράγωγον αὐτὸ νομίζουσιν, ἀγνοοῦντες τὴν κλίσιν αὐτοῦ. οὐ γὰρ πέφνω ὁριστικῶς, ἀλλ' ὑποτακτικῶς ἔπεφνον ἐὰν πέφνω, ὡς ἔμαθον ἐὰν μάθω. ἢ φῶ ἐστι ῥῆμα, 57 a ἀφ' οὗ παράγεται τὸ φημὶ, ἐπὶ τοῦ ἀναιρῶ, οὗ ὁ παθητικὸς παρακείμενος πέφαμαι πέφαται. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ ἵστημι ἵσταται στατὸς, οὕτως ἀπὸ τοῦ φημὶ φατὸς καὶ ἀρηΐφατος. ἐκ τούτου οὖν τοῦ φῶ παράγωγον φένω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφενον, διπλασιασμῷ ἐπέφενον, ὡς ἔπιθον ἐπέπιθον, συγκοπῇ ἔπεφνον. τὸ οὖν πέφνω ἐστὶν ἀπὸ τούτου, καὶ ζητεῖται διὰ τί οὐκ ὀξύνεται τούτου ἡ μετοχὴ, ὡς τὸ ἔφαγον φαγὼν, ἔπιον πιὼν, ἀλλὰ βαρύνεται, οἷον, χερείονά περ καταπέφνων. καὶ λέγεται ὅτι ὁ χαρακτὴρ ἐκώλυσεν. αἱ γὰρ εἰς ων λήγουσαι μετοχαὶ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνων ἢ βαρύνονται ἢ περισπῶνται, οὐδέ-

ποτὲ δὲ ὀξύνονται, οἷον τέμνων κάμνων, ὑμνῶν μεριμνῶν. τούτου χάριν ἐβαρύνθη τὸ πέφνων. ἄλλοι δὲ οὕτως λέγουσι. φῶ πρωτότυπον, παράγωγον φένω τὸ φονεύω, ὁ μέλλων φενῶ ἄχρηστος, ὁ παρακείμενος πέφαγκα, ὁ μέσος πέφονα, ὡς ἔκτονα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα πεφόνω καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο πέφνω, καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔπεφνεν. εὕρηται δὲ καὶ οὕτως· φῶ τὸ φονεύω, ἀφ' οὗ παράγωγον φένω, τὸ αὐτὸ, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔφενον καὶ ἐπέφενον μετὰ τῆς προθέσεως, καὶ συγκοπῇ ἔπεφνον.

Ἐπέφραδον. ἀπὸ τοῦ φράζω φράσω ἔφρασα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφραδον καὶ ἐπέφραδον.

Ἐπηρμένος μετοχὴ, ὁ ἀρθεὶς, ἐκ τοῦ ἐπαίρω ἐπαρῶ, ὁ παρακείμενος ἐπῆρκα ἐπῆρμαι καὶ ἐπηρμένος.

Ἐπηλυγάσασθαι καὶ ἐπιλυγάζονται, ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται. λύγην γὰρ καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκιὰν, ἢ τὴν σκοτίαν, τὴν καὶ ἠλύγην λεγομένην κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η, ὡς μύω ἠμύω, βαιὸν ἠβαιόν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν λυγῶν. διὰ γὰρ τούτων σχοίνους πλέκουσιν.

Ἐπίηρα τὴν μετ' ἐπικουρείας χάριν, ἐκ τοῦ ἐρῶ ἔρανον ἔρανα τὰ προσηνῆ καὶ κεχαρισμένα, ἐκτάσει ἤρανα, καὶ συγκοπῇ ἦρα καὶ συνθέσει ἐπίηρα.

57b Ἐπιθειάσας. ἐπιθαυμάσας, τὸ θεῖον εἰσδεδεγμένος, θεοφορούμενος, ἢ θεοὺς ἐπικαλεσάμενος, καὶ κατευξάμενος. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ καὶ τοῦ θεάζειν. ἀπὸ τοῦ θέω ῥήματος γίνεται θεατής.

Ἐπίθημα. ἀνάθημα. ἀπὸ τοῦ θῶ θήσω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ τίθημι, θέμα ἂν ἦν.

Ἐπικρᾶναι. τῇ κεφαλῇ οἶμαι καταλέγειν, κατανεῦσαι. κραίνω κρανῶ, ἔκρηνα κρᾶναι.

Ἐπιλλίζουσι. διανεύουσιν. ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς διανεύοντας ἰλλεῖν.

Ἐπιπτέσθαι. πετῶ καὶ κατὰ συγκοπὴν πτῶ, ὁ ἀόριστος ἔπτην, ὁ μέσος ἐπτάμην ἔπτασο ἔπτατο,

πτάσθαι καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄ πτέσθαι καὶ ἐπιπτέσθαι. τοῦ πτῆμι ὁ παρακείμενος πέπτακα καὶ πέπταμαι.

Ἐπισκύσαι. τὸ χαλεπῆναι. ἀπὸ τοῦ ἐπισκύνιον καθέλκειν τοὺς χαλεπαίνοντας. ἐξ οὗ τὸ ἐπισκύζονται.

Ἐπισπεῖν καὶ ἐπίσπειν. πᾶς ἀόριστος μονοσύλλαβος εἰς ω̄ λήγων ἐν τῇ συνθέσει τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, ἐὰν ἐπιθῶ, ἐὰν προδῶ. τοῦτο δὲ, ἐὰν ἔχει παρακείμενος μετοχὴν εἰς σ̄ λήγουσαν ὀξύτονον, θεὶς καὶ δοὺς, καί τι ἐὰν εὐκτικὸν εἰς ην̄ λῆγον ἔχει καὶ καθαρεῦον, ὡς τὸ θοίην καὶ δοίην, καὶ ἀπαρέμφατον εἰς ναι, ὡς τὸ θεῖναι καὶ δοῦναι. ἀπὸ γοῦν τοῦ σπῶ τὸ ἐπίσπω οὐκ ἐφύλαξε τὸν αὐτὸν τόνον. θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. μετοχὴ γὰρ εἰς ν̄ λήγουσα παράκειται ὀξυνομένη ἡ σπών, καὶ εὐκτικὸν σποῖμι, καὶ ἀπαρέμφατον σπεῖν καὶ ἐπίσπειν. ἀναδίδωσι δὲ τὸν τόνον καὶ ἐπὶ δευτέρου ἀορίστου ἐπίσπωμεν, καὶ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἐπισχεῖν, εἰ μὲν ἐκ τοῦ σχεῖν, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, εἰ δὲ ἐκ τοῦ ἴσχειν δισυλλάβου, παροξύνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπισπεῖν.

Ἐπίσταμαι. εἴδω τὸ γινώσκω, εἴσω, ῥῆμα παράγωγον ἰσάω ἰσῶ, καὶ ἕτερον εἰς μι ἴσημι, τὸ παθητικὸν ἴσαμαι, πλεονασμῷ τοῦ τ̄ ἵσταμαι. ἐφύλαξε δὲ τὸ π̄, ἐπειδὴ οἱ Ἴωνες ψιλωτικοί εἰσιν.

Ἐπιτέλλεο σημαίνει τὸ προστάσσω. τέλλομαι, 58 a
ἐτελλόμην ἐτέλλου, τὸ προστακτικὸν τέλλου, καὶ κατὰ διάλυσιν τέλλεο καὶ ἐπιτέλλεο.

Ἐπιτεῖλαι καὶ ἐπίτειλον ἀντὶ προστάξαι καὶ πρόσταξον. Ἰώνων γὰρ ἴδιον τὸ τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν λαμβάνειν, ὡς τὸ ἀρκεῖσθαι παρ' ἑοῖσι, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι. ἀντὶ ἀρκοῦ καὶ ἀπέχου.

Ἐπιτετράφαται. ἰστέον ὅτι τὰ δισύλλαβα ῥήματα τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων τὰ τρέποντα τὸ ε̄ εἰς τὸ ο̄ κατὰ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ ἀναδέχεται τὴν

παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος, οἷον λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι. εὑρέθη καὶ κέκλαμμαι. δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ̄ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνων. ἐκεῖνα γὰρ τρέπουσι τὴν παραλήγουσαν, ἤγουν τὸ ε̄ εἰς ᾱ, τρέφω τέτροφα τέτραμμαι τέτραπται, καὶ ἰακῶς τετράφαται, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐτετράμμην ἐτέτραπτο, καὶ ἰακῶς τετράφατο καὶ ἐπιτετράφατο.

Ἔπλεο. ἐκ τοῦ πέλω καὶ ὑπερβιβασμῷ πλέω πλέομαι ἐπλεόμην ἔπλου καὶ κατὰ διάλυσιν ἰωνικὴν ἔπλεο. ἢ καὶ πέλω πέλομαι ἐπελόμην ἐπέλου, καὶ συγκοπῇ ἔπλου, διαλύσει ἔπλεο.

Ἔπληντο. ἔπληντ᾽ ἀλλήλοισιν. ἐκ τοῦ πλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ πλησιάζω ὁ παρακείμενος πέπληκα, ὁ παθητικὸς πέπλημαι ἐπεπλήμην ἐπέπλην, καὶ ἀποβολῇ τοῦ πε ἔπληντο.

Ἐποιχομένην. ἀντὶ τοῦ ἱστουργοῦσαν, ὑφαίνουσαν, οἴχω οἴχομαι οἰχόμενος οἰχομένη.

Ἐπυρακτεόν. πῦρ πυρὸς πυράζω πυρακτὸς καὶ πυρακτῶ ἐπυρακτεόν.

Ἐπῴχατο. ἀπὸ οἴγω οἴξω ᾦχα ᾦγμαι ᾤγμην καὶ ἐπῴγμην, τὸ τρίτον ᾦκτο καὶ ἰακῶς ᾤχατο καὶ ἐπῴχατο, ἀντὶ τοῦ κεκλιμέναι ἦσαν.

Ἐπέχραον. ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπε-
68b σον, ἐβάρυναν. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ χραῦσαι πλεονασμῷ τοῦ ῡ. ἤδη δὲ καὶ ὁ ζαχρηὴς ἐκ τούτου, καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ τὸ ἐνέχραεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον. ἤγουν ἔπληξε τῷ σκήπτρῳ.

Ἐπήρετμοι. οἱ ἕτοιμοι ἐρέσσειν, καὶ ἐπ᾽ αὐτοῖς ὄντες ἐρετμοῖς, καὶ ἀττικῶς εἰπεῖν ἐπίκωποι.

Ἐπενήνοθεν. εἰς μὲν γραφὴν πεζὴν παντη ἐστὶν ἀσυντελὲς, σημαίνει δὲ τὸ ἐπέθεεν καὶ ἐπέτρεχεν. ὥσπερ δέ φασι ἀπὸ τοῦ ἄχος ῥέειν ποταμὸς ἐν Ἅιδου ἀχρέων καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε̄ ἀχέρων, οὕτω καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω ὑπερβιβασθὲν καὶ γενόμενον

ἔθω, πεποίηκε τὸ ἐπενήνοθεν, ὅπέρ ἐστι μέσου παρακειμένου. ἔστι γὰρ ἔθω καὶ μετὰ προθέσεως ἐνέθω, οὗ μέσος παρακείμενος ἤνοθα, ἐξ οὗ τὸ ἐπενήνοθα τῆς πρώτης ἐκείνης προθέσεως τῆς ἐν τῷ ἐνεστῶτι αὐξηθείσης, καὶ μὴ προσλογισθείσης εἰς πρόθεσιν, διὰ τὸ καθ' ἕξιν συγκεῖσθαι. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ καμμύω γέγονεν. ἐνταῦθα γὰρ ἡ κατά πρόθεσις καθ' ἕξιν σύγκειται καὶ οὐ λογίζεται παρακεῖσθαι τῷ μύω ῥήματι, καὶ διὰ τοῦτο λογιζόμενον ὡς ἁπλοῦν οὐκ αὐξάνει ἔσωθεν, ὡς τὰ ἐκ προθέσεως συγκείμενα ῥήματα, ἀλλὰ ἔξωθεν. οὐ γὰρ μόνον κατέμυσε φαμὲν, ἀλλὰ καὶ ἐκάμμυσεν. ἰστέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἤνοθα κανονίζεται καὶ τὸ ἔοργα καὶ ἔολπα καὶ αὐτὰ ὄντα μέσου παρακειμένου. τινὲς δὲ ἐπενήνοθέ φασι ἀντὶ τοῦ ἐπεκινεῖτο, ἀπὸ τοῦ ὄθω τὸ κινῶ κατὰ κλίσιν ὁμοίαν μέσου παρακειμένου.

Ἐπεσβόλον. τοῦτ' ἔστιν ἔπεσιν ὡς βέλεσι βάλλοντα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ βλάσφημον. βλάσφημος γὰρ ὁ βάλλων ταῖς φήμαις λέγεται.

Ἐπαινήσω. οὗ κοινότερον τὸ ἐπαινέσω καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἄλλοις.

Ἐπιπλώσας γίνεται μὲν ἐκ τοῦ πλώω δισυλλάβου ῥήματος. εὕρηται δὲ ἀλλαχοῦ ἐπιπλὼς κατ' ἀποκοπήν.

Ἐπισχερῶ ὀξυτονεῖται μὲν ὁμοίως τῷ ἰῶ, σημαίνει δὲ τὸ κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν εἰχομένως, καὶ ἐφεξῆς, καὶ συναπτῶς, καὶ συνεχῶς. ὡς γὰρ ἐκ τῆς 59 a
ἐπί προθέσεως καὶ τοῦ ἔχω καὶ ἕξω γίνεται τὸ συνεχῶς καὶ τὸ ἐφεξῆς, οὕτως ἐκ τῆς αὐτῆς προθέσεως καὶ τοῦ σχέω σχῶ σύγκειται τὸ ἐπισχερώ. ποιητικὴ δὲ λέξις, κειμένη καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ καὶ ἑτέροις.

Ἔπτατο, ἔπτη καὶ ἔπτατο. πέτω, καὶ κατὰ παραγωγὴν τονικὴν πετῶ καὶ ποτῶ, ὡς ἕω τὸ καθέζομαι ἑῶ, πέλω πολῶ, φέβω φοβῶ, τύπτω τυπτῶ,

κύω κυῶ, ῥίπτω ῥιπτῶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν πτῶ, παράγωγον πτῆμι πτήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπτην ἔπτης ἔπτη, ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐπτάμην ἔπτασο ἔπτατο.

Ἐπέφνομεν, οὗπερ ὁ ἐνεστὼς τριπαθής. ἔπαθε γὰρ διπλασιασμὸν γενόμενος ἐκ δισυλλάβου τοῦ φαίνω πεφαίνω, καὶ ἀντιστοιχίαν δασέος ἀντὶ τοῦ πεφαίνω, καὶ συγκοπὴν ἐν τῷ πέφνω.

Ἐπέμυξάν φησι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη καὶ τὰ ἑξῆς. ἔστι δὲ μύζειν τὸ μεμυκότων χειλέων ἦχον ἀποτελεῖν διὰ τῆς ῥινὸς, ἐξ οὗ καὶ ὁ μυκτήρ.

Ἐράσθην οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, ἦν γὰρ ἂν ἠράσθη, ὡς μακρᾶς οὔσης παραληγούσης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔρω γίνεται ἐράζω ἐράσω ἤρακα ἤρασμαι ἤρασται, ἐραστὸς ἐρατὸς, ἐρατίζω, ἠράσθην, συστολῇ ἐράσθην.

Ἔρδω τὸ πράττω, ἢ τὸ τελῶ καὶ θύω, παρὰ τὸ ῥέζω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἔρζω, καὶ τροπῇ δωρικῇ τοῦ ζ εἰς δ, ἐπειδὴ ἐν ἁπλῇ λέξει σύμφωνον πρὸ τοῦ ζ οὐχ ὁρᾶται, γίνεται ἔρδω. πρόσκειται ἐν ἁπλῇ λέξει διὰ τὸ ἐνζάξαι σύνθετον καὶ μελάνζοφος· ὁ μέλλων ἔρξω τῷ λόγῳ τοῦ ῥέξω, ἵνα φυλαχθῇ τὸ κεχρεωστημένον. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔρξω.

Ἐρεύω ἀπὸ τοῦ ἐρῶ τὸ λέγω ἐρέω, ἐπεκτάσει τοῦ ε καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἐρεύω, ὡς θέω θεύω. ἢ ῥῶ τὸ λέγω ῥέω, ὡς χῶ χέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐρέω καὶ ἐρεύω.

Ἐρεύμενοι. Ἡσίοδος,

καί σε ἔολπα
γηθήσειν βιότοιο ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος.

ἀντὶ τοῦ μεταλαμβάνοντα τοῦ βιότου καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἐκτὸς ἔρας καὶ τῆς γῆς ἐν ἀποκειμένου ὑφαιρούμενοι τὰ λοιπαρὰ τῶν βοσκημάτων. αἱρῶ αἱροῦμαι αἱρούμενοι καὶ ἐρεύμενοι.

Ἐρέχθεον. οὕτως διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος καὶ 59b
φησὶ στεναγμοῦ τινὸς καὶ ποιᾶς φωνῆς ἔμφασιν δηλοῦν καὶ ἴσως παρὰ τὸ ἐρείκω ἐστί. τίθεται δὲ καὶ περὶ φωνῆς ἁπλῶς, οἷον, πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ἐρέχθεον.

Ἐρέφω. κοσμῶ, στεφανῶ. οἱ μὲν, ὅτι πρωτότυπον, οἱ δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρας.

Ἐρέω σημαίνει δευτέρας μὲν βαρυτόνων τὸ ἀπαγγέλλω. ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. περισπωμένως δὲ τὸ ἐρευνῶ ἢ ἀναζητῶ.

Ἐρηρέδαται. ἐρείδω ἐρείσω ἤρεισμαι ἤρεισται καὶ ἐρήρεισται, ἰακῶς ἐρηρέδαται. οἷον, λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται.

Ἐρήρειστο. ἥρμοστο καὶ ἐπέπηκτο. φυλάττει δὲ τὸ ρει διὰ διφθόγγου πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήριστο ἀντὶ τοῦ πεφιλονείκητο. ἔστι δὲ ὅτε καὶ οἱ Δωριεῖς φυλάττουσι τὴν φύσει μακρὰν ἐν τοῖς ἀττικοῖς παρακειμένοις καὶ ὑπερσυντελίκοις, οἷον ὁρῶ ὅρηκα, ὁ ἀττικὸς ὀρώρηκα, καὶ φυλάττεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ φύσει μακρὰ, ὤρηκα ὀρώρηκα.

Ἐρηρότηκα. ἐρωτῶ ἐρωτήσω ἠρώτηκα, καὶ ἀττικὸς παρακείμενος ἐρηρότηκα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἠρωτήκειν καὶ ἠρηροτήκειν, καὶ συστολῇ. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν συστέλλει.

Ἐριδμαίνοντα. ἐρεθίζοντα. ἐκ τοῦ ἐρίζω ἐρίδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, κατὰ παραγωγὴν ἐριδαίνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἐριδμαίνω. ἕτεροι δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρίζω ἐρίσω ἔρισμα, καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ σ εἰς δ, ὡς ὀσμὴ ὀδμὴ, ἴσμεν ἴδμεν, ἔριδμα, καὶ ὡς πῆμα πημαίνω, δεῖμα δειμαίνω, ὄνομα ὀνομαίνω, οὕτως ἔριδμα ἐριδμαίνω.

Ἐριθεύων. δουλεύων, καὶ ἐρίθεια ἡ δούλη. ἀπὸ τοῦ ἐριθεύω. τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔριθος. τοῦτο δὲ σημαίνει τὸν ἐργάτην καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. καὶ τὸ μὲν παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν ἔρα-

θος καὶ τροπῇ ἔριθος, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔριον νήθειν. δύο δέ ἐστιν εἰς θος ὀνόματα βαρύτονα παραληγόμενα τῷ ι, ἔριθος καὶ λέκιθος, ὁ τοῦ ὠοῦ κρόκος. πρόσκειται βαρύτονα διὰ τὸ κάκιθος, ὁ κακιζόμενος.
60a ἐκ τούτου γίνεται ἐριθεύς. ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου.

Ἐῤῥάδαται. ἐκ τοῦ ῥῶ ῥάζω, ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥαδα ἐῤῥασται καὶ ἐῤῥάδαται, ὡς πέφρασται καὶ πεφράδαται.

Ἔροιτο. ἔρω τὸ ἐρωτῶ, ἔρομαι ἐροίμην ἔροιτο.

Ἐῤῥίγησιν. ἀπὸ τοῦ ῥιγῶ ἐῤῥίγουν ἐῤῥίγηκα ἔῤῥιγα, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἐῤῥίγω, ὡς δέδοικα δεδοίκω, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἐῤῥίγω ἐὰν ἐῤῥίγῃς ἐὰν ἐῤῥίγῃσιν, ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθῇ, φοβηθῇ.

Ἐῤῥέθη. ῥῶ ῥήσω ῥέρηκα, ὑπερθέσει ἔῤῥηκα, ὡς ἔῤῥιφα, ἔῤῥημαι ἐῤῥήθην, συστολῇ τοῦ η εἰς ε ἐῤῥέθην, ὡς.εὕρομαι εὑρέθη. τὸ δὲ ἐρήθη ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐρήσω εἴρηκα εἴρημαι εἰρήθην, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἐρήθην.

Ἔρυξαν. ἐκώλυσαν. παρὰ τὸ ἐρύκω ἐρύξω ἔρυξα.

Ἔρχατο καὶ ἔρχαται ἀπὸ τοῦ εἴργω, ἐξ οὗ καὶ εἱρκτὴ, ὁ παρακείμενος εἶρχα εἶργμαι εἶρκται. οἱ δὲ Ἴωνες τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσι τὸ τρίτον ἔρχαται. ὡσαύτως καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἶρκτο καὶ ἔρχατο ἐκθλίψει τοῦ ι.

Ἐρωτῷο. ἐρωτάω ἐρωτῶ ἐρωτάομαι ἐρωτῶμαι, ἐρωταοίμην ἐρωτῴμην ἐρωτάοιο ἐρωτῷο.

Ἐρετμὰ μεταπέπλασται. ἔστι γὰρ ἀρσενικὸν ἐρετμός.

Ἐρχατόωντο κοινῶς παρῆκται. προϋπάρχει μὲν γὰρ ἰωνικὸν τὸ ἔρχατο. ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται τὸ ἐρχατῶ, οὐκ ἀγαθὸν ῥῆμα εἰς πεζὴν γραφήν.

Ἔρξαν. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔργω, οὐ τοῦ δηλοῦντος τὸ πράττω, ὃ καὶ τρισυλλάβως ἐέργω λέγεται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἔοργα, ἀλλὰ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐγκλείω, ἀφ' οὗ τὸ εἴργω τὸ παρ' Ἀττικοῖς δασυνό-

μενον, ὡς ἡ εἱρκτὴ δηλοῖ, καὶ ἡ κάθειρξις. λέγει δὲ καὶ κλανὴν συῶν τὴν ὀξεῖαν βοήν. ἔφθη δὲ καὶ ἐπὶ κυνῶν τὴν λέξιν εἰπεῖν.

Ἐρέων ἔστι μὲν ποιητικὴ λέξις καὶ ἀπ' αὐτοῦ γίνεται τὸ ἐρευνᾶν ἐπενθέσει τοῦ ῡ καὶ τοῦ ν̄, ὁποίῳ τρόπῳ καὶ τὸ ἐλαύνειν ἀπὸ τοῦ ἐλάειν γίνεται.

Ἐρωεῖν ποτὲ μὲν τὸ ὁρμᾶν καὶ προπηδᾶν, 60b
ποτὲ δὲ καὶ ἀναποδίζειν.

Ἔρδειν. προϋπάρχει τὸ ῥέζειν, ἐξ οὗ μεταθέσει καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ζ̄ εἰς δ̄ ἔρδειν γίνεται. Δωριεῖς δὲ ῥέδειν τὸ τοιοῦτό φασιν.

Ἔρειο ἀντὶ τοῦ ἐρώτησον, ἐκ τοῦ ἔρεο πλεονασμῷ τοῦ ῑ διὰ τὸ μέτρον. φησὶ γάρ, ἀλλ' ἴθι Πάτροκλε Νέστορ' ἔρειο ὅντινα τοῦτον ἄγει.

Ἐρμείω. δῆλον ἤδη ἐν ἄλλοις γέγονεν ὡς ἀπὸ τετρασυλλάβου ἰωνικῶς συνεκόπη τοῦ ἐρμεέω, καθὰ καὶ τὸ βορέω ἐκ τοῦ βορεέω δι' εὐφωνίαν.

Ἐρηρέδαται ἰωνικόν ἐστι. γίνεται μὲν συνήθως ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται τρίτου προσώπου τῶν ἐνικῶν ἀποβολῇ δύο στοιχείων καὶ προσθέσει τῆς δα συλλαβῆς. ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνόμασται ὠνομάδαται καὶ τῶν τοιούτων.

Ἐρήσομαι. κανόνισον ἐρέω ἐρῶ, ὁ μέλλων ἐρήσω, καὶ ὁ μέσος μέλλων ἐρήσομαι ἐρήσῃ ἐρήσεται.

Ἐρασθείς. κανόνισον· ἐράζω ἄχρηστον, ἐράω δὲ ἐρῶ εὔχρηστον, ὁ μέλλων ἐράσω ἄχρηστον ἀπὸ τοῦ ἐράζω ἐνεστῶτος, ὁ παρακείμενος ἤρακα, ὁ παθητικὸς ἤρασμαι, ὁ ἀόριστος ἠράσθην, ἡ μετοχὴ ὁ ἐρασθείς.

Ἐῤῥίφθων. κανόνισον· ῥίπτω, ὁ μέλλων ῥίψω, ὁ παρακείμενος ἔῤῥιφα, ὁ παθητικὸς ἔῤῥιμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐῤῥίμην ἔῤῥιψο καὶ τὸ προστακτικὸν ἔῤῥιψο ἐῤῥίφθω.

Ἔῤῥωσο. κανόνισον· ῥώω ῥῶ, ὁ μέλλων ῥώσω, ὁ παρακείμενος ἔῤῥωκα, ὁ παθητικὸς ἔῤῥωμαι ἔῤῥω-

σαι ἔῤῥωται, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐῤῥώμην ἔῤῥωσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔῤῥωσο ἤγουν ὑγιῶς ἔχε, καὶ τὸ ἐῤῥῶσθαι ἀπὸ τῶν αὐτῶν θεμάτων κανονίζεται. ὁ παθητικὸς ἔῤῥωμαι ἔῤῥωσαι ἔῤῥωται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἐῤῥῶσθαι.

Ἐρείομεν. ἀπὸ τοῦ περισπωμένου τοῦ ἐρῶ. ἔχει δὲ παρένθεσιν τοῦ ι. ἐρέομεν γὰρ τὸ ἐντελὲς καὶ παρενθέσει τοῦ ι ἐρείομεν.

61 a Ἔῤῥωγα. κανόνισον· ῥήσσω, ὁ μέλλων ῥήξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥηγα, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω ἔῤῥωγα.

Ἔῤῥω καὶ ἔῤῥε. ἔῤῥω τὸ φθείρω. ἀπὸ τοῦ φθείρω γίνεται φθέῤῥω ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ. ἢ ἐκ τοῦ φθείρω αἰολικῶς φθέῤῥω. οἱ γὰρ Αἰολεῖς πρὸς τὰ ἐπαγόμενα ἀμετάβολα τρέπουσι τὸ ι, ὡς εἴπομεν πολλάκις. ἀφαιρέσει οὖν τῶν καταρχὰς δύο συμφώνων ἔῤῥω, ἡ μετοχὴ ἔῤῥων, ἐνθάδε ἔῤῥον, ὁ παρατατικὸς ἔῤῥον, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔῤῥε.

Ἔρξεις ἀντὶ τοῦ πράξεις. ῥέξω, καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων ἔρξω, τὸ δεύτερον ἔρξεις.

Ἔραμαι χρηστόν ἐστι καὶ Ἀττικοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐράω ἐρῶ. καὶ οὐκ ἄν τις ῥᾷον δείξῃ ὅτι κατὰ τὸ ἵσταμαι γίνεται. τὸ δὲ καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ περιφραστικόν ἐστι τοῦ ἔραμαι.

Ἐῤῥιγε μέσος παρακείμενός ἐστι τοῦ ῥιγέω ῥιγῶ ῥιγήσω ἐῤῥίγηκα. δῆλον δὲ πολλαχόθεν ὡς ἐπὶ μὲν βαρυτόνων ἰσοσυλλαβεῖ ὁ μέσος παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ, οἷον λέλειφα λέλοιβα, πέπεικα πέποιθα. ἀπὸ δὲ περισπωμένων μιᾷ φασι ἐνδεῖ ὁ μέσος τοῦ προτέρου, οἷον δουπῶ δεδούπηκα, οἷον δεδουπότος Οἰδιπόδαο. κτυπῶ ἐκτύπηκα ἔκτυπα, οἷον ἔκτυπε μητιέτα Ζεύς. τοῦτο δέ τινες τὸ ἔκτυπε καὶ δεύτερος ἀόριστος φασί. ἔστι γὰρ ἀληθῶς ὥσπερ ἔδουπον, οὕτω καὶ ἔκτυπον, κατὰ τὸ ἔχραισμον καὶ τὰ

ὅμοια. ἀντιβολῆσαι δὲ καὶ νῦν τὸ συναντῆσαι καὶ ἄντην τὰς ὄψεις βαλεῖν. παρὰ μέντοι τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἱκέσιος ἡ λέξις καὶ σημαίνει τὸ ἄντην καὶ πρὸ ποδῶν τινος ῥίπτεσθαι.

Ἐρηρέδαται. ἔστι μὲν ἰωνικὸν, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τρίτου ἑνικοῦ τοῦ ἐρήρεισται, ἀποβολῇ τοῦ σ̄ τῆς ληγούσης καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης ἐρήρεται, καὶ πλεονασμῷ τῆς δα συλλαβῆς ἐρηρέδαται. ὁμοίως τὸ ὠνόμασται ὠνόμαται ὠνομάδαται. τοιαῦτα δὲ καὶ τὸ πέφρασται πεφράδαται, καὶ ἐσκεύασται ἐσκευάδαται παρ' Ἡροδότῳ, οἷον, τὰ προπύλαια ἐσκευάδαται. εἰ δὲ γράφεται ἐληλέδαται, οὕτω γὰρ ἔχουσι τῶν ἀντιγράφων τινὰ, καὶ λέγεται καὶ ἐπὶ 61b τοιούτου σημαινομένου ἡ λέξις, ὡς τὸ καὶ ἕρκος ἐλήλαται, καὶ ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἤλασε πόλει, ἐκ τοῦ ἐλήλαται τηνικαῦτα γίνεται παθητικοῦ παρακειμένου τὸ ἐληλέδαται ἐπενπεθέντων πρὸ τοῦ ᾱ τῆς παραληγούσης τοῦ ε̄ καὶ τοῦ δ̄, ὁμοίως τῷ ἀκηχέδαται ἤγουν λελύπηνται καὶ τοῖς τοιούτοις. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐρηρέδαται θεματικὸν ἔχει τὸ δ̄ ἐκ τοῦ ἐρείδω, ἑξῆς δὲ τὸ ὠνομάδαται, πεφράδαται, ἐσκευάδαται ἀπὸ συγγενείας ὥρμηνται τῆς τοῦ ζ̄ πρὸς τὸ δ̄, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνομάζω, φράζω, σκευάζω. τῆς δὲ τοῦ ζ̄ καὶ δ̄ πρὸς ἄλληλα μεταχωρήσεως παραδείγματα μυρία, ὧν κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ τὸ ὀζμὴ ὀδμὴ, ἴζμεν ἴδμεν δωρικῶς, φράζω ἀφραδὴς, ἀναλόγως δὲ καὶ ἀριφραδὴς τὸ ἐπίθετον καὶ Ἀριφράδης βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τὸ κύριον. ἔτι δὲ καὶ ἐρίζω ἐρίδω ἄχρηστον, ἀφ' οὗ ἐν χρήσει τὸ ἐριδμαίνω καὶ τὸ ἐριδαίνω, καὶ γυμνάζω γυμνάδω, καὶ διπλασιασμῷ αἰολικῷ καὶ δωρικῷ γυμνάδω.

γυμνάδομαί τε καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.

Ἔρχατο ἰωνικὸν καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ εἴρκτο τρίτου προσώπου ἰωνικοῦ, καθὰ καὶ εἰλίχατο ἐκ τοῦ εἴλικτο, οἷον εἰλίχατο.

Εἴργω. ὁ παθητικὸς παρακείμενος εἷργμαι, τὸ γ εἷρκται καὶ ἰωνικῶς εἵρχαται καὶ ἔρχαται. ὡσαύτως καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἷρκτο καὶ ἰωνικῶς ἔρχατο.

Ἔῤῥε καίριον ὂν δὶς ἐλέχθη κατὰ θυμικὴν διάθεσιν. ἑρμηνεύουσι δὲ αὐτὸ οἱ Ἀριστάρχειοι.

Ἑστηκώς. ἑστήκω ἑστήξω ἕστηχα ἕστηκα ἑστηκὼς, ἀποβολῇ τοῦ κ ἑστηώς. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἵστημι.

Ἐστόβεον. ἐλοιδόρουν, ὕβριζον, ἀπὸ τοῦ ἐστόμενον, τὸ διὰ στόματος λέγειν. στοβῶ γὰρ τὸ στομῶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β.

Ἑστῶσα. κανόνισον· ἵστημι, μέλλων στήσω, παρακείμενος ἕστακα, ὁ μέσος ἕσταα. ἢ ἑστήκω ἑστήξω ἕστηχα, καὶ μέσος ἕστηκα ἑστηκὼς καὶ συγκοπῇ ἑστώς. ἡ μετοχὴ ἑσταὼς, ἀφ' οὗ ἑσταυῖα, οὗ τὸ οὐδέτερον τὸ ἑσταὸς διὰ τοῦ ο μικροῦ, κατὰ κρᾶσιν δὲ ἑστὼς, τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστῶσα, τὸ οὐδέτερον διὰ τοῦ ω μεγάλου. αἱ γὰρ πάθος δεχόμεναι μετοχαὶ ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν διὰ τοῦ ωσα, οἷον μεμῶσα, βεβῶσα, γεγῶσα, ἑστῶσα, τὸ δὲ οὐδέτερον διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον μεμὼς, βεβὼς, γεγὼς, ἑστώς. αἱ δὲ μὴ πάθος ἔχουσαι τὸ θηλυκὸν διὰ τοῦ υια ποιοῦσι, οἷον μεμαυῖα, τετυφυῖα, τὸ δὲ οὐδέτερον διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον μεμαὸς καὶ τετυφός.

62 a

Ἔστω. ἔω τὸ ὑπάρχω παράγωγον ἐμὶ, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐμὲν, ὅπερ γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ ἐσμέν. ἀπὸ τοῦ ἐμὲν τὸ προστακτικὸν ἔθι ἀναλόγως, ἐπειδὴ εἰς σ ὀξύτονος ἡ μετοχὴ καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, εἷς ἔντος, οἷον παῖδά τε ἔντα ἀντὶ ὄντα. πλεονασμῷ τοῦ σ ἴσθι. ἅμα γὰρ τῷ πλεονασμῷ τρέπουσι τὸ ε εἰς ι, οἷον ἔχω ἴσχω. τοῦτο τὸ ἴσθι κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ὀφειλόμενον ἀνελάβετο ε καὶ γέγονεν ἔστω, τὸ δυϊκὸν ἔστον ἔστων, τὼ δ' αὐτοὶ μάρτυροι ἔστων. ἕτεροι δὲ οὕτως. εἶμι εἶν εἷς ἔντος ἴθι ἔτω, ὅπερ τροπῇ τοῦ ε εἰς η γίνεται ἤτω· προσλαβὸν δὲ τὸ σ ἔστω καὶ ἤστω. αἱ

δὲ λοιπὸν οὕτως. ἕω ἕσω ἧκα ἄχρηστος, ἧμαι ἥμην ἧσο, τὸ προστακτικὸν ἕσο τὸ ὕπαρχε, τὸ τρίτον ἕτω καὶ πλεονασμῷ ἕστω. οὐ καλῶς δέ. τὸ γὰρ γ̄ πρόσωπον παθητικοῦ προστακτικοῦ ἀπὸ τοῦ ὑπερσυντελίκου οὐ διὰ ψιλοῦ τοῦ τ̄, ἀλλὰ δασέος ἤγουν τοῦ θ̄ γράφεται.

Ἑστόν. ἄμφω δὲ νεοτέρω ἑστόν. τὸ δυϊκὸν ἑτὸν καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ ἑστόν.

Ἕς. ἵημι τὸ πέμπω, ἥσω, ἧν, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἕς. σημείωσαι τὸ θὲς, δὸς, ἕς.

Ἐσάλευσεν. ἐκ τοῦ σάλος. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπὶ μὲν νεῶν, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς· ὀλίγα μὲν καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει. τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἐπεσάλευσαν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων· ἐφ' ἑνὶ τῶν παίδων τὰς ἐλπίδας ἐσάλευεν.

Ἔσαν. τῷ οἱ ἔσαν κήρυκες. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς εἶν, ἔμεν ἔτε ἔσαν.

Ἔσεαι. ἐκ τοῦ ἔσεται τρίτου προσώπου ἀποβολῇ τοῦ τ̄, μεταγομένου εἰς δεύτερον κατ' Ἴωνας. οἱ 62b
δὲ ἐκ τοῦ ἔσῃ, καὶ διαλύσει ἰωνικῇ τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ, καὶ συναιρέσει τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ῑ προσγεγραμμένου εἰς τὴν αι δίφθογγον ἔσεαι.

Ἔσευα. ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὁρμῶ γίνεται σέω παράγωγον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ σεύω, ὁ ἀόριστος ἔσευσα, ἀποβολῇ τοῦ σ̄ ἔσευα, ὡς ἄλευα. ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσευα βαλών. ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς σεύομαι σεύονται.

Ἔσθω. παρὰ τὸ ἕθω ἑστὸς, ὡς βιβάζω βιβαστὸς, ἐγείρω ἐγερτὸς, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ βιβαστὸς βιβάσθω, καὶ ἐγερτὸς ἐγέρθω, οὕτως ἑστὸς ἕσθω.

Ἐσθῶ περισπώμενον ἐπὶ τοῦ ἐνδύομαι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐσθίω. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι, ὁ μέλλων ἐσθήσω, ἡ ἔσθησις ἐσθήσεως. ἐν ἐσθήσεσι ἀστραπτούσαις.

Ἐσκευωρῆσθαι. κατεστοχᾶσθαι, ἐπιβεβουλεῦσθαι, ἀπὸ τοῦ σκευωρῶ. τοῦτο ἀπὸ κεύθω, ὃ σημαίνει τὸ κρύπτω, πλεονασμῷ τοῦ σ̄, ἐκβολῇ τοῦ θ̄.

Ἐσκίδναντο. σκιδνῶ τὸ διασκορπίζω, σκίδνημι σκίδναμαι ἐσκιδνάμην ἐσκίδναντο.

Ἐσκοροδισμένος. παροξυμένος. ἀπὸ τῶν σκορόδων. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα.

Ἐσπαθημένος. πεπυκνωμένος. ἀπὸ τῶν κατακρουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην, καὶ ἐσπάθα ἀντὶ ἐσπατάλα, ἔφθειρε τὰ οἰκεῖα.

Ἐσεῖται. ἔω ἔσω καὶ ἔσσω, ποιητικὸν, ἔσσομαι ἔσσεται καὶ ἐσεῖται δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς ἐκβολὴν ποιοῦντες τοῦ σ̄ πλεονάζουσι τὸ ῑ καὶ περισπῶσιν, οἷον πλευσεῖται, ῥασεῖται, ἐσεῖται. οὔ οἱ ἐσεῖται ἄρκιον.

Ἔσσυται καὶ ἐσσυμένος ἀντὶ τοῦ ἐφορμεῖται, ἐπιθυμεῖ. φεῦγε μάλ' εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται. ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὁρμῶ παράγωγον σύω σύσω σέσυκα σέσυμαι σέσυται, καὶ ἐν ὑπερθέσει ἔσσυται, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐσσυμένος.

Ἔσταν. ἔστησαν, ὁ ἀόριστος δεύτερος κατὰ συγκοπὴν ἔσταν.

63a Ἕστασαν. τοῦτο μὲν δασύνεται, ὅτι ἐκ τοῦ ἑστήκεισάν ἐστι κατὰ συγκοπήν. τὸ δὲ τοὺς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν ψιλοῦται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἔστησάν ἐστιν.

Ἐστιχόωντο. ἐκ τοῦ στίχω τὸ ἐν τάξει πορεύομαι γίνεται στίχος, καὶ ἐκ τούτου στιχῶ στιχήσω δευτέρας συζυγίας καὶ στιχίζω τὸ στίχους ποιῶ, καὶ λοιπὰ ἐκ τοῦ στιχῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι, ἐστίχαον, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς στιχάομαι στιχῶμαι, ἐστιχαόμην ἐστιχώμην, τὸ γ̄ τῶν πληθυντικῶν ἐστιχῶντο, πλεονασμῷ τοῦ ō ἐστιχόωντο. τὸ στίχω ἀπὸ τοῦ στίζω, ἀφ' οὗ καὶ στιγμή. ὁ μέλλων στίξω, ἔστιχα, στιχῶ καὶ στίχος, στοιχεῖον.

Ἔστησα ψιλοῦται, διότι πέφυκεν ὁ ἀόριστος ἀποβάλλειν τὸ ε̄, οἷον ἔστησα στῆσα, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ παρακειμένου δασυνομένου, ὁ ἀόριστος ψιλοῦται. ἢ ὅτι ὁ μὲν παρακείμενος ἐκ τοῦ ἑστήκω ὢν δασύνεται, ὁ δὲ ἀόριστος ἐκ τοῦ ἵστημι ψιλοῦται. προέρχεται γὰρ ἀποπίπτει τὸ ε̄.

Ἑστηκώς. ἑστήκω ἑστήξω ἕστηχα ἕστηκα ἑστηκὼς, ἀποβολῇ τοῦ κ̄ ἑστηώς. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἵστημι.

Ἐσυνῆκεν ἀττικῶς κλίνεται ὡς τὸ παροινῶ πεπαρώνηκα καὶ ἐνοχλῶ ἠνώχληκα.

Ἐσφηκώμην. ἐσφιγμένον, ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ τὸ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι. ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. καὶ Ὅμηρος, χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Ἔσφαξαν. ἐκ τοῦ φῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ φονεύω γίνεται φάζω, ὡς βῶ βάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ σφάζω σφάξω.

Ἐσχατιόωντα. ἐσχατιόω ἐσχατιῶ ἐσχατιῶντα καὶ ἐσχατιόωντα. σημαίνει ἔσχατον ὄντα καὶ πεπλανημένον, καὶ παρὰ τὰ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα. καὶ Ἐσχατιώντης λίμνη μετὰ ἰσθμὸν, ὅτι πολλοὶ ὢν ἀπὸ Θρᾴκης σὺν Εὐμόλπῳ στρατευσαμένων ἐν αὐτῇ λουσάμενοι ἀπέθανον, ὥσπερ ἐσχάτῳ λουτρῷ λουσάμενοι. ἢ ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος θυγατρὸς Ἐσχατιώτιδος, ἥτις ἐγκατῴκησε, Ποσειδῶνος αὐτῇ χρησαμένου.

Ἐσσὶ ποιητικὸν μέν ἐστι καὶ εἰς λογογραφίαν 63b
οὐ χρήσιμον, παράγεται δὲ οὕτως. ἔστι ῥῆμα ἔω δηλοῦν ὕπαρξιν, ἐξ οὗ κατὰ παράγωγὴν τροπῇ τοῦ τέλους εἰς μι γίνεται ἐμὶ τὸ ὑπάρχω, ὃ προσλαβὸν τὸ ι̅ γίνεται εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. ἐκ τούτου τοῦ ἐμὶ τροπῇ τῆς μι εἰς σ τῷ λόγῳ τῶν εἰς μι ἐνεστώτων γίνεται δεύτερον ἒς, καὶ ἐπεὶ οὐδέποτε ῥῆμα μονοσύλλαβον συστέλλεται χωρὶς τοῦ θὲς, δὸς, ἒς, ἀνάγκη ἐκταθῆναι τὸ ἒς, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχεις, καὶ γενέσθαι μακρὸν φύσει, ἢ θέσει. ἀλλὰ φύσει μακρὸν οὐκ ἔστι γενέσθαι. ἢ γὰρ τὸ ε̄ εἰς η̄ τραπήσεται, συνεμπίπτει τῷ

ἧς ἀντὶ τοῦ ἔφης, ἢ τὸ ῑ προσλήψεται καὶ γενήσεται εἷς, ἀλλὰ τοῦτο προκατελήφθη δεύτερον πρόσωπον εἶναι τοῦ εἶμι, ὃ δηλοῖ τὸ ἔρχομαι, ὡς τὸ, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν. ἀνάγκη οὖν, ἐπεὶ οὐ δύναται φύσει ἐκταθῆναι, γενέσθαι κἂν γοῦν θέσει μακρὸν, καὶ τοίνυν διπλασιαζομένου τοῦ σ̄ γίνεται τὸ ἐσσ. ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε λέξις ἑλληνικὴ εἰς δύο σύμφωνα καταλήγει διὰ τὸ δυσεκφώνητον, πλεονάζει τοῦ ῑ καὶ γίνεται ἐσσὶ, καὶ οὕτως ἀναπληροῦται τὸ λεῖπον διὰ τῆς τοῦ ῑ ἐκτάσεως. ἔστι δὲ μονῆρες τὸ ῥῆμα. οὐδὲν γὰρ τῶν δευτέρων προσώπων εἰς ῑ λήγει, διὸ οὐδὲ ἐφελκυστικόν ποτε τοῦ ν̄ γίνεται, ὡς τὸ τίθησι καὶ δίδωσι καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐστόν. δεύτερον δυϊκὸν, ὀξύνεται μὲν ἀκολούθως τῷ εἰμὶ ἐσσὶ καὶ τοῖς ἑξῆς, ἕως τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. ἔχει δὲ τὸ ε̄ ἐν τῇ παραληγούσῃ ποιητικῶς τε καὶ ἄλλως αἰτιατικῶς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐσσὶ καὶ ἐστὶ καὶ ἐσμὲν καὶ ἑξῆς, καὶ καινὸν οὐδὲν, εἴ γε καὶ τὸ ἤτην ἤγουν ὑπαρχέτην μετὰ τοῦ σ̄ ἐστὶν ἐν τῷ ἀδελφὼ ἤτην ἤγουν ἀδελφοὶ ὑπῆρχον.

Ἔστων ἢ ἐκ τοῦ ἔστωσαν συγκέκοπται ἢ ἐκ τοῦ ἔστω τρίτου ἑνικοῦ γέγονε προσλήψει τοῦ ν̄.

Ἔστω. κανόνισον· εἰμὶ τὸ ὑπάρχω καὶ ὁ παρατατικὸς ἦν, ἡ μετοχὴ εἷς ἔντος, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔθι, τὸ γ' ἔτω, καὶ προσθήκῃ τοῦ σ̄ ἔστω καὶ ἔστωσαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ὃ καὶ ἔστων γράφεται.

64 a Ἐσεῖται. ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων ἔσω, ὁ μέσος μέλλων πρῶτος ἔσομαι ἔσῃ ἔσεται. οἱ δὲ Δωριεῖς ἐν τοῖς παθητικοῖς προστιθέασι τὸ ῑ καὶ περισπῶσι, πλεύσεται πλευσεῖται, ἔσεται ἐσεῖται.

Ἔσσο τὸ ἐνεδέδυσω. τὸ θέμα εἶμι, ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἧκα, ὁ παθητικὸς ἧμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἥμην καὶ ἔμην ἰωνικῶς, τὸ δεύτερον ἔσο καὶ διπλασιασμῷ τοῦ σ̄ ἔσσο.

Ἔσβη. σβέω σβῶ ἔσβεσα, ὁ δεύτερος ἔσβον, ὁ παθητικὸς ἔσβην ἔσβης ἔσβη.

Ἔστιν. ἡ παραγωγὴ οὕτω σκευωρεῖται τῷ τεχνικῷ. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, οὗ ἀκολούθως τροπῇ τῆς μι εἰς σι τὸ τρίτον εἰσὶ, κατὰ τὸ τίθημι τίθησι καὶ τροπῇ δωρικῇ τοῦ σ εἰς τ εἰτὶ, ἵνα τὴν πρὸς τὸ πληθυντικὸν συνέμπτωσιν ἀποφύγῃ, ἀποβολῇ δὲ τοῦ ι ἔτι καὶ προσθήκῃ τοῦ σ ἐστὶν, ἵνα ὁπωσοῦν ἡ παραλήγουσα μηκυνθῇ. τὰ γὰρ εἰς μι μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι ἐν τοῖς ἑνικοῖς. δύναται δὲ τὸ ἐστὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐσσὶ δευτέρου προσώπου εἶναι, ἢ τροπῇ τοῦ δευτέρου σ εἰς τ, ἢ ἀπελεύσει μὲν ἐκείνου, ἀντενθέσει δὲ τοῦ τ.

Ἔσκε δοκοῦν κοινότερον ἀπὸ τοῦ ἔω ἔσω ἔσκω γίνεσθαι, Ἡρακλείδης ἄλλως σκευωρεῖ εἰπὼν οὕτως· ὥσπερ φιλῶ ἐφίλουν ἐφίλεις ἐφίλει καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίως, οὕτω καὶ ὦ οὖν εἰς εἶ, τὰ ὑπαρκτικά. τοῦτο δέ, φησι, πεποίηκε φανερὸν Ὅμηρος διὰ τοῦ ἔσκω δωρικοῦ ῥήματος. Δωριέων γὰρ τὰ εἰς ει δίφθογγον περατούμενα ἐν παρατατικῷ χρόνῳ ἐπὶ τρίτου προσώπου κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ι ἐκφερόντων, μετὰ προθέσεως τριῶν στοιχείων, οἷον ἐφίλει ἐφίλεσκεν, ἐνόει ἐνόεσκεν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ προειρημένου εἶ ἔσκε φησὶ, ἀφελὼν τὸ ι καὶ τρία στοιχεῖα προσθεὶς, ἤγουν τὸ κ καὶ τὸ σ καὶ τὸ ε. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἡρακλείδης.

Ἔσκε. ὡς παρὰ τὸ ἔφερον φέρεσκον καὶ παρὰ τὸ ἔλεγον λέγεσκον, οὕτω παρὰ τὸ ἔω ἔσκον ἔσκε. τὸ δὲ ἔον ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω.

Ἑσταότα εὑρίσκεται γραφόμενον καὶ ἑστεότα, καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν κατ' αὐτὸ Ἡρακλείδης γράφει ὡς αἱ ὁμοφωνίαι τῶν ῥημάτων διαλανθάνειν 64b ποιοῦσι καὶ θέματα καὶ κλίσεις, οἷον πολλάκις ἑνὸς παρατατικοῦ πολλοὶ ἐνεστῶτες εὑρίσκονται, ἑνὸς δέ φημι ἐν φωνῇ μόνῃ νοουμένου, καὶ μὴ ἐν γραφῇ.

καὶ μᾶλλον εἰ καὶ πνεῦμα διάφορον εἴη αὐτῷ. τοῦ γοῦν εἶκα παρακειμένου δυσὶ πνεύμασι χρωμένου εἰσὶν ἐνεστῶτες, εἰ μὲν ψιλοῦται, ἔθω, οἷον, ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. αἴδω, οἷον, αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. αἴθω τὸ καίω, αἴσθω, ἄδω, ἔδω τὸ ἐσθίω. δασυνομένου δὲ ἐνεστὼς ἂν γένοιτο ἥδω καὶ ἕζω καὶ ἕω, οὗ σύνθετον τὸ ἀφῆκα, καὶ ἥκω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἵημι, καὶ οὕτω μὲν παρακειμένου ἑνὸς πολλοὶ ἐνεστῶτες εὕρηνται, ἑνὸς δὲ αὖθις ἐνεστῶτος παρακείμενοι πολλοὶ, ὡς ἐπὶ τοῦ φιλῶ καὶ γηθῶ, ἐφ' ᾧ εἷς μὲν παρακείμενος ὁλόκληρος πεφίληκα, γεγήθηκα, οἷς, φησὶ, καὶ Ὅμηρος χρῆσθαι εἴωθεν ἐφ' ἑτέρων ῥημάτων, ὡς ὅτε ἐκ τοῦ τετύχηκα τετύχηα λέγει, διὰ πρύσιον τετυχηώς. τέταρτος δέ φησι παρακείμενος τοῦ φιλῶ πεφίλεια, πρὸς ὃν Ὅμηρος ἔγραψε τὸ νεκύων κατατεθνειώτων, ἐκ τοῦ τέθνεια παρακειμένου. πέμπτος παρακείμενος ἐκ τοῦ πεφίλεια ὁ πεφίλεα δίχα τοῦ ῑ, οὗ πρὸς ἀκολουθίαν τὸ ἑστεότ' ἐν Ἀΐδαο, ἀπὸ τῆς ἑστεὼς φησὶ μετοχῆς τοῦ στῶ ῥήματος. πολλάκις δέ, φησι, ὑπαλλάττουσι καὶ ἕκτην διαφορὰν παρακειμένων ἐκ τοῦ ε̄ εἰς τὸ ᾱ. τὸ γοῦν ἕστεα ἕσταα λέγουσιν, ἀφ' οὗ μετοχὴ ἑσταώς. τοῦτο δέ, φησι, ἡ μετάπτωσίς ἐστι τοῦ ε̄ εἰς ᾱ ἰωνικῶς, ἢ τοῦ η̄ εἰς ᾱ. κατὰ δὲ τὸ ἕσταα ἑσταὼς γίνεται καὶ δεδαὼς ἐκ παρακειμένου τοῦ δέδαα. οὕτω δὲ καὶ βεβαὼς καὶ μεμαὼς καὶ γεγαὼς καὶ ἄλλα. ἐν τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης καὶ τὸ πεπαθυῖα διασαφῶν, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται παρ' Ὁμήρῳ, λέγει ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ὧν αἱ μετοχαὶ εἰς ων ὀξύτονοι, οἷον τύχω τυχὼν, εὕρω εὑρὼν, ὁμοίως τοῖς περισπωμένοις ὁριστικοῖς κατὰ τὸν παρακείμενον κλίνεται, οἷον τετύχηκα εὕρηκα, ἐξ ὧν μετοχαὶ τετυχηκὼς, εὑρηκώς. οὐκοῦν καὶ τοῦ πάθω παθὼν κίνησις ὁμοία, πεπάθηκα πεπαθηκὼς, θηλυκὸν πεπαθηκυῖα. ὥσπερ δὲ λεα λεκηκὼς λεληκὼς, γεγηθηκὼς γεγηθὼς ἰωνικῇ συγκοπῇ, οὕτω καὶ πεπαθηκὼς πεπαθὼς, οὗ θηλυκὸν πεπα-

θυῖα. σημείωσαι δὲ ἐν τοῖς προειρημένοις τὸ ἐν φωνῇ μόνῃ καὶ μὴ ἐν γραφῇ, ὃ δηλοῖ παρακείμενον φωνούμενον μὲν ἀκολουθίᾳ κλίσεως καὶ νοήσει μόνῃ, μὴ γραφόμενον δέ, ὡς ἄχρηστον δηλαδὴ καὶ ἀνέξοιστον, ὡς Ἡρακλείδης φησί.

Ἐτελείετο. ἀπὸ τοῦ τελῶ τελείω, ὡς κιχῶ κιχείω, νικῶ νικείω, ἀπὸ ἐνεστῶτος. ἀπὸ δὲ μέλλοντος, δράσω δρασείω, ὄψω ὀψείω, τελείομαι ἐτελειόμην ἐτελείου ἐτελείετο. ἢ ἐκ τοῦ ἐτελεῖτο πλεονασμῷ τοῦ ε̄.

Ἐτετύφειν. δεῖ γινώσκειν ὅτι οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελίκου ε̄ῑ δίφθογγον ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ᾱ προσφέρουσιν, οἷον ἐτετύφειν ἐτετύφεα καὶ ἐπεποιήκεα τοῦ ν̄ ἀποβληθέντος, ἐπειδὴ τὸ ᾱ ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν̄, οἷον Ξέρξην Ξέρξεα. τὸ γὰρ μοῦσα μοῦσαν καὶ ἔτυψα ἔτυψαν ἀπὸ κλίσεως ἔχουσι τὸ ν̄. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ προσώπῳ εἰς δύο ε̄ε̄ διαλύουσιν, οἷον ἐτετύφει ἐτετύφεε. διὰ τί δὲ ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου διαλύουσιν οἱ Ἴωνες τὴν ε̄ῑ δίφθογγον εἰς ε̄ καὶ ᾱ, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου προσώπου πάλιν ποιοῦσι τὴν διάλυσιν εἰς δύο ε̄ε̄, καίπερ τοῦ δευτέρου προσώπου εἰς ε̄ῑς̄ λήγοντος; ἐπειδὴ τὸ ᾱ χαρακτηριστικόν ἐστι τοῦ πρώτου προσώπου, οἷον ἔτυψα, τὸ δὲ ε̄ τοῦ τρίτου προσώπου ἐστὶ χαρακτηριστικόν. εἰς δὲ τὸ τρίτον πρόσωπον πάλιν ποιοῦσι τὴν διάλυσιν εἰς δύο ε̄ε̄ οἱ Ἴωνες, ἐπειδὴ γνησία ἐστὶν ἡ διάλυσις τῆς ε̄ῑ διφθόγγου εἰς δύο ε̄ε̄, οὐ μέντοι εἰς ε̄ καὶ ᾱ. καὶ γὰρ τὰ δύο ε̄ε̄ συναιρούμενα τὴν ε̄ῑ δίφθογγον ἀποτελεῖ, οἷον Πηλέες Πηλεῖς. ὀφείλει οὖν εἰς ἐκεῖνα ἀναλυθῆναι, ἐξ ὧν καὶ συνέστηκεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ διαλυθέντα ἰωνικῶς συναιροῦσιν Ἀθηναῖοι καὶ ποιοῦσιν εἰς η̄, ἐπεποίηκα λέγοντες ἐπεποιήκη. ὅθεν τὸ ἐκεχήνεα ἐκεχήνη λέγουσιν Ἀθηναῖοι, κιρνοῦντες τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄, ὡς Ἀριστοφάνης, ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. ἐφυλάχθη δὲ ἡ συναίρεσις καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν δύο ε̄ε̄ εἰς 65b

ῃ, ἐπειδὴ τὰ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν ἰσοσυλλαβεῖ αὐτῷ, οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτεν. εἰ οὖν τὸ πρῶτον δι' ἑνὸς φωνήεντος ἐκφέρεται κατὰ τὴν λήγουσαν, οἷον ἐκεχήνη ἐγώ, δῆλον ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου δι' ἑνὸς φωνήεντος ἔσται.

Ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ τίθημι ἐτίθην ὁ παρατατικός. καὶ κατὰ μὲν πρῶτον πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ εἰς μι ἐνεστῶτος, τὰ δὲ δεύτερα καὶ τρίτα διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ τῶν περισπωμένων, οἷον ἐτίθεις ἐτίθει, ἀφίεις ἀφίει, ὡς ἀπὸ τοῦ τιθῶ καὶ ἀφιῶ.

Ἐτύχθη ἀπὸ τοῦ τεύχω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε, καὶ τὸ κακὸν τυκτὸν ἀλλοπρόσαλλον, καὶ γυναικὸς ἀντιτέτυξο.

Εὐτείχεον ἰωνικῶς κεκίνηται ἀπὸ τοῦ τεῖχος τείχεος εὐτείχεος, ἄλλως μέντοι τὸ κοινὸν εὐτειχέα ἦν ἄν. ὡς γὰρ σθένος εὐσθενής, βέλος ὀξυβελής, οὕτω καὶ τεῖχος εὐτειχής, οὗ ἡ αἰτιατικὴ εὐτειχέα.

Ἐτετύκοντο. τεύχω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτυχον, ὁ μέσος ἐτυχόμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐτύχοντο, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ ἐτετύκοντο.

Εὔαδεν. ἔστιν ἅδω τὸ σημαῖνον τὸ ἀρέσκω, τούτου ὁ μέσος παρακείμενος ἧδα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧδον, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η εἰς ε καὶ α ἔαδον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ εὔαδον εὔαδες εὔαδε. ἢ παρὰ τὸ ἥδω ὁ πρῶτος ἀόριστος ἇδον ἇδες ἇδεν, οἷον, ἇδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. τῷ ἇδε προσῆλθεν ἡ ευ δίφθογγος καὶ γίνεται εὔαδεν.

Εὐμελίω. εὐμελίας εὐμελίου εὐμελίεω, ὡς Ἀτρείδεω, καὶ συγκοπῇ εὐμελίω, ὡς Αἰνείεω Αἰνείω καὶ Ἀσίεω Ἀσίω. γράφεται καὶ κατὰ διάλυσιν τῆς ευ διφθόγγου εἰς ε καὶ υ.

Εὐοχθέων σημαίνει τὸ χαίρων. Ἡσίοδος, *εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ*, τουτ' ἔστι πλήθων τῆς ὀχῆς. ὀχὴ γὰρ ἡ τροφὴ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ, ὄχθος λέγεται ὁ κόπος, εὐοχθέων δὲ ὁ καλῶς 66 a ἔχων τοῦ κόπου, τουτ' ἔστιν ὁ εὐκεκοπιακώς. ἢ ἄχθος λέγεται ἡ λύπη, εὐαχθέων δὲ τοὐναντίον ἡ χαρὰ, τοῦτ' ἔστιν οὕτως ἔχων καὶ χαίρων. καὶ πλήθω τὸ τοῦ καρποῦ εὐαχθέστερον. παραγένη ἐπὶ τὸν καθαρὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος.

Εὐπλίσσοντο. καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον. πλίσσεσθαι γὰρ τὸ βάδην διαβαίνειν, καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφοκλῆς, οἷον *δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλὶξ εἰληφότε*, περιβάδην.

Εὐσέλμοιο ὄνομα σύνθετον ἐκ τοῦ ἐΰσελμος. τοῦτο ἐκ τοῦ σελλὶς καὶ σημαίνει τὴν καθέδραν, καὶ σέλλα, ἡ γενικὴ σελλίδος, καὶ ῥῆμα σελλίζω κατὰ παραγωγὴν, σέλλισμα καὶ σέλμα συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ος, ὡς σχῆμα εὔσχημος, γίνεται εὔσελμος. ἢ ἑῶ τὸ καθέζομαι, ἕημι ἕεμαι ἕμα, πλεονασμῷ τοῦ λ ἕλμα, προσθέσει τοῦ σ σέλμα, ἐξ οὗ καὶ σελλίον καὶ σέλλα, καὶ μετὰ τοῦ εὖ μορίου εὔσελμος καὶ διαλύσει ἐΰσελμος.

Ἐΰς, ὁ ἀγαθός. ὡς παρὰ τὸ ἥδω ἡδὺς, καὶ βρίθω βριθὺς, οὕτω παρὰ τὸ ἕω τὸ ὑπάρχω ἐΰς. τὸ γὰρ ἀγαθὸν βέβαιον καὶ ἑδραῖον ὑπάρχει. ἢ παρὰ τὸ ἕω τὸ εὐφραίνομαι καὶ ἥδομαι, *ἐπεί με πρῶτον ἕασας*. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι παρὰ τὸ ἕω γίνεται ἐὸς ὁ ἀγαθὸς, τὸ θηλυκὸν ἐή, ἀφ' οὗ τὸ *θεοὶ δοτῆρες ἐάων*. ἐκ δὲ τοῦ ἐὸς γίνεται ἐΰς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἠΰς.

Εὖσαι τὸ φλογίσαι, ἀπὸ τοῦ εὔω. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ θῦσαι.

Εὐφρόνη ἡ νὺξ παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ, καὶ ὁ χρησμὸς, νὺξ καὶ βουλή. ὁ γὰρ νοῦς ὅτε ἀσχολεῖ, κριτὴς γίνεται τῶν πραγμάτων. ἢ παρὰ τὸ

εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως. ἔστι παρώνυμον παρὰ τὸ εὔφρων εὔφρονος εὐφρόνη.

Εὔφρων παρὰ τὸ φρῶ τὸ προΐεμαι. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ προϊῶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ π̄ εἰς φ̄ φρῶ. ἐκ δὲ τούτου παράγωγον φρῆμι. ὅθεν τὸ εἴσφρες.

66 b Εὔτυκτον γίνεται μὲν ἐκ τοῦ τεύχω, ἀπέβαλε δὲ τὸ ε̄ διὰ εὐφωνίαν. ὥσπερ γὰρ ἡ κύστις ἐκ τοῦ κεύθω οὖσα, καὶ ἐκ τοῦ πεύθω ἡ πύστις, ὅ ἐστιν ἡ μάθησις, οὕτω καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν φαμὲν καὶ τὸ ἐτεύχθη ἐτύχθη. καὶ ἡ τέχνη δὲ ὁμοίως καὶ ὁ τέκτων ἀπεβάλλοντο τὸ ῡ ἐκ τοῦ τεύχω γενόμενα.

Εὔαδον. ἐκ τοῦ ἥδω τὸ εὐφραίνω γίνεται ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧδον, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ γίνεται ἔαδον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ εὔαδον.

Ἐφεῖντο. ἵημι τὸ πέμπω, ἥσω, εἶκα, ὁ παρακείμενος εἶμαι εἵμην εἶντο καὶ ἐφεῖντο.

Ἐφείω. ἐπιβάλλω. εἴω τὸ πέμπω καὶ ἐν συνθέσει ἐφείω.

Ἔφθασαν. ἐκ τοῦ θῶ τὸ τρέχω πλεονασμῷ τοῦ φ̄ φθῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. τούτου τοῦ φθάω φθῶ ὁ μέλλων φθάσω, ὁ ἀόριστος ἔφθασα ἔφθασαν, ἢ ἐκ τοῦ φθάω φθῶ φθῆμι παράγωγον, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφθην ἔφθησαν καὶ συστολῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ ἔφθασαν. ἐκ δὲ τοῦ φθῆμι καὶ τὸ φθάμενος καὶ φθαίην εὐκτικόν.

Ἐφθίατο. φθίω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ φθίνω γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν̄, ἔνθεν καὶ φθίσις, φθίσω, ὁ παρακείμενος ἔφθικα ἔφθιμαι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔφθιντο καὶ ἐφθίατο.

Ἐφιεῖς. ἐκ τοῦ ἵημι ἵην ἱεὶς καὶ ἐφιείς.

Ἐφίζανεν. ἀπὸ τοῦ ἕω τοῦ σημαίνοντος τὸ καθέζομαι, ἕζω καὶ τροπῇ ἵζω ἱζάνω καὶ ἐφιζάνω.

Ἔφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην ἀπὸ τοῦ θλῶ φλῶ, παράγωγον φλάζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφλαδον.

Ἔφθη. ἔφθασεν, ἐκ τοῦ φθῶ φθῆμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφθην ἔφθης ἔφθη.

Ἔφριξεν. ἐπυκνώθη. ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησι. φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς.

Ἐχθήρειε. ἐχθαίρω ἐχθαρῶ ἤχθηρα, αἰολικῶς ἐχθήρεια ἢ ἤχθηρα, ἐχθήρας ἐχθήραντος ἐχθήραιμι, αἰολικῶς ἐχθήρεια.

Ἐψιάασθαι. ὁμιλεῖν. παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, 67 a
ἔψω ἐψιάω ἐψιῶ ἐψιῶμαι ἐψιάασθαι ἐψιᾶσθαι.

Ἐψιόωντο. ἐψιάω ἐψιῶ, τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ ἔπω ἔψω ἐψιῶντο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̅ ἐψιόωντο.

Ἐψίω ἀπὸ τοῦ ἔπω ἔψω ἐψίω.

Ἔωγεν. οἷον, *χιλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν.* οἴγω, ὁ παρατατικὸς ᾦγον, ὁ μέσος παρακείμενος ᾦγα ᾦγας ᾦγε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̅ ἔωγεν.

Ἐῴκει. ἐκ τοῦ εἴκω τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοιῶ ὁ μέσος παρακείμενος εἶκα, κατὰ διάλυσιν ἔϊκα, κατὰ δὲ ἐπένθεσιν τοῦ ο̅ ἔοικα. ἢ ἐστὶν εἴκω, ὁ μέσος παρακείμενος λόγῳ παραληγούσης οἶκα. τὸ γὰρ ε̅ ἐὰν εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ι̅, τρέπεται εἰς ο̅ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ καὶ τὸ ι̅ προσγράφεται, οἷον λέγω λέξω λέλογα, πλέκω πλέξω πέπλοκα, λείβω λείψω λέλοιβα. οὕτως οὖν εἴκω εἴξω οἶκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̅ ἔοικα. ὁ ὑπερσυντέλικος ὤφειλεν εἶναι ἠοίκειν διὰ τοῦ η̅ καὶ τῆς ο̅ι̅ διφθόγγου, ἀλλ' ἐγένετο ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου, ἡ μὲν πρώτη συλλαβὴ συνεστάλη, ἡ δὲ δευτέρα ἐξετάθη, καὶ γέγονεν ἐῴκει τοῦ η̅ εἰς τὸ ε̅ συσταλέντος καὶ τοῦ ο̅ εἰς ω̅ ἐκταθέντος καὶ τοῦ ι̅ ὑπογραφέντος. οὕτως καὶ τὸ ἐώργει καὶ τὸ ἐώλπει. ἔσωθεν οὖν γίνεται ἡ αὔξησις, ἐπειδὴ ἡνίκα ὁ παρακείμενος ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος θέλει ἄρχεσθαι καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος, οἷον ἄγω ἦχα ἤχειν, ἐλεύθω ἤλευκα ἠλεύκειν, ὀρύσσω ὤρυχα ὠρύχειν. οὕτως καὶ ἔοικα

ἐώκειν. τὸ δὲ ἑώρταζον διὰ τοῦτο ποιεῖ ἔσωθεν τὴν αὔξησιν, ἐπειδὴ εἰσί τινα ῥήματα τὴν τοῦ ἐνεστῶτος ἀρχὴν φυλάττοντα καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ, οἷον εὐεργετῶ εὐηργέτουν, εὐαρεστῶ εὐηρέστουν, οὕτως οὖν ἑορτάζω ἑώρταζον.

Ἐῷμι. ἐάω ἐῶ ἐάων ἐῶν, ἐάοντος ἐῶντος, ἐάοιμι ἐῷμι.

Ἐών. μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐών. τὸ δὲ ἐὼν τοῦ ὢν ἐντελέστερόν ἐστιν.

67b Ἑώρων ἀπὸ τοῦ ὁρῶ, ὁ παρατατικὸς ὥρων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἑώρων, τῆς δασείας φυλαττομένης. ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ οἰνοχοῶ ᾠνοχόουν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐῳνοχόουν, καὶ ἀπὸ τοῦ ᾠνῶ, ᾠνοῦμαι ᾤνημαι ἐῴνημαι καὶ ἐῳνημένος.

Ἔωσεν. ὤθω βαρύτονον ὤσω ὦσα ὦσε καὶ ἔωσεν.

Ἐὼν ἤγουν ὑπάρχων, κοινῶς μὲν δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦον δευτέρου ἀορίστου γενέσθαι, διὸ καὶ ἀναλόγως ὀξυτονεῖσθαι. Ἡρακλείδης δὲ παραλόγως ὀξύνεσθαι αὐτό φησι καὶ ἡμαρτῆσθαι λογιζόμενος αὐτὸ οὐ μετοχὴν δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ θέματος τοῦ ἔω βαρυτόνου, ἀλλὰ ἐκ περισπωμένου τοῦ ῶ ἤγουν ὑπάρχω. ἔτι δὲ λέγει σφοδρῶς καὶ ὅτι ἐγώγε ἄνοιαν καταδικάζω τῶν οἰομένων ἐπέκτασιν τῆς ων εἶναι τὴν ἐὼν μετοχήν. οὐδεμία γάρ, φησί, εἰς ων λήγουσα μετοχὴ μετεκτείνεται διὰ τοῦ ε, εἶτα γράψας τὰ δοκοῦντα, ἐν οἷς καὶ ὅτι πᾶσα μετοχὴ εἰς ων λήγουσα καθαρὸν ὀξύτονος τὸ ι ἔχει παραλῆγον, οἷον πιὼν κιὼν ἰών, ἐπάγει, ὥστε ἄμεινον ἡμῶν Βοιωτοὶ τὴν ἐὼν ἰὼν λέγουσι. μέμφεται δὲ καὶ τὸν Σιδόνιον Διονύσιον εἰπόντα διαλέκτῳ ἀτθίδι πεποιῆσθαι ὅσα πλεονάζει τὸ ε καταρχάς, ὧν ἐστι καὶ τὸ ἐῳνοχόει καὶ τὸ ἐών. ἀγνοεῖ δέ, φησι, ἐκεῖνος τὸ ἔργων ἔεργων καὶ τὸ ἔλπων ἔελπων καὶ τὸ ἔειπε ἀντὶ τοῦ εἶπε.

Ἐῳνοχόει. κανόνισον· οἰνοχοέω οἰνοχοῶ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ οἰνοχοέων ὁ οἰνοχοῶν, τοῦ οἰνοχοέοντος οἰνοχοοῦντος, καὶ παρατατικὸς ᾠνοχόεον ᾠνοχόουν ᾠνοχόεε, εἰς τὸ τρίτον ᾠνοχόει καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̅ ἐῳνοχόει.

Ζ.

Ζαὴν ἄνεμον, τὸν σφοδρῶς πνέοντα. Ὅμηρος, ὦρσε δ' ἔπι ζαὴν ἄνεμον. ὥσπερ παρὰ τὸ πέτω γίνεται πέτην, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω γίνεται ἀὴν καὶ μετὰ τοῦ ζα̅ μορίου ζαήν. τὸ γὰρ τέλειον ζαῆνα, ὡς πετῆνα. ζαὴν γὰρ ζαῆνος κλίνεται, ἀλλὰ 68a
κατ' ἔκθλιψιν.

Ζαθέην. ἄγαν θείαν ἤτοι θαυμαστὴν καὶ πολλῆς θέας ἀξίαν.

Ζατρεύω. τῷ ἐν μύλωνι κυρίως βασανίζω, παρὰ τὸ ζα̅ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι ζατρεύω. ὅθεν καὶ ζητρεῖον τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον. ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι. παρὰ τὸ δεῖν τὸ δεσμεύειν καὶ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖσθαι ζητρεῖον τροπῇ τοῦ δ̅ εἰς ζ̅ καὶ τῆς ει̅ εἰς η̅. ἢ παρὰ τὸ ζα̅ καὶ τὸ τρεῖν ζατρεῖον καὶ ζητρεῖον τροπῇ τοῦ α̅ εἰς η̅.

Ζατρεφέων. ἄγαν εὐτραφῶν, παρὰ τὸ ζα̅ καὶ τὸ τρέφω ὁ ζατρεφές.

Ζαφλεγέες. ἄγαν καὶ μεγάλως πεφλεγμένοι, ἢ λαμπρὸς ἐκ τοῦ ζα̅ καὶ τοῦ φλέγω.

Ζάφελος σημαίνει τὸν ἄγαν ηὐξημένον, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, ἢ ὠφελῶ. βαρύνεται δὲ τὸ ζάφελος τῷ τοιούτῳ λόγῳ. τὰ εἰς ος λήγοντα συγκείμενα παρὰ τὸ ζα̅ προπαροξύνεται, οἷον ζάπλουτος, ζάθεος, ζάκοτος, ζάκορος, οὕτως καὶ τὸ ζάφελος ζαφέλου. τὸ δὲ ζαφελῶς ἐπίῤῥημα περισπᾶται, ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ λῶς ἐπιῤῥήματα παραληγόμενα τῷ ε̅ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον εὐτελῶς, παντελῶς, ἐμμελῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συν-

εξέδραμε. πρόσκειται ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τὸ εὐτραπέλως.

Ζεύς. τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντων μονήρης μένει ὁ Ζεὺς, ὡς μονοσύλλαβος πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δὶς γὰρ, οὗ γενικὴ Διὸς, καὶ Ζὴν καὶ Ζὰν καὶ Ζὰς καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδῃ. καὶ βοιωτικῶς Ζεὺς καὶ Δὰν, καὶ τοῦ Ζεὺς ἔστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσύλλαβος τὸν Ζεῦν περισπωμένη κατὰ τὸ λὶς λῖν καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα μονοσύλλαβα.

Ζείδωρος. ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρουμένη, τροπῇ βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει, ὡς τέθεικα, καὶ οὐτήσω
68 b ὠτειλή. ἢ παρὰ τὸ ζέειν ζεείδωρος καὶ κράσει τῶν δύο εε ζείδωρος.

Ζητῶ καὶ ζητεύω, ὡς τὸ ζητεύει βίοτον. οὕτω καὶ ἀγορῶ, ἐξ οὗ ἀγορήσατο καὶ ἀγορητὴς καὶ ἀγορεύω, ἐξ οὗ τὸ μήτι φόβον δ' ἀγόρευε.

Ζώγρει. ζῶντα λάμβανε. παρὰ τὸ ζῶ καὶ τὸ ἀγρεύω, ὁ τὰ ζῶντα ἀγρεύων.

Ζωπυρῆσαι. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῶν ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωνυμένων.

Ζῆς. κανόνισον· ζάω τὸ πνέω. τοῦτο κατ' ἐπέκτασιν τῆς ζα συλλαβῆς γίνεται, οἱονεὶ πάνυ πνέω, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ω̄ μέγα ζῶ, τὸ δεύτερον ζάεις, καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶσιν δωρικὴν τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς η̄ γίνεται ζῆς.

Ζῴην. ζάω ζῶ ὁ ζάων ὁ ζῶν τοῦ ζάοντος τοῦ ζῶντος, ζάοιμι ζῷμι, ὡς βοῷμι, τὸ β' ζῷς, τὸ γ' ζῷ, καὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τοιούτοις εὐκτικοῖς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι τῷ τρίτῳ προσώπῳ τὴν ην συλλαβὴν καὶ μετάγειν αὐτὸ εἰς πρῶτον. ἢ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τῆς μι εἰς ην, ἢ κατὰ ἐνίους τῷ ζῷ τρίτῳ προσώπῳ οἱ Ἀττικοὶ προστιθέασι τὸ η καὶ γίνεται ζῴη. τοῦτο προσθήκῃ τοῦ σ δεύτερον γίνεται. τὸ δεύτερον δὲ τρέπον εἰς η τὸ σ ποιεῖ τὸ πρῶτον. ἕτεροι δὲ τὴν μι εἰς ην τρέποντες καὶ τὸ ο εἰς ω ἐκτείνοντες ποιοῦσιν αὐτό.

Η.

Ἡ σημαίνει τὸ εἶπεν. ἔστι φῶ τὸ λέγω παράγωγον φημὶ, ἀφαιρέσει τοῦ φ ἠμὶ, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἦν ἦς ἦ.

Ἧι ἀντὶ τοῦ ὅπου. δεῖ γινώσκειν ὅτι τὰ εἰς η λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον.

Ἤια τὸ ἐπορευόμην. ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι ὁ μέσος παρακείμενος εἷα καὶ διαλύσει ἔϊα καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, μένοντος καὶ τοῦ ι προσγεγραμμένου. 69 a
οἱ δὲ Ἴωνες ἤϊα λέγουσι καὶ ἄλλως.

Ἦα κοινότερον μὲν εἰπεῖν πρῶτος ἀόριστος τοῦ ἦον ἐστὶν, ὃς ἰωνικῶς ἔον λέγεται, οὗ μετοχὴ ἐὼν, περὶ ἧς πολλὰ Ἡρακλείδης βαθυλογεῖ. ἰάδι δὲ συστολῇ εὕρηται καὶ ἔα, ἀφ' οὗ κατὰ κρᾶσιν ἡ δίχα τοῦ ν, οὗ τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον ἦν μετὰ τοῦ ν ὁ πολλὰ λογοπραγήσας Ἡρακλείδης ἐσπάραξεν, ὃς τοιαῦτά τινα περὶ τῶν διειλημμένων γράφει. Ἴωνες τοὺς παρῳχημένους ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων προφέρονται ταῖς μετοχαῖς, οἷον εἰπὼν εἶπον, λαβὼν λάβον, οὕτως ἡ καὶ ἔα ἰακῶς, οἷον, εἰ τότε κοῦρος ἔα, ἐπεὶ ἡ ἐὼν μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. ἡμάρτηται δέ, φησι, τὸ ἔα εἰς α περατούμενον καὶ Ἀσιανῆς ἔχεται φωνῆς. καὶ οἱ ἑλληνίζοντες δὲ ἐν Κιλικίᾳ οὕτω προφέρονται. τὰς γὰρ εἰς ων ληγούσας ὀξυτόνους μετοχὰς δέον ἐπὶ τῶν ῥημάτων εἰς ον περαιοῦσθαι βραχυνόμενον κατὰ πρῶτον πρόσωπον, οἷον λαβὼν ἔλαβον, φαγὼν ἔφαγον καὶ τὰ ὅμοια, αὐτοὶ ἀποβάλλοντες τὸ ν καὶ μετατιθέντες τὸ μικρὸν ο εἰς βραχὺ α προφέρονται ἀπὸ τοῦ λαβὼν καὶ φαγὼν, ἔλαβα λέγοντες καὶ ἔφαγα, καὶ τρίτα δὲ τούτων πληθυντικὰ εἰς αν λήγοντα λέγουσιν. ὁ οὖν ἀπὸ τῆς ἐὼν, φησὶ, μετοχῆς ἔα λέγων ἀντὶ τοῦ ἔον ἁμαρτάνει, ὡς εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ λαβὼν ἔλαβα φαίη. λέγει δὲ καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὂν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ. αἱ γὰρ ἀπὸ ψιλουμένου ε δισύλλαβοι μετοχαὶ

τὸ ε̄ εἰς η̄ μεταβάλλουσιν ἐν ῥήμασι. λέγει δὲ καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρ' Ἀλκαίῳ, καὶ ὅτι ὥσπερ φαγόντος ἔφαγον, δραμόντος ἔδραμον, ἀπελεύσει τῆς ληγούσης μετοχῆς, οὕτω καὶ ἐόντος ἔον ῥητέον καὶ οὐκ ἔα, καὶ ὡς ἰακώτερον μὲν τὸ ἔον, τὸ δὲ ἦον κοινὸν, ὅθεν τὸ ἦες καὶ ἦε. τὸ δὲ ἦον ἐπὶ πρώτου προσώπου ἐξαιρέσει τοῦ ο̄ ἦν γίνεται, ᾧ ὁμόφωνον κατὰ 69 b Χαλκιδεῖς τὸ ἦν ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ δωρικῶς Ἡσίοδος ἔφη τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. τὸ δὲ τοιοῦτον ἡσιόδειον ἦν ποιεῖ, φησὶ, τὸ ἦσαν προσθέσει τοῦ σ̄ καὶ τοῦ ᾱ, ὃ δὴ καὶ οἱ τῇ Ἀσιανῇ χρώμενοι φωνῇ ποιοῦσι τὸ ἔφυγον καὶ ἦλθον παρενθέσει τῆς ᾱ συλλαβῆς ἐφύγοσαν λέγοντες καὶ ἤλθοσαν. οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια. παραδίδωσι δὲ καὶ αὐτὸς καὶ ὅτι Ἀριστάρχειοι τὸ ἦν ἔα γενέσθαι εἶπον κατὰ τμῆσιν, ὁποία τις γίνεται καὶ ἐν τῷ ἧνται ἕαται καὶ τοῖς ὁμοίοις, καὶ ἐν τῷ Ἀστυάγην Ἀστυάγεα, Διομήδην Διομήδεα, καὶ ἐν τῷ ᾔδειν ᾔδεα καὶ τοῖς λοιποῖς, περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα οὐ παρέργως.

Ἡβῶμι καὶ ἡβώη, ὡς βοῶμι καὶ ζώη.

Ἡβώω ἡβῶ, ἡβώω πλεονασμῷ τοῦ ω̄, ἢ ἐπαυξήσει τοῦ χρόνου, ὡς ἀλόω. ἡβῶ γὰρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ ἡβόω, ὡς ἀντίω ἀντιόω, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ο̄ εἰς ω̄ ἡβώω, ὡς εἴρηται.

Ἠγάθεον. τὸ θεῖον καὶ θαυμαστὸν, παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγάθεος καὶ ἠγάθεος καὶ ἀγάθεον καὶ ἠγάθεον. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὴν θέαν ὁ ἀξιοθεατότατος.

Ἠγερέθοντο. ἀγείρω ἀγερῶ ἀγερέθω, ἔνθεν ἠγερέθοντο.

Ἠγερέεσθαι. ἠθροίζεσθαι. ἀγερέω ἀγερῶ, ἀγερέομαι ἀγεροῦμαι, ἠγερεόμην ἠγερούμην, ἠγερεόμεθα ἠγερέεσθαι.

Ἤγερθεν. ἐγείρω ἐγερῶ ἤγερκα ἤγερμαι ἠγέρθην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἠγέρθησαν, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἤγερθεν.

Ἠγηλάζω. ὡς ἀκούω ἀκουάζω, κύπτω κυπτάζω, οὕτως ἄγω ἀγάζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ ἀγαλάζω καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ ἠγηλάζω. ἢ παρὰ τὸ ἀγέλη ἀγελάζω καὶ ἠγηλάζω.

Ἠγνοίησεν. ἀγνοῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἀγνοιῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλοῶ τὸ τύπτω ἀλοιῶ, ὁ μέλλων ἀγνοιήσω, ὁ ἀόριστος ἠγνοίησα, τὸ γ' ἠγνοίησεν.

Ἠγορόωντο. ἐδημηγόρουν ἢ ἠθροίζοντο. ἀγο- 70 a
ράω ἀγορῶ ἠγορῶντο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ καὶ ἀναδιδόσει τοῦ τόνου ἠγορόωντο.

Ἤγερθεν σημαίνει μὲν ἐνταῦθα τὸ ἠθροίσθησαν, ἀπὸ θέματος τοῦ ἀγείρω, ἔστι δὲ αἰολικόν. κανονίζεται δὲ ἀπὸ τῆς ἀγερθέντος γενικῆς τῆς μετοχῆς ἀποβολῇ τῆς τος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἤγερθεν σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ ἀνέστησαν, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. διὸ ἐνταῦθα διασαφῶν ἑαυτὸν Ὅμηρος ἐπάγει μετὰ τὸ οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, τὸ, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, περιφράζων τὸ ἤγερθεν καὶ οἱονεὶ λέγων, ταυτόν ἐστιν ἤγερθεν εἰπεῖν ἐν μιᾷ λέξει καὶ ὁμηγερέες ἤγουν ὁμοῦ ἀγηγερμένοι ἐγένοντο.

Ἡγεῖσθαι ἐπὶ μὲν ἀρχῆς τινος λαμβανόμενον καὶ ἐξουσίας γενικῇ συντάσσεσθαι φαίνεται, οἷον ὁ Ἀγαμέμνων ἡγεῖται τῶν Ἑλλήνων· ἐπὶ δὲ προοδεύσεως καὶ ὁδηγίας δοτικῇ μάλιστα συντάσσεται, ὡς τὸ Κάλχας ἡγήσατο ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τροίαν. τοῦτο δὲ καὶ ἀφηγεῖσθαι παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. ταυτὸν γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἡγεῖσθαι καὶ προηγεῖσθαι, καὶ μὴν καὶ τὸ ἐξηγεῖσθαι. ἰστέον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ οἴεσθαι τὸ ἡγεῖσθαι τιθέασιν.

Ἤιδη. Ὅμηρος, ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα. εἴδω τὸ γινώσκω καὶ ἐπίσταμαι, εἴσω εἶκα εἶδα, ὁ ὑπερσυντέλικος εἴδειν, καὶ ἐπεὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ει τῶν παρῳχημένων εἰς η̄ τρέπουσιν, γίνεται ᾔδειν. ἀλλ' ἀντίκειται ὁ λέγων κανὼν, εἰ μέντοι ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι

τὸ ε εὑρεθῇ, ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ι, εἰς ὃ αὐτὸ τρέπει ὁ μέσος παρακείμενος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω ἐστὶν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἰδέω εἰδῶ περισπωμένου, ἀφ' οὗ εἴδημι εἰδήσω εἴδηκα εἰδήκειν καὶ συγκοπῇ τοῦ η καὶ κ εἴδειν, κατ' ἔκτασιν ἀττικὴν τοῦ ε εἰς η ᾔδειν. τούτου τοῦ εἴδει διαλύουσιν οἱ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ εἰς
70b ε καὶ α, γίνεται ᾔδεα τοῦ ν ἀποβαλλομένου, ἐπειδὴ τὸ α ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ εἰς δύω εε, οἷον ᾔδεε ᾔδη,

ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.

καὶ ὁμοφωνεῖ τῷ α, καὶ λέγουσι τινὲς ὅτι τοῦ τεχνικοῦ λέγοντος, οὐκ ἐνδέχεται κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὁμοφωνεῖν τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ, ἰδοὺ εὕρηται ὁμοφωνοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τρίτον πρόσωπον. ἡ γὰρ κρᾶσις τῶν πρώτων προσώπων τῆς παλαιᾶς ἀτθίδος ἐστὶν ἰδίωμα. τὸ οὖν ᾔδη ἐγὼ τῆς παλαιᾶς ἀτθίδος ἐστὶ, τὸ δὲ ᾔδη ἐκεῖνος τῆς νέας, ὥστε τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα καὶ τὸ οὐδὲ τὰ ᾔδη ἄρα Ζεὺς μήδετο ἔργα Ἀριστάρχειόν ἐστιν ἁμάρτημα. οὐκ ὤφειλεν γὰρ αὐτὸ νεάσαι παρὰ τῷ ποιητῇ τῆς παλαιᾶς ἀτθίδος ὄν. αὕτη γὰρ τῷ πρώτῳ μόνῳ χρῆται.

Ἤιδεισθα. ᾔδειν ὑπερσυντέλικος, τὸ δεύτερον ᾔδεις, καὶ προσχηματισμῷ τῆς θα ᾔδεισθα.

Ἦ δ' ὃς ἀντὶ ἔφη οὗτος. διὸ καὶ δασύνεται κατὰ τὴν ἐσχάτην. ἔστι γὰρ ἄρθρον ὑποτακτικὸν τὸ ὅς. τὸ δὲ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη. καὶ ἦν δ' ἐγὼ ἀντὶ ἔφην ἐγώ.

Ἤιδη ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο, διὰ τῶν δύο ηη παρὰ τῷ ποιητῇ γράφεται δι' αἰτίαν τοιαύτην. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι δίφθογγον διὰ τοῦ η καὶ ι προάγειν, καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ ἱερῇς

καὶ βασιλῆς καὶ ἱππῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων, ὡς ὅτε τοῦ ἤκαζον τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η προάγουσιν, ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ἤειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἦλθον. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰκάζω τὸ ἤκαζον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι τὸ ἤειν προάγεται, τῶν μὲν ἐνεστώτων ἐχόντων τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι γραφήν, τῶν δὲ ἀπ' αὐτῶν παρῳχημένων διὰ τοῦ η καὶ ι τὴν τῆς ἀρχούσης ἀπαρτιζόντων δίφθογγον, κατὰ τὸν ὅμοιον δὴ τρόπον καὶ τὸ ᾔδειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἠπιστάμην, ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ ἐπίσταμαι γεγονός, ὅμως ἐν τῇ παραλη- 71 b
γούσῃ κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ αὐτὸ ἀτθίδα τὸ η μετὰ τοῦ ι ἔχει, καὶ οὕτω μὲν καθίσταται ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ λοιπὴ σκευωρία τοῦ ῥήματος τοιαύτη ἐστίν. ἔθος Ἰωνικὸν ἐκράτησε τοὺς ἐνεργητικοὺς ὑπερσυντελίκους διὰ τὸ ε καὶ α προάγειν τὴν λήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν. τὸ γοῦν ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεα φασὶν Ἴωνες καὶ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεα καὶ τὸ ἤειν ἤεα, οἷον ἤεα πολλὰ γουνούμενος. ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπά. οὕτω γοῦν καὶ τὸ ᾔδειν διαλύοντες ᾔδεα λέγουσιν, ὡς τό, ἐγὼ γὰρ εἰ τάδε ᾔδεα. τούτου δὲ κερασθέντος γίνεται ᾔδη ἐν πρώτῳ προσώπῳ καὶ δηλοῖ τὸ ἠπιστάμην, οἷον ᾔδη ἐγώ, τουτ' ἔστιν ἐγίνωσκον, καὶ εἰσὶ τούτου χρήσεις παρά τε ἄλλοις καὶ Σοφοκλῇ. τοῦ τοίνυν πρώτου προσώπου τοῦ ᾔδεα τοῦ ε καὶ α εἰς η κεράσαντος, ἐκβαίνει καὶ τὸ τρίτον ὁμόφωνον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει γραφήν. εἰ δὲ ἀδύνατον κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὁμοφωνεῖν τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος κανὼν ἐπὶ τῶν ἀσυναιρέτων ῥημάτων εἴρηται. τὰ δὲ συναιρεθέντα ἐπεὶ πάσχουσι, καὶ οὕτω τῆς πρωτοτυπίας κατ' ἀνάγκην ἐμπίπτουσιν, οὐδὲ τὴν τοῦ κανόνος φυλάττουσι παρατήρησιν.

Ἤιδεα. διάλυσίς ἐστιν ἰωνικὴ τοῦ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην, ὡς καὶ προδεδήλωται. οὕτω καὶ τὸ πεποιήκειν πεποιήκεα φασὶν Ἴωνες, καὶ τοὺς λοιποὺς δὲ ἐνεργητικοὺς ὑπερσυντελίκους ὁμοίως προφέρουσιν.

Ἠε σημαίνει τὸ ὑπῆρχεν. ἔω, οὗ ὁ παρακείμενος ἦκα, ὁ μέσος ἦα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον, ὡς τέτυπα ἔτυπον, ἦες ἦε.

Ἠείδει. οὐδέ τις ἠείδει. εἴδω τὸ γινώσκω, τὸ δεύτερον εἶδεις, τὸ τρίτον εἶδει καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἠείδει. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι μᾶλλον ἐν τῷ μέλλοντι πλεονάζει.

Ἠερέθονται. παρὰ τὸ ἐρέθω τὸ παροξύνω, οἷον μή μ' ἐρέθιζε σχετλίη, γίνεται ἠερέθω, ὡς μύω ἠμύω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπαι-
71b ωροῦνται καὶ κρέμανται, οἷον

ἀεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

παρὰ τὸ ἀείρω τὸ κουφίζω ἀερῶ ὁ μέλλων, ἐξ οὗ ἀερέθω, ὡς ἀγείρω ἀγερέθω, οἷον ἐγερέθοντο κατὰ Πριάμου, καὶ φλέγω φλεγέθω, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα ἀερέθω ἀερέθομαι, ὡς ἀγερέθομαι, ἠερεθόμην. ἢ ἐκ τοῦ αἴρω ἀρῶ ἀρέθω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἀερέθω καὶ ἠερέθω.

Ἤειρεν. ἐδέσμευσεν. εἴρω τὸ δεσμεύω, εἶρον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἤειρον.

Ἠεροειδές. ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος, παρὰ τὸ ἀὴρ ἀέρος. ἢ ἀερῶδες σκοτινόν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀερόμετρον.

Ἠερίη. ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὀρθρινή, ὡς εἴρηται, λαμβάνηται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. ἦρ γὰρ ὁ ὄρθρος καὶ κλίνεται ἦρος ἦρι, οἷον ἦρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεούσης. ὅθεν καὶ ἠὼς ἠριγένεια. ἠρίη γοῦν ἡ ὀρθρινὴ καὶ πλεονασμῷ ἠερίη, οἷον καὶ τὸ ἠερίη γέ τοι παρέξετο καὶ λάβε γούνων. τινὲς δὲ ἠερίαν τὴν ἀερίαν νοοῦσιν. οὐ γάρ ἐστιν εἰς οὐρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἤερος ἤτοι ἀέρος.

Ἠέλιος δοκεῖ ἐκ τοῦ ἥλιος γενέσθαι κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ ε. ψιλοῦται δὲ διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα ὅτι τὸ η πρὸ φωνήεντος ὂν κατὰ διάστασιν ψιλοῦται,

οἷον ἤθθεος, ἤϊθος ὁ τοξικός. οὕτως οὖν καὶ ἠέλιος. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς ἀεὶ οὕτω λέγει τετρασυλλάβως, ἅπαξ δέ ποτε καὶ τρισυλλάβως ἔφη ἥλιον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπειδή ἐστιν ἄω τὸ λάμπω καὶ προσθέσει τοῦ υ αὔω, ἐξ οὗ ἀὼς ἡ ἡμέρα καὶ αὔως αἰολικῶς, δύναται τὸ ἠέλιος ἐκ τοῦ ἄω ἔχειν τὴν ψιλήν, ἐξ οὗ καὶ ἐτυμολογεῖται. γίνεται δὲ ἀπό τε τοῦ ἄω τοῦ ῥηθέντος καὶ τοῦ ἕλη ἡ θερμασία ἀέλιος, ὡς τὸ ἀκτὶς ἀελίου παρὰ Σοφοκλῆ. ἀμφότερον γὰρ ἔχει ὁ ἥλιος. λάμπει τε γὰρ φωτιστικῶς, ἔτι δὲ καὶ θερμαίνει, καὶ τροπῇ τῆς ἀρχούσης γίνεται ἠέλιος.

Ἤειρεν ἀντὶ τοῦ συνέπλεκεν εἴρηται. ἀείρειν 72 a
γὰρ νῦν τὸ ὁμοῦ εἴρειν καὶ συμπλέκειν. ἐξ οὗ καὶ τὸ τέτρωρον καὶ ἡ ξυνωρὶς καὶ ὄαρ ἡ γυνή.

Ἠείδεις ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἔστιν ἴσως ἀπὸ τοῦ ᾔδεις πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου.

Ἤϊκτο. ἔστιν εἴκω τὸ ὁμοιῶ, εἴξω, εἶχα εἶγμαι εἶξο εἶκτο ἔϊκτο ἤϊκτο.

Ἤϊεν. εἴω τὸ πορεύομαι, εἴσω εἶκα, ὁ μέσος παρακείμενος εἶα καὶ διαλύσει ἔϊα καὶ τροπῇ ἤϊα ἤϊεν.

Ἤϊσαν ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην. ἴσημι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἴσην ἴσαν, συστολῇ τοῦ η εἰς ᾰ πλεονασμῷ τοῦ η ἤϊσαν.

Ἤϊσαν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. εἶμι τὸ πορεύομαι, ὁ παρακείμενος εἶν εἷς εἶ, δυϊκὰ ἶτον ἴτην, πληθυντικὰ ἴμεν ἴτε ἴσαν, καὶ πλεονασμῷ ἤϊσαν.

Ἠΐσκομεν. ἐΐσκω ἔϊσκον. τὸ δὲ ἐΐσκω ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω εἴσκω καὶ ἐΐσκω.

Ἠΐχθη. ἐξέδραμεν, ἠνέχθη. ἀΐσσω ἀΐξω ἤϊχα ἤϊγμαι ἠΐχθην.

Ἤϊα τὰ ἐφόδια, ὅ ἐστι βρώματα εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια, παρὰ τὸ ἰέναι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐξ ἀρχῆς ε διὰ τὸ εὐφωνότερον. κεῖται δέ που ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἁπλῶν βρωμάτων παρὰ τῷ ποιητῇ, ἔτι καὶ ἐπὶ ἀχύρων, ἃ

καὶ αὐτὰ λέγεται οὕτως. ἢ ὡς ἁπλῶς βρώματα ζώων δηλαδή. ἢ παρὰ τὸ ἰέναι ὡς κοῦφα καὶ οἷα κινεῖσθαι πάσῃ πνοῇ. εἰ δὲ καὶ ῥῆμά ἐστιν ἤϊα δηλοῦν τὸ ἐπορευόμην, ὡς τὸ ἤϊα γυνόμενος, ἑτέρου τοῦτο λόγου. οἱ δὲ παλαιοὶ φασι καὶ τοιαῦτα ἤϊα κυρίως κατὰ Ἐρατοσθένην ὀσπρίων καλάμους, καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει ἦα, ὡς καὶ Φερεκράτης·

τὴν γαστέρ' ἤων καὶ ἀχύρων σεσαγμένους.

Ὅμηρος δὲ τὰ ἁπλῶς βρώματα.

Ἤϊεν ἐς κλισίην, τοῦτ' ἔστιν ἐπορεύετο. ἐκ τοῦ ἤϊω ἐνεστῶτος, οὗ συναίρεσις τὸ εἴω.

72 b Ἠλάσκω σημαίνει τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου πλανᾶσθαι, οἷον,

αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν.

ἔστιν ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἐκ τούτου γίνεται ἀλάσκω, ὡς γηρῶ γηράσκω καὶ ἠλάσκω κατὰ τροπήν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἠλάσκω καὶ ἠλασκάζω καὶ ἀλασκάζω, ὡς κύπτω κυπτάζω, ῥίπτω ῥιπτάζω, ἀκούω ἀκουάζω.

Ἠλεύατο. ἐξέκλινεν, ἐξέφυγεν. ἔστι καὶ ἀλεύατο. Ὅμηρος, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. ἀλέω κυρίως τὸ ἀπὸ ψύχους εἰς θέρμην ἐκφεύγω. ἀλέα γὰρ ἡ θέρμη, καὶ ὡς χέω χεύω, θέω θεύω, οὕτως ἀλέω ἀλεύω πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀλεύσω ἤλευσα, ἀποβολῇ τοῦ σ ἤλευα, ὁ μέσος ἀόριστος ἠλευάμην ἠλεύω ἠλεύατο καὶ συστολῇ ἰωνικῇ ἀλεύατο.

Ἤλθοσαν. ἐκ τοῦ ἦλθον τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν γίνεται ἤλθοσαν. οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον ποιοῦσιν ἰσοσύλλαβον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, οἷον ἤλθομεν ἤλθοσαν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον ποιοῦσιν ἔνδειαν, οἷον ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν.

Ἤλευθα. παρὰ τὸ ἐλεύθω ὁ μέλλων ἐλεύσω, ὁ παρακείμενος ἤλευκα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤλυθον, καὶ ἐν συγκοπῇ ἦλθον. καὶ πῶς γίνεται ἤλθοσαν; οἱ γὰρ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ μετ' ὀξείας ποιοῦσιν ἔνδειαν, ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν. καὶ Ὅμηρος, αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν.

Ἠλάσκειν. γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἀλῶ, δηλοῖ δὲ τὸ πλανᾶσθαι, καὶ καλῶς εἴρηται ἐπὶ νηῶν. πλανῶνται γάρ πως ἀεὶ πετόμεναι.

Ἠλεὲ εἴληπται μὲν ἀντὶ τοῦ ἤλιθιε, πεπλανημένε τὸν νοῦν, οἱονεὶ ἀλεὲ παρὰ τὴν ἄλην. εὕρηται δὲ ἐν Ἰλιάδι καὶ δισύλλαβον ἐν τῷ, φρένας ἠλὲ διέφθορας. καὶ οὐκ ἔστι διακρῖναι εἴτε πρωτότυπον μὲν ὁ ἠλὸς, ἐξ οὗ κατ' ἐπένθεσιν ὁ ἠλεὸς, ὡς κενὸς κενεὸς, εἴτε ἀνάπαλιν προτερεύει ὁ ἠλεὸς, ἐξ αὐτοῦ δὲ συγκέκοπται ὁ ἠλός.

Ἠμαθόεις. παρὰ τὸ ἄμαθος ἀμαθόεις καὶ Ἰω- 73 a
νικὸν ἠμαθόεις ἠμαθόεντος.

Ἠμάλαψεν. ἔλαψεν, ἐρόφησε, κατέπιεν. παρὰ τὸ ἅμα λάπτειν ἀμαλλάπτω μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κυνῶν. Λυκόφρων,

ἐκ ποντίου λέοντος ὅν ποτε γνάθοις
Τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἤμβροτεν. ἁμαρτῶ ἁμαρτήσω ἡμάρτηκα ἥμαρτον καὶ ὑπερθέσει τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, διὰ τὸ ἀμετάβολον ἀμεταβόλου μὴ προηγεῖσθαι ἐν συλλήψει καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἤμβροτον ἤμβροτε. κυρίως δὲ ἀποτυχεῖν.

Ἥμενον. καθεζόμενον. ἕω ἧμι ἕεμαι ἧμαι, ἥμενος καθήμενος.

Ἡμῖν. ἄμμιν γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς βαρυτόνως καὶ συστέλλουσι τὸ ι. ἧμιν δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες προπερισπωμένως καὶ συστέλλουσιν. οἷον

ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι.

καὶ ἀμὶν λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς συστέλλοντες τὸ ε, καὶ ὀξύνοντες.

Ἥμην ὅτε δασύνεται, σημαίνει τὸ ἐκαθεζόμην, ἀπὸ τοῦ ἕω ἧμαι ἕεμαι ἧμαι ἥμην καὶ ἐκαθήμην. ὅτε δὲ τὸ ὑπῆρχον σημαίνει, ψιλοῦται, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἧμαι, ὁ παρατατικὸς ἥμην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἥμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται. λέγεται δὲ ἦν. χρῶνται δέ τινες τούτῳ τῶν νεωτέρων, οἷον

ἥμην πότ', ἥμην τῶν σφριγώντων ἐν λόγοις.

Ἠμί. ἀπὸ τοῦ φημὶ γέγονεν ἀττικῶς ἠμὶ τὸ λέγω, ἐξ οὗ ἦ. ἦ ῥα καὶ ἀπεκάλων, ἀντὶ τοῦ ἔφη.

Ἡμικύκλιον. τὰ εἰς υς λήγοντα ὁπότε μὴ ἀπὸ γενικῆς, ἀπὸ δὲ εὐθείας συντεθῶσιν, ἀποβολῇ τοῦ σ τὴν σύνθεσιν ποιεῖται, βραδὺς βραδύπηχος, ὀξύπηχος, ταχύποτμος, ὠκύμορος, θηλύμορφος, πρεσβυγενής. οὕτως οὖν καὶ εἰ ἐστὶν ἥμισυς, ὤφειλεν ἡμισυμέδιμνον καὶ ἡμισυκύκλιον, ἀλλὰ κατὰ συγκοπὴν ταῦτα γεγόνασιν. ὁμοίως καὶ τὸ ἡμίθεος καὶ ἡμίφωνος.

Ἦμος. τοῦτο μὲν παρ' Ἴωσι ψιλοῦται καὶ οὐχ ὑποτάσσει, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς δασύνεται καὶ ὑποτάσσει. παρ' αὐτοῖς δὲ ὑποτάσσει καὶ ὁ ὅτε καὶ ὁ μέν.

73b Ἠμύω καὶ ἤμυσεν. ἔστι μύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἠμύω. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύω εἶπε διὰ τοῦ α, οἷον ἀμύοντα χαμάζε. καὶ μήποτε κατ' ἔκτασίν ἐστι τὸ ἠμύω, καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὥσπερ τὸ σταφὶς γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α ἀσταφίς, λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ο ὁ σταφίς, οὐ λέγομεν δὲ ὅτι ἐτράπη τὸ α εἰς ο, ἀλλ' ἄμφω κατὰ πλεονασμὸν γεγόνασι, τὸ μέν τοι α, τὸ δέ τοι ο, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμύει οὐ λέγομεν κατ' ἔκτασιν γίνεσθαι ἠμύει, ἀλλὰ καὶ τὸ η πλεονάζει καὶ τὸ α.

Ἦν. ἀντὶ τοῦ ἥμην. Εὐριπίδης, νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν. καὶ ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν ἐκεῖνος. γέγονε δὲ ἦν ἐγὼ οὕτως. ἔστι ῥῆμα εἰμὶ, ὁ παρατατι-

κὸς εἶν, καὶ ἀττικῶς ἐκτείνεται τὸ ε εἰς η καὶ γίνεται ἦν χωρὶς τοῦ ι. τούτου δὲ τοῦ ἦν τὸ δεύτερον ἦς καὶ κατ' ἔκτασιν ἦσθα. τὸ δὲ ἦν ἐκεῖνος ἔστι τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ. ὁ ἐνεστὼς ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς ἦον, ὡς ἐλέγχω ἤλεγχον, τὸ δεύτερον ἦες, τὸ τρίτον ἦε, προσλαμβάνει τὸ ν καὶ γίνεται ἦεν. καὶ συναιρέσει τοῦ η καὶ ε εἰς τὸ αὐτὸ η, ὥσπερ ἡ ἐμὴ ἡμή, γίνεται ἦν, καὶ μένει τὸ ν τῆς συναιρέσεως γενομένης. οὐ γὰρ πειστέον τοῖς λέγουσιν ὅτι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐστί, διὰ τὸ τὴν ἐὼν μετοχὴν ὀξύνεσθαι. ἐνεστὼς γάρ ἐστι τὸ ἐὼν καὶ σεσημειωμένον κατὰ τὸν τόνον. τοῦτο δὲ τὸ ἦν τετραχῶς λέγεται. λέγεται γὰρ καὶ ἦν καὶ ἔην καὶ ἦεν καὶ ἤην. καί κε πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς ἤην. καὶ ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα ἦεν, καὶ ὑπερθέσει ἔην. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἦν πρώτου προσώπου τὸ δεύτερον ἦς οὐ ἀναλόγως, τροπῇ τοῦ ν εἰς σ. ζητοῦμεν δὲ πόθεν τὸ ἦν ἐκεῖνος τρίτον γέγονεν, καὶ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἦν πρώτου προσώπου τὸ δεύτερον ἦς, τὸ τρίτον ἢ ὤφειλεν ἐκβολῇ τοῦ σ. καὶ λέγομεν ὅτι τὸ ἦν τρίτον πρόσωπον τοῦ δευτέρου ἀορίστου οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ εἰμί, ὡς τὸ ἦν ἐγὼ πρῶτον τοῦ παρατατικοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἦον δευτέρου ἀορίστου τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔω ἐνεστῶτος, συναιρέσει τοῦ η καὶ ε εἰς τὸ αὐτὸ γιγνόμενον. εὑρίσκεται οὖν τὸ ἦν ἐκεῖνος τρίτον πρόσωπον τοῦ δευτέρου ἀορίστου λαμβανόμενον τοῦ ἦν ἐγὼ παρατατικοῦ τρί- 74 a
τον πρόσωπον.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ἐὰν κράσει τοῦ εα εἰς η ἤν, οἷον ἢν δὲ μηκυνθῇ λόγος.

Ἠνεμόεσσα. ἄνεμος, ἀνεμόεις ἀνεμόεσσα ἠνεμόεσσα.

Ἠνίπαπεν. ἐνέπω καὶ ἐνίπω ἐνίψω ἤνιψα ἤνιπα ἤνιπε καὶ πλεονασμῷ τῆς πα ἠνίπαπεν.

Ἠνεσχέθην. σχῶ σχήσω ἔσχηκα ἔσχημαι ἐσχέθην, συστολῇ τοῦ η εἰς ε ἐσχέθην, μετὰ τῆς ἀνὰ ἀνασχέθην ἠνεσχέθην.

Ἥνδανε. ἥδω τὸ εὐφραίνομαι, κατὰ παραγωγὴν ἡδάνω ἀττικῶς, προσθέσει τοῦ ν ἡνδάνω.

Ἠνιξάμην πρὸς τὸ σημαινόμενον εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐνίσσω τοῦ σημαίνοντος τὸ κακολογῶ, εἴτε ἀπὸ τοῦ γραφομένου διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ σημαίνοντος τὸ ἐν περιβολῇ λέγω.

Ἦνις. ἐνιαυσιαίας. ἔστιν ἕνος ὁ ἐνιαυτὸς, ἀφ' οὗ παρώνυμον ἔνις καὶ κατ' ἔκτασιν ἦνις. κλίνεται ἤνιος, ὡς ὄφις. τὸ πληθυντικὸν ἤνιας καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἦνις, τὰς ἑνὸς οὔσας ἐνιαυτοῦ.

Ἤντετο σημαίνει τὸ ἐπέκειτο, ἢ μᾶλλον ὑπήντα, ἄντω ἄντομαι ἠντόμην ἤντετο. εὕρηται καὶ οὕτως. ἕω τὸ ἐνδύομαι, παράγωγον ἕημι ἧσα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ὁ μέσος ἕμην ἕσο ἕτο, καὶ προσθέσει τῆς εν καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ ἤντετο. διὸ καὶ ψιλοῦται. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ θώρακας ἐφόρουν, ἕνα μὲν ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἕτερον δὲ ἄχρι τῶν γονάτων, ὃς ζῶμα ἐκαλεῖτο, οὕτως δὲ ᾠκονόμητο εἰς τὸ ῥαδίως κύπτειν εἰς γῆν.

Ἥνδανεν δασύνεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ ἀφανδάνοντα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἥδω κατὰ παραγωγὴν ἡδάνω, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἁνδάνω. τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον γίνεται καὶ ἐκ τοῦ λήθω λανθάνω, καὶ μήθω μανθάνω, καὶ λήχω λαγχάνω, καὶ δήκω δαγκάνω. ἐξ οὗ Ἡρακλείδης συγκεκόφθαι φησὶ τὸ δάκνω κατά τινας, οἳ εἶναί φασιν αἰολικόν. ἔτι δὲ καὶ ἀττικὰ βαρύτονα ῥήματα συγκόπτεται, οἷον ἀγείρω ἄγρω ἀγρόμενος, ἐγείρω ἔγρω,
74b ἔγρετο δὲ Ζεύς. ὀφείλω ὄφλω, ἵνα εἴη οὕτω καὶ δαγκάνω δάκνω. αὐτὸς μέντοι ἐκ τοῦ δήκω πεποιῆσθαί φησι τοῦτο δυσὶ διαλέκτοις, δωρίδι καὶ ἰάδι. οἱ

τε γὰρ Δωριεῖς προστιθέασι, φησι, τὸ ν, οἵ τε Ἴωνες βραχύνουσι τὸ η διὰ τοῦ α, ὡς καὶ ἡ μεσημβρία δηλοῖ, καὶ ἡ πάρη ἤγουν ἡ πήρη, καὶ τὸ λελακυῖα. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. εἰ δὲ τὰ προῤῥηθέντα ἐξ ὑποτακτικῶν κατά τινας γίνονται, τοῦ ἄθω λάθω μάθω λάχω δάκω, εἴη ἂν αὐτοῖς ὅμοια καὶ τὸ φύγω φυγγάνω, τύχω τυγχάνω, θίγω θιγγάνω, πάθω πανθάνω, ἐρύγω ἐρυγγάνω.

Ἡνιοχεύειν ἐκ τοῦ ἡνιοχέειν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ αἰολικῶς, ὡς καὶ τὸ ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ ἡνιοχεύειν καὶ ἡνιοχεία καὶ ἡνιοχεὺς γίνεται.

Ἠνίπαπε πλεονασμὸν ἔχει ποιητικόν. τὸ γὰρ κοινὸν ἤνιπα μέσος παρακείμενος τοῦ ἐνίπω.

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ἐν πρώτῳ προσώπῳ προσφυῶς ἔχει τὸ ν κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἦον, ὅπερ ἐστὶν ὑπῆρχον. τὸ δὲ τρίτον οὐχ οὕτως ἔχει κατὰ τὸν Ἡρακλείδην λόγον ἔχοντα οὕτως. τρῖς εἰς βραχὺ περαιουμένοις, εἶτα συναιρεθεῖσι τοιούτοις προσώποις οὐκ ἔτι μετουσία τοῦ ν ἐστὶν, ὥστε ἐν τῷ ἦον ἦες ἦε καὶ συναιρέσει ἦν οὐκ ὀρθῶς ἔχει ἡ προσέλευσις τοῦ ν. καινὸν δέ φησι καὶ τὸ ἤσκειν ἤρια καλά, διαλυθὲν γὰρ εἰς τὸ ἤσκεεν πῶς προσλήψεται τὸ ν, ὅπου γε οὐδεὶς παρατατικὸς εἰς ν περατοῦται ἐν ἑνικῷ παρ' Ἕλλησιν. ἑτέρωθι δὲ λέγει ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ κνέε τυρὸν ἤγουν ἔκνεεν, ἔκοπτεν, εἰς τὸ η συναιρεθὲν, οἷον κνῆ τυρὸν ἐν Ἰλιάδι, οὐκ ἔτι σὺν τῷ ν ἐξηνέχθη, οὕτως οὐδὲ τὸ ἦ μετὰ τοῦ ν γραφήσεται, ἀλλὰ δηλαδὴ δίχα τοῦ ν, κἂν σημαίνει τὸ ὑπῆρχεν, ἀπὸ τοῦ εε δηλονότι. καὶ οὕτω μὲν κατέστησεν ὁ σοφὸς τὴν τοιαύτην γραφήν. ἔστι δὲ ἄλλως καὶ μετὰ τοῦ ν νοῆσαι τὸ ἦν δωρικῶς ἅμα καὶ ἀττικῶς κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρακλείδην εἰπόντα οὕτω· τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει καὶ ἔῤῥει παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσιν ἔπλεεν ἔῤῥεεν, ὡς τῆς ει διφθόγγου τεμνομένης παρ' αὐτοῖς

75 a εἰς ἄμφω ταῦτα. παρὰ δὲ Δωριεῦσιν, ὧν τῇ διαλέκτῳ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο εε εἰς ην συναιρεῖται. τὸ γὰρ ἔπλεεν ἔῤῥεεν ἔπλην καὶ ἔῤῥην παρ' αὐτοῖς. εἰ τοίνυν τοῦτο δέδοται, τί ἐκώλυσε κατὰ τὸ ἔπλεεν ἔῤῥεεν δωρικῶς ἔπλην ἔῤῥην, οὕτως εἶναι καὶ ἔην ἦν περισπωμένως μέντοι διὰ τὸ τοῦ ῥήματος μονοσύλλαβον, χαρέντων τῇ δωρικῇ φωνῇ καὶ τῶν Ἀττικῶν, οἳ καὶ τὸ Δάματερ δωρικὸν ὂν φιλοῦσι λαλεῖν, ὥστε τι θαῦμα πρόκειται, ὡς καὶ ὁ τοῦ κωμικοῦ Πλοῦτος δηλοῖ; ἔτι ἰστέον ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἧς λέγει μετειλημμένου τοῦ ν εἰς σ δωρικῶς, ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ βουκολιαστῇ, ὡς καὶ ἐν τῷ πεποιήκαμεν καὶ λέγομεν καὶ τοῖς ὁμοίοις τρέπουσι τὸ ν εἰς σ οἱ Δωριεῖς, λέγοντες πεποιήκαμες, λέγομες καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, Βοιωτίου λέγεται γλώσσης εἶναι, οἳ ἑνικὰ ῥήματα πληθυντικοῖς ὀνόμασι συνέταττον.

Ἠπεδανὸς σημαίνει τὸν ἀσθενῆ, παρὰ τὸ πέδον, ὃ σημαίνει τὴν γῆν, πεδανὸς καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀπεδανὸς καὶ ἠπεδανός, ὁ ἐκ τῆς πέδου ἀναστῆναι μὴ δυνάμενος δι' ἀσθένειαν.

Ἠπύει. φωνεῖ. παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἀφ' οὗ τὸ παράγωγον ἐπύω, ὡς πλήθω πληθύω, καὶ ἠπύω. ἐκ τούτου ἠπύτης ὁ μεγαλόφωνος.

Ἤραρα. ἄρω τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων ἀρῶ, ἦρα ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ ἀττικῶς ἄρηρα, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἤραρα.

Ἤρεον. ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν. αἱρέω αἱρῶ, ἤρεον ἤρουν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως.

Ἤρετο. ἔρω τὸ ἐρωτῶ, ἔρομαι, ἠρόμην.

Ἤρημεν. ἠρήκαμεν, καὶ συγκοπῇ ἤρημεν.

Ἠρήρει. ἄρω τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων αἰολικῶς ἄρσω, ἦρκα ἦρα, ἄρηρα, ἠρήρειν. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἄρω τὸ ἀρέσκω καὶ ἁρμόζω λέγουσιν ἀρέω ἀρῶ ἀρέσω ἤρεκα, ἀττικῶς ἀρήρεκα, ὁ μέσος παρακείμενος ἦρα, καὶ ἀττικῶς ἄρηρα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἠρήρειν, ὃ καὶ κατὰ συστολὴν ἰωνικὴν τοῦ η εἰς α ἀράρειν εὕρηται.

Ἠέρθη. ἀείρω ἀρῶ ἤερκα ἤερμαι ἠέρθην. 75b

Ἥρῳ Δημοδόκῳ, ὅπερ ἡ ἀποκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἥρωϊ, ἢ ἀπὸ κλίσεως ἰσοσυλλάβου· ἔστιν ὁ ἥρως τοῦ ἥρω, τοιούτου λόγου καὶ τὸ φάλω ἔκθατον, καὶ μετ' ὀλίγα δὴ ἐν τῷ οἶον δόμος Ἀλκινόοιο ἥρως, δοκεῖ τισι τὸ ἥρως μὴ κλητικὴν, ἀλλὰ γενικὴν εἶναι συγκοπεῖσαν ἐκ τοῦ ἥρωος.

Ἤριπε. ἀπὸ θέματος αὐτοῦ τὸ ἐρείπω, καὶ γίνεται μὲν ἐκεῖθεν τὸ ἐρείπιον. ἐκ τούτου δὲ τὸ ἐριπῶ, ὁμοίως τῷ ἐτυμολογικῷ, ἐκ τοῦ τρίβω, ἐστιβόν στιβῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀστίβητος, ἐκ τοῦ στιχῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐστιχόωντο.

Ἦρα φέρει, ὅ ἐστιν χάριν, ὥσπερ ἐπίηρα φασὶ οἱ ὕστερον. γίνεται δὲ τὸ ἦρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἤρανον, τὸ ἐπιθυμητὸν, ὡς κόπτω κόπανον, πληθυντικὸν ἤρανα καὶ ἀποκοπῇ ἦρα.

Ἦσθα. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, καὶ ὁ παρατατικὸς ἦν, ἀττικῶς, ἦς, τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η καὶ κατὰ προσχηματισμὸν τῆς θα συλλαβῆς ἦσθα.

Ἧσθαι. αὐτὰρ ἐμ' αὔτως ἧσθαι. ἕω ἧμαι ἧσαι ἧσται ἧται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἧσθαι.

Ἥσθην. ἐχάρην, ἐτέρφθην, ἡδέως ἔσχον. ἀπὸ τοῦ ἥδω ῥήματος ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἧσμαι, ὁ ἀόριστος ἥσθην ἥσθης ἥσθη. ἥσθην, ὑπῆρχον, δυϊκῶς.

Ἡσθείην. εὐφρανθείην. ἥδω ἥσω ἧκα ἧσμαι ἥσθην ἡσθεὶς ἡσθέντος ἡσθείην.

Ἤσκειν. ἀσκέω ἀσκῶ, ἤσκεον ἤσκουν ἤσκεες ἤσκεε, τοῦ ν ἐφελκομένου τοῦ ν ἤσκεεν. τὸ γὰρ ν ἐφελ-

κυστικόν ἐστιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ῥημάτων, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἤσκειν.

Ἦσε, ἀορίστου τρίτον πρόσωπον. τὸ θέμα ἄδω ἄσω, ἀόριστος ἦσα, καὶ τὸ τρίτον ἦσε ἤγουν ἔψαλλε.

Ἦισμεν. ἰστέον ὅτι ταῦτα διὰ τοῦ η γράφεται, τὸ ἦστην ἦσμεν ἦστε ἦσαν. ἔστι δὲ εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ ὑπερσυντέλικος ᾔδειν, τὸ δυϊκὸν ᾔδειτον ᾐδείτην, καὶ συγκοπῇ τῆς ει διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ ἤστην, οἷον

τὼ δ' ἄρ οὐδὲν ἤστην ἄλλο πλὴν δάκνειν.

76 a τὸ πληθυντικὸν ἦσμεν ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν, οἷον, εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἦσμεν. καὶ ἦστε ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε καὶ ἦσαν ἀντὶ τοῦ ᾔδεισαν. Εὐριπίδης Ῥήσῳ, οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν.

Ἧσσων ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ ἴσος ἅμισυς καὶ τροπῇ ἥμισυς, τὸ συγκριτικὸν ἡμισύτερος, ὁ δεύτερος τύπος ἡμισίων, ὁ τρίτος ἥσσων καὶ ἀττικῶς ἥττων.

Ἧστο. ἐκαθέζετο. ἢ ἐκ τοῦ ἕζω τὸ καθέζομαι, ἢ ἐκ τοῦ ἕω, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό, ἕω ἧκα ἧμαι ἥσμην ἧσο ἧστο.

Ἤστην ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. εἰμί, εἶν ὁ παρατατικός, τὸ δυϊκὸν ἔστον ἔστην, τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἤστην. οἷον

ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω.

Ἠσθῆσθαι. νοεῖσθαι, αἰσθάνεσθαι, ἀπὸ τοῦ αἰσθῶ, ὃ δηλοῖ τὸ αἰσθάνομαι, ὁ μέλλων αἰσθήσω, ὁ παρακείμενος ἤσθηκα, ὁ μέσος ἦσθα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦσθον, ὁ μέσος παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος ἠσθόμην, τὸ δεύτερον πρόσωπον ἤσθου, τὸ τρίτον ἤσθετο, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἠσθῆσθαι.

Ἦσθα. ἰστέον ὅτι Σικελῶν κατὰ τὴν Ἡρακλείδου παράδοσιν τὸ ε ᾧ ἕπεται τὸ σ μετατιθέντων εἰς ι, οἷον ἑστία ἱστίη. δοκεῖ τὸ ἔσθω ἡμαρτημένον εἶναι, γενόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἔθω προσλήψει τοῦ σ,

μὴ τρέψαν δὲ τὸ ε̄ εἰς Γ κατὰ τὸ ἔχω ἴσχω καὶ τὰ ὅμοια. αὐτὸ δὲ ἔθω, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ἔθων οἰνῆος ἀλωὴν, ἀπὸ τοῦ ἔδω λέγει ὁ Ἡρακλείδης παρεῖχθαι Δωριέων ἔθει, οἵ φασι καὶ τὸν μαδὸν μαστὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος ἄραντες τὸ ε̄.

Ἦτορ. ἡ ψυχή. παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. καὶ γὰρ πνεῦμα ψυχή. οἷον, δίχα δέ σφισιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. γίνεται ἄητορ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ ἦτορ. ἢ ὡς παρὰ τὸ φέρω γίνεται φὼρ ὁ ληστὴς κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο̄ εἰς ω̄, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἄτορ καὶ ἦτορ, ὥστε κυρίως ἐπὶ τῆς ἀφόβου ψυχῆς καὶ μὴ ὑποδεχομένου τρῶσιν τετάχθαι.

Ἤτω. εἰμὶ, ἦν ὁ παρατατικὸς, εἰς ἔντος, ἔθι ἔτω καὶ τροπῇ ἤτω. ἢ οὕτως. εἰμὶ, ἦν ἧς ἦ, τὸ προσ- 76b τακτικὸν ἴ, τὸ τρίτον ἤτω, ὡς τὸ ἐπίστη.

Ἠτήκει. αἰτῶ τὸ ζητῶ, ὁ μέλλων αἰτήσω, ὁ παρακείμενος ᾔτηκα, ὁ ὑπερσυντέλικος ᾐτήκειν ᾐτήκεις ᾐτήκει.

Ἠτίμησεν. ὅρα ὅτι οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον λέγει ἀτιμῶ ἀτιμάσω ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ, ἀλλὰ ἀτιμήσω κατὰ δευτέραν συζυγίαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται.

Ἡύρω. ἀόριστος ηὑράμην ηὕρω καὶ ἐν συνθέσει ἀπηύρω. ὤφειλεν οὖν ἀφηύρω εἶναι. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἰωνικόν ἐστιν. οἱ δὲ Ἴωνες ψιλωταί. ἀπηλιώτης γάρ φασιν ἄνεμος ἀντὶ ἀφηλιώτης, ἀπὸ τοῦ ἡλίου πνέων, δηλονότι ὁ καλούμενος ἀνατολικὸς, καὶ ἀντ' ἅδου ἀνθ' ἅδου. οὕτως οὖν ἀπηύρω, οὗ τὸ θέμα εὕρω εὑρῶ ηὗρα, ὁ μέσος ηὑράμην ηὕρω.

Ἤϋσεν. ἐφώνησεν. αὔω τὸ φωνῶ, αὔσω, διαλύσει ἀΰσω, ἤϋσα καὶ ἤϋσα, ἤϋσε καὶ ἤϋσεν. Ὅμηρος σμερδαλέως κονάβησεν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Ἥφαιστος ὅ τε θεὸς καὶ τὸ πῦρ, παρὰ τὸ ἅπτω ἅψω, ἄψαυστός τις ὤν. τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι. ἢ παρὰ τὸ ἅπτω καὶ τὸ αἴθω, ὃ οὐ ἂν ἅψεται,

κατακαίω αὐτό, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ ἅπτοντα καὶ διεγείροντα αὐτὸ κατακαίειν καὶ ἀφανίζειν.

Ἦχος παρὰ τὸ χέω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἄχος καὶ ἦχος, ἡ εἰς ἀέρα χεομένη φωνή.

Ἠὼς διαλέκτου Ἰώνων. τὸ δὲ ἕως Ἀττικῶν. Δωριέων δὲ τὸ ἀώς. Αἰολέων δὲ τὸ αὔως.

Θ.

77 a Θαάσσων, ἐκ τοῦ θοῶ γίνεται θοάζω καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δύο σσ θοάσσω καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α θαάσσω καὶ θαάσσων.

Θάλασσα· παρὰ τὸ σάλον σάλασσα καὶ θάλασσα. ἢ παρὰ τὸ ἅλς ἁλὸς ἅλασσα καὶ θάλασσα. ἢ παρὰ τὸ ἄσσον εἶναι θανάτου θάνασσα καὶ θάλασσα.

Θάπτω· ὡς παρὰ τὸ βῶ τὸ βάπτω, οὕτως καὶ παρὰ τὸ θιθῶ γίνεται τὸ θάπτω. ἀΐδιον γὰρ ἀπόθεσιν οἱ θαπτόμενοι ἔχουσιν.

Θάασσεν, ἤτοι ἐκάθητο. ἐξ οὗ θᾶκος ὁ θρόνος λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ θῶ ὁ θῶκος. θοάζειν μὲν γάρ φασι τὸ τρέχειν, μαίνεσθαι καὶ σκιρτᾶν. θάασσε δὲ τὸ ἐκάθητο καὶ θακεῖ, κάθηται. θᾶκος δίφρος, καθέδρα τις.

Θαυμανέοντες· τὸ ῥῆμα θαυμαίνω ἐκ τοῦ θαῦμα ὁμοίως τῷ ὄνομα ὀνομαίνω. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου γράφουσι θαυμανέοντες, ἤγουν εἰς θαῦμα πορευόμενοι. οὐκ ἂν δὲ ἐπαινοῖτο ἡ τοιαύτη γραφή.

Θ καὶ τοῦ δ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι, οἷον τὸ οὐδὲν οὐθὲν, ἐξουδενῶ ἐξουθενῶ, μήδω μήθω, δάσος θάσος.

Θειάζω· μαίνομαι, ἢ θεόληπτος γίνομαι.

Θείομεν. ἐνθῶμεν, ἐμβάλωμεν. ἰστέον ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς ἥμαρτεν ἀρεσάμενος τὸ θείω ἐνεστῶτα εἶναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θείομεν. ἔστι δὲ ἐπὶ δευτέρου

ἀορίστου ἔχον διαίρεσιν καὶ πλεονασμόν, οἷον ἐὰν θῶ καὶ διαιρέσει θέω καὶ πλεονασμῷ θείω, οἷον θείω ἀναρπάξας. εἶτα ἀκόλουθον θείωμεν, καὶ κατὰ συστολὴν θείομεν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐὰν στῶ στείω στείωμεν καὶ κατὰ συστολὴν στείομεν, καὶ τὸ καταβείωμεν καὶ καταβείομεν. δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν. καί,

μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησάμενοι παρὰ νηῶν.

καί,

ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντες.

ἐν ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ θῶ θείω, ὡς ὄψω ὀψείω.

Θείωσεν. ἐκάθηρεν. ἀπὸ τοῦ θεῖον θειόω θειῶ θειώσω ἐθείωσα καὶ ἰωνικῶς θείωσα.

Θεράπων. παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω καὶ τὸ πονῶ τὸ ἐνεργῶ. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θεραπεύειν τὸν κρείττονα.

Θέτι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μῆτις μήτιδος μήτιδι 77b γίνεται μήτι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ καὶ κράσει τῶν δύο ιι, καὶ ἀπὸ τοῦ μήνιδι μήνι, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ Θέτις Θέτιδος Θέτιδι Θέτιι Θέτι, οἷον πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ.

Θεῦν σημαίνει τὸν θεόν. θεῦν Ἄρτεμιν. θεόν, καὶ κράσει δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον θεῦν, ὡς ἔρεβος ἐρεβεύς.

Θεύσεσθαι. δραμεῖν. ἀπὸ τοῦ θέω θεύσω θεύσομαι θεύσεται θεύσεσθαι.

Θέρμετο πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θερμαίνεσθαι.

Θεοπρόπος μὲν ἁπλῶς ὁ μάντις, θεοπροπία δὲ ἡ τέχνη αὐτοῦ, θεοπρόπιον δὲ τὸ χρησμῴδημα, ὃ καὶ λόγιον ἔλεγον οἱ Ἀττικοί.

Θεμιστεύειν. πρωτότυπον τὸ θεμίσσω, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Παυσανίᾳ τὸ θεμισσέτω τοῦτ' ἔστι νομοθετείτω, δικαζέτω, καὶ ἡ θέμις, ἧς γενικὴ δωρικὴ θέ-

μιστος, καὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ θεμιστεύειν. ὅτι δὲ θέμιστες οὐ μόνον δίκαι, ἀλλὰ καὶ μαντεῖα καὶ βουλαί, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν.

Θηγάνει. παρὰ τὸ θήγω τὸ ἀκονῶ, θηγάνω τὸ ταὐτό. τὸ δὲ θήγω παρὰ τὸ θοῶ θοήγω καὶ θήγω, τοῦτ' ἔστιν τὸ θοὸν ὀξὺ ποιῶ. ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς.

Θηεῦντο. ἐθαύμαζον, ἐθεῶντο. θέω, ὁ ἀόριστος β' ἔθεον, ὁ μέσος ἐθεόμην ἐθέοντο, καὶ ὑπερθέσει θεέοντο, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ καὶ κράσει δωρικῇ τοῦ ε̄ο̄ εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον θηεῦντο. ἔστι καὶ ἐκ τοῦ ἐθεοῦντο ἐθεῶντο τροπῇ δωρικῇ τῆς ο̄ῡ εἰς ω̄, ὡς Θεόκριτος, χρήσδεις ὧν ἐσιδεῖν ἀντὶ τοῦ οὖν. ἢ οὕτως· ἐθεοῦντο ἀφαιρέσει τοῦ ε̄ καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου ε̄ εἰς η̄ καὶ διαλύσει ἰωνικῇ τῆς ο̄ῡ εἰς ε̄ο̄ καὶ κράσει δωρικῇ τοῦ ε̄ο̄ εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον θηεῦντο, ὡς σοῦ σέο σεῦ. ἢ οὕτως· θεάω θεῶ, θεάομαι θεῶμαι, ἐθεαόμην ἐθεώμην ἐθεῶντο, τροπῇ δωρικῇ τοῦ ω̄ εἰς τὴν ο̄ῡ ἐθεοῦντο, ἀφαιρέσει τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ καὶ συναιρέσει τοῦ ε̄ο̄ εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον θηεῦντο.

Θησαίατο. θεασαίμην θεάσαιντο, καὶ θησαίατο ἰωνικῶς.

78 a Θηήσαντο. ἐθεασάμην ἐθεάσαντο, καὶ ἀφαιρέσει ἰωνικῇ τοῦ ε̄ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ θηήσαντο.

Θῆσθαι. θάω θῶ τὸ θηλάζω, θάομαι θῶμαι, θάεται θᾶται, θάεσθαι θᾶσθαι, καὶ θῆσθαι, ὡς χρῆσθαι.

Θῆσσα. ὡς πείθω πείσω πεῖσσα ὁ σταθμός, καὶ βῶ βήσω βῆσσα ὁ τοῦ ὄρους βάσιμος τόπος, οὕτως θῶ θήσω θῆσσα, ἡ μισθωτὸς καὶ πενιχρά. οἱ δὲ ἐκ τῆς θήσσων θήσσοντος μετοχῇ, τὸ θηλυκὸν θήσσουσα καὶ θῆσσα.

Θνήσκω. ἔθανον θάνω θανῶ, καὶ θνήσκω θνήσω. προσγράφεται δὲ τὸ ι ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσκω διὰ τῆς αι διφθόγγου.

Θνητός. ἔθανον θανῶ θνήσω θνητός. τὸ ἔθανον δὲ ἐκ τοῦ θείνω τὸ τύπτω, θενῶ, ἔθεινα, ὁ β' ἀόριστος ἔθανον.

Θοός, ὁ ταχύς, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω θοὸς καὶ θοή. διότι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλόος γίνεται πλοῦς, μὴ καὶ ἀπὸ τῆς γόος γοῦς, καὶ θόος θοῦς; καὶ περὶ μὲν τοῦ γόος ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι τὰ εἰς οος δισύλλαβα οὐκ ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς β' συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον γοῶ γοᾷς, τούτου χάριν, ὥσπερ ἐναλλάξαν ἀπὸ τῶν ἄλλων παρήλλαξε καὶ κατὰ τὸ μὴ κιρνᾶσθαι. περὶ δὲ τοῦ θόος ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ οος δισύλλαβα πάντα βαρύνονται, τοῦτο δὲ μόνον ὀξύνεται, ὥσπερ ἀλλάξαν κατὰ τὸν τόνον διήλλαξε καὶ παρὰ τὴν κλίσιν, ἄλλως τε τὸ ὀφειλόμενον ἐν τῇ ἁπλότητι, ἐν τῇ συνθέσει ἀναδέχεται. ἐν γὰρ τῇ συνθέσει κιρνᾶται, ἐπειδὴ καὶ βαρύνεται, οἷον πάνθοος πάνθους.

Θρέψω. διὰ τί οὐ συνάρχεται τῷ ἐνεστῶτι; διότι τὸ θρέφω θρέψω ἦν, καὶ ἐπεὶ τὸ ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν, οἷον εὔφρων, ἀτρεύς, οὐδέποτε δὲ εὑρίσκεται δισύλλαβος λέξις ἀπὸ δύο δασέων ἀρχομένη τῆς δευτέρας ἀρχομένης ἀπὸ δασείας, τούτου χάριν τρέπεται τὸ θ εἰς τ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀρχόμενον ἀπὸ διπλῆς δασείας, ἀποστάντος τοῦ δασέως ἐν τῷ μέλλοντι φ τοῦ ὄντος κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν καὶ προσελθόντος τοῦ διπλοῦ εὐθέως τὸ κεχρεωστημένον θ προσῆλθε κατὰ τὴν ἀρχὴν 78b γέγονε θρέψω. πρόσκειται δισύλλαβον λεγόμενον διὰ τὸ φθαρθεῖναι. τοῦτο γὰρ ἄρχεται ἀπὸ διπλῆς δασείας τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀπὸ δασείας ἀρχομένης, ἀλλ' οὐκ ἔστι δισύλλαβος. καὶ ἄλλως.

Θρέψω. διὰ τί τρέφω θρέψω καὶ τρέχω θρέξω, ἔχω ἕξω οὐ συνάρχεται τῷ ἐνεστῶτι; καὶ τὸ μὲν ἔχω

οὐ συνάρχεται, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔχω ψιλοῦται, τὸ δὲ ἕξω δασύνεται εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος. περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἔστιν εἰπεῖν ὅτι Ἰωνικῶς ἐτράπη τὸ ψιλὸν τ εἰς δασὺ θ. οἱ γὰρ Ἴωνες ἔθος ἔχουσι τὰ παρ' ἡμῖν ψιλὰ εἰς δασέα τρέπειν.

Θι καὶ τοῦ παρακειμένου τελευταῖον, οἷον τὸ κέκλυθι καὶ κέκραχθι, ὡς πλεῖστοι καὶ ἡ χρῆσις μαρτυρεῖ παρακείμενοί εἰσιν. τοῦ γὰρ παρακειμένου τὸ προστακτικὸν ποτὲ μὲν εἰς ε λήγει, οἷον τέτυφε, ποτὲ δὲ εἰς θι οἷον τέτυφθι. οὕτως οὖν καὶ κέκλυθι καὶ κέκραχθι.

Θρέπτον τὸ θρεπτήριον. ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ον λήγοντα ῥηματικὰ οὐδέτερα ἔχοντα τὸ ρ ἐν τελευταίᾳ συλλαβῇ ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ῥήματι, καὶ ἤτοι ἔχουσι τὸ τ, ὡς ἐπὶ τοῦ νίζω νίτρον, ἢ τὸ π, ὡς ἐπὶ τοῦ νίπτω νίπτρον, θρέπτω θρέπτον, ἢ τοῦ κ, ὡς ἐπὶ τοῦ πλήσσω πλῆκτρον, ἢ μετὰ τοῦ τ τὸ λ, ὡς ἐπὶ τοῦ φύω φύτλον, καὶ πάντα βαρύνονται πλὴν τοῦ λουτρόν. τὰ δὲ μὴ οὕτως περιττοσυλλάβως παραληγόμενά εἰσι, οἷον τύπτω τύμπανον, λείπω λείψανον, καὶ τὰ εἰς ρ μετὰ τοῦ θ, οἷον θέλγω θέλγηθρον, μέλπω μέλπηθρον, καὶ τὰ εἰς λον ἔχοντα τὸ θ, οἷον ἕδω τὸ καθέζομαι εἴθλον. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ ἔδος. γένω, ἐξ οὗ τὸ γενήσομαι, γένεθλον. ἢ ἔχοντα τὸ τ, ὡς τὸ ἔχω ἔχετλον.

Θρέξασκον. ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον. τρέχω, ὁ μέλλων θρέξω, ἔθρεξα, καὶ Ἰωνικῶς θρέξασκον.

Θρώσκω σημαίνει τὸ πηδῶ. ἔχει τὸ ι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὑρῶ γίνεται εὑρίσκω, καὶ στερῶ στερίσκω, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσκω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν θροίσκω, καὶ κατὰ ἔκτασιν καὶ κρᾶσιν θρώσκω.

Θυέεσσι. θυμιάμασι. οἷον ἔρχεο σὺν θυέεσσι. τὸ θύος τοῦ θύεος καὶ θύεσι τοῖς θύεσσι, πλεονασμῷ τοῦ ε θυέεσσι.

Θυΐσκη ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θυμιάματα καὶ θυσιαστήριον τὸ μικρόν· καὶ θύσκος εἰς ὃ ἐμβάλλομεν τὰ 79 a θυμιάματα.

Θυσανόεσσα, κροσσοὺς ἔχουσα. ἀπὸ τοῦ θύσανος θυσανόεις, καὶ τὸ θηλυκὸν θυσανόεσσα. τὸ δὲ θύσανος παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ καὶ κινῶ, θύσω θύσανος.

Θῶνος εὐθεῖα, ἡ θόων θόωνος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐν συγκοπῇ θῶνος, ἢ μᾶλλον θῶνις θώνιος καὶ κατὰ συγκοπὴν θῶνος. φασὶ δὲ αὐτὸν βασιλέα εἶναι τοῦ κατὰ Κάνωβον Νειλώου στόματος, εὑρέτην ἰατρικῆς παρ' Αἰγυπτίοις, ἀφ' οὗ πόλις καὶ πρῶτος μὴν παρ' Αἰγυπτίοις ὠνομάσθη.

Ι.

Ἴα ἡ μία, ἴος, ἴου, ἴα τὸ θηλυκὸν, ἡ μία κατὰ ἀποβολὴ τοῦ μ ἴα.

Ἰᾶσιν, ἀντὶ πέμπουσι. [illegible] ἰᾶσιν, ἰακῶς λέγουσιν. οἱ γὰρ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον εἰς ε καὶ α καὶ εἰς α μακρὸν τρέπουσιν· ἰᾶσι καὶ ἐάσιν.

Ἰάχω τὸ βοῶ, παρὰ τὸ ἰὰν, ὃ σημαίνει τὴν φωνὴν ἐξ οὗ ἰαχή.

Ἴαψεν, εἰ μὲν ἁπλῶς τὸ ἔπεμψεν σημαίνει, παρὰ τὸ ἴω γέγονεν, ἀφ' οὗ τὸ ἵημι. εἰ δὲ μετὰ βλάβης ἔπεμψεν, παρὰ τὸ ἰὸς ἰάπτω· ὁ φθαρτικὸς γὰρ οὗτος τῆς ὕλης ἐξ ἧς γίνεται ἐπὶ τῆς βλάβης.

ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.

Ἰδέειν ἀπαρέμφατον, ἀόριστος β', καὶ μέλλων. ὁ κανών· οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων πλεονασμῷ τοῦ ε διὰ τοῦ ειν προφέρουσιν, θανεῖν θανέειν, ἰδεῖν ἰδέειν.

Ἴδει, τῷ θέρει. οἷον ἴδει ἐν αἰγοτάκῳ. τὸ ἴδος τοῦ ἴδεος καὶ ἴδους. τὸ δὲ ἴδος παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἱδρῶ.

Ἰδέ, οὐκ ἔστι πλεονασμὸς τοῦ δε, ἀλλὰ θέμα ἐστὶν ἰδὲ καὶ ἠδὲ ἀντὶ τοῦ καί. τὸ μὲν ά ἰωνικὸν καὶ δι' ἰῶτα, τὸ δὲ δεύτερον ἀττικὸν καὶ δι' ἦτα.

Ἴδμεν ἀντὶ γινώσκομεν. ἔστιν εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, ἀφ' οὗ περισπώμενον ἰσάω ἰσῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ φείδω καὶ πείθω φιδῶ καὶ πιθῶ, παράγω-
79 b
γον ἴσημι, ἴσην ὁ παρατατικὸς ἴσης ἴσησιν ἴσαμεν καὶ συγκοπῇ ἴσμεν καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ σ εἰς δ ἴδμεν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπαγομένου τοῦ μ τὸ πρὸ αὐτοῦ σ εἰς δ τρέπουσιν, ὀσμὴ ὀδμή, ἴσμεν ἴδμεν.

Ἰδνωθῆναι δέ ἐστι τὸ συγκαμφθῆναι καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τὸ ἰνίον δονηθῆναι, μεταθέντος τοῦ δ ὀπίσω τοῦ ν. ἔστι δὲ ἰνίον τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς, οὗ συμπίπτοντος ἐπὶ τὸ κάτω καὶ συσπωμένου πρὸς τοῖς ὤμοις ἰδνοῦσθαι λέγεται ὁ τοῦτο πάσχων. τινὲς δὲ τὸ ἰδνωθῆναι τὸ ἀνακλασθῆναι νοοῦσιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας. ἄλλως δὲ τὸ ἰδνώθη ἀντὶ τοῦ οἷον σφίγξαι τινὰ ἔπαθεν ἀπὸ τοῦ ἴζω τραπέντος τοῦ ζ εἰς δ κατὰ τὴν ἤδη προῤῥηθεῖσαν συγγένειαν τῶν τοιούτων στοιχείων καὶ πλεονάσαντος τοῦ ν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰχνῶ καὶ τῶν ὁμοίων.

Ἱείη κατὰ λαιμόν, ἱείη. ἵημι τὸ πέμπω, ὁ παρατατικὸς ἵην, ἡ μετοχὴ ἱεὶς ἱέντος, τὸ εὐκτικὸν ἱείην.

Ἴεν. ἧπερ πρόσθεν ἴε καλλίῤῥοον ὕδωρ. ἑνικόν. καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. ἐκ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι γίνεται ὁ β' ἀόριστος ἶον ἶες ἶε καὶ τὸ ν ἐφελκυστικόν ἐστιν. εἰ δὲ ἐπὶ τὸν πότον ἐκληφθήσεται ἐκ τοῦ ἵημι ἵην ἵεσαν, καὶ συγκοπῇ ἵεν. ἔστι δὲ παρατατικός.

Ἱερεύειν οὐ μόνον τὸ θύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς σφάζειν. ἱερεῖον γὰρ ἀττικῶς τὸ σφαγιαζόμενον ζῶον.

Ἴεν ἢ φιλοῦσαι, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ, ἐκ τοῦ ἴον, οὗ καὶ μετοχὴ τὸ ἰών, ἢ διασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ νοεῖται. γένεσις δὲ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱεὶς ἱέντος ἀποβολῇ τοῦ ἐος, ὡς καὶ τὸ βληθέντος ἔβλήθεν καὶ τὰ ὅμοια.

Ἱερῶσθαι. ἱερῶ ἱερώσω. σημαίνει δὲ τὸ ἱερεὺς νενομίσθαι.

Ἵετο τὸ βαλλέειν. παρὰ τὸ ἵημι τὸ σημαῖνον τὸ προθυμοῦμαι, ἢ τὸ πέμπω, τὸ παθητικὸν ἵεμαι, ὁ παρατατικὸς ἱέμην ἵεσο ἵετο.

Ἵεντο. προθυμοῦντο. ἵημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἵεμαι, ὁ παρατατικὸς ἱέμην, καὶ τὸ γ̄ τῶν πληθυντικῶν ἵεντο.

Ἴζω, ἱζάνω. ἔστιν ἕω τὸ καθέζομαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ ἵζω, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἱζάνω.

Ἰῆλαι τὸ ἐπικάμψαι ἢ κατακλεῖσαι, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ καὶ ὑπερθέσει ἰέλω ἰελῶ, ἴηλα καὶ ἰῆλαι. κυρίως δὲ σημαίνει τὸ δεσμεῦσαι.

Ἴηλα. ἔστιν ἰάλλω τὸ ἐμβάλλω καὶ προπέμπω, ὁ μέλλων ἰαλῶ, ὁ ἀόριστος ἴηλα.

Ἴησι. εἶμι τὸ πορεύομαι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἴον, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἴω ἴῃς ἴῃ, καὶ πλεονασμῷ τῆς σι ἴησι, ὡς δῶσι.

Ἴθι. τὸ πορεύου ἐνταῦθα καὶ ἐλθὲ καὶ παραγενοῦ. εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἴμεν διὰ τοῦ ῑ. τὰ γὰρ εἰς μι ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν συστέλλεται. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν. τούτου τὸ προστακτικὸν ἴθι, οἷον δεῦρ' ἴθι, καὶ, ἴθι τοῦ πτωχοῦ λαοῦ σου τὴν κάκωσιν ἐπισκεψόμενος. τὸ γ' ἴτω. ἢ οὕτως. εἶμι τὸ πορεύομαι, ὁ παρατατικὸς εἶν, ἡ μετοχὴ εἷς ἕντος, τὸ προστακτικὸν ἕθι, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ ἴθι. ἢ οὕτως. ἵημι τὸ ἔρχομαι, ὁ παρατατικὸς ἵην, ἡ μετοχὴ ἱεὶς ἱέντος, ἵεθι καὶ συγκοπῇ ἴθι ἴτω.

Ἱκάνω σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἱκετεύω, ἡμεῖς δ' αὖθις ἱκάνομεν τὰ σὰ γούνατα. περιγίνομαι σημαίνει καὶ τὸ περιγίνομαι καὶ τὸ καταλαμβάνω. ἢ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.

Ἱκνοῦμαι ἀπὸ τοῦ ἵκω τὸ ἱκετεύω παραγίνομαι, παράγωγον ἱκάνω, συγκοπῇ ἵκνω ἱκνοῦμαι καὶ ἀφικνοῦμαι. τὸ δὲ ἱκάνω ἀπὸ τοῦ ἷκον δεύτερος ἀόριστος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔφυγον φυγάνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ φυγγάνω, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπυθον πυνθάνω, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτυχον τυγχάνω, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπαθον πανθάνω, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρυγον ἐρυγγάνω.

Ἵκμενον. ἵκω ἱκόμενος καὶ συγκοπῇ ἵκμενος. σημαίνει δὲ τὸν πορευτικὸν ἢ ὑγρὸν παρὰ τὴν ἰκμάδα.

Ἱλάσκεσθαι. ἀπὸ τοῦ ἱλῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἱλάσω ὁ μέλλων, πλεονασμῷ τοῦ κ ἱλάσκω. καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, ὡς γηράω γηρῶ γηράσω γηράσκω, ἱλάσκομαι ἱλάσκεται ἱλάσκεσθαι.

80 b Ἱλασσάμενος. ἐξιλεωσάμενος, μετοχὴ παθητικὴ δευτέρας τῶν περισπωμένων. τὸ θέμα ἱλῶ ἱλᾷς ἱλᾷ, ὁ μέλλων ἱλάσω, καὶ ἐκ τούτου ἱλάσθητι, ἱλασμὸς, καὶ ἐκ τούτου ἱλασσάμενος πλεονασμῷ τοῦ σ διὰ τὸ μέτρον. ἐκ τοῦ ἱλῶ ἵλημι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἱλάσθητι γράφεται.

Ἰλλᾶσι δεσμοῦσι. οἷον, ἰλλᾶσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν.

Ἰλλίζειν. τὸ διανεύειν.

οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοί.

ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς διανεύοντας εἱλεῖν. ἐξ οὗ καὶ ἰλλάδες οἱ συνεστραμμένοι ἱμάντες. ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς διανεύειν. ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τῆς εἰλήσεως καὶ τῆς ἐπὶ τὰ κάτω φορᾶς.

Ἰλλόμενος. παρὰ τὸ ἴλλω ἴλλομαι ἰλλόμενος ἐκ τοῦ ἴλλος ὁ ὀφθαλμός.

Ἰλυσπῶν. τὸ εἰλυσπᾶσθαι ἐστι τὸ παραπλήσιον

τοῖς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφισιν ἰέναι, οἱονεὶ τῇ ἰλύϊ σπᾶσθαι, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι.

Ἰλαδὸν, ἤγουν φαλαγγηδὸν καὶ κατὰ τὰς ἴλας. συστροφὴν γὰρ πλήθους δηλοῖ, καὶ τὸ βοτρυδὸν τὸ ἰλαδὸν, καὶ ποιότητος ἀμφότερά εἰσιν ἐπιῤῥήματα.

Ἱμάσσω. σημαίνει τὸ πλήσσω καὶ μαστιγῶ. παρὰ τὸ ἱμὰς, ὃ σημαίνει τὸν λῶρον, γίνεται ἱμάσσω. τούτου ὁ μέλλων ἱμάσω, οἷον ἵμασε καλλίτριχας ἵππους. γράφεται δὲ ὁ μέλλων μὴ τρεπόμενον εἰς ξ, ὡς πλήσσω πλήξω, πτήσσω πτήξω, αἱμάσσω αἱμάξω.

Ἱμῶσα. ἀντλοῦσα, ἀπὸ τοῦ ἱμὰς ἱμάντος, ὅθεν καὶ ἀντλὴς ἱμαῖος λέγεται.

Ἴμεν. ἢ ἐκ τοῦ εἶμι τὸ ἔρχομαι γίνεται τοῦ παραληγομένου τῷ ει διφθόγγῳ, καὶ συστέλλει τὴν ἄρχουσαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς μι, ἅπερ ἐπὶ πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν συστέλλουσι τὰς παραληγούσας. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἶμι, ὃ κατὰ μόνας τῷ ι παραλήγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴω, καὶ οὕτω φυλάσσει ἀναλόγως τὴν διὰ 81 a
τοῦ βραχέως ι γραφήν. σημείωσαι γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς τεχνικοὺς διφορεῖται τὸ εἶμι παρὰ τοῖς παλαιοῖς μονοφθόγγῳ τε παραληγόμενον τῷ ι καὶ διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ε καὶ ι.

Ἴμεν ἀπαθὲς, ἰέναι, ὅθεν ποιητικῶς ἰέμεναι, καὶ ἀποκοπῇ ἰέμεν, καὶ συγκοπῇ ἴμεν. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς τὸ ι καὶ ε τοῦ ἰέμεν ἐκράθη εἰς ι μακρόν. βραχὺ γάρ ἐστιν, ὡς ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ. ὅρα δὲ νῦν μὲν τὸ ἴμεν τεθὲν διὰ τοῦ ι ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, μετὰ δὲ δύο στίχους ἐν τῷ κεκακωμένοι ἤμεν, ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν, διὰ τοῦ η, καὶ γίνεται οὕτω ψευδοπαρήχησις λεληθυῖα, οὐ μὴν ἀναιδὴς κατὰ τὸ ἔδδεισαν, οὐδέ τ' ἔδησαν.

Ἰνδάλλω. ὥσπερ παρὰ το ἄγω γίνεται ἀγάλλω, καὶ παρὰ τὸ ἰῶ τὸ πέμπω ἰάλλω, οὕτως καὶ παρὰ

τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ ἰδάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἰνδάλλω.

Ἶξον.

οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

ἀπὸ τοῦ ἵκω διὰ τοῦ ἰῶτα τοῦ σημαίνοντος τὸ ἱκετεύω καὶ παραγίνομαι, ἀφ' οὗ γίνεται προσλήψει τοῦ ν τὸ ἱκνῶ καὶ ἱκνοῦμαι, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἶκον καὶ τροπῇ βοιωτικῇ τοῦ κ εἰς ξ ἶξον. οὕτως Ἀπολλώνιος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῦτο καὶ τὰ τούτῳ ὅμοια ἐκ μέλλοντος λέγει μετατεθεῖσθαι εἰς ἐνεστῶτα, ἵξω ἶξες ἶξεν. ἐκ τοῦ ἵκω ἵξω μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. τὸ πληθυντικὸν ἵξομεν ἵξετε ἶξον. ὅτι δὲ οὐκ ἔστι δεύτερος ἀόριστος, ἀλλὰ παρατατικὸς, δῆλον ἐκ τοῦ προστακτικοῦ· βῆσε γὰρ καὶ ἶξε, ὡς τύπτε. εἰ δ' ἦν ἀόριστος δεύτερος, βῆσον ἂν ἦν καὶ ἶξον. καὶ ἶξον ἤγουν κατέλαβον φυσικῶς ἔχει τὴν ἐν τῇ ἀρχούσῃ περισπωμένην, ὡς χρονικῶς ἐκταθέν. ἄλλως γὰρ ὤφειλε τὸ δίχρονον ὀξύνεσθαι, ὡς θέσει μακρὸν, διὰ τὸ κεῖσθαι πρὸ συμφώνου διπλοῦς. παρατατικοῦ δὲ χρόνου τὸ ἶξον, ὡς ἀπὸ μέλλοντος τοῦ ἵξω, ἀναβιβασθέντος εἰς ἐνεστῶτα.

Ἰοειδέα. ἀνθώδη, ἀπὸ τοῦ ἴου τῆς βοτάνης. Ομηρος δὲ τὸν μελανώδη παρὰ τὸ ἰός.

Ἴουλοί φασι αἱ κατὰ τῶν γενείων πρῶται τρί-
81 b χες, λεγόμεναι οὕτω, ἐπείπερ οἱ τοιούτους ἔχοντες ἵενται ἤδη ἐπὶ τὸ ὅλον, ἤγουν τὸ τέλειον, ὡς ἐξανδρούμενοι. ἀπὸ δὲ τούτων καθ' ὁμοιότητα ἔοικε λέγεσθαι καὶ τὸ πολύπουν ζωΰφιον ὁ ἴουλος. τοὺς δὲ ἀνθοῦντας τούτους ἰούλους καὶ λάχνην εὐανθέα καλεῖ φιλοτιμούμενος τῷ διφθόγγῳ τῆς φράσεως, καὶ ἔστι ταυτὸν, κροτάφοις ἰούλους ἀνθεῖν καὶ γένυν πεπυκάσθαι, ὅ ἐστιν ἐσκεπάσθαι εὐανθεῖ λάχνῃ. ὃ πρὸς διαστολὴν εἴρηται λάχνης ἑτέρας ὁποία καὶ ἡ παρὰ τῷ Θερσίτῃ ψεδνή.

Ἰόμωροι, ἤτοι τοξόται, οἱ μόρον ἐμποιοῦντες ἐν ἰοῖς, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. ἢ οἱ περὶ ἰοὺς μεμορημένοι καὶ κακοπαθῶς ἔχοντες, ἢ ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένοι. μόρον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ ὀξύ. ἢ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἵνα εἶεν ἰνιόωροι, οἱ τῶν ἰῶν ὥραν ἤτοι φροντίδα ἔχοντες.

Ἱππότα. ἱππικώτατε. ἡ εὐθεῖα ὁ ἱππότης κατὰ μεταπλασμὸν ἱππότα.

Ἱράτω. ὀργιαζέτω κατὰ νόμον καὶ θυέτω. ὀργιῶνες γὰρ οἱ θῦται. ἱεράω ἱερῶ, οὗ ὁ μέλλων ἱεράσω, ὁ παρατατικὸς ἱέραον ἱέρων ἱέραες ἱέρας ἱέραε ἱέρα, τὸ προστακτικὸν ἱέραε ἱέρα ἱεραέτω ἱεράτω, καὶ κράσει τοῦ ι καὶ ε εἰς μακρὸν ι ἱράτω.

Ἴσαν ἐπορεύοντο. εἶμι, ὁ παρατατικὸς εἶν ἴμεν ἴτε ἴσαν ἐπορεύοντο.

Ἴσασιν ἀντὶ τοῦ γινώσκουσιν. εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φείδω καὶ πείθω βαρυτόνων περισπώμενα φιδῶ καὶ πιθῶ διὰ τοῦ ι, οὕτως ἀπὸ τοῦ εἴσω ἰσῶ ῥῆμα περισπώμενον δευτέρας συζυγίας, ἐξ οὗ παράγωγον ἴσημι, ὅπερ σημαίνει τὸ αὐτὸ, καὶ ἴσαμι δωρικῶς, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἴσαμεν καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, τὸ δεύτερον ἴσατε καὶ ἴστε, τὸ τρίτον ἴσασιν. οὐ προπερισπᾶται δὲ ὡς τὸ ἱστᾶσι. ὁμοφωνεῖ γὰρ τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ὧν ἰδίων μετοχῶν, ἴσας ἴσαντος ἴσασιν, ὡς τὸ ἴσασι, διότι ἡ ἴσας μετοχὴ βαρύνεται, πάντων τῶν εἰς ας ὀξυνομένων μετοχῶν τῆς δευτέρας συζυγίας, οἷον ἱστὰς, κιχράς. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι ὁ χαρακ- 82a
τὴρ ἐστιν αἴτιος τῆς βαρείας τάσεως. πᾶσα γὰρ μετοχὴ διὰ τοῦ ισας βαρύνεται, γεμίσας, σαλπίσας, λεπίσας, καλλωπίσας.

Ἴσθι τὸ ὕπαρχε. εἰμὶ, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐμὲν, ὅπερ γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ ἐσμέν. ἀπὸ τοῦ ἐμὲν τὸ προστακτικὸν ἔθι ἀναλόγως, ἐπειδὴ εἰς σ ὀξύτονος ἡ μετοχὴ καὶ διὰ τοῦ ντ κλί-

ησέτω γὰρ ἢ νοξέτω οὐδεὶς λέγει. εἰ δὲ φησι καὶ λείπει τὸ ε̄, ὡς ἐνεστῶτα νοητέον κατὰ τὸ νυσσέτω. ἐν τούτοις δὲ κατασείων καὶ τοὺς τὸ ἕτω, ἀφ' οὗ τὸ ἔστω, ἤτω λέξαντας ἐκτάσει τοῦ ε̄ εἰς η̄, λέγει ὡς οὐδὲν εἰς τω λῆγον προστακτικὸν ἔχει παρατέλευτον τὸ ε̄ μετατίθησιν αὐτὸ εἰς η̄. οὐδεὶς γὰρ τὸ φερέτω λεγέτω φερήτω λεγήτω φησί. οὐκοῦν οὐδὲ ἕτω ἤτω. ὡς δέ φησι καὶ τὸ ἕτω ἡμάρτηται διὰ τοῦ ε̄ λεγόμενον παράδειγμα. δίδωσι τόδε. πᾶσα μετοχὴ εἰς ων ὀξυτό-
28a νος τὸ τρίτον προστακτικὸν διὰ τοῦ ἕτω περαιοῖ, ἐλθὼν ἐλθέτω, σχὼν σχέτω, σπὼν σπέτω καὶ μετασπέτω. ταύτῃ τοι καὶ ἀπὸ τοῦ εἰπὼν εἰπέτω ῥητέον. προστακτικὸν μέντοι ἀόριστον μετοχῆς ἅπαν ληγούσης εἰς σ̄, ὅτε εἰς τω περαιοῦται ἐπὶ τρίτου προσώπου τὸ η̄ παραλήγεται, οἷον σφαγεὶς σφαγήτω, δαρεὶς δαρήτω. καὶ ἀπὸ τοῦ θεὶς οὖν καὶ εἷς θήτω καὶ ἥτω, οὐ μὴν θέτω καὶ ἕτω, ἔνθα ἡμαρτῆσθαι εἰπὼν κατὰ τὸ θέτω καὶ ἕτω, ἤγουν ὑπαρχέτω, καὶ εἰ ἕτω, ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ἀφέτω, λέγει καὶ ὅτι τινὲς οὔτε ἕτω φασὶ προστακτικὸν, οὔτε ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἤτω, ἀλλὰ ἐέτω τρισύλλαβον ἀπὸ τῆς ἐὼν μετοχῆς, ὅθεν γενέσθαι τὸ εἴτω ἐν διφθόγγῳ, καὶ ἐκεῖθεν ἤτω διὰ τοῦ η̄. ὁ δ' αὐτὸς Ἡρακλείδης τῆς αὐτῆς ἐὼν ὀξυτόνου μετοχῆς τὸ εὐκτικὸν κανονίζων λέγει ὅτι καθὰ τῆς ἐλθὼν καὶ εἰπὼν μετοχῆς εὐκτικὰ ἔλθοι καὶ εἴποι, οὕτω δὲ καὶ σχὼν ἐπίσχοι, καὶ ἐπισπὼν, π ό τ μ ο ν ἐ π ί σ π ο ι, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἐὼν ἕοι, οὐχὶ εἴη. περὶ δὲ τοῦ εἴη λέγει ὡς πᾶν ῥῆμα εὐκτικὸν ἔχον τὴν ει δίφθογγον παρατέλευτον, καὶ τὸ τέλος διὰ τοῦ η̄ ἐκ μετοχῆς πεποίηται ληγούσης εἰς εις, οὐ μὴν εἰς ων. καὶ τοῦτο φανερόν φησιν ἐκ τῶν αἰολικῶν μετοχῶν. Αἰολεῖς γὰρ τὸ νοῶν νοοίην, φρονῶν φρονοίην καὶ τὰ ὅμοια, τὰ παρ' ἡμῖν φιλείην καὶ νοείην, ἐπειδὴ καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς εις προφέρουσι, φίλεις καὶ νόεις λέγοντες ἀντὶ τοῦ φιλῶν καὶ νοῶν. κατὰ δὴ τὸ ὅμοιον καὶ ἀπὸ τῆς ων πρωτοτύπου μετοχῆς συζυγίας

προσώπης τῶν περισπωμένων εἴη· τὸ εὐκτικὸν τὸ οἴη, καὶ αἰολικῶς εἴη, ἐπεὶ καὶ ἡ μετοχὴ εἰς. οὕτω δὲ πρῶτον αἰολικῶν ὑποκαταβὰς γράφει οὕτως· ἀπὸ τοῦ θεὶς καὶ βλεὶς γίνεται θεῖο εὐκτικὸν καὶ βλεῖο, οὗ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι. πᾶν δὲ τοιοῦτον εὐκτικὸν ἤγουν εἰς ο̄ λῆγον παρὰ Σικελοῖς ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς εις ληγουσῶν μετοχῶν, μεταβάλλον τὸ ο̄ εἰς ε̄ πληθυντικὸν ποιεῖ προσθέσει τοῦ τ̄· θεῖο θεῖτε, σφαγεῖο σφαγεῖτε, βληθεῖο βληθεῖτε. εἶτα εἰπὼν ὅτι οὕτω καὶ Ὅμηρος ἀπὸ διακριθεὶς καὶ τοῦ ἐκεῖθεν σικελικοῦ διακρινθεῖο ἔφη τὸ διακρινθεῖτε τάχιστα. καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ Σικελοὺς εἰς μετοχῆς καὶ τοῦ εἶο εὐκτικοῦ τὸ εἶτε, οἷον παῖδες εἶτε Ὀδυσσῆι ἀμύνεμεν, 83b
ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται, καταδέχεται καὶ τοὺς λέγοντας τὰ τοιαῦτα συγκεκόφθαι, οἷον τὸ διακρινθεῖτε ἐκ τοῦ διακρινθείητε καὶ τὸ εἶτε ἀπὸ τοῦ εἴητε, εἰπὼν ὡς διαφερόμεθα αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἄτοπον αὐτὰ κατὰ συγκοπὴν ἐξενηνέχθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα.

Ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων ὄντων τούτων, τοῦ σάος ὁ ὑγιὴς, τοῦ σῶς κατὰ συναίρεσιν, τοῦ σόος διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ ὁμηρικῶς, καὶ τοῦ σῶος διὰ παραλήγοντος τοῦ ω̄ μεγάλου, χρῆσις ἐνταῦθα κεῖται τοῦ σάος ἐν τῷ, σαώτερος ὥς κε νέηαι, ἤγουν ὅπως ἀνακρωτηρίαστος ἀπονοστήσῃς, ὃ μεγάλην ἀπειλὴν ἔχει κατὰ τοῦ λέγοντος Χρύσου, εἰ καὶ εὐφήμως ἐσχημάτισται. παραλαλεῖ γὰρ ὡς ἀκρωτηριασθήσεται, εἰ μὴ ταχὺ μνήσεται νόστου.

Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ ῑ αἱ ἐπεκτάσεις εἰσίν, ὡς ἐν τῷ οὑτωσὶ καὶ ταυτὶ καὶ νυνί, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῆς δε̄ συλλαβῆς, καὶ διὰ τῆς θα ὁμοίως, ὡς δηλοῖ τὸ ἔφησθα, οἶσθα, ἐθέλησθα καὶ τοιάδε. ἀλλ' οἵ γε παλαιοὶ καὶ τὸ ω̄ ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ Ἴλιον εἴσω ἐπέκτασιν εἶναί φασι, νοοῦντες τὸ εἴσω ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης τῆς εἰς προθέσεως. τοῦτο δὲ οὐδὲν καινὸν, ἐὰν καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματός τις νοήσῃ, διφορουμένου κατὰ τὴν σύνταξιν. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τῆς ἐξ προ-

θέσεως ἀεὶ γενικῇ συντασσομένης τὸ ἔξω ἐπίῤῥημα γινόμενον ἀεὶ καὶ αὐτὸ τὴν γενικὴν ἔχει, οὕτως οὐδὲν παράλογον, εἰ καὶ τὸ εἴσω γενόμενον ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως διαφορουμένης ἐν τῇ συντάξει, διαφορεῖται καὶ αὐτὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐκείνης, καὶ ἐπείπερ ἡ εἰς πρόθεσις καὶ αἰτιατικῇ κοινῶς οἶδε συντάσσεσθαι, καὶ μὴν καὶ γενικῇ ἀττικῶς εἰς τὸ εἰς Ἅιδου· διὰ τοῦτο καὶ τὸ εἴσω ποτὲ μὲν οὕτω συνταχθήσεται, ποτὲ δὲ ἄλλως, οἷον τοῦ οἴκου.

Ἴσαν πεζῷ μὲν λόγῳ οὐκ ἂν εὐχρηστηθείη, ποιηταῖς δὲ χρησιμεύει. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ θέμα ἴω, οὗ τὸ πληθυντικὸν ἴομεν πολλαχοῦ εὕρηται παρὰ τῷ ποιη-
64a τῇ. τοῦτο δὲ ἴω πλεονασμῷ τοῦ ε γίνεται εἴω καὶ συναιρέσει εἶω, ἐξ οὗ καὶ ἤομεν ἀνὰ δρυμά, ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ὑπερσυντέλικος ᾔειν καὶ ἤϊα γ συνόμενος. εἰ δέ τις προϋπάρχειν μὲν ἐρεῖ τὸ εἴω διὰ διφθόγγου, ἀπ' αὐτοῦ δὲ γενέσθαι τὸ διὰ τοῦ ι γραφόμενον ἴω, ἀπελεύσει τοῦ ε, οὐκ ἂν λέγοι τι ἄδεκτον. δηλοῖ δέ ποτε τὸ ἴσαν καὶ γνῶσίν τινα, ὡς ἐν τῷ, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Ἱπποκορυσταί, καὶ ἀπὸ θώρακος τὸ θωράσσω, καὶ ἀπὸ ἀσπίδος οἱ ἀσπισταί, καὶ ἀπὸ αἰχμῆς τὸ αἰχμάζειν καὶ οἱ αἰχμηταί, καὶ ἀπὸ κνημῖδος εὐκνήμιδες, ὡς ἐκ μέρους ἐν τοῖς τοιούτοις δηλουμένης τῆς ὅλης ὁπλίσεως, οὕτω καὶ ἀπὸ ζώματος τοῦ συναπτομένου ἢ συῤῥαπτομένου τῷ στατῷ θώρακι, ἢ τῇ μίτρᾳ, ζώννυσθαί φησιν Ὅμηρος νῦν τὸ ὁπλίζεσθαι εἰπών·

Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν

Ἀργείους.

Ἴτην. εἶμι τὸ πορεύομαι, ὁ παρατατικὸς εἶν εἷς εἶ, τὸ δυϊκὸν ἶτον ἴτην.

Ἴτω. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἴμεν, τὸ προστακτικὸν ἴθι, τὸ τρίτον ἴτω, καὶ ζητητέον, ὡς τὸ ἴθι.

Ἴυγξ. ὁ ἔρως. Θεόκριτος·

Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἔστι δὲ καὶ ἴυγξ ὄρνεόν τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες εἰς φίλτρα, τὸ ἐν τῇ συνήθει λεγόμενον σείσουρα, κατὰ δὲ γραμματικοὺς ἰσοπυγή.

Ἰχανόων σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ. παρὰ τὸ ἔχεσθαι λίαν γέγονεν ἰχαλῶ καὶ τροπῇ ἰχανῶ. ἢ ὅτε τὸ ε ἐν τοῖς ῥήμασι ἐπιφέρει δύο σύμφωνα, πολλάκις τρέπουσιν εἰς ι, μένω μίμνω, οὕτως ἔχω ἴσχω, καὶ ὡς φῶ φαίνω, οὕτως ἴσχω ἰσχαίνω, ὁ μέλλων ἰσχανῶ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἰχανῶ, καὶ μετῆλθεν ἡ θέσει μακρὰ εἰς τὴν φύσει, ὡς γίγνεται γίνεται, καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα.

Ἴφθιμος ψυχὴ γίνεται ἐκ τοῦ ἶφι τὸ ἰσχυρῶς, πλεονασμῷ τοῦ θ, ἵνα ᾖ ὥσπερ ὄψι ὄψιμος, ἢ καὶ ἄλλως. ὡς ἄνθος ἄνθιμος, οὕτω καὶ ἶφι ἴφιμος καὶ 84b πλεονασμῷ ἴφθιμος, ὑπερβιβασθέντος τοῦ χρόνου, καὶ τῆς μὲν ἀρχῆς γενομένης θέσει μακρᾶς, τῆς δὲ παραληγούσης φύσει ἐκταθείσης. τὸ δὲ εἰπεῖν γενέσθαι αὐτὸ ἐκ τοῦ ἶφι καὶ τοῦ θυμὸς ἡ ψυχὴ οὐ λίαν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐκεῖνοι λέγουσιν. ἀττικὸν δὲ τὸ ἰφθίμους ψυχάς, καὶ ἠδύνατο μὲν καὶ ἰφθίμας εἰπεῖν κοινῶς, ὡς δηλοῖ τὸ ἰφθίμην ἄλοχον, ἐξέφυγε δὲ τὸ ἐν τρισὶ παρίσοις ἄκαιρον κάλλος.

Ἴψεται ἀντὶ τοῦ βλάψει. ἰάπτω, ὁ μέλλων ἰάψω, ὁ μέσος μέλλων ἰάψομαι ἰάψεται, καὶ ἐκβολῇ τοῦ α ἴψεται.

Ἴψ. σκώληξ. τὰ εἰς ιψ λήγοντα πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφονται, οἷον λίψ, αἰγίλιψ, κύκλωψ, πέλωψ. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, ἴψω ἴψ. ἰστέον δὲ ὅτι θρὶψ θριπὸς καὶ σὴς σητὸς καὶ ἶξ ἰκὸς καὶ σκώληξ διαφέρει. καὶ θρῖπες μὲν οἱ τὰ ξύλα ἐσθίοντες σκώληκες, καὶ ἶπες εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου

ἔνδον τῶν ξύλων, τρὼξ ὁ τὰ ὄσπρια, ψὴν ὁ τὰ σῦκα, σὴψ ὁ τὰ κρέατα, σῆτες δὲ οἱ τὰ ἱμάτια, ἶπες δὲ οἱ τὰ κέρατα, οἷον, μὴ κέρατα ἶπες ἔδοιεν. ἶπες δὲ οἱ τὰς ἀμπέλους, σκώληκες δὲ ἐπὶ τῆς γῆς. ἐκ δὲ τοῦ ἶψ ἰπὸς γίνεται ῥῆμα ἰπέω ἰπῶ ἴπημαι ἰπημαῖος, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἰπὸς βεβρωμένος.

Ἰῷ ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ἶον εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ τὸ μόνον, ἡ γενικὴ ἴου, ἡ δοτικὴ ἰῷ περισπώμενον, τὸ ἀρσενικὸν ἶος, τὸ θηλυκὸν ἴα.

Ἰών, παραγενόμενος. ἐκ τοῦ ἴω ἰῶ ὁ β' ἀόριστος ἶον, ἡ μετοχὴ ἰών.

Ἰῶκα, ἰωκά τε δακρυόεσσαν. τινὲς γράφουσιν ἰῶκατε δακρυόεσσαν. γίνεται δὲ ἔκθεσμον. ὁ γὰρ Ὅμηρος ἰῶκα τὴν ἰωκὴν λέγει ἤγουν τὴν δίωξιν. τὸ δὲ ἰωκὴ παρὰ τὸ διώκω διωκὴ, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ ἰωκή. λέγεται καὶ ἶωξις, ὡς ἐκ τοῦ λέξω λέξις, καὶ ἕξω ἕξις, διώξω δίωξις, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ ἴωξις. ἔστι δὲ Ἰώνων τὸ πάθος, γαῖα αἶα.

Ἰωχμός. δίωξις, ταραχὴ, παρὰ τὸ διώξω δεδίωγμαι διωγμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ ἰωχμὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ πλέξω πλοχμὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ βρέξω βροχμός.

85 a Ἴωνες τοῖς παρακειμένοις ἀντὶ ἐνεστώτων χρῶνται, οἷον διανενόημαι ἀντὶ τοῦ διανοοῦμαι. περὶ δὲ τοῦ εἴαται ὁ Ἡρακλείδης φησὶ, ὡς ἡχεῖται ἤχηται, οἰκεῖται ᾤκηται, οὕτως ἀπὸ τοῦ ω πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων παθητικοῦ ἐνεστῶτος τρίτου εἶται, οὗ εἴη ἂν παρακείμενος ἧται, μεταπεσούσης κἀνταῦθα τῆς διφθόγγου εἰς η, πληθυντικὸν δὲ αὐτοῦ προσθέσει τοῦ ν ἀναλόγως ἧνται, κατὰ τὸ πεποίηται πεποίηνται καὶ τὰ ὅμοια. εἶτα ἰωνικῇ τμήσει τοῦ η εἰς ε καὶ α, ὡς νενόηνται νενοέαται, οὕτω καὶ ἧνται ἕαται. Ὅμηρος δὲ κατὰ λάδα προσθεὶς τὸ ι ἔφη, εἵαται ἐν μεγάροις. εἶτα λέγει ὅτι καὶ τὸ δασυνόμενον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφερόμενον οὕτως ἔχει.

σθ· γὰρ ἧνται, ἤγουν κάθηνται κατὰ τμῆσιν τῆς ῆν συλλαβῆς εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἕαται λέγεται, οἷον, οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς ἐπάγει καὶ ὅτι ἔνιοι τῶν Ἰώνων μόνον τὸ η̄ ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις εἰς ε̄ καὶ ᾱ τέμνοντες τὸ ἑπόμενον ν φυλάττουσι, πεποιέανται λέγοντες καὶ γεγενέανται. καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο ἔγεντο. καὶ ὅ γε Ζηνόδοτος πολλάκις φησὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτω γράφει καὶ τὰ ἑνικὰ, δίχα μέντοι τοῦ ν, τὸ πεποίηται καὶ νενόηται πεποιέαται γράφων καὶ νενοέαται. ἡ μέντοι ἀριστάρχειος ἔκδοσις οὐκ οἶδεν Ὅμηρον τῇδε τῇ διαλέκτῳ χρώμενον, εἰ καὶ τισιν ἔδοξεν ὁμοίως τῷ πεποίηται πεποιέαται, καὶ τὸ ἧται ἑνικὸν ἤγουν κάθηται γενέσθαι ἕαται καὶ ληφθῆναι βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ ἧνται, ἕαται ἐν τῷ, οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. ὃ δὴ ἀποῤῥαπίζει ὁ Ἡρακλείδης εἰπὼν, οὐδέποτε τὸν Ὅμηρον ἑνικοῖς χρῆσθαι ῥήμασιν ἀντὶ πληθυντικῶν, καθάπερ ἐνίοις Βοιωτῶν ἔδοξεν.

K.

Καββαλών. βάλλω ἔβαλον βαλὼν καταβαλὼν, 85b
καὶ συγκοπῇ αἰολικῇ καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς τὸ ἐπαγόμενον σύμφωνον τὸ β̄ καββαλών. οὕτως τὸ κατέπεσε κάππεσε, κακόμορος κάμμορος.

Καθειμένος. κανόνισον· εἷω, ὁ μέλλων εἵσω, ὁ παρακείμενος εἷκα, ὁ παθητικὸς εἷμαι, ἡ μετοχὴ ὁ εἱμένος καὶ μετὰ τῆς κατά προθέσεως καθειμένος, τὸν πώγωνα, ἤτοι βαθὺν ἔχων καὶ μέχρι τῆς ὀσφύος κατακελασμένον.

Κάθημαι. παρὰ τὸ ἕω καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ῥῆμα εἰς μι ἕημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η̄ ἧμαι καὶ μετὰ τῆς κατά προθέσεως καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου κάθημαι.

Κάθη. ἰστέον ὅτι τὸ κάθη καὶ τὸ μέμνη παράλογά εἰσιν. παθητικοῦ γὰρ ἐνεστῶτος τῶν εἰς μι, ὁ δὲ

ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐκτεινομένων παθητικὸς τροπῇ τοῦ τ τοῦ τρίτου προσώπου εἰς σ τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθεται τίθεσαι. οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ κάθηται κάθησαι, καὶ μέμνηται μέμνησαι παθητικοῦ παρακειμένου. πᾶς γὰρ ὁ παθητικὸς παρακείμενος περισπώμενος τροπῇ τοῦ τ εἰς σ ποιεῖ τὸ δεύτερον, πεποίηται πεποίησαι, μέμνηται μέμνησαι· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἰωνικῶς μέμνηαι, καὶ κατὰ συστολὴν μέμνεαι, καὶ κράσει μέμνῃ. καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἕω τοῦ σημαίνοντος τὸ καθέζομαι γίνεται παράγωγον ἕημι ἕεμαι ἧμαι, καὶ ἐν συνθέσει κάθημαι κάθησαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ κάθηαι, καὶ συστολῇ κάθεαι καὶ κράσει κάθῃ. οὕτως δύναμαι δύνασαι δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η δύνῃ. ἢ ἐκ τοῦ ἕω βαρυτόνου τὸ παθητικὸν ἕεμαι, τὸ δεύτερον ἕῃ, καὶ ἐν συνθέσει τῆς προθέσεως καὶ συγκοπῇ αὐτῆς καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η εἰς η ἀναδόσει τοῦ τόνου κάθῃ.

86 a Καθήσθω. καυδνισον· ἕω τὸ καθέζομαι βαρύτονον, καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ῥῆμα εἰς μι ἕημι, τὸ παθητικὸν ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η ἧμαι καὶ μετὰ τῆς κατά προθέσεως καὶ ἐκβολῇ τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ τ εἰς τὸ δασὺ θ διὰ τὸ ἐπιφερόμενον δασὺ πνεῦμα κάθημαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐκαθήμην ἐκάθησο, καὶ τὸ προστακτικὸν κάθησο καθήσθω.

Καθῆστο. ἐκ τοῦ ἕζω τὸ κάθημαι ὁ μέλλων ἕσω, ὁ παρακείμενος ἧκα, ὁ παθητικὸς ἧσμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἥσμην ἧσο ἧστο, καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ συγκοπῇ καθῆστο.

Κάθου. ἐκ τοῦ ἕω βαρυτόνου τοῦ σημαίνοντος καθέζομαι παραγωγῇ τονικῇ ἑῶ περισπώμενον, ἀφ' οὗ παράγωγον ἕημι, τὸ παθητικὸν ἕεμαι καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η ἧμαι καὶ μετὰ τῆς προθέσεως κάθημαι κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάδοσιν τοῦ τόνου, ὁ παρατατικὸς ἐκαθήμην ἐκάθησο, ἀποβολῇ τοῦ σ ἰωνικῶς καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ε ἐκάθεο καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐκάθου, καὶ τὸ προστακτικὸν κάθου· ἢ οὕτως

ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἕω εἷον ὁ παρατατικὸς ἀντὶ τοῦ ἐκαθήμην, οὕτως ἕομαι εἱόμην ὁ παθητικὸς παρατατικὸς, τὸ δεύτερον εἷου, τὸ προστακτικὸν ἕου καὶ κράσει οὗ καὶ κάθου.

Κάθισον. ἐκ τοῦ καθίζω. τοῦτο ἐκ τοῦ ἕζω, τόδε δὲ ἕζω ἐκ τοῦ ἕω, καὶ ἐπεὶ ἔσθ' ἵνα γένηται πλεονασμὸς συμφώνου, τρέπεται τὸ ε̄ εἰς ῑ, πλεονάζει τὸ ζ̄ καὶ γίνεται ἵζω καὶ καθίζω.

Καθεῦδεν οὐκ ἀνέδωκε τὸν τόνον, ἐπειδὴ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἤρξατο. τὸ γὰρ κάθευδε προπαροξύτονον προστακτικόν ἐστιν.

Καί σφεας. ἰστέον ὅτι τὸ καί σφισιν οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφίσι βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφὶν ἐγένετο σφίσιν, καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος καὶ γέγονε καί σφισι, καὶ πάλιν τὸ καί σφεας 85b
οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφέας βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφᾶς ἐγένετο σφέας καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος καὶ γέγονε καί σφεας.

Κακκείοντες. καὶ ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ κοιμῶμαι καὶ κέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ κείω. κείοντες κατακείοντες καὶ κακκείοντες κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ἢ μᾶλλον κατὰ συγκοπὴν αἰολικὴν τῆς κατά προθέσεως καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς τὸ ἐπαγόμενον σύμφωνον ἤγουν τὸ κ̄, ὡς τὸ κατάβαλεν κάββαλεν, κατάμορος κάμμορος. ἔστι δὲ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ἔχει δὲ ἔμφασιν μέλλοντος.

Κάκιθος σημαίνει τὸν κακιζόμενον παρὰ τὸ κακίζω κάκιστος καὶ κάκιθος.

Καχχεῦσαι. καταχεῦσαι καὶ ἐν συγκοπῇ κάχχευσαι. ἡ γὰρ κατά συγκοπτομένη αἰολικῶς, ὡς εἴρηται, τρέπεται πρὸς τὸ ἐπαγόμενον σύμφωνον. ὤφειλεν οὖν καχχεῦσαι εἶναι, ἀλλὰ γίνεται τροπὴ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ κάκθανεν.

Κάλως κάλωος, ὡς ἥρως ἥρωος, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν κάλω, ὡς ἅλως ἅλω καὶ ἕως ἕω καὶ νέως νέω.

Καλλιπάρηος. παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ παρειὰ γίνεται καλλιπάρηος τροπῇ δωρικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐπαίρω τὸ ἀνατεταμένον μέρος τοῦ σώματος.

Κανάχιζεν. ἤχει. ἀπὸ τοῦ κενὸν ἀχεῖν. ἔστι καὶ περισπώμενον καναχῶ καναχήσω, ἐξ οὗ καὶ καναχηδὸν ἐπίῤῥημα καὶ καναχὴ ἡ βοή.

Κάππεσεν. κατέπεσεν καὶ συγκοπῇ κάππεσεν.

Κασσωρεύουσα. πορνεύουσα, παρὰ τὸ κασσωρίς. Λυκόφρων, ἡ δὲ κάσσαρα σεμνῶς κασσωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους.

Καταείνυον. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. ἀντὶ τοῦ κατεκάλυπτον, ἀπὸ τοῦ ἕω τοῦ
87 a σημαίνοντος τὸ πληρῶ, κατὰ δὲ ἐνίους τὸ ἐνδύομαι, ἕω ἐνύω, ὃ καὶ εἰνύω, ὁ παρατατικὸς εἴνυον καὶ καταείνυον.

Καταΐγδην. ὁρμητικῶς. ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω αΐγδην, ἡ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὁρμῶσα καὶ ἀΐσσουσα.

Κατεδηδοκῶς. κανόνισον· ἔδω τὸ ἐσθίω καὶ ἐδέω ἐδῶ συζυγίας β' τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων ἐδέσω, ὁ παρακείμενος ἤδεκα, καὶ ἀττικῶς ἐδήδοκα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἠδόκειν καὶ ἀττικῶς ἐδηδόκειν, ἡ μετοχὴ ὁ ἠδοκῶς καὶ ἐδηδοκῶς καὶ κατεδηδοκῶς καὶ κατεδηδόκειν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν.

Καταπέψει. καταδαπανήσει ἢ καταπραΰνει. πέπτω πέψω ἔπεψα ἐὰν πέψω, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν γαστρὶ περιπεπτομένων σιτίων.

Κατακλῶθες. αἱ ἐπικλώσεις τῶν μοιρῶν, παρὰ τὸ κλώθω. τοῦτο παρὰ τὸ κάτω καθέλκειν τοὺς τῶν νημάτων ὁλκούς. ἀπὸ τοῦ κλώσω δὲ μέλλοντος κλὼς ἀποβολῇ τοῦ ω μεγάλου, ἀπὸ δὲ τοῦ κλὼς καὶ κατακλὼς, ἐκ δὲ τοῦ κέκλωσται καὶ κλωστής.

Κατακτανέεσθαι. κτείνω κτενῶ ἔκτανα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔκτανον, ὁ μέλλων κτανῶ κτανοῦμαι κτανῇ κτανεῖται, τὸ ἀπαρέμφατον κτανεῖσθαι καὶ δια-

λύσει τῆς διφθόγγου εἰς δύο ε̄ε κτανέεσθαι κατακτανέεσθαι.

Κατακρῆθεν. κατάκρας παρὰ τὸ κάρη καρῆθεν καὶ συγκοπῇ κατακρῆθεν.

Καταμύξατο. καθημάτωσε, κατέξυσεν, ἐκ τοῦ ἀμύσσω.

Καταπροίξασθαι. ἀπὸ τῆς προικός, ἣν διαιροῦντες οἱ Ἴωνες προῖκα λέγουσιν. ἐκ τοῦ ἵκω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἔρχομαι ἵξω, ὁ μέσος ἀόριστος ἱξάμην ἵξω ἵξατο ἵξασθαι καὶ προΐξασθαι.

Κατάσχωμεν καὶ οὐ κατασχῶμεν, ἐπειδὴ πᾶς ὑποτακτικὸς ἀόριστος μονοσύλλαβος εἰς ω̄ λήγων ἔχων τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ ὀξύτονον τὸν αὐτὸν τόνον καὶ ἐν 87b τῇ συνθέσει φυλάττει, βῶ ἀναβῶ, θῶ καταθῶ, δῶ ἀναδῶ, εἰ δὲ μὴ εἰς σ̄ ὀξύτονον ἔχει τὴν μετοχήν, μεταπέμπει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, οἷον σχῶ κατάσχω καὶ κατάσχωμεν καὶ πρόσχωμεν. σχὼν δέ ἐστιν ἡ μετοχή.

Κατάβα. κανόνισον· βίβημι τὸ περιπατῶ, ὁ μέλλων βήσω, ὁ ἀόριστος ἔβησα, ὁ β' ἔβην, ἡ μετοχὴ ὁ βὰς τοῦ βάντος, καὶ τὸ προστακτικὸν βάθι καὶ μετὰ τῆς κατά προθέσεως κατάβαθι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν κατάβα, ὡς τὸ *κατάβα πανοῦργε.*

Κασπιλάζοντες. κατακρύπτοντες, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑφάλων πετρῶν σπιλάδων ὀνομαζομένων, αἳ ὑπὸ τοῦ ὕδατος καλυπτόμεναι τοῖς προσπελάζουσιν κίνδυνον ἐπιφέρουσιν.

Καταψύχων. ὁ ἠρέμα κολακεύων καὶ κρατῶν. καταψῶ, καταψήσω, καὶ ἀνεδόθη εἰς ἐνεστῶτα καταψήχω. ἐκ δὲ τοῦ ψήχω καὶ τὸ ψώχω τὸ κρατῶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ω̄, ὡς ῥήσσω ῥήξω ῥὴξ καὶ ῥώξ.

Κατέκταθεν. ἀπὸ τοῦ κτείνω κτενῶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος ἐκτάνθην, ὡς φαίνω ἐφάνθην, τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἐκτάνθημεν ἐκτάνθητε ἐκτάνθησαν καὶ ἔκτανθεν, ὡς ἐκοσμήθησαν κόσμηθεν. ἢ

ἐστὶ ῥῆμα κτῶ, ὁππότε κεν τοῦτον κτέομεν, καὶ κτῆμι παράγωγον, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔκτην, ὅπερ γίνεται ἔκταν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν, ἔκτας ἔκτα, ἡ μετοχὴ κτάς, ἄνδρα κατακτάς, ὁ μέσος ἀόριστος ἐκτάμην ἔκτασο ἔκτατο, ἐκτάθην ἐκτάθημεν ἐκτάθησαν καὶ ἔκταθεν.

Κατέστυξαν. ἐφοβήθησαν, ἀπὸ τοῦ στύγω.

Κατέτρωξαν. τρώγω, ὁ μέλλων τρώξω, ὁ ἀόριστος ἔτρωξα ἔτρωξαν καὶ κατέτρωξαν.

Κατέρεξε. κατέψησε, κατεψηλάφησε, κατεπραΰνε. ῥέζω ῥέξω.

Κατήριε. κατέβαλεν. αἴρω γὰρ σημαίνει τὸ καταβάλλω. ἤρεον ἤρουν ἤρεε.

Κατηφής. ὁ ὑπὸ αἰσχύνης κάτω νεύων τοὺς
88a ὀφθαλμούς. παρὰ τὸ φῶ τὸ σημαῖνον τὸ φαίνω γέγονε παράγωγον φάω φαὴν καὶ ἐν συνθέσει καταφαὴς καὶ ἐν συγκοπῇ κατηφής, ὁ τὰ φάη κάτω ἔχων, καὶ κατήφεια.

Καυάξαις. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις, οὔτε κε νῆα καυάξαις, ἀντὶ τοῦ κατάξαις καὶ συντρίψαις. μετὰ γὰρ τὸ ᾱ, φωνήεντος ἐπαγομένου, προστίθεται αἰολικῶς τὸ ῡ, ὡς ἀὴρ αὐήρ, ἄως αὔως, ἡ ἡμέρα, ἄαταν τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀκόρεστον αὐάταν, μεσάζοντος δὲ συμφώνου, οὐκ ἔτι. τὰ δὲ μετὰ φωνῆεν τιθέμενα σύμφωνα διπλασιάζονται αἰολικῶς, ἢ τὰ αὐτὰ ἢ ἕτερα ἁπλῶς σύμφωνα· τὰ αὐτὰ μὲν, οἷον ὔμμες ἄμμες, Πέῤῥαμος ὁ Πρίαμος· ἕτερα δὲ ἁπλῶς σύμφωνα, οἷον ὄκχος. ἀποβάλλουσι δὲ καὶ τὸ γ̄ τῶν εἰς ιξ̄ ληγόντων ὀνομάτων, οἷον ἴυξ, φόρμιξ, φάρυξ, καὶ μυρία τοιαῦτα ἕτερα.

Καύσω εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ καίω, ἔτρεψε τὸ ῑ εἰς ῡ ὁ μέλλων, ὡς κλαίω κλαύσω· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ κάω ἀττικοῦ ἐνεστῶτος, ἐπλεόνασε τοῦ ῡ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς ἐπὶ τοῦ παίω δαίω καὶ τῶν λοιπῶν. ἔνιοι δὲ φασιν αἰολικὸν εἶναι τὸν τοῦ ῡ πλεονασμόν, ὡς γὰρ

χέω χεύω χεύσω, θέω θεύω θεύσω, οὕτως καίω καύω καύσω, κλάω κλαύω κλαύσω.

Κάψα. παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, ἡ χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δόξω δόξα, δύναται καὶ παρὰ τὸ κάπτω κάψω κάψα εἶναι, ἐπειδὴ ἐκ κεκαυμένων ξύλων αὐτὴν συνεστήσαντο.

Καῤῥήατος. κάρης κάρητος καρήατος πλεονασμῷ τοῦ α, ἔνθεν τὸ καδδὲ κάρητος οὖλας ἧκε κόμας. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ κάρηαρ. ἔχομεν γὰρ εἰς αρ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς δέλεαρ, ὄνειαρ, καρήατος ἡ γενική, ὡς δελέατος, ὀνείατος. οὐ γάρ ἐστιν ἁπλοῦν λῆγον ὑπὲρ β' συλλαβὰς, ἄλλως τε εἰ ἦν κάρηας, ἄνευ τοῦ τ ἐγένετο ἂν ἐπὶ γενικῆς. κάρηαρ οὖν ἡ εὐθεῖα ἀπὸ τοῦ κείρω τοῦ σημαίνοντος τὸ κόπτω γίνεται κέρανον καὶ κάρανον, καὶ ἀποκοπῇ κάρα. ἀπὸ τοῦ κάρανον γίνεται κάρηνον καὶ ἀποκοπῇ κάρη, ἐξ οὗ τὸ κάρηνα τὸ πληθυντικὸν ἐκ τοῦ κάρηνον.

Κακκείοντες. ἀντὶ τοῦ ἔφεσιν ἔχοντες τοῦ 88b κατακεῖσθαι εἰς ὕπνον, οὕτω καὶ ὀψείοντες οἱ ἔχοντες ἐπιθυμίαν τοῦ ὄψεσθαι, καὶ βρωσείοντες καὶ πολεμησείοντες οἱ ἐπιθυμοῦντες βρώσεως καὶ πολέμου. καὶ ἄλλα δέ εἰσι τοιαῦτα μυρία. τὸ δὲ πρῶτον κ τὸ κ ἀντὶ τῆς κατὰ προθέσεως, εἰωθυίας ἐν τῇ τοῦ α ἀποκοπῇ συνεξομοιοῦσθαι τῷ ἐπαγομένῳ συμφώνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ κάππεσον ἐν Λήμνῳ δηλοῦται, καὶ ἐν τῷ κάλλιπον ἀντὶ τοῦ κατέλιπον. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ κεῖσθαι καὶ τῆς ἀπ' αὐτοῦ κινήσεως προϋπάρχει τὸ κέω, οὗ μετοχὴ κέων ἐν Ὀδυσσείᾳ. ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε. τοῦτο ἐνθέσει τοῦ ι γίνεται κείων, ὅθεν τὸ κακκείοντες ἔβαν, ἤγουν κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον. τῆς δὲ συστοιχίας τοῦ κακκείοντες ἐστὶ καὶ τὸ καῤῥέξειν ἤτοι καταψᾶν, καὶ τὸ κάββαλε καὶ τὸ καδδέπεσε, καὶ τὸ καπφάλαρα δὲ καὶ τὸ κάτθανεν.

Καλήμεναι. ποιητικοῦ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλέω ἐστὶν ἢ κάλημι, ἵνα ὡς ἐκ τοῦ τιθῶ τίθημι τὸ

τιθήμεναι, οὕτως ἔθη καὶ ἐκ τοῦ καλῶ κάλημι τὸ καλήμεναι.

Καταπτήτην συγκέκοπται ἐκ τοῦ κατεπτηξάτην.

Κάρητι. οἱ μὲν συγκοπῆναί φασι ἀπὸ τοῦ κάρηαρ καρήατος καρήατι, οἱ δὲ ἀρσενικῶς κλίνουσιν ἐκ τοῦ κάρης κάρητος ὡς Δάρης Δάρητος.

Κάῤῥων. ὥσπερ παρὰ τὸ βαθὺς γίνεται βαθύτερος καὶ βαθίων, ὁ τρίτος τύπος τῶν συγκριτικῶν βάσσων, καὶ ἀπὸ τοῦ ταχὺς ταχύτερος ταχίων τάσσων καὶ θάσσων. οὕτω καὶ παρὰ τὸ κρατὺς κρατύτερος κρατίων κράσσων. τοῦτο δὲ γίνεται ὑπερθέσει κάρσων καὶ κάῤῥων, ὡς Τυρσηνὸς Τυῤῥηνὸς, ταρσὸς ταῤῥός.

Κέαρ. ἡ ψυχὴ, παρὰ τὸ κεκρᾶσθαι ἐκ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ ἐπίσης ἔχοντος. κῆρ δὲ παρὰ τὸ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα. κλίνεται τὸ κέαρ τοῦ κέαρος καὶ κατὰ κρᾶσιν κῆρος, ὡς ἔαρ ἦρ, ἔαρος ἦρος. ἡ κὴρ δὲ τῆς κηρὸς ἐπὶ τῆς θανασίμου μοίρας.

89 a Κέαται. σημείωσαι ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ παρατατικοῦ καὶ ὑπερσυντελίκου παθητικοῦ ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος παθητικοῦ; οἷον κεῖμαι κεῖσαι κεῖνται καὶ κέαται, ἢ ἐκ τοῦ κεῖται τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν διαλύσει τῆς διφθόγγου ἰωνικῶς εἰς $\bar{ε}$ καὶ $\bar{α}$ κεῖται καὶ κέαται, ὡς τέτυπται τετύφαται.

Κεδνὸς, συνετὸς, κηδεμονικώτερος. ἔστι ῥῆμα κοῶ τὸ σημαῖνον τὸ νοῶ, ὁ μέλλων κοήσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κεδνὸς, ὡς σέβω σεμνὸς, τέρπω τερπνός. ἢ παρὰ τὸ κήδω κηδανός τις ὢν, οὗ ἄν τις κήδοιτο. ἢ ἀπὸ τοῦ κάζω τὸ καλλωπίζω καὶ τοῦ νοῦς, ὁ κατὰ νοῦν κεκοσμένος. ἔχει δὲ τὸ $\bar{δ}$ ἐκ τοῦ $\bar{ζ}$. τὸ γὰρ $\bar{ζ}$ ἐκ τοῦ $\bar{δ}$ καὶ $\bar{σ}$ σύγκειται. ἐξεβλήθη τὸ $σ$ ἀπὸ τοῦ $\bar{ζ}$ καὶ ἔμεινε τὸ $\bar{δ}$. γίνεται οὖν καδνὸς ἀπὸ τοῦ κάζω, καὶ τροπῇ τοῦ $\bar{α}$ εἰς $\bar{ε}$ κεδνός.

Κεχαδήσει. ἔστι χάζω τὸ ὑποχωρῶ, οὗ ὁ μέσος παρακείμενος κέχαδα, ὡς φράζω πέφραδα, ὁ ἀόριστος δὲ ἔχασα, ὁ μέσος ἐχασάμην, ἀφ' οὗ τὸ ἐχάσατο ἰωνικῶς τρίτον πρόσωπον, οἷον *χάσατο δὲ πελεμιχθείς*. τούτου τοῦ χάζω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον, ὁ μέσος ἐχαδόμην ἐχαδόμεθα ἐχάδοντο, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κεχάδοντο καὶ τροπῇ κεκάδοντο. ἀπὸ τοῦ ἔχαδον χαδῶ περισπώμενος ἐνεστώς, ὁ μέλλων χαδήσω, τὸ τρίτον χαδήσει, καὶ διπλασιασμῷ καὶ τροπῇ κεκαδήσει, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχαδον χαδὼν διπλασιασμῷ καὶ τροπῇ κεκαδὼν, σημαίνει τὸ στερήσας.

Κεκαδησόμεθα. λυπησόμεθα, φροντιοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ἄχος ἀχῶ, ἀχάζω ἀχαδῶ, διαλύσει τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν χαδῶ χαδήσω χαδήσομαι καδήσομαι, καὶ διπλασιασμῷ κεκαδήσομαι.

Κεκάμω, οἷον, ἐπεὶ(η)ν *κεκάμω*. ἐὰν γράφῃ ἐπεὶν, ὁ κε σύνδεσμος παραπληρωματικὸς, εἰ δὲ ἐπὴν, κεκάμω, ἀναδιπλασιασμός ἐστιν ἡ κε συλλαβὴ καὶ ἔστιν ἐνεστώς.

Κεκασμένος. κάζω κάσω κέκακα κέκασμαι κεκασμένος.

Κεκινέαται. κινῶ κινήσω κεκίνηκα κεκίνη- 89b
μαι κεκίνηται καὶ ἰακῶς κεκινέαται.

Κεκαφηότα. ἐκπεπνευκότα. κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα. καφῶ καφήσω κεκάφηκα κεκαφηκὼς καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ κεκαφηώς.

Κεκλειμένων. οἱ μὲν κεκλεισμένων, οἱ δὲ κεκλειμένων, ἀπὸ τοῦ κέκλειμαι. κλείω κλείσω κέκλεικα κέκλειμαι, καὶ ὤφειλεν εἶναι κέκλεισμαι. ἡνίκα γὰρ ὁ εἰς θην παθητικὸς ἀόριστος ἔχει πρὸ τοῦ θ τὸ σ, πάντως καὶ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔχει πρὸ μ τὸ σ, οἷον ἐσβέσθην ἔσβεσμαι. καλῶς οὖν ἐσημειώθη.

Κέκληκα. ἐκ τοῦ καλῶ κεκάλεκα καὶ συγκοπῇ κέκληκα, ἐξ οὗ τὸ κεκληγὼς τροπῇ τοῦ κ εἰς γ. σημαίνει δὲ κεκραγὼς, βοῶν.

Κεκλήγοντες· ὡς ἐρρήγοντες. οὐ γὰρ τὸ κεκληγότες, ὅπερ ἐστὶ τοῦ παρακειμένου μετοχὴ, ἐκλεόνασε τὸ ν̄, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κέκληγα γίνεται κεκλήγω ἐνεστὼς, ὥσπερ παρὰ τὸ πέπληγα πεπλήγω. ἔνθεν τὸ ἐκέκληγον. κεκλήγω οὖν καὶ ἡ μετοχὴ κεκλήγων κεκλήγοντος κεκλήγοντες. ὁ δὲ κέκληγα μέσος παρακείμενος ἀπὸ τοῦ κέκραγα μέσου παρακειμένου κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ᾱ εἰς η̄ καὶ τοῦ ρ̄ εἰς τὸ λ̄ κέκληγα, ἡ μετοχὴ κεκληγώς.

Κεκλίαται. κλείω κλείομαι κέκλειμαι κέκλειται κεκλείαται κατὰ συστολὴν τῆς ει̅ διφθόγγου, οἷον *αἶθ' ἄλλ κεκλίαται.*

Κεκλιμένος. ὁ παρακείμενος κέκλεικα, ὁ παθητικὸς κέκλειμαι, καὶ ἐκλήψει τοῦ ε̄ κέκλιμαι. οὐ γὰρ τὸ κλίνω, ἀλλὰ τὸ παρακεκλιμένος, οἷον *στήλῃ κεκλιμένος,* ἀντὶ τοῦ ὑπὸ στήλης περιεχόμενος. ἔνθεν τὸ *ἐκέκλιτο λίμνη.* ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κλείω κλείσω κλεὶς καὶ δικλίς.

Κεκλήατο. *ὅσοι κεκλήατο βουλήν.* κλῶ κλήσω κέκληκα κέκλημαι ἐκεκλήμην ἐκέκληντο καὶ Ἰακῶς κεκλήατο.

Κεκλόμενοι. ἐγκελευόμενοι. ἀπὸ τοῦ κέλω κέλομαι κελόμενοι καὶ κεκλόμενοι, οἷον *ἀλλήλοισι κεκλόμενοι.*

Κέκλυθι. κλύω κλῦμι κλὺς κλύντος κλῦθι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κέκλυθι. τὸ δεύτερον τῶν πλη-
90 a θυντικῶν κλῦτε, κέκλυτε. ἀλλ' ἴσως τις ἐρεῖ ὅτι ταῦτα συστέλλονται, τὸ δὲ κλῦθι μακρὸν ἔχει τὸ ῡ, ὥσπερ τὸ δῶθι, οἷον, *δῶθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,* ἀπὸ τοῦ δίδωθι. οὐδὲν οὖν ἄτοπον εἰ καὶ τὸ κλῦθι μακρὸν ἔχει τὸ ῡ.

Κέκραχθι. κράζω κράξω κέκραχα κέκραχε, καὶ τὸ προστακτικὸν κέκραχθι, κέκραγα καὶ κεκραγέναι.

Κεκράξομαι. ἔστι πρωτότυπον κρῶ, ἀφ' οὗ παράγωγον κράζω, ὡς σιγῶ σιγάζω, ὁ μέλλων κράξω,

ὁ παρακείμενος κέκραγα, ὁ μέσος κέκραγα, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ κέκληγα κεκλήγω ἐγένετο ῥῆμα, οὕτως ἀπὸ τοῦ κέκραγα κεκράγω, ὁ μέλλων κεκράξω, καὶ ὁ μέσος μέλλων πρῶτος κεκράξομαι. ἔνθεν καὶ τὸ ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Κεκορυθμένος. καθωπλισμένος. ἀπὸ τῆς κόρυθος κορυθῶ, κεκορυθημένος. ὁμοίως δὲ καὶ κεκορυθμένα, ἐστομωμένα, ἠκονημένα, ἀπὸ τοῦ κόρυς κορύσσω τὸ καθοπλίζω, οἷον τῷ σιδήρῳ ἠμφιεσμένα. ἢ ἠκονησμένα τῷ σιδήρῳ, ἀπὸ τοῦ τὴν κορυφὴν θήγειν ἢ ἀκονᾶν.

Κέκλω. εἰ παρὰ τὸ κέλω, πλεονασμῷ τοῦ κ̄, εἰ δὲ παρὰ τὸ κλῶ, οὐ πλεονασμῷ, ἀλλὰ διπλασιασμῷ. ἔστι γὰρ κλῶ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κέκλω. οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ῑ γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμὸς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε̄.

Κέκμηκα. ἀπὸ τοῦ καμῶ καμήσω κεκάμηκα καὶ ἐν συγκοπῇ κέκμηκα.

Κεκοτηότα. κότος κοτῶ κοτήσω κεκοτηκὸς κεκοτηκότα καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ̄ κεκοτηότα.

Κέκονα. κτείνω κτενῶ ἔκτονα πλεονασμῷ τοῦ κ̄ καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ̄ κέκονα.

Κέκρικα. ἰστέον ὅτι λέγει ὁ κανὼν, ὅτε δι' ἀμεταβόλου ὁ μέλλων, ὁ παρακείμενος δ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ̄, οἷον σπείρω σπερῶ ἔσπαρκα, κείρω κερῶ κέκαρκα, πλὴν τῶν ἡμαρτημένων τοῦ τε νενέμηκα καὶ τῶν ὁμοίων. εἰσὶ δὲ ταῦτα νέμω νεμῶ, τέμω τεμῶ, βρέμω βρεμῶ, δέμω δεμῶ, καὶ ὤφειλε κατὰ τὸν παρακείμενον φυλάσσειν τὸ αὐτὸ ἀμετάβολον καὶ τὸ 90b κ̄ καὶ γενέσθαι τέτεμκα, νένεμκα, βέβρεμκα, δέδεμκα. οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλὰ τετέμηκα, βεβρέμηκα, δεδέμηκα, τοῦ η̄ πλεονασμῷ, διὰ τὸ μηδέποτε εὑρίσκεσθαι τὸ μ̄ πρὸ τοῦ κ̄. σημείωσαι δὲ ταῦτα, κρίνω κρινῶ κέκρικα, πλύνω πλυνῶ πέπλυκα, κλίνω κλινῶ κέκλικα, τείνω τενῶ τέτακα, κτείνω κτενῶ ἔκτακα, γείνω γενῶ γέγακα. ταῦτα γὰρ ἀπέβαλε τελείως κατὰ

τὸν παρακείμενον τὸ ἀμετάβολον. καὶ τὸ κερδαίνω εὕρηται χωρὶς τοῦ ἀμεταβόλου κεκέρδακα.

Κέκτημαι. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ αἰολικῶς. τὸ γὰρ κοινόν ἐστιν ἔκτημαι, ὡς τὸ Ἴλιον ἐκτῆσθαι. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, ὃν τρόπον οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτῶ. ὁμοίως καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι πλεονασμῷ ἐστιν. ἰστέον δὲ ὡς ἐὰν ἀπὸ δύο συμφώνων ἄρχηται τὸ θέμα, ὁ παρακείμενος οὐκ ἀναδιπλασιάζεται, οἷον στρέφω ἔστρεφα, σπείρω ἔσπαρκα, πλὴν τοῦ μνῶ μέμνηκα, κτῶ κέκτηκα, πτῶμι πέπτωκα.

Κελάδων. πλῆτο ῥόος κελάδων. βαρύτονον. κελάδοντος γὰρ ἡ γενικὴ, ἡ αἰτιατικὴ κελάδοντα, καὶ οὐ κελαδοῦντα.

Κέλης. ἵππος μονώνυξ καὶ δρομικὸς, ἐφ' οὗ κάθηταί τις διεσκελισμένος. ὅθεν κέλης. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ Ὠρίων λέγει ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν τὸ τρέχειν εἴρηται κέλης. ὅθεν καὶ κέλευθος ἡ ὁδὸς ἐκ τοῦ κέλης κέλητος κελητῶ ῥῆμα συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων καὶ κατὰ παραγωγὴν κελητίζω ἀντὶ τοῦ ἱππεύω.

Κέλλω σημαίνει δύω, τὸ βαδίζω καὶ τὸ προστάσσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κέλης καὶ ἐπακτροκέλης ὄνομα πλοίου λῃστρικοῦ.

Κελευτιόων. ὡς ἀπὸ τοῦ κυνηγῶ κυνηγέτης κυνηγετῶ, οὕτως ἀπὸ τοῦ κελεύω κελευτὴς κελευτῶ, παράγωγον κελευτιόω, ὡς φυσιόω.

Κένσαι. οἷον κένσαι ὁμοκλήσεν. κέντω κένσω ἔκενσα κένσαι. ἢ ἀπὸ τοῦ κεντῶ κεντήσω ἐκέντησα κεντῆσαι, καὶ συγκοπῇ κένσαι, οἷον κένσαι ὁμοκλήσας.

Κεραννύς. ἀπὸ τοῦ κερῶ κεραννύω κεράννυμι, καὶ ἡ μετοχὴ κεραννὺς διὰ δύο νν. ὁ κανών· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων διὰ τοῦ νυω γινόμενα διὰ
91 a δύο νν γράφεται, χῶ χωννύω, ῥῶ ῥωννύω, ζῶ ζωννύω, κερῶ κεραννύω.

Κέρσαι. κόψαι. κείρω κερῶ, ὁ μέλλων αἰολικῶς κέρσω, ἔκερσα κέρσαι.

Κεχανδότα. χάζω χάσω κέχαδα ὁ μέσος παρακείμενος κεχαδὼς κεχαδότα καὶ κεχανδότα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον ἔχαδε.

Κεχαρηότα. χαίρω χαρῶ, ὡς φαίνω φανῶ. καὶ γίνεται ὁ μέλλων ἐνεστὼς, οὗ ὁ μέλλων χαρήσω, ὡς πόρω πορῶ, εἶτα μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα πορῶ πορήσω, ὁ παρακείμενος κεχάρηκα, ἡ μετοχὴ ὁ κεχαρηκὼς τοῦ κεχαρηκότος, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν ἰωνικὴν κεχαρηότος, ὁ μέσος παρακείμενος κέχαρα κεχαρὼς, ὡς δέδουκα δεδουκώς.

Κεχαροίατο. χαίρω χαρῶ ἔχαρον ἐχαρόμην χαροίμην, τὸ εὐκτικὸν τρίτον χάροιτο, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν χάροιντο καὶ ἰακῶς κεχαροίατο.

Κεχολώσεται. ἀπὸ τοῦ χόλος χολῶ χολώσω κεχόλωκα κεχόλωμαι κεχολῶσαι, ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων κεχολώσομαι.

Κέραιε. κέραιρέ φασι, ὀλίγα μέντοι καὶ οὐδὲ τὰ ἀκριβέστερα, ἵνα γίνηται τὸ μὲν κέραιε ἀπὸ τοῦ κερῶ κεραίω, ὡς ἀγῶ ἀγαίω τὸ θαυμάζω καὶ μέμφομαι. τὸ δὲ κέραιρε ἀπὸ τοῦ κερῶ κεραίρω, ὡς σπῶ σπαίρω καὶ ἀσπαίρω.

Κεκμηῶτι. δῆλον ὅτι ἰωνικόν ἐστι ταυτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι ἀποβολὴν τοῦ κ πεπονθὸς ἰωνικῶς καὶ ἔκτασιν τοῦ ο. ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ ἐφύλαξεν, ὡς ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸ ω τῆς εὐθείας τῷ λόγῳ καὶ ὁ γέλως καὶ ὁ ἔρως καὶ τὰ ὅμοια ὀνόματα. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ κατὰ τὴν κοινοτέραν παρατήρησιν μόνα τὸ βεβῶτος γεγῶτος ἑστῶτος καὶ τεθνεῶτος ἐκτείνουσι τὰς παραληγούσας, ἀλλὰ μυρίος ἕτερος ὁρμαθὸς τοιοῦτός ἐστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὃ πολλαχοῦ φαίνεται. οὕτω καὶ τοῦ τύπτομαι γράφομαι καὶ τῶν ὁμοίων πάντων ἐχόντων τὰ δεύτερα ἐν αὐτοῖς πρόσωπα εἰς ει δίφθογγον λήγοντα ἀττικῶς, εἰ καὶ ὕστερον ἀναλογώτερον

διὰ τοῦ ῡ καὶ προσγεγραμμένου ι̅ γράφεται ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, ὅμως ἀναπέμειναν τὸ ὄψομαι βούλομαι καὶ τὰ λοιπὰ δύο πρὸς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς γρα-
91 b φῆς ἔχοντα ἐν τοῖς δευτέροις αὐτῶν προσώποις τὴν ει δίφθογγον, ὄψει βούλει οἴει καὶ εἶ.

Κενεός. ὡς γὰρ κοῖλος κοιλεός, οὕτω καὶ κενὸς κενεός. καὶ τὸ ἀσχαλάαν δὲ πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ᾱ, ὡς καὶ τὸ ὁράα. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ ο̅ ἐστιν οὗ πλεονάζει. εὕρηται γὰρ καὶ ὁρόων ὁ βλέπων καὶ ἀσχαλόων ὁ λυπούμενος. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ἀσχαλάαν προϋπάρχει ῥῆμα βαρύτονον τὸ ἀσχάλλειν, ὅ ἐστιν ἄχους ἅλις ἔχειν, καθὰ καὶ τὸ μηνιᾶν τὸ μηνίειν, καὶ τοῦ πιέζειν τὸ πιέζειν. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κενεὸς γίνεται ὁ κενεὼν καὶ ὅτι κατὰ τὸ κενὸς κενεός, οὕτω καὶ θὸς θεὸς καὶ ἕτερα πολλά.

Κεκαδών, ὅ ἐστι στερήσας, ἀχρεῖον μὲν λόγῳ πεζῷ. χρόνος δέ ἐστιν ἀόριστος δεύτερος ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον καδών, καὶ ἰωνικῶς κεκαδών, ὡς τὸ λελαχὼν καὶ λελαβὼν καὶ τὰ ὅμοια.

Κεκάδοντο. χάζω, ὁ μέλλων χάσω, ὁ παρακείμενος κέχακα, ὁ μέσος κέχαδα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον, καὶ τροπῇ τοῦ χ̅ εἰς κ̅ καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κέχαδον, ὁ μέσος β' κεκαδόμην, τὸ γ̅ τῶν πληθυντικῶν κεχάδοντο.

Κεκμηότες. ὅρα δὲ τὸ ἀκμῆτες καὶ τὸ κεκμηότες, ἐν οἷς καθὰ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις κοινότερον φυλάσσεται τὸ κ̅ πρὸ τοῦ μ̅ μετὰ τὴν συγκοπήν. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ ἀγμῆτες ἂν εἶπε καὶ κεγμηότες διὰ τοῦ γ̅ κατὰ ἐοίκαμεν ἐοίγμεν παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ κατὰ τὸ δοκῶ δόγμα.

Κεάσθη. θέμα τὸ κεῶ κεάσω ἢ κεάζω, ὅθεν καὶ κέδρος ἡ κεαζομένη ῥᾷον, πλεονάσαντος τοῦ δ̅.

Κεχρημένος. ἡμεῖς χρῆσθαι φαμὲν τὸ μεταχειρίζεσθαι, καὶ δοτικῇ πτώσει συντάσσομεν. Ὅμηρος δὲ τὸ χρήζοντα κεχρημένον λέγει καὶ γενικῇ συντάσ-

σαι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χρηΐζω ἢ χρήζω κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ι.

Κεραυνὸς γίνεται παρὰ τὸ κείρειν καὶ αὔειν, ὃ φθείρων δηλαδὴ ἐν τῷ καίειν.

Κεκαδήσει, ὅ ἐστι στερήσει, γίνεται ἐκ τοῦ χῶ, ἀφ' οὗ χάζω, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἰωνικὸς χάδον, ὅθεν δεύτερος μέλλων, ἐξ οὗ ἀναγωγῆς γενομένης εἰς ἐνεστῶτα καὶ τροπῆς ἰωνικῆς τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν γίνεται τὸ καδῶ καδήσω καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν κεκαδήσω, ἵνα ᾖ κεκαδήσειν τὸ ἀναγκάσαι 92a
τινὰ χάσασθαι, τουτέστιν ὑποχωρῆσαι.

Κήλειον πῦρ, δῆλον ὡς καὶ κήλεον λέγεται ὁμοίως τῷ δαιδάλειον δαιδάλεον καὶ τοῖς τοιούτοις.

Κικλήσκω. ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω ὁ μέλλων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κικλήσκω, ὡς τρώσω τιτρώσκω.

Κινῶ. παρὰ τὸ ἴς ἰνὸς ἰνῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ κινῶ, ὅπερ καὶ ἶν ἰνὸς λέγεται. ἔστι γὰρ δικατάληκτον καὶ δηλοῖ τὴν δύναμιν. ἀπὸ γοῦν τῆς ἰνὸς γενικῆς ἰνῶ καὶ κινῶ. τὰ δὲ εἰς νῶ περισπώμενα ἡνίκα μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ε γίνονται κατὰ τὴν παραγωγήν, οἷον αἰνῶ αἰνέω, ἡνίκα δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, διὰ τοῦ ε γίνεται, οἷον δονῶ δονέω. οὕτως οὖν τὸ κινῶ κινέω διὰ τοῦ ε καὶ οὐ διὰ τοῦ ι.

Κίνυντο. ἀπὸ τοῦ κινύω κίνυμι παρῆκται ῥήματος, ἐξ οὗ καὶ τὸ οὐδέ σε λήθω κινύμενος. τοῦ δὲ κινύω αὖθις παράγωγον τὸ κινύσσω, ἐξ οὗ παρ' Αἰσχύλῳ αἰθέριον κίνυγμα τὸ ἀέριον εἴδωλον, ὅπερ οὐκ ἀκήκοας τοῦ αἰθύγματος, ὃ ἀπὸ τοῦ αἰθύσσω γίνεται.

Κιχεῖτε. ἀττικὸν τὸ πάθος καὶ γίνεται ἡ τοιαύτη συγκοπὴ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου, οἷον δοίημεν δοῖμεν δοίητε δοῖτε δοίησαν δοῖεν. καθίσταται δὲ οὕτως. κιχῶ κίχημι ἐκίχην κιχεὶς

κιχέντος κιχείην κιχείημεν κιχεῖμεν κιχείητε κιχεῖτε κιχείησαν κιχεῖεν, ἐπειδὴ συγκοπτόμενον τὸ ά πρόσωπον διφθόγγῳ παραλήγεται. τὰ δὲ διφθόγγῳ παραληγόμενα εὐκτικὰ ἀποβολῇ τοῦ μ τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν τρίτα γίνονται. οὕτως τὸ δρῖεν γνοῖεν βαῖεν ζαῖεν σταῖεν φαῖεν τεθναῖεν πλαῖεν καὶ τὰ παραπλήσια. ἕτεροι δὲ ἀπὸ τοῦ κιχῶ κιχήσω καὶ κίχησα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔκιχον, ὁ παθητικὸς ἐκίχην, ἡ μετοχὴ ὁ κιχεὶς τοῦ κιχέντος καὶ τὸ εὐκτικὸν κιχείην τοῦτο ποιοῦσιν. οὐ καλῶς δὲ οἶμαι, διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαι παθητικὸν δεύτερον ἀόριστον εἰς ην ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς μι δεύτερος ἐνεργητικὸς ἀόριστος εἰς ην εὕρηται, ὡς δηλοῖ τὸ ἔθην καὶ ἔστην, πλὴν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας τῶν εἰς μι. τῆς γὰρ γ' εἰς ων εὕρηται, ὡς τὸ ἔδων ἔγνων.

92b' Κιχήτην ἐκ τοῦ κιχησάτην συγκέκοπται. τινὲς δὲ διὰ διφθόγγου τὴν τῆς λέξεως ταύτης ἔγραψαν παραλήγουσαν κατὰ τὸ ποιείτην καὶ τὰ ὅμοια.

Κινύμενος, ὅ ἐστι κατὰ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος, παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ κινῶ κινύω κίνυμι, οὗ ἡ χρῆσις καὶ ἐν τῷ κίνυντο φάλαγγες. ἐκ δέ γε τοῦ κινύω παράγεται τὸ κινύσσω, ἀφ' οὗ κίνυγμα τὸ ἀέριον εἴδωλον, κατὰ τὸ αἰθύσσω αἴθυγμα, πτύσσω πτύγμα, νύσσω νύγμα, ἐξ οὗ καὶ ἡ νυγμὴ, ὡς πτύγμα πτυγμὴ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ πυγμὴ καὶ ξύσμα ξυσμή.

Κιχῆναι ἤγουν καταλαβεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ κιχαίνω ἢ κίχημι.

Κλεῖν ἀπὸ τοῦ κλεὶς κλειδὸς κλεῖδα καὶ ἀποκοπῇ τῆς δα συλλαβῆς κλεῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶσα αἰτιατικὴ ἑνικῶν μονοσύλλαβος ἀρσενικὴ ἢ θηλυκὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὖσα εἰς ν θέλει λήγειν, οἷον σῦν μῦν δρῦν, τούτου χάριν προσέλαβε τὸ ν καὶ γέγονε κλεῖν.

Κλείωμεν. ὀνομάσωμεν. οἷον τὴν δ' ἱερὴν κλείωμεν.

Κλῶθες ἢ κατακλῶθες μετακλασμὸν ἔπαθεν ἐκ τοῦ αἱ κλωθοὶ, οὐ εὐθεῖα ἡ κλωθώ. δηλοῖ δὲ τὰς μοίρας παρονομασθείσας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς. καὶ οὕτω μέν τινες. ἴσως δὲ μᾶλλον οὐχ ἁπλῶς μοῖραι αἱ κατακλῶθες, ἀλλὰ αἶσα μὲν ἡ ἁπλῶς μοῖρα, κατακλῶθες δὲ αἱ μὴ εὐτυχεῖς. διὸ καὶ βαρεῖαι λέγονται. ἐτυμολογία δὲ τοῦ κατακλῶθες τὸ νίσαντο λίνῳ, ὅ ἐστιν ἐπέκλωσαν. γράφεται δὲ τὸ κατακλῶθές τε βαρεῖαι, καὶ κατακλώθησι βαρεῖα, αἶσα δηλαδὴ, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, οὐ μέντοι καλῶς. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον κατὰ τροπὴν τὸ βαρεῖαι. οὐ γάρ ἐστι κλωσθῆναι ὡς ἐπὶ πολὺ λίνον, μὴ βρίθον κάτω, καὶ μάλιστα τὸ ἐν ἀτράκτοις. λίνον δὲ μοιρῶν συμβολικῶς, καὶ τῶν πραγμάτων στροφαὶ, καὶ τὰ ἐν βίῳ ὑφαινόμενα. ἰστέον δὲ ὡς εἴπερ μὴ ἐγράφετο κατακλῶθές τε βαρεῖαι, ἀλλὰ κατακλώθησι βαρεῖα, ἦν ἂν τὸ ῥῆμα Ῥηγίνων διαλέκτου.

Κλῦθι μὲν πέπλασται ἀπὸ τοῦ κλύε, ὡς καὶ 93 a
ἑξῆς εἰρήσεται, καθὰ καὶ τὸ ἄνωχθι ἐκ τοῦ ἄνωγε. θέμα γὰρ εἶναι τοῦ κλῦθι τὸ κλῦμι οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ τὸ ἴθι δὲ ἀπὸ τοῦ ἴε κατεπλάσθη ἀορίστου δευτέρου, οὐ ἐνεστὼς εἴω τὸ πορεύομαι.

Κλάζοντες. θέμα ἐστὶ τοῦ κεκλήγοντες.

Κνῆ. τὸ καίνω κόπτω καὶ συγκοπῇ κνῶ τὸ αὐτὸ, εἶτα κνῆμι ἔκνην ἔκνης ἔκνη καὶ κνῆ, ἐξ οὗ καὶ κνῆστις ἡ μάχαιρα.

Κνυζώσσω. κνυζῶ τὸ διαφθείρω καὶ κακῶ, ὁ μέλλων κνυζώσω, οἷον κνυζώσσω δέ τι ὄσσε. παρὰ τὸ κνῶ κνίζω, ὡς στῶ στίζω, πρῶ πρίζω, ἐξ οὗ καὶ κνύζω. ἀπὸ δὲ τούτου κνυζῶ. τοῦτο δὲ, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, κατὰ συγκοπὴν, ὅ ἐστιν οἷον χαμαιζήλοιο κόνυζε· εἰ δὲ ἐπὶ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσωμένου, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω, ἐξ οὗ καὶ κνύος ἡ φθορά. ἐκ δὲ τοῦ κνύζω γίνεται κνυζῶ περισπώμενον, ἀφ' οὗ τὸ κνυζώσω. τὸ δὲ κνύζω πολλὰ σημαίνει.

Κνώσσειν. τὸ κοιμᾶσθαι. παρὰ τὸ κενὰ καὶ ἀργὰ εἶναι τὼ ὄσσε εἰς τὸ κοιμᾶσθαι κενώσσειν, καὶ συγκοπῇ κνώσσειν. ἢ παρὰ τὸ κενὸν καὶ τὸ ὄσσω τὸ βλέπω κενώσσω καὶ συγκοπῇ κνώσσω.

Κολοσσὸς σημαίνει καὶ εἴδωλον. κυρίως δὲ κολοσσοὶ λέγονται οἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδρίαντες, παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν τὰ ὄσση, διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἀφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν.

Κομόωντες. ἔστι κομῶ συζυγίας πρώτης καὶ δευτέρας. καὶ ὅτε μέν ἐστι πρώτης, σημαίνει τὸ θεραπεύω καὶ ἐπιμελοῦμαι, οἷον τὸ μὲν θεράποντε κομείτην, κατὰ παραγωγὴν κομίζω, καὶ κόμισαί τέ με. ὅτε δέ ἐστι δευτέρας, σημαίνει τὸ εὐφραίνομαι, καὶ τὸ τὰς τρίχας τρέφω. ἐκ δὲ τοῦ κομῶ καὶ τοῦ ἵππος γίνεται ἱπποκόμος βαρύτονον, ἐπεὶ τὰ ἀπὸ ῥημάτων συντιθέμενα ὀνόματα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον ἱπποκόμος. τοῦτο γὰρ ἀπὸ κόμη ὀνόματος συνετέθη καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ κομῶ ῥήματος.

93b Κομείτην ἀντὶ ἐπιμελείας ἠξίουν. ἀπὸ τοῦ κομῶ συζυγίας πρώτης, ὃ σημαίνει τὸ θεραπεύω καὶ ἐπιμελοῦμαι, ὁ παρατατικὸς ἐκόμεον ἐκόμουν, τὸ τρίτον τῶν δυϊκῶν ἐκομεέτην ἐκομείτην, καὶ ἰακῶς κομείτην.

Κονιορτός. ὄρω τὸ σημαῖνον τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὄρσω αἰολικῶς, ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτὸς καὶ κονιορτὸς, ὁ τὴν κόνιν ὀρούων καὶ διεγείρων καὶ ὁρμῶν.

Κόνις παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω, ἡ εἰς μικρὰν κεκομμένη γῆν. δηλοῖ γὰρ τὴν εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χαρήσασαν γῆν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων.

Κορέννυται. ἀπὸ τοῦ κορεννύω συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων γίνεται παράγωγον ῥῆμα εἰς μι κορέννυμι συζυγίας τετάρτης τῶν εἰς μι, καὶ τὸ παθητικὸν κορέννυμαι, τὸ γ̄ τῶν πληθυντικῶν κορέννυνται.

Κοπόεν. κόπος κοπόεις κοπόεν, ὡς στόνος στονόεις στονόεν.

Κορήσατε. καθάρατε. ἐκ τοῦ κορῶ.

Κορθύεται. κορυφοῦται, αὔξεται. ἀπὸ τοῦ κορύσσω, ἢ ἀπὸ τοῦ κόρυς κόρυθος κορύθω καὶ κορθύω.

Κορεσθῆναι. ὅτι κουροτρόφον αὐτὴν ἐκάλουν δηλονότι τὴν γῆν, ὅθεν καὶ τὸ πληρωθῆναι τροφῆς κορεσθῆναι λέγει, καὶ τὸν ἐκ τῆς γῆς καρπὸν κόρην λέγουσιν. οἱ δὲ κόρην καλοῦσι διὰ τὴν τοῦ καρποῦ κατ' ἐνιαυτὸν γένεσιν. ἢ παρὰ τὸ κόρος. τοῦτο παρὰ τὸ χέω χόρος καὶ κόρος ὁ διὰ τῶν χεομένων γενόμενος.

Κορυθαιόλος. αἰόλλω τὸ δηλοῦν τὸ κινῶ καὶ συνεχῶς στρέφω, καὶ αἰολαὶ αἱ ἄελλαι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀελλῆς γίνεται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ τοῦ εἱλεῖν. ἀφ' οὗ ῥηματικὸν αἰόλος, καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κόρυθος κορυθαιόλος, ὡς πάλλω πάλος, καὶ σακέσπαλος. κορυθαιόλος οὖν ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων ἢ ποικίλην. ἐκ τοῦ κόρυς οὖν κόρυθος καὶ τοῦ αἰόλλω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰόλος, ὤφειλεν εἶναι προπαροξύτονον. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ ἀπὸ 94 a τῶν εἰς ος ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα εἴη, ἕνεκα ἐνεργείας παροξύτονα, οἷον πλησίος παραπλήσιος, αἰόλος παναίολος. τὸ οὖν κορυθαιόλος οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ αἰόλος, ἀλλὰ τὸ αἰόλλω ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ κινῶ. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄελλα ἀόλλω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι αἰόλλω.

Κοινὴ μὲν διάλεκτος βαρύνει τοὺς ἐνεργητικοὺς πρώτους μέλλοντας, περισπᾷ δὲ μόνους τοὺς τῆς πέμπτης τῶν βαρυτόνων. σπειρῶ γὰρ σπερῶ φησι, κείρω κερῶ, φθείρω φθερῶ, καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως. *Δωριεῖς* δὲ καὶ ἕτερα δίχα τῆς πέμπτης περισπῶσι μέλλοντας. πεσῶ γάρ φασι καὶ κλαυσῶ καὶ ἐσῶ, ἐξ ὧν καὶ τὸ πεσεῖται καὶ κλαυσεῖται καὶ ἐσεῖται καὶ ἕτερα τοιαῦτα. *Αἰολεῖς* δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης περισπω-

μένους μέλλοντας βαρύνουσι καὶ διὰ τοῦ σ ἐκφέρουσι. σπέρσω γάρ φασι καὶ κέρσω καὶ φθέρσω. οὕτω δὲ καὶ ὄρω ὄρσω τὸ διεγερῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. οὕτω δὲ καὶ τοῦ ἔῤῥω τὸ φθείρω ὁ μέλλων ἔρσω αἰολικῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπόερσεν ἐν τοῖς ἑξῆς ἀντὶ τοῦ ἀπέφθειρε. ποιοῦσι δὲ τοῦτο οἱ Αἰολεῖς πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ τῷ σ παραληγόμενοι βαρύνονται.

Κόρος κοινὸν καὶ κοῦρος ἰωνικῶς καὶ κῶρος αἰολικῶς.

Κομιῶ μέλλων δεύτερός ἐστι ἀττικὸς τοῦ κομίζειν, ὁμοίως τῷ ἐγγιῶ καὶ βαδιοῦμαι καὶ τοῖς τοιούτοις. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ ἐπιμελείας ἀξιώσω.

Κραδαίων καὶ κραδάων, κινῶν, σείων. ἔστι δὲ συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων. ἐκ τούτου καὶ τὸ κραδαίνω. οἶμαι δὲ ἀμφότερα γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ κάρα καραίνω κραδαίνω καὶ κραδάω.

Κραναῆς. τραχείας, ὀρείας, κάρηνα ἐχούσης. ἢ παρὰ τὸ κραναὸν, τοῦτο παρὰ τὸ κράνιον, ὅπερ ἐστὶ τραχὺ καὶ ὀστῶδες.

Κρατευτάων. τῶν βάσεων, ὅ ἐστιν τῶν λίθων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν, ἀπὸ τοῦ κρατῶ κρατεύω κρατευτὴς κρατευτὸς καὶ κρατευταί.

94b Κρανέεσθαι. τελειωθήσεσθαι, ἤγουν τὸ τελείως λήψεσθαι. κραίνω κρανῶ κρανοῦμαι κρανεῖται κρανεῖσθαι καὶ διαλύσει κρανέεσθαι.

Κραιπνός. ταχύς. τὸ συγκριτικὸν κραιπνότερος, παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω, ὅθεν καὶ κάπον τὸ πνεῦμα καὶ καπνὸς τὸ ἐκ τῶν καυθέντων ξύλων ἀναπεμπόμενον πνεῦμα. τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ρ γίνεται καρπνὸς, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν κραπνὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κραιπνός.

Κρατερός. ἰσχυρὸς, ἀπειλητικός. τὰ εἰς τερος τρισύλλαβα βαρύτονα, οἷον σφέτερος, πρότερος. τὸ δὲ κρατερὸς οὐκ ἦν εἰς τερος. τὸ γὰρ τ οὐκ ἐν τῇ παραγωγῇ ἔσχεν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ βλάπτω βλαβερὸς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κράτος κρατερὸς, ὡς θάλος θαλερός. τὸ τε ψιλόν. τὰ διὰ τοῦ ερος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα τριγενῆ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον γοερὸς φεβερὸς κρυερὸς μυσερὸς· ἱερὸς κρατερός.

Κρείουσα σημαίνει τὸ βασιλεύουσα, ἀπὸ τοῦ κρατῶ κρατείω καὶ ἡ μετοχὴ κρατείων. τὸ θηλυκὸν κρατείουσα καὶ συγκοπῇ κρείουσα. καὶ κρείων ὁ βασιλεύων κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κρατείων.

Κρείσσων. ὡς ταχὺς ταχύτερος ταχίων τάσσων καὶ τροπῇ θάσσων, οὕτως κρατὺς κρατύτερος κρατίων κράσσων καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κρείσσων καὶ τὸ οὐδέτερον τὸ κρεῖσσον.

Κρειῶν. κρεῶν ἐστι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κρειῶν.

Κρεμόων ἀπὸ τοῦ κρεμάζω, ὡς ἀγορόων ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω, γίνεται ὁ μέλλων κρεμάσω καὶ ἀγοράσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ κρεμάω καὶ ἀγοράω καὶ κατὰ κρᾶσιν κρεμῶ καὶ ἀγορῶ, πλεονασμῷ του ο κρεμόω καὶ ἀγορόω, ὥσπερ γελῶ γελόω καὶ ὁρῶ ὁρόω, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. ταῦτα δὲ μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. ἐνεστῶτος οὖν εἰσι καὶ οὐ μέλλοντος. ἐὰν γὰρ τὸ κρεμῶ καὶ ἀγορῶ δῶμεν μέλλοντα εἶναι ἀπὸ τοῦ κρεμάζω καὶ ἀγοράζω, εὑρίσκονται 95a
ἐλάττονας συλλαβὰς ἔχοντες τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ ἀδύνατον. ὁ κρεμάσω δὲ μέλλων οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κρεμῶ. ἐπεὶ οὖν κρεμήσω ὤφειλεν εἶναι, ὡς βριμῶ βριμᾷς βριμήσω, ἀλλ' ἔστιν ἐκ τοῦ κρεμάζω.

Κρήγιον. παρὰ τὸ κῆρ καὶ τὸ ἡδὺ γίνεται κηρήδιον τοῦτ' ἔστιν τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνὲς καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ κρήγιον.

Κρήμνη προστακτικόν ἐστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι κρήμνημι ἐκρήμνην ἐκρήμνης ἐκρήμνη, τὸ προστακτικὸν κρήμνη, ὡς ἵστη.

Κρῖ ἡ ἀποκοπὴ τοῦ κριθὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ κρίμνον τοῦ σημαίνοντος τὸ παχὺ τῆς ἀλεύρου. ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν τοῦτο, εἴτε ἀπὸ τοῦ κριθὴ γέγονεν, εἴτε ἀπὸ τοῦ κρίμνον δοκεῖ παραλόγως εἶναι. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κριθὴ, οὐκ ὤφειλεν εἶναι τὸ κρῖ οὐδέτερον, ἐπειδὴ τὸ κριθὴ θηλυκόν ἐστιν, αἱ δὲ ἀποκοπαὶ τὸ αὐτὸ γένος φυλάττουσιν, οἷον τὸ δῶμα καὶ τὸ δῶ οὐδέτερον, τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ποσειδῶ, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀπόλλω ἀρσενικόν. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αὐχῶ καυχῶ γέγονε δευτέρας συζυγίας, τὸ δὲ αὐχῶ πρώτης, οὕτως καὶ τὸ κρῖ οὐκ ἐφύλαξε τὸ γένος. τοῦτο δὲ ἐκτείνει τὸ ῑ, ἐπεὶ πᾶν οὐδέτερον μονοσύλλαβον μονογενὲς μακροκαταληκτεῖ, οἷον ὧς φῶς ὗς πῖ ῥῶ, οὕτως καὶ τὸ κρῖ. πρόσκειται μονογενὲς, διὰ τὸ ἓν καὶ τὸ τί. καὶ πᾶν οὐδέτερον μονοσύλλαβον μακροκατάληκτον περισπᾶται. κλίνεται δὲ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ῑ λήγοντα οὐδέτερα κλίνεται σὺν τῷ ῑ, οἷον μέλι μέλιτος, σίνηπι σινήπιος, πέπερι πεπέριος. τὸ δὲ κρῖ ὂν μακρὸν ἔμεινεν ἄκλιτον.

Κριθή. τὰ εἰς θη οὐ θέλουσι τῇ ει παραλήγεσθαι, οἷον ποθὴ ἡ ἐπιζήτησις, κριθὴ, μέθη. γέγονε δὲ παρὰ τὸ προκριθῆναι τῶν ἀκροδρύων. πρῶτον γὰρ βαλάνους ἤσθιον οἱ ἀρχαῖοι. ἢ παρὰ τὸ διακρίνεσθαι τῆς ἄχνης, ἢ διαχωρίζεσθαι. ταῦτα δὲ τὰ εἰς θη βαρύνονται, πλὴν τοῦ κριθὴ, ποθὴ, οἷον σάθη, παλά-
95b θη, πόσθη τὸ αἰδοῖον, τήτθη ἡ τροφὸς, τήτθη ἡ μάμμη.

Κρίκε. ἰστέον ὅτι τὸ κρίκε δὲ ζυγόν μιμητικῶς εἴρηται. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κρίζω ἦν, πῶς ὁ δεύτερος ἀόριστος οὔτε διὰ τοῦ γ ἐστὶν, ὡς στίζω ἔστιγα, οὔτε διὰ τοῦ δ, ὡς φράζω ἔφραδον, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ; ὅτι δὲ ἐστι τὸ κρίζω θέμα, δῆλον ὅτι ἐκ τῶν κινημάτων. ὁ γὰρ ποιητής φησι, ὡς αἱ κεκριγυῖαι, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή. σχηματίζει δὲ τὸ κρίζω ὁ Ἡρωδιανὸς οὕτως. ἔστι τι μονοσύλλαβον ῥῆμα κρῶ,

ἀφ' οὗ τὸ κράζω, καὶ ἕτερον ῥῆμα κρώζω. ἀπὸ δὲ τοῦ κράζω κρίζω, ὡς στάζω στίζω, σεβάζω σεβίζω, τοῦτο δὲ τὸ κρίζω ἥμαρτεν ὁ ἀόριστος παραλαμβανόμενος. σημαίνει δὲ τὸ ἤχησεν, ἐψόφησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

Κροαίνειν Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν. ὡς λιπῶ λιπαίνω, βῶ βαίνω καὶ τιτῶ τιταίνω, οὕτως κροτῶ κροταίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ κροαίνω. ἢ παρὰ τὸ κρούω κρουαίνω καὶ κροαίνω.

Κρυόεσσα. φρικτὴ, φοβερὰ, ἢ ψυχροποιός. ἀπὸ τοῦ κρύος κρυόεις.

Κρύσταλλος. τὸ διὰ τοῦ κρύους ἠλλοιωμένον ὕδωρ.

Κρατερὸς παρὰ τὸ κράτος. καθὰ καὶ ὁ καρτερὸς ἐκ τοῦ κάρτος. ὁ δὲ κραταιὸς ἢ παρὰ τὸ κρᾶτα, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν, κραταὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κραταιὸς, ὁ ἐν αὐτῷ κεφαλαιῶν τὸ πᾶν· ἢ παρὰ τὸ *κρατὺς ἀργειφόντης*, οὗ ἡ γενικὴ κρατέος καὶ παραγωγῇ κρατειὸς, καὶ ὡς εἶθε αἶθε, οὕτω κρατειὸς κραταιός.

Κράτιστοι δὲ ἢ παρὰ τὸ κάρτα, ὃ δηλοῖ τὸ λίαν, ἢ μάλιστα ἐκ τοῦ κράτος κατὰ μετάθεσιν, ὡς βράδιστοι ἵπποι, βάρδιστοι. κράτιστοι δὲ οἱ ἀνδρεῖοι καὶ νικηταί. τοιοῦτον δὲ καὶ ὁ καρτερὸς, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριανῷ τὸ *Θηβαίων ἐγένετο καρτερός*, ἤγουν περιεγένετο τῶν Θηβαίων, καὶ αὐτόχρημα εἰπεῖν ἐκράτησεν.

Κτάν. κτάω κτῶ κτῆμι κτήσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔκτην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔκτασαν, συγκοπῇ ἔκταν, ἀφαιρέσει κτὰν, ἢ δωρικῶς κτὰς | 96 a κτάντος κτὰν, ὡς στὰν, βάν.

Κτανέεσθαι. κτείνω κτενῶ ἔκτεινα, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔκτανον, ὁ μέλλων δεύτερος κτανῶ, ὁ μέσος δεύτερος μέλλων κτανοῦμαι κτανῇ κτανεῖται, τὸ ἀπα-

ρέμφατον κτανεῖσθαι, καὶ διαλύσει διφθόγγου εἰς δύο εε κτανέεσθαι, ὡς εἴργω ἐέργω.

Κτίς, ἡ παρ' Ὁμήρῳ μὲν κτὶς, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς κατίς. οἱ δὲ μὴ εἰδότες ὅτι κατίς ἐστι καὶ συγκοπῇ γίνεται κτὶς φασὶν εἶναι ζῶον τοῦτο ὀρνιθοφάγον καὶ πανοῦργον, κακῶς ὁ λέγεται αἴλουρος καὶ θηλυκῶς αἰλουρίς.

Κτέρεα. κτέατα, ἢ τὰ κτήματα νεκρικὰ, ἢ κυρίως τὰ κτεινομένοις προσήκοντα.

Κτέωμεν. ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀφέωμεν καὶ φθέωμεν καὶ εἰδέωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀφῶμεν καὶ φθῶμεν καὶ εἰδῶμεν, ἐξ οὗ δῆλον ὡς πρωτότυπόν ἐστι ῥῆμα κτῶ, οὗ τὸ ἐντελὲς κτέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν κτένω καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι κτείνω, ὁμοίως τῷ ἔνω εἴνω τὸ καλύπτω.

Κυάνεα. μέλανα. παρὰ τὸ κῦμα κυμανὸς καὶ κυανὸς κυάνειος καὶ κυάνεος καὶ ἡ κυανέα τῆς κυανέας τὸ κυάνειον καὶ κυάνεον.

Κυκεών. ἡ πόσις. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι κυκεών τις ὤν. πόμα γάρ ἐστι κατασκευασθὲν παυστικὸν δίψης. ἡ αἰτιατικὴ κυκεῶνα καὶ κυκεῶ.

Κυκλήσωμεν. κυκλῶ κυκλήσω. ἐπ' ἁμαξῶν ἄξωμεν. κύκλα γὰρ οἱ τροχοὶ, καὶ εἰσκυκλέω καὶ ἐπικυκλέω καὶ ἀνακυκλέω.

Κυλίνδει. Ἀρίσταρχος βαρυτόνως κυλίνδετό φησι, οὐχὶ ἐκυλινδεῖτο. ἀπὸ τοῦ κυλίω κυλίνδω. ἔστι καὶ περισπώμενον, ἐξ οὗ καὶ κυλινδήθρα ἡ κύλιστρα. ἀπὸ τοῦ κυλίνδω καὶ κυλινδῶν.

Κύντερον. παρὰ τὸ κυνὸς γενικῆς κυνώτερος καὶ κύντερος. σημαίνει δὲ χαλεπώτερον καὶ μελάντερον. ἢ παρὰ τὸ κεύθω τὸ κρύπτω.

96b *Κύρσας.* κύρω κυρῶ, αἰολικῶς κύρσω, ἔκυρσα κύρσας καὶ ἐγκύρσας.

Κύων ἀπὸ τοῦ κύω τὸ φιλῶ παράγεται. ὀφείλων δὲ τρισυλλάβως κλίνεσθαι κύονος, ἔχει τὴν γενι-

κὴν δισύλλαβον κατὰ πάθος, διὰ δύο κανόνων ἐναντιότητα. εἷς μὲν γὰρ κανὼν συστέλλεσθαι θέλει τὸ ω̅ τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ διὰ τὴν τοῦ γένους κοινότητα. ὁ κύων γὰρ καὶ ἡ κύων φαμέν. ἕτερος δέ τις κανὼν φυλάττεσθαι θέλει αὐτὸ διὰ τὸ βραχὺ εἶναι τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης, ὁποῖόν τι καὶ τὸ ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος καὶ τὰ ὅμοια. ἡ γοῦν τῶν δύο κανόνων μάχη περὶ τὴν τοῦ κύονος παραλήγουσαν διέφθειρεν οἷον καὶ ἐξώθησε τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὴν τρισυλλαβίαν εἰς δισυλλαβίαν περιέστησεν.

Κυμβίον. τὰ διὰ τοῦ ι̅ο̅ν̅ τρισύλλαβα προσηγορικὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ι̅ δύο σύμφωνα παροξύνονται, οἷον κυμβίον, ἱστίον, ἰσχίον, ἑρκίον, εἰ μὴ ἄρα πρὸ τοῦ ι̅ κεῖται ἀμετάβολον, ὁποῖον τὸ ἴχνιον καὶ ἴκριον.

Κῦθε δεύτερος ἀόριστος τοῦ κεύθω.

Κωπήεντα. μελάνδετα, σιδηρόεντα, ἢ μελαίνας λαβὰς ἔχοντας. ἔστι γὰρ ἡ λαβὴ δεσμός τις τοῦ ξίφους κοπτικὰ τέμνειν δυνάμενα. κώπη κωπήεις, ὡς τιμὴ τιμήεις τιμῆεν.

Κῶμα. ἐκ τοῦ κωμαίνω, ὡς καὶ ἐκ τοῦ δειμαίνω δεῖμα. ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ χῶ χῶμα, βρῶ βρῶμα, τρῶ τρῶμα, ζῶ ζῶμα, οὕτω καὶ κεῖμαι κῶμα. ἐκ δὲ τοῦ κῶ κατὰ ἑτέραν παραγωγὴν καὶ κώμη γίνεται, ὡς γνῶ γνώμη, τρῶ τρώμη, ἡ τρῶσις, βρῶ βρώμη ἡ βρῶσις. μαλθακὸν δὲ τὸ μαλακοποιόν.

Κώεσσιν οὐκ ἐκ τοῦ κῶας γίνεται. ἦν γὰρ ἂν κώασιν, ὡς κρέασιν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ κῶος κατὰ τὸ βέλος βέλεσιν, ἵνα διφορῆται, καθὰ καὶ τὸ ὕδας ὕδος καὶ γῆρας γῆρος, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ γηροβοσκὸς, καὶ τὸ γηροτροφεῖν καὶ τὰ ὅμοια.

Λ.

Λάβησι. ἐὰν λάβω ἐὰν λάβῃ καὶ μετὰ τοῦ σ̅ι̅ 97 a
λάβῃσι. διαλέκτου δέ ἐστι ἰωνικῆς.

Λαΐνεον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε τῆς παραληγούσης. τὸ γὰρ ἐντελὲς λάϊνον.

Λαζοίατο. κανόνισον· λάζω ἄχρηστον καὶ τὸ παθητικὸν λάζομαι, καὶ τὸ εὐκτικὸν λαζοίμην λάζοιο λάζοιτο λαζοίμεθον λάζοισθον λαζοίσθην λαζοίμεθα λάζοισθε λάζοιντο καὶ ἰωνικῶς λαζοίατο. ὁμοίως καὶ τὸ ὀλοίατο. ὄλλω, οὗ ὁ μέλλων ὀλῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ὦλον, ὁ μέσος ὠλόμην, καὶ τὸ εὐκτικὸν παθητικὸν ὀλοίμην ὄλοιο ὄλοιτο ὀλοίμεθον ὄλοισθον ὀλοίσθην ὀλοίμεθα ὄλοισθε ὄλοιντο, καὶ ἰωνικῶς ὀλοίατο τροπῇ τοῦ ν εἰς α.

Λάζετο. ἐκράτει. λήβω τὸ λαμβάνω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔλαβον καὶ ἐξ αὐτοῦ λαβάζω καὶ συγκοπῇ λάζω λάζομαι ἐλαζόμην ἐλάζετο καὶ ἰωνικῶς λάζετο. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω λάζω γενέσθαι, ὡς στῶ στάζω, κρῶ κράζω, ἢ ἀπὸ τοῦ λάβω λαβάζω, ὡς κύπτω κυπτάζω καὶ συγκοπῇ λάζω.

Λαμπετόωντι. παρὰ τὸ λάμπω γίνεται λαμπετῶ λαμπετῶντος λαμπετῶντι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο λαμπετόωντι. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητὴς πλεονάζειν τὸ ο ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Λαχοίην. λάχοιμι λάχοις λάχοι. τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η ἀττικῶς λαχοίη, εἶτα προσθήκῃ τοῦ σ λαχοίης καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ν γίνεται τὸ ά, εἶτα κατὰ μεταπλασμὸν λάχοιμι λαχοίην.

Λεύσετε. ἐκ τοῦ λεύω λεύσω τὸ λιθάσω δι' ἑνὸς γράφεται σ νόμῳ μέλλοντος. λεύσσω δὲ τὸ βλέπω ἐν δυσὶ προφέρεται σσ, καὶ πρὸς διαστολὴν ἐκείνου, καὶ ὡς ἐνεστώς, εἰ καὶ ἄλλως οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται σύμφωνον, πλὴν τούτου καὶ πλὴν τοῦ κρείσσων καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ῥήματος τοῦ κρεισσῶ. χρῆσις δὲ αὐτοῦ κἀνταῦθα ἐν τῷ λεύσετε γάρ τό γε πάντες. εἰ δὲ καὶ μέλλων τοῦδε τοῦ λεύσσω ἐστὶ τὸ λέξω, τίς οἶδεν.

Λέληκα. οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 97b
λαλῶ λαλήσω λελάληκα, συγκοπῇ τῆς λα συλλαβῆς.

Λελιπαρημένον. ἔστι τὸ θέμα λιπαρῶ τὸ παρακαλῶ, ὁ μέλλων λιπαρήσω λελιπάρηκα λελιπάρημαι λελιπαρημένον, παρὰ τὸ λεῖον παρεῖναι. τὸ δὲ λιπαρῶ παρὰ τὸ λιπαρός.

Λείβειν καὶ σπένδειν. δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ *μέθυ λεῖψαι* καὶ ὕδατι σπένδοντες, οὗ πρωτότυπον καθ' Ἡρακλείδην τὸ σπείδω. Ἀργεῖοι γάρ φησι καὶ Κρῆτες ἐξαιροῦντες τὸ ῑ τάσσουσι τὸ ν̄, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. οἷς ὡμοίωται τὸ σπείδω σπένδω. ἡ δὲ διάλεκτός φασι αὕτη ἔτι καὶ νῦν σώζεται παρὰ τοῖς ἀντιγράφοις. τὸ γὰρ αἰεὶ αἰὲν φασι καὶ τὸ οὐ μέντοι οὐ μέντον, οἷον,

οὐ μέντον κάμετόν γε μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν.

ἔμπαλιν δέ φησι χρῶνται Σικελοὶ τῷ ῑ ἀντὶ τοῦ ν̄, τὸ ἔνδον ἐνδοῖ λέγοντες. Ὅμηρος εἰνάνυχες ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. καὶ τοιόνδε μὲν τοῦτο.

Λέξεο προστακτικὸν πάνυ καινῶς ἔχει. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω λέξω, οὗ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα ἔστιν αὐτοῦ παθητικὸν τὸ λέξομαι, οὗ παρατατικὸς ἐλεξόμην, τὸ τρίτον λέξετο καὶ ἐξ αὐτοῦ προστακτικὸν τὸ λέξεο.

Λελάμπρυνται γ' πρόσωπον τῶν ἑνικῶν ἐστιν. ὁμοφωνεῖ δὲ τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν. καὶ γὰρ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ τῆς παραληγούσης τὸ ν̄ ἔχουσιν, ὡς τὸ ἐξήρανται καὶ κατήσχυνται, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οἷς πᾶσι συμβέβηκεν ὁμοφωνεῖν τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν διὰ τὸ φυσικῶς ἔχειν ἐγκείμενον τὸ ν̄ ἀμετάβολον.

Λελόγχασι δηλοῖ μὲν τὸ ἔλαχον μᾶλλον ἐξαιρέτως ἔχον ἀπὸ τοῦ λέγω, ἐξ οὗ ἐπίλεκτος καὶ τὸ ἐπιλέγδην ἐπίῤῥημα καὶ οἱ λογάδες οὐ μόνον ἄνδρες ἀλλὰ καὶ λίθοι. ἔστι δὲ χρόνου ἢ παρακειμένου καθ'

ὁμοιότητα τοῦ κέκλοφα καὶ κέκοφα, ἵνα ᾖ λέλοχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ δι' εὐφωνίαν λέλογχα. ἢ μέσος παρακείμενος λέλογα προσλαβὼν καὶ τὸ χ̄, ἢ ἀμφότερα μίγμα τοῦ τε λέλογα καὶ τοῦ λέλοχα. οὕτω δὲ μικτὸν ὅτι καὶ τὸ ἐνήνοχα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα. τὸ μὲν
98 a γὰρ μικρὸν ο̄ μέσου παρακειμένου ἴδιον, ἐνεργητικοῦ δὲ τὸ σύμφωνον τῆς παραληγούσης. καὶ οὕτω μὲν κοινότερον. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐκ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω παράγωγον τὸ λέλοχα τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄, ὁμοίως τὸ πήθω πέποθα. λέγει δὲ πλεονάζειν ἐν αὐτοῖς τὸ ν̄, ὡς καὶ ἐν τῷ κέχανδα, οἷον *οἶκον κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά*. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ λελόγχασι συστέλλει τὴν παραλήγουσαν παρὰ τὴν κοινὴν μὲν παρατήρησιν, ἢ μακροπαράληκτα οἶδε τὰ τῶν τοιούτων παρακειμένων τρίτα πρόσωπα, πλὴν ἄλλως ἀναλόγως τῇ πρὸ αὐτοῦ ὅλῃ κλίσει τοῦ λέλογχα. εἰ δ' ἴσως εὑρεθείη που κατ' ἔκθλιψιν τῆς ληγούσης γραφόμενον, *τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσι*, τότε δὴ καὶ αὐτὸ ἐκτεταμένον ἔσται κατὰ τὸ τετύφασι καὶ πεποιήκασι καὶ τὰ ὅμοια.

Λείηναν. λειαίνω λειανῶ ἐλείηνα ἐλείηναν καὶ ἰακῶς λείηναν.

Λειριόεσσα. γλυκεῖα, ἐπιθυμητὴ, ἀπὸ τοῦ λείριον λειριόεις λειριόεσσα.

Λεύσσω. ἔστι βλέπω αἰολικῶς βλέσσω, ὡς ὄπτω ὄσσω, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ β̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ λεύσσω.

Λεγόμεθον. οἱ Αἰολεῖς τὸ λεγόμεθα καὶ τὸ φερόμεθα εἰς ε̄ ποιοῦσι λεγόμεθεν καὶ φερόμεθεν μετὰ τοῦ ν̄. τὸ γὰρ ν̄ ἐφελκυστικόν ἐστιν. ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα εἰς ᾱ ποιοῦσιν, ὄπισθεν ὄπισθα, ἄτερθεν καὶ ἄτερθα χωρὶς τοῦ ν̄. ὅτε γὰρ εἰσιν εἰς ῑ τὰ ἐπιῤῥήματα, τότε καὶ τὸ ν̄ προσλαμβάνουσι· ὅτε δὲ εἰς ᾱ, ἀφίσταται τὸ ν̄, ὥσπερ καὶ τὸ λεγόμεθα.

Λελῆσθαι εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω ἐστὶν, οὐκ ἔχει τὸ ῑ· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ληΐζω ληΐσω λελήϊκα λελήϊσμαι λελήϊσαι λελήϊσθαι καὶ λελῆσθαι κατὰ συναίρεσιν.

Λελιημένος. ἔστι ῥῆμα λῶ τὸ θέλω καὶ προθυμοῦμαι, ἐξ οὗ λιλῶ, ὁ παρακείμενος λέλλικα, ὁ παρακείμενος παθητικὸς λελίλημαι, ἡ μετοχὴ λελιλημένος καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ̄ λελιημένος. ἢ ὥσπερ δεδιῶ δεδίηκα, οὕτως λελιῶ λελίηκα λελίημαι λελιημένος.

Λελογχώς. λήχω λέλογχα λελογχώς. ἢ παρὰ τὸ
λέγω λέξω λέλοχα ἀττικῶς, ὡς κέκλοφα πέπομφα, 98b
λελοχὼς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄ λελογχώς.

Λελυμασμένος. λυμαίνω λελύμαγκα λελύμαμμαι, λελυμασμένος τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς σ.

Λιμπάνω. τὰ διὰ τοῦ ανω εἰ μὲν πλεονασμῷ τὸ ν̄, συστέλλει τὴν ἄρχουσαν, λήθω λανθάνω, μήθω μανθάνω, λείπω λιμπάνω· εἰ δὲ μή, φυλάττει τὴν ἄρχουσαν, αὔξω αὐξάνω.

Λίπτω. τὸ ἐπιθυμῶ. Λυκόφρων,

λίπτοντα κάσις ἐμβαλὼν πελειάδος.

παρὰ τὸ λίαν ἀπτείνεσθαι, ὅ ἐστι προσεγγίζειν· οὐ γὰρ ἐφίεταί τις προσεγγίζειν.

Λιχμώμενος. περιλείχων. ἀπὸ τοῦ λείχω πλεονασμῷ τοῦ μ̄ λιχμῶ. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ. οὐ γὰρ πάντοτε ἀκολουθοῦσιν τοῖς πρωτοτύποις τὰ παράγωγα.

Λιτανεύω. δύο θέματα προϋπόκεινται, πρωτότυπον μὲν τὸ λίτω, παράγωγον δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ λιτάνω, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μήθω μανθάνω καὶ τῶν ὁμοίων.

Λίσσομαι. ἀπὸ τοῦ λίαν ἴζω. τὸ θέμα λίσσω, ὁ μέλλων λίσω, ὡς πλάσσω πλάσω.

Λῖτα πετάσας. λιτὸν λιτοῦ λιτῷ καὶ μεταπλασμῷ λιτί. ἀπὸ τελικοῦ δοτικῆς εἰς τελικὸν τῆς αὐτῆς, καὶ αἰτιατικὴ κατὰ ἀκολουθίαν δῆθεν κλίσεως λῖτα,

Μελδόμενος. τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν ἐστὶ τὸ τὰ μέλη ἔδειν, οἷον μελέδειν καὶ μέλδειν.

Μεμαώς. προθυμούμενος. παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι. ὅθεν καὶ μέμονα μέσος παρακείμενος. ἐκ δὲ τούτου ὁ παρακείμενος μέμαγκα, ὡς τείνω τέταγκα, συγκοπῇ μέμακα μεμακὼς, ἀποβολῇ τοῦ κ̄ μεμαὼς, τὸ θηλυκὸν μεμαυῖα. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ μάσω, ἀφ' οὗ καὶ μέμακα καὶ μεμακὼς καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ̄ μεμαώς. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω μέμηκα μεμηκὼς, καὶ ἐπεὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τοιούτοις ἀποβάλλουσι τὸ κ̄, κεχαρηὼς λέγοντες καὶ τεθνηὼς καὶ βεβηὼς, ἀποβολῇ τοῦ η̄ γίνεται μεμαὼς, ὡς ἐν τῷ ἐκλέλαθον εἴρηται, καὶ μεμαυῖα. ἢ ἀπὸ μεμῶ τὸ προθυμοῦμαι, καὶ ὄνομα ῥηματικὸν ματὸς καὶ αὐτόματος, μέμακα καὶ μέμαα καὶ μεμαὼς μεμαότος καὶ μεμῶτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ μεμαῶτος.

Μεθέμεν. μεθεῖσαι, συγχωρῆσαι, ἀπαρέμφατον. ἐνεστὼς ἵημι, τὸ ἀπαρέμφατον ἕναι ἕμεν καὶ μεθέμεν.

Μεθείω. συγχωρῶ. ἀπὸ τοῦ μεθῶ μεθείω, ὡς τελῶ τελείω.

100 a Μέμβλωκα. παρὰ τὸ μολῶ μολήσω μεμόληκα καὶ συγκοπῇ μέμλοικα καὶ δι' ἀσυνταξίαν μέμβληκα, πλεονασμῷ τοῦ β̄ καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ω̄, ὡς παρῴχηκα παρῴχωκα καὶ πέπτηκα πέπτωκα, μεμόληκα καὶ συγκοπῇ τοῦ ε̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄, διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαι ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγούμενον κατὰ σύλληψιν, καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ω̄ μέμβλωκα καὶ ἐν συνθέσει παραμέμβλωκα.

Μεμετρέαται. ἀπὸ τοῦ μετρῶ μετρήσω μεμέτρηκα μεμέτρημαι μεμέτρηται καὶ ἰακῶς μεμετρέαται.

Μεμακυῖαι. μηκώμεναι. μηκῶ μηκήσω μεμήκηκα ὁ μέσος παρακείμενος, ὡς δέδουπα, καὶ συστολῇ μέμακα μεμακὼς μεμακυῖα. μηκὴ γὰρ ἡ τῶν αἰγῶν φωνὴ, βληχὴ δὲ ἡ τῶν προβάτων.

Μέμνημαι. ἀπὸ τοῦ μένω καὶ συγκοπῇ μνῶ μνήσω μέμνηκα.

Μεμνήμην. ἀπὸ τοῦ μέμνημαι τὸ εὐκτικὸν μεμνήμην, ὡς βεβοήμην, κεκλήμην. εὕρηται γὰρ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔχων καθαρὰν τὴν ἐσχάτην, μεμνῇο μεμνῇτο προσγραφομένου τοῦ ι. πᾶν γὰρ εὐκτικὸν διφθόγγῳ παραλήγεται. καὶ τὸ ῃ δὲ μετὰ τοῦ ι δίφθογγός ἐστιν.

Μεμνέῳτο δρόμου μεμνέοιτο. καὶ αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω, ὅπως φησὶν ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο τοῦ δρόμου, μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα πανοῦργόν τι διατάξηται.

Μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἦχον ἀποτελῶ, ἀπὸ τοῦ μυκῶ περισπωμένου ἐστίν, εἰ δὲ τὸ συνεσφίγχθαι καὶ πεπιλῆσθαι ὑπὸ τοῦ κρύους, ἀπὸ τοῦ μῶ.

Μενεαίνων ὁ προθυμούμενος. ἀπὸ τοῦ μένος μένω μεναίνω καὶ πλεονασμῷ μενεαίνω.

Μέμφεαι. ἀπὸ τῶν παθητικῶν τρίτων προσώπων οἱ Ἴωνες ἀποβολῇ τοῦ τ ποιοῦσι τὰ δεύτερα πρόσωπα, οἷον κέλεται κέλεαι, μέμφεται μέμφεαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν, ἴκηται ἴκηαι, ὄλληται ὄλληαι. τοῦ δὲ μέμφεαι τὸ ἐνεργητικὸν οὐκ ἔστιν.

Μενοεικὲς ἀρεστὸν τῇ ψυχῇ, παρὰ τὸ μέ- 100b
νος καὶ εἴκω, τὸ πρέπω, εἰκὴς καὶ μενοεικὴς καὶ τὸ οὐδέτερον μενοεικές.

Μέρμερα. τὰ μερίμνης ἄξια. παρὰ τὸ μείρω τὰ μερίζω καὶ μερμηρίζω. παρὰ τὸ μείρω γίνεται μέρος καὶ μερίζω, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ μεμερίζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η μερμηρίζω. ὁμοίως τὸ δαρδάπτω, μαρμέρω, καρκαίρω. ὁ γὰρ φροντίζων μερίζεται τὴν γνώμην. ἐκ δὲ τοῦ μερίζω μέριδνα καὶ μέριμνα.

Μέθεσθε. κανόνισον· ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ὁ μέσος ἕμην ἕσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἕσο καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου δίφθογγον, οὗ, καὶ μετὰ τῆς μετά προθέσεως μεθοῦ. τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν μέθεσθε.

Μεταμώλια. ἀνέμων, ἀνεμόνιος, ἀνεμώνια τὰ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὀλλύμενα, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς λ, μεταμώλια καὶ ἀνεμώλια.

Μετέησιν. εἶμι τὸ πορεύομαι, ὁ παρατατικὸς εἶν, ἡ μετοχὴ εἰς ἔντος, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ὦ, τὸ τρίτον ἐὰν ᾖ καὶ προσλήψει τῆς σι ἐὰν ᾖσιν, ὡς ἐὰν λάβῃσιν, ἀττικῇ ἐκτάσει τοῦ ε ἔῃσι καὶ μετέῃσιν.

Μετεκίαθεν. μετ' αὐτοὺς ἦλθεν, κίω κιάθω, ὡς διώκω διωκάθω, καὶ εἴκω εἰκάθω. ἔστι δὲ ἡ παραγωγὴ αὕτη ἀττική.

Μετενίσσετο σημαίνει τὸ μετῆλθεν. νίσσω γὰρ τὸ πορεύομαι.

Μέτεῤῥα. τὸ πάθος Αἰόλων. ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς καὶ τὰ μέτρια μέτεῤῥα.

Μετεισάμενος. πρὸς αὐτοὺς ἀφικόμενος.

Μέμασαν. θέμα οὐ τὸ μαιμῶ, οὗ ὁ μέλλων μαιμήσω, ἀλλὰ τὸ μῶ τὸ πρωτότυπον τοῦ μαιμῶ. τοῦ δὲ τοιούτου μῶ παράγωγα καὶ ἡ μαῖα καὶ ἡ μήτηρ, ἤδη δὲ καὶ ἡ μοῦσα. οὐ γὰρ ἀξύμβατα τὸ μῶ ἤγουν ζητῶ, καὶ τὸ μῶ ὅ ἐστι προθυμοῦμαι.

Μέμηλε. μέλω μελήσω μεμέληκα μέμηλα. Ὅμηρος,

101a ᾧ *λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε.*

ὡς ὤλεκα ὦλα, τεθάληκα τέθηλα, βεβούληκα βέβουλα, τοιοῦτόν τι καὶ τὸ λέληκα. *δαιμονίη τί λέληκας.* καὶ τὸ δεδούπηκα δέδουπα, κατὰ Ἡρωδιανὸν, *δεδουπότος Οἰδιπόδαο.* καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐκτύπηκα ἔκτυπα. εἰσὶ γὰρ περισπώμενοι τοιοῦτοι μέσοι παρακείμενοι, οἳ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προῤῥηθέντα μιᾷ συλλαβῇ ἐνδέουσι τοῦ ἐνεργη-

τικοῦ, ὅπερ ἐν τοῖς βαρυνομένοις οὐκ ἔστι ῥήμασιν. ἐν ἐκείνοις γὰρ ἰσοσυλλαβεῖ καθόλου ὁ μέσος τῷ ἐνεργητικῷ.

Μεταπλασμὸς ὁ τῶν εὐθειῶν τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὅτε εἰς α μεταπλασθῶσι κατὰ τὴν λήγουσαν, οἷον ὅτε τοξότης τοξότα λέγεται καὶ ὁ ἱππότης ἱππότα καὶ ὁ αἰχμητὴς αἰχμητὰ καὶ ὁ κυανοχαίτης κυανοχαῖτα Ποσειδάων, διὰ συσταλμένου τοῦ α, καὶ ὁ ἠπύτης ἠπύτα κῆρυξ, ἤγουν φωνητικὸς, παρὰ τὸ ἠπύω τὸ φωνῶ. οἱ μὲν γὰρ μεταπλασμοὶ ἀπὸ τελικοῦ γίνονται εἰς ὁμοιόπτωτον τελικὸν, οἷον τὸ ἀλκῇ ἀπὸ τοῦ η εἰς ι μετεπλάσθη ἐν τῷ ἀλκὶ πεποιθώς, ἅπερ εἰσὶ καὶ ἀμφότερα τελικὰ δοτικῆς. ὡσαύτως καὶ τὸ ὄσσω δυϊκὸν, ὃ δηλοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς, μεταπλασθὲν ἐν τῷ ὄσσε, εἰ καὶ συγγενὲς μετέπεσε τελικόν. καὶ γὰρ καὶ τὸ μεταπλασθὲν ω καὶ τὸ ε εἰς ο μεταπέπλασται, τελικά εἰσι τῶν δυϊκῶν. ὁμοίως ἔπαθε καὶ τὸ ἐρυσάρματοι ἵπποι ἐν τῷ ἐρυσάρματες. καὶ ἡ οι γὰρ δίφθογγος καὶ ἡ ες συλλαβὴ εὐθείας πληθυντικῆς εἰσὶ τελεστικά. τὸ μέντοι ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς α μεταπεσόντα μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον. καὶ ἴσως οὐδὲ μεταπλασμὸν τὸ τοιοῦτον κλητέον. τὸ γὰρ α τοῦτο οὐκ εὐθείας ἑνικῆς ἀρσενικῆς ἐστι τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τῆς ὦ ἱππότα καὶ ὦ τοξότα. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καί τινα ἐκ τῶν τοιούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα Ζεὺς ἐκ τοῦ μητιέτης γενόμενον, ὃ δηλοῖ τὸν βου- 101b
λευτικόν. μῆτις γὰρ ἡ βουλή. καὶ ἐκ τοῦ ἀκακήτης ὁ ἀκάκητα, ὁ εἰρηνικὸς καὶ μὴ κακοποιῶν. προπαροξυντικοὶ γάρ εἰσι οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δύνατος παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον καὶ ἄλλα μυρία. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μητίετα Ζεὺς καὶ μητιόεις λέγεται, ὃν ἑρμηνεύει Θεόκριτος ἐν τῷ Διὸς μεγάλου βουλεύσαντος.

Μενοίτιος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ῑ, ὡς ἐκ τοῦ μένος, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ φιλοίτιος ἐκ τοῦ φίλος. οὕτω δὲ καὶ τὸ θυμοίτης, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ τὸ Δαμοίτης, ἀπὸ τοῦ θυμὸς καὶ δῆμος.

Μεθήμων δηλοῖ οὐ τὸν πρᾶον, ἀλλὰ τὸν πέπονα καὶ ἀμελητὴν καὶ ἔκλυτον, ἀπὸ τοῦ μεθιέναι, ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέθη γίνεται.

Μετώπιον ἢ τὸ μέτωπον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, ἢ τὸ μεσόφρυον, ὡς καὶ μεταμάζιον τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, καὶ μεταίχμιον τὸ μεταξὺ δύο στρατῶν. φησὶ γὰρ μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ ἔνυξε. καθὰ δὲ τὸ ἴχνος ἴχνιον οὐκ ἔστι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκοριστικὸν, οὕτως οὐδὲ τὸ μετώπιον. σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ μὴ εἶναι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκορισμὸν, διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς κατ' αὐτὸν ποιήσεως.

Μετεισάμενος. ἤγουν μετελθὼν, οὗ τὸ θέμα εἴω ποιητικῶς μεταλαβὼν τὰ ποιητικὰ, ὡς εἴπερ που καὶ τὸ ἀΐσσειν εἰς τὸ παιφάσσειν μεταληφθείη, ἢ τὸ καρπαλίμως εἰς τὸ κραιπνῶς.

Μετείω ἀντὶ τοῦ σύνειμι. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ μετέω, ἐξ οὗ μετέησι καὶ συνυπάρχει.

Μεμνέωτο ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ō, ὁποῖα καὶ ἄλλα εὐκτικὰ, ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο ἐπεντεθέντος τοῦ ε̄.

Μέμηλε μέσου ἐστὶ παρακειμένου καὶ γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μεμέληκα, ὡς ἐκ τοῦ λελάληκα τὸ λέληκα καὶ τοῦ βεβούληκα τὸ βέβουλα, ὡς προείρηται.

102 a Μέγας κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μεγάλος, οὗ κλητικὴ μὲν ἑνικὴ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ ὦ μεγάλε Ζεῦ. αἱ δὲ λοιπαὶ πλάγιοι πάγχρηστοι.

Μελεδήματα. αἱ φροντίδες καὶ αἱ λύπαι, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν, καὶ αἱ μελεδῶνες.

Μετοχλίσειε. πρωτότυπον τὸ ὀχλεῖν, οὗ παράγωγον τὸ ὀχλίζειν, ὁμοίως τῷ πολεμῶ πολεμίζω.

δοκεῖ δὲ γίνεσθαι τό τε ὀχλεῖν καὶ τὸ ὀχλίζειν ἀπὸ τοῦ τῆς ὀχῆς, ὅ ἐστι συνοχῆς, λιάζειν ἢ λύειν. τὸ γὰρ ὀχλιζόμενον ἤτοι μετακοινούμενον ἐκκλίνει τὴν ἔνθα ἔκειτο συνοχήν. ἐκ δὲ τοῦ ὀχλίζειν γίνεται καὶ ἀνοχλίζειν τὸ ἀνακινεῖν. δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ὀχλεῖν καὶ ὁ μοχλὸς γίνεσθαι. διὸ καὶ τὸ μοχλεύειν καὶ ἀναμοχλεύειν ταῖς ἐκ τοῦ ὀχλίζειν σημασίαις ἐοίκασι. ἔστι δὲ μοχλὸς οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεύς.

Μήδεα ἐπὶ τῶν αἰδοίων παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γεννήσεως.

Μηκᾶσθαι ὁ μεμηκώς, ὑποτρίζειν τινὲς ἑρμηνεύκασι. καὶ ἔστι μίμημα φωνῆς οὐ μόνον αἰγῶν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐλάφου, συλληπτικῶς καὶ λαγωοῦ, ἣν ἀφίησιν οἷον κλαυθμόν τινα, ὅταν διωκόμενος κατάληπτος γίνεται. καὶ ἴσως ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ ἡ κεμὰς ὠνόμασται, οἱονεὶ κημὰς κατὰ μετάθεσιν καὶ κατὰ συστολὴν κεμάς, ἣν ὁ τὰ μεθ' Ὅμηρον γράψας ἐν δυσὶ γράφεται μ̄ διπλάσας τὸ ἀμετάβολον.

Μητίετα ὤφειλε παροξύνεσθαι, εἴ γε τὰ εἰς της λήγοντα βαρύτονα ἀπρόσληπτα τοῦ σ̄ ἐπὶ γενικῆς καὶ κλητικῆς παροξύνεσθαι θέλει, οἷον οἰκέτα, φυλέτα, ἐννέτα. παραλόγως ἄρα τὸ δέσποτα μητίετα. μητίετα ἡ εὐθεῖά ἐστι μητιέτης ἐκ τοῦ μῆτις μητίτης καὶ μητιέτης. ἡ αἰτιατικὴ τὸν μητιέτην καὶ κατὰ μεταπλασμὸν μητίετα. διὰ τί προπαροξύνεται; ὅτι αἱ γινόμεναι κατὰ μεταπλασμὸν εἰς ᾱ αἰτιατικαὶ μὴ ἀπὸ προηγουμένης γενικῆς ἢ δοτικῆς εἰς ᾱ μεταπλασθεῖσαι ὡς ἱππότης ἱππότου ἱππότα, ὑπὲρ β' συλλαβάς, διὰ τὸ λιτοῦ λῖτα, οἷον *κατὰ λῖτα πετάσας*, προπαροξύνονται, οἷον εὔτροχον εὔτροχα, ἀλίτροχον ἀλίτροχα. 102b τὸν μητιέτην γὰρ καὶ μητίετα καὶ ἡ κλητικὴ ὦ μητίετα ὤφειλε βαρύνεσθαι. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα εἰ τὸ ε̄ ἔχουσιν, εἰς ᾱ

ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, καὶ ὤφειλεν εἶναι μητίετα ἀπὸ τῆς μητιέτης εὐθείας. ἀλλ' ἐπειδὴ ἕτερος κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι πᾶσα πτῶσις συνεμπίπτουσα ἑτέρᾳ πτώσει κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἐπιδέχεται, τούτου χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτιατικῇ ὡμοφώνησεν. ἔστι γὰρ καὶ ἐπὶ εὐθείας ὁ μητίετα κατὰ μετασχηματισμὸν Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων, οἷον αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστα, ἀντὶ τοῦ ὁ Θυέστης, καὶ ἱππηλάτα ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης, καὶ νεφεληγερέτα ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, καὶ κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης. ἔστι δὲ καὶ ἀττικῆς τοῦτο διαλέκτου ἰδίωμα. ἀντὶ γὰρ εὐθείας οἱ Ἀττικοὶ τῇ κλητικῇ χρῶνται. παρ' ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀρσενικὸν ὄνομα ἐπὶ τῆς εὐθείας ᾱ λήγει.

Μιγέωσι. ῥῆμα ὑποτακτικὸν παθητικὸν δεύτερος ἀόριστος. ἐπεὶ εἰ ἦν ἐνεστὼς, μακρὸν ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ, ὧδε δὲ βραχὺ, καὶ τούτου χάριν ἐστὶ δεύτερος ἀόριστος. ὁ ἐνεστὼς μίγω, τὸ μι μακρὸν, εἶτα μίσγω καὶ θέσει μακρὰ μεταβλήθη εἰς φ̄. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔμιγον, ἐμίγην, τὸ ὑποτακτικὸν μιγῶ μιγῶμεν μιγῶσι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μιγέωσιν.

Μιμαλλόοντες. παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. μιμαλλόονες γὰρ κυρίως ἐκλήθησαν αἱ γυναῖκες.

Μιν ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου πρωτοτύπου, ἐγὼ, σὺ, ἵ. τοῦτο γὰρ τὸ ἵ τρίτον βραχυνόμενον πρόσωπον ἐφειλκύσατο τὸ ν̄, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ ἐγένετο. οὕτως καὶ τὸ νιν, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό. σημαίνει δὲ τρία γένη, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό.

Μίνυνθα. ἐπ' ὀλίγον χρόνον. μινύθω μίνυθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ μίνυνθα καὶ μινυνθάδιος.

Μίστυλλον. εἰς μικρὰ διέκοπτον, παρὰ τὸ μεῖον
103a καὶ τὸ τίλλω, ὃ σημαίνει τὸ εἰς μικρὰ κόπτω. τὸ θέμα μιστύλλω. ἔστι δὲ μίστυλλον τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ τῶν ἐνεργητικῶν.

Μιμνόντεσσιν. ἀντὶ τοῦ μένουσιν ἰωνικῶς εἴρηται.

Μίδας Μίδου καὶ Γέτας Γέτου κοινῶς, Μίδα δὲ καὶ Γέτα δωρικῶς. οὕτω δὲ καὶ Αἰνείας Αἰνεία. Αἰνείαο δὲ Βοιωτῶν καὶ ἄλλων Δωριέων· Ἀττικῶν δὲ καὶ Ἰώνων Μενέλεω καὶ Αἰνείεω· Θετταλῶν δὲ καλοῖο.

Μνάα δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστῶτος κατὰ Ἴωνας.

Μνῆστις πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ̄. οὐ γὰρ ὡς ἐκ τοῦ λέλησται ἡ λῆστις, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μέμνησται ἡ μνῆστις, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέμνηται.

Μοχθίζειν ὅμοιόν ἐστι τῷ πολεμίζειν καὶ τῷ νεμεσίζεσθαι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐν οἷς καὶ τὸ ὀχθίζειν παρὰ τῷ Ὀππιανῷ.

Μόρσιμος εἰμί. λέγει δὲ μόρσιμον ἀπολύτως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν μοίρᾳ ὑποκείμενον. παραγωγὴ δὲ αὐτοῦ μείρω μερῶ μέμορκα μέμορα μέσος, ἐξ οὗ μέμορμαι μέμορσαι, ὅθεν μόρσιμος κατὰ ἀναλογίαν τῶν ιμος παραγώγων, ὧν τινὰ καὶ διὰ τοῦ χιμος παράγονται. οὕτως Αἰσχύλος πέπλους μελαγχίμους φησί.

Μυδᾶν ἐστι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. σημαίνει τὸ οἰδαίνειν, ἢ τὸ φυσᾶσθαι καὶ ὀγκοῦσθαι.

Μυδόωσα. διυγρανομένη. ἀπὸ τοῦ ὕδωρ ὑδῶ ὑδώσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ μυδῶ.

Μῦκον. ἤχησαν. ὠνόμασται ὁ τρόπος ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. μυκῶ μυκήσω μύκησα. τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου μῦκον ἰωνικῶς.

Μυχοίτατος. μυχαίτατόν φησι ἡ μεθ' Ὅμηρον ἀτθὶς, ἤγουν ἐνδότατος. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μυχὸς προσλήψει τοῦ ῑ, ὡς ἀδιάφορον ὂν εἴτε μυχοίτατος εἴποι τις, εἴτε μυχώτατος. καὶ ἔσται ὅμοιον τῷ πάρος παροίτατος, οὗ συγκριτικὸν ἐν Ἰλιάδι ἐστί. σημαίνει 103b
δὲ ὅτι καθὰ τὸ μυχοίτατος τροπῇ τοῦ ο εἰς α μυχαί-

ἐν ὁμοιότητι τοῦ βοῒ βόα, ποδὶ πόδα. διὸ καὶ βαρύνεται. πᾶσα γὰρ αἰτιατικὴ ἑνικὴ δισύλλαβος εἰς ᾱ λήγουσα βαρύνεται. ἄλλως γε μὴν διὰ τὸν μεταπλασμὸν ὀξύνεσθαι ὤφειλεν. οἱ γὰρ μεταπλασμοὶ μεταβιβάζειν τοὺς τόνους οὐ βούλονται, χωρὶς τοῦ μητιέτης μητίετα αἰολικοῦ καὶ τινων ἄλλων ὀλίγων.

Λίπα οὐ σαφῶς φράσαι διὰ τὴν κατ' αὐτὸ ἀποκοπήν. ἄδηλον γὰρ εἴτε λιπαρὸν ἔλαιον ἤλειψε κατὰ πάντα τὸν χρόα, εἴτε λιπαρῷ ἐλαίῳ πάντα ἤλειψεν.

Λιτέσθαι. ὤφειλε προπαροξύνεσθαι, ὡς τὸ ἔρεσθαι, καὶ ὅτι ἐνεστώς ἐστιν ἀπὸ τοῦ λίττομαι βαρυτόνου, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰς σθαι ἀπαρέμφατα τῷ ε̄ πα-
99 a ραλήγεται, μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔχει ἐν τῇ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ ῐ συνεσταλμένον, μήτε ἐπιφερομένη μήτε δύο σύμφωνα, μήτε διπλοῦντα ὀξύνεται, οἷον πιθέσθαι λιπέσθαι.

Λίγξεν. ἤχησεν. ῥῆμα πεποιημένον ἁρμόζον τῷ ποιητῇ, οἷον *λίγξε βιός.* κατὰ γὰρ μίμησιν τοῦ ψόφου τοῦ συμβαίνοντος ἐκ τοῦ τόξου πεποίηται κατὰ τὸν ἀόριστον μόνον, ἄλλα δὲ αὐτοῦ κινήματα οὐκ ἔστιν. εἰ δέ τιν βιάσεται παραφθείρῃ τὴν μίμησιν. ποία γὰρ ὁμοιότης πρὸς ψόφον τοῦ λίξω;

Λοεσσάμεναι. λουσάμεναι, καὶ διαλύσει τῆς διφθόγγου λοεσάμεναι. ὁ δὲ πλεονασμὸς τοῦ σ̄ Δωριέων καὶ Αἰολέων ἐστίν.

Λοιμοῖο καὶ δένδροιο καὶ ἵπποιο Θετταλῶν γλώσσης ἐστίν.

Λοισθήϊ ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ λοισθεύς, ὡς καὶ προεμνημονεύθη. ἐξ οὗ μετ' ὀλίγα λοισθήϊον ἄεθλον, οἱονεὶ λοίσθειον, ὡς ἀπὸ τοῦ λοισθεὺς καὶ ἐν διαλύσει καὶ ἐκτάσει λοισθήϊον.

Λωτεῦντα. ἀνθοῦντα ἢ τὰ λωτὸν ἔχοντα. λωτὸς δέ ἐστιν εἶδος βοτάνης, ἀπὸ τοῦ λωτόεντα ὑπερβιβασμῷ λωτέοντα καὶ κράσει δωρικῇ τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς

τὴν ευ λωτεῦντα. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ λωτοέντα ἦν, λωτοῦντα ἔδει εἶναι.

Λῶστοι. βέλτιστοι. ὄνομα ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ λῶος λῶστος. τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω.

M.

Μαρνάμενος. ἐκ τοῦ μαρνῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων γίνεται μάρνημι, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς μάρναμαι μαρνάμενος. τὸ δὲ μαρνῶ, ὡς οἶμαι, παρὰ τὸ μαργῶ τὸ μαίνομαι, μαργῶ καὶ μαρνῶ. ἐοίκασι γὰρ μαινομένοις οἱ μαχόμενοι. ἢ παρὰ τὸ μαραίνω τὸ φθείρω μαρανῶ καὶ μαρνῶ καὶ μάρνημι.

Μαρπέειν τὸ καταλαβεῖν καὶ μάρψαι μάρπτω.

Μάχω μαχήσω. μάχω βαρύτονον οὐχὶ εἴρηται, τὸ δὲ παθητικὸν μάχομαι. ὁ γὰρ χαρακτὴρ παθητικός ἐστι, τὸ δὲ σημαινόμενον ἐνέργειαν δηλοῖ. κα- 99b
νὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς χω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα τῷ ᾱ καθαρῷ παραλήγοντα σπάνιά εἰσιν, ἄρχομαι, μάχομαι. καὶ ταῦτα ἄχρι τοῦ παθητικοῦ κλίνεται ως βαρύτονα.

Μείζων. μέγας μέγιστος μέσσων καὶ αἰολικῶς μέζων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ μείζων, ὡς μάσσα μάζα.

Μείων. ὁ ἐλάττων. ὡς πλείων πλεῖστος, οὕτως μείων μεῖστος.

Μείρεται εἰ μὲν σημαίνει τὸ μερίζεται, ἀπὸ τοῦ μέρος γίνεται μέρομαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ μείρομαι καὶ μείρεται. εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖται, ἀπὸ τοῦ ἵμερος ἱμέρω ἱμείρω καὶ ἱμείρομαι ἱμείρεται, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν μείρεται, ὡς ἔβη βῆ, ἔστη στῆ.

Μελεδῶνες. αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες. ὅθεν Ἡσίοδος γυικόρους αὐτὰς λέγει τὰς ἕως κόρου τὰ γυῖα κατεσθιούσας. καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην φασίν.

Μελδόμενος. τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν ἐστὶ τὸ τὰ μέλη ἔδειν, οἷον μελέδειν καὶ μέλδειν.

Μεμαώς. προθυμούμενος. παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι. ὅθεν καὶ μέμονα μέσος παρακείμενος. ἐκ δὲ τούτου ὁ παρακείμενος μέμαγκα, ὡς τείνω τέταγκα, συγκοπῇ μέμακα μεμακὼς, ἀποβολῇ τοῦ κ μεμαὼς, τὸ θηλυκὸν μεμαυῖα. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ μάσω, ἀφ' οὗ καὶ μέμακα καὶ μεμακὼς καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ μεμαώς. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω μέμηκα μεμηκὼς, καὶ ἐπεὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τοιούτοις ἀποβάλλουσι τὸ κ, κεχαρηὼς λέγοντες καὶ τεθνηὼς καὶ βεβηὼς, ἀποβολῇ τοῦ η γίνεται μεμηὼς, ὡς ἐν τῷ ἐκλέλαθον εἴρηται, καὶ μεμαυῖα. ἢ ἐστὶ μεμῶ τὸ προθυμοῦμαι, καὶ ὄνομα ῥηματικὸν ματὸς καὶ αὐτόματος, μέμακα καὶ μέμαα καὶ μεμαὼς μεμαότος καὶ μεμῶτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α μεμαῶτος.

Μεθέμεν. μεθεῖσαι, συγχωρῆσαι, ἀπαρέμφατον. ἐνεστὼς ἵημι, τὸ ἀπαρέμφατον ἕναι ἕμεν καὶ μεθέμεν.

Μεθείω. συγχωρῶ. ἀπὸ τοῦ μεθῶ μεθείω, ὡς τελῶ τελείω.

100a **Μέμβλωκα.** παρὰ τὸ μολῶ μολήσω μεμόληκα καὶ συγκοπῇ μέμλοικα καὶ δι' ἀσυνταξίαν μέμβληκα, πλεονασμῷ τοῦ β καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ὡς παρῴχηκα παρῴχωκα καὶ πέπτηκα πέπτωκα, μεμόληκα καὶ συγκοπῇ τοῦ ε καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαι ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγούμενον κατὰ σύλληψιν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω μέμβλωκα καὶ ἐν συνθέσει παραμέμβλωκα.

Μεμετρέαται. ἀπὸ τοῦ μετρῶ μετρήσω μεμέτρηκα μεμέτρημαι μεμέτρηται καὶ ἰακῶς μεμετρέαται.

Μεμακυῖαι. μηκώμεναι. μηκῶ μηκήσω μεμήκηκα ὁ μέσος παρακείμενος, ὡς δέδουπα, καὶ συστολῇ μέμακα μεμακὼς μεμακυῖα. μηκὴ γὰρ ἡ τῶν αἰγῶν φωνὴ, βληχὴ δὲ ἡ τῶν προβάτων.

Μέμνηκα. ἀπὸ τοῦ μένω καὶ συγκοπῇ μνῶ μνήσω μέμνηκα. 99b

Μεμνήμην. ἀπὸ τοῦ μέμνημαι τὸ εὐκτικὸν μεμνήμην, ὡς βεβοήμην, κεκλήμην. εὕρηται γὰρ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔχων καθαρὰν τὴν ἐσχάτην, μεμνῇο μεμνῇτο προσγραφομένου τοῦ ῑ. πᾶν γὰρ εὐκτικὸν διφθόγγῳ παραλήγεται. καὶ τὸ η̄ δὲ μετὰ τοῦ ῑ δίφθογγός ἐστιν.

Μεμνέῳτο δρόμου μεμνέοιτο. καὶ αὐξήσει τοῦ ο̄ εἰς ω̄, ὅπως φησὶν ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο τοῦ δρόμου, μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα πανοῦργόν τι διατάξηται.

Μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἦχον ἀποτελῶ, ἀπὸ τοῦ μυκῶ περισπωμένου ἐστίν, εἰ δὲ τὸ συνεσφίγχθαι καὶ πεπιλῆσθαι ὑπὸ τοῦ κρύους, ἀπὸ τοῦ μῶ.

Μενεαίνων ὁ προθυμούμενος. ἀπὸ τοῦ μένος μένω μεναίνω καὶ πλεονασμῷ μενεαίνω.

Μέμφεαι. ἀπὸ τῶν παθητικῶν τρίτων προσώπων οἱ Ἴωνες ἀποβολῇ τοῦ τ̄ ποιοῦσι τὰ δεύτερα πρόσωπα, οἷον κέλεται κέλεαι, μέμφεται μέμφεαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν, ἵκηται ἵκηαι, ὄλληται ὄλληαι. τοῦ δὲ μέμφεαι τὸ ἐνεργητικὸν οὐκ ἔστιν.

Μενοεικὲς ἀρεστὸν τῇ ψυχῇ, παρὰ τὸ μένος καὶ εἴκω, τὸ πρέπω, εἰκὴς καὶ μενοεικὴς καὶ τὸ οὐδέτερον μενοεικές. 100b

Μέρμερα. τὰ μερίμνης ἄξια. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω καὶ μερμηρίζω. παρὰ τὸ μείρω γίνεται μέρος καὶ μερίζω, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ μεμερίζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ μερμηρίζω. ὁμοίως τὸ δαρδάπτω, μαρμέρω, καρκαίρω. ὁ γὰρ φροντίζων μερίζεται τὴν γνώμην. ἐκ δὲ τοῦ μερίζω μέριδνα καὶ μέριμνα.

Μέθεσθε. κανόνισον· ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧν, ὁ μέσος ἕμην ἕσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἕσο καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου δίφθογγον, οὗ, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως μεθοῦ. τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν μέθεσθε.

Μεταμώλια. ἀνέμων, ἀνεμόνιος, ἀνεμώνια τὰ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὀλλύμενα, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς λ, μεταμώλια καὶ ἀνεμώλια.

Μετέησιν. εἶμι τὸ πορεύομαι, ὁ παρατατικὸς εἶν, ἡ μετοχὴ εἷς ἕντος, τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ὦ, τὸ τρίτον ἐὰν ᾖ καὶ προσλήψει τῆς σι ἐὰν ᾖσιν, ὡς ἐὰν λάβῃσιν, ἀττικῇ ἐκτάσει τοῦ ε ἔῃσι καὶ μετέῃσιν.

Μετεκίαθεν. μετ' αὐτοὺς ἦλθεν, κίω κιάθω, ὡς διώκω διωκάθω, καὶ εἴκω εἰκάθω. ἔστι δὲ ἡ παραγωγὴ αὕτη ἀττική.

Μετενίσσετο σημαίνει τὸ μετῆλθεν. νίσσω γὰρ τὸ πορεύομαι.

Μέτεῤῥα. τὸ πάθος Αἰόλων. ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς καὶ τὰ μέτρια μέτεῤῥα.

Μετεισάμενος. πρὸς αὐτοὺς ἀφικόμενος.

Μέμασαν. θέμα οὐ τὸ μαιμῶ, οὗ ὁ μέλλων μαιμήσω, ἀλλὰ τὸ μῶ τὸ πρωτότυπον τοῦ μαιμῶ. τοῦ δὲ τοιούτου μῶ παράγωγα καὶ ἡ μαῖα καὶ ἡ μήτηρ, ἤδη δὲ καὶ ἡ μοῦσα. οὐ γὰρ ἀξύμβατα τὸ μῶ ἤγουν ζητῶ, καὶ τὸ μῶ ὅ ἐστι προθυμοῦμαι.

Μέμηλε. μέλω μελήσω μεμέληκα μέμηλα. Ὅμηρος,

101 a ᾧ *λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε.*

ὡς ὤλεκα ὦλα, τεθάληκα τέθηλα, βεβούληκα βέβουλα, τοιοῦτόν τι καὶ τὸ λέληκα. *δαιμονίη τί λέληκας.* καὶ τὸ δεδούπηκα δέδουπα, κατὰ Ἡρωδιανόν, *δεδουπότος Οἰδιπόδαο.* καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐκτύπηκα ἔκτυπα. εἰσὶ γὰρ περισπώμενοι τοιοῦτοι μέσοι παρακείμενοι, οἳ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προῤῥηθέντα μιᾷ συλλαβῇ ἐνδέουσι τοῦ ἐνεργη-

τικοῦ, ὅπερ ἐν τοῖς βαρυνομένοις οὐκ ἔστι ῥήμασιν. ἐν ἐκείνοις γὰρ ἰσοσυλλαβεῖ καθόλου ὁ μέσος τῷ ἐνεργητικῷ.

Μεταπλασμὸς ὁ τῶν εὐθειῶν τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὅτε εἰς α μεταπλασθῶσι κατὰ τὴν λήγουσαν, οἷον ὅτε τοξότης τοξότα λέγεται καὶ ὁ ἱππότης ἱππότα καὶ ὁ αἰχμητὴς αἰχμητὰ καὶ ὁ κυανοχαίτης κυανοχαῖτα Ποσειδάων, διὰ συσταλμένου τοῦ α, καὶ ὁ ἠπύτης ἠπύτα κῆρυξ, ἤγουν φωνητικὸς, παρὰ τὸ ἠπύω τὸ φωνῶ. οἱ μὲν γὰρ μεταπλασμοὶ ἀπὸ τελικοῦ γίνονται εἰς ὁμοιόπτωτον τελικὸν, οἷον τὸ ἀλκῇ ἀπὸ τοῦ η εἰς ι μετεπλάσθη ἐν τῷ ἄλκι πεποιθώς, ἅπερ εἰσι καὶ ἀμφότερα τελικὰ δοτικῆς. ὡσαύτως καὶ τὸ ὄσσω δυϊκὸν, ὃ δηλοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεταπλασθὲν ἐν τῷ ὄσσε, εἰ καὶ συγγενὲς μετέπεσε τελικόν. καὶ γὰρ καὶ τὸ μεταπλασθὲν ω καὶ τὸ ε εἰς ο μεταπέπλασται, τελικά εἰσι τῶν δυϊκῶν. ὁμοίως ἔπαθε καὶ τὸ ἐρυσάρματοι ἵπποι ἐν τῷ ἐρυσάρματες. καὶ ἡ οι γὰρ δίφθογγος καὶ ἡ ες συλλαβὴ εὐθείας πληθυντικῆς εἰσὶ τελεστικά. τὸ μέντοι ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς α μεταπεσόντα μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον. καὶ ἴσως οὐδὲ μεταπλασμὸν τὸ τοιοῦτον κλητέον. τὸ γὰρ α τοῦτο οὐκ εὐθείας ἑνικῆς ἀρσενικῆς ἐστι τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τῆς ὦ ἱππότα καὶ ὦ τοξότα. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καί τινα ἐκ τῶν τοιούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα Ζεὺς ἐκ τοῦ μητιέτης γενόμενον, ὃ δηλοῖ τὸν βου- 101b
λευτικόν. μῆτις γὰρ ἡ βουλή. καὶ ἐκ τοῦ ἀκακήτης ὁ ἀκάκητα, ὁ εἰρηνικὸς καὶ μὴ κακοποιῶν. προπαροξυντικοὶ γάρ εἰσι οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δύνατος παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον καὶ ἄλλα μυρία. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μητίετα Ζεὺς καὶ μητιόεις λέγεται, ὃν ἑρμηνεύει Θεόκριτος ἐν τῷ Διὸς μεγάλου βουλεύσαντος.

Μενοίτιος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι, ὡς ἐκ τοῦ μένος, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ φιλοίτιος ἐκ τοῦ φίλος. οὕτω δὲ καὶ τὸ θυμοίτης, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ τὸ Δαμοίτης, ἀπὸ τοῦ θυμὸς καὶ δῆμος.

Μεθήμων δηλοῖ οὐ τὸν πρᾷον, ἀλλὰ τὸν πέπονα καὶ ἀμελητὴν καὶ ἔκλυτον, ἀπὸ τοῦ μεθιέναι, ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέθη γίνεται.

Μετώπιον ἢ τὸ μέτωπον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, ἢ τὸ μεσόφρυον, ὡς καὶ μεταμάζιον τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, καὶ μεταίχμιον τὸ μεταξὺ δύο στρατῶν. φησὶ γὰρ μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ ἔνυξε. καθὰ δὲ τὸ ἴχνος ἴχνιον οὐκ ἔστι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκοριστικὸν, οὕτως οὐδὲ τὸ μετώπιον. σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ μὴ εἶναι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκορισμὸν, διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς κατ' αὐτὸν ποιήσεως.

Μετεισάμενος. ἤγουν μετελθὼν, οὗ τὸ θέμα εἴσω ποιητικῶς μεταλαβὼν τὰ ποιητικὰ, ὡς εἴπερ που καὶ τὸ ἀΐσσειν εἰς τὸ παιφάσσειν μεταληφθείη, ἢ τὸ καρπαλίμως εἰς τὸ κραιπνῶς.

Μετείω ἀντὶ τοῦ σύνειμι. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ μετέω, ἐξ οὗ μετέησι καὶ συνυπάρχει.

Μεμνέωτο ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, ὁποῖα καὶ ἄλλα εὐκτικὰ, ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο ἐπενταθέντος τοῦ ε.

Μέμηλε μέσου ἐστὶ παρακειμένου καὶ γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μεμέληκα, ὡς ἐκ τοῦ λελάληκα τὸ λέληκα καὶ τοῦ βεβούληκα τὸ βέβουλα, ὡς προείρηται.

102 a Μέγας κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μεγάλος, οὗ κλητικὴ μὲν ἑνικὴ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ ὦ μεγάλε Ζεῦ. αἱ δὲ λοιπαὶ πλάγιοι πάγχρηστοι.

Μελεδήματα. αἱ φροντίδες καὶ αἱ λῦπαι, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν, καὶ αἱ μελεδῶνες.

Μετοχλίσειε. πρωτότυπον τὸ ὀχλεῖν, οὗ παράγωγον τὸ ὀχλίζειν, ὁμοίως τῷ πολεμῶ πολεμίζω.

δοκεῖ δὲ γίνεσθαι τό τε ὀχλεῖν καὶ τὸ ὀχλίζειν ἀπὸ τοῦ τῆς ὀχῆς, ὅ ἐστι συνοχῆς, λιάζειν ἢ λύειν. τὸ γὰρ ὀχλιζόμενον ἤτοι μετακοινούμενον ἐκκλίνει τὴν ἔνθα ἔκειτο συνοχήν. ἐκ δὲ τοῦ ὀχλίζειν γίνεται καὶ ἀνοχλίζειν τὸ ἀνακινεῖν. δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ὀχλεῖν καὶ ὁ μοχλὸς γίνεσθαι. διὸ καὶ τὸ μοχλεύειν καὶ ἀναμοχλεύειν ταῖς ἐκ τοῦ ὀχλίζειν σημασίαις ἐοίκασι. ἔστι δὲ μοχλὸς οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεύς.

Μήδεα ἐπὶ τῶν αἰδοίων παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γεννήσεως.

Μηκᾶσθαι ὁ μεμηκώς, ὑποτρίζειν τινὲς ἑρμηνεύκασι. καὶ ἔστι μίμημα φωνῆς οὐ μόνον αἰγῶν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐλάφου, συλληπτικῶς καὶ λαγωοῦ, ἣν ἀφίησιν οἷον κλαυθμόν τινα, ὅταν διωκόμενος κατάληπτος γίνεται. καὶ ἴσως ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ ἡ κεμὰς ὠνόμασται, οἱονεὶ κημὰς κατὰ μετάθεσιν καὶ κατὰ συστολὴν κεμάς, ἣν ὁ τὰ μεθ' Ὅμηρον γράψας ἐν δυσὶ γράφεται μ διπλάσας τὸ ἀμετάβολον.

Μητίετα ὤφειλε παροξύνεσθαι, εἴ γε τὰ εἰς της λήγοντα βαρύτονα ἀπρόσληπτα τοῦ σ ἐπὶ γενικῆς καὶ κλητικῆς παροξύνεσθαι θέλει, οἷον οἰκέτα, φυλέτα, ἐννέτα. παραλόγως ἄρα τὸ δέσποτα μητίετα. μητίετα ἡ εὐθεῖα ἐστι μητιέτης ἐκ τοῦ μῆτις μητίτης καὶ μητιέτης. ἡ αἰτιατικὴ τὸν μητιέτην καὶ κατὰ μεταπλασμὸν μητίετα. διὰ τί προπαροξύνεται; ὅτι αἱ γινόμεναι κατὰ μεταπλασμὸν εἰς ᾱ αἰτιατικαὶ μὴ ἀπὸ προηγουμένης γενικῆς ἢ δοτικῆς εἰς ᾱ μεταπλασθεῖσαι ὡς ἱππότης ἱππότου ἱππότα, ὑπὲρ β' συλλαβάς, διὰ τὸ λιτοῦ λῖτα, οἷον *κατὰ λῖτα πετάσας*, προπαροξύνονται, οἷον εὔτροχον εὔτροχα, ἄλιτροχον ἄλι- 102b τροχα. τὸν μητιέτην γὰρ καὶ μητίετα καὶ ἡ κλητικὴ ὦ μητίετα ὤφειλε βαρύνεσθαι. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα εἰ τὸ τ ἔχουσιν, εἰς α

ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, καὶ ὤφειλεν εἶναι μητίετα ἀπὸ τῆς μητιέτης εὐθείας. ἀλλ' ἐπειδὴ ἕτερος κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι πᾶσα πτῶσις συνεμπίπτουσα ἑτέρᾳ πτώσει κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἐπιδέχεται, τούτου χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτιατικῇ ὡμοφώνησεν. ἔστι γὰρ καὶ ἐπὶ εὐθείας ὁ μητίετα κατὰ μετασχηματισμὸν Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων, οἷον αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστα, ἀντὶ τοῦ ὁ Θυέστης, καὶ ἱππηλάτα ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης, καὶ νεφεληγερέτα ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, καὶ κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης. ἔστι δὲ καὶ ἀττικῆς τοῦτο διαλέκτου ἰδίωμα. ἀντὶ γὰρ εὐθείας οἱ Ἀττικοὶ τῇ κλητικῇ χρῶνται. παρ' ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀρσενικὸν ὄνομα ἐπὶ τῆς εὐθείας ᾱ λήγει.

Μιγέωσι. ῥῆμα ὑποτακτικὸν παθητικὸν δεύτερος ἀόριστος. ἐπεὶ εἰ ἦν ἐνεστὼς, μακρὸν ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῐ, ὧδε δὲ βραχὺ, καὶ τούτου χάριν ἐστὶ δεύτερος ἀόριστος. ὁ ἐνεστὼς μίγω, τὸ μῑ μακρὸν, εἶτα μίσγω καὶ θέσει μακρὰ μεταβλήθη εἰς φ. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔμιγον, ἐμίγην, τὸ ὑποτακτικὸν μιγῶ μιγῶμεν μιγῶσι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μιγέωσιν.

Μιμαλλόοντες. παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. μιμαλλόονες γὰρ κυρίως ἐκλήθησαν αἱ γυναῖκες.

Μιν ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου πρωτοτύπου, ἐγὼ, σὺ, ἵ. τοῦτο γὰρ τὸ ῐ τρίτον βραχυνόμενον πρόσωπον ἐφειλκύσατο τὸ ν̄, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ ἐγένετο. οὕτως καὶ τὸ νιν, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό. σημαίνει δὲ τρία γένη, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό.

Μίνυνθα. ἐπ' ὀλίγον χρόνον. μινύθω μίνυθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μίνυνθα καὶ μινυνθάδιος.

Μίστυλλον. εἰς μικρὰ διέκοπτον, παρὰ τὸ μεῖον
103a καὶ τὸ τίλλω, ὃ σημαίνει τὸ εἰς μικρὰ κόπτω. τὸ θέμα μιστύλλω. ἔστι δὲ μίστυλλον τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ τῶν ἐνεργητικῶν.

Μιμνόντεσσιν. ἀντὶ τοῦ μένουσιν ἰωνικῶς εἴρηται.

Μίδας Μίδου καὶ Γέτας Γέτου κοινῶς, Μίδα δὲ καὶ Γέτα δωρικῶς. οὕτω δὲ καὶ Αἰνείας Αἰνεία. Αἰνείαο δὲ Βοιωτῶν καὶ ἄλλων Δωριέων· Ἀττικῶν δὲ καὶ Ἰώνων Μενέλεω καὶ Αἰνείεω· Θετταλῶν δὲ καλοῦσι.

Μνάα δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστῶτος κατὰ Ἴωνας.

Μνῆστις πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ̄. οὐ γὰρ ὡς ἐκ τοῦ λέληστται ἡ λῆστις, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μέμνησται ἡ μνῆστις, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέμνηται.

Μοχθίζειν ὅμοιόν ἐστι τῷ πολεμίζειν καὶ τῷ νεμεσίζεσθαι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐν οἷς καὶ τὸ ὀχθίζειν παρὰ τῷ Ὀππιανῷ.

Μόρσιμος εἰμί. λέγει δὲ μόρσιμον ἀπολύτως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν μοίρᾳ ὑποκείμενον. παραγωγὴ δὲ αὐτοῦ μείρω μερῶ μέμορκα μέμορα μέσος, ἐξ οὗ μέμορμαι μέμορσαι, ὅθεν μόρσιμος κατὰ ἀναλογίαν τῶν ιμος παραγώγων, ὧν τινὰ καὶ διὰ τοῦ χιμος παράγονται. οὕτως Αἰσχύλος πέπλους μελαγχίμους φησί.

Μυδᾶν ἐστι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. σημαίνει τὸ οἰδαίνειν, ἢ τὸ φυσᾶσθαι καὶ ὀγκοῦσθαι.

Μυδόωσα. διυγρανομένη. ἀπὸ τοῦ ὕδωρ ὑδῶ ὑδώσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ μυδῶ.

Μῦκον. ἤχησαν. ὠνόμασται ὁ τρόπος ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. μυκῶ μυκήσω μύκησα. τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου μῦκον ἰωνικῶς.

Μυχοίτατος. μυχαίτατόν φησι ἡ μεθ' Ὅμηρον ἀτθὶς, ἤγουν ἐνδότατος. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μυχὸς προσλήψει τοῦ ῑ, ὡς ἀδιάφορον ὂν εἴτε μυχοίτατος εἴποι τις, εἴτε μυχώτατος. καὶ ἔστω ὅμοιον τῷ πάρος παροίτατος, οὗ συγκριτικὸν ἐν Ἰλιάδι ἐστί. σημαίνει 103b
δὲ ὅτι καθὰ τὸ μυχοίτατος τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς α μυχαί-

κατὼς γίνεται ἀττικῶς. οὕτως ἐκ τοῦ πρωῒ πρώϊος, οἷον τὴν ἐνέδησα πρώϊον. παράγεται δὲ πρωϊαίτερος. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἔργον ὁ πραυργιαίτερος, πλεονάσαντος αὐτόθι τοῦ ῑ, ὡς ἐν τῷ κάμινος καμιναῖος καμινιαῖος, καὶ μνᾶ μνααῖος λίθος κατὰ πλεονασμὸν μναιαῖος παρ' Ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ καὶ φιλαίτερος καθ' ὁμοίαν ἀναλογίαν, πρὸς ἣν ἐφάνη καὶ ἐν ἄλλοις παρῆχθαι καὶ ὁ μεσαικόλιος καὶ ὁ Πυλαιμένης καὶ τὸ τιθαιβώσσειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὡς δὲ κατὰ τὰ ἄνω κείμενα λέγεται καὶ ὁ μεσαίτερος, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πρὸς ὁμοιότητά ἐστι τοῦ πέρας περαίτερος, γῆρας γηραίτερος, καὶ τῶν ὁμοίων, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν.

Μώνυχας. μονώνυχας, ἀπὸ τοῦ μόνος καὶ τοῦ ὄνυχας ἀποβολῇ τοῦ ν̄ μοώνυχας καὶ κράσει μώνυχας.

N.

Ναί. *ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον*, πλεονασμῷ τοῦ μα, ἤτοι ἀπομωτικὸν μόριον κατὰ ἀττικὸν ἔθος. ἤρκει γὰρ εἰπεῖν νὴ τοῦτο σκῆπτρον. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅμως. οἷον, *ναὶ μὲν ἀκήδεστον γαίῃ τόνδε λιπόντες.*

Ναιετάωσιν. ἀπὸ τοῦ ναίω ναιέτης ναιετῶ, ὡς κυνηγῶ κυνηγέτης κυνηγετῶ. καὶ ἔδει μὲν ναιετάουσι, ὡς βοάουσιν, ἀλλ' ἔστιν ὅμοιον τῷ ἱδροῦσαι ἱδρῶσαι καὶ βοῦν βῶν, δωρικῇ διαλέκτῳ, ὥσπερ καὶ μοῦσα μῶσα, οὕτως καὶ ναιετάουσι ναιετάωσι. λέγεται δὲ ναιέτης ὁ μέτοικος.

Ναῦφιν. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ταναόποδας γίνεται ταναύποδας κράσει τοῦ αο εἰς τὴν αυ δίφθογγον, σημαίνει δὲ τοὺς σύροντας τοὺς πόδας, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ ναῦς ναὸς γίνεται ναόφιν, καὶ κράσει ναῦφιν, οἷον *ναῦφιν ἀμυνόμενοι*, ἀντὶ ἀπὸ τῶν νηῶν
104 a ἀποσοβοῦντες.

Νάσθη. νάω τὸ θέμα, ἐξ οὗ καὶ ναέτης καὶ νά-

σαῖσθαι τὸ οἰκῆσαι, ὡς καὶ κλαίω κλάω, οὕτω ναίω νάω.

Ναιετάειν. προϋποκείμενον ἔχει θέμα οὐ βαρύτονον τὸ ναίω, ἀλλὰ τὸ νεῶ ναιέσω, ἐξ οὗ καθὰ αἰνῶ αἰνέσω αἰνέτης αἰνετὸς, οὕτω καὶ ναιῶ ναιέσω ναιέτης, ὁ ἄλλως ναιέτης, ἀφ' οὗ ῥῆμα τὸ ναιετῶ. ὁ δὲ εἰρημένος ναέτης ὑποβάλλει νοεῖν ὅτι ὥσπερ κλαίω κλάω, καίω κάω, οὕτω δύναται καὶ ναίω νάω, ἀφ' οὗ ὁ ναέτης. ἴσως δὲ ἀχρηστίαν ἐκύρωσε τοῦ νάω τὸ οἰκῶ ἢ κοίνωσις τοῦ νάω τὸ ῥέω. εἴποι δ' ἄν τις τοῦτον κατ' ἀρχὴν μονοσύλλαβον ῥῆμα τὸ νῶ νήσω, τὸ σωρεύω, ἐξ οὗ ὅλα τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ οἱ νάοντές που σεσωρευμένοι εἰσὶ, καὶ πηγῆς δὲ ὕδωρ ἄθροον, σωρευθὲν, νᾶμα. οὕτω νάει ἀπόῤῥυτον, ἢ ἄλλως στατὸν μὲν, ἀένναον δέ. ἐκ τούτων δὲ πολλὰ παρῆκται καὶ διάφορα, ὁ ναὸς ἐν ᾧ πολλοὶ σεσωρεύονται, ἡ ναῦς, ἥ τε νηῦς, ἣν σωρὸς ἐγκείμενος βαρύνει, αἱ νηΐδες καὶ ἕτερα.

Νάσσα ἀντὶ τοῦ κατῴκισα. οὐ γὰρ ναίω μόνον, ἀλλὰ καὶ νάω, ὅθεν καὶ ναέτης ὁ ἐγκάτοικος.

Νέηαι. νέω τὸ πορεύομαι, νέομαι, τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν ἐὰν νέωμαι ἐὰν νέηται, καὶ ἰωνικῶς ἐὰν νέηαι.

Νέηλυς. ἀπὸ τοῦ νέον τὸ νεωστὶ, καὶ τοῦ ἤλυσιν ἡ ἐπέλευσις, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, νεήλυδος. ὁ κανὼν τὰ εἰς υς σύνθετα εἰ μὲν ἀπὸ ἁπλῶν εἰς υς ληγόντων εἰσὶ συντεθειμένα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν, οἷον βραχὺς βραχέος, τρίβραχυς τριβραχέος· εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματος εἰσὶ συντεθειμένα, διὰ τοῦ δος κλίνεται, ἔπηλυς ἐπήλυδος, νέηλυς νεήλυδος. ταῦτα γὰρ οὐκ ἀπὸ ἁπλῶν εἰς υς ληγόντων ἐστὶ συντεθειμένα, ἀλλὰ ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἐλεύθω.

Νεικείῃσι. κακολογήσει. ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τρίτου προσώπου νεικῶ νεικείω, ἐὰν νεικείω νεικείῃς νεικείῃ, προσχηματισμῷ τῆς σι νεικείῃσι, ὡς λάβῃσι.

104b *Νεμέσσι.* μέμφει μεμφθῇ, ἀπὸ τοῦ νεμῶ νέμεσις νεμέσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς σ νεμέσσι, ἢ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, οἷον

οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι.

Νενέαται. ἔστι νῶ σημαῖνον τὸ σωρεύω, εἰ δὲ τὸ οἰκῶ ἄδηλον, ὁ παρακείμενος νένηκα, ὁ παθητικὸς νένημαι, τὸ γʹ τῶν πληθυντικῶν νένηνται, καὶ ἰακῶς νενέαται, ἰωνικῇ ἀφαιρέσει τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ νέαται.

Νένοται. ἢ ἀπὸ τοῦ νενόηται συγκοπῇ, ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται καὶ συστολῇ, ἐπειδή ἐστι ῥῆμα νῶ τρίτης συζυγίας. καὶ Σοφοκλῆς νένωται, καὶ Ἀνακρέων, ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος, καὶ ἄλλο ἄλλα λέξασθαι νένωνται, ὡς χρυσόονται χρυσοῦνται, νόονται νοῦνται.

Νεοχμοῦντες. μετακοσμοῦντες, καὶ νεοχμὸς ἄπονος ἄκοπος, νεωστὶ εἰργασμένος.

Νέκταρ ἐτυμολογεῖται μὲν ἀπὸ τοῦ κτῶ τὸ κτῶμαι καὶ τοῦ νε στερητικοῦ, οἱονεὶ τὸ ἄκτητον, ὃ οὐδενὸς θνητοῦ γίνεται κτέαρ ἤτοι κτῆμα.

Νεῦμαι. ἤγουν νέομαι, ὑπονοστῶ, παλιννοστῶ.

Νημερτὲς, ἐπίῤῥημα ἀπὸ τοῦ νημερτὴς ὄνομα, τοῦτο παρὰ τὸ ἁμαρτῶ, τὸ ἐπιτυγχάνω, μετὰ τοῦ ν στερητικοῦ νημερτὴς ὁ μὴ ἀποτυγχάνων.

Νηγάτεον δὲ ἢ τὸ νεωστὶ γενόμενον, οἱονεὶ νεήγατον, ἢ παρὰ τὸ νη στερητικὸν, καὶ τὸ γατὸν τὸ γεγενημένον, ἵνα δηλοῖ τὸ ἀγένητον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀχειρότευκτον. ὥσπερ γάρ φασι ἀπὸ τοῦ τείνω τατὸς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γείνω γατὸς καὶ νηγάτεος.

Νῆμα γίνεται παρὰ τὸ νήθω, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ νῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ νήθω παρῆκται, ὡς ἐκ τοῦ κνῶ τὸ κνήθω, καὶ ἐκ τοῦ μῶ μήθω, ἤτοι ζητῶ. ὅθεν καὶ προμηθεύς. χρῆσις δὲ τοῦ νῶ παρὰ Ἡσιόδῳ.

Νοσφιζοίμεθα παρὰ τὸ νοσφίζω. τοῦτο ἐκ τοῦ νόσφι, τὸ δὲ ἐκ τοῦ νόστος νοστόσφι καὶ ἐν συγκοπῇ νόσφι.

Νουνέχοντας ὑφὲν ἀναγνωστέον. ἀπὸ τοῦ νοῦν ἔχω σύνθετον ῥῆμα νουνέχω καὶ νουνέχοντας. πολλάκις γὰρ ἀπὸ β' διεστώτων μερῶν τοῦ λόγου γίνε- 105 a
ται ἑνότης, οἷον ἀρειόπαγος ἀρειοπαγήτης, νεάπολις νεαπολίτης.

Νοῦς παρὰ τὸ νέεσθαι τὸ πορεύεσθαι, ὃς πάντοτε κινούμενος ἐν ἡμῖν.

Νοῦσος ἰωνικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ υ. ὡς γὰρ ὁδὸς οὐδὸς, καὶ βότας βούτας παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ κόρος κοῦρος ὁ νέος, καὶ ὀλομένη οὐλομένη, καὶ ὅρος οὗρος, περιορισμὸς, καὶ γόνος γοῦνος ὁ γόνιμος τόπος, οὕτω καὶ νόσος νοῦσος κατὰ τοὺς Ἴωνας μηκύνοντας τὸ ο τῇ προσλήψει τοῦ υ, οὗπερ ἀνάπαλιν οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι κατὰ τὴν Ἡρακλείδου παράδοσιν προστιθέντες αὐτοὶ τῷ υ διχρόνῳ τὸ μικρὸν, καὶ βραχυνομένου μέν φησι βραχύνοντες, μηκυνομένου δὲ μηκύνοντες, τὸ ὕλη οὔλη λέγοντες, καὶ τὸ ὕδες οὖδες.

Νόστος γίνεται πλεονάσαντος τοῦ σ, πρὸς διαστολὴν τοῦ νότος ὁ ἄνεμος.

Νῶ. ἅπαξ ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει ὁ ποιητής. οἷον, πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρί. ὁ νοῦς, πρὶν ἡμᾶς ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀνδρί. ὅτι τῷ νῷ καὶ σφῷ σὺν τῷ ι τινὲς γράφουσι, λέγοντες ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ γεγονέναι κατὰ συναίρεσιν τοῦ ω καὶ ι εἰς τὸ ῳ δίφθογγον. ἀλλ' ἡ παράδοσις οὐκ οἶδε τὸ ι. ἕτεροι δὲ λέγουσι νῶϊ καὶ σφῶϊ κατὰ ἀποκοπὴν γεγονέναι νὼ καὶ σφὼ χωρὶς τοῦ ι. ἀλλ' εἰ ἀπὸ τοῦ σφῶϊ καὶ νῶϊ γεγόνασιν, ὤφειλεν ἔχειν τὴν περισπωμένην τάσιν, ἐπειδὴ τὸ νῶϊ καὶ σφῶϊ περισπᾶται, ὥσπερ τὸ κυκεῶνα μετὰ τὸ ἀποκοπῆναι ἐφύλαξεν τὴν περισπωμένην τάσιν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν οὔτε τὸ νῶ γεγονέναι ἀπὸ τοῦ νῶϊ, οὔτε τὸ σφῶ ἀπὸ τοῦ σφῶϊ, ἀλλὰ καὶ

τούτων ἕτερον θέμα ἐστὶ, κἀκείνων ἕτερα θέματα. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς ὅτι ἀπὸ τῶν νῶϊ καὶ σφῶϊ δυϊκῶν ἀντωνυμιῶν γεγόνασι νὼ καὶ σφὼ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ῑ καὶ ὀξύνεται ἀναλόγως. καὶ γὰρ τὸ ἐν τοῖς πτωτικοῖς ῶ ἀπέστραπται τὴν περισπωμένην, οἷον τὼ σοφὼ, τὼ καλὼ, οὕτως εἶναι καὶ νὼ καὶ σφὼ ὀξυτόνως. διὰ τί δὲ νῶϊ καὶ σφῶϊ δυϊκαὶ ἀντωνυμίαι ἀποκόπτονται καὶ νὼ καὶ σφὼ γίνεται; ὅτι οὐδέποτε ἐν τοῖς πτωτικοῖς τὸ ῶ εὑρίσκεται πρὸ τοῦ ῑ προπε-
105b ρισπώμενον, ἀλλ' ἢ προπαροξύτονον, ὡς τὸ Μίνωϊ καὶ ἥρωϊ, ἢ ὀξύτονον, ὡς ἐπὶ τοῦ Τρωῒ καὶ δμωΐ. ἐπεὶ οὖν αὗται αἱ νῶϊ καὶ σφῶϊ ἀντωνυμίαι εὑρέθησαν προπερισπώμεναι, διὰ τοῦτο πάσχουσιν ἀποκοπὴν, ἵνα διὰ τῆς ἀποκοπῆς ἐξαμαυρωθῇ ἡ παράλογος τάσις. πρόσκειται ἐν τοῖς πτωτικοῖς, ἐπειδὴ τὸ πρωῒ καὶ πρῶϊ λέγουσιν οἱ ποιηταί. τὸ ἱδρῶτι οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπεὶ οὐκ ἔχει τὸ ῶ πρὸ τοῦ ῑ, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τ.

Νώμησαν. ἀπὸ τοῦ ὦμος ἡ μεταφορὰ, καὶ μῶ, νομῶ νώμησαν τουτέστι διεμέρισαν, διέδωκαν. νωμῶ νωμήσω. γράφεται δὲ τὸ νω μέγα. τὰ γὰρ εἰς ῶ λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς ῶ ἐκ βαρυτόνων εἰς περισπώμενα μετηγμένα διὰ τοῦ ῶ μεγάλου γράφεται, καὶ εἰ μὲν διὰ καθαροῦ τοῦ ῶ ἐκφέρεται, βαρύτονα, ζέω ζώω, χέω χόω, ῥέω ῥώω, πλέω πλώω, τρέω τρώω· εἰ δὲ μετὰ συμφώνου, περισπῶνται, οἷον στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ. γίνεται γὰρ ἐν τούτοις τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄ καὶ ἐκτάσει τοῦ ο̄ εἰς ῶ. οὐ πάντα δὲ τὰ περισπώμενα μεγαλογραφεῖται. ἔστι γὰρ καὶ δομῶ καὶ πολῶ καὶ σοβῶ καὶ ἕτερα, ἀλλὰ τὰ τῶν τῆς πρώτης συζυγίας περισπωμένων μικρογραφεῖται, τὰ τῆς δευτέρας δὲ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου γράφεται.

Νώνυμος. ἄνευ ὕμνων καὶ εὐφημίας. παρὰ τὸ νω στερητικὸν καὶ τὸ ὕμνος, ἢ τὸ ὄνομα νώνομος,

καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ω̄ νώνυμος, ὡς κοπρώνυμος, μεγαλώνυμος.

Νώροπα. λαμπρὸν, παρὰ τὸ νω̄ στερητικὸν καὶ τὸ ὄψ γέγονε νώροψ, ὁ μὴ ἐῶν εἰς αὐτὸν ἀφορᾶν τὴν ὄψιν διὰ τὸ ἄγαν λαμπρόν. ἀμαυροῖ γὰρ τὴν ὄψιν τὸ πάνυ λαμπρόν.

Νώσατο. ἐπέγνω. νοήσατο, καὶ κράσει τοῦ ο̄ καὶ η̄ εἰς ω̄ μέγα νώσατο.

Νώσω. ἰστέον ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ νοῶ νοήσω καὶ κράσει νώσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ νώσκω, καταρχὰς προτίθεται τὸ γ̄ καὶ γίνεται γνώσκω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γιγνώσκω, κατὰ δὲ ὅμοιον πλεονασμὸν καὶ τὸ γίνεται γίγνεται ποιεῖται, καὶ ἡ σύνοια ξύγνοια, ὃ δηλοῖ τὴν συγνώμην, καὶ ὁ δοῦπος γδοῦ- 106 a πος, ὅθεν καὶ ῥῆμα γδουπέω γδουπήσω, ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔτι δὲ καὶ ἐρίγδουπος, ὥσπερ καὶ γνόφος παρὰ τὸ νείφω. οὕτω καὶ τὸ μὴ νοεῖν ἀγνοεῖν. αὐτὸ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ῑ καὶ ἀγνοιεῖν λέγεται πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου, οἷον, οὐδέ μην ἦρι ἠγνοίησεν.

Νῷν, σφῷν, σὺν τῷ ῑ. ἀπὸ γὰρ νῶϊν καὶ σφῶϊν γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ω̄ καὶ ῑ εἰς τὴν ῳ̄ δίφθογγον, ἄλλως τε καὶ πᾶσα δοτικὴ ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ τὸ ῑ θέλει ἔχειν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι Ἀρίσταρχος τὸ οὐ γὰρ σφῶν ἀπόλωλε τοκήων χωρὶς τοῦ ῑ ἀξιοῖ γράφεσθαι, λέγων ὅτι γ' προσώπου ἐστὶ πληθυντικοῦ ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἀντὶ δευτέρου δυϊκοῦ. ἀντὶ γὰρ τοῦ σφῶϊν κεῖται. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται, ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν κέχρηται ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, οἷον τοῖν τοῖϊν, ὤμοιν ὤμοιϊν, ἀλλήλοιν ἀλλήλοιϊν. εἰ οὖν τὸ ῑ ἔχει, ἔμελλε κατὰ διάλυσιν εἶναι.

Νῶ καὶ σφῶ ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ γεγόνασιν ἀποβολῇ τοῦ ῑ, καὶ ὅτι οὐ περισπῶνται διὰ τὴν ἀποκοπὴν κατὰ τὸ ἱδρῶτα ἱδρῶ, δῶμα δῶ, ἀλλ' ὀξύνον-

καὶ ἀναλόγως ὡς δυϊκά. καὶ ὅτι ἀναγκαίως ἀπεκόπη τὸ νὼ καὶ τὸ σφὼ ἐκ τοῦ νῶϊ καὶ τοῦ σφῶϊ. οὐδέποτε γάρ φασι τὸ ω̅ κείμενον πρὸ καθαρεύοντος τοῦ ι̅ περισπᾶται, ἀλλ' ἢ ὀξύνεται, ὡς ἐν τῷ πρωῒ καὶ δμωῒ, ἢ προπαροξύνεται, ὡς ἐν τῷ ἥρωϊ, Μίνωϊ. διὸ καὶ ἐν τῷ νῶϊν καὶ σφῶϊν, ἐπειδὴ καὶ τὸ ω̅ προκείμενον τοῦ ι̅ περισπᾶται, ἐπενοήθη συναίρεσις τοῦ νῶν καὶ σφῶν πρὸς ἀποφυγὴν παραλόγου, οἷον, οὐ γὰρ σφῶν γένος ἀπόλωλε τοκήων, τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ κείμενον.

Νωτοπλῆγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασί.

Νώροπα δὲ λέγει τὸν χαλκὸν ἤγουν τὸν λαμπρὸν καὶ στερίσκοντα τοῦ ὁρᾶν, οἷα δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα. ἔστι γὰρ στερητικὸν μὲν τὸ νω, ὁρᾶν δὲ τὸ βλέπειν, ἐξ οὗ ὁ νώροψ. ἢ ἐκ τοῦ νω καὶ ὄψ, ὡς προείρηται.

Ξ.

106b Ξανθὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἄνθος γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ἵνα ᾖ ξανθὴ κόμη ἡ ἀνθηρά. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξανθεῖν εἶναι, ἀποβολῇ τοῦ κατ' ἀρχὴν ε̅.

Ξεῖνος. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κενὸς γίνεται κεινὸς, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ξένος ξεῖνος.

Ξερὸν συνέσταλται ἐκ τοῦ ξηροῦ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ νοσηρὸν νοσερόν. εὕρηται γὰρ διχῶς.

Ξυνέηκεν ἀόριστος πρῶτος, ἵημι ἵσω, ὁ ἀόριστος ἧκα συνῆκα καὶ ξυνῆκα καὶ ξυνῆκε τῷ πλεονασμῷ τοῦ ε̅ ἀττικῶς ξυνέηκεν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ συν ξυν λέγουσιν.

Ξυνήϊα παρὰ τὸ ξυνὸς τὸ κτητικὸν ξύνειον, ὡς κυνὸς κύνειον, καὶ διαιρέσει ἰωνικῇ ξυνέϊον, καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς η̅ ξυνήϊον, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ξυνήϊα.

Ξύνιον. ξυνίω ἐξύνιον καὶ ἰωνικῶς ξύνιον, ἢ ξυνίεσαν καὶ συγκοπῇ ξύνιον. σημαίνει δὲ τὸ ἐπείθοντο καὶ ὑπήκοον. κακῶς δὲ συνιῶ συνίουν, ὁ ἀόριστος δεύτερος σύνιον καὶ ξύνιον. οὕτως οἶμαι ξυνὸς παρὰ τὸ συνιέναι τινὶ, ἢ παρὰ τὴν ξύν πρόθεσιν παρῆκται.

Ξυστὸς, ὁ εὖ ἐξυσμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος. σημαίνει δὲ καὶ δόρυ. **νύσσοντες ξυστοῖσι.** διὰ τί ὡς λύω λυτὸς μὴ καὶ ξύω ξυτός; ἀλλὰ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γίνεται, ἀπὸ μὲν τοῦ λέλυται λυτὸς, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔξυσται ξυστός.

Ξυνεδεδέατο. συνδεδεμένοι ἦσαν. δέω, ὁ παθητικὸς ὑπερσυντέλικος ἐδεδέμην ἐδέδεντο καὶ ἐδεδέατο, καὶ μετὰ τῆς ξύν προθέσεως ξυνεδεδέατο. οὐχ ὥς τινες δὲ ἀπὸ τοῦ δῶ δήσω ἐδέδηντο, καὶ ἰακῶς ἐδεδέατο, ὡς ἐπεποίηντο ἐπεποιέατο, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἐδέδεντο καὶ ἰωνικῶς τροπῇ τοῦ ν εἰς α ἐδεδέατο.

Ξυνάρασθαι. ξυναρμόσασθαι, καταθέσθαι, 107 a ἀπὸ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω.

Ξυνεῤῥώγη. ξυνεῤῥάγη, διελύθη. ῥήσσω ῥήξω ἔῤῥηχα, ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥηγα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐῤῥήγειν ἐῤῥήγει, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω ξυνεῤῥώγη.

Ξυνήϊα δηλοῖ μὲν τὰ κοινὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλως μὲν εἰπεῖν ἄδαστα, δριμέως δὲ κατά τινα παλαιὸν ἄληκτα ἤγουν μήπω εἰς λάχος ἐλθόντα, ὥστε λαχεῖν τὶς ἐστι εἰς κλῆρον. γίνεται δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ ξυνὸς ὁ κοινὸς, οἷον **ξυνὸς ἐνυάλιος,** οὐ κτητικὸν ξύνειος, ὡς ἡμετάρειος, καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει οὐδέτερον αὐτοῦ τὸ ξυνήϊον, ἢ καὶ ἄλλως ὡς ξεῖνος ξείνιον, καὶ πλεονασμῷ ξεινήϊον, οὕτω ξυνὸς ξύνιον καὶ ξυνήϊον.

Ξυμβλήμεναι τὸ πλησιάσαι καὶ συμμῖξαι.

Ο.

Ὄαροι αἱ γυναῖκες, οἷον ὀαρέων ἕνεκα σφετεράων, οἱονεὶ ὁμόαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι καὶ συνηρμόσθαι γάμῳ. ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ὀαρίζειν.

Ὄγμος δὲ ὁ προαροτριαθεὶς τόπος καὶ ἀνοιγεὶς ἑλκυσμῷ ἀρότρου, ὡς ἀπὸ τοῦ οἴγω οἶγμος καὶ ὄγμος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω ὄλγμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ ὄγμος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄγμος καὶ ὄγμος ἡ ἐπίστιχος ἀγωγή. σημαίνει γάρ φασι ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν. βαρύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ο καὶ ἔχοντα δύο σύμφωνα βαρύνεται, ὄκνος, ὄμβρος, ὄσσος, ὄρθρος, ὄρφνος, ὄλβος. οὕτω γοῦν ἡ ὄγμος.

Ὀδὰξ τοῖς ὀδοῦσι λαβέσθαι τινός. Ὅμηρος, ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, ἀντὶ τοῖς ὀδοῦσι τὴν γῆν δάκοιεν. τοῦτο δὲ συμβαίνει αὐτοῖς ὀδυνωμένοις. δάκω δάξω καὶ πλεονασμῷ κατ᾽ ἀρχὰς τοῦ ο, ὡς σταφὶς ἄσταφις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω μεγάλου ὀδάξ.

107b Ὁδὸς παρὰ τὸ ἕω τὸ πέμπω, ἑδὸς καὶ ὁδὸς, ὡς σβέω σβεδὸς καὶ σποδός. τὸ δὲ οὐδὸς πλεονασμῷ τοῦ υ.

Ὀδυνάσαι. ὀδυνάω ὀδυνῶ ὀδυνάομαι ὀδυνῶμαι ὀδυνᾶται, τὸ τρίτον τροπῇ τοῦ τ εἰς σ ἰωνικῶς ὀδυνᾶσαι.

Ὄδωδα. ἔστιν ὄζω, ἀλλὰ καὶ ὀζῶ περισπώμενον, ὅθεν τὸ προσώζεσαν, ὥσπερ πιέζω πιεζῶ. ἐκ τοῦ ὄζω οὖν ὄσω ὁ μέλλων, ὁ παρακείμενος ὦκα, ὁ μέσος ὦδα, καὶ ἀττικῶς ὄδωδα. ἢ ἐκ τοῦ ὀδῶ ὀδώσω ὤδηκα, ὁ μέσος ὦδα.

Ὀδὰξ λάζεσθαι τὴν γῆν, ἤγουν λαμβάνεσθαι τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ δάκω δάξω δάξ. ἢ καὶ ὡς λήγω λήξω λὴξ καὶ λὰξ, οὕτω καὶ δήκω δήξω δὴξ καὶ δὰξ

καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὀδάξ. δηλοῖ δὲ τὸ δάκνειν τὴν γῆν τοὺς πεφονευμένους ἐν τῷ σφαδάζειν.

Ὀδώδη μέσου ὑπερσυντελίκου τὸ κρωύνημα τοιοῦτον· ὀζῶ ὀζήσω παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν Σφηξὶν οὐ καὶ ἄλλως ὀζέσω. χρῆσις κοινὴ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ αἰνῶ αἰνήσω καὶ αἰνέσω καὶ τῶν ὁμοίων. ὀζῶ οὖν ὀζήσω, ὁ παρακείμενος ὤζηκα ἐνεργητικὸς καὶ μέσος ὦζα δισυλλάβως. ἐν γὰρ τοῖς περισπωμένοις ῥήμασι μιᾷ συλλαβῇ ἐνδεῖ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὁ μέσος, οἷον ὀλῶ ὀλέσω ὤλεκα· ὅθεν ἀττικὸν ὄλωλα. ὤζηκα τοίνυν, ὁ μέσος ὦζα καὶ ἀττικῶς ὄζωζα, καὶ τροπῇ δωρικῇ τῶν δύο ζζ εἰς δύο δδ, ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, ὄδωδα, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠζώζει καὶ ὠδώδει μετὰ δύο ἀττικῶς αὐξήσεων καὶ ἰωνικῶς ὀδώδει συστολῇ τῆς ἀρχούσης. τοιοῦτον δὲ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ ὀρώρει. ὀρῶ γὰρ τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρήσω, ἐξ οὗ ὤρηκα, ὁ μέσος ὦρα καὶ ἀττικῶς ὄρωρα, ὃς ὑπερθέσει χρονικῇ γίνεται ὤρορα, ὑπερσυντέλικος κοινὸς ὠρώρειν καὶ ἰωνικῶς ὀρώρειν, οὗ τρίτον ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. δῆλον δ' ὅτι οὐ μόνον ταπεινοῦνται μυριαχοῦ χρονικαὶ αὐξήσεις ἰωνικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ βραχέων μηκύνονται ἀττικῶς, ὡς ἐν τῷ ἠβουλόμην ἠδυνάμην ἤμελλον, ἤδη δὲ καὶ ἐν τῷ διηκόνουν, εἰ καὶ ἄλλως αὐτὸ ἐκ τοῦ διακόνουν κεκρᾶσθαι δοκεῖ.

Οἶμα ὅρμημα ἀπὸ τοῦ οἰμῶ τὸ ὁρμῶ, οἰμήσω 108 a
οἴμημα καὶ συγκοπῇ οἶμα.

Οἶμαι. οἴω τὸ ὑπολαμβάνω οἴομαι καὶ συγκοπῇ οἶμαι.

Οἷο, τοῦ ἰδίου ὅς, οὗ, ἰωνικῶς οἷο. οἱ γὰρ Ἴωνες καὶ οἱ Θεσσαλοὶ τὰς τῆς εἰς ος εὐθείας γενικὰς διὰ τοῦ οιο προφέρουσιν.

Οἶος ὁ μόνος καὶ οἴα ἡ μόνη παρὰ τὸ ἴος, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο οἶος καὶ οἴα θηλυκόν, ὡς τὸ παιδίσκη οἴα θάλτον προσαλθοῦσα φρονήσεισε.

Οἴεσθαι. εἶος ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐκ μόνου μόνος, καὶ δὲ μόνος πρὸ μόνου.

Οἴσετε ῥῆμα προστακτικὸν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἔστι γὰρ οἴσω μέλλων, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἐνεστῶτα τοῦτο μεταγόμενον μέλλοντα οὐκ ἔχει. τὰ γὰρ ποιητικῶς ἀπὸ μελλόντων εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται. τοῦτο τὸ προστακτικὸν οἶσε, τὸ τρίτον οἰσέτω, οἴσετε ἀντὶ ἄγετε.

Οἶσθα γινώσκεις. εἴδω γινώσκω, ὁ μέσος παρακείμενος οἶδα, ἢ διὰ τοῦ ō καὶ ῐ, εἰ μέντοι ἐν δισυλλάβῳ τὸ ε̄ εὑρεθῇ ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ῐ, τρέπεται εἰς ō ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, ἢ διὰ τῆς ει διφθόγγου. εἰ γὰρ ει δίφθογγος ἐπειδὰν ἄρχηται ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἄτρεπτος καὶ ἐν τοῖς παρῳχημένοις τηρεῖται. εἶδα οὖν διαλύσει ἔϊδα, ὡς εἶκα ἔϊκα, καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ε̄ εἰς ō οἶδα. τὸ δεύτερον οἶδας προσχηματισμῷ τῆς θα συλλαβῆς ἀττικῶς οἴδασθα, συγκοπῇ αἰολικῇ οἶσθα. ἢ οὕτως. ἔστιν εἴδω τὸ γινώσκω βαρύτονον καὶ εἰδῶ περισπώμενον καὶ παράγωγον εἴδημι, τὸ δεύτερον ᾔδης καὶ μετὰ τῆς θα εἴδησθα καὶ οἶσθα. τὸ δὲ οἶδα ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εἴκω γίνεται ἔοικα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω τοῦ σημαίνοντος τὸ γινώσκω, ὁ μέσος παρακείμενος εἶδα καὶ διαλύσει ἔϊδα καὶ οἶδα, ἢ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ε̄ εἰς ō καὶ ἐπεκτάσει τῆς ε, ὡς ὁρῶ ἐορῶ, ὠνῶ, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ō. τὸ μέντοι σύνοιδα αἰολικόν ἐστι καθὸ τὸν τόνον ἀναβιβάζει. 108b ἔδει γὰρ ὡς εἶκα συνεῖκα, οὕτως καὶ οἶδα συνοῖδα εἶναι.

Οἰῶν τῶν προβάτων. Ἀρίσταρχος δισυλλάβως οἰῶν λέγει ὡς αἰγῶν. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης Πτολεμαῖος λέγει, ἡ εὐθεῖα μόνη ἐστὶν εἰς οἶς, αἱ δὲ λοιπαὶ πλαγίαι πτώσεις κατὰ διάστασιν. διαμαρτάνουσι δὲ ἀμφότεροι. οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴς μονοσυλλάβως εἶπε τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ δισυλλάβως, οἷον τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος. καὶ τὰς πλαγίας κατὰ διάστασιν λέγει, οἷον

πῶεν ἔθηκ' ὄϊος, καὶ ἠδ' ἀπάνευθεν ὄϊν, καὶ μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγας. εἰ δὲ κωλύει μέτρον, οὐ κατὰ διάστασιν λέγει, οἷον οἰὸς ἀώτῳ, ἄλλως τε ὅτι τὸ ὄϊς δισύλλαβον ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ μονοσυλλάβου. πολλὰ γάρ ἐστιν εἰς ις λήγοντα ἐπ' εὐθείας εὑρεῖν, οὐδὲν δὲ εἰς οις, εἰ μὴ μόνον τὸ οἶς καὶ φθοῖς ἀττικῶς.

Ὀϊζυρὸς τοιαύτην ἔχει παραγωγὴν· ὥσπερ παρὰ τὸ αι ἐπίῤῥημα γίνεται αἰάζω καὶ παρὰ τὸ ὢ ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω, οὕτω παρὰ τὸ οι οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν ὀϊζύω, ὡς τὸ ἀλλ' ἄγε δὴ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, ἐξ οὗ ὀϊζὺς ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια καὶ ὀϊζυρὸς ὁ θρήνων ἐπάξιος.

Οἶκος. τὰ εἰς ος δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οι ἀρχόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι, ὅτε πρὸ τῆς ος σύμφωνον ἢ σύμφωνα ὑπάρχει, οἷον οἶκος οἶτος οἶμος οἶκτος, τὸ δὲ Ὀιὸς, δῆμός δὲ ἐστιν Ἀττικῆς, ὀξυτόνως, οὐκ ἔχει σύμφωνον πρὸ τοῦ ος. ὁ δὲ ῥηθεὶς Ὀιὸς ἔοικε καὶ Οἴη λέγεσθαι θηλυκῶς. διὸ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου δήμου Ὀΐηθεν ἐλέγετο εἶναι καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἀθήνηθεν καὶ Θήβηθεν. εἰ δὲ ἴσως ἄλλος δῆμός ἐστιν ὁ Ὀιὸς, καὶ ἄλλος ἡ Οἴη, ζητητέον ἑτέρωθεν.

Οἶδα αἰολικῶς πεποιῆσθαι ὁ Ἡρακλείδης φησὶ, ὡς καὶ τὸ δέδοικα λέλοιπα πέποιθα. τὰ γὰρ κοινὰ τῇ διὰ τοῦ ε καὶ ι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι βούλονται.

Οἰνοβαρείων ἐκ τοῦ οἰνοβαρεῖν γίνεται παραχθὲν ὡς τὸ θείω, κιχείω καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ 109 a ἔστι σεσημειωμένον ὡς βαρύνεται μὲν τὸ οἰνοβαρείω, περισπᾶται δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ καρηβαρειῶ.

Οἰδιπόδην σχηματίζων Ἡρωδιανὸς ἔνθα λέγει περὶ τοῦ φαινόλης φαινόλου, γενειόλης γενειόλου, παραδίδωσιν ὡς ἡ γενικὴ τοῦ οἰδίποδος μεταθέσει τῆς ος εἰς ης ποιεῖ τὸ οἰδιπόδης οἰδιπόδου, ὅπερ ὅμοιον τῷ τρίποδος τριπόδης, καὶ ἑκατομπόδης παρ' Ἡσιόδῳ.

Οἱ Ῥηγῖνοι καθ' Ἡρακλείδην τὰ τρίτα τῶν μὲν ὁριστικῶν περισπωμένων τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τῶν βαρυτόνων δὲ ῥημάτων κατὰ τὸ ἑνικὸν εἰς τὴν σι συλλαβὴν περαιοῦσι τοῦ η παραλήγοντος. τὸ γὰρ φιλεῖ καὶ νοεῖ καὶ λέγει καὶ φέρει, φίλησί φησι καὶ νόησι καὶ λέγησι καὶ φέρησι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ λαμπρὸν παμφαίνησι παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ τοῦ ποιητοῦ χρησαμένου τῇ διαλέκτῳ ἐπὶ τούτου. καλεῖται δὲ καὶ σχῆμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν διὰ τὸν μελοποιὸν δηλαδὴ Ἴβυκον φιληδήσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ. εἰ δή φησι, καὶ τὸ ῶ τουτέστιν ὑπάρχω πρώτης ἐστὶ συζυγίας κατὰ τὸ φιλῶ, καὶ ἔστι τρίτον αὐτοῦ εἶ, δωριζόμενον κατὰ Ῥηγίνους, γένοιτ' ἂν ὁμοίῳ λόγῳ ἐκ τούτου ἦσιν ὁ ἐνεστώς. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ περὶ τρίτων αὐθυποτάκτων ἐστὶν ὁ λόγος, ὁποῖον τὸ λάβῃ λάχῃ, ἐξ ὧν λάβησι λάχησιν. αὐτὰ γὰρ καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ Ῥηγίνων εἰσὶν, ἀλλὰ Ἰώνων.

Ὀκλαδιὰν παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ κλῶ κλάσω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κλὰς καὶ δωρικῶς κλὰξ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, οἷον ὀκλὰξ, ὡς ὀδάξ· καὶ ὀκλάζειν καλεῖται ἐπὶ γόνυ κάμπτεται.

Ὀκνείω. οὐκ ἔστιν πλεονασμός. λέγεται γὰρ ὅτι ἔστιν ὀκνῶ καὶ κατὰ Ἴωνας ὀκνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. οὐκ ἔστιν δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν, ὡς βρώσω βρωσείω, θάλπω θαλπείω, ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω. σημαίνει τὸ ῥαθυμῶ καὶ ἀμελῶ, καὶ τὸ δειλείω, ὅθεν καὶ ὁ θεολόγος ὀκνῶ γὰρ εἰ-
109b πεῖν ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

Ὀλέκοντο. ἀπώλλοντο. παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο καὶ ἔχει πάθος καὶ διάλεκτον. γίνεται δὲ παρὰ τὸν μέλλοντα προσθέσει τοῦ κ παράγωγα ῥήματα. ἔστιν οὖν ὀλῶ ὀλέσω ὀλέσκω, ὡς ἕω ἕσω ἕσκω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ σ ὀλέκω, οὗ ὁ παρακείμενος ὤλεκα, ὁ παθητικὸς παρατατικὸς ὠλεκόμην ὠλέκοντο καὶ ἰα-

κῶς ὀλέκοντο. ἕτερα δὲ αὐτοῦ κινήματα οὐκ εἰσίν. οὐ γὰρ ποιεῖ τὰ τοιαῦτα μέλλοντα.

"Ὀληαι Τυραννίων προπερισπᾷ καὶ τὸ ι προσγράφει, οἰόμενος παρέλκον τὴν ται, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπαύρηαι. ἔστι δὲ μέσος ἀόριστος πρῶτος καὶ οὐ περισπᾶται, οὐδὲ προσγράφεται τὸ ι. τὸ μέντοι ὄρηαι, οἷον αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι, ἐκ τοῦ ὄρεαι γίνεται ἐνεστῶτος, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας κατ' ἔκτασιν, ὡς δίζεαι δίζηαι. λέγουσι γὰρ οἱ Ἴωνες ὀρέω, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας, ὤρεον ὅμιλον.

Ὀλιγοδρανέων. ὀλίγον ἰσχύων. δραίνειν γὰρ τὸ ἰσχύειν.

"Ὀλισθος παρὰ τὸ ὀλοσθένειν, ἢ παρὰ τὸ ὅλος καὶ τὸ ἵζω τὸ καθέζομαι, ὁ ὅλος καταπίπτων, καὶ ῥῆμα ὀλισθῶ ὀλισθήσω. ἐκ δὲ τοῦ ὀλισθῶ παράγωγον ὀλισθαίνω, ὡς φῶ φαίνω.

Ὀλλύω οἱ μὲν παρὰ τὸ ὀλῶ ὀλλύω, πλεονασμῷ τοῦ λ, οἱ δὲ παρὰ τὸ ὄλλω ὀλλύω. τὰ δὲ διὰ τοῦ νω ποιοῦντα εἰς μι παράγωγα, εἰ μὲν ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται· εἰ δὲ δισύλλαβα, καὶ μετὰ τὸν παρατατικόν.

Ὀλοώτερος ἐκ τοῦ ὀλοός. ἔστι δὲ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ. τὸ γὰρ δικαιότερον καὶ ὀλοώτερον συγκριτικὰ ὄντα τύπου ἀντὶ ἁπλῶν λαμβάνεται τῷ ποιητῇ.

Ὀλοφυρόμενος. κλαίων, ἀποδυρόμενος. κυρίως μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν, παρὰ τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ὀλοφώϊα. ὀλέθρια, παρὰ τοὺς φῶτας ὀλλύειν.

"Ὀλυμπος. ἔοικε μὲν ἐκ τοῦ ὀλόλαμπος συγκοπῆναι ἡ λα συλλαβὴ, τραπῆναι δὲ τὸ δεύτερον ο εἰς υ αἰολικῶς, ὡς τὸ ὄνομα ὄνυμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὀνυμαίνω καὶ τὸ νώνυμος καὶ τὰ τοιαῦτα. διὸ καὶ ψιλοῦται τὸ ὄλυμπος. ψιλωτικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. 110 a

Ὀλέεσκον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ τοῦ ἐν τῇ παραληγούσῃ.

Ὀλίγον ὀλίζον καθ᾽ Ἡρακλείδην Ἴωνές φασι οἱ νεώτεροι τὸ ξ̄ ἀντὶ τοῦ γ̄ χρώμενοι, καὶ τὸ μὲν φύγω φύζω λέγοντες, τὸ δὲ πέφυγα καὶ πεφυγὼς πέφυζα καὶ πεφυζώς. ἐρεῖ δὲ τίς φησι οὕτω καὶ ἐκ τοῦ φυγῶ φυγήσω πεφυγηκότες γενέσθαι καὶ πεφυζότες ἐξαιρεθείσης τῆς μέσης συλλαβῆς καὶ τοῦ γ̄ τραπέντος εἰς ξ̄, ὃ γίνεται καὶ ἐν τῷ φυγὴ φύζα, ὅθεν φυζινός φησι, ὁ δειλὸς, εἶτα φυζακηνὸς, ὡς λεπτὸς λεπτινὸς λεπτακινός.

Ὅμηρος παρὰ τὸ ὁρῶ καὶ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν μήορος καὶ ὑπερθέσει ὅμηρος. ἢ παρὰ τὸ πηρὸς ὁ τυφλὸς ὀπηρὸς καὶ ὅμηρος καὶ ὁμηρίδης γένος τί. Πλούταρχος δὲ ἄλλως λέγει ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ.

Ὁμήγυρις πλῆθος, ἄθροισμα. παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἄγυρις ἡ ἄθροισις ὁμοάγυρις καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ ὁμήγυρις.

Ὁμηγερέες ἐπίῤῥημα ἀθροίσεως παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀγείρω τὸ συναθροίζω ὁμοαγειρὴς ὁμοαγειρέος, τὸ πληθυντικὸν ὁμοαγειρέες συστολῇ τοῦ ῑ καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ὁμηγερέες, καὶ λαμβάνεται εἰς ἐπίῤῥημα ὥσπερ τὸ ἀολλέες.

Ὁμιλαδὸν κατὰ ἴλας καὶ συστροφὰς, ἢ ἀθροίσματα.

Ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλή. *ὁμοκλητῆρος ἀκούων.* σημαίνει δὲ τὸ ὁμοῦ ἐγκελεύσασθαι καὶ πλῆξαι, ὡς τὸ

πεπλήγοντ᾽ ἱμάσιν ὁμοκλήσαντ᾽ ἐπέεσσιν.

ὅταν δὲ λέγει, *τὰ σκῆπτρα ἔλασκεν, ὁμοκλήσασκέν τε μύθῳ,* ἀντὶ ἠπείλησε, γίνεται παρὰ τὸ κέλλω τὸ προστάσσω καὶ τὸ ὁμοῦ ὁμοκελὴ καὶ συγ-
110b κοπῇ ὁμοκλή. ἢ ἔστι ῥῆμα κλῶ τὸ φωνῶ καὶ λέγω, ἀπὸ τοῦ καλῶ συγκοπῇ γινόμενον. ἐκ γοῦν τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ κλῶ ὁμοκλῶ τὸ μεθ᾽ ὕβρεως ἀπειλῶ καὶ ὁμοκλὴ οἱονεὶ ἡ ὁμοῦ πᾶσι λεγομένη φωνὴ, οἷον μετὰ

δὲ Τρώεσσι αὐτὸς ὁμόκλα, ἀντὶ τοῦ πᾶσιν ἐπεφώνει καὶ ἔλεγεν. ὅθεν καὶ τὸ ἐγκαλᾶν. τοῦτο δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ ἀντιλέγειν. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντί, οἷον τὸν σὸν ἐνστάτην λέγεις, ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην.

Ὁμοκλήσασκεν. ἐκ τοῦ ὁμοκλὴ ῥῆμα ὁμοκλῶ, ὁ ἀόριστος ὁμόκλησα, τὸ τρίτον ὁμόκλησε καὶ ὁμοκλήσασκεν. ἔλθωμεν δὲ καὶ διαλάβωμεν περὶ τῶν τοιούτων. ἰστέον ὅτι ταῦτα ἰωνικῶς γίνεται διὰ τοῦ σκ. ἀπὸ τῶν βαρυτόνων ὄντα ἔχουσι πρὸ τοῦ σκ τὸ ε, οἷον τύπτεσκε, λάβεσκε, λέγεσκεν, ἔσκε, ὑπεσταλμένου τοῦ ἀορίστου πρώτου, περὶ οὗ μέλλομεν εἰπεῖν. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι τὸ ε ἔχουσι πρὸ τοῦ σκ, οἷον ποίεσκε, τίθεσκε. τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐν τῷ παρατατικῷ μόνῳ ἔχει τὸ α ἀπὸ τοῦ σκ, οἷον βόασκε, γέλασκεν. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ ἐὰν ὅλως γέγονε, τὸ ε ἔχει ἀπὸ τοῦ σκ, οἷον μυκῶ μυκήσω ἐμύκησα ἔμυκον μύκεσκε. τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μι καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ καὶ ἐν τῷ ἀορίστῳ πρώτῳ διὰ τοῦ α ἐκφέρονται, οἷον ἵστημι ἵστην ἔστην στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι διὰ τοῦ ο ἐκφέρονται, οἷον ἐχρύσουν ἐχρύσοσκεν, ἐδίδων ἐδίδοσκεν. τὰ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι συστέλλει τὸ δίχρονον μόνον ἀπὸ τοῦ σκ, οἷον ἐζεύγνυ ζεύγνυσκεν, ἔδυν ἔδυς ἔδυσκεν. ὁ δὲ ἀόριστος δεύτερος ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι τὸ α ἔχει ἀπὸ τοῦ σκ, οἷον τλάσκε, γράψασκε, βοήσασκε, φήσασκε, πτήσασκε. καὶ τοῦτο εἰκότως. τὸ γὰρ κεχρεωστημένον α τῷ τρίτῳ προσώπῳ ἀνέσθη ἐνταῦθα. προερχομένου γὰρ τὸ σκ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ 111 a τοῦ ἀορίστου οὐ ἔστιν ὁμόφωνον μετὰ α. ταῦτα δὲ οἱ Ἴωνες. οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων πολλάκις τῷ πρώτῳ προσώπῳ καὶ τῷ δευτέρῳ ποιοῦσιν, οἷον τύπτεσκον, χήρεσκον, τύπτεσκε, χήρεσκε. λέγει

δὲ Ἄμβρων ὅτι εἴ τι προσλάβωσι ταῦτα κατὰ τὸ τέλος, ἀποβάλλουσι κατὰ τὴν ἀρχήν. καὶ γὰρ τὸ ἔτυπτε ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τύπτεσκε, ἀποβάλλοντες καὶ τῆς ἀρχῆς καὶ προστιθέντων κατὰ τὸ τέλος. διὰ τοῦτο τὸ ἔτυπτεν ἐν τῷ τύπτεσκεν ἀποβάλλει τὸ ε τῆς ἀρχῆς, ἐπειδὴ τὰ ποιητικὰ ἰωνικῶς ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς θέλουσι συνάρχεσθαι, οἷον ἔτυπτε, τύπτε δ' ἐπιστροφάδην, πρὸς τύπτων μετοχήν, ἥψατο, ἅψατο δήμου, πρὸς τὴν ἅψας μετοχήν, καὶ ἄκουσα πρὸς τὴν ἀκούσασα μετοχήν. διὰ τοῦτο δὲ εἶπον ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς καὶ οὐ τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι, διὰ τὸ εἴπεσκεν. τοῦτο γὰρ τῇ εἰπὼν μετοχῇ συνέρχεται, οὐ μὴν τῷ ἐνεστῶτι. ἔπω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς.

Ὄμοσσον. ὀμνύω ἐνεστώς, καὶ ὄμνυμι ὤμνυον παρατατικόν, ὀμοῦμαι μέλλων, ὀμώμοκα παρακείμενος, ὤμοσα ἀόριστος, ἀφ' οὗ προστακτικὸν ὄμοσον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ αἰολικῶς ὄμοσσον.

Ὀμόργνυ. ἀπεπίαζεν, ἀπέμασσεν, ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω, τροπῇ τοῦ α καὶ ε εἰς ο, καὶ τοῦ λ εἰς ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ὀμόργνω καὶ ὀμοργνύω καὶ ὀμόργνυν ἀναυξήτως ἰωνικῶς ὀμόργνυ καὶ ὀμοργνὺς μετοχή, ἢ αὕτως ἀμέλγω, τροπῇ τοῦ α καὶ ε εἰς ο καὶ τοῦ λ εἰς ρ ὀμόργω, παραγώγως ὀμοργύω, ὡς ὄρω ὀρύω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ὀμοργύνω, ὡς ὀρύνω, καὶ δύω δύνω, καὶ ὑπερθέσει ὀμοργνύω, ὡς ὀρνύω καὶ ἀχνύω, καὶ ὄρνυμι καὶ ἄχνυμι.

Ὁμώλακες. ὅμοροι, γειτνιάζοντες, οἱονεὶ ὁμοαύλακες. ὦλαξ γὰρ κατὰ Δωριεῖς ἡ αὖλαξ καὶ ὅμοροι οἱ αὐτοί, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ὅρος ὁ ὁρισμός.

111b Ὁμωθῆναι, ὁμοιωθῆναι, οἰκειωθῆναι, εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν.

Ὀνείατα. ἐκ τοῦ ὀνέω τὸ ὠφελῶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς ἔδω ἔδαρ εἶδαρ καὶ ἔαρ εἶαρ.

Ὀνήμενος κοινότερον μὲν ἐκ τοῦ ὀνῶ ὄνημι παρῆκται, ὁμοίως τῷ διζῶ δίζημι, ὅθεν τὸ ἵππους

δεξήμενος, καὶ τὸ φιλῶ φίλημι, ὅθεν τὸ φίλατο παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ αἰνῶ αἴνημι, ὡς τὸ **οὐ μὲν ἔγωγε αἴνημι**, καὶ ἄλλοις μυρίοις. ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς Ἡρακλείδης καινήν τινα περιεργίαν ἑτεροίαν ὑποβάλλει, ἐν οἷς γράφει οὕτω· ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς ὅτε τὸ θεματικὸν ω̄ εἰς τὴν ου δίφθογγον μετατεθῇ, πλεονάζει τὸ ν̄ ἐπὶ τέλους, οἷον ἤχω ἤχουν, οἰκῶ ᾤκουν, ὀκνῶ ὤκνουν. οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ω̄ ἐνεργητικοῦ ὑπαρκτικοῦ θέματος εἴη ἂν ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς οὖν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, καὶ παθητικῶς οὔμην, ἐξ ὧν αἰολικῶς ὁ οὖν γέγονεν ἦν, καὶ ὁ οὔμην ἤμην. Αἰολεῖς γάρ φησι τὴν ου δίφθογγον παρατέλευτον οὖσαν ἐν τοῖς τοιούτοις εἰς η̄ μετατιθέασι, οἳ καὶ τὸ ἐκαλούμην καὶ τὸ ἐνοούμην καὶ ὅσα ὅμοια τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐκαλήμην καὶ ἐνοήμην λέγουσι, καὶ ἐπὶ μετοχῶν καλήμενος καὶ νοήμενος μεταπιπτούσης τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ η̄. δίδωσι οὖν ὁ εἰρημένος Ἡρακλείδης καὶ ὀνήμενος Αἰολέων διαλέκτῳ ἀρχὴν εἶναι τὸ ὀναύμενος. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐρρέθη ὤνημι καὶ τὸ ὤνητο διὰ τοῦ η̄ παρῆκται, καὶ τὸ ὤνατο καὶ τὸ ὤνασθαι καὶ ὠνάμην καὶ ὠνάμενος, καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτον.

Ὄνονται φανερῶς βαρύτονον ὄν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ὄνω, ὄνομαι, ὅθεν καὶ τὸ ὀνῶ ὀνόσω παράγωγον ῥῆμα καινότροπον, καὶ οὐ φύσει ὂν τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Ὀξυλαβῆσαι. ὀξέως λαβέσθαι πράγματος.

Ὄου ἄρθρον ὑποτακτικόν. τὸ δὲ ο̄ οὐκ ἔστι πλεονασμὸς, ἀλλὰ διαίρεσις. τὰ γὰρ ἄρθρα εἰώθασι διαιρεῖσθαι, οὐ πλεονάζειν, οἷον ἧς ἔης, οὗ ὅου. διαίρεσις οὖν καὶ οὐ πλεονασμός. διδάσκει γὰρ καὶ ὁ τόνος αὐτός. ὁ γὰρ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον 112 a
φυλάσσει, ἥνδανεν ἑήνδανεν, ὥρακα ἑώρακα. εἰ ἄρα οὖν τὸ ο̄ κατὰ πλεονασμὸν ἐγένετο, ὤφειλεν εἶναι ὁοῦ περισπώμενον. οὐκ ἔστι τοίνυν πλεονασμὸς, ἀλλὰ

διαίρεσις. διαφέρει δὲ πλεονασμὸς διαιρέσεως, καθότι ὁ μὲν τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, οἷον εἴκοσιν ἐείκοσιν, ἡ δὲ διαίρεσις ἐναλλάσσει τὸν τόνον, ἧς ἕης, οὗ ὅου. δασύνεται δέ. τὰ γὰρ πλεονάζοντα φωνήεντα ἐν λέξεσι ταῖς ἀπὸ δασυνομένου φωνήεντος ἀρχομέναις μεταληπτικὰ γίνεται τοῦ δασέος πνεύματος, οἷον ὥρα ἑώρα, ἥνδανεν ἑήνδανεν, εἷς ἕεις, ὅς ἑός, ᾗ ἑῇ, ἧκεν ἕηκεν, καὶ ἀφέηκε καὶ ἀφῆκε. τὰ δὲ πλεονάζοντα ἐν λέξεσι ψιλουμέναις συμψιλοῦνται καὶ αὐτά, οἷον εἴκοσι ἐείκοσιν, οἶκα ἔοικα, ἔρσαι ἕερσαι, ἐλποίμην ἐελποίμην, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως.

Ὅου ἀντὶ τοῦ οὗτινος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο, ἵνα ᾖ ὥσπερ τοῦ ὅτου, καὶ τῷ ὅτῳ, οὕτω καὶ οὗ ὅου, ἀναδραμούσης τῆς δασείας εἰς τὴν παραλήγουσαν. τόπου δὲ τοιούτου καὶ τὸ ὀτέοισι καὶ τὸ ὅτεω ἀντὶ τοῦ ᾧτινι.

Ὄπα τὴν φωνὴν παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ὁ μέλλων ἕψω, ἀποβολῇ τοῦ ω μεγάλου καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο ὄψ ὀπὸς ὄπα, οἷον θέσπιν κατεβρόντισεν ὁ βλέπων ὄπα.

Ὀπιπεύω παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, παράγωγον ὀπτεύω, καὶ διπλασιασμῷ ὀπιπτεύω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ ὀπιπεύω. οὐδέποτε γὰρ ἀναδιπλασιασμὸς διὰ μακροῦ.

Ὀπίζεσθαι τὸ ἐντρέπεσθαι ἀπὸ ὀπῶν εἴρηται τῶν ὀφθαλμῶν, οἷον θεῶν δ' ὀποπίζεο μῆνιν, ἀντὶ τοῦ πρόδρα, καὶ ἐπιστροφὴν ποιεῖν, καὶ ὀπίζετο ἀντὶ ἐπιστρέφετο.

Ὀπυιομένη. μεμνηστευμένη, γεγαμημένη. τὸ ὀπυίω καὶ ἀλλυίω καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια τῇ υι διφθόγγῳ παραλήγονται. ἐκλελοίπασιν οἱ χρόνοι.

112b Ὀπτανεῖον τὸ μαγειρεῖον. γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου. ἅμα μὲν οἱ λέγουσιν ὀπτανήϊον. δεύτερον δὲ τῷ λόγῳ τοῦ βαλανεῖον. ὁ δὲ Ἡρόδοτος λέγει καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ καθόλου ὅτι παρὰ τοῖς αὐτοῖς

διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ προπαροξυνόμενα οἷον ὀπτάνιον.

Ὄπωπα. ὄπτω ὄψω, ὁ παρακείμενος ὦφα, ὁ μέσος παρακείμενος ὦπα καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. τούτων δὲ οἱ κοινοὶ μέσοι παρακείμενοι, ἤγουν ὁ ὦπα ὁ ὦδα καὶ οἱ λοιποὶ οὐχ εὑρίσκονται ἐν χρήσει, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός.

Ὄπισθεν μετὰ τοῦ σ̄ γραπτέον. συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ὀπίσωθεν· τὸ δὲ στῇ δ' ὄπιθεν ἀποβολὴν τοῦ σ̄ πέπονθεν.

Ὀπτὸν πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὀπτοῦ. ἀπὸ τοῦ ὀπτητοῦ συγκέκοπται, ὡς καὶ τὸ ἑφθὸν ἀπὸ τοῦ ἑψητοῦ. ἄλλως γὰρ τὸ ἀπαθὲς ὀπτὸν τὸ θεατὸν δηλοῖ, ὡς καὶ Ἀθηναῖος ἀστεΐζεται ὅπου λέγει ὀπτὸν ὠμὸν ἰχθῦν.

Ὄρνυμεν. ὄρνυμι ἤρνυν ὀρνὺς ὀρνύντος, ὀρνύναι ὀρνύμεν.

Ὀρεῖται. κινηθήσεται. ὄρω ὀρῶ, ὁ μέσος μέλλων ὀροῦμαι ὀρῇ ὀρῆται.

Ὀργῶντας ἐπιτεταμένως ἐπιθυμοῦντας, ἀπὸ τοῦ ὀργῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἀκμάζω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὀρέγω γίνεται κατὰ συγκοπήν.

Ὀρεὺς ὁ ἡμίονος παρὰ τὸ ἐν ὄρεσιν μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι. ὄρος ὀρεὺς, ὡς ἡνίοχος ἡνιοχεὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ οὐρεὺς κατὰ Ἴωνας καὶ οὐρῆας. ἢ παρὰ τὸ οὐρώδη γονὴν ἔχειν, ὅθεν ἐν ταῖς συνουσίαις δὲ οὐ συλλαμβάνουσιν οὐδὲ τεκνογονοῦσιν.

Ὀρεσκῷος. ὁ ἐν ὄρεσι διατρίβων καὶ διαιτώμενος ἀπὸ τοῦ κῶ κείω κοιμῶμαι, ὀρεσίκοιος καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ω̄ ὀρεσκῷος, προσγραφομένου τοῦ ῑ, καὶ ὀρεσκεύειν τὸ ἐν ὄρεσι διατρίβειν καὶ διαιτᾶσθαι.

Ὀρθοῖτο. κανόνισον· ὀρθόω ὀρθῶ καὶ τὸ παθητικὸν ὀρθόομαι ὀρθοῦμαι, ὀρθόοιτο ὀρθοῖτο.

Ὄρηαι. ὡς ἴκηαι καὶ ὄληαι. τὸ θέμα ὄρω τὸ διεγείρω.

113 a Ὄρθαι. ὄρω τὸ διεγείρω. ὀρῶ ὄρσω αἰολικῶς, ὦρκα ὦρμαι ὦρσαι ὦρται ὦρσθαι τὸ ἀπαρέμφατον καὶ συστολῇ Ἰωνικῇ ὄρθαι.

Ὀρθοκραιράων: τῶν τὰς κεφαλὰς ὀρθὰς ἐχουσῶν. κραῖρα γὰρ ἡ κεφαλή. λέγεται δὲ διὰ τὸ τὰς πρύμνας καὶ πρώρας ἀνατετάσθαι ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. σημαίνει δὲ καὶ τῶν ἐχόντων ὀρθὰ κέρατα. ἀπὸ δὲ τοῦ κραῖρα καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ ἡμίκρανον λέγεται.

Ὀρίνω. τὸ διεγείρω καὶ ταράσσω. ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρύω καὶ ὀρύνω, ὡς πλήθω πληθύω πληθύνω, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ ὀρίνω. τὰ δὲ διὰ τοῦ ινω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ κρίνω, τὰ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

Ὁρώη. κανόνισον· ὁράω ὁρῶ καὶ ἡ μετοχὴ ὁράων τοῦ ὁράοντος, τὸ εὐκτικὸν ὁραίοιμι ὁρῷμι καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην ὁρώην ὁρώης ὁρώη. ὁμοίως καὶ τὸ ἀγαπώη, βοώη.

Ὄρμενα. παρὰ τὸ ὄρω ἐστὶ τὸ ψιλούμενον ὄρω ὄρσω αἰολικῶς, ὦρκα ὦρμαι ὤρμενος, καὶ συστολῇ καὶ ἀναδρομῇ τοῦ τόνου ὄρμενος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀρώμενος κατὰ συγκοπήν.

Ὅρμασται. ἁρμόζω, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου ἥρμοσται, ὑπερθέσει ὅρμησται καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς α ὅρμασται.

Ὄρνις παρὰ τὸ ὄρω ὄρις. τί γὰρ ὁρμητικώτερον ἐν ζώοις πτῆμα ὄρνιθος; ὁ κανών· τὰ εἰς ις λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ῑ δύο ἀμετάβολα διὰ τοῦ θος κλίνεται, βέλλις βέλλιθος ζῶον ὅμοιον μελίσσῃ, μέρμις μέρμιθος τὸ σχοινίον, ἕλμινς ἕλμινθος, πλὴν τοῦ τράλις τράλεως. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως. τοῦτο γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ ως κλίνεται. τὸ ὄρνις Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν ὥστε βραχύ ἐστι. τὰ γὰρ εἰς ῑ βαρύτονα εἴτε ἀρ-

σενικὰ εἴτε θηλυκὰ συστέλλει τὸ ι. ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς ἐστὶ μακρόν. ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων ὅτι οὐδέποτε παραλήγουσα περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας εὑρίσκεται, πλὴν τοῦ ὄρνις ὄρνιθος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὄρνις καὶ τὸ πετεινὸν γενικά εἰσιν. τὸ δὲ χὴν, γέρανος, κύκνος εἰδικά.

Ὀρυύω. ὄρω τὸ διεγείρω καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀρύω, 113b ὡς πλήθω πληθύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν δωρικῶς ὀρύνω, καὶ ὑπερβιβασμῷ ὀρνύω, ἐξ οὗ ὄρνυμι καὶ ὀρνύμενος καὶ ὄρνυθι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν.

Ὀρόγυια. ὀρέγω τὸ ἐκτείνω ὤρεγα ὠρεγὼς ὠρεγυῖα, συστολῇ καὶ τροπῇ ὀρόγυια.

Ὀροθύνω τὸ διεγείρω καὶ παρορμῶ καὶ ἐρεθίζω, παρὰ τὸ ὀροθῶ ὀροθύνω, ἢ παρὰ τὸ ὄρω ὀρῶ καὶ τὸ θύνω γίνεται ὀροθύνω.

Ὄρουσεν. ἐκ τοῦ ὀρούω τὸ ὁρμῶ. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρύω, ὡς πλήθω πληθύω, πήδω πηδύω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἰωνικῶς καὶ βοιωτικῶς ὀρούω. τότε δὲ πλεονάζει τὸ υ στοιχεῖον τὸ ο, ὅταν τὸ υ οὐχ ὑποτάσσεται φωνήεντι, οἷον κύνες κοῦνες, κῦμα κοῦμα, νόσος νοῦσος. οὐ πλεονάζει δὲ τὸ ο ὅτε ὑποτάσσεται, οἷον εὐνὴ αὐλὴ αὐδή.

Ὀρόωτε. ὁράω ὁρῶ ὁράοιμι ὁρῷμι ὁράοιτε ὁρῷτε καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὀρόωτε.

Ὀῤῥωδῶ τὸ φοβοῦμαι, παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν. ὄῤῥος δέ ἐστιν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. συμβαίνει δὲ πως τοῖς φοβουμένοις ἱδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἢ παρὰ τὸ ῥῶ τὸ ὑγιαίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐῤῥῶσθαι παράγωγον, ῥώζω καὶ μεταθέσει τοῦ ζ εἰς δ ῥωδῶ, ὡς μύζω μυδῶ, καὶ ἕζω ἑδῶ. ὅθεν τὸ καθέδοῦμαι, καὶ ἐρίζω ἐριδῶ, ἔνθεν τὸ ἐριδήσασθαι Ἀχαιούς. ῥωδῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀῤῥωδέων, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ὀῤῥωδῶ, τὸ μὴ ἐρῶσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ φόβου.

Ὄρσεο ῥῆμα προστακτικὸν, οἷον ὄρσεο Ἀσκληπιάδη. ὄρω τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ καὶ αἰολικῶς ὄρσω, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ. τὸ παθητικὸν ὄρσομαι, ὠρσόμην ὤρσου, τὸ προστακτικὸν ὄρσου καὶ ὄρσεο ἰωνικῶς συστολῇ τοῦ ω καὶ διαλύσει τῆς ου εἰς ε καὶ ο, ὡς ἐμοῦ ἐμέο, τύπτου τύπτεο.

Ὀρφνὴ ἡ σκοτία, καὶ νύκτα δι' ὀρφναίην, τὴν σκοτεινὴν, ἀπὸ τοῦ ἐρέφω τὸ σκέπω γίνεται ὀροφὴ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ὀροφνὴ καὶ συγκοπῇ ὀρφνή.

114 a Ὀρωρέχατο. ἐκρέμαντο. παρὰ τὸ ὀρέγω ὀρέξω ὤρεχα ὤρεγμαι ὠρέγμην ὤρεκτο ὠρέχατο καὶ ἀττικῶς ὀρωρέχατο καὶ συστολῇ ὀρωρέχατο.

Ὀρεῖται. κινηθήσεται. ὄρω ὀρῶ, ὁ μέσος μέλλων ὀροῦμαι ὀρῇ ὀρεῖται.

Ὄρωρε γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ὦρα παρακειμένου ἀττικῶς ὄρωρε, καὶ δηλοῖ τὸ διήγειρεν. ἔπαθε δὲ ὑπέρθεσιν χρόνου μεταθέντος τοῦ ω μεγάλου εἰς τὴν ἄρχουσαν. καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀλλαχοῦ εὑρεθήσεται. οὕτω ποτὲ καὶ ἡ τοῦ κρονίωνος συστέλλεται παραλήγουσα χρόνου μεταθέσει. ὁ γὰρ κρονίων εἰ μὲν βραχύνει τὸ παραλῆγον δίχρονον, φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· εἰ δὲ ἐκτείνει αὐτὸ, ἀλλάσσει τὸ μακρὸν ω ἐν τῇ γενικῇ. οὕτω καὶ τὸ ἠνάλωτο ἐκ τοῦ ἀνήλωτο μετηλλάγη τῷ χρόνῳ καὶ τὸ ἠναντιοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐνηντιοῦτο.

Ὀρυγμαδῷ. τὸ δὲ ὀρυγμαδὸς δηλοῖ κυρίως μὲν τὸν ἐν ὄρει κτύπον, καταχρηστικῶς δὲ τὸν ὅπου δήποτε.

Ὄρνις κοινόν ἐστιν ὄνομα. Δωριεὺς δὲ ἀνὴρ ὄρνιξ ὄρνιχος κλίνει, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ, τροπῇ δωρικῇ τοῦ σ εἰς ξ, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Ὁρμαίνειν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαλογίζεσθαι καὶ μήπω καταστῆναι ἢ στῆσαι τὸ βούλευμα, ἀλλ' ἐν κινήσει ἔτι καὶ ὁρμῇ εἶναι.

Ὀρῶ κανονικῶς περισπᾶται. Ἡρακλείδης δηλοῖ γράφας οὕτω· τὰ θέματα ἔχοντα μετὰ τὸ προηγούμενον ō ἓν σύμφωνον ἁπλοῦν ἑπόμενον περισπῶνται, νομῶ, σοφῶ, φορῶ. τὸ κόπτω βαρύνεται, ἐπεὶ δύο σύμφωνα ἔπεται αὐτῷ. τὸ δὲ ὄζω καὶ δεσπόζω, ἐπειδὴ διπλοῦν. ὅθεν τὸ ὁρῶ εὐλόγως περισπᾶται συμφώνου ἑνὸς ἐπαγομένου ἁπλοῦ.

Ὅς ἄρθρον ὑποτακτικὸν, σημαίνει δὲ ἀντωνυμίαν κτητικὴν τρίτου προσώπου ἐμὸς σὸς ὅς. σημαίνει δὲ ἀντωνυμίαν ἰσοδύναμον τῇ οὗτος, οἷον ὃς γὰρ δεύτατος Ἀχαιῶν. δύναται σημαίνειν καὶ τὴν αὐτός. ἀλλὰ καὶ ὃς δέδοικε Διὸς μεγάλου κεραυνόν. παρὰ δὲ ποιητῇ καὶ ἀντὶ προτακτικοῦ 114b ἐλείφθη, οἷον ἔνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅστ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. ὥσπερ καὶ τὸ ō προτακτικὸν ὂν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τῷ αὐτῷ ποιητῇ παραλαμβάνεται, οἷον ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ ἕζετο, ἀντὶ τοῦ ὅς. ἤτοι οὗτος τοιουτοτρόπως εἰπών. ἔστι δὲ καὶ ἀμόριον ἰσοδυναμοῦν τὸ ὅστις ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ ὁμόφωνον, οἷον ὃς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με ἄνθρωπος ὃς ἦλθεν. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ τί οὐκ εἰσὶν εἰς ος ὀνόματα μονοσύλλαβα. τὸ γὰρ ὃς ἄρθρον ἐστὶν ὡς εἰπεῖν καὶ τὸ πος, οἷον ὡς πὸς χειμαινομένοιο ἀπὸ ποῦς γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκατάληκτον θέλει φύσει ἢ θέσει, πλὴν τοῦ τίς, ἄλλως τε δύο κανόνες εἶχον μαχόμενοι. καθὸ μὲν γάρ εἰσιν εἰς ος εἰς ου ὤφειλεν ἔχειν τὴν γενικήν, καθὸ δὲ πάλιν ὅτι πᾶσα εὐθεῖα μονοσύλλαβος ἰσοσυλλάβως κλινομένη ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὴν γενικὴν, καθὸ ὁ χνᾶς τοῦ χνᾶ καὶ ὁ δρῆς τοῦ δρῆ, ὤφειλον ἀποβολῇ τοῦ σ κλίνεσθαι. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων ἐπέλιπον τὰ εἰς ος μονοσύλλαβα ὀνόματα. περὶ δὲ τοῦ ὀρφῶς ἐστιν εἰπεῖν, ὡς λέγει ὁ Χοῖος, ὅτι τὰ εἰς ως ἀττικὰ τῆς κοινῆς εὐθείας ἔχει τὸν τόνον, κἂν φθάσῃ προπαροξυνθῆναι ἡ εὐθεῖα. πᾶσα

πτῶσις προπαροξύνεται. σεσημείωται τὸ ὀρφῶς καὶ λαγῶς. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐφύλαξαν τὸν τόνον τῶν κοινῶν. τοῦ μὲν γὰρ ὀρφῶς ὁ τόνος ὀρφὸς ἐστὶ βαρύτονος, τοῦ δὲ λαγὼς λαγὸς ὀξύτονος. καὶ Ἡρωδιανὸς φησὶ ὡς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν οὐδὲν περισπᾶται πλὴν τοῦ ὀρφῶς καὶ λαγῶς.

Ὀσμὴ παρὰ τὸ ὄδω ὄσω διαλυομένου γὰρ ξ εἰς σ καὶ δ. οἱ μὲν κοινοὶ χρῶνται, οἱ δὲ Αἰολεῖς τῷ δ δ παρακείμενος ὤδα ὤδμαι ὀδμή.

Ὄσσα θεία φήμη καὶ κληδὼν, ὄσσαν ὃ δ᾽ ἄμβροτον ὀίεται. οἶμαι παρὰ τὸ ὄπτω. σημαίνει καὶ τὸ ὄρος τὸ θεσσαλικόν. σημείωσαι δὲ τὴν πᾶσαν φωνὴν ὄσσαν λέγεσθαι.

Ὄσσε οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω αἰο-
115a λικῶς ὄσσω, ὡς κόπτω κόσσω καὶ πέπτω πέσσω. τὸ ὄσσος ὄσσεος καὶ ὄσσους, ὡς τὸ βέλος τοῦ βέλεος καὶ βέλους, τῷ ὄσσει, ὃ καὶ εὕρηται ἐν χρήσει. τὸ ὄσσεε καὶ κατὰ συγκοπὴν ἢ ἀποκοπὴν ὄσσε. ἔστι δὲ καὶ ὁ ὄσσος ἀρσενικοῦ τοῦ ὄσσου. ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὼ ὄσσω καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ὄσσε. γίνεται δὲ τὸ πάθος τοῦτο οὐκ ἐν ὀνόμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ῥήμασιν, οἷον περιπατοῖμι περιπατοίην, δοῖμι δοίην, ζῷμι ζῴην, κλῦε κλῦθι, ἄνωγε ἄνωχθι, ἴε ἴθι, πίε πῖθι. εὕρηται δὲ καὶ ἐν ἐπιῤῥήμασι τὸ πάθος τοῦτο, οἷον διχῆ διχὰ, τριχῆ τρίχα, σαφῆ σάφα. πάντων δὲ τῶν ἐν ὀνόμασι μεταπλασμῶν καινότερον παρ᾽ Αἰλιανῷ τὸ τῷ κλείδης ἀντὶ τοῦ κλειδός.

Ὀσσόμενος αἰολικῶς τροπῇ τοῦ πτ εἰς δύο σσ, οἷον ὄπτομαι ὄσσομαι, καὶ μετοχὴ ὀσσόμενος ἀντὶ τοῦ περιβλεψάμενος καὶ ὄσσετο θυμὸς προεώρα, τουτέστι κατὰ τὴν ψυχὴν προσεδέχετο, οἷον κατ᾽ ἐπίνοιαν ἔγνω, ἀπὸ τῶν ὄσσων τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὀσσεύεσθαι διακληδονίζεσθαι, παρὰ τὴν ὄσσαν, ἥ ἐστι θεία κληδών. ἔστι καὶ ὄρος Θεσσαλίας.

Ὄστλιγγες. αἱ λαμπηδόνες τοῦ πυρός, οἷον ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρός, παρὰ τὸ ὄσσε καὶ τὸν ἴλιγγα, ὀσσίλιγγές τινες οὖσαι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὄστλιγγες. σημαίνει δὲ τρίχας, ὡς Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ αἰτιῶν, ἀπ' ὀστλίγγων αἱ ἐν ἄλειφα ῥέει, παρὰ τὸ περὶ τὸ ὀστέον εἰλεῖσθαι ὀστοίλιγγες τινὲς οὖσαι αἱ παρὰ τὸ ὀστέον εἰλούμεναι, ἢ παρὰ τὸ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς εἰλεῖσθαι καὶ συνηθροῖσθαι.

Ὄσσε δυϊκόν. δηλοῖ δὲ τοὺς ὀφθαλμούς. γίνεται δὲ ἀπὸ ὄσσω τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κακ' ὀσσόμενος ἀντὶ τοῦ κακῶς περιβλεπόμενος. κλίνεται δὲ κατὰ μέν τινας ἀπὸ τοῦ ὄσσος οὐδετέρου ὀνόματος, ὡς βέλος. οὗ δοτικὴ ἑνικὴ εὕρηται ἐν χρήσει τῷ ὄσσει, ὡς τῷ βέλει. καὶ ἀκολούθως εὐθεῖα δυϊκῶν ὄσσεε καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἢ συγκοπὴν ὄσσε. ἕτεροι δέ φασιν οὕτως· ἀπὸ τοῦ ὄσσος ἀρσενικοῦ, ὡς ὁ πλόος, εὐθεῖα δυϊκῶν ὄσσω, ὡς πλόω, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν 115b ὄσσε, ἤγουν κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς τὸ ε, ὅπερ καὶ αὐτὸ τελικόν ἐστι τῆς τῶν δυϊκῶν εὐθείας. ἔστι γὰρ μεταπλασμὸς μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν. καὶ εὐθὺς δειχθήσεται. γίνεται δὲ ὁ τοιοῦτος μεταπλασμὸς καὶ ἐν ὀνόμασιν, οἷον τῇ ὑσμήνῃ καὶ τῇ δωδώνῃ, κοινῶς μὲν διὰ τοῦ η τὸ τελικόν, ποιητικῶς δὲ διὰ τοῦ ι κατὰ μετάπλασιν. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλκῇ. τὸ δὲ λέων ἀλκὶ πεποιθὼς διὰ τοῦ ι γραφὲν μεταπέπλασται. καινότερον δὲ τούτων τὸ τῇ κλαδὶ παρ' Αἰλιανῷ ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον πάθος καὶ ἐν ῥήμασιν, οἷον τὸ περιπατοίην ἐκ τοῦ περιπατοῖμι μετεπλάσθη ἀπὸ τελικοῦ δηλαδὴ εἰς τελικόν, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ γνοῖμι τὸ γνοίην καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδοιμι τὸ εἰδείην, καὶ τὸ καινότερον ἐκ τοῦ ἐκπεφεύγοιμι τὸ ἐκπεφευγοίην παρὰ Σοφοκλεῖ. τελικὸν ἐν εὐκτικοῖς γὰρ καὶ τὸ μι, οἷον τύπτοιμι καὶ τὸ ην, οἷον τυφθείην. ὅμοιον δέ τι ἔπαθε καὶ τὸ κλύε τουτέστιν ἄκουε. καὶ αὐτὸ γὰρ μετα-

πλασθὲν εἰς ἕτερον προστακτικὸν τελικὸν κλῦθι γέγονεν, ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ὁμοίῳ δέ τινι τρόπῳ καὶ τὸ ἄνωγε ἀντὶ τοῦ κέλευε ἄνωχθι γέγονεν, καὶ ζῶμι ζώην, καὶ δοῖμι δοίην, ἴε ἴθι, πίε πίθι. εὕρηται δὲ πάθος ὅμοιον καὶ ἐν ἐπιῤῥήμασι, ὡς ὅτε τὸ διχῇ δίχα φαμὲν καὶ τριχῇ τρίχα καὶ τὰ ἑξῆς καὶ τὸ σαφῆ σάφα. καὶ ἐν τούτοις γὰρ τελικῶς γέγονεν ἐναλλαγή. τελικὸν γὰρ ἐπιῤῥημάτων, ὥσπερ καὶ τὸ η, οὕτω καὶ τὸ α, οἷον ἅμα, κάρτα ἀντὶ λίαν, μάλα, εἶτα σφόδρα, ὑπόδρα ἀντὶ τοῦ ὑποβλεπτικῶς, ἄντα ἀντὶ τοῦ ἐναντίας.

Ὄσσεσθαι. τὰ εἰς πτω, φησὶν Ἡρακλείδης, βαρύτονα Αἰολεῖς εἰς δύο σσ μετατιθέασιν, οἷον πέπτω πέσσω, ὄπτω ὄσσω. ἐκ τοῦ ὄπτω γίνεται τὸ ὄψω, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τοῦ κατ' ὀπτεύω κατ' ὀσσεύω φασὶ οἱ Αἰολεῖς. ὅμοιον δὲ καὶ τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἐνίπτω ἐνίσσω, καὶ τὸ βλέπω, ἐξ οὗ φησι βλέπτω βλέσσω. ὅθεν
116a λεύσσω. ἴσως δὲ καὶ τὸ λίσσω ἐκ τοῦ λίπτω ἤγουν ἐπιθυμῶ γέγονεν. ἐπιθυμεῖ γάρ πως καὶ ὁ λισσόμενος περί τινος.

Ὀτέοισιν. Ὅμηρος,

εἰ μὲν ὅτοισι κῦδος ὑπέρτατον ἐγγυαλίξει,
ἠδ' ὅτινας μινύθει.

ἀντὶ τοῦ οἵστισι τρισύλλαβον ἐπὶ τοῦ ο ἔχει τὸν τόνον. τὸ δὲ ὀτέοισιν οὐκ ἔτι.

Ὀτρύνω. ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὀρύω ὀρύνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ ὀτρύνω τὸ ἐπισπεύδω καὶ παρορμῶ καὶ διεγείρω, ὡς τὸ

ὤτρυνε δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσι.

σημαίνει καὶ τὸ κατασκευάζω, ὡς τὸ αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνητε.

Ὅτι πολλάκις ἄλλα μέρη λόγων ἀντὶ ἄλλων λαμβάνονταί φησι Ἡρακλείδης διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα συγ-

γένειαν, οἷον ἀπαρέμφατα ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν τῷ περίεστε μὲν τῇ βουλῇ, περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι, ἤγουν περίεστε δὲ καὶ ὑπερέχετε καὶ ἐν τῇ μάχῃ. λαμβάνονται δὲ καὶ μετοχαὶ ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ὅτε τὴν τοῦ δεῖνος φαμὲν ἐρωμένην ἀντὶ τοῦ γυναῖκα, καὶ νόσον ὀλομένην τὴν ὀλεθρίαν. καὶ ὀνόματα ἀντὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ πλατὺ χαίνειν ἀντὶ τοῦ πλατέως, καὶ ὠκὺ βαδίζειν ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ ἀντωνυμίαι δὲ ἀντὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ἄλλῃ ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ, καὶ ταύτῃ ἀντὶ τοῦ οὕτως. καὶ σύνδεσμος δὲ ἀντὶ προθέσεως λαμβάνεται, οἷον ὁ δε ἀντὶ τῆς εἰς ἐν τῷ πυθῶδε ἤγουν εἰς πυθώ, καὶ ἀγορήνδε καὶ φύγαδε καὶ οἴκαδε ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγορὰν καὶ εἰς φυγὴν καὶ εἰς οἶκον. ἔστι δὲ ἐξ ἀντιστρόφου καὶ πρόθεσιν εὑρεῖν ποτὲ λαμβανομένην ἀντὶ συνδέσμου, ὡς ὅτε τις εἴπῃ ὅτι ἐκ τῶνδε κάδε γενήσεται, τουτέστιν ἕνεκα τούτων. καὶ εἰπὼν δὲ ὅτι ὁ μῦθος κοινός ἐστι τῶν ῥητόρων ἐκ παραινέσεως ἀντὶ συνδέσμου τοῦ ἕνεκεν τὴν ἐκ πρόθεσιν ἔλαβεν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἐν τῷ τοιόσδε τοσόσδε τηλικόσδε ὅδε ἥδε καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὕτω καὶ ἐν τῷ πόλεμόνδε πυθῶδε φυγάδε οἴκαδε ἀϊδόσδε καὶ τοῖς τοιούτοις δυνατὸν ἐπέκτασιν μὲν εἶναι τὴν δε συλλαβήν, λαμβάνεσθαι δ᾽ ἔξωθεν πρόθεσιν χάριν συντάξεως ἐντελοῦς, ὁποῖόν τι γίνεται καὶ ἐν τῷ τόδ᾽ ἱκάνεις, ἤγουν εἰς τόδε τὸ χω- 116b ρίον καὶ ἐν τῷ τῇδε, ὅ ἐστιν ἐν ταύτῃ τῇ ὁδῷ τυχὸν ἢ τῇ κώμῃ. ὅτι δὲ ἐπέκτασιν ποιεῖ οὐ μόνον τὸ ι ἐν τῷ οὑτοσὶ καὶ νυνὶ καὶ ἐνταυθὶ κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον, καὶ ὄψι, ὅθεν καὶ ὀψιμαθής, καὶ νυνμενί φησι καὶ νυνγαρὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ η ἐν τῷ ὁτιὴ καὶ τίη ἀντὶ τοῦ τὶ βαρυτόνως, ἢ κατά τινας τιὴ ὀξυτόνως, καὶ ἐπειὴ ἀντὶ τοῦ ἐπειδή. ἔτι δὲ καὶ ἡ θα συλλαβὴ ἐν τῷ οἶσθα καὶ ἔφησθα καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δ μετὰ τοῦ ι, οἷον ὁδὶ καὶ νυνδὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, καὶ ἐνθαδί. τὰ πλείω δὲ μᾶλλον ἡ δε συλλαβή. δῆλον δ᾽ ἔστιν ὅτι ταύτῃ τῇ ἐπεκτάσει

χαίρει μάλιστα ἡ ποίησις, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἄστυδε ἄλαδε πόλινδε τροίηνδε. οὕτω δὲ καὶ τὸ κλισίηνδε.

Ὅτι ὥσπερ ἡ ἐπὶ πρόθεσίς ἐστιν ὅτε μόνη αὐτὴ καθ' αὑτὴν τίθεται ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἔπεστιν, οἷον οὔ τοι ἐπιδέος, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔπεστί σοι φόβος, ὡσαύτως καὶ ἡ μετά πρόθεσις τὸν τόνον ἀναβιβάσασα λέγεται ἀντὶ μέτεστιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ. οὕτω καὶ τὸ πάρα. τοῦτο δὲ καὶ ἀντὶ ἑνικοῦ λαμβάνεται ῥήματος τοῦ πάρεστι καὶ ἀντὶ πληθυντικοῦ, οἷον παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι. ὁμοίως καὶ τὸ ἔνι, ὅπέρ ἐστιν ἡ ἐν πρόθεσις μετὰ ἐπεκτάσεως. καὶ αὐτὸ γὰρ ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν ἤγουν ἐνυπάρχει νοεῖται, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔνεισιν, ὡς τὸ ἐπεὶ οὐχ οἱ ἔνι φρένες. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ μετατύπωσιν καλοῦσιν, λέγοντες ὅτι ἐκ συνθέτου ἁπλοῦν γέγονεν, ἤγουν μετετυπώθη ἀπὸ συνθέτου λέξεως εἰς ἁπλῆν, καὶ καινὸν οὐδὲν, ἐὰν αἱ προθέσεις αὗται ὑπαρκτικοῦ ῥήματος λείποντος, λαμβάνεται ἀντ' αὐτοῦ. ἐν πολλοῖς γὰρ ἡ τῶν ὑπαρκτικῶν ῥημάτων ἐλλέλειπται σύνταξις. ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἡ ἀνά πρόθεσις ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἀνάστηθι, ὡς τὸ ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδρέων. ἔτι δὲ καινὸν καὶ ἐὰν ἡ ἀντί πρόθεσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ποιῇ τὸ ῥῆμα τὸ ἀντιάαν ἤγουν ἀντικρὺ γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἀντιόων. ἔτι δὲ καὶ ὄνομα τὸ ἀντίος. ὅθεν καὶ ὁ ἐναντίος καὶ τὸ ἐναντιῶ ῥῆμα. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τῶν
117 a περί προθέσεων ὁ περίμος κυρίως φανεῖται γενόμενον, καὶ ἐκ τῆς ἀμφὶ ὁ ἄμφιος, καὶ τῆς ὑπό ὕπτιος ποταμὸς παφλαγονικὸς, οὐ μὴν ἀναντιῤῥήτως, καὶ ἐκ τῆς ἀνὰ ὁ ἄνιος. ἐκεῖνος γὰρ ἐκ τῆς ἀνίας παρῆκται κατά τινας. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ὥσπερ προθέσεις τινὲς ἀντὶ ῥημάτων λειπόντων λαμβάνονται, οὕτω κατά τινα ἀνταπόδοσιν καὶ ῥήματα δεόμενα προθέσεων ἐκφωνοῦνται μὲν δίχα ἐκείνων, ἑρμηνεύονται δὲ σὺν ἐκείνοις, ὡς τὸ εἶμι Φθίηνδε ἀντὶ τοῦ ἄπειμι εἰς τὴν Φθίαν, καὶ ἴθι μή μ' ἐρέθιζε,

ἀντὶ τοῦ ἄπιθι. τὸ δὲ ἀνάπαλιν λέξεις μετὰ προθέσεων οὖσαι περισσὰς ἔχουσιν αὐτὰς, ὡς τὸ ἀπουρανόθεν καὶ ἕτερα φανησόμενα πολλαχοῦ.

Ὄτριχας συγκέκοπται μὲν ἐκ τοῦ ὁμοιότριχας, ψιλοῦται δὲ διὰ τὸ ἐπαγόμενον τ, ὡς καὶ τὸ ὀτρύνω καὶ ὀτρεὺς καὶ ὄττοβος καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε συνέκειτο τὸ μ ἐν τῷ ὁμοιότριχες, τότε διὰ κανόνα ἕτερον ἐδασύνετο. τὸ δὲ οἰέτεας δηλοῖ μὲν τὸ ὁμοέτεας ἤτοι ὁμοχρόνους, συνεκόπη δὲ ὁμοίως καὶ αὐτὸ, καὶ ὀφεῖλον εἶναι ὀέτεας ἐμηκύνθη πλεονασμῷ τοῦ ι διὰ μέτρου εὐχρηστίαν. καὶ εὐθὺς ἐψιλώθη κανονικῶς καὶ αὐτό. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, εἰ καὶ εὕρηται παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς θηλυκὸν σύνθεμα ἐκ τοῦ ἔθους εἰς ις λῆγον καὶ διὰ τοῦ δος κλινόμενον, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ τριακόντιδες σπονδαὶ, ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἵππους οἰέτιδας δυνάμενος εἰπεῖν οἴετας λέγει διὰ τοῦ η πάντως γράφων τὸ οἰέτης ἵππος τὸ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ εος κλίνων ἰωνικῶς. οἰέτεος γὰρ, οὐ αἰολικὸν παλαιὸν οἰέτεας. ἔτι κἀκεῖνο σημείωσαι, ὅτι εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον τὰ εἰς ης ὀνόματα τὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους ὀξύνουσι, καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσιν ἔν τε ἀρσενικῷ γένει ἔν τε θηλυκῷ, οἷον ὁ διετὴς τοῦ διετέος, καὶ οὕτω κατ' αὐτοὺς ἀναλόγως οἰετὴς οἰετέος ὤφειλεν εἶναι καὶ τὸ πληθυντικὸν οἰετέας, ἀλλ' ὁ ποιητὴς βαρύνει τὰ τοιαῦτα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐξετέ' ἀδμήτην. διὸ καὶ τὸ οἰέτεας ἐνταῦθα προπαροξυτόνως ἐκφέρει. ἐξηκολούθησε γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ οἰέτης τῷ εὐνέτης γαμέτης καὶ τοῖς τοιούτοις, ἐν οἷς μόνον τὸ εὐετὴς σεσημείω- 117b
ται. οἱ δ' αὐτοί φασι καὶ ὅτι ὁμηρικὸν τὸ ποδώκης βαρυτόνως. οἱ μέντοι πρὸ ὀλίγου ῥηθέντες γραμματικοὶ ἀπηλεγέως κατακρίνουσι τὸ οἰέτεας ὡς παραλόγως προπαροξυνόμενον, λέγοντες ὅτι τὰ εἰς ος οὐδέτερα δισύλλαβα ποιοῦντα ἐπιθετικὰ σύνθετα εἰς ης λήγοντα ἐν ὀξείᾳ τάσει ἔχουσιν αὐτὰ, γένος εὐγενὴς, κλέος εὐκλεὴς, θάλος εὐθαλής. ἐχρῆν οὖν φασὶ καὶ

παρὰ τὸ ἔτος ταυτὸ γίνεσθαι. ἀναγινώσκουσι δὲ καὶ τὸ ἐξέτεα δμήτην παροξυτόνως ἐξετέα ὡς εὐσεβέα. Αἴλιος τὸ Διονύσιος ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ φησί· διέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοί, προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης. Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς ἀπηλεγέως, ὡς ἐῤῥέθη, κατακρίνουσι συνδιαγνωμονῶν λέγει ὅτι οἱ μὲν τὸ διετὴς ὀξυτόνως προηνέγκαντο, οἱ δὲ βαρυτόνως. ὁ μέντοι λόγος ἀπαιτεῖ ὀξυτόνως λέγειν, ἐπεὶ πᾶν εἰς ος οὐδέτερον δισύλλαβον κατὰ τὴν παρατέλευτον μεμελέτηται διὰ τοῦ ε εἶναι, ἡνίκα ἂν συντεθῇ, εἰς ης λήγει καὶ ὀξύνεται, οἷον σθένος ἀσθενής, βέλος πολυβελής. οὕτως οὖν καὶ ἔτος οἰετὴς καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι διάφορα καὶ ἄλλα οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὴν ἀνάλογον συνήθειαν πονοῦσι δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τροπαῖον, ὃ κοινῶς τρόπαιον λέγεται, καὶ ἐκ τοῦ ἑτοῖμον καὶ ἐρῆμον, καὶ ἐκ τοῦ ὁμοῖος. τὸ γὰρ κοινὸν ὅμοιον προπερισπῶσι. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ βδέλυρος λέγουσι καὶ πόνηρος καὶ μόχθηρος ἔξω ἀναλογίας. πᾶν γὰρ εἰς ρος λῆγον παρώνυμον παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν ὀξύτονόν ἐστι καθ' Ἡρωδιανόν. διό φησι εἰ καὶ μόχθηρος καὶ πόνηρος βαρυτόνως ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν, πονηρὸς δὲ καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων. ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εὖ. εἰ γὰρ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως πονηρος καὶ μοχθηρὸς τὰ τούτοις παρακείμενα, κἂν διαφόρων ἔχηται σημασιῶν, ἵνα ᾖ ἀνάλογα τῷ κάματος καματηρος, ὄλισθος ὀλισθηρός, βλάβη βλαβερὸς, κράτος κρατερὸς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπὲ ἐλθὲ εὑρέ.

118 a Ὀτέω ἐκ τοῦ ὅτω γέγονεν ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ε ὁμοίως τῷ ὀτέοισιν.

Ὅτεων δύο ἔχει πλεονασμούς. τὸ γὰρ κοινὸν τῶν ἀντὶ τοῦ ὧντινων. τοιοῦτον καὶ τὸ ὀτέοισι καὶ τὰ ὅτεω.

Οὖας παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ αὖας καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο οὖας, τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικῆς αἰσθή-

σεως. ἢ παρὰ τὸ αὔω αὖος, ὡς τεύχω τεῦχος, καὶ ὑπερθέσει τῶν γραμμάτων οὖας. κλίνεται οὔατος, ὡς θέρατος. ἐκ δὲ τούτου κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ ὄας, καὶ κράσει οὖς καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς. τὸ δὲ *ἀμφῶες*, *νεοτευχὲς* παρὰ Θεοκρίτῳ. οὕτως ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται οὐδὸς, καὶ παρὰ τὸ γῆρας γῆρος, καὶ παρὰ τὸ κῶας κῶος, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ὄας ὄος. εἶτα πάλιν ὡς παρὰ τὸ εἶδος εὐειδὴς, καὶ τέλος εὐτελὴς, καὶ παρὰ τὸ γένος εὐγενὴς, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ὦς ὄος γίνεται ἀμφώης. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ας οὐ γίνεται σύνθετα, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος πέπονθε. τὸ δὲ οὖς ἄκλιτόν ἐστιν, ὡς λέγει ὁ Χοῖος. οὐδὲν γὰρ οὐδέτερον εἰς ους λήγει, εἰ μὴ μόνον τὸ οὖς, ὅθεν ὡς μονῆρες ἔμεινεν ἄκλιτον, ὥσπερ καὶ τὸ δέμας ἄκλιτόν ἐστιν. οὐδὲν γὰρ οὐδέτερον εἰς ας λήγειν εὑρίσκεται ἔχον πρὸ τοῦ α τὸ μ, καὶ ὡς μὴ ἔχοντι μιμήσασθαι ἔμεινεν ἄκλιτον.

Οὐδενόσωρα τὰ οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξια, ὡς κυνόσωρα τὰ κυνὸς φροντίδος ἄξια, ὑφὲν καὶ κατὰ σύνθεσιν, εἰ καὶ σπανία ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τῆς ου ἀποφάσεως καὶ τῆς ἑνὸς γενικῆς καὶ τοῦ ὥρα ἡ φροντίς. αἱ ξέναι δὲ αὗται συνθέσεις ποιητῶν τολμήματα. καὶ γὰρ οὐκ ἔχει τι ἕτερον μιμήσασθαι. τὸ γὰρ ἐκκεδεκάδωρα. καὶ ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς οὕτως περὶ τοῦ οὐδενόσωρα. ἕτεροι δὲ ἐκ τῆς ου ἀποφάσεως, τοῦ δὲ συνδέσμου, τῆς ἑνὸς γενικῆς καὶ τοῦ ὥρα τοῦτο φασὶ συγκεῖσθαι.

Οὖθαρ ἀρούρης τὸ λιπαρώτερον καὶ κάρπιμον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς, οἶμαι ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ φέρω ἢ θάλλω γίνεται πλεονασμῷ τῆς ου, ἢ παρὰ τὸ θηλάζω. γίνεται γὰρ καὶ πλεονασμῷ τῆς ου. οὖθαρ σημαίνει καὶ τὸν μαζόν. 118b

Οὐκ ἀρετᾷ τὰ κακὰ ἔργα. οἷον οὐκ ἀρετοῦται τὰ κακὰ, οὐκ ἀρετῆς μεταλαμβάνει. ἔστι δὲ δευτέρας συζυγίας ἀρετῶ ἀρετᾷς. *ἀρετῶσι δὲ λαοί*. ἐκ δὲ τούτου ἀρετῶ καὶ ἀρεταίνω, ὡς δρῶ δραίνω, λιπῶ λιπαίνω.

Οὐκ ἔα. συστέλλεται τὸ ᾱ καὶ βαρύνεται, οἷον τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη. τὸ μὲν γὰρ ἐντελὲς τοῦ ἐνεστῶτός ἐστιν ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ μετὰ τοῦ ῑ, καὶ μεταβολὴ γίνεται τοῦ τόνου, εἰ μὴ ἐκδεξαίμεθα ὡς ἔστιν ἔθος τῷ ποιητῇ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύειν εἰς δύο ᾱᾱ. ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνεσταλμένον, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ῑ γραφόμενον, οἷον οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγώ. καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἰσχανάᾳ δακέειν, ἤτ' ἐκπεράᾳ, καὶ πάλιν οὐκ ἐάᾳ. δύναται κατὰ ἀποκοπὴν ἢ συγκοπὴν ἔα γεγονέναι, οἷον τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη. ὅθεν καὶ συστέλλεται τὸ ᾱ καὶ βαρύνεται. οὐκ ἄηθες δὲ καὶ ἐνεστῶτα ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους, ὡς ἔχει τὸ οὖτα κατὰ λαπαρήν. εἰ δέ τις ἐπιζητῶν ὁμοιότητα ἀπὸ τῶν εἰς ω̄ περισπωμένων ἢ βαρυτόνων, ἀποκοπὴν ἐπὶ τρίτου προσώπου οὐχ εὑρήσει, καὶ οὐδὲ τοῦτο παραδέξαιτο ἑαυτὸν λήσει περι γὰρ πάθους καὶ λαμβάνομαι.

Οὐκ ἔχαδον, οὐκ ἐχώρησαν, ἀπὸ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ, ὅθεν καὶ χῶρα καὶ χωρίον, γίνεται χάζω παράγωγον, ὡς σφῶ σφάζω, σχῶ σχάζω, κλῶ κλάζω, κρῶ κράζω, ῥῶ ῥάζω, ἐξ οὗ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ῥάσα τέδ' ὕδωρ, καὶ τὸ ἐῤῥάδαται τοῖχοι, βρῶ βράζω, οὕτως καὶ τὸ οὐκ ἔχαδεν ἢ κέχαδεν. εἰ μὲν γὰρ κέχαδε, μέσος ἐστὶ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω κέχακα κέχαδα, ἢ ἀπὸ τοῦ χαδῶ περισπώμενον χαδήσω κεχάδηκα κέχαδα. ὡς γὰρ ἕζω ἐδῶ, πιέζω πιεδῶ καὶ πεδῶ, μύζω μυδῶ, οὕτως χάζω χαδῶ, καὶ ἔχαδε δεύτερος ἀόριστος.

119.a Οὐλαμὸς, τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἡ τάξις, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. ὅθεν καὶ τὰς τρίχας οὐλάς φασιν. ἰστέον δὲ ὅτι οὐλαμός ἐστι τάξις συνεστηκυῖα ἐκ μ̄ ἀνδρῶν, φάλαγξ δὲ ἀπὸ ρκ̄ ἀνδρῶν, πύργος ἀπὸ γξ̄. τάξις αὕτη τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. ἡ δὲ στὶξ ἐκ φ̄. γίνονται δὲ αἱ φάλαγγες παρὰ τὰ φαλαγ-

γία, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. οὕτως δὲ παρ' ἐκείνοις ἐκαλοῦντο τὰ ξύλα, ὅθεν αἱ στρατιωτικαὶ φάλαγγες, ἐπεὶ ξύλοις οἱ πάλαι καὶ ῥοπάλοις καὶ κορύναις ἐμάχοντο. διὸ καὶ ἡμεῖς τὰ ἐκ ξύλων οἰκοδομήματα φάλαγγας καλοῦμεν. καὶ μήποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐν τοῖς δοκοῖς τῶν οἴκων τεχνουργοῦντα ἀράχνια φαλάγγια καλοῦμεν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ ἐπὶ δακτύλοις τὴν λέξιν τίθησιν, οὗ τὸ μὲν καμπτικόν φησι κόνδυλος, τὸ δὲ ἄκαμπτον κόνδυλος.

Οὐλομένην μῆνιν σημαίνει τὴν ὀλεθρίαν. ἔστι δὲ μετοχὴ ἀπὸ τοῦ οὐλόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ οὖλος ὁ ὀλέθριος γίνεται οὐλῶ οὐλήσω. μετοχὴ δὲ εἶπεν ἀντὶ ὀνόματος. ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος ἔλαβεν τὴν χρῆσιν οὐλομένην πενίαν εἰπών. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀλέω ὀλῶ τὸ ὀλέσω ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ θηλυκοῦ ὀλομένη καὶ ὑπερβιβασμῷ τοῦ υ οὐλομένη. ἢ ἀπὸ τοῦ ὄλλω τὸ ἀπολύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. καὶ ἔστι μετοχὴ ἀντὶ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος τοῦ ὀλοὴ, ὡς καὶ τοὐναντίον ἐστὶν εὑρεῖν ὄνομα ἀντὶ μετοχῆς, οἷον ψάμμω κυανέη ἀντὶ τοῦ κυανιζούσῃ.

Οὐμός. σημειωται ὅτι Ἀπολλώνιος φησὶ ἐν τοῖς πνεύμασι τὴν δασεῖαν ἐπικρατεῖν, ὁ ἐμὸς οὑμὸς, ἃ ἔπαθον ἅπαθον. καὶ ὅτι φησὶ τὸ ὡπόλος δασυνόμενον καὶ ψιλούμενον συναλήλιπται.

Οὕνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικὸς σχήματος ἁπλοῦ. ἔχει δὲ ἔννοιαν σύνθετον ἀντὶ τοῦ οὕτινος ἕνεκα τούτου χάριν. τὸ δὲ τοὔνεκα ἐστὶ σύνδεσμος ἀνταποδοτικός.

Οὐρανόθι ἔστιν ἐπίῤῥημα τοπικόν. το νο μικρόν. τὰ εἰς θι ἐπιῤῥήματα τὴν παραλήγουσαν θέλουσι φυλάσσειν τῶν διὰ τοῦ οθεν, οἷον Ἰλιόθεν Ἰλιόθι, ὅθεν ὅθι, αὐτόθεν αὐτόθι, καὶ συγκοπῇ αὖθι. οὕτως καὶ οὐρανόθεν οὐρανόθι. ἢ ὅτι τὰ εἰς θεν 119b
ἐπιῤῥήματα παραγωγὴν τὴν τῶν πρωτοτύπων φυλάττουσι γραφὴν, οἷον ἠὼς, τοῦτο κατὰ παραγωγὴν ἠῶθεν καὶ ἠῶθι, ἕως ἕωθεν.

Ὀρήων, τῶν φυλάκων, ἐκ τοῦ οὖρος ὁ φύλαξ, οὐρεὺς οὐρῆος.

Οὔ σε ἔοικεν. αἱ ἐγκλινόμεναι ἀντωνυμίαι διαφέρουσι τῶν ὀρθοτονουμένων, ὅτι αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι διαστολὴν ἔχουσιν ἑτέρου προσώπου, οἷον ἐμοὶ ἔδωκε καὶ οὐκ ἄλλῳ, ἐμοῦ ἤκουσας καὶ οὐκ ἄλλου. αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι ἀπόλυτα πρόσωπα δηλοῦσιν, ὡς σεο νῦν ἔραμαι.

Οὐσία. ὡς παρὰ τὸ γέρων γερούσιος καὶ γερουσία καὶ ἑκὼν ἑκούσιος ἑκουσία, οὕτως καὶ παρὰ τὴν ὢν μετοχὴν ὑπάρξεως οὖσαν σημαντικὴν οὔσιος οὐσία τὸ θηλυκόν, ἡ οὖσα καὶ ὑπάρχουσα ἀεί. ἢ οὖσα ἐστὶν ἡ ὑπάρχουσα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ οὐσία. ἢ παρὰ τὸ ἴσος ἰσία καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō οὐσία.

Οὖτά με Τυδέος υἱός. ἀντὶ ἔτρωσκέ με, ἀπὸ τοῦ οὐτάζω οὐτάσω, ὁ ἀόριστος οὔτασα, τὸ τρίτον οὔτασε καὶ κατὰ ἀποκοπὴν οὖτα.

Οὐτάμενος. παρὰ τὸ οὐτῶ παράγωγον εἰς μι οὔτημι, τὸ παθητικὸν οὔταμαι, ἡ μετοχὴ οὐτάμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ οὐτάζω ὁ παθητικὸς παρακείμενος οὔτασμαι, ἡ μετοχὴ οὐτασμένος καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ οὐτάμενος. προπαροξύνεται δὲ ὑπὸ Ἀριστάρχου διὰ τὸν χαρακτῆρα, ἐπειδὴ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαροξύνονται, ἱστάμενος, κιχράμενος. ὁ γὰρ ποιητὴς τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοῦτο προσνέμει. ἢ ὅτι καὶ ὑφαίρεσις τοῦ σ ἀναδρομὴν ἐπεργάζεται τοῦ τόνου. οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἤλακα καὶ ἐλήλακα ὁ ἀττικὸς παρακείμενος, ὁ παθητικὸς ἤλασμαι καὶ ἐλήλασμαι, ἡ μετοχὴ ἠλασμένος καὶ ἐληλασμένος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἐληλάμενος. μετὰ γὰρ τὴν ἀποβολὴν παροξύνεται καὶ συνέπεσε χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ αμενος, ἱστάμενος, πριάμενος.

120 a Οὐτάσαι καὶ οὐτάναι ἀπαρέμφατον, καὶ τὸ μὲν οὐτάσαι ἀπὸ τοῦ οὐτάζω, τὸ δὲ οὐτάναι ἀπὸ τοῦ οὔτημι.

Οὖτα οὐ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐτάζω γίνεται, οὗ ὁ ἀόριστος οὔτασα, τὸ τρίτον οὔτασε καὶ κατὰ ἀποκοπὴν οὖτα. διὸ καὶ συστέλλει παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ δίχρονον καὶ προπερισπᾶται.

Οὐλομένην Πορφύριος μὲν ὄνομα λέγει σύνθετον ἐκ τοῦ ὁλοὸν καὶ τοῦ μένος, οἱονεὶ τὴν ἔχουσαν οὖλον ἤτοι ὀλέθριον μένος, ἕτεροι δὲ μετοχὴν μέσου ἀορίστου δευτέρου, ἵνα λέγῃ παθητικῶς οὐλομένην ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ τὴν ὀλομένην καὶ ἀξίαν ὀλέσθαι, ὅπερ καὶ οὐλομένη καὶ ἀπολουμένη λέγεται κατὰ χρόνον μέσου δευτέρου ἀορίστου. κατὰ δέ τινας οὐκ ἔστι ἡ λέξις κυρίως παθητικὴ ἐνταῦθα κατὰ τὸ ὀλόμενός καὶ ὀλούμενος, ἀλλ' ἐν μόνῃ φαίνεται φωνῇ. οἳ καὶ καλῶς λέγουσιν. ὅτι γὰρ ἐνέργειαν σημαίνει, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐπαγαγὼν τὸ ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, μονονουχὶ λέγων κατὰ λόγον ἐπεξηγήσεως, ὅτι οὐλομένην τὴν μῆνίν φημι, οὐχ ὅτι αὐτὴ ἔπαθέ τι, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐνήργησεν. ἔθηκε γὰρ ἄλγεα μυρία τοῖς Ἀχαιοῖς.

Οὕνεκα σύνδεσμός ἐστιν αἰτιολογικὸς, γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ οὗ ἕνεκα. διὸ καὶ δασύνεται παθὸν ἔκθλιψιν τοῦ μετὰ τὴν καταρχὴν δευτέρου φωνήεντος, ὡς καὶ μή ἐστι μή 'στι καὶ ἄλλα πολλά.

Οὐτιδανὸς πλεονασμός ἐστι τοῦ δ̄, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ πολυδίψιον Ἄργος. ἐχθοδοπὸς μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἔχθω καὶ τοῦ ὄπτω, ἢ τοῦ ὂψ ὀπὸς, ἵνα ᾖ ἐχθροπὸς, ὃν μισοῦμεν καὶ βλέποντες, ἢ προσφωνοῦντες. οὕτω δὲ καὶ τὰ κνώδαλον εἴτε ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεται εἴτε κνώσσει ἐν τῇ ἁλὶ, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δ̄, ὡς καὶ ἡ ἄχερδος, ἧς οὐκ ἔστι χειρὶ ἅψασθαι διὰ τὰ ἀκανθώδες καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὕω γιγνόμενον ὕδωρ καὶ τὸ ἀνέρος ἀνδρὸς καὶ ἕτερα. ἐν οἷς καὶ τὰ ἀμαλδύναι, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται, καὶ ἡ πίδαξ ἀπὸ τοῦ ποιεῖν γινομένη. ἴσως δὲ καὶ ὅλη ἡ δα συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ οὐτιδανός.

120b *Οὔατα* πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὦτα. ἐκεῖθεν γὰρ τὸ ὦτα κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὦς ἐκ τοῦ οὖας, ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἑτεροῦας ὁ μόνωτος. εὔλογος δὲ πάντως κἀνταῦθα καὶ ἀπέλευσις τοῦ υ στοιχείου, ὡς καὶ ἐν τῷ τοὺς Μενελάους τοὺς Μενέλεως, πλὴν ἐκεῖ μὲν διὰ μόνην καλλιφωνίαν, ἐπὶ δὲ τοῦ οὔατα ὦτα διὰ εὐόδωσιν κράσεως. εἴη δὲ ἂν διὰ τὰ ῥηθέντα οὔατα ὠτῶ, ἐν τὸ τοῦ Νέστορος δέπας, ὥς που καὶ λέβητες ὠτώεντες, ἔτι δὲ καὶ οὐατῶεν, καθὰ καὶ Σιμωνίδης, οὐατώεντα σκύφον. οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατώεις.

Οὐχ ἅπτομαι πότερον ἀπὸ τῆς ου ἀρνήσεως γέγονεν, ἢ ἀπὸ τοῦ οὐχί; λέγομεν ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ οὐχί. οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀπόστροφον. καὶ τοῦτο δῆλον καὶ ἐξ ἑτέρου ῥήματος, οὐκ ἔρχομαι, οὐκ ἄγω. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ οὐχὶ αἱ συνθέσεις ἐγίνοντο, ἄτρεπτον ἂν τὸ χ ἐφυλάσσετο. ψιλὴ γὰρ οὐ δύναται μεταβαλεῖν τὸ δασὺ εἰς ψιλὸν, ὡς ἀμφ' ἐμοὶ, ἡ δὲ δασεῖα μᾶλλον τὸ ψιλὸν μεταβάλλει πρὸς δασὺ, οἷον ταῦθ' οὕτως ἔχει. δῆλον οὖν ὅτι ἐκ τῆς ου ἀρνήσεως μᾶλλον τὰ ῥήματα συντίθεται καὶ πλεονάζει τὸ κ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν φωνηέντων μεταβαλλόμενον, ὁπηνίκα δασύνεται τὸ ῥῆμα ὡς τὸ οὐχ ὁρῶ. ἄτοπον οὖν εἰ τὸ μὲν οὐκ ἄγω ἐκ τοῦ ου συντίθεται, τὸ δὲ οὐχ ἅπτομαι ἐκ τοῦ οὐχί. ὤφειλε γὰρ λέγεσθαι οὐχ ἔρχομαι. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τοῦτο τὸ σύμφωνον προσελθὸν διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν φωνηέντων τῇ κατὰ συλλαβῇ ἀκολούθῃ, διιστάμενον τῆς ου ἀρνήσεως. οὕτως εὗρον ἐγὼ εἰς τὰς ἀπορίας καὶ λύσεις Εὐλόγου σχολαστικοῦ.

Οὐ. τὸ οὐ ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀρνήσεως, τὸ δὲ κ πλεονάζει διὰ τὴν χασμῳδίαν, καὶ ὅτι ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, δασέα δασέων, δῆλον καὶ ὅτι ἡ οὐκ ἄρνησις συντιθεμένη ἑτέρᾳ λέξει τῇ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένῃ, ψιλουμένης μὲν αὐτῆς πλεονάζει τὸ κ, ὡς τὸ οὐκ ὀνοστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὸν ἀντὶ τοῦ οὐχὶ ὑποχωροῦν

τινὶ, οὐ νικώμενον, δασυνομένης δὲ πλεονάζει τὸ χ, ὡς τὸ οὐχ οὕτως. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεσότητος. 121 a

Οὐχί. τὸ οὐχὶ κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς ἐκ τῆς ου ἀρνήσεως. ἢ καὶ κατὰ πλεονασμόν. τὸ δὲ οὐκὶ κατὰ πλεονασμὸν καὶ μόνον καὶ οὐ κατ' ἐπέκτασιν. αἱ γὰρ ἐπεκτάσεις διὰ δασέων γίνονται καὶ οὐ διὰ ψιλῶν οὐὶ καὶ οὐχὶ καὶ οὐκὶ σημαίνει τὸ οὐδαμῶς, καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως. καὶ οἱ Ἴωνες ἀντὶ τῶν δασέων χρῶνται τοῖς ψιλοῖς. τὸ δὲ οὐχὶ παράλογόν ἐστι κατὰ τὸν τόνον. ὤφειλεν γὰρ βαρύνεσθαι ὡς ναῖχι, ἧχι. ἐπεὶ δὲ παραλόγως ὀξύνεται πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως, τούτου χάριν παραλόγως ὀξύνεται καὶ μετὰ τὴν ἐπέκτασιν. τὰ δὲ εἰς φι καὶ χι λήγοντα ἐπιῤῥήματα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ι βαρύνεται, οἷον νόσφι ἶφι ναῖχι ἧχι. ὅθεν καὶ τὸ πρωῒ ἀναλογώτερόν ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ πρῶϊ δ' ὑπ' ἠοῖ. τὸ δὲ χωρὶς ἀποβάλλον τὸ σ διὰ τὸν κανόνα βαρύνεται καὶ γίνεται χῶρι. πρόσκειται συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ι διὰ τὸ δευρὶ νυνὶ καὶ κοΐ. ἔστι δὲ μίμημα φωνῆς χοίρων. ἐχρήσατο Ἀριστοφάνης τῇ λέξει. τὸ ἄρι καὶ ἔρι ἐπιτατικὸν ἐπίῤῥημα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ι καὶ μὴ βαρυνόμενα οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν. οὐ γὰρ εὑρίσκεταί ποτε αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλ' ἐν συνθέσει. τὸ δὲ οὐχὶ ὤφειλε βαρύνεσθαι. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς ου ἀρνήσεως γέγονε κατ' ἐπέκτασιν τῆς χι, παραλόγως ὀξύνεται καὶ μετὰ τῆς ἐπεκτάσεως.

Ὄφελες ῥῆμά ἐστι κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον, ὡς δὴ μὴ ὄφελες νικᾶν. ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι. μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα. γράφεται καὶ μέγα καὶ μικρόν. Καλλίμαχος δὲ ἐπ' εὐκτικοῦ, ὄφελον μὴ δ' ἐλύοντο θοαὶ νῆες, ὅταν δὲ ο ἔχει ἀπαρέμφατον μέγα, ὤφελον ποιῆσαι.

Ὄφελον. κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ὄφελον ἀδιάπτωτόν ἐστιν ἀπαρεμφάτῳ συνταςσόμενον καὶ οὐκ

ἄλλῃ τινὶ ἐγκλίσει. σημαίνει δὲ δύο· ἔστιν εὐχῆς σημαντικὸν καὶ ῥῆμα.

Ὄφελος ἄκλιτόν ἐστι. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ελος ὑπὲρ
121b δύο συλλαβὰς οὐκ εἰσὶν οὐδέτερα, οἷον εἴκελος ῥάμπελος. τὰ δὲ διὰ τοῦ ελος οὐδέτερα δισύλλαβά εἰσιν, οἷον μέλος τέλος ἕλος βέλος. ἐπεὶ οὖν ὑπὲρ δύο συλλαβάς ἐστι καὶ οὐδέτερον, ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι, ἔμεινεν ἄκλιτον.

Ὀφέλλω σημαίνει τὸ αὔξω καὶ διαβάλλω, ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ι γίνεται ὀφείλω, ὅθεν καὶ τὸ ὀφείλημα τὸ αὐξανόμενον ἐν τῷ τόκῳ δάνειον.

Ὄφλω τὸ χρεωστῶ, καὶ γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὀφείλω. ὅθεν καὶ βαρύνεται.

Ὄχα σημαίνει τὸ ἐξέχως. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐξέχω ἔξοχος. τὸ οὐδέτερον ἔξοχον, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἔξοχα καὶ ἀφαιρέσει τῆς ἐξ προθέσεως ὄχα, ἐπίρρημα ὀνομαστικόν.

Ὀχέων. ὀχεὺς ἐστὶν ὁ συνέχων καὶ σφίγγων τὴν περικεφαλίαν ἱμάς, ἀπὸ τοῦ συνέχειν, παρὰ τὸ ἔχειν ὀχεύς, ἢ παρὰ τὸ ὀχεύω ὀχεύσω ὀχεύς, ἀποβολῇ τοῦ ω, ὡς ἱππύω ἱππεύς. σημαίνει καὶ τὸν τῆς θύρας μοχλὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. λέγεται δὲ καὶ ζωστῆρος ὀχῆας, τὴν τοῦ θώρακος ζώνην.

Ὄχεσφι. ἰστέον ὅτι ὁ μὲν Δίδυμος τὸ ὄχεσφι καὶ ὄρεσφι. λέγει δὲ γεγονέναι ἀπὸ τῆς ὄχεσι καὶ ὄρεσι δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ φ. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιοῦται αὐτῷ λέγων ὅτι οὐ δύναται ἀπὸ δοτικῆς γενέσθαι, ἐπειδὴ γενικῆς σημασίαν ἐπέχουσιν. τὸ γὰρ κατ' ὄρεσφιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τὸ ὄχεσφιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἅρματος. σχηματίζει δὲ αὐτὰ οὕτως ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θεόφατον γίνεται θέσφατον τὸ ἐκ θεοῦ λεχθέν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος καὶ ὄχεος γενικῆς γίνεται ὀχέοσφι καὶ ὀρέοσφι πλεονασμῷ τῆς φι καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο ὄχεσφι καὶ ὄρεσφι. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ὀχεῖον. ὄχημα, ἢ τόπος εἰς ὀχείαν ἐπιτήδειος. ὀχεία δὲ παρὰ τὸ ὀχεύω.

Ὄχθαι, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ τὰ ἐξέχοντα, παρὰ τὸ ἔχω ὄχος, τὸ θηλυκὸν ὄχη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ ὄχθη. σημαίνει καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς ὡς τὸ αὐτὸ ὀδιόγενες δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' 122a ὄχθῃ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν.

Ὀχθήσας, δεινὰ παθήσας, στενάξας, παρὰ τὸ ἄχθω βαρύτονον, ἀφ' οὗ περισπώμενον ἀχθῶ ἀχθήσω ἀχθήσας, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō ὀχθήσας. σημαίνει καὶ τὸν μετεωρισθέντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ὀχθῶν ἤτοι τῶν ἀναστημάτων τῶν ποταμῶν.

Ὄχλος παρὰ τὸ κλῶ ῥηματικὸν ὄνομα χλὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ὄχλος καὶ ὀχλῶ. ἔνθεν καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκῃ τριπλόος ὁ κεχλαδώς ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἕλω τὸ συστρέφω πλεονασμῷ τοῦ χ ἔχλω, ἀφ' οὗ ὄχλος ὁ συνεστραμμένος λαός.

Ὀχοῦμαι μὲν ἐγὼ, ὀχῶ δὲ ἄλλον, ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάζω εἰς ὑποζύγιον κατὰ τὸν κωμικόν. οὕτω καὶ ἐπιβαίνω μὲν ἐγὼ, ἐπιβάσκω δὲ ἄλλους ἤγουν ἐπιβαίνειν ποιῶ.

Ὀχλεῦνται ἀπὸ ἐνεστῶτος γίνεται τοῦ ὀχλέω, ἐξ οὗ παράγωγον τὸ ὀχλίζω, ὡς ἐκ τοῦ ὁπλέω τὸ ὁπλίζω, καὶ τοῦ ὀφρέω τὸ ὀφρίζω, καθὰ προέγνωται. ὀνοματοπεποίηται δὲ τὸ ὀχλεῖν καὶ μιμεῖται ἡ λέξις καχλασμὸν ἠρεμαιότερον τοῦ κελαρύζειν. καὶ τοῦτο μὲν σωφρόνως πέφρασται τῷ ποιητῇ ἐπὶ ψηφίδων. Θεόκριτος δὲ θρασέως ἔφη τὸ πᾶσα λίθος ἀείδει. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὄχλου πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλὸς, ὡς ἐκ τοῦ ὄχθου καὶ ὀχλικὸν τὸ κοινὸν καὶ πολυτελὲς, οἷον ὑποδοχὰς ἐποιοῦντο καθ' ἡμέραν ὀχλικάς.

Ὀψείοντες, τὸ ὀπτικῶς ἔχοντες, ὥσπερ καὶ κακκείοντες τὸ κοιμητικῶς ἔχοντες, καὶ πολεμησείον-

τες τὸ πολεμικῶς ἔχοντες, οἷον τῷ ῥ' οἴγ' ὀψείοντες. οὕτως Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ ὀπτικῶς ἔχοντες ἰδεῖν θέλοντες βλέποντες. ἔστι δὲ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ἔχων ἔμφασιν μέλλοντος. κλίνεται δὲ μέχρι τοῦ παραστατικοῦ.

Ὄψεσθε Τρῶες Ἕκτορα, ἐνεστῶτά φασιν εἶναι. Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ὄψομαι γινόμενον μέλλοντος. οὐ γὰρ μαντεύεται αὐτός φησι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδετε. καὶ πάλιν ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα. οὐκ ἔστι δὲ οὕ-
122b τως, ἀλλὰ μᾶλλον μελλοντός ἐστιν ἡ σημασία. οὐ γὰρ παροῦσα καὶ ὁρῶσα τὸν Ἕκτορα λέγει ἡ Κασάνδρα. ὄψεσθε γὰρ προσιόντα, ὥστε εἰς θέαν αὐτοὺς προσκαλεῖται. καὶ

ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώγε καθεύδετον ἐν φιλότητι.

προσκαλεῖται γὰρ θεοὺς εἰς θέαν, ὡς εἴ τις λέγοι, δεῦτε καὶ ἀκούσασθε, δεῦτε καὶ ὄψεσθε. ἢ ὅτι οὐδὲ τὸ ψ ἐστὶ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐνεστῶτος. οὐκ ἄρα ἐστὶν ἐνεστώς, ἀλλὰ προστακτικὸς μέσος ἀόριστος, ὄψαι ὀψάσθω ὄψεσθε ὀψέσθωσαν. οὕτως Ζηνόβιος.

Οὐδενόσωρα, τὰ οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξια, ὡς κυνόσωρα τὰ κυνὸς φροντίδος ἄξια. ὑφὲν δὲ καὶ κατὰ σύνθεσιν. ἡ καὶ σπανία ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ ἀποφάσεως καὶ συνδέσμου καὶ τῆς ἑνὸς γενικῆς. αἱ ξέναι δὲ αὗται συνθέσεις ποιητῶν τολμήματα. καὶ γὰρ οὐκ ἔχει τι ἕτερον μιμήσασθαι. τὸ γὰρ ἑκκαιδεκάδωρα πρῶτόν ἐστιν ἑκκαίδεκα, καὶ οὕτω τὰ δῶρα προσελθὼν ἐγένετο ἑκκαιδεκάδωρα. λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ τῆς δενὸς γενικῆς καὶ τοῦ ὤρα ἡ φροντίς.

Π.

Παγιωθεὶς, ἑδραιωθεὶς, ἀπὸ τοῦ παγιῶ. τοῦτο παρὰ τὸ πήσσω τὸ πηγνύω πήξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπαγον, ἐξ οὗ πάγιος ὁ πεπηγμένος καὶ ἑδραῖος.

ἐκ δὲ τοῦ ἔπαγον ὁ παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος ἐπάγην καὶ μετοχὴ ὁ παγείς.

Παγκρατιαστής. παγκράτιον τὸ πένταθλον, ἡ πυγμὴ, δρόμος, δίαλμα, δίσκος καὶ πάλη. παγκρατιαστὴς δὲ ἀθλητὴς πύκτης. πάγκρατον δὲ ἀγὼν ἄθλησις πυγμή.

Παιπαλόεντος. τοῦ τραχέος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ π, παρὰ τὴν ἄλλην διὰ τὸ σκολιότατον ἔχειν. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἐπαλήματα τὰ μεγάλα ἀλήματα, ἢ παρὰ τὸ αἶπος, ὃ σημαίνει τὸ μέγα καὶ τραχὺ, αἰπαλόεν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παιπαλόεν.

Παιφάσσουσα, ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα ἐπὶ 123 a τῆς Ἀθηνᾶς. ἐπὶ δὲ τούτῳ ὅτε λέγει πολεμίζειν οὐκ εἴασκον οὐδ' ἐκπαιφάσσειν ἀντὶ τοῦ οὐκ εἴων αὐτόν φησιν ἐκφανῆ ἑαυτὸν καὶ περιφανῆ ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ἀγγέλου σχήματι μένοντα συνευωχεῖσθαι. αὐτὸς δὲ τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ ἐκφερόμενος προσεκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους. ἔστι ῥῆμα φῶ τὸ φαίνω παράγωγον φάσσω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παφάσσω καὶ προσθέσει τοῦ ι παιφάσσω. οὐ γὰρ ἁρμόζει τὸ ἐνθουσιᾶν. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἄλλη καὶ ἄλλη περιάγειν τὰς ὄψεις.

Παλιμπετὲς τὸ ἀπισθόρμητον, παρὰ τὸ ἔμπαλιν εἰς τὸ ἐναντίον πεσεῖν, ἐκ τοῦ πάλιν καὶ τοῦ πέτω τοῦ σημαίνοντος τὸ πίπτω.

Παλάσσετο, ἐμολύνετο, ἐβρέχετο, ὡς καὶ *παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.* ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ βρέχω γίνεται παλάσσω τὸ μολύνω. τὸ δὲ πάλλω παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ· ἐν γὰρ τῇ βροχῇ ἄλλονται τὰ ὕδατα ἐκ τῆς γῆς.

Παλίνορσος. παρὰ τὸ ὄρω τὸ διεγείρω, ὅθεν τὸ *ἐξῶρτο θεῖος ἀοιδός,* γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν ὀρτὸς καὶ παλίνορτος, τροπῇ παλίνορσος. ἔδει διὰ τοῦ τ οὐ διὰ τοῦ σ γράφεσθαι, ἵν' ᾖ ὁ πάλιν ἀφωρμημένος. σημαίνει δὲ τὸ ὀπισθόρμητος ἐκ τοῦ

πάλιν τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοὐπίσω καὶ τοῦ ἀορίστου αἰολικοῦ μέλλοντος.

Παλιμπλαχθέντα. ἰστέον ὡς ἐὰν ἐν συνθέσει ἓν μέρος λόγου ἐστὶ διὰ τοῦ μ γράφεται· εἰ δὲ ἐν παραθέσει, διὰ τοῦ ν. λέγουσί τινες ὅτι ἐν παραθέσει ἐστὶ τὰ σημαντικὰ ἐπιῤῥήματα μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ τῶν μετοχῶν ἐν παραθέσει παραλαμβάνεται. οἷον ἔστι χῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀχῶμαι μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. ὁ γὰρ λυπούμενος οὐκ ἔστι χωρητικὸς τῆς λύπης. εἰ ἄρα οὖν τὸ πάλιν σημαντικόν ἐστι δηλονότι μετὰ τῆς πλαχθέντος γενικῆς ἐν παραθέσει ἐστί. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἐν συνθέσει ἐστὶν, λέγοντες ὅτι τὸ πάλιν ἐν παραθέσει μὲν ὂν σημαίνει τὸ ἐκ δευτέρου, οἷον πάλιν ἔγραψα, πάλιν ἦλθον, ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου. ἐν συνθέσει δὲ ὂν σημαίνει τὸ εἰς τοὐπίσω, οἷον
123b παλίσσυτος ὀπισθόρμητος. ἐὰν οὖν τὸ παλίμπλακτος λαμβάνεται ἐν παραθέσει εὑρίσκεται σημαῖνον τὸν ἐκ δευτέρου πλανηθέντα, ὅπερ ἐστιν ἄτοπον. ὁ γὰρ ποιητὴς οὐκ οἶδεν οὐδὲ ἅπαξ τοὺς Ἕλληνας πλανηθέντας. τὴν γὰρ πλάνην τῆς Μυσίας ἀγνοεῖ. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι κακῶς λέγεται. οὐδέποτε γὰρ λέξις ἄλλο σημαινόμενον ἔχει ἐν παραθέσει οὖσα καὶ ἄλλο ἐν συνθέσει, ἀλλὰ πάντως τὸ αὐτό. αἱ γὰρ συνθέσεις φυλάττουσι λείψανόν τι τῆς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ, οἷον καλῶς γράφω καλλιγράφω. πῶς οὖν δύναται τὸ πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνειν; ἄλλως ἐστὶ τὸ πάλιν καὶ ἐν ταῖς παραθέσεσι καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι δύο σημασίας ἔχειν. σημαίνει γὰρ ἐν ταῖς παραθέσεσι καὶ τὸ ἐκ δευτέρου καὶ τὸ εἰς τὸ ὀπίσω, καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν ὡσαύτως. σημαίνει καὶ τὸ ἐκ δευτέρου καὶ τὸ εἰς τὰ ὀπίσω. λέγουσιν οὖν ὅτι τὸ παλιμπλαχθέντας ἐν συνθέσει ἐστί. καὶ γὰρ ὁ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις διαλύειν, οἷον κηρεσσιφορήτους οὓς κῆρες φορέουσι γρηὸς πυκιμήδεος. εἶτα διαλύων τὴν σύνθεσιν ἐπιφέρει πυκινὰ φρεσὶ μηδ' ἐχούσης. εἰ ἄρα οὖν τὸ παλιμπλαχθέντας διέλυσεν

εἰπὼν ἄφ ἀπουδὸστήσας, δηλονότι ἐν συνθέσει ἐστίν.

Παμφαίνῃσιν, ἔχῃσι καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουσι τὸ ῑ προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν. ἔστι γὰρ ἐὰν παμφαίνω, τὸ τρίτον ἐὰν παμφαίνῃ, καὶ λοιπὸν κατ' ἔκτασιν τῆς σ̄ῑ συλλαβῆς παμφαίνῃσι καὶ ἔχῃσι. ἢ ἔστι φαίνω φαίνεις φαίνει, διαλέκτῳ δὲ Ῥηγίνων γράφεται τὸ τρίτον πρόσωπον διὰ τοῦ η̄ μετὰ τοῦ ῑ καὶ πλεονασμῷ τῆς σ̄ῑ συλλαβῆς. τὸ γὰρ νοεῖ καὶ φιλεῖ νοῇσι καὶ φιλῇσι ἐκεῖνοι λέγουσιν. οὕτως καὶ τὸ παμφαίνῃσιν ἐν Ἰλιάδος ε̄.

Παμφαλᾶν σημαίνει τὸ ἐπιφέρεσθαι καὶ ἐπιβλέπεσθαι πάντη, οἷον πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ εἴρηται παρὰ τὸ τὰ φάη ὧδε κἀκεῖσε ἅλλεσθαι, φαῶ παμφαῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ̄ παμφαλῶ.

Πάμπαν ἀντὶ παντελῶς, ἀπὸ τοῦ πᾶν κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πάμπαν.

Πὰν φάν τις ὢν διὰ τὸ ἐπιφαίνεσθαι ἀκαί- 124 a
ρως τοῖς ἐνθουσιῶσι, καθ' ὃν λόγον καὶ τὸν φανὸν πανὸν λέγουσι διὰ τὸ ἐπιφαίνειν.

Πανέφθου κασσιτέρου φησὶν Ἡσίοδος ἐν ἀσπίδι ἀντὶ τοῦ ἑψητοῦ καὶ διαλκυμένου καὶ ὑγροῦ τὴν φύσιν. παρὰ τὸ ἑψῶ ἑψήσω ἑψητὸς, ὡς ἀγαπῶ ἀγαπήσω ἀγαπητὸς, καὶ τροπῇ τοῦ π̄ εἰς φ̄ καὶ τοῦ τ̄ εἰς θ̄ καὶ συγκοπῇ ἑφθὸς, καὶ ἐν συνθέσει πάνεφθος. καὶ ποῖον π̄ τρέπεται εἰς τὸ φ̄; ἐπειδὴ τὸ ψ̄ ἐκ τοῦ π̄ καὶ σ̄ σύγκειται, διαλύεται πάλιν εἰς αὐτὰ καὶ γίνεται ἑπσητὸς καὶ τρέπεται τὸ π̄ εἰς φ̄ καὶ τὸ τ̄ εἰς θ̄ καὶ συγκοπῇ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπέφθου φησὶν ἀπὸ τοῦ ἑφθός.

Πανήγυρις ἑορτὴ, συνάθροισις. ἐκ τοῦ ἀγείρω ἀγορὰ ἄγορις αἰολικῶς ἄγυρις, καὶ ἐν συνθέσει καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ πανήγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται.

Πανόψιον ἔγχος, Ἰλιάδος φ̄. Ἀρίσταρχος τὸ οἱονεὶ πανόρατον καὶ ἐπιφανὲς καὶ λαμπρόν. δύναται

δὲ καὶ τὸ πάντων τελευταῖον ἀκούεσθαι, ἵνα ὀψὲ ἔγκειται καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ ἔγχους τοιούτως δεχώμεθα, ἀλλὰ τοιούτως νοῶμεν. τὸ δὲ πάντων ἔσχατον. αὐτὴ τὸ ἔγχος λαβοῦσα ἐπ' ἐμὲ ὦσας.

Πανομφαίῳ Ζηνὶ Ἰλιάδος θ, πάσης φήμης καὶ κληδόνος ἀκούοντι. οὐκ ἔστι δὲ καθόλου ἐπίθετον ὁ πανομφαῖος ὁ κληδόνιος καὶ πάσης κληδόνος παραίτιος, ἀλλ' ἅπαξ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ ὀμφὴ ὀμφαῖος.

Παννύχιον ἐπίῤῥημα μεσότητος ἀντὶ τοῦ παννυχίου. ὄνομα γὰρ ὂν μετήχθη εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ἥδιστα, ἥκιστα, ἐκ τοῦ νὺξ νυχὸς νύχιος καὶ παννύχιος.

Πανσαγία. ἡ πανοπλία καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ σάκους εἴρηται, ὡς φησὶ Σέλευκος.

Παρσυδίη ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀθροίσεως παμπληθεί. ἔστι καὶ πανσυδίῃ μετὰ τοῦ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανστρατιᾷ, παρὰ τὸ ὁμοῦ σεύεσθαι καὶ εὔεσθαι
124b ἤγουν ὁρμᾶν καὶ ἕπεσθαι, σὺν τῷ ι. τὰ δὲ εἰς η καθαρὰ ἐπιῤῥήματα ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς προσγεγραμμένον ἔχουσι τὸ ι, πάντῃ ἄλλῃ ταύτῃ πανσυδίῃ, πλὴν τοῦ νὴ δὴ μὴ καὶ δηλαδὴ τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ὄντως, κομιδῇ ἀντὶ λίαν, ἡσυχῇ ἀντὶ ἡσύχως, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ ἁπλῶς τὰ εἰς η καταλήγοντα ἐπιῤῥήματα προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι πλὴν τοῦ νὴ μὴ δὴ, ὡς εἴρηται. ἀλλὰ τὸ μὲν μὴ ἀρνήσεως μόριον, τὸ δὲ νὴ καταμόσεως, τὸ δὲ δὴ σύνδεσμος, τὸ δὲ δηλαδὴ ἐπίῤῥημα μὲν, ἄλλως ἐκ τοῦ δῆλα καὶ τοῦ δὴ γεγονὸς κἂν τῇ συνθέσει τὸν ἁπλοῦν τόνον φυλάττει καὶ ὡς τοῦ συνδέσμου φυλάττον γνώρισμα οὐδὲ προσγράφεται.

Παπταίνω σημαίνει τὸ περιβλέπω καὶ περισκοπῶ τῇδε κἀκεῖσε. παρὰ τὸ τὰ φάη πεταννύειν γίνεται φαπταίνω καὶ τροπῇ παπταίνω. ἢ ἔστι ῥῆμα πέτω πετῶ καὶ συγκοπῇ πτῶ καὶ παράγωγον πταίνω, ὡς φῶ φαίνω, βῶ βαίνω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παπταίνω τὸ τὰς ὄψεις πάντῃ περιάγω καὶ περιπετᾶσθαι ποιῶ καὶ οἷον πεπταμέναις ἐοικέναι.

Παρὰ πρόθεσις σημαίνει τρία, τὴν ἐντὸς σχέσιν, ὡς ἄνομος παράνομος, λαλῶ παραλαλῶ, εἴπω παρείπω, τὴν πλησιότητα, ὡς τρέχω παρατρέχω, ἕζετο παρέζετο, καὶ τὴν πλείονα σχέσιν, ὡς τὸ ὁρμῶ παρορμῶ.

Παρὰ θινὸς ἁλός. ἡ παρά τὸ ἔξω δηλονότι, ὡς καὶ παραπλεῖν τὸ ἔξω πλεῖν. αἰγιαλὸς μέντοι κοινῷ εἴρηται ὀνόματι, καὶ ἔστι παρὰ τὸ αἶαν ἔχειν ἐγγὺς ἁλός. ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς ἀκτὴν ῥηγμῖνα καὶ θῖνα. καὶ ἀκτὴ μέν ἐστιν πετρώδης αἰγιαλὸς, ῥηγμὶν δὲ ὁ πρὸς ἄνεμος αἰγιαλὸς, θὶν δὲ ὁ ἥσυχος καὶ εὔδιος αἰγιαλὸς παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι.

Παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ Ἰλιάδος ι̅ ἀντὶ στράβαι, παρὰ τὸ βλέψω μέλλοντα ἀποβολῇ τοῦ ω̅ καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς ο̅ καὶ ἐκτάσει βλὼψ καὶ παραβλὼψ, ἐπεὶ οἱ ἱκετεύοντες ὑπὲρ τοῦ ἐλεεινοὶ φαίνεσθαι προσιᾶσι οἰκτρὰ τὰ σχήματα αὐτῶν καὶ τὰς θέας ἔχοντες.

Παράβυστον, παρακεκρυμμένον, λάθρα γινόμενον, παρὰ τὸ βύω, ὃ σημαίνει τὸ κλείω. σημαί- 125a
νει δὲ καὶ τὸ πληρῶ Ὀδυσσείας νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον. ἦν δὲ καὶ παράβυστον δικαιότερον, ὃ λάθρα ἔκρινεν.

Παραπλῆγες οἱ πεπληγμένοι τόποι καὶ μὴ προσάντεις.

Παραπλὴξ μαινόμενος, παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμμένος.

Παραίσια, ἐναντία, ἀπρεπῆ, χαλεπὰ, ἐκτὸς τοῦ αἰσίου. ἡ γὰρ παρά καὶ τὸ ἔξω σημαίνει.

Παράσημα, τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων λέγεται τὰ φαῦλα καὶ ἀδόκιμα, παρὰ τὸ κακῶς σεσημάνθαι, ὅ ἐστιν ἐσφραγίσθαι. καὶ παράσημος ῥήτωρ μεταφορικῶς ὁ φαῦλος.

Παραιφάμενος. παραινούμενος, πλεονασμῷ τοῦ ι, ποιητικῶς, παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. ἔστι καὶ καται πρόθεσις, ὡς παραι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι.

Παραιτεῖσθαι οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι καὶ ἀποβάλλεσθαι καὶ μὴ δέχεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αἰτεῖν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, ὡς περιττὴν εἶναι τὴν πρόθεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ καθεύδω. τὸ γὰρ εὕδω δηλοῖ. σπανίως δὲ εὕρηται καὶ ἐπὶ σημαινόμενον τοῦ λεγομένου ἐν τῇ συνθέσει παραιτεῖσθαι παρακαλεῖν συγγνώμην αἰτεῖν.

Παρατρωπῶσι. παρατρέπουσι, παραπείθουσι. τρέπω τρωπῶ, ὡς νέμω νωμῶ, στρέφω στρωφῶ.

Πάρεξ. τὸ παρὲξ παρὰ τὴν παρα πρόθεσιν καὶ τὴν ἐξ, ἥτις δηλοῖ τὸ ἐκτός. βαρύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται πρὸς διάφορον σημαινόμενον. τὸ μὲν οὖν βαρυνόμενον σημαίνει τὸ χωρὶς καὶ συντάσσεται γενικῇ, οἷον πάρεξ Ἀπολλωνίου· τὸ δὲ ὀξυνόμενον ἰσοδυναμεῖ τῇ παρά ἢ τῇ ἐξ προθέσει, ἥτις σημαίνει τὴν ἔξω σχέσιν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν. ἀντὶ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ καὶ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνεται ἀντὶ ἐκτός.

Παρακρούεται. ἀπατᾷ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ παρακρουόντων ἢ ποδὶ ἢ χειρί, καὶ οὐ ῥιπτώντων. ἢ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἱστώντων, οἳ τοῖς σταθμοῖς παρακρούουσιν, ἵνα ὃ βούλονται μέρος καθέλκῃ βα-
125b ρυνόμενον τῇ κρούσει.

Παραστησάμενος. ἑλών, παραλαβών, καταστρεψάμενος. παρεστήσαντό με, ἐνίκησαν, ἐπεὶ οἱ ἡττώμενοι παρίστανται τοῖς νενικόσιν ὡς δοῦλοι δεσπόταις.

Παραφυλακτωρευόμενοι. οἰκοροῦντες παρὰ τὰς φυλακὰς καὶ φρυκτοὺς ἀνατείνοντες ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν πολεμίων.

Παρέκνοον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Ἰλιάδος κ̄. ἀντὶ παρηπάτησε τὸν νοῦν, ἐξηπάτησε.

Παρεβάθην. βίβημι βήσω βέβηκα, ὁ παθητικὸς παρακείμενος βέβαμαι, ὁ παθητικὸς ἀόριστος ἐβάθην καὶ παρεβάθην.

Παρέθρισαν σημαίνει τὸ ἔκοψαν. οἷον

ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα.

ἐκ τοῦ ἀκροστολίου εὐθράστου ὄντος παρέκοψαν, οἱονεὶ παρεκούρευσαν, ἔνθεν τὸ ἀποθρίξασθαι.

Παρέσομαι οὐκ ἀπὸ τοῦ εἰμι γίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, εἴσομαι ἂν ἦν καὶ παρείσομαι, ἵνα τὴν αὐτὴν ἔχῃ τῷ ἐνεστῶτι παραλήγουσαν.

Παρείατο δακρυχέουσα ἀντὶ τοῦ παρῆν ἡ κόρη δακρύουσα. ἕω τὸ καθέζομαι, τὸ παράγωγον εἶμι, ὁ μέσος ἀόριστος ἕμην ἕσο ἕτο εἶτο, πλεονασμῷ τοῦ ᾱ εἵατο καὶ παρείατο. τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. τὰ γὰρ εἰς τὸ λήγοντα πληθυντικά εἰσιν, εἰ ἔχει πρὸ τῆς το, ᾱ, πυθοίατο, δευοίατο.

Παρέθειν. παρίημι παρήσω, ὁ παρακείμενος παρεῖκα, ὁ παθητικὸς παρεῖμαι, ὁ ἀόριστος παρείθην καὶ ἀποπτύσει τοῦ ῑ παρέθην. οὕτως ἀφέθην καὶ τὰ παραπλήσια. ἢ ἕω εἴω τὸ ἀπολύω, εἴσω εἶκα εἶμαι εἴθην καὶ ἔθην. ἐκ τοῦ εἶμαι δὲ ὁ ὑπερσυντέλικος εἵμην εἶσο, τὸ προστακτικὸν εἶσο εἴσθω καὶ παρείσθω.

Παρήορος ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Ἰλιάδος ν̄, ἀντὶ τοῦ κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος παρηωμένος τῷ σώματι, τουτέστιν ἐκλελυμένος ἐν ἄλλῳ. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ μέγας καὶ παραιωρούμενος, καὶ εἰς μῆκος ἐκτεταμένος. 126 a ἔστι δὲ ἀμφότερα ἀπὸ τοῦ ἀείρω ῥηματικοῦ ὀνόματος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ ἄορος καὶ μετὰ τῆς παρά καὶ ἐκτάσει τοῦ α εἰς η παρήορος. καὶ Ὅμηρος παρηορίας λέγει τὰς τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνίας, ὑφ' ἃς καὶ ὁ τρίτος ἵππος τῇ ξυνωρίᾳ δέδεται. παρήορος

λέγεται καὶ ὁ μὴ κατὰ χῶραν ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλὰ ἀμειρουμένας, οἱονεὶ ὁ ἄφρων, παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, καὶ ὁ πεπτωκὼς τῷ σώματι, οἷον τῷ σώματι παραιωρούμενος ἐκ τοῦ ἐκτάσθαι καὶ οἱ ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ παρεξευγμένοι ἵπποι.

Παρηέρθη, παρηνέχθη, παρεκρεμάσθη. ἀείρω ἀερῶ ἤερκα ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤερμαι ἠέρθην, ὡς ἀγείρω καὶ ἀγερῶ ἤγερκα ἤγερμαι ἠγέρθην.

Παρῃρημένην. ἐκβεβλημένην, ἀποκεχωρισμένην καὶ οἱονεὶ καθῃρημένην, ἀπὸ τοῦ αἱρῶ τὸ καταβάλλω, ὁ παρακείμενος ᾕρηκα ᾕρημαι ᾑρημένος ᾑρημένη καὶ παρῃρημένη.

Παρέμενος, Πλάτων ἐν ταῖς ἀπολογίαις ἀντὶ τοῦ παραστησάμενος. ἐν δὲ ταῖς πολιτείαις τὸ ἴκταρ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. τὸ ἐπιώψατο ἀντὶ τοῦ ἐξελέξατο. καὶ ἔκρουσε τὴν χεῖρα ἀντὶ τοῦ ἔκοψεν.

Παρίεσθαι. τοῦτο δοκεῖ τὴν τοῦ παραιτεῖσθαι δύναμιν ἔχειν. τοῦτο ὑμῖν δέομαι καὶ παρίεμαι.

Παρομαρτοῦντες. παρακολουθοῦντες ἢ συντυχόντες, ἀπὸ τοῦ ὁρματῶ, οἷον ὁμοῦ ἁρμοσάμενοι.

Πάσασθαι γεύσασθαι. παρὰ τὸ πατῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ πάτνη καὶ φάτνη, ἐν ᾗ ἐσθίουσι τὰ ἄλογα. ὁ μέλλων πατήσω καὶ συγκοπῇ πάσω, καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. ἢ παρὰ τὸ μασσῶ μασσήσω ἐμάσσησα καὶ συγκοπῇ ἔμασα καὶ ἔπασα κατὰ τροπὴν καὶ καθεξῆς. ἢ παρὰ τὸ μασάσθαι τροπῇ τοῦ μ εἰς π καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου πάσασθαι.

Πάσσων ὄνομα συγκριτικὸν γίνεται ἀπὸ τοῦ παχὺς, ὡς βραδὺς βραδίων βράσσων, παχὺς παχίων πάσσων πάσσονος.

126b *Πάσσονα* τὴν εὐπαγεστέραν ἀπὸ τοῦ πήσσω.

Πάσσω σημαίνει δύο, τὸ ἐπιβάλλω καὶ τὸ ἐπιτάττω, καὶ τὸ ποικίλλω. πόθεν δῆλον; ἐπειδὴ τὰ ποικίλα παραπεπασμένα καλοῦνται.

Πάσσεν ἐπὶ τοῦ ἡμῖν μὲν νοουμένου, *πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο*. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐποίκιλλε, *πολέας ἐνέπασσεν ἀέθλους*.

Παστὸς ἡ ἐκ παραπετασμένων ποικίλων κατασκευαζομένη ἐσθὴς, ἥτις ἐστὶ πεποικιλμένη καὶ οὐ νυμφικὸς οἶκος παρὰ τὸ πάσσειν τὸ ποικίλλειν. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδος γ, ὅτι πολέας ἐνέπασσεν ἀέθλους ἀντὶ ἐποίκιλλεν.

Πάτος. Ὅμηρος, *πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων*. σημαίνει τὴν πεπατημένην γῆν, τὴν λεωφόρον. τὰ δὲ εἰς τος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ βραχείᾳ παραληγόμενα βαρύνεται, κρότος, κότος, νότος, πότος, μότος, βάτος. οὕτως καὶ πάτος δοκεῖ. ἀντικεῖται τὸ στρατός. τὸ γὰρ βροτὸς κατὰ δύο τρόπους ἀποφεύγει, ὅτι καὶ κοινὸν καὶ ἔχει ἀντέμφασιν.

Πατρόκλεις. ὁ Πατροκλέης τοῦ Πατροκλέος καὶ Πατροκλῆος, ἡ κλητικὴ ὦ Πάτροκλες καὶ ὁ Πατρόκλεις, ὡς Ἥρακλες καὶ Ἡράκλεις.

Παφλάζειν τὸ ἐκ βρασμοῦ ἀναδόσεις γίνεσθαι. πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἤχου μιμητικὴ, ὅνπερ ὁ τῶν κυμάτων εἴωθεν ἀναπέμπειν βρασμός ἐστι φλέω δ καὶ φλύω λέγεται, οἷον, *ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα*, σημαῖνον τὸ ἀναπέμπω καὶ ἀναδίδωμι, κατὰ συγκοπὴν φλῶ, ἀφ' οὗ παράγωγον φλάζω, ὡς ῥιπτάζω καὶ ἐνθουσιάζω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παφλάζω.

Πάσχετον παχύτερον κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ καὶ τοῦ ρ καὶ ὑπερθέσει πάσχετον.

Παχνοῦται. Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδος ρ ἀντὶ τοῦ φθείρεται, λυπεῖται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης τῆς φθειρούσης καὶ φρίκην ἐμποιούσης καὶ λυούσης τὰ φυτά. Ἡσίοδος, *ἐπάχνωσε φίλους*, ἤτοι ἐλύπησεν, ἔφθειρεν.

Παραυδᾶν δὲ τὸ παραμυθεῖσθαι. ὡς γὰρ ἐκ 127 a
τοῦ μυθεῖσθαι καὶ φάσκειν καὶ ἀγορεύειν καὶ αἰνεῖν

γίνεται τὸ παραμυθεῖσθαι καὶ τὸ παραιφάσκειν καὶ τὸ παρηγορεῖσθαι καὶ τὸ παραινεῖν. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ αὐδᾶν ἰσοδυνάμου ἐκείνοις ῥήματος τὸ παραυδᾶν, οὐ μὴν οὕτως καὶ ἐκ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ ἐκεῖθεν λόγου παραμυθίαν δηλοῖ καὶ τὸ παραλογίζεσθαι, ἀλλ' αὐτὸ ἐπὶ κατασοφισμοῦ ἀπάτης τινὸς τίθεται.

Παρμέμβλωκε τρία σημαίνει, ἓν μὲν τὸ μεμέληκε καὶ φροντίδα ἔχει, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μέλω μελήσω μεμέληκα καὶ συγκοπῇ μέμληκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ β διὰ καλλιφωνίαν καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω μέμβλωκα, ἕτερον δὲ τὸ παραμεμόληκεν, ἤγουν παρῆλθεν, ὡς εἴτις εἴποι ὅτι παρμέμβλωκεν ἡ ἡμέρα ἤγουν παρῴχετο. ἡ δὲ χρῆσις ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μολῶ μολήσω κατὰ τὸ αὐτὸ κανόνισμα. τρίτον δὲ τὸ παραμεμόληκε τουτέστιν ἐγγύς ἐστι, πάρεστιν.

Παραβλήδην. ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν, ὅ ἐστι συγκρίνειν, γίνεται παραβλήδην τὸ συγκριτικῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποβάλλειν τὸ ὑποβλήδην, ὅ ἐστιν ὑποβλητικῶς καὶ ὡς ἐν περικοπῇ διεξοδικοῦ λόγου. ὑποβάλλειν δέ ἐστι τὸ ἄλλου λέγοντος μὴ ἀνασχέσθαι ἀπαρτισθῆναι τοὺς λόγους, ἀλλ' ὑποβάλλειν τοὺς ἑαυτοῦ.

Παιήων ὕμνος τίς φασι εἰς Ἀπόλλωνα, οὐ μόνον ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ὡς ἄρτι ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου. καὶ ὁ μὲν ποιητὴς παιήονα τοῦτο καλεῖ, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν καὶ παιῶνα, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα παιονίζειν. ἔτι δὲ καὶ παιᾶνα, ἐξ οὗ καὶ οἱ παιᾶνες καὶ τὸ τούτου ῥῆμα παιανίζειν. γίνονται δὲ αἱ τοιαῦται λέξεις ἐκ τοῦ παίω τὸ θεραπεύω. αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ παύω τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον, ἐπεὶ ἐπὶ καταπαύσει κακοῦ τινος ὁ τοιοῦτος ὕμνος ἐξεύρηται. ἔστι δὲ καὶ παιήων ὄνομα ἰατροῦ παρὰ θεοῖς. τοῦτον
127 b δὲ τὸν ἰατρὸν παιήονά τινες τὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσι τῷ Ἀπόλλωνι.

Πανσυδίη καὶ διὰ τῶν δύο σσ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς τὸ σύσσιτος σύσσωμος καὶ τὰ ὅμοια. δη-

λοῖ δὲ κατά τινας τὸ παμπληθεί. ἕτεροι δέ φασι πασσυδίη ἀντὶ τοῦ πανστρατιᾷ μηδενὸς ἀπομαχουμένοντος. ἄλλοι δὲ πασσυδίη ἀντὶ τοῦ πανορμεί. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὅθεν παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ πανσυδεὶ διεφθάραι.

Παιφάσσειν δὲ τὸ ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπιφανῶς ὁρμᾶν, ὅθεν καὶ ἐκπαιφάσσειν τὸ ἐμφανῆ ὁρμὴν ἔχειν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ φῶ φαίνω φάσσω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ φαφάσσω καὶ τροπῇ τοῦ δασέως καὶ ἐπενθέσει τοῦ ῑ παιφάσσω. οὕτω σκευωρεῖται καὶ τὸ ποιφύσσειν ἀντὶ τοῦ φρισσᾶν, καὶ τὸ παίπαλον καὶ τὸ μαιμᾶν, ὅ ἐστι προθυμεῖσθαι, καὶ τὸ δαίδαλος δὲ, εἰ μὴ ἴσως πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου δ̄, ὁμοίως παράγεται. οἱ δὲ παλαιοὶ παιφάσσειν λέγουσι καὶ τὸ ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ περιάγειν τὴν ὄψιν, ὃ εἰς ταυτὸν ἄγεται τῷ πάντῃ τὰ φάη ἀΐσσειν, ὅθεν καὶ συντέθειται.

Παρθενοπίπης ὁ τὰς παρθένους ὀπιπτεύων, ὅ ἐστιν ἐπιτηρῶν, οἷα γυναιμανὴς, ὡς προέσκοπται, ὡς καὶ γυναικοπίπης ὁ τὰς γυναῖκας, πρὸς ὃ παίζων ὁ κωμικὸς πυῤῥοπίπην σκώπτει τινὰ ὡς ὀπιπτεύοντα τοὺς πυῤῥούς. τινὲς δέ φασι καὶ ὅτι παρθενοπίπην τὸν Πάριν εἰπὼν πικρῶς κατηγόρησεν, εἴπερ μὴ μόνον γυναιμανής ἐστι, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν κατακλείστων παρθένων τῇ ἀπάτῃ φθάνει. ἕτεροι δὲ παρθενοπιᾶ γράφουσιν, ὅ ἐστιν παρθένοις ἐοικὼς τὴν ὄψιν. ἐπαφρόδιτος γὰρ ὁ Πάρις καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς, θεοειδής.

Παρὲξ ἀγορεύειν δηλοῖ τὸ παρὰ τὸ δέον ἢ τὸ παρὰ τὸ κελευόμενον, ἵνα καὶ ἡ παρά καὶ ἡ ἐξ, ἡ μὲν τὸ παρατετράφθαι τῆς ὀρθῆς, ἡ δὲ τὸ ἔξω αὐτῆς εἶναι δηλοῖ. δύναται δὲ καὶ τὸ ἐσχηματισμένως ἢ λέξις σημαίνειν, ἵνα συνήθως ἡ μὲν παρά ἐγγύτητα ἑρμηνεύῃ, ἡ δὲ ἐξ διάστασιν, ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῶν 128a
ἐσχηματισμένων, ἐν οἷς καὶ ἐγγίζει ὁ λόγος φαινομένως τῇ ἀληθείᾳ, καὶ αὖ πάλιν ἔξω που αὐτῆς ἕστηκε, τῇ διπλόῃ τῶν νοημάτων. καὶ ἔστι καὶ οὕτω δεξιὰ ἢ

λέξις ἐπιτηδευμένης κἀνταῦθα τῷ ῥήτορι τῆς ἀμφιβολίας. κεῖται δὲ διὰ τοῦτο καὶ δίχα τινὸς συντάξεως.

Πάσσασθαι τοῦ πάσσειν. τοῦτο μὲν ἀντὶ τοῦ γεύσασθαι, ὅθεν καὶ ἄπαστος ὁ ἄγευστος. πάσσειν δὲ τό τέ ποικίλλειν, ὅθεν καὶ ἡ παστὰς, καὶ τὸ τιθέναι ἅλας πρὸς ταριχείαν. ἀφ' οὗ καὶ τὰ παστὰ καὶ ἐπίπαστα.

Παρενήνεον λέξις ποιητική. δηλοῖ δὲ τὸ σωρεύειν καὶ ἐμφαίνει τὸν πληθυσμὸν τοῦ σίτου ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ σωρεύω, ἵνα κατ' ἀναδιπλασιασμὸν νανῶ καὶ ἐκτάσει νηνῶ. ὅμοιον καὶ τὸ τητῶ ἤτοι στερίσκω. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνακηκίειν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ κηκάζειν. ὅθεν καὶ ἐπικήκαστον τὸ ἐπονείδιστον καὶ καταγέλαστον.

Παλάσσετο ἤγουν ἐπαλάσσοντο τουτέστιν ἐμολύνον. τὸ σχῆμα τοιοῦτον δωρικῶς παρεμφαίνεται.

Πάσσων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἔστιν ὁ παχύτερος καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παχὺς παχίων πάσσων, ὁποίῳ τρόπῳ καὶ ὁ μάσσων γίνεται ἐκ τοῦ μακρὸς καὶ ὁ βράσσων ἐκ τοῦ βραχὺς καὶ ὁ ἐλάσσων ἐκ τοῦ ἐλαχὸς, ὃ παρὰ Καλλιμάχῳ κεῖται. τοῦ δὲ μάσσων τὸ οὐδέτερον κεῖταί μετ' ὀλίγα ἐν τῷ τοσοῦτον ἢ ἔτι μάσσων. ἐκ τοῦ μακρότερον καὶ πάσσονα ἰδέσθαι.

Πέδιλα. τὰ ὑποδήματα, παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσὶν, ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἰλεῖσθαι. γράφεται διὰ τοῦ ῑ. οὐ πάντως γὰρ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττουσιν τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ὥσπερ εἴρω ἶρος, νείφων νιφάς. ἢ ὅτι πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἴολες, ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος· εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου πέδελλα ἂν ἐλέγετο (sic), ὥσπερ κείρω κέῤῥω, φθείρω φθέῤῥω.

Πείθω σημαίνει τρία, τὸ ἐλπίζω, ἐξ οὗ καὶ πίστις, τὸ φιλονεικῶ, ἐξ οὗ καὶ πεῖσμα. σημαίνει καὶ διὰ τοῦ η̄ τὸ πάσχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπαθον. ἐκ δὲ τοῦ πείθω τὸ ἐλπίζω ὁ μέσος παρακείμενος πέποιθα.

Πείρησαι παροξύτονον. προστακτικὸν γάρ 128b
ἐστι καὶ οὐκ ἀπαρέμφατον. σημαίνει τὸ ἀπόπειραν ποιῆσαι. παρὰ τὸ πειρῶ πειράσω ἐπείρασα, καὶ ὁ μέσος προστακτικὸς πείρασαι, καὶ τροπῇ πείρησαι. ἢ παρὰ τὸ πειράζω.

Πείσεται πάθῃ ἀπὸ τοῦ πείθω, ἢ ἀπὸ τοῦ πήθω τὸ πανθάνω πείσω, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Πειώλης σημαίνει τὸν πόρνον καὶ τὸν διὰ τὸ πέος ἀπολλυόμενον. παρὰ τὸ πέος καὶ τὸ ὀλῶ γίνεται πεώλης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πειώλης, ὁ διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενος.

Πέλω βαρύτονον μὲν τὸ ὑπάρχω, περισπώμενον δὲ προσεγγίζω.

Πέλωρα ὄνομα οὐδέτερον. τὸ ἀρσενικὸν ὁ πέλωρ σημαίνει τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερὸν, παρὰ τὸ πέλω καὶ τὸ ὥρα ἡ φροντὶς, οἷς ὑπάρχει ἀεὶ ἡ φροντὶς διὰ τὸ μέγεθος, οὕτως ἐτυμολογεῖται. περισπώμενον δὲ παρὰ τὸ προσπελάζειν καὶ προσεγγίζειν τῷ Ὠρίωνι, ὡς λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ χ διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ὥς τ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίον, ὅς ῥά τ' ὀπῶρ' εἶσι, καὶ ἑξῆς. πέλωρ πέλωρος οὖν καὶ τὸ οὐδέτερον πέλωρον καὶ πελώριος. τὸ ρι ῑ, ὡς ἕλωρ ἕλωρος ἑλώριος. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ωρ εἰ μὲν τρέπουσι τὸ ω, διὰ τῆς ει διφθόγγου γίνεται τὰ κτητικὰ, νεστόρειος, στεντόρειος. εἰ δὲ φυλάττουσι, διὰ τοῦ ῑ, πελώριος καὶ πελώριον τὸ μέγιστον.

Πεμπάσεται. διέλθῃ, ἐρευνήσει. τὸ θέμα πεμπάζω, ἀπὸ τοῦ πέμπω, ὡς κύπτω κυπτάζω αἰολικῶς, καὶ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσει πέμπελος ἡ γραῦς, παρὰ τὸ εἶναι πλησίον τοῦ πέμπεσθαι εἰς ᾅδην.

Πεντηκόντορος ναῦς ἡ πεντήκοντα ἔχουσα ἐρέτας.

Πέος τὸ αἰδοῖον οἶμαι ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ λ πλέος παρὰ τὸ πλησιάζειν. ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι,

δι᾽ οὗ κτώμεθα τέκνα. ἢ φέος οἱονεὶ φύος δι᾽ οὗ φύομεν τέκνα.

Πεπαλών. Ὅμηρος,

ἦ ῥὰ καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

ἀντὶ τοῦ ἀνατείνας, σείσας. πάλλω παλῶ ἔπηλα, ὁ β' ἀόριστος ἔπαλον, ἡ μετοχὴ ὁ παλὼν καὶ ἀναδιπλώσει
129 a ἰωνικῇ πεπαλὼν, ὡς καμὼν κεκαμὼν καὶ ἀμπεπαλών.

Πεπάλασθε. κληρώσασθε, λάχετε. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ παρὰ τὸ πάλλω τὸ κινῶ καὶ σείω παλῶ, ἐπειδὴ ἡνίκα ἂν κληθῶσιν οἱ κλῆροι πάλλονται, οἷον πάλλε δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, ἐκ δ' ἔκθορε κλῆρος κυνείης.

Παιδοπίπης σημαίνει τὸν περιβλεπόμενον τοὺς παῖδας. παρὰ τὸ ὅπτω ὀπτεύω ὀπιπτεύω γίνεται ὀπίπης καὶ ἐν συνθέσει παιδοπίπης διὰ τοῦ ῐ. τὰ γὰρ παρὰ τὸ ὀπιπτεύω διὰ τοῦ ῐ γράφεται, οἷον παρθενοπίπης, γυναικοπίπης.

Πεπαλαγμένον. μεμολυσμένον καὶ κατεστυμμένον ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ πάλη τὸ ἄλευρον εἴρηται.

Πεπάλη τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, ὅπερ δύναται ἐπιπάσσεσθαι διὰ τὴν λεπτότητα. παρὰ τὸ πάσω μέλλοντα πάλη, ὡς δαμάσω δαμάλη, ἀνθήσω ἀνθήλη. καὶ γὰρ ο̄ εἰς ω μέλλων τὴν σω συλλαβὴν τρέπει εἰς τὴν λη. εἰ δὲ ἔχει διπλοῦν, προσέρχεται καὶ τὸ γ, οἷον ζεύξω ζεύγλη, τρώξω τρώγλη. οὕτως οὖν πάσω πάλη καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παπάλη καὶ τροπῇ πεπάλη. οἱ δὲ Ἀττικοὶ πασπάλη λέγουσι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ.

Πεπαρμένη. πεπαρονημένη. πείρω τὸ κεντῶ, περῶ, πέπαρκα πεπαρμένος πεπαρμένη, καὶ πεπαρμένων ἥλοισιν ἀντὶ τοῦ διαπεπερονημένων.

Πέπειρος βότρυς ὁ ἀλκμαῖος, οἷον ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος. ἀπὸ τοῦ πέπτω ῥήματος.

Πεπείθαται. πείθω πείσω πέπεικα πέπεισμαι πέπεισται καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται.

Πεπιθεῖν. πείθω πείσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔπιθον καὶ ἀναδιπλώσει ἀττικῇ ἐπέπιθον, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπουδῇ παρπεπιθόντες. ὁ μέλλων δεύτερος πεπιθῶ καὶ τὸ ἀπαρέμφατον πεπιθεῖν. καὶ τὸ πεπίθοιμεν ἀντὶ τοῦ πείσοιμεν καὶ πεπιθοῦσα μετοχή. ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων. εἴωθε τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν ὁ ποιητής. 129b

Πεπιθήσω. πείθω, καὶ ἐξ αὐτοῦ περισπώμενον πιθῶ, ὡς φείδω φιδῶ, πιθήσω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεπιθήσω. ἐκ τούτου καὶ πεπίθοιμεν εὐκτικὸν καὶ παραπεπίθοντο.

Πεπνυμένος. σώφρων. παρὰ τὸ πνόω πνύω, ὡς φλόω φλύω τὸ ἀναδίδωμι, πνύσω πέπνυκα πέπνυμαι πεπνυμένος. ἢ πνῦμι πνύσω. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ πονύω.

Πεπτηώς. πτήσσω πτήξω πέπτηχα πεπτηχὼς, ἀποβολῇ τοῦ χ κατὰ Ἴωνας πεπτηὼς, ὡς τετιηώς.

Πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πονῶ πονήσω πεπόνηκα, πέπονα ὁ μέσος παρακείμενος καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πέπονθα. ἢ ἀπὸ τοῦ πένω πενῶ πέπεγκα, ὁ μέσος παρακείμενος πέπονα καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πέπονθα. ἢ ἀπὸ τοῦ πήθω τὸ πάσχω πήσω, ὁ παρακείμενος πέποικα, ὁ μέσος πέποιθα, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ πέπονθα.

Πεποτήαται. ἔστι πέτω καὶ πετῶ περισπώμενον καὶ ποτῶ ποτήσω πεπότηκα πεπότημαι πεπότηται, καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν πεπότηνται καὶ ἰακῶς πεποτήαται, ὡς πεποίηνται πεποίαται, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η πεποτήαται. τὰ γὰρ εἰς ται καθαρὸν τρίτα ἑνικὰ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν προσῳδίαν τρίτα πληθυντικὰ γίνεται παρ' Ἴωσιν, ἀλλὰ προσόδῳ τοῦ α καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης, οἷον πεποίηται πεποιέαται, ἧται ἀντὶ τοῦ κάθηται ἕαται, καὶ κατὰ πάθος παρεν-

τεθέντος τοῦ ε εἴαται. οὕτως πεπόηται πεποίεαται καὶ πεποτήαται κατὰ ἔκτασιν. κρεῖττον δὲ γίνεσθαι οὐ κατὰ συστολὴν τοῦ η καὶ προσόδῳ τοῦ α, ἀλλὰ κατὰ διάλυσιν τοῦ παραλήγοντος η εἰς ε καὶ α, ὡς ἥλων ἑάλων, ἤγη ἐάγη.

Πέπρακα. ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω πεπέρακα καὶ κατὰ συγκοπὴν πέπρακα.

Πέπρωται. εἵμαρται. περατόω περατῶ περατώσω πεπεράτωκα πεπεράτωμαι πεπεράτωται καὶ συγκοπῇ πέπρωται. ἐκ δὲ τοῦ πεπεράτωμαι συγκοπῇ πέ-
130 a πρωμαι καὶ πεπρωμένη ἡ τύχη, ἡ τὸ πέρας τοῦ βίου ὁρίζουσα καὶ περατοῦσα.

Πέπταμαι. πέτω καὶ πετῶ περισπώμενον καὶ συγκοπῇ πτῶ καὶ ἱπτῶ ἵπτημι, ὡς στῶ ἵστημι, ὁ παρακείμενος ἔπτακα, ὁ παθητικὸς ἔπταμαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ π πέπταμαι. ἢ πέτημι καὶ τὸ παθητικὸν πέταμαι καὶ παρεμπτώσει τοῦ π πέπταμαι.

Πέπτωκα. πέτω τὸ πίπτω καὶ συγκοπῇ πτῶ πτώσω, ὁ παρακείμενος ἔπτωκα καὶ πέπτωκα. ἢ ἔστι πετῶ περισπώμενον πετήσω πεπέτηκα καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω πέπτωκα, ὡς οἰχῶ οἰχήσω ᾤχηκα ᾤχωκα. ἐκ δὲ τοῦ πετῶ παράγωγον πετέω, ὡς καλῶ καλέω.

Πεπτηῶτα. πτήσσω πτήξω ἔπτηχα ἐπτηχὼς καὶ ἰωνικῶς πεπτηχὼς καὶ ἀποβολῇ τὸ χ πεπτηώς, καὶ σημαίνει τὸ καταπεπτηχώς, ἡ αἰτιατικὴ πεπτηῶτα.

Πέπυσμαι ἀπὸ τοῦ πεύθω πεύσω πέπευκα πέπευσμαι, ἀποβολῇ τοῦ ε πέπυσμαι. εἰ δέ τις εἴποι ὅτι ἀπὸ τοῦ πυνθάνω δύναται εἶναι, μανθανέτω ὅτι τὰ διὰ τοῦ νω ἄκλιτά εἰσιν, ὥστε ἔνδεια γέγονε τοῦ ε, ὡς καὶ τὸ τέτυγμαι καὶ τετυγμένα ἀπὸ τοῦ τεύχω γίνεται.

Πέρθαι. πέρθω πέρσω πέπερκα πέπερμαι πέπερται πεπέρθαι καὶ ἀφαιρέσει ἰωνικῇ τῆς αὐξήσεως πέρθαι, ὡς κεκαθάρθαι καθάρθαι. πέρθειν δὲ κυρίως

τὸ διὰ πυρὸς περιγίνεσθαι τῶν ἐχθρῶν. ἀπὸ γὰρ τοῦ πρῶ τὸ καίω πρήθω, ὡς ἀπὸ τοῦ δρῶ κοιμῶμαι δρήθω καὶ ὑπερθέσει πήρθω καὶ συστολῇ πέρθω. καὶ ἀπὸ τοῦ περιθέω κύκλῳ τρέχω πέρθω. οἱ γὰρ πέρθοντες περιτρέχουσι τὰς τοίχους.

Περιδώσομαι ἐμέθεν ἀντὶ κατ' ἐμαυτὸν συνθήκην ποιήσομαι καὶ δεῦρο νῦν ἢ τρίποδος περιδώμεθα, ἀντὶ συνθήκην ποιήσωμεν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις περιδοῦ νῦν ἐμοὶ ἀντὶ σύνθου. γίνεται ἀπὸ τοῦ δῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ δεσμεύω.

Περικτῖται. οἱ κτίσται. ἔλλειψις τοῦ σ. οἷον τὸν δ' ἀμφιπερικτῖται ἠγερέθοντο.

Περιπατοίην. ἰστέον ὡς ὅσα τῶν εὐκτικῶν ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον καὶ διὰ τοῦ ν κλινο- 130b
μένην εἰς ην γίνεται.

Περιπλόμενος ἀπὸ τοῦ πέλεσθαι, ὅ ἐστι γίνεσθαι, οἷον περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, περιπελομένου, διαγινομένου, καὶ συγκοπῇ περιπλομένου. ἔστι δὲ καὶ περιπεπλόμενος κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ π.

Περιπλέες. πλέονες καὶ ἄρσει τῆς ον πλέες καὶ περιπλέες.

Περισθενέα. περισσῶς τῷ σθένει χρώμενον καὶ μὴ δυνάμενον ἑαυτὸν κατέχειν. τοῦτον τὸν τρόπον λέγεται καὶ τὸ περιώδυνος καὶ περιαλγής.

Περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ. τῷ ὑψηλῷ, ὅθεν ἐστὶ διὰ τὸ ὕψος περισκέψασθαι καὶ κατιδεῖν. ἢ ὅθεν ἐστὶ τὰ πέριξ ἰδεῖν.

Περιστελλομένους. περιεχομένους, πεπληρωμένους ἢ τελειουμένους.

Περιφραδέως. παρὰ τὸ φράζω φραδῶ φραδὴς καὶ περιφραδέως. ἐπίρρημα τὸ μετὰ λόγου καὶ ἐπιστήμης τι ποιεῖν οἱονεὶ πάνυ ἐπιστημόνως καὶ ἐντέχνως.

Περιωπὴ ὁ κάτοπτος τόπος, παρὰ τὸ περιόπτω περιωπή, ὡς κλέπτω κλοπή, ἐπαυξήσει τοῦ ο εἰς ω.

Πέσκος τὸ δέρμα τοῦ προβάτου. παρὰ τὸ πείκω πέκος καὶ πέσκος πλεονασμῷ τοῦ σ. ἢ παρὰ τὸ σκέπω οὐδέτερον καὶ μεταθέσει πέσκος.

Πεσεῖν ἀπὸ τοῦ πέδον, ὃ σημαίνει τὴν γῆν, καὶ πεσέμεν κατὰ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ πεσεῖν.

Περιστοιχίζεται. αἱρεῖ, λαμβάνει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν, οἵτινες στοίχους περιβάλλουσιν τοῖς ὄρεσι. στοῖχοι δέ εἰσιν αἱ λεγόμεναι στάλικες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίεται. ταύτας οὖν περιβάλλοντες αἱροῦσι τὰ θηρία.

Περίδειπνον. ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γινομένη ἑστίασις.

Περιγράψαι. τὸ ἀποκτεῖναι, ἐπεὶ οἱ ἀποθανόντες περιγράφονται.

Πέτασαν. ἀπὸ τοῦ πετάζω πετάσω ἐπέτασα, καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. ἱστία λευκὰ πετάσας. τοῦτο ἀπὸ τοῦ πέτω βαρυτόνου. πετῶ γὰρ οὐκ εἴρηται.

131a Πέτεσθαι ἐπὶ τῆς πτώσεως, παρὰ τὸ πίπτω. παντὶ γὰρ τῷ τοῦ σώματος μέρει δοκοῦσι πίπτειν τὰ πετόμενα ἐπὶ τοῦ ἀέρος. ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς πέτομαι, ὅθεν καὶ πέτονται. ἐκ τούτου γίνεται πετὸς καὶ σημαίνει τὸ ὕψος, ἐξ οὗ γίνεται πετῶ πετᾷς καὶ τροπῇ ποτῶ. ἐκ μὲν τοῦ πετῶ γίνεται προπετὴς καὶ χαμαιπετής, ἀπὸ δὲ τοῦ πέτω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον, οἷον ἔπετον κυπρογενήτη.

Πετεώ. ἡ εὐθεῖα πετεὼς πετεὼ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἀττικῶς πετεώο.

Πευκαλίμας φρένας οἱονεὶ δριμείας καὶ σώφρονας. ἀπὸ δὲ τῆς πεύκης τοῦ δένδρου ἡ μεταφορά.

Πευκεδανός, καυστικός, θερμός. λέγει δὲ τοιοῦτον τὸν πόλεμον παρὰ τὴν πεύκην τὴν πρὸς καῦσιν ἐπιτηδείαν. σύνηθες δὲ τῷ Ὁμήρῳ τὸν πόλεμον πυρὶ παραβάλλειν διὰ τὸ τῶν μαχόντων πυροῦσθαι τὸ περικάρδιον αἷμα. ἢ ὁ πικρὸς διὰ τὸ καὶ τὴν πεύκην εἶναι πικράν, ὡς ὁ ὀπὸς δηλοῖ.

Πέφηνε. φαίνω φανῶ πέφαγκα, ὁ μέσος παρακείμενος πέφηνα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ὁ ἐνεστὼς τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγηται, τρέπεται ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ καὶ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ ἀορίστῳ, οἷον φαίνω πέφηνα ἔφηνα, χαίνω κέχηνα ἔχηνα, μαίνω μέμηνα ἔμηνα, δαίω τὸ καίω δέδηα καὶ ἔδηα κέκηα καὶ ἔκηα.

Πέφαμαι σημαίνει δύο, τὸ λέλεγμαι καὶ τὸ πεφόνευμαι, ἐκ τοῦ φῶ, ὃ σημαίνει τὸ λέγω καὶ τὸ φονεύω, παράγωγον φημὶ φήσω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος πέφαμαι πέφασαι πέφαται, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν πέφανται καὶ πεφονευμένοι εἰσὶν, ἀνῄρηνται. ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ πέφαγκα πέφαμαι. ἔστι καὶ πέφημαι πέφησαι, ὅθεν καὶ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων πεφήσομαι πεφήσῃ πεφήσεται καὶ πεφήσεαι ἰωνικῶς τὸ δεύτερον.

Πεφριῶσθαι τὸν ὀφθαλμὸν πεπαχύνθαι.

Πέφνεν. ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω παράγωγον φένω καὶ ἑξῆς. ζήτει εἰς τὸ ἔπεφνον. ἔστι καὶ ἕτερον παράγωγον τοῦ φῶ τὸ φονεύω φίζω φίσω πέφικα πέφισμαι πεφισμένος, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ στῶ στίζω. 131b

Πεφοβήατο. φοβῶ φοβήσω πεφόβηκα πεφόβημαι ἐπεφοβήμην ἐπεφόβηντο καὶ ἰακῶς πεφοβέατο, ὡς πεποιέατο, καὶ ἐκτάσει πεφοβήατο.

Πεφιδήσεται. φείσεται, φείδω φιδῶ, ὡς κείθω κιθῶ, φιδήσω πεφίδηκα πεφίδημαι πεφίδησαι πεφιδήσεται.

Πεφαργμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος ὑπερθέσει τοῦ α, καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο, καὶ τὸ φρακτὸν φαρκτὸν, ὥστε ὑπέρθεσιν πέπονθε, τὸ θέμα φράττω.

Πέφρικα. φρίσσω πέφριχα καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν πέφρικα.

Πεφυζότες. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κίσσα γίνεται ῥῆμα κοκισσῶ, οὕτως ἀπὸ τοῦ φύζα φυζῶ φυζήσω πεφύζηκα, ἡ μετοχὴ πεφυζηκὼς πεφυζηκότος καὶ συγκοπῇ

πεφυζὼς πεφυζότος. οὐ δύναται δὲ εἶναι μέσος παρακείμενος πέφυζα ὡς δέδουπα. οὐδέποτε γὰρ μέσος παρακείμενος διὰ δύο συμφώνων κατὰ σύλληψιν ἐκφέρεται, οὐδὲ διπλῷ χαρακτηρίζεται. ἕτεροι δὲ ἀπὸ τοῦ φεύγω φύζω καὶ φυγῶ περισπώμενον.

Πεφωσμένος. κεκαυμένος, ἀπὸ τοῦ φώζω, ὡς χρώζω, ἅπερ ἔχει τὸ ῑ.

Πένθος. ἐκ τοῦ πάθος μετηλλάγη, καθὰ καὶ τὸ βάθος ἐκ τοῦ βένθος, οἷον *ἡμένη ἐν βένθεσιν ἁλός.*

Πειρίθοος. ἡμάρτηται ἡ περὶ πρόθεσις προσλαβοῦσα τὸ ῑ ποιήσασα τὸ Πειρίθοος ἐκ πλεονασμοῦ ἀσυνήθους. καὶ ὡς οἱ Δωριεῖς τρέποντες τὴν ει δίφθογγον εἰς τὸ η̄, καὶ ὥσπερ πλείων πλήων καὶ μείων μήων, οὕτω καὶ διὰ διφθόγγου Πειρίθοος διὰ τοῦ η̄ γράφοντες πταίουσι. δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγοντες ὡς οὐδέποτε τὴν ει δίφθογγον τὴν ἔχουσαν ἐκ πλεονασμοῦ τὸ ῑ εἰς η̄ τρέπουσιν. τὸ γάρ τοι ξένος ξεῖνος διὰ τοῦ η̄ ξῆνος.

Πεφήσεαι, ὃ χρόνου μετ' ὀλίγον μέλλοντος, δηλοῖ δὲ τὸ φονευθήσῃ, ἀπὸ τοῦ φῶ φήσω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ φάζειν, ὅθεν καὶ τὸ πεφασμένος καὶ τὸ σφάζειν. φῶ δὲ λέγεται καὶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ καὶ
132a τὸ φῶς. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ καίω, ἐξ οὗ φαύζειν τὸ φρύγειν ἀττικῶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλυκτένας, καὶ φλογνῦναι τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι. τὸ μέντοι ῥηθὲν φαύζειν ἀπὸ φρύγειν τινὲς παράγουσι.

Πεφιδήσεται ἢ μέσος μέλλων ἐστὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἰωνικὸν, ἢ μετ' ὀλίγον μέλλων. ὅρα τὸ πόθεσαν, ἐξ οὗ ἀπόθετος, ὅ ἐστι μὴ ποθούμενος. πολλαχοῦ δὲ φαίνεται ὡς οὐ μόνον ποθῶ ποθήσω, ἀλλὰ καὶ ποθέσω.

Πέπληγγα. ἐνεστὼς ὁ πεπλήγω, ὥστε καὶ ἀπαρέμφατον ἐνταῦθα αὐτοῦ κεῖται τὸ πεπληγέμεν, ὡς ἀρηγέμεν. οὐ προϋπάρχει τὸ πεπλήγειν καὶ ἀρήγειν.

Πεφίδοιτο ἰωνικὸς μέσος ἀόριστος δεύτερος τοῦ φείδω ῥήματος.

Πεπτεῶτα. τὸ ἁπλοῦν πεπτωχὼς πεπτωχότος καὶ ἐν συγκοπῇ πεπτῶτος, ὡς βεβρωχὼς βεβρωχότος βεβρῶτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ πεπτεῶτα.

Πέρνασθαι ἤτοι πωλεῖσθαι εἰς κέρδος.

Περιφθάς. ἄχρηστον θέμα τὸ φθῆμι, ὡς ἵστημι, ἐξ οὗ καὶ φθάμενος, ὡς ἱστάμενος, καὶ φθαίη, ὡς σταίη.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν. ἐκ τοῦ περιπελομένων γίνεται, ὅ ἐστι γινομένων ἢ περιπολούντων κατὰ συγκοπήν. ὅτι δὲ τὸ πέλεσθαι καὶ ἐπὶ τοιούτου λέγεται, δηλοῖ τὸ *ἤματα μακρὰ πέλονται.*

Πεφυγμένος ἀέθλων. πεφευγμένος γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν ἐξώθησε τὸ ε̄ τῆς διφθόγγου διὰ τὸ εὐφωνότερον. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πεύθω πεύσω πύστις ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, καὶ ἐκ τοῦ κεύθω ἡ κύστις, καὶ ἐκ τοῦ ἐρεύθω τὸ ἐρυθρὸν, καὶ τὸ ἐρύθημα καὶ ἰχθὺς ὁ ἐρυθῖνος, καὶ ἐρυθρόδανον. οὕτω καὶ τὸ ἄφευκτον ἄφυκτον. λέγεται καὶ τὸ πέπεισμαι καὶ τὸ ψευδηρὸν ψυδρὸν, καὶ τὸ ἄπευστον ἄπυστον, καὶ ἔλευσις ἤλυσις, καὶ εὔτευκτον εὔτυκτον, καὶ τὸ τετεῦχθαι τετύχθαι, καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τεύχω τέχνη, καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεῦκος.

Πέπληγον Ἰώνων καὶ Συῤῥακουσίων λέξις, οὗ ἐνεστὼς πεπλήγω ἐκ τοῦ πέπληγα, κατὰ ἐν Ἰλιάδι 132b
τὸ *ἐκλέλαθον κιθαριστήν*, ἐκ τοῦ λέλαθα λελάθω. Σικελοὶ γὰρ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ᾱ τῶν παρακειμένων εἰς ω̄ μετατιθέασιν, οἷον πεποίηκα πεποιήκω. οὕτω δὲ καὶ πέφυγα πεφύγω καὶ κατ' Ἀλκαῖον πεφύγγω. Ἀριστόνικος δὲ οὐ σικελικὰ ταῦτα λέγει, ἀλλ' ἀναδιπλώσεις ἰακὰς βούλεται εἶναι κατὰ τὸ κεκάμω καὶ λελάβω. κατὰ μέντοι τὸν ἀνωτέρω λόγον γίνεται καὶ ἐνεστὼς ὁ πεφύκω ἐκ τοῦ πέφυκα, οὗ παρατατικὸς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ τὸ ἐπέφυκον.

Πεποιθότες αἰολικόν ἐστι καθ' Ἡρακλείδην, ὃς λέγει ὅτι τὸ οἶδα πέποιθα λέλοιπα δέδοικα αἰολικοί εἰσι παρακείμενοι. χαίρουσι γὰρ Αἰολεῖς τοιαύταις παρατελεύτοις. τὰ δὲ κοινὰ αὐτῶν εἶδα πέπειθα λέλειπα δέδεικα.

Πεφιδοίμην ἰωνικός ἐστι μέσος δεύτερος ἀόριστος.

Πεφυρμένον ἀντὶ τοῦ μεμιαμμένον, ἐκ τοῦ φύρω καὶ φυρῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ φύραμα.

Πεποίθομεν. ἀσυνήθης γάρ ἐστιν ἐνεστώς. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ πέπληγα γίνεται τὸ πεπλήγω κατὰ Συρακουσίους, καὶ ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω, καθὰ καὶ προεδηλώθη, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πέποιθα ἐνεστὼς πεποίθω, ἐξ οὗ τὸ πεποίθομεν.

Πέποσθε οἱ μὲν ἐκ τοῦ πήθω τὸ πανθάνω παράγουσιν ἀκολουθοῦντες τῷ Ἡρωδιανῷ, λέγοντες ὅτι καθὰ λήχω λαγχάνω, οὗ ὁ παρακείμενος τροπῇ τοῦ η εἰς ο λέλοχα καὶ προσλήψει τοῦ ν λέλογχα, οὕτω καὶ πείθω πέποθα, οὗ πληθυντικὸν πριν ἢ προσληφθῆναι τὸ ν πεποίθατε καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ πέποσθε. καὶ οὕτω μὲν οἱ τοιοῦτοι. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολλὰ κακὰ πέποσθε, πέπασθε γράφει, ὅπερ ἐστὶ κέκτησθε. εἰς μέντοι τὸ διὰ τοῦ ο γραφόμενον πέποσθε κρεῖττον ποιοῦσιν οἱ συγκόπτοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ πεπόνησθε.

Πεπαλαγμένον δὲ ἀντὶ τοῦ μεμολημένον, ἐκ τοῦ παλάσσω, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πηλός.

Πηληϊάδεω λέξις ἐστὶ ἰωνική. τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ἔχει οὕτως, Πηλεὺς Πηλέος, ὅθεν Πηλείδης πα-
133 a τρωνυμικῶς, ὁ τοῦ Πηλέος υἱὸς, καὶ κλίνεται Πηλείδου. τὸ δὲ ἰωνικὸν παράγεται οὕτως, Πηλεὺς Πηλῆος, ὥσπερ Ἀχιλλεὺς Ἀχιλλῆος, Ὀδυσσεὺς Ὀδυσσῆος, βασιλεὺς βασιλῆος καὶ ἄλλα μυρία. ὅτι δὲ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι δὲ μόνου ταῦτα ἐγράφοντό ποτε, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ σαφέστερον

εἴρηται. καὶ οὕτω μὲν τὸ ἰωνικὸν Πηλεὺς Πηλῆος. τούτου δὲ τὸ πατρωνυμικὸν Πηληΐδης καὶ πλεονασμῷ τοῦ α Πηληϊάδης, οὗ ἡ γενικὴ κατ' Ἴωνας Πηληϊάδεω. ἔστι γὰρ παρατήρησις παλαιὰ τοιαύτη. τὰ εἰς ας καὶ εἰς ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα κοινῶς μὲν καὶ ἀττικῶς εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν, οἷον Αἰνείας Αἰνείου, Πηλείδης Πηλείδου, Ἀτρείδης Ἀτρείδου, δωρικῶς δὲ εἰς ᾱ μακρὸν περαίνει τὴν γενικήν, οἷον τοῦ Αἰνεία τοῦ Πηλείδα τοῦ Ἀτρείδα, ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ εω Αἰνείεω Πηλείδεω Ἀτρείδεω, βοιωτικῶς δὲ διὰ τοῦ αο, οἷον Αἰνείαο Πηλείδαο Ἀτρείδαο, μακρᾶς ἐξ ἅπαντος οὔσης τῆς παραληγούσης. ἰστέον δὲ ὅτι αἱ οὕτω χασμώμεναι ὡς ἐν διαλύσει γενικαὶ οὐδέποτε τὴν παραλήγουσαν ἰσόχρονον ἔχουσι τῇ ληγούσῃ, ἀλλὰ ἀνομίαν ἀεί, καὶ ἐὰν μὲν ἡ λήγουσα μακρὰ εἴη, βραχεῖά ἐστι ἡ παραλήγουσα, ὡς ἐπὶ τοῦ Αἰνείεω Πηλείδεω Ἑρμείεω. ἐὰν δὲ τὸ λῆγον βραχύνεται, μακρὸν ἔσται τὸ παραλῆγον, ὡς ἐν τῷ Αἰνείαο Ἑρμείαο Πηλείδαο. οὕτω καὶ τὸ Πριάμοιο δένδροιο καὶ τὰ τοιαῦτα θετταλικὰ ὄντα κατά τινας, ἀνομοιόχρονον ἔχουσι τῇ παραληγούσῃ τὴν λήγουσαν. διὸ καὶ τὸ ἐμέο καὶ σέο καὶ ἕο ἀναλογώτερον ἔχει προσλαβόντα τὸ ῑ ἐν τῇ παραληγούσῃ καὶ γενόμενα ἐμεῖο καὶ σεῖο καὶ εἷο, καὶ ἀνομοίαν ποιήσαντα τῇ ληγούσῃ τὴν παραλήγουσαν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ ᾱ πλεονάζει ἐν τοῖς διὰ τοῦ ιδης πατρωνυμικοῖς, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀνάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ ῑ μακρά ἐστι συλλαβή, οἷον Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης, Νηληΐδης Νηληϊάδης. οὕτως οὖν καὶ Πηληΐδης Πηληϊάδης. εἰ γὰρ μὴ πλεονάζει ἐν τούτοις τὸ α καὶ οὕτως ἀπαρτισθῇ δάκτυλος, οὐ συντελοῦσιν εἰς μέτρον ἡρωϊκόν, διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον. ἀμέλει ἐν τῷ Ἀτρείδης καὶ Πηλείδης οὐ πλεονάζει τὸ ᾱ. οὐ χρεία γάρ. καὶ οὕτω μὲν ἐν τούτοις φανερῶς πλεονάζει τὸ ᾱ. δῆλος δέ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ πλεονασμὸς ἀπὸ τοῦ μέτρου τῶν 133b συλλαβῶν. τὰ γὰρ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ μήτε

συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν μήτε πλεονασμὸν μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς πατρωνυμικὰ γίνεται, οἷον ἡ Πριάμου γενικὴ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἐστι, Πριαμίδης δὲ ἐν τέσσαρσιν. ὁμοίως καὶ Νέστορος Νεστορίδης, Λητόος Λητοΐδης, Ἕκτορος Ἑκτορίδης, Ἀτρέος Ἀτρεΐδης παρὰ Πινδάρῳ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἀπαθῶν πατρωνυμικῶν. οὕτως οὖν καὶ Πηλεὺς Πηλῆος Πηληΐδης, Μηκιστεὺς Μηκιστῆος Μηκιστίδης. εἴπομεν μὴ συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν διά τε τὸ Ἀνθεμίωνος Ἀνθεμίδης, Δευκαλίωνος Δευκαλίδης· ταῦτα γὰρ ἐπειδὴ συνεκόπη ἐκ τοῦ Ἀνθεμιωνίδης Δευκαλιωνίδης, οὐ πλεονάζει, ἀλλὰ ἐλλείπει μιᾷ συλλαβῇ τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς· καὶ διὰ τὸ Ἀτρείδης Πηλείδης καὶ τὰ τοιαῦτα. ταῦτα στενοχωρηθέντα τῇ συναιρέσει τοῦ Ἀτρεΐδης Πηλεΐδης ἰσοσυλλαβῇ τῇ πρωτοτύπῳ τρισυλλάβῳ γενικῇ. εἴπομεν μήτε παθόντα πλεονασμὸν διὰ τὸ Τελαμωνιάδης καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, ἐν οἷς καὶ ὁ Χαλκωδοντιάδης καὶ ὁ Λαομεδοντιάδης καὶ ὁ Φηρητιάδης. ταῦτα γὰρ ἐξ ἐμπτώσεως πλεονάσαντος τοῦ ᾱ δυσὶ συλλαβαῖς ὑπερέχει τῆς τοῦ Τελαμῶνος γενικῆς. οὐκ οὖν οὕτω καὶ τὸ Πηληϊάδης καὶ Μηκιστιάδης οὐκ ἀναγκαίως ἔχει τὸ ᾱ, ἀλλ' ἐκ πλεονασμοῦ αὐτὸ προσεφύη εἰς δακτύλου ἀναπλήρωσιν. εἰσὶ δέ τινα εἰς δης πατρωνυμικὰ φύσει τὸ ᾱ ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ, οἷον τὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ιος κυρίων ὀνομάτων, Ταλθύβιος Ταλθυβιάδης, οὗ παρώνυμοι οἱ παρ' Ἡροδότῳ Ταλθυβιάδαι. Ἀτύμνιος Ἀτυμνιάδης, ὁ ἐν τῇ ε̄ ῥαψῳδίᾳ, Ἥλιος Ἡλιάδης, Κλυτίος Κλυτιάδης, Μενοίτιος Μενοιτιάδης, Λαέρτιος Λαερτίου Λαερτιάδης. διφορεῖται γὰρ τοῦτο καὶ οὐ μόνον Λάρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ Σοφοκλῆς. Θέστιος Θεστίου Θεστιάδης, Ἀλέξιος Ἀλεξίου Ἀλεξιάδης, Φήμιος Φημιάδης, Ὀΐλιος κατὰ τὸν τεχνικὸν γεωργεῖον, Ὀϊλιάδης. οὐ γάρ ἐστι φησὶ ἀπὸ τοῦ Ὀϊλεὺς, ἦν γὰρ ἂν Ὀϊλείδης διὰ διφθόγγου. Ἀσκληπιὸς Ἀσκληπιοῦ

Ἀσκληπιάδης. ἐν τούτοις γὰρ ἡ καθαρὰ λήγουσα 134 a
τῆς γενικῆς οὐ τρέπεται εἰς ῑ, ὡς ἐν τῷ Ὁμήρου Ὁμηρίδης, Πριάμου Πριαμίδης, ἀλλὰ εἰς ᾱ καθαρόν. ὁμοίως διὰ τοῦ αδης πατρωνυμοῦνται καὶ τὰ εἰς ης κύρια εἰς ου ἔχοντα τὴν γενικὴν, οἷον ἱππότης ἱππότου ἱπποτάδης, Βούτης Βούτου Βουτάδης, ἐξ οὗ γένος οὐκ ἀνώνυμον οἱ Ἐτεοβουτάδαι, ὧν ἡ σύνθεσις κατὰ τοὺς ἐτεόκρητας. ἦν δέ φησι Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ. ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς ας ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, οἷον Ὕρας κυρίως αἰολικὸν, διὸ καὶ ψιλοῦται. ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Ὑράδης, ὅπερ οἱ Αἰολεῖς Ὑράδιος λέγουσι. Πελίας Πελιάδης, Ἀλεύας Ἀλευάδης, ὑφ' οὗ εὐγενὲς φῦλον οἱ Ἀλευάδαι. Κέας Κεάδης, ὃ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ Βοιωτίᾳ, Αἰνείας Αἰνειάδης, ὃ καὶ Αἰνέας Αἰνεάδης, Βορέας Βορεάδης, γραῦς γράδης, Χαιρέας Χαιρεάδης, Δημέας Δημεάδης καὶ ἐν συναιρέσει Δημάδης. θετέον γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τοῦτο, εἰ καὶ μὴ πατρωνυμικόν ἐστιν, ἀλλὰ ὡς πατρωνυμικὸν, καθάπερ καὶ τὸ Καρνεάδης, Σωτάδης καὶ ἕτερα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον πλεονάζει τὸ ᾱ ἐν τοῖς εἰς δης, ὡς ἀνωτέρω κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀποβάλλεται. ὁ γοῦν Ἐριχθονιάδης ὡς ἀπὸ τοῦ Ἐριχθόνιος εὕρηται καὶ δίχα τοῦ ᾱ Ἐριχθονίδας, ὥς φασιν οἱ τεχνικοί.

Πημνήϊον. πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η̄, καθάπερ καὶ τὸ πολεμήϊον καὶ τὸ οἰήϊον, ὃ δηλοῖ πλοίου οἴακα, καὶ οὐκ ἂν ἔχῃ ἀμφιβολίαν ὡς τὸ ξυνήϊον.

Πηνελόπη λέγεται ἢ παρὰ τὸ πένεσθαι περὶ τὸ λόπος. λόπος δέ ἐστιν ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρόμυον λοπὸν, ἐξ οὗ κατ' ἔκτασιν λώπιον, καὶ ὁ ἐπιβουλεύων αὐτῷ λωποδύτης. ἢ παρὰ τὸ πηνίον ἑλεῖν. πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον ἄμφιον καὶ ἐκπηνίζω ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ ἐκπηνιεῖται, ὅ ἐστι μυρήσεται, καὶ κατὰ Πανσανίαν ἐξειλήσει εἰς πηνίον. καὶ ἔστι κατὰ τὴν ἐτοιμολογίαν ταύτην τῇ Πηνελόπῃ.

134b *Πῇ* ἐπίῤῥημα ἐρωτηματικὸν ἀντὶ τοῦ πού. ἔστι καὶ ἀόριστον. ὅτε δὲ ἐρωτηματικὸν, περισπᾶται. διαφέρει δὲ τὸ ποῦ, ὅτι τὸ μὲν πῇ τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ὡς Ὅμηρος, πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη, τὸ δὲ ποῦ τὴν ἐν τόπῳ, τοῦ δεῦρο κιών. ὅθεν οὐ δεῖ λέγειν πῇ ἀπέρχῃ; ἀλλὰ ποῦ;

Πηγὸς ὁ εὐπεπηγμένος καὶ εὐτραφὴς, ὡς τὸ πηγοὺς ἀθλοφόρους. σημαίνει δὲ καὶ τὸν μέλανα κατὰ διάλεκτον ὡς τὸ κύμα, ὡς τὸ κύματι πηγῷ, ἢ τῷ ηὐξημένῳ.

Πηγεσίμαλλος ὁ εὐτραφὴς καὶ εὐπαγὴς καὶ δασεῖς ἔχων τοὺς μαλλοὺς, παρὰ τὸ πήσσω μᾶλλον πηγὸς, καὶ κατὰ μαλλὸς γίνεται πηγεσίμαλλος πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς, καὶ σημαίνει τὸν μέλανας μαλλοὺς ἔχοντα. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὸν ποιητὴν ὅστ' οἰῶν μέγα πώῃ διέρχεται· ὁ γὰρ τοιοῦτος φοβερὸς φαίνεται ἐν πλήθει προβάτων.

Πηδῶ παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. οἱ γὰρ πηδῶντες εὐφραίνονται.

Πηλεὺς παρὰ τὸ πάλλω τὸ κινῶ παλεὺς, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ Πηλεύς. ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ευς, εἰ μὲν καθαρὸν ἔχει τὸ ε̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς συναιρεῖται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Στειριεὺς Στειριέως Στειριῶς, Ἐρετριεὺς Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, Πειραιεὺς Πειραιέως Πειραιῶς τοῦ εω εἰς ω̄ κιρνομένου. ἐὰν δὲ μὴ ἔχει καθαρὸν τὸ ε̄, οὐ κιρνᾶται, Ἀχιλλέως Πηλέως. ἐπὶ δὲ τῶν γινομένων ἀττικῶς κατὰ συναλοιφὴν τοῦ εω εἰς ω̄ τὰς αἰτιατικὰς εἰς ᾱ μόνον ποιοῦσιν, οἷον τὸν Ἐρετριέα τὸν Ἐρετριᾶ, τὸν Πειραιέα τὸν Πειραιᾶ. τὸ γὰρ ᾱ καὶ πρὸ τῆς συναλοιφῆς μακρὸν ἦν. πᾶσα γὰρ γενικὴ εἰς ος λήγουσα θέλει ἔχειν τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἑνικῶν εἰς ᾱ ὁμότονον καὶ ὁμόχρονον, οἷον Αἴαντος Αἴαντα, ὁμοίως Πηλέως Πηλέα. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι ἐπειδὴ Πηλέως καὶ Ἀχιλλέως διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου λέγουσι. τούτου γὰρ καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιοῦσιν εἰς ᾱ

μακρὸν, ὡς ἰσόχρονος γίνηται τῇ γενικῇ ἰδίᾳ. ὅθεν Εὐριπίδης,

καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας.

ἐπὶ τούτων οὖν, ὡς εἴρηται, εἰς ᾱ μόνον κιρνᾶται 135 a ἡ αἰτιατικὴ, καὶ οὐκ εἰς η̄. τῆς γὰρ κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης οὐ θέλει ἡ αἰτιατικὴ εἰς η̄ καταλήγειν οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν εὑρίσκεται ἡ αἰτιατικὴ εἰς η̄, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Τυδέα. διὰ τὴν τοιαύτην τοίνυν αἰτίαν οὔτε ἐπὶ τῶν ἐχόντων σύμφωνον γίνεται κρᾶσις κατὰ τὴν αἰτιατικὴν, οὔτε μὴν ἐπὶ τῶν ἐχόντων καὶ σύμφωνον γίνεται κρᾶσις κατὰ τὴν κοινὴν γενικὴν, οὔτε ἐπὶ τῶν καθαρῶν, ἀλλ' ἐπὶ τούτων μόνων κατὰ τὴν αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν, ὡς δέδεικται, Πειραιέως Πειραιῶς, Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, οὔτε ἐπὶ τῶν εἰς υς ἡδὺς, οὔτε ἐπὶ τῶν εἰς ις ὄφις ὄφεως, ἐπειδὴ ἔμελλεν ἡ τοιαύτη αἰτιατικὴ εἰς η̄ καταλήγειν τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τοῦ Πέρσης ἡ κλητικὴ τοῦ κυρίου ὀνόματος εἰς η̄ ἐστὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐθνικοῦ. τὰ γὰρ εἰς ης ἰσοσύλλαβα εἰς η̄ κοινῶς ποιοῦσι τὴν κλητικὴν καὶ εἰς ης ἀττικῶς, οἷον ὁ Χρύσης ὦ Χρύση καὶ ὦ Χρύσης. σεσημείωται ὁ λάγνης τοῦ λάγνου ὦ λάγνα, καὶ ὁ πυραίχμης τοῦ πυραίχμου ὦ πυραίχμα, καὶ μεναίχμης μεναίχμου ὦ μεναίχμα. τὸ δὲ μάκαρ ὦ Στρεψιάδες παρ' Ἀριστοφάνει πέπαικται καὶ Ἡράκλειδες. τὰ δὲ εἰς της λήγοντα ἰσοσύλλαβα εἰς ᾰ βραχὺ ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, οἷον ὁ ποιητὴς τοῦ ποιητοῦ ὦ ποιητὰ, ὁ τοξότης τοῦ τοξότου ὦ τοξότα, ὁ ληστὴς τοῦ ληστοῦ ὦ ληστά. σεσημείωται ὁ Αἰήτης τοῦ Αἰήτου ὦ Αἰήτη, καὶ Καλλιπέτης Καλλιπέτου ὦ Καλλιπέτη, καὶ Αἰναρέτης Αἰναρέτου ὦ Αἰναρέτη, καὶ φιλοθερσίτης ὦ φιλοθερσίτη, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ φιλοθερσίτη φιλοκέρτομε, οὗ τὸ ἁπλοῦν παρ' αὐτῷ τὸ ᾱ φυλάσσει, οἷον

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ης ἐθνικὰ εἰς ᾱ ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, οἷον ὁ Σκύθης τοῦ Σκύθου ὦ Σκύθα, ὁ Καππαδόκης τοῦ Καππαδόκου ὦ Καππαδόκα, ὁ Πέρσης τοῦ Πέρσου ὦ Πέρσα καὶ ὦ Πέρση σπανίως. ὅτε δὲ κύριόν ἐστιν, ὡς εἴρηται, εἰς
135b η ποιεῖ τὴν κλητικὴν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ,

ὦ Πέρση.

ὁμοίως καὶ τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ μετρῶ καὶ πωλῶ καὶ τρίβω εἰς ᾰ ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, οἷον μετρῶ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα, πωλῶ, οἷον βιβλιοπώλης ὦ βιβλιοπώλα, ἀρτοπώλης ὦ ἀρτοπώλα, τρίβω, οἷον παιδοτρίβης ὦ παιδοτρίβα. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς πης ποιητικῶς, ὦ κυνώπης ὦ κυνώπα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, τιμὴν ἀρνύμενοι μεμελάω σοί τε κυνῶπα. ἐχθοδόπης ὦ ἐχθοδόπα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις.

Πίειρα ἡ λιπαρὰ παρὰ τὸ πῖον.

Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοὰς, ἀντὶ τοῦ πίε. ἀπὸ τοῦ πίω πίε καὶ ἐκτάσει τῆς θι συλλαβῆς πίεθι, καὶ κράσει τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν πῖθι. ἢ ἐκ τοῦ πίε πῖθι κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς ἐκ τοῦ ἴε ἴθι.

Πιθοίατο ἐπὶ τῶν τρίτων προσώπων τῶν πληθυντικῶν εὐκτικῶν εἰώθασιν οἱ Αἰολεῖς τὰ ἀμετάβολα τρέπειν εἰς ᾰ, πίθοιντο πιθοίατο, δεύοιντο δευοίατο.

Πίμπλαμαι. ἀπὸ τοῦ πέλω συγκοπῇ πλῶ καὶ πιμπλῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ παράγωγον πίμπλημι τὸ πληρῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ πιμπλῶ πιμπλάνω, ὡς ἥδω ἁνδάνω, καὶ πιμπλάνεται τὸ πληροῦται ἐν Ἰλιάδι ῑ.

Πιμπρᾶσαι. φυσῶσαι. πιμπρῶ τὸ καίω πρῶ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ πιμπρῶ καὶ πίμπρημι.

Πινύσκω· παρὰ τὸ πνέω πνύσω, ὁ μέλλων πνύσω· πλεονασμῷ τοῦ κ πνύσκω, ὡς μεθύσω μεθύσκω, ἐπενθέσει τοῦ ῑ πινύσκω. ἢ παρὰ τὸ πνύω πνύσω πνύσκω ἀναδιπλασιασμῷ πιπνύσκω καὶ ἀποβολῇ τοῦ π̄ καὶ ἐκτάσει τοῦ ῑ πινύσκω, ὡς γιγνώσκω γινώσκω. ἄμεινον δὲ πλεονασμὸν ἤπερ διπλασιασμὸν πεπονθέναι.

Πινυτὸς, ὁ σώφρων καὶ συνετὸς, παρὰ τὸ πνέω, ἀφ' οὗ πνύω πνυτὸς καὶ πινυτός. ἢ παρὰ τὸ πονῶ πονύω πονυτὸς καὶ τροπῇ τοῦ ō εἰς ῑ πινυτός. ἢ πονυτὸς καὶ πνυτὸς κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ πινυτὸς ὁ διεγηγερμένος, καὶ πινυτὴ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ διέγερσις.

Πίπτω. ἀπὸ τοῦ πέτω πίπτω. τὸ γὰρ ε̄ πλεο- 136 a
νάζον σύμφωνον τρέπεται εἰς ῑ. ἢ πετῶ πτῶ διπλασιασμῷ πίπτω. τὰ γὰρ πετόμενα τοῖς πίπτουσιν ἔοικε. τὰ δὲ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα διχρόνῳ παραληγόμενα συστέλλει αὐτὸ, βάπτω σκάπτω τύπτω ἴπτω λίπτω. σεσημείωται τὸ πίπτω καὶ ῥίπτω φύσει μακρᾷ παραληγόμενα. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι τὸ μὲν ῥίπτω καὶ πίπτω μακρὸν ἔχουσι φύσει τὸ ῑ, τὸ δὲ ἴπτω καὶ λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ θέσει. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ὄπτω αἰολικῶς ὄσσω, οὕτως πίπτω πίσσω.

Πῖον τὸ λιπαρὸν, παρὰ τὸ πιεῖν, ὅ ἐστιν ὑγραίνεσθαι ἐξ ἀναδόσεως τῶν σιτίων.

Πίσα ὄνομα πόλεως, οἱ μὲν ἀπὸ Πτίσου τινὸς, οἱ δὲ ὅτι κάθυγρός ἐστιν ὁ τόπος καὶ πολὺ ὕδωρ ἔχων. πίση γὰρ λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ κάθυγροι τόποι, ὡς Ὅμηρος πίσεα ποιήεντα, καὶ παρ' ἑτέρῳ, πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ. παράγεται γὰρ παρὰ τὸ πίσω μέλλοντα ῥηματικὸν ὄνομα οὐδέτερον πῖσος καὶ κλίνεται πίσεος πίσους πίσεα. ἐκ δὲ τοῦ πίσω μέλλοντος καὶ Πίσα ἡ χώρα, ὡς λύσω λύσσα. τὸν δὲ πίσω μέλλοντα λέγει ὁ τεχνικὸς μὴ εὑρῆσθαι, καὶ ταῦτα εἰρημένου αὐτοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον πήσω γε δή-

ρης ὕδωρ, καὶ παρὰ Εὐπόλιδι, οἷον πολὺν πίσειεν. ἀλλὰ μήποτέ ἐστιν εἰπεῖν μὴ εἰρῆσθαι ἐν πάτει.

Πίσσυρες οἱ τέσσαρες κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ εἰς τὸ π καὶ τοῦ ε πρὸς τὸ ι καὶ τοῦ α εἰς τὸ υ, οἷον τέσσαρες πίσσυρες.

Πιτνῶ σημαίνει τὸ διαῤῥήσσω, ἀπὸ τοῦ πέτω πιτνῶ, ὀρέγω ὀριγνῶ. ὡς γὰρ λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, οὐ δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ πίπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, ἐπειδὴ μετὰ δύο ἀντιστοιχείων μόνον τὸ ρ τίθεται, οἷον ἐχθρός.

Πιφαύσκω, ἐμφανίζω, φανεροποιῶ. ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω παράγωγον φάζω φάσω καὶ φάσκω ἀναδιπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ πιφαύσκω. ὁ δὲ Φι-
136b λόξενος λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ χρῶ χραύω, οὕτως ἀπὸ τοῦ φῶ φαύω φαύσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ φαύσκω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πιφαύσκω. ἔτι πλεονασμῷ τοῦ ρ ἐστὶ καὶ πιφραύσκω. ἔστι δὲ καὶ πιφάσκω.

Πίων ὁ λιπαρὸς, ἀπὸ τοῦ πίω, ἐξ οὗ καὶ πιῶ, ὁ β' ἀόριστος ἔπιον. ἐκ τοῦ οὖν πίω πιὼν ὄνομα γίνεται. ὁ γὰρ λιπαρὸς πιότητα ἔχει, καὶ ἐξ αὐτοῦ πιότης διὰ τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ἀναδόσεως τῶν σιτίων. οἱ δὲ παρὰ τὸ τὴν πόαν. τὸ πι μακρόν. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, τὰ εἰς ων δισύλλαβα τῷ ι παραληγόμενα μὴ ὄντα κυρίως ἐκτείνει αὐτὸ, οἷον κίονος, πρίονος. οὕτως οὖν καὶ πίονος.

Πίλνανται, ἤτοι πλησιάζουσι, γίνεται ἀπὸ τοῦ πελῶ τὸ πελάζω καὶ ἐγγίζω. ὡς γὰρ ἔχω ἴσχω, ὀρέγω ὀριγνῶ, μένω μίμνω, γένω γίγνω, πέτω πίτνω καὶ πίπτω, ῥέπω ῥίπτω, οὕτω καὶ πελῶ πιλνῶ καὶ πίλνημι. ἐξ αὐτοῦ παθητικὸν πίλνανται.

Πιέζειν λέγεται καὶ πιεζεῖν, ὡς δηλοῖ τὸ χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν, ἀντὶ τοῦ ἐπιέζουν, ὃ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥῆμά ἐστιν ὅμοιον τὸ ἐπίευν καὶ τοῖς τοιούτοις. διφορεῖται οὖν παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ πιέζω οὐ μόνον βαρυτονούμενον, ἀλλὰ

καὶ περισπώμενον. καὶ ἔστιν ἡ τοῦ περισπωμένου χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ ἑτέροις.

Πλαγγών οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ἐγένετο γὰρ ἂν πλαδών, ὡς σπάσσω σπαδών, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω πλαγὼν καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\gamma}$ πλαγγών. τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην καὶ ἀπάτην γίνεται τῶν κοράκων.

Πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. ἀπεκρούσθη δὲ ἀπὸ τοῦ σιδήρου ὁ σίδηρος. οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πλάζομαι πλάχθη καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\gamma}$ πλάγχθη. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πλάζω πλάξω καὶ πλάγχθη πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\gamma}$. τὸ δὲ πλάζω ἐκ τοῦ πλανῶ πλανάζω καὶ συγκοπῇ πλάζω, καὶ πλάζουσι τὸ πλανῶσιν.

Πλακοῦς. πλάκας ἐκάλουν πάντα τὰ εἰς 137a πλάτος ἐκτεταμένα, ὅθεν πλακόεις καὶ συναιρέσει ἀττικῇ πλακοῦς, ὡς Σιμόεις Σιμοῦς. κλίνεται πλακοῦντος. τὰ δὲ εἰς $\overline{\text{ους}}$ συνῃρημένα τὴν κλίσιν ἔχει τῶν ἐντελῶν. καλῶς δὲ εἴρηται τὰ συνῃρημένα καὶ οὐχὶ τὰ πεπονθότα τῶν ἀπαθῶν. ἰδοὺ γὰρ ἡ εἰκὼν ἀποβολῇ τοῦ $\overline{\nu}$ γίνεται εἰκὼ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου καὶ οὐ φυλάττει τὴν αὐτὴν κλίσιν. ἡ μὲν γὰρ κλίνεται εἰκόνος, ἡ δὲ εἰκοῦς, ὡς Σαπφοῦς.

Πλατάνιστος ὄνομα παρώνυμον. τὸ γὰρ πλατάνιστος καὶ πρώτιστος τῇ μὲν φωνῇ εἰσιν ὑπερθετικά, τῷ δὲ σημαινομένῳ καὶ τῷ χαρακτῆρι ἀντὶ τῶν ἁπλῶν εἰσι, καὶ εἰσὶ παρώνυμα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πλάτους. λέγουσι γὰρ εἶναι αὐτὴν πλατύφυλλον.

Πλειότερος. ἰστέον ὅτι οὐ πάντα τὰ εἰς $\overline{\omega\nu}$ ὀνόματα ποιοῦσι συγκριτικά, ἀλλὰ μόνα τὰ παρασχηματιζόμενα θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. τῶν μέντοι ὀξυτόνων οὐδὲν εἰς σύγκρισιν κλίνεται, οὐδὲ γὰρ τοῖς γένεσι παρασχηματίζεται, οἷον σωφρονέστατος τλημονέστατος ἀπὸ τοῦ σώφρων καὶ τλήμων, οἷον ἀλλ' εἶμι γὰρ ἤδη τλημονεστάτην ὁδόν. τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ ὄφρα σε πλειοτέρη οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται, πλειονέστερον γὰρ ἂν ἐλέγετο, ἀλλὰ

παρὰ τὸ πλεῖος, ἀφ' οὗ μὲν Ὅμηρος πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, καὶ πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι. πλεῖος οὖν καὶ πλειότερος. ἡμάρτηται δὲ ὁμολογουμένως τὸ πολὺ χερειότερον παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ. καὶ γὰρ συγκριτικὸν ὂν τὸ χεῖρον συγκριτικὸν ἐποίησεν, ὅπερ ἀδύνατον. καὶ εἰ ὅλως ὤφειλεν εἰπεῖν, χειρονέστερον ὤφειλεν. ἴσως οὖν Ἡσίοδος ἀπὸ τοῦ πλεῖος τὸ πλειότερος.

Πλεῖον ἐκ τοῦ πλεῖος, ὡς τὸ πλεῖος μέλανος θανάτοιο. ἐκ δὲ τοῦ πολὺς πολέος συγκοπῇ πλέος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ πλεῖος, καὶ τὸ συγκριτικὸν πλειὼν καὶ τὸ οὐδέτερον πλεῖον. σημαίνει δὲ τὸ πλεῖστον. ἢ παρὰ τὸ πολὺς πολεῖον καὶ συγκοπῇ πλεῖον.

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, ἀντὶ τοῦ πλήρεις, γέμουσαι. ἀπὸ τοῦ πλεῖον μεταπλασμὸς γίνεται πλεῖος καὶ πλεῖα, καὶ τὸ πληθυντικὸν πλεῖαι.

Πλειάρειν. τὸν γὰρ πλήρα οὕτως ἔφη πλειά-
137b ρειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ η εἰς ει μεταβάλλουσι. τὸ γὰρ πένης πένεις λέγουσι.

Πλεῖστος. δεῖ γινώσκειν ὅτι τὰ εἰς τος ὑπερθετικὰ δισύλλαβα ὄντα φυλάττουσι τὴν δίφθογγον, λῷον λῷστος, ῥᾴων ῥᾷστος, μειὼν μεῖστος, πλειὼν πλεῖστος. εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴη, ἀποβάλλουσι τὸ ε̄, ἀρείων ἄριστος, χερείων χέριστος.

Πλειστηριάσαντες. τὸ πλείονος πωλῆσαι τιμῆς ὃ οὔτις ὠνήσατο.

Πλημμυρίς, πλημμύρα. ὀξύνεται δέ. τὰ γὰρ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων ὀξυτονεῖται, βασιλεύω βασιλὶς, πλημμύρω πλημμυρὶς, γράφω γραφὶς, βέλω βολίς. τὸ δὲ πλημμύρω ἀπὸ τοῦ πλήθω πλήμη καὶ πλημμύρω. ἔνιοι δὲ ἐπίρρημα, ὡς τὸ λικριφὶς καὶ ἀμοιβηδίς. εἰ μέντοι ὄνομα, ἔστιν εὔλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδῃ αἰτιατικὴν, οἷον πλήμμυριν πόντου φυγών. τὰ μὲν γὰρ ὀξυνόμενα τῶν

εἰς ῑς θηλυκῶν μόνως περιττοσυλλάβως κλίνεται κατὰ τὰς πλαγίους πτώσεις, ἀσπὶς ἀσπίδος, καρὶς καρίδος. τὰ δὲ βαρυνόμενα ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ τὴν αἰτιατικὴν, Θέτις Θέτιν, χάρις χάριτος χάριν. παρὰ τῷ ποιητῇ ἑκατέρως, Κύπριδα μὲν πρῶτον, καὶ ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο.

Πλῆμναι αἱ χοινικίδες, δι᾽ ὧν ὁ ἄξων στρέφεται, παρὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. ἢ παρὰ τὸ πλήθω πλήμνας τοὺς τροχοὺς τὰς σύριγγας, ἃς χοινίδας ἔνιοι καλοῦσιν.

Πλῆντο. προσεπέλασαν, ἀπὸ τοῦ πέλω, ὡς τὸ, καὶ ῥῖνες οὔδεϊ πλῆντο. σημαίνει καὶ τὸ ἐπληροῦντο, ὡς τὸ, πλῆντο δ᾽ ἄρα αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα ἀνδρῶν.

Πληθύνω. ἐκ τοῦ πληθύς. τοῦτο παρὰ τὸ πληθύω, τοῦτο παρὰ τὸ πλήθω, καὶ πλῆθος, τοῦτο ἀπὸ τοῦ πλῶ πλήθω, ὡς νῶ νήθω, δρῶ δρήθω, πρῶ πρήθω.

Πλησίον ὄνομα καὶ μετήχθη εἰς ἐπίῤῥημα, καὶ ἔστι μονόπτωτον παρὰ τὸ πέλω πελάζω ῥηματικὸν ὄνομα πλατὸς καὶ πλητὸς, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ καὶ κατὰ παραγωγὴν πλησίος, ὡς ἄμβροτος ἀμβρόσιος.

Πλόος πλοῦς, ἀπὸ καὶ πλέω γίνεται πλόος 138.a
καὶ πλοῦς. καὶ τί δήποτε τὸ γόος καὶ χλόος μὴ ἐποίησαν γοῦς καὶ χλοῦς, εἴπερ τὸ πλόος γίνεται πλοῦς καὶ τὸ νόος νοῦς. ὡς τὸ ἀπαθῆ οὐκ εἰσὶν διηνεκῆ, ὅθεν οὐδεὶς ἐγκαλεῖ τοῖς ἀπαθέσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὲρ πεπονθότων ἀπολογεῖται.

Πλύτης. διὰ τί ἀπὸ τοῦ πλύνω οὐ φασὶν πλύντης καὶ κρίνω κρίντης, ὡς ὑφάντης ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω καὶ ξαίνω ξάντης καὶ μιαίνω μιάντης; λύσις· ὅτι τὰ μὲν ἐν τῷ παρακειμένῳ ἐφύλαξε τὸ ν ὕφαγκα ἔξαγκα μεμίαγκα. τὸ δὲ πλύνω καὶ κρίνω ἀπέβαλον αὐτό. πέ-

πλυκα γὰρ καὶ κέκρεκα φαμὲν, ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα χωρὶς τοῦ ν γέγονεν.

Πλοῦτος παρὰ τὸ πολὺς καὶ τὸ τῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι πολύοντος καὶ συγκοπῇ πλοῦτος. καὶ Πλούτων λέγεται ὁ ᾅδης ἀπὸ τοῦ τοὺς ἀποθανόντας μηδενὸς δεῖσθαι ὡς οἱ πλούσιοι. ἢ ὅτι ἐκ τῆς γῆς ὁ πλοῦτος εὑρίσκεται τῶν ἀνθρώπων. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος· *Δημήτηρ μὲν πλοῦτον ἐγείνατο.*

Πλυνοί. ἐν οἷς τόποις πλύνουσί τι πλυνοὶ ὀνομάζονται. πλύνος δὲ καὶ πλυνὸς διαφέρει. πλῦνος γάρ ἐστι τὸ πλυνόμενον, πλυνὸς δὲ ὁ τόπος καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ πλῦνος πλύνεται. καὶ πλυνέας τοὺς πλύτας.

Πλῴζω ἔχει τὸ ι. σημαίνει δὲ τὸ πλωΐζω. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέπω λεπίζω γίνεται, οὕτως ἀπὸ τοῦ πλώω πλωΐζω καὶ συναιρέσει πλῴζω. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω γίνεται λόγος καὶ ἐξ αὐτοῦ λογίζω, οὕτως ἀπὸ τοῦ πλέω πλόος, ἐξ οὗ πλοΐζω, ὡς ἀνθρωπίζω, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο πλωΐζω, καὶ συναιρέσει πλῴζω, χρωΐζω χρῴζω.

Πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας, καί ἐστι ὁμοία τῷ χέρηϊ καὶ τοῖς τοιούτοις. συγκέκοπται δὲ ὁμοίως καὶ τὸ κοσμηθεῖμεν, οὗ τὸ δεύτερον εἴη ἂν ἀκολούθως κοσμηθεῖτε, τὸ δὲ τρίτον κοσμηθεῖεν.

Πλῆτο σύστοιχόν ἐστι τῷ πέλασαν. ἀπὸ γὰρ τοῦ πέλω γίνεται πλῶ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πλῆτο, οὗ τρίτον πληθυντικὸν, *οὐδεὶ πλῆντο.*

Πλέες. ἰωνικὴ συγκοπὴ τοῦ ο καὶ τοῦ ν ἐκ τοῦ
138b πλέονες. τὸ μέντοι κοινὸν τὸ πλείους τὸ ν μόνον ἐξέθλιψεν, εἶτα συνεῖλε τὸ λειφθὲν, ὡς καὶ τὸ μείζους καὶ κρείττους καὶ τὰ λοιπά. τὸ δὲ περίπλεες λείπεται ἀντωνυμίας, δηλοῦν τὸ περὶ αὐτὸν πλέονες Ἴωνοι.

Πλάγχθη ἀναύξητον ὂν ἰαστὶ προήνεκται, ὡς φίλον Ὁμήρῳ, ἀπὸ τοῦ πλάζω γενόμενον πλεονασ-

μὸν ἔπαθε τοῦ ν διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμφασία ἐγένετο καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμβροτος ἄβροτος καὶ τερψίμβροτος, καὶ τύμπανον, καὶ πίμπλημι, καὶ χρίμπτω, καὶ φαεσίμβροτος, καὶ λίγξε βιὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ λαγχάνω καὶ λέλογχε, καὶ φυγγάνω θιγγάνω ἐρυγγάνω τυγχάνω καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πολλῶν.

Πνὺξ παρ' Ἀθηναίοις ἡ ἐκκλησία, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τῷ πλήθει τῶν ἐκκλινόντων ἐκεῖσε ἀνθρώπων. κλίνεται πυκνὸς πνὺξ ὅτι πυκνά ἐστι παρὰ αὐτὴν οἰκήματα. ἡ γενικὴ πυκνὸς, διὰ δὲ τὸ εὔφωνον πυκνός.

Ποδάρκης, ὁ ταχὺς περὶ τὸν δρόμον, ὁ τοῖς ποσὶν ἑαυτῷ ἐπαρκεῖν ἤτοι βοηθεῖν δυνάμενος πρὸς τὸ ὑπεκφεύγειν ἢ διώκειν τοὺς πολεμίους, ὡς Ὅμηρος ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου ἀδελφὸς, καὶ ὤφειλεν εἶναι ποδαρκὴς ὀξυτόνως ὡς ἐπίθετον. ἀλλὰ σημείωσαι τὰ παρὰ τὸ ἀντῶ καὶ ἀρκῶ καὶ αὐθάδης. ἡ κλητικὴ πόδαρκες, ὡς αὔταρκες, καὶ τὸ οὐδέτερον ποδαρκὲς ὀξύτονον, τῶν ἄλλων ὁμοφωνούντων τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ.

Ποδοΐιν, τοῦτο ποιητικὸν παρὰ τὸ πούς ποδὸς ποδοῖν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ποδοΐιν.

Ποθέεσκε. ποθέω ποθῶ ἐπόθεον ἐπόθουν ἐπόθεε καὶ πλεονασμῷ τῆς σκε συλλαβῆς καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης ποθέεσκε.

Ποῖ παρὰ Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτὶ ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ συναιρέσει τοῦ ο καὶ ι.

Ποιήη. ποιέω ποιῶ ποιέων ποιῶν ποιέοντος ποιοῦντος ποιέοιμι ποιοῖμι ποιέοι ποιοῖ καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ποιοίη καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται ποιοίης δεύτερον πρόσωπον, τροπῇ τοῦ σ εἰς ν ποιοίην πρῶτον πρόσωπον. κρεῖττον δὲ κατὰ μεταπλασμὸν τῆς μι εἰς ην γενέσθαι ποιοῖμι ποιοίην, τελοῖμι τελοίην. 139 a

Πόλυβος συγκοπῇ πέπονθε καὶ οὐχ ὑφαίρεσιν· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν γέγονε τοῦ υ, ὤφειλεν εἶναι πολύβος ἀπὸ τοῦ πολύβους, ὡς ὠκύπους ὠκύπος, ἀρτίπους ἀρτίπος, ἀελλόπους ἀελλόπος. ἀλλ' οὐ παροξύνεται, ἀλλὰ προπαροξύνεται, ὥστε ἀπὸ τοῦ πολύβιος συγκοπῇ πόλυβος.

Πολυδεύκης. τὰ εἰς ης ὀνόματα κύρια σύν-
140a θετα ἀπὸ ῥημάτων παραγόμενα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν, ὡς ἀρσεφάνης ἀρσεφάνους.

Πολύκεστος ἱμὰς, πολυκέντητος, πολύῤῥαφος, ποικίλος. κένσω τὸ κεντῶ κενστὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ κάζω τὸ καλλωπίζω, κέκασμαι κέκασται, καστὸς καὶ κεστὸς καὶ πολύκεστος.

Πολυλήϊος. πλούσιος, πολλὰ λήϊα ἔχων, ἢ πολλὰ θρέμματα. λήϊα γὰρ τὰ ἐκ πολέμου κτήματα, λάφυρα. ἢ πολλὰ σιτοφόρα χωρία ἔχων.

Πολύλλιστος. πολυλιτάνευτος οἶμαι πολύταστος. ἀπὸ τοῦ λιτάζω παρακαλῶ καὶ συγκοπῇ πολύλλιστος. τὸ δὲ πολύλλιτος ἐλλείψει τοῦ σ.

Πολυπάμμονος ἀνδρὸς, πολυθρέμμενος, πλουσίου. πάω πῶ τὸ κτῶμαι καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι κυρίως θρέμματα, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁτιοῦν, καὶ πολυπάμμων ὁ πολυθρέμμων καὶ πασάμενος ἀντὶ κτησάμενος, ὡς καὶ Θεόκριτος·

πασάμενος ποτίταξε Συρακουσίοις ἐπιτάσσειν.

πῶ πάσω ῥηματικὸν ὄνομα πάμμων καὶ πολυπάμμων.

Πολυτέλεια. τέλος ἡ δαπάνη ἐκ τοῦ πολυτέλεια καὶ πολυτελὲς καὶ εὐτελὴς δὲ λέγουσι, τοὺς μὴ ἐπιπολὺ χωροῦντας ταῖς δαπάναις.

Πολύτροπον Ὀδυσσείας α, οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος, παλίμβολόν τινα τῶν ἡρώων ὠνόμασε. τάχα οὖν πολύτροπόν φησι τὸν λόγιον, ἱκανῷ καὶ πηδαλίῳ τῇ γλώττῃ χρώμενον, ἐπὶ πολλὰ τρέποντα τὴν διάνοιαν, συνετὸν ἢ πολλῶν ἔμπειρον τόπων.

Πολυφόρβη· τὴν πολλοὺς τρέφουσαν γῆν. ὅθεν καὶ ἱπποφόρβια καλεῖ τὰ τοὺς ἵππους τρέφοντα χωρία.

Πολυωπὸν τὸ δίκτυον ἀπὸ τοῦ πολλὰς ὀπὰς ἔχειν, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. τοιοῦτον καὶ τὸ περιωπή.

Πολυωρήσεις. μέλλων. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ὠρῶ τὸ φυλάσσω καὶ μετὰ τοῦ πολὺ ἐπιῤῥήματος πολυωρῶ.

Πόνος σημαίνει τρία, τὸ γυμνάσιον, ὡς παρὰ τῷ Ἱπποκράτῃ, ἄσκησις ὑγείης, ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη πόνων. τὴν ὀδύνην, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ, δύο πόνων προκειμένων μὴ κατὰ τὸν 140b αὐτὸν τόπον. καὶ τὴν βλάβην, ὡς αὐτὸς πάλιν φησίν, ὡς ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος ὕπνον ποιέει θανάσιμον. παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ κάμνω πόνος.

Πονεύμενον. ἐπιπνοῦντα, μαχόμενον. ἐκ τοῦ πνέω πνέομαι πνεόμενον καὶ κράσει δωρικῇ πονεύμενον.

Ποππύσματα κολακεῖαι ἵπποις ἀδαμάστοις.

Πόπανον, πλακούντιον, ἀπὸ τοῦ ἄρτου. ἢ παρὰ τὸ πέπτω τὸ χωνεύω. ἢ παρὰ τὸ κόπτω κόπανον καὶ τροπῇ πόπανον.

Πορσύνω σημαίνει τὸ εὐτρεπίζω καὶ ἑτοιμάζω καὶ κοσμῶ· ἀπὸ τοῦ πόρος πορύνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ πορσύνω. ὅθεν καὶ τὸ κείνου πορσανέουσα λέχος ἀντὶ τοῦ ἑτοιμάζουσα, δωρουμένη. ἢ παρὰ τὸ πόρος καὶ τὸ σαίνω τὸ καλλωπίζω, καὶ γίνεται πορσαίνω, ὁ μέλλων πορσανῶ, ἡ μετοχὴ πορσανῶν, καὶ τὸ θηλυκὸν πορσανοῦσα καὶ πορσανέουσα διαλύσει ἰωνικῇ ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε. ἢ ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω αἰολικῶς ὄρσω, ὀρσαίνω παραγώγως καὶ πλεονασμῷ τοῦ π. ἢ ἐκ τοῦ πόρω τὸ παρέχω πορῶ πόρσω αἰολικῶς ἐξ αὐτοῦ πορσαίνω, θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτα πορσαίνεσκον.

Πορφύρα. ἀπὸ τοῦ πορφύρω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ βουλεύομαι γίνεται πορφύρα. τοῦτο δὲ

παρὰ τὸ παραφέρειν τὸν νοῦν ὧδε κἀκεῖσε. Ὀδυσσείας δ̄, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε κιόντι. καὶ ἐν Ἰλιάδος ξ̄, ὡς δ᾽ ὅταν πορφύρῃ πέλαγος, ἀντὶ τοῦ μελανίζῃ, μέλαγον ποιήσῃ. καὶ γὰρ πορφύρεον λέγει τὸν θάνατον καὶ κῦμα πορφύρεον τὸ μέλαν καὶ ἄρμα πορφύρεον. ἔνιοι δὲ τὸ πορφύρει ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος κινεῖται ἐδέξαντο καὶ πορφύρειν τὸ ἐν βάθει διανοεῖσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ βάθους ἁλός.

Πόρεν.

ἣν διὰ μαντοσύνην τήν οἱ πόρε Φοῖβος
Ἀπόλλων,

ἀντὶ τοῦ παρέσχεν. ἔστι πόρω τὸ παρέχω καὶ πορῶ περισπώμενον πορήσω ἐπόρησα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπορον καὶ πόρον ἰωνικῶς, τὸ τρίτον πόρε.

141 a Ποσειδῶν παρά τισι γράφεται διὰ διφθόγγου, παρὰ τὸ πέδον καὶ τὸ σείω πεδοσείων, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τῶν γραμμάτων ποσειδέων καὶ κράσει ποσειδῶν. ὁ γὰρ αὐτὸς καὶ ἐνοσίχθων λέγεται ἀπὸ τοῦ τὴν γῆν κινεῖν. παρά τισι δὲ διὰ τοῦ ῑ, παρὰ τὸ τὴν πόσιν δεσμεῖν, ἢ παρὰ τὸ τὴν πόσιν τὰ πάντα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔχειν, κατὰ ἀντίφρασιν. οὐδεὶς γὰρ αὐθαιρέτως ἐκ τῶν αὐτῶν πίνει ὑδάτων. ἢ παρὰ τὸ τὴν πόσιν τῷ δάει ἤγουν τῷ ἡλίῳ ἀναπέμπειν. ἐκ γὰρ τῆς θαλάττης ὁ ἥλιος ἀνιμᾶται τὴν ὑγρότητα. ἢ παρὰ τὸ τῇ πόσει ἐνδεῶν γίνεται ποσειδέης καὶ ἐξ αὐτοῦ ποσειδέων, ὅθεν καὶ ποσειδάων τροπῇ δωρικῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν δωρικῶς τὸ ε̄ εἰς ᾱ τρέπεται, καὶ κράσει ποσειδῶν καὶ κλίνεται ποσειδάωνος. καὶ ὡς παρώνυμον φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς. οὐ κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐ παραλήγεται φύσει μακρᾷ, οἷον κτησιφῶν, δεξιχρῶν. τὸ δὲ ποσειδῶν φύσει μακρᾷ παραλήγεται. εἰκότως οὖν σεσημείωται ὦ πόσειδον. ὁ κανὼν, τὰ εἰς ἀμετάβολα λήγοντα μακροκατάληκτα βα-

ῥύτονα, καὶ ὡς οὐκ ἔστι βαρύτονον, ἀλλὰ πάντα τὰ περισπώμενα δυνάμει βαρύτονά εἰσι, οἷον ποσειδέων ποσειδῶν, ξενοφάων ξενοφῶν.

Πόσις σημαίνει δύο, τό τε πόμα, καὶ τὸν ἄνδρα μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ὕδατος φύσεως. ὡς γὰρ τὸ ὕδωρ μιγνύμενον τῇ γῇ γεννητικὸν γίνεται τῶν φυτῶν καὶ τῶν σπερμάτων, οὕτως ὁ ἀνὴρ μιγνύμενος τῇ γυναικὶ αἴτιος γίνεται τῆς τεκνοποιΐας. παρὰ τὸ ποτίζω οὖν ποτίσω μέλλοντα, πότις καὶ πόσις, ὁ τὴν θηλύαν ποτίζων τῇ γονῇ.

Πόστος. ὡς μυχὸς μύχατος, τρίτος τρίτατος, ἕβδομος ἑβδόματος, οὕτως πόσος πόσατος καὶ συγκοπῇ πόστος.

Ποτινίσσεται. πορεύεται, προσέρχεται, ὅ ἐστιν ἀνάκειται, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, ἢ ἀπὸ τοῦ νίω νίσω νίσεται καὶ ποτινίσεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. τὸ δὲ ποτὶ τὴν πρός πρόθεσιν σημαίνει δωρικῶς. ἡ γὰρ πρός κατ' ἐπέκτασιν προσί, ὡς ἐν ἐνὶ ἀναλόγως, παρέπεται γὰρ ταῖς προθέσεσι τὸ μέχρι τῆς 141 b δισυλλαβίας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ ποσὶ καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ ποτὶ, ὥσπερ σὺ τὺ, σὸς τός.

Πότμος. μόρος, θάνατος, παρὰ τὸ πέτω τὸ πίπτω πότος καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ πότμος. ἢ παρὰ τὸ πίπτω κατὰ συγκοπὴν πτῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα πτὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ πτμὸς καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐπλεόνασε τὸ ο καὶ γέγονε πότμος ἡ ἐσχάτη σύμπτωσις τοῦ βίου, ἀπὸ τοῦ πεσεῖν ἢ ὁποιῶν πεσεῖν εἰς τὴν γῆν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχης ἀπὸ τοῦ μεταπίπτειν. ἡ ὑπὸ τὴν πρώτην γένεσιν τοῦ βρέφους ἐπιμεριζομένη τύχη παρὰ τὴν μετάπτωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν πραγμάτων. ὅθεν Μένανδρός φησι,

τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Ποτνιᾶσθαι τὸ μετὰ λύπης τὸν θεὸν ἐπιβοᾶσθαι.

Πότνια. σεβασμία, ἔντιμος. παρὰ τὸ πέτω πετῶ καὶ ποτνῶ. οἱ γὰρ σέβοντες προσπίπτουσι. ὅθεν ποτνιᾶσθαι τὸ προσπίπτειν καὶ παρακαλεῖν, παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ πίπτειν. κυριώτερον δ' ἄν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικὸς, ὅταν κακόν τι πάσχειν καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεὸν ὦ πότνια λέγεται. ποτνιᾶσθαι δὲ, ὅταν εἴπῃ τις ἄνδρα περιφανῶς ἁμαρτάνει. οὕτως Βησαντῖνος ἐν τῷ περιχρηστομαθίας.

Πότνια ἀπὸ τοῦ πότνια κατὰ συγκοπήν.

Πούς. ἀπὸ τοῦ παύω παύσω παὺς καὶ ποὺς, εἰς ὃν ἀναπαύεται τὸ ὅλον μέρος τοῦ σώματος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς ποσὶν ἀναπαύεται καὶ καταλήγει τὸ σῶμα. ἢ ἰστέον ὅτι εἰσὶ τινὰ ὀνόματα πρὸς διάφορον σημαινόμενον διάφορον ἔχοντα καὶ τὸν τόνον, οἷον φάρος ὁ φέρων, φορὸς δὲ ὁ φερόμενος. τρόχος δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέχουσι, τροχὸς ὁ τρέχων. τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα δισύλλαβα βαρύτονα ῥηματικὰ ἡνίκα μὲν παθητικά εἰσι τῷ σημαινομένῳ, βαρύνεται, ἡνίκα δὲ ἐνεργητικὰ, ὀξύνεται. ἐκ τοῦ περῶ οὖν γίνεται πόρος βαρύτονον ὁ διαπερώμενος τόπος, πορὸς δὲ ὀξύτονον ὁ διαπερῶν, εἶτα ἀποβολῇ τοῦ ρ γίνεται πόος καὶ κατὰ συναίρεσιν ποὺς ἐν ὀξείᾳ τάσει. ἡ γὰρ βαρεῖα
142a καὶ ἡ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συνέρχεται, οἷον ζωὸς ζώς. ἢ ἐκ τοῦ πόρος γίνεται καὶ κατὰ συγκοπὴν πρὸς καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ πός, ὅθεν καὶ τὸ ἄρτιπος καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ πούς. κλίνεται ποδὸς διὰ τοῦ δός. τὰ γὰρ ἀπὸ μελλόντων δισυλλάβων κατὰ ἀποβολήν.

Ποθὴ δ' ἔστιν ὁ πόθος καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρήχθη, ὡς χόλος χολή. ὀξύνεται δὲ τὸ ποθὴ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα βαρύτονα ἀπαρασχημάτιστα οὐδετέροις, ἐὰν ποιῶσι θηλυκὸν, ὀξύτονον αὐτὸ ποιοῦσι, στρόφος στροφὴ, νόμος νομὴ, ῥόος ῥοὴ, πλόκος πλοκή. οὕτω καὶ πόθος ποθή. σεσημείωται τὸ κόρη ἐκ τοῦ κόρος ὁ νέος. ἐντάσσεται δὲ τῷ τοιούτῳ κανόνι καὶ ἡ βιοτὴ ἐκ τοῦ βίοτος, εἰ καὶ τρισυλλαβεῖ.

Πολλάκι ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ πλειστάκι καὶ τοσαυτάκι καὶ ὀηθάκι καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ἔστι μεταπλασμός τις καὶ τοῦτο ἐπιῤῥηματικός. τέλειον γὰρ ἐπιῤῥημάτων ὥσπερ τὸ ις βαρύτονον, οἷον πολλάκις ἀηθάκις, οὕτω καὶ τὰ ι, οἷον αὐτόθι κεῖθι ὅθι, πρὸς ἃ μεταπέπλασται τὸ πολλάκι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, καθάπερ καὶ τὸ χωρὶ, χωρὶς μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἀμφιρίς, ἐκπεσὸν δὲ τοῦ σ εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥηθέντων εἰς ι ἐπιῤῥημάτων ἀπηυτομόλησε.

Πολεμήϊα ἔργα πλεονασμὸν ἀναντίῤῥητον ἔχει τὸ η καὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς διάλυσις ἐνταῦθα διφθόγγου γέγονε, καθὰ ἐν τῷ ἀρήϊα καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ποδοῖιν πλεονασμὸν συνήθη ἔχει τοῦ δευτέρου ι, ὡς καὶ τὸ ἵπποιιν καὶ ὤμοιιν.

Πολύποδα πόλυπον μὲν Ἀττικοί φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ καὶ πολύπουν. Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς πούλυπον.

Πομπεὺς ἐκ τοῦ πομπεύω, ὡς ἡγεμονεὺς ἐκ τοῦ ἡγεμονεύω, καὶ ἡνιοχεὺς ἐκ τοῦ ἡνιοχεύω.

Ποθήμεναι δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ ποθαίνω ἀχρήστου παράγεται ῥήματος, ὡς καὶ τὸ φορῆναι ἀπὸ τοῦ φοραίνω. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως αὐτὰ, τὸ μὲν ἐκ τοῦ ποθῶ πόθημι, τὸ δὲ ἐκ τοῦ φορῶ φόρημι γίνεται.

Ποιπνύειν, ὃ πολλαχοῦ κεῖται, ἀρχὴ τὸ πονῶ πονύω, τουτέστιν ἐνεργῶ, καὶ ἔπαθε συγκοπὴν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ ἐπένθεσιν τοῦ ι, καθά φασιν οἱ παλαιοί. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἀφαιρεθέντος ἤγουν τῆς ποι συλλαβῆς τὸ πνύσαντι σύστοιχόν ἐστιν τῷ πεπνωμένος, ὡς ἀπὸ θέματος τοῦ πνύω.

Πραπίδεσσι, φρεσὶ, διανοίαις. ἔστι ῥῆμα ἰῶ τὸ πέμπω, ὃ γίνεται ἐν συνήθει προϊῶ καὶ συγκοπῇ πρῶ καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ φρῶ. ἐκ τούτου γίνεται φραπὶς καὶ πραπὶς, ὡς λέπω λεπὶς, ἀφ' ἧς προΐενται τὰ βουλεύματα. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πραπίδες καὶ ἐκτάσει τῆς σι συλλαβῆς πραπίδεσσιν.

Πρέσβα θεὰ, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη, ἀπὸ τοῦ πρέσβεια κατὰ συγκοπήν. ὡς γὰρ ἥμισυς ἡμίσεια, θῆλυς θήλεια, οὕτως πρέσβυς πρέσβεια ἡ γεγηρακυῖα καὶ συγκοπῇ πρέσβα, ὡς πότνια πότνα. ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα. Ὅμηρος, πρέσβειρα Θέμις. οἱ δὲ τὸ πρέσβειρα ἀπὸ τοῦ πρέσβεια.

Πρεσβῆες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἱππεύω ἱππεύσω, οὕτως ἀπὸ τοῦ πρεσβεύω πρεσβεύσω πρεσβεὺς πρεσβέες καὶ πρεσβῆες, ὡς βασιλῆες. παρὰ τὸ πρεσβεύω δὲ πρεσβεῦσαι, πρεσβύτης.

Πρεσβήϊον, Ἰλιάδος θ̄, τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον ῥόδον, ἀπὸ τοῦ πρεσβεύω πρεσβεῖον διαλύσει Ἰωνικῇ πρεσβέϊον καὶ πρεσβήϊον.

Πρέσβις ὁ ἐκπεμπόμενος πρὸς βασιλέα ἢ πόλεως ἐντιμότατος ὢν ἀπὸ τῆς τοῦ πρεσβύτου ἡλικίας. καὶ γὰρ πρεσβύτης ὁ γηραιός. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πρέσβιες, ὡς ὄφιες, πρέσβεες πρέσβεις.

Πρεσβὺς, ὁ γηραιὸς, παρὰ τὸ πρεσβηκέναι τὴν ἥβην. ἢ παρὰ τὸ περισσῶς βεβιωκέναι, οἷον πρέσ-
βυς ἄττα γεραιέ. κλίνεται πρέσβυος πρέσβεως ἀτ-
143a τικῶς. σημείωσαι δὲ καὶ τοῦτο ὡς πῆχυς πήχυος πήχεως, καὶ πέλεκυς πελέκυος πελέκεως.

Πρευμενὴς ὁ πρᾶον εὐμενὴς, ἀπὸ τοῦ πρᾶον μένος ἔχειν. ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής.

Πρήθω ἀπὸ τοῦ πρίω γίνεται κατὰ παραγωγὴν πρίθω, ὡς βρίω βρίθω, καὶ καθ' ὑπαλλαγὴν πρέθω, ἐξ οὗ τὸ ἔπρεσεν, οἷον πάσας ἔπρεσε θεσπιδαεῖ πυρὶ κεφαλάς. ἐξ οὗ κατὰ ἔκτασιν τοῦ ε̄ εἰς η̄ γίνεται πρήθω καὶ σημαίνει τὸ ἐμπειρίζω, ὡς τὸ πρῆσε δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, καὶ δάκρυον πρήσας, ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας. ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν πεφυσημένην πεπρησμένην λέγομεν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ πιμπρῶ τὸ πιπράσκω δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων παράγωγον πίμπρημι, ὁ μέλλων πρήσω, ὁ ἀόριστος ἔπρησα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ

πνεῦμα τῆς φύσης. ἔδει καὶ πρῶ τὸ περάσω ἀπὸ τοῦ περῶ, ὡς πρῶ ἀπὸ τοῦ πορῶ, ὅθεν ὁ παρακείμενος πεπέρακα καὶ συγκοπῇ πέπρακα. καὶ γὰρ πωλούμενον περᾷ ἀπὸ τοῦ πωλοῦντος ἐπὶ τὸν ἀγοράζοντα. πρῶ οὖν ὁ μέλλων πρήσω, ἐξ οὗ ἐνεστὼς πρήσσω, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πρήσσων, τὸ θηλυκὸν ἡ πρήσσουσα, καὶ σημαίνει τὸ διαπερῶσα, ὡς τὸ διαπρήσσουσα κέλευθα. ἢ ἐκ τοῦ πρῶ τὸ περῶ γίνεται πρήθω, ὡς κνῶ κνήθω, καὶ ἐμπρήθω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἐμπέπρησμαι, ἐξ οὗ ἐμπρησμός.

Πρήσσουσα, διαπερῶσα, ἀπὸ τοῦ πρήσσω ἐνεστῶτος, οὐκ ἔχοντος δὲ μέλλοντα, ὡς ἀπὸ μέλλοντος παραχθέντος. περῶ γὰρ περάσω καὶ συγκοπῇ τοῦ ε καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου σ πρήσσω, ὁ παρατατικὸς ἔπρησσον, καὶ διέπρησσον πεδίοιο.

Πρηνής ἐπὶ πρόσωπον, παρὰ τὸ πρόσω νενευκέναι, πρενὴς καὶ πρηνὴς κατὰ ἔκτασιν ὁ εἰς τοὔμπροσθεν καὶ ἐπὶ στόματος κείμενος. τὸ πρη η, διότι ἀνεφάνη τοῦ α ἐν τῷ πρανής, οὗ τὸ οὐδέτερον πρανές, καὶ ἀπὸ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα τὸ πρανές.

Πρηνίξαι γνύξ, κυρίως τὸ εἰς τὰ γόνυ πεσεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸ φασὶ ταυτὸν τῷ πρηνίξαι κακῶς. διαφέρει γάρ. οὐ δύναται γάρ τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὀκλακέναι ἐπὶ τοῦ γόνατος. διαφέρει γὰρ τὸ ὀκλακέναι τὸ αὐτὸ νοούμενον τῷ γνὺξ ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸ δὲ πρηνιχθῆναι ἐπὶ τὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφη. μεταφορᾷ γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν ὡς εἰς δούλην αὐτὴν ἀπήγαγεν. ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκαλλυνσάμενος ἐπρήνιξε τὴν τοῦ Εὐρυμέδοντος πόλιν, τουτέστι τὸ Ἄργος. Εὐρυμέδων δὲ ὁ Περσεὺς ἐκαλεῖτο. 143b

Πρίεν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, οἷον λευγαλέος δ' ἔκριεν χόλος.

Πρέσβα θεὰ, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη, ἀπὸ τοῦ πρέσβεια κατὰ συγκοπήν. ὡς γὰρ ἥμισυς ἡμίσεια, θῆλυς θήλεια, οὕτως πρέσβυς πρέσβεια ἡ γεγηρακυῖα καὶ συγκοπῇ πρέσβα, ὡς πότνια πότνα. ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα. Ὅμηρος, πρέσβειρα Θέμις. οἱ δὲ τὸ πρέσβειρα ἀπὸ τοῦ πρέσβεια.

Πρεσβῆες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἱππεύω ἱππεύσω, οὕτως ἀπὸ τοῦ πρεσβεύω πρεσβεύσω πρέσβευς πρέσβεες καὶ πρεσβῆες, ὡς βασιλῆες. παρὰ τὸ πρεσβεύω δὲ πρεσβεῦσαι, πρεσβύτης.

Πρεσβήϊον, Ἰλιάδος θ, τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον, ἀπὸ τοῦ πρεσβεύω πρέσβειον διαλύσει ἰωνικῇ πρεσβέϊον καὶ πρεσβήϊον.

Πρέσβις ὁ ἐκπεμπόμενος πρὸς βασιλέα ἢ πόλεως ἐντιμότατος ὢν ἀπὸ τῆς τοῦ πρεσβύτου ἡλικίας. καὶ γὰρ πρέσβύτης ὁ γηραιός. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πρέσβιες, ὡς ὄφιες, πρέσβεες πρέσβεις.

Πρεσβὺς, ὁ γηραιὸς, παρὰ τὸ πρεσβηκέναι τὴν ἥβην. ἢ παρὰ τὸ περισσῶς βεβιωκέναι, οἷον πρέσβυς ἄττα γεραιέ. κλίνεται πρέσβυος πρέσβεως ἀττικῶς. σημείωσαι δὲ καὶ τοῦτο ὡς πῆχυς πήχυος
143a πήχεως, καὶ πέλεκυς πελέκυος πελέκεως.

Πρευμενὴς ὁ πρᾶν εὐμενὴς, ἀπὸ τοῦ πρᾶυ μένος ἔχειν. ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής.

Πρήθω ἀπὸ τοῦ πρίω γίνεται κατὰ παράγωγὴν πρίθω, ὡς βρίω βρίθω, καὶ καθ' ὑπαλλαγὴν πρέθω, ἐξ οὗ τὸ ἔπρεσεν, οἷον πάσας ἔπρεσε θεσπιδαεῖ πυρὶ κεφαλάς. ἐξ οὗ κατὰ ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η γίνεται πρήθω καὶ σημαίνει τὸ ἐμπειρίζω, ὡς τὸ πρῆσε δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, καὶ δάκρυον πρήσας, ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας. ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν πεφυσημένην πεπρησμένην λέγομεν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ πιμπρῶ τὸ πιπράσκω δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων παράγωγον πίμπρημι, ὁ μέλλων πρήσω, ὁ ἀόριστος ἔπρησα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ

πνεῦμα τῆς φύσης. ἔστι καὶ περῶ τὸ περάσω ἀπὸ τοῦ περῶ, ὡς τρῶ ἀπὸ τοῦ τορῶ, ὅθεν ὁ παρακείμενος πεπέρακα καὶ συγκοπῇ πέπρακα. καὶ γὰρ πωλούμενον πέρᾳ ἀπὸ τοῦ πωλοῦντος ἐπὶ τὸν ἀγοράζοντα. πρῶ οὖν ὁ μέλλων πρήσω, ἐξ οὗ ἐνεστὼς πρήσσω, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πρήσσων, τὸ θηλυκὸν ἡ πρήσσουσα, καὶ σημαίνει τὸ διαπερῶσα, ὡς τὸ διαπρήσσουσα κέλευθα. ἢ ἐκ τοῦ πρῶ τὸ περῶ γίνεται πρήθω, ὡς κνῶ κνήθω, καὶ ἐμπρήθω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἐμπέπρησμαι, ἐξ οὗ ἐμπρησμός.

Πρήσσουσα, διαπερῶσα, ἀπὸ τοῦ πρήσσω ἐνεστῶτος, οὐκ ἔχοντος δὲ μέλλοντα, ὡς ἀπὸ μέλλοντος παραχθέντος. περῶ γὰρ περάσω καὶ συγκοπῇ τοῦ ε καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου σ πρήσσω, ὁ παρατατικὸς ἔπρησσον, καὶ διέπρησσον πεδίοιο.

Πρηνής ἐπὶ πρόσωπον, παρὰ τὸ πρόσω νενευκέναι, πρανὴς καὶ πρηνὴς κατὰ ἔκτασιν ὁ εἰς τοὔμπροσθεν καὶ ἐπὶ στόματος κείμενος. τὸ πρη η, διότι ἀνεφάνη τοῦ α ἐν τῷ πρανής, οὗ τὸ οὐδέτερον πρανές, καὶ ἀπὸ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα τὸ πρανές.

Πρηνίξαι γνὺξ, κυρίως τὸ εἰς τὸ γόνυ πεσεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸ φασὶ ταυτὸν τῷ πρηνίξαι κα- 143b κῶς. διαφέρει γάρ. οὐ δύναται γάρ τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὀκλακέναι ἐπὶ τοῦ γόνατος. διαφέρει γὰρ τὸ ὀκλακέναι τὸ αὐτὸ νοούμενον τῷ γνὺξ ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸ δὲ πρηνιχθῆναι ἐπὶ τὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφη. μεταφορᾷ γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν ὡς εἰς δούλην αὐτὴν ἀπήγαγεν. ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκαλυψάμενος ἐπρήνιξε τὴν τοῦ Εὐρυμέδοντος πόλιν, τουτέστι τὸ Ἄργος. Εὐρυμέδων δὲ ὁ Περσεὺς ἐκαλεῖτο.

Πρίεν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, οἷον λευγαλέος δ' ἔπριεν χόλος.

144b *Προμάχιζε*, προεμάχετο, προεπολέμει, ἀπὸ τοῦ προμαχῶ, προμαχίζω.

Πρόπαρ ἐκ τῆς προ προθέσεως καὶ τοῦ πάρος τὸ σημαῖνον τὸ ἔμπροσθεν, πάροιθεν προπάροιθεν, κατὰ ἀποκοπὴν πρόπαρ.

Προπάροιθεν ἐπίῤῥημα τοπικὸν ἐκ τῆς πρό προθέσεως καὶ τοῦ πάροιθεν κατὰ ἀποκοπὴν πρόπαρ. τοῦτο ἐκ τοῦ πάρος παρόθεν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πάροιθεν. τὸ δὲ πάρος ἐκ τοῦ πρός τοῦ σημαίνοντος τὸ ἔμπροσθεν ἐπί τε χρόνου καὶ τόπου, ἐπὶ τόπου μὲν ὡς τὸ *πάροιθεν αὐτοῖο κάθητο*, ἐπὶ χρόνου δὲ, ὡς τὸ, *τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδών*, Ἰλιάδος κ.

Προπηλακισθέντα, ἀδικηθέντα, ὑβρισθέντα, διασυρέντα. προπηλακισμὸς γὰρ λέγεται ὕβρις κατὰ προσβαφῆς τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ ἢ ἀπὸ τοῦ παλλακὶς ἢ ἀπὸ τοῦ πηλός, ὃ καὶ βέλτιον. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸν ἐπί τινι ἁλόντα ἁμαρτήματι πηλῷ χρίοντες ἐδημοσίευον.

Πρόσειλος οἰκία, ἡ πρὸς τὴν εἵλην τετραμμένη. εἵλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, ἐξ ἧς πρόσελος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πρόσειλος.

Προσέληνοι. προσελεῖν λέγεται τὸ ὑβρίζειν, κατὰ Ἀρκάδας, καὶ προσέληνοι ἴσως οἱ Ἀρκάδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν. οὕτως ἐν ὑποθέσει Προμηθέως δεσμώτου.

Πρὸς τοῦ Διός, ὑπὲρ τοῦ Διός. ἡ γὰρ πρός πολλάκις λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὑπέρ καὶ ἀντὶ τῆς παρά, καὶ τὸ *πρὸς ἄλλης* Ἰλιάδος ζ ἀντὶ ἐπ' ἄλλης ὑπὸ δεσποίνῃ.

Προσήλυτος ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἤλευσμαι ἤλευσται ἤλυτος καὶ προσήλυτος ὁ μέτοικος καὶ φυγάς.

Προσήκατο. προσελάβετο, προσεδέξατο, ἀπὸ τοῦ ἵημι, ὃ μετὰ τῆς πρός προσίημι γίνεται καὶ σημαίνει τὸ προσλαμβάνω. μετὰ δὲ τῆς προ τὸ προδιδῶ,

ὡς τὸ οὐ προΐμη τὴν ψυχὴν μέσος ἀόριστος προσῆκα, καὶ οὐ προσῆσα διὰ τοῦ συμφώνου τοῦ μέλλοντος. σημείωσαι γὰρ ἐν μὲν τοῖς εἰς ω ῥήμασιν ὁ εἶπα καὶ ἤνεγκα ἀόριστος, ἐν δὲ τοῖς εἰς μι ὁ ἔθηκα ἔδωκα ἧκα, ὁ μέσος ἀόριστος προσηκάμην, τὸ τρίτον 145a προσήκατο.

Προσῆκον τὸ πρέπον ἐκ τοῦ ἥκω τὸ ἔρχομαι μετὰ τῆς πρός. ἡ γὰρ πρός τὸ πλησιάζον καὶ προσεγγίζον σημαίνει.

Προσκυνῶ ἐκ τῆς πρός καὶ τοῦ κυνῶ. τοῦτο παρὰ τὸ κύω τὸ φιλῶ.

Προστέτηκε. προσκεκόλληκε.

Προσφυῶς. οἰκείως, ἀκολούθως.

Προσχών. τοῦτο ποτὲ μὲν δι' ἑνὸς σ, ποτὲ δὲ διὰ δύο γράφεται, καὶ διὰ δύο μὲν καὶ ὅτε σημαίνει τὸ προσορμήσας, ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ἰδών, δι' ἑνός. τοιοῦτον καὶ τὸ προστῆναι. ἐπὶ γὰρ εἰπεῖν προστῆναί μου τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου διὰ δύο σσ, ἐπὶ δὲ τοῦ προΐστασθαι δι' ἑνός.

Πρόσφατον κυρίως ἐπὶ τοῦ νεωστὶ πεφονευμένου. νῦν μοι ἀρσήεις καὶ πρόσφατος. καὶ πρόσφατον κρέας τὸ νεοσφαγές, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν τὸ νεωστὶ ἐληλυθὸς πρᾶγμα, ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, οὗ παράγωγον φημὶ φήσω πέφηκα πέφημαι καὶ πέφαμαι πέφαται.

Πρότερος παρὰ τὴν προ πρόθεσιν.

Προτέρω πορρωτέρω, εἰς τοὔμπροσθεν. ἢ ἐνδοτέρω ἢ ἐσωτέρω. γίνεται κατὰ συγκοπὴν προτέρω πορρωτέρω ἢ προτέρω. ἀπὸ τοῦ προσωτέρω καὶ συγκοπῇ γίνεται ἐκ τοῦ προτέρω προτέρωσε, ὡς ἑκατέρωσε, ὡς ἐνδοτέρωσε.

Προὖπτον. προφανές, φανερὸν, οἱονεὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον πρόοπτον καὶ προὖπτον.

Προὔργου τῶν ἀναγκαίων καὶ τῶν πρὸ τοῦ ἔργου, οἷον τὸ μὲν ἔργον αὐτὸς ὁ γάμος, τὰ δὲ πρὸ τοῦ ἔργου τὰ εἰς τὸν γάμον ἀναγκαῖα. οὕτως Ὦρος.

Πρόφασις ἀπὸ τοῦ φημὶ φήσω πέφαμαι πέφασαι φάσις καὶ πρόφασις. ἡ ἀπολόγου φάσις.

Πρόφρασσα ὡς ἐπὶ τὸν βήσω μέλλοντα βῆσσα, οὕτως καὶ παρὰ τὸ φρήσσω φρῆσσα. καὶ ἐν συνθέσει πρόφρασσα Ἰλιάδος κ,

σὺν σοὶ δῖα θεὰ ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστη.

σημαίνει δὲ προδιανοηθεῖσα ἢ πρὶν ἐκεῖνον προσκαλέσασθαι αὐτεπάγγελτος καὶ πρόθυμος ἐλθοῦσα.

145b Πρόγνυ καθεζομένη ἐπὶ γόνυ, ὅ ἐστι παντελῶς ὀκλάσαι, οἷον πρὸ γόνυ καὶ συγκοπῇ πρόγνυ καὶ πρόχνυ. ἡ γὰρ πρό ἀντὶ τῆς ἐπί κεῖται.

Πρύλις. πεζὸς ὁπλίτης. ὡς δαμῶ δαμάζω δαμάσωλις, οὕτως περῶ περύσω περύω πέρυλις καὶ συγκοπῇ πρύλις καὶ ἐπὶ πληθυντικοῦ πρυλέες.

Προχέοντο. προήρχοντο, μεταφορικὸς ὁ τρόπος. κυρίως γὰρ τὸ χέω ἐπὶ τοῦ ὕδατος λέγεται.

Προχοαὶ αἱ τῶν ποταμῶν διεξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ παντὸς ὕδατος ἐκροή. προχοαὶ δὲ ἀγγεῖα ἀφ' ὧν προχέονται τὰ ἐν αὐτοῖς ὑγρά.

Πρυμνὸς παρὰ τὸ πέρας καὶ τὸ μένω περυμνὸς καὶ συγκοπῇ πρυμνὸς ὁ ἔσχατος καὶ εἰς πέρας μένων. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου. καὶ πρυμνὸν πᾶν τὸ τελευταῖον καὶ ὕστατον καὶ πρυμνὴ ἐπίθετον ἡ ἐσχάτη. ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου πρύμνη βαρύνεται. ὡς γὰρ λεύκη καὶ λευκή, οὕτως πρύμνη καὶ πρυμνή. τὰ δὲ εἰς νος λήγοντα τριγενῆ ὀξύνονται, σεμνὸς σεμνὴ σεμνόν, πρυμνὸς πρυμνὴ πρυμνόν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ πρύμνα ὡς μέριμνα. ὅθεν καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος, πρύμναν τ' ἐκρουσάμην εὐθέως καὶ ἐτεραλκέα τὴν νίκην πεποίηκα.

Πρυμνήσια τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἐκ τῆς πρύμνης δεσμεῖται ἡ ναῦς.

Πρυτανεῦσαι, διοικῆσαι, προστατεῦσαι, φυλάξαι, βασιλεῦσαι, ταμιεῦσαι. κυρίως γὰρ ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τάσσεται ἡ λέξις. πρύτανις γὰρ ὁ σιτοφύλαξ, οἱονεὶ πυρόταμις καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ πρύτανις.

Πρυτάνεις τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς. τῶν φν ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα πρυτάνεις ἐκαλοῦντο, καὶ πρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κληρολαχοῦσαι κατ' ἐνιαυτὸν, καὶ πρυτανεῖα λέγεται ὅτι τὸ ἱερὸν πῦρ ἐπὶ τούτων ἔγκειται.

Πρῷζον τὸ προχθεσινὸν ἔχει τὸ ῑ, ὡς ἀπὸ χθὲς χθιζὸν, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ πρωῒ πρωϊζὸν, οἷον χθιζά τε πρωϊζά, κατὰ συναίρεσιν πρῷζον.

Πρωϊζὸς ἐκ τοῦ πρωῒ πρωϊζὸς καὶ πρωϊζὰ 146 a καὶ πρωϊζὸν τὸ ὑπόγυιον.

Πρωῒ ἐπίῤῥημα καιροῦ στατικὸν, παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν κατ' ἔκτασιν τοῦ ō εἰς ω καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ῑ πρωῒ, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν πρώϊος, τὸ θηλυκὸν πρωΐα, ὡς ὀψὲ ὄψιος ὀψία.

Πρωΐα παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν χρόνον δηλοῦσαν. ἢ ἀπὸ τοῦ προϊέναι ἡμᾶς, καθὸ ταύτης ἐπιφανείσης προΐασιν οἱ ἄνθρωποι. ἢ ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι τῆς ἡμέρας τὸν καιρὸν τοῦτον. ἢ ἀπὸ τοῦ πρώϊος, ἐξ οὗ τὸ οὐδέτερον πρώϊον, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν Ἰλιάδος ō, οἷον

νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον ἣν ἐνέδησα
πρωΐ.

ἀντὶ τοῦ ἕωθεν ὀρθροῦ ἢ πρόσφατον, νεωστὶ ἐστραμμένην, καινήν.

Πρῴην ἔχει τὸ ῑ ὡς γινόμενον ἀπὸ τοῦ πρωῒ, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν πρώϊος καὶ πρώϊον τὸ οὐδέτερον. τὸ θηλυκὸν ἡ πρωΐα. ἡ αἰτιατικὴ τὴν πρωΐαν καὶ κατὰ Ἴωνας τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η πρωΐην καὶ συναιρέσει τοῦ ω̄ καὶ ῑ εἰς τὴν ῳ δίφθογγον πρῴην. καὶ

χωρεῖ εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν αὕτη ἡ αἰτιατική, ὡς καὶ ἡ ἀκῇ τῆς ἀκῆς τῇ ἀκῇ τὴν ἀκήν, καὶ ἐπίῤῥημα ἀκῇ ἐγένοντο σιωπῇ. σημείωσαι γὰρ καὶ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων ἐπιῤῥήματα, ὡς εἴρηται.

Πρῶϊ. οἱ μὲν ποιηταὶ βαρύνουσιν αὐτὸ, οἷον πρῶϊ δ' ὑπ' ἠοῖ. οἱ δὲ κοινοὶ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἀθηναῖοι ὀξύνουσι. ὀξύνουσι δὲ εἰς τοὺς ἐπιμερισμένους τὰ εἰς ῑ λήγοντα δισύλλαβα ἐπιῤῥήματα, καὶ ἑξῆς ζήτει κανόνα εἰς τὸ οὐχί.

Πρῷ ἀπὸ τοῦ πρωῒ κατὰ συναίρεσιν καὶ ὀξύνεται.

Πρωϊαίτερον ὡς ἀπὸ τοῦ ὀψιαίτερον, οὕτως ἀπὸ τοῦ πρωϊαίτερον, ὡς ἀντὶ τοῦ θᾶττον πρὸ τοῦ ἀντεῖλαι τὸν ἥλιον.

Πρωθῆβαι οἱ πρώτην ἡλικίαν ἔχοντες παρὰ τὸ πρῶτος καὶ τὴν ἥβην.

Πρωκτὸς προακτός τίς ἐστι παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα καὶ κατὰ κρᾶσιν πρωκτός.

Πρῶνες καὶ πρώονες οἱ ὑψηλοὶ τόποι παρὰ τὸ πρό πρόθεσιν καὶ τὴν ἰών μετοχὴν πρωϊὼν καὶ προὼν συναιρέσει πρών. κλίνεται πρωνὸς πρῶνες καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō πρώονες ἄκροι.

146b Πρῶτος παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν γίνεται καθ' ὑπέρθεσιν πρότατος ἀποβολῇ τοῦ τ̄ καὶ κράσει πρῶτος. λαμβάνεται πενταχῶς, κατὰ χρόνον, ὡς τὸ πρῶτοι οἱ προφῆται τῶν ἀποστόλων. κατὰ φύσιν, ὥσπερ πρῶτόν ἐστι ζῶον τοῦ ἀνθρώπου. κατὰ τάξιν, ὥσπερ τὰ στοιχεῖα πρῶτά εἰσι τῶν συλλαβῶν. κατὰ ἀξίαν, ὥσπερ οἱ ἄρχοντες πρῶτοί εἰσιν τῶν ἀρχομένων. κατὰ αἴτιον, ὥσπερ ὁ πατὴρ πρῶτός ἐστι τοῦ υἱοῦ. αἴτιος γὰρ αὐτοῦ ὁ πατὴρ, πρῶτος γάρ ἐστι. σημαίνει δύο, τὸν παρ' ἡμῖν λεγόμενον πρῶτον, ὡς τὸ πρῶτός ἐστιν ὁ Πέτρος τοῦ Παύλου, τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, ὡς τὸ ἄξαντες ἐν πρώτῳ ῥυμῷ.

Πρωτοπαγεῖς νεοτευχὲς πρώτως πεπηγότες, νεοκατασκεύαστοι.

Πρωτόλεια τὰ πρὸ τῶν λῄτων καὶ τοῦ πολέμου τῶν λαφύρων ἐξαίρετα καὶ πρώτιστα, ἅπερ εἰώθασιν οἱ ἄριστοι λαμβάνειν. ἡ Χρυσηῒς ἐδόθη τῷ Ἀγαμέμνονι, ἡ Βρισηῒς τῷ Ἀχιλλεῖ. σημαίνει δὲ ἀπαρχάς.

Πρῶτα ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρώτως. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεταχθέν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ἐπιῤῥήματα μεταγόμενα ἀπὸ οὐδετέρων τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσι, τὸ σάφα ἀπὸ τοῦ σαφέα συγκοπῇ τοῦ ε. σημείωσαι κατὰ τὸν τόνον τὸ σφόδρα τοῦ ὀνόματος ὀξυνομένου καὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος βαρυνομένου.

Πρωτότοκος. τὰ εἰς ος σύνθετα εἰς ἐνέργειαν καὶ εἰς πάθος ἀναλυόμενα δύο τόνους ἐπιδέχεται. καὶ εἰ μὲν εἰς ἐνέργειαν διαλύονται, παροξύνεται οἷον λιθοβόλος, ξιφοκτόνος· εἰ δὲ εἰς πάθος, προπαροξύνεται, οἷον λιθόβολος, ξιφόκτονος. τὸ οὖν πρωτοτόκος ἡνίκα μὲν παροξύνεται, εἰς ἐνέργειαν διαλύεται καὶ σημαίνει τὴν πρώτως τεκοῦσαν, καὶ ἔστι μόνου γένους θηλυκοῦ. ἡνίκα προπαροξύνεται, εἰς πάθος ἀναλύεται καὶ σημαίνει τὸν πρώτερον τεχθέντα παῖδα. καὶ ἔστι γένος κοινὸν ἡ πρωτοτόκος καὶ ὁ πρωτοτόκος. τίκτεται γὰρ καὶ ἀνὴρ, τίκτεται καὶ γυνή.

Πρώτιστος. πρῶτος καὶ τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἔχει. τὸ δὲ ὑπερθετικὸν πρώτιστος χαρακτῆρι μόνῳ, ἐπειδὴ τὰ ὑπερθετικὰ τριγενῆ εἰσι, ταῦτα δὲ οὐδέτερα οὐκ ἔχει. τινὰ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσι καὶ χαρακτῆρι καὶ σημαινομένῳ, ὥσπερ τὸ σοφώτατος. διαφέρει δὲ ὅτι τὰ μὲν ὑπερθετικὰ ἀπηρτισμένην καὶ ἀκροτάτην 147a ἔχοντα τάσιν οὐκ ἐπιδέχεται ἐπιτατικὰ ἐπιῤῥήματα. οὐ γὰρ λέγομεν λίαν ἢ ἄγαν τιμιώτατος. τὰ δὲ συγκριτικὰ ἅτε τελειοτάτην οὐκ ἔχοντα ἐπίτασιν ἔστιν ὅτε δευτέραν ἐπιτακτικὴν προσδέχεται, οἷον ὡς παρ' Ὁμήρῳ πολλὸν πανρότεροι καὶ ῥηΐτεροι μᾶλλον ἔσεσθε.

Πρῆσεν. ἢ τὸ πρήθω, ἢ τὸ πρῶ συγκοπὲν, ἐξ οὗ τὸ πρήσσουσα.

Προόδων κατὰ Παυσανίαν ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος.

Πρυλέες δὲ οἱ ἐν μάχῃ πεζοὶ κατὰ γλῶσσαν Γορτυνίων, ὥς φασιν οἱ παλαιοί.

Προπέφανται ἅπαντα, ἤγουν προφανῆ εἰσι.

Προτιόσσομαι δηλοῖ τὸ προβλέπω, ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι.

Πρόσφατος ἀντὶ τοῦ νεωστὶ καὶ ἐγγὺς φατὸς, ὅ ἐστι πεφονευμένος, ἀφ' οὗ καὶ ἀρηΐφατος. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον πρόσφατον τὸ νεαρὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγγὺς φατὸν ἤτοι φανὲν καὶ δειχθέν. ἢ καὶ ἄλλως ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατὸν ἤτοι λεκτόν. ἐξ οὗ καὶ φατειὸς, οὗ καθ' ὁμοιότητα καὶ ποταίνιον οἱ ὕστερον τὸ νεωστὶ συμβὰν εἶπον, ταυτὸν θέντες εἶναι τὸ ποτὶ καὶ τὸ πρὸς, ὁμοίως καὶ τὸ αἶνος καὶ τὸ φατὸς, κἀντεῦθεν εἰς ὅμοιον ἥκειν τὸ ποταίνιον. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ φάσις, οὕτω καὶ ὁ αἶνος ἐπὶ λόγου δύναται τίθεσθαι ἁπλῶς.

Προσίπλαξεν. ἐκ τοῦ προσπελάζειν συγκέκοπται. ὁμώνυμον οὖν ἐντεῦθεν τὸ πλάζειν, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ πελάζειν, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ πλανᾶν.

Πρόχνυ τουτέστι παντελῶς ἢ προγόνυ, ὅ ἐστι πρόῤῥιζον.

Πτώσσειν πτήσσειν φασὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ γίνεται ἀπὸ μὲν τοῦ πτώσσειν ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πτὼξ, ἀπὸ δὲ τοῦ πτήσσειν τὸ κατεπτηχέναι καὶ ὁ κατεπτηχώς. τοιαύτης δὲ σκευωρίας καὶ τὸ ἔῤῥωγε καὶ διεῤῥηχὼς καὶ ῥῆγμα καὶ ῥῶγμα καὶ ῥωγαλέος.

Πταίω ἀπὸ τοῦ πέτω συγκοπῇ πτῶ, ὅθεν κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πίπτω. ἐκ δὲ τοῦ πτῶ παράγωγον πταίω, ὡς λῶ λιλῶ λιλαίω, ἀπὸ τοῦ πίπτειν πολλά-
147b κις τοὺς προσπαίοντας. ἐκ δὲ τοῦ πτῶ γίνεται πτὴν καὶ πτάνες.

Πτερὸν παρὰ τὸ πέτω πετερὸν, ὡς τήκω τηκερὸν, θάλλω θαλερὸν καὶ συγκοπῇ πτερὸν, ἢ παρὰ τὸ πτῶ τὸ πέτομαι πτερόν. ἢ παρὰ τὸ πτερόω πτερὸν, ἐξ οὗ τὸ ἀνεπτερωτὸν, οἷον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ἐπειδὴ νικήσασαι αἱ Μοῦσαι τὰς Σειρῆνας τοῖς πτεροῖς αὐτῶν ἐστέφθησαν.

Πτήσσω. τὸ φοβοῦμαι, παρὰ τὸ πέτω πτῶ πτήσας πτήξω. ὁ γὰρ φοβούμενος πίπτοντι ἔοικεν.

Πτίλα τὰ ἄρμενα παρὰ τὸ τίλλω τίλα καὶ πτίλα.

Πτολίπορθος ἐκ τοῦ πτόλις ἡ πόλις καὶ τοῦ πορθῶ πολίπορθος ὁ τὰς πόλεις πορθῶν. καὶ διὰ τί μὴ πρὸ μιᾶς εἶχε τὸν τόνον, ὥσπερ καλλιγράφος ἀπὸ τοῦ γράφω; ἐπειδὴ τὰ εἰς ος ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων δισυλλάβων τῶν ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένων συντιθέμενα προπαροξύνεται, οἷον συλῶ ἱερόσυλος, μυκῶ ἐρίμυκος, οὕτως καὶ πορθῶ πτολίπορθος.

Πτόρθος οὐχ εὗρον τὴν ἐτυμολογίαν ἐν ἄλλοις. ὡς οἶμαι δὲ, παρὰ τὸ πέτω πτῶ γίνεται πτείρω, ἐξ οὗ καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπταρον, ὡς φθείρω ἔφθαρον. ἐκ δὲ τοῦ πτείρω ῥηματικὸν ὄνομα πτάρος, ὡς φθείρω φθόρος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πτόρθος.

Πτόω ἐκ τοῦ πέτω ποτῶ καὶ ὑπερθέσει πτόω πτοήσω. ἔνθεν τὸ ἐπτοήθη ἀντὶ τοῦ κατὰ πέπτωκε. τὸ δὲ πτόω λέγεται καὶ πτοιῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ διεπτοίησε καὶ πτοία ἡ πτοίησις.

Πτοῖα παράλογοι φόβοι, ἐκπλήξεις, κίνδυνοι. ταραχαὶ δὲ παρὰ τὸ πτόω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα πτόα καὶ πτοῖα.

Πτωσκαζέμεν παρὰ τὸ πτῶ, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι καὶ τὸ σκάζω τὸ ἐκκλίνω, πτώσσω πτώσκω πτωσκάζω καὶ πτωσκάζειν τὸ φοβεῖσθαι καὶ δωρικῶς πτωσκαζέμεν.

Πτύσσω παρὰ τὸ πετῶ πετύσσω. τὸ γὰρ πτύσσειν οὐδέν ἐστιν ἄλλο ἢ τὸ ἐπιπίπτειν ἕτερον ἑτέρῳ·

καὶ ἐν Ἰλιάδος ν̄ ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο ἀντὶ εἰς αὐτὸν συνῆτο καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα.

Πτύχες αἱ τῶν ὀρῶν κατακλύσεις, ὡς τὸ πολυ-
148 a πτύχοιο ὀλύμπου τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σημαίνοντος, οἷον τὰ διάφορα ἐπαλλήλοις ἐλάσματα ἀσπίδος, καὶ πτύχες αἱ πύλαι ἀπὸ τοῦ πτύσσω πτύξω πτὺξ πτυχός.

Πτωχεύειν ἀπὸ τοῦ πτώσσειν καὶ προσπίπτειν τοὺς δεομένους. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκπεπτωκέναι τοῦ ἔχειν, ὡσαύτως καὶ πτωχός. ὁ δὲ Ὧρος παρὰ τὸ πτήσσειν παρὰ τὸ ὀχὴν ἤτοι τὴν τροφὴν, ἢ πτυχός τις ὤν. ο γὰρ πτωχὸς οὐχ ὑφίσταται ἀπειλήν.

Πτόλεμος Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν λέξις. καθ' Ἡρακλείδην ἐστὶ, καθὰ καὶ ἡ πτόλις, ὧν ἴδιον παρεντιθέναι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ̄. ἔνθεν φησὶ καὶ ἡ ἄνακτος καὶ νυκτὸς γενικὴ ἔχει τὸ τ̄. τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ ἀνύω ἀνύτω καὶ ἀρύω ἀρύτω. ἐξ οὗ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύταινα.

Πύθεσθαι τὸ σήπεσθαι. πύθω γὰρ σημαίνει τὸ σήπω τὸ ἐρωτῶ τὸ ἀκούω καὶ τὸ μανθάνω. ἐξ οὗ καὶ τὸ πυνθάνω, ὡς ἥδω ἁνδάνω, οἶμαι, ἀπὸ τοῦ πεύθω πύθω. τὸ δὲ πεύθω ἀπὸ τοῦ κεύθω. ὁ γὰρ ἐρωτῶν παρά τινος ἀποκεκρυμμένου πράγματος ἐρωτᾷ μαθεῖν.

Πυθέσθαι τὸ ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν ἐκ τοῦ πεύθω, πεύσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπυθον, ὁ μέσος ἐπυθόμην ἐπύθου ἐπύθετο καὶ τὸ ἀπαρέμφατον πυθέσθαι.

Πυθοίατο. πεύθω τὸ ἐρωτῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπυθον, ὁ μέσος ἐπυθόμην καὶ τὸ εὐκτικὸν πυθοίμην πύθοιτο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. ἢ πύθοιντο τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ν̄ εἰς ᾱ πυθοίατο. ζήτει εἰς τὸ δευοίατο.

Πυθμὴν φυτοθεμήν τίς ἐστιν, οἷον τοῦ φυτοῦ φυθμὴν καὶ πυθμήν. σημαίνει δὲ τὸν κοῖλον τόπον. ὁ δὲ Θεόγνωστος παρὰ τὸ κεύθω τὸ κρύπτω κευθὴν

καὶ ἀποκτύσει τοῦ ε̄ καὶ τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς π̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ κευθμὼν, ἀποβολῇ τοῦ ε̄ καὶ τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς π̄ καὶ τοῦ ω̄ εἰς η̄ πυθμὴν καὶ βαθυπυθμήν.

Πυνθάνω γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔπυθον δευτέρου ἀορίστου. πεύθω γὰρ πεύσω ἔπευσα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπυθον. ἐξ αὐτοῦ πυθάνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ
ν̄ πυνθάνω. οὕτως ἔπαθον παθάνω πανθάνω, ἔφυ- 148b
γον φυγγάνω, ἔλαχον λαγχάνω, ἤρυγον ἐρυγγάνω, ἔλαβον λαμβάνω, ἔλαθον λανθάνω. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κεύθω κευθάνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ πυνθάνω, οὕτως καὶ φεύγω φευγάνω καὶ φυγγάνω. οὕτως καὶ ἐρεύγω ἐρευγάνω καὶ ἐρυγγάνω. τὰ γὰρ τοιαῦτα βαρύτονα ῥήματα διὰ τοῦ ανω παράγωγα εἰ μὲν τῷ η̄ παραλήγεται, τρέπουσι αὐτὸ εἰς ᾱ καὶ προσλαμβάνουσι τὸ ν̄ ἢ τὸ γ̄, οἷον πήθω πανθάνω, λήκω λαγχάνω, ποτὲ δὲ τὸ μ̄, λήβω λαμβάνω, ἥδω ἁνδάνω. εἰ δὲ τῇ εῡ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀποβάλλουσι τὸ ε̄ καὶ πλεονάζουσι τὸ ν̄ ἢ τὸ γ̄, πεύθω πυνθάνω, φεύγω φυγγάνω, ἐρεύγω ἐρυγγάνω.

Πύθαιος ὄνομα ἑορτῆς τελουμένης τῷ Ἀπόλλωνι. ἐκ τοῦ πεύθω γίνεται πύθω, τὸ μανθάνω καὶ ἀκούω. ἑξῆς Πύθαιος καὶ πυνθάνω καὶ πυνθάνεσθαι τὸ μανθάνειν καὶ διδάσκειν καὶ ἱστορεῖν καὶ ἐρωτᾶν.

Πύκασεν ἐσκέπασεν, περιεκάλυψε. ἀπὸ τοῦ πτύσσω πτυκάζω καὶ πυκάζω.

Πυκινὴν βουλὴν τὴν πυκνὴν καὶ συνετὴν καὶ σώφρονα. ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεκυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ τοὐναντίον ἡ ἔξοχος ἠραιωμένη.

Πυκνὰ τὰ συνεχῆ καὶ συνετὰ, καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ πυκνός. τοῦτο ἐκ τοῦ πυκινὸς, ἢ ἐκ τοῦ πτύσσω πτυκνὸς καὶ πυκνός. τὸ δὲ πυκινὸς ἐκ τοῦ πύκα ἐπιῤῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπιμελῶς ἔχειν. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ πτύσσειν τὸ ἀσφαλίζειν πτύκα καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ̄ πύκα. τὸ δὲ πτύσσω εἴρηται ἀνωτέρω.

Πυλαιμενέα, ὡς Διομήδεα καὶ ἐπὶ κλητικῆς Πυλαίμενες. ἡ γὰρ εὐθεῖα Πυλαιμένης.

Πύλη ἐκ τοῦ πτύσσω τὸ ἀσφαλίζω πτύλη καὶ πύλη καὶ πυλάρταο ἅδου τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἀρτῶντος, ὅ ἐστι κατασκευάζοντος ἢ συναρμόζοντος.

Πύματος ὁ ἔσχατος, ἐλλείψει τοῦ θ. παρὰ γὰρ το πυθμὴν ὠνόμασται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀγγείων. ὁ γὰρ πυθμὴν ἔσχατος εἰς ἀρχὴν ἔχει πύθματος καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ πύματος.

Πύξ. Ὅμηρος, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύ-
149a κεα. ἔστιν ἐπίῤῥημα ποιότητος καὶ γίνεται παρὰ τὸ πτύξω τὸ ἀσφαλίζω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ω καὶ τοῦ τ, πὺξ, παρὰ τὸ πτύσσειν καὶ συνάγειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν. κατακλείοντες γὰρ αὐτοὺς πλήττομεν.

Πῦρ πυρὸς ἔστιν ἐπὶ τῆς εὐθείας μακρὸν, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς βραχὺ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πυρὸς ὁ σῖτος. τὸ γὰρ πυρὸς τοῦτο μακρόν ἐστι. πῦρ τί ἐστιν ὅτι φυσώμενον ἐξάπτεται. ἢ παρὰ τὸ φύω τὸ ἀναλαμβάνω φῦρ καὶ πῦρ. τί γὰρ πυρὸς εὐφυέστερον, ἡνίκα ἐπιλάβηται ὕλης φύει; καὶ γὰρ ταύτης λαβόμενον ἢ παρὰ τὸ ὑπεράνω τῶν λοιπῶν στοιχείων εἶναι.

Πυρακτέον ἀπὸ τοῦ πῦρ πυρὸς πυράζω, ὁ μέλλων πυράξω, ὄνομα ῥηματικὸν πυρακτὸς καὶ ῥῆμα πυρακτῶ, ἐξ οὗ καὶ πυρακτέον.

Πυραὶ πυρκαιαὶ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν πυρὰ, ὡς πλεύρομα πλευρά.

Πυρώεις ἐκ τοῦ πυρόεις κατὰ ἔκτασιν, ὡς κητώεις, οἷον πυρώεις ἀπολάμψεται ἀστήρ.

Πυτίζω παρὰ τὸ πτύω παράγωγον πτυτίζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ πυτίζω. ἢ παρὰ τὸ φυσῶ φυσίζω καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ φ πυτίζω.

Πυκιμήδεος συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομήδεος. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν πρὸς ἀκρίβειαν ὡς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται.

Πυρπολεῖν δὲ ἢ τὸ πυρσεύειν, ὅ ἐστι νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελάζοντας. ἢ καὶ τὸ μεθ' ἡμέραν τεκμηριοῦσθαι τόπον τῷ τοῦ πυρὸς σημείῳ καπνῷ, ὃν ἀποθρώσκοντα ἐκεῖθεν ἰδεῖν ἐπηύξατο πρὸ τούτων Ὀδυσσεύς.

Πῶ ἐπίῤῥημα ἐκ τοῦ πόθι ἀποκοπῇ καὶ ἐκτάσει πῶ. ἔστι καὶ ῥῆμα προστακτικὸν παρ' Αἰολεῦσι, οἷον χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ ἐνεστὼς σύμπωθι λέγεται ἀντὶ τοῦ σύμποθι. ἢ ἐκ τοῦ πῶ τὸ πῶθι τρίτης συζυγίας, ὡς μυρῶ διψῶ, οὕτως πῶ. ὅταν γένηται πῶθι, ἐπαύξησίς ἐστιν, ὅπερ γίνεται πῶθι ἐπεκτάσει, ὡς ζῆθι καὶ ζῶθι, οὕτως πῶθι.

Πῶλοι ὀρεῖς ἵπποι. ὡς ἵππος ἵππαδος, οὕ- 149b
τως πόα πόαλος ὁ περὶ πόαν ἁλλόμενος καὶ κράσει πῶλος.

Πωλῶ τὸ πιπράσκω, παρὰ τὸ πολῶ τὸ συναναστρέφομαι καὶ ἐπιφοιτῶ. ὁ γὰρ πωλῶν καὶ ὁ πωλούμενος παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφεται, ἵνα θεωρεῖται ὑπὸ πάντων. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πωλῶ διαφορεῖται κατά τε γραφὴν καὶ σημασίαν. ἐπὶ γὰρ τοῦ πιπράσκω μέγα γράφεται, ὅθεν καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ, οἷον σιτοπώλης, οἰνοπώλης, ἀρτοπώλης, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τοῦ κινοῦμαι καὶ περιπατῶ μικρόν. ὡσαύτως καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ οἷον οἰωνοπόλος, προσπόλος, θυηπόλος, θαλαμηπόλος, καὶ ἁπλῶς ἀμφότερα ἐν ταῖς συνθέσεσιν τὴν ἰδίαν γραφὴν φυλάττουσιν. σημείωσαι τὸ ἀπεμπωλῶ ἀπὸ τοῦ πολῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ πιπράσκω καὶ διὰ τοῦ ō μικροῦ γραφόμενον, καὶ τὸ πωλέσκω ἀπὸ τοῦ πολῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀναστρέφομαι, καὶ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου γραφόμενον. τὸ δὲ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι γίνεται ἀπὸ τοῦ πέλω τὸ ὑπάρχω. οἱ γὰρ συναναστρεφόμενοι παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον ὑπάρχουσιν. ἰστέον δὲ τὰ παρὰ τὸ πωλῶ τὸ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου συντιθέμενα καὶ τὸ τέλος ὀνόματα εἰς ης λήγουσι, τὰ δὲ παρὰ τὸ πολῶ τὸ διὰ τοῦ ō μικροῦ εἰς ος.

Πωλέσκετο ἐκ τοῦ πολῶ συναναστρέφομαι πολέσω καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ πολέσκω, ὡς ἀρῶ ἀρέσω ἀρέσκω καὶ μετ' ὀλίγον μέλλων εἰς ἐνεστῶτα πολέσκομαι ἐπολεσκόμην ἐπολέσκετο καὶ πωλέσκετο. ἔχει πάθη δύο, συστολὴν ἤτοι ἀφαίρεσιν κατὰ Ἴωνας τοῦ ε̄ καὶ ἔκτασιν ἀττικὴν κατὰ ποιητὰς τοῦ ο̄ εἰς ω̄, ὡς τὸ ἐπεπωλεῖτο.

Πώμαλα. τὰ τῷ ο̄ παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τῆς θεν καὶ ἐκτάσει τοῦ ο̄ εἰς ω̄ γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν, οἷον αὐτόθεν αὐτῶ, τουτόθεν τουτῶ, οὕτως καὶ πόθεν πῶ, ὡς παρὰ Σώφρονι *πῶ τις οἶνος ἀνάσηται* ἀντὶ τοῦ πόθεν. τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς ἀπὸ τοῦ πόθεν καὶ τοῦ μάλα γίνεται, οἷον

150a *ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,*

ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ.

τὸ δὲ πόθεν ἐπὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως λέγεται, οἷον ἔφαψας πόθεν ἀντὶ τοῦ οὐ. καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ οὐδαμῶς καὶ ἔστιν ἀναγινωσκόμενον, ὡς μέν τινές φασι Σικελῶν κομισάντων τῶν ἐκεῖθεν φυγάδων ἰσοδυναμεῖ τῷ κατ' οὐδένα τρόπον καὶ τὸ οὐδ' ὅλως.

Πώποτε ἀπὸ τοῦ πω ἐπιῤῥήματος καὶ τοῦ ποτέ. εἴρηται δὲ ἀνωτέρω πόθεν τὸ πῶ γίνεται.

Πωλοδαμνεῖν παρὰ τὸ πῶλος καὶ τὸ δάμνω δαμνῶ τὸ δαμάζω, καὶ πωλοδάμνης ἀνὴρ ὁ τοὺς πώλους δάμνων. τὸ δὲ δαμνῶ συζυγίας δευτέρας τῶν εἰς μι, ὅθεν καὶ δάμνημι παράγωγον καὶ δαμνάμενοι.

Πωρὸς, ὅθεν καὶ ταλαίπωρος, παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρὸς καὶ πωρὸς, τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ω̄, ὡς ἀρήγω ἀρωγὸς καὶ ῥήσσω ῥωχμός.

Πώϋ πώεος τὸ ποίμνιον παρὰ τὴν πόαν, ἣν νέμεται, ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι. ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ πίνω. πότῳ γὰρ ἐνηδύνεται. ἢ ὅτι τὰ κτήματα ἐπὶ θρεμμάτων ἐλέγετο, ὡς τὸ πολυπάμμων.

Πώϋγγες αἱ αἴθυιαι αἱ κληθεῖσαι βοῦγγες, παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἠχήν.

Πῶς δαὶ ἰστέον ὅτι ἡνίκα προηγεῖται ὁ μεν σύνδεσμος καὶ ἐπάγεται ὁ δε, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, ἔστι γὰρ συμπλεκτικὸς, ἡνίκα δὲ οὐ προηγεῖται ὁ μεν, γράφεται διὰ διφθόγγου καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα ἐρωτήσεως. διὸ οὐ πειθόμεθα εἶναι τὸν δε σύνδεσμον καὶ τὸ αι ἄρθρον, ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος ἐλλειπτικός ἐστιν τῶν ἄρθρων.

Ποτῶντο οὐκ ἀρέσκει τισὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπέτοντο. σκληρὸν γὰρ δοκεῖ καὶ αὔθαδες ἐπὶ πετρῶν εἰπεῖν προπετῶς τὸ πέτεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔπιπτον. ἔφη γοῦν ἀνωτέρω ὅτι νιφάδες πίπτουσι. καὶ οὕτω μέν τινες. οἱ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου τὴν ἄρχουσαν γράφουσι πρὸς διαστολὴν τοῦ ποτῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πέτομαι, ὡς τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. ὅτι δύναται νοηθῆναι ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπέτοντο, 150b
δηλοῖ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψωδίᾳ, ἔνθα λίθον ὕψι ἀναθρώσκοντα πέτεσθαι λέγει. καλὸν οὖν εἰπεῖν ὅτι κατά τινα ἐπάλλαξιν ὡς ἐπὶ νιφάδων εἶπε τὸ πίπτειν, οὕτως ἐπὶ πτερῶν τὸ πέτεσθαι διὰ τὴν παραβολικὴν ὁμοιότητα, καὶ ὅτι ἐξετάσθη τὸ πωτῶ ἐκ τοῦ πέτω κατὰ ἀναλογίαν τινὰ πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ στρέφω στρόφος στρωφῶ, νέμω νόμος νωμῶ, πέλω πόλος πωλῶ, τρέπω τρόπος τρωπῶ, τρέχω τρόχος τρωχῶ, οὕτω καὶ πέτω πότος πωτῶ· χρῆσις δὲ τοῦ πωτῶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα πωτὴν αἴθυιάν φησιν ὁ ποιητὴς, ἧς πάντως ἀρσενικὸν ὁ ποτὸς, ἤγουν ὁ πετόμενος. εἰ δὲ δοκεῖ ἀντιπίπτειν τὸ ἔνθα πωτῶνται. νοητέον διφορεῖσθαι κατὰ γραφὴν τὸ ποτῶ, καθάπερ καὶ τὸ τροχῶ. καὶ αὐτὸ γὰρ οὐ μόνον μεγεθύνει τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ καὶ σμικρύνει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τροχάζω ἐξ αὐτοῦ παραχθέν.

Πώλεαι ἐκ τοῦ πωλεῖται τρίτου προσώπου γίνεται κατ' ἔνδειαν τοῦ τ καὶ ἀπέλευσιν τοῦ ι. διὸ καὶ παροξύνεται, καθὰ καὶ ἐν δευτέρᾳ ῥαψῳδίᾳ τὸ μυθέαι.

Ρ.

Ῥά σημαίνει τὸ εὐχερές. τινὲς ἀπὸ τοῦ ῥέα σχηματίζουσιν αὐτὸ, οἷς ἀντίκειται καὶ ὁ τόνος καὶ ἡ παράδοσις καὶ ἡ τῶν Αἰόλων διάλεκτος. ὁ τόνος μὲν, ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ ῥέα ἦν, περισπᾶσθαι ὤφειλεν· ἡ παράδοσις δὲ, ὅτι οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι· ἡ τῶν Αἰολέων διάλεκτος, ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ ῥέα ἦν, οὐκ ὤφειλον οἱ Αἰολεῖς προστιθέναι τὸ β καὶ λέγειν βρά. τότε γὰρ προστιθέασι τὸ β τῷ ρ, ἡνίκα ἐπιφέρεται τῷ ρ τὸ δ ἢ τὸ κ ἢ τὸ τ ἢ τὸ ζ, ὡς ἐν τῇ αἰολικῇ διαλέκτῳ εὑρήσεις σαφέστερον, ὃ καὶ ζήτει ἐκεῖ. οὐκ ἔστι τοίνυν ἀπὸ τοῦ ῥέα, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ῥάιδιον, ὅπερ αἰολικῶς βράδιον λέγεται, ἐπιφερομένου τοῦ β. τοῦτο γίνεται
151 a κατὰ ἀποκοπὴν βρα. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥάιδιον ῥά. καὶ εὐλόγως ἔχει τὸ ι. οὐδὲν δὲ ξένον, εἰ δύο συλλαβῶν γεγόνασι ἀποκοπαί. γίνεται δὲ ὡς μακάριος μάκαρ, προπάροιθεν πρόκαρ, οὕτως οὖν καὶ ῥάιδιον ῥάι.

Ῥᾴδιον ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον, ἐπειδὴ εὑρίσκεται τὸ ι κατὰ διάστασιν ἐν τῷ ῥηΐδιον. ὃ γὰρ σημαίνει τὸ εὔκολον καὶ εὐχερὲς, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥέα γίνεται ῥεΐδιον καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ῥηΐδιον. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥᾷος ῥᾴου. εἰσὶ γὰρ παράγωγα καὶ διὰ τοῦ διον καὶ διὰ τοῦ ιδιον, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἀλλ᾽ εἰ ἀπὸ ῥᾷος ῥᾴου γέγονεν, οὐκ ὤφειλεν τρέψαι τὸ α εἰς η ἐν τῷ ῥηΐδιος καὶ ῥηΐδιον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ διον ἀπὸ πρωτοτύπου φασὶν ἔχοντα τὸ α τρέπεται, ὡς κεφάλαιον κεφάδιον, ἔλαιον ἐλάδιον, σπήλαιος σπηλάδιον, καὶ οὐ λέγομεν ἐλήδιον καὶ σπηλήδιον. καὶ πάλιν εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥᾷος, οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι.

Ῥᾳδιουργεῖν τὸ μετὰ κανουργίας διαπράττεσθαι. τὰ δὲ παρὰ τὸ ῥᾴδιον ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον, οἷον ῥᾴθυμος ῥᾳστώνη.

Ῥάθυμος παρὰ τὸ ῥα καὶ τὸ θυμὸς, εὐκόλως μεταστρεφόμενος. ἢ ὁ παρὰ τὰ ἄτοπα τῆς ψυχῆς ἡδέως ἔχων. τὸ γὰρ ῥεῖα σημαίνει καὶ τὸ ἡδέως.

Ῥαδινώτερος. κοῦφος, ἐλαφρότερος, παρὰ τὸ δαμάζεσθαι ῥᾷον. ἢ ἐκ τοῦ ῥέα ῥεάδην, ἐξ οὗ ῥαδινὸς καὶ ῥαδινώτερος.

Ῥαιστὴρ ἡ σφύρα, παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, ὁ μέλλων ῥαίσω. ῥαιστὴρ ἡ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα. τὸ δὲ ῥαίω παρὰ τὸ φθείρω, ὃ γίνεται κατὰ Αἰολεῖς φθέῤῥω, κατὰ δὲ τοὺς Δωριεῖς φθαίρω. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς αι δίφθογγον τρέπουσιν. τὸ κύπειρον γὰρ κύπαιρον λέγουσι καὶ τὸ εἶκεν αἶκεν. φθαίρω οὖν δωρικῶς καὶ ἀποβολῇ τῶν δύο στοιχείων αἴρω καὶ ὑπερθέσει ῥαίω τὸ φθείρω. ἀφ' οὗ τὸ διαῤῥαῖσαι. ἀπὸ οὖν τοῦ ῥαίσω ῥαιστήρ. τὸ ραι δίφθογγον, ἢ ὅτι ἐκ τῆς παραγωγῆς αὐτὸ ἔσχηκεν, ἢ ὅτι κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, τὰ διὰ 151b τοῦ αιω ῥήματα ἀσυναίρετα ὄντα κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, οἷον παλαίω καίω ῥαίω.

Ῥαῖσαι τρισύλλαβον οἴονται τὸ ἐκ νόσου ἀνασφῆλαι καὶ ἀναῤῥωσθῆναι.

Ῥᾴων παρὰ τὸ ῥέω, τὸ γὰρ εὐχερῶς γινόμενον ῥύσει ἔοικε, ἔχει τὸ ῑ. τὰ γὰρ εἰς ων συγκριτικὰ δισύλλαβα διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον πλείων λῴων ῥᾴων. ὁμοίως καὶ ὅτι εὑρίσκεται καὶ κατὰ διάστασιν.

Ῥαντίζω ἐκ τοῦ ῥαίνω ῥανῶ ῥανίζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ ῥαντίζω.

Ῥαπίδες. κρηπῖδες ἄρσει τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρπὶς ὀξύνεται ἀρπίδος μακρὸν ἔχοντος τὸ ῑ ὑπερθέσει τοῦ ρ καὶ συστολῇ τοῦ διχρόνου ῥαπίς.

Ῥαπίσαι τὸ κατάξαι γνάθον ἀπλήστῳ χειρί.

Ῥαστώνη παρὰ τὸ ῥᾴων, ὃ σημαίνει τὸν εὔκολον, γίνεται ῥᾷστος, καὶ ἐκ τούτου ῥαστώνη, ἡ ἡδυπάθεια ἢ εὐκολία, ἢ κατά τινας περίστασις ἡσυχίας πάντοθεν.

Ῥᾷστος ἐκ τοῦ ῥάων συγκριτικοῦ ῥᾷστος ὑπερθετικόν. τὰ δὲ εἰς ων συγκριτικὰ μεταβάντα εἰς ὑπερθετικὰ δισύλλαβα ὄντα τηρεῖ τὴν παραλήγουσαν, πλείων πλεῖστος, ῥάων ῥᾷστος ἔχει τὸ ι̅. τὰ γὰρ εἰς ων συγκριτικὰ ζήτει εἰς τὸ ῥᾷον.

Ῥάσφιν τὸ ἐντελὲς ἄρασφιν κατὰ ἔλλειψιν τοῦ α̅ εὕρηται. ἡ σφι ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν̅. Συρακούσιοι δὲ τὴν ψιν λέγουσιν, Λάκωνες τὴν σφίν.

Ῥέξας παρὰ τὸ ἔρδω τὸ θύω καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ῥέδω τροπῇ δωρικῇ ῥέξω. σημαίνει δὲ τὸ πράττω.

Ῥεῖθρον παρὰ τὸ ῥέω ῥέεθρον καὶ κράσει ῥεῖθρον. σημαίνει δὲ δύο, τὸ ῥεῦμα καὶ τὸν λιμένα ἐν Ὀδυσσείᾳ.

Ῥηγνύμενον ἐκ τοῦ ῥήσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηγνύω ὁ μέλλων ῥηγνύσω, ὡς μεθύω μεθύσω. ἢ ῥηγνύσκω πλεονασμῷ τοῦ κ̅
152a καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα ὡς μεθύσκω. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηγνύω ῥήγνυμι καὶ ῥηγνύμενον κῦμα ἀντὶ τοῦ προσρησσόμενον καὶ φθειρόμενον, ὡς ῥήγνυσκε κατὰ Ἴωνας ἀντὶ τοῦ ἐρρήγνυεν.

Ῥηΐστη ἄδεια ἀνάπαυσις, οἶμαι, ἀπὸ τοῦ ῥᾷστος ῥάστη καὶ ῥηΐστη.

Ῥῆμα ἀπὸ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω. ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης ῥήσω ῥέρηκα ῥέρημαι ῥῆμα ῥέρησαι ῥῆσις ῥέρηται ῥήτωρ καὶ ῥητὴρ Ἰλιάδος ι̅, οἷον μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, ἀντὶ τοῦ διδάσκαλον τῶν ἐσομένων λόγων.

Ῥήτρη ἡ ἐπὶ ῥητοῖς συνθήκη ὁμολογία. παρὰ Ταραντίνοις δὲ νόμος καὶ οἷον ψήφισμα. παρὰ δὲ ἑτέροις σύγγραμμα καὶ ῥητροφύλακες οἱ συγγραμματοφύλακες. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω ῥήσω.

Ῥηξήνορα τὸν ῥηγνύντα τὴν ἠνορέην ἤτοι τὴν δύναμιν ἀνδρεῖον, ἢ τὸν ῥέξαι καὶ πρᾶξαί τι τῇ ἠνορέῃ δυνάμενον.

Ῥιγεδανὸς ἀπὸ τοῦ ῥίγος ῥιγεδανός, ὡς μῆκος μηκεδανός, καὶ ῥιγεδανῆς Ἑλένης Ἰλιάδος γ.

Ῥίπτασκον οὐκ ἔστιν ἰωνικόν. οὐ γὰρ τὸ ε παραλήγει. καὶ τινὲς μέν φασιν ἀπὸ ἐνεστῶτος αὐτὸ εἶναι. παρῆκται γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥιπτάζω ῥιπτάσκω, ὡς παρὰ τὸ φάζω φάσκω, καὶ συγκοπῇ ἰωνικῇ ῥιπτάζεσκον. ἢ ὁ ἐν πολέμῳ ῥίψας τὰ ὅπλα.

Ῥῖγος ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρίγος καὶ ῥῖγος, ὅθεν τὸ ι μακρὸν ὁ γὰρ ἀποβολῇ τοῦ φ ἔκτασιν πεποίηκε τοῦ ι. ἐκ δὲ τοῦ ῥῖγος ῥίγιος τὸ κτητικόν. σημαίνει δὲ τὸ φρικῶδες καὶ χαλεπὸν, ὅθεν καὶ ῥίγιστα ἐν Ἰλιάδος ε τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. ἀπὸ τοῦ ῥῖγος ῥιγίων ῥιγίονος ῥίγιστος, καὶ τὸ οὐδέτερον ῥίγιον καὶ ῥίγιστον. ῥίγιον δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ φρικώδους καὶ χαλεποῦ παροξύνεται, ἐπὶ δὲ τῆς νόσου προπαροξύνεται. ἐκ δὲ τοῦ ῥῖγος ῥιγέω ῥιγῶ ῥιγήσω συζυγίας πρώτης ἐπὶ τοῦ φοβοῦμαι, ὡς τὸ ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. ῥιγῶ δὲ ῥιγώσω συζυγίας τρίτης ἐπὶ τοῦ ψύχους, ὡς τὸ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν, ἀντὶ τοῦ οὐχ 152b
ὑπέλαβον ῥιγῶσαι. ἀμφότερα γὰρ ἐκ τοῦ ῥῖγος γίνεται.

Ῥίμφα, ταχέως, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους. ὡς παρὰ τὸ κρύπτω κρύφα, οὕτως ῥίπτω ῥίφα καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ῥίμφα.

Ῥιγῶ μὲν ῥιγώσω ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα πάθους ἐκ κρύους, ῥιγῶ δὲ ῥιγήσω ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους καὶ ἐν τῆς ἐντεῦθεν φρίκης. διφοροῦνται δὲ καὶ ἕτερα ὁμοίως ῥήματα. δηλῶ γοῦν δηλήσω τὸ βλάψω, κυκλῶ κυκλώσω κοινῶς, κυκλῶ δὲ κυκλήσω παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἐφ' ἁμάξης ἄξω, δινῶ δινήσω τὸ συστρέφω, δινώσω δὲ ἀντὶ τοῦ τορεύσω. ὅθεν καὶ δινωτὸν τὸ τορευτόν. ζηλῶ ζηλώσω τὸ μιμήσομαι, ζηλῶ δὲ ζηλήσω τὸ φθονήσω, ἐξ οὗ οἱ παρὰ τῷ ποιητῇ ζηλήμονες θεοί, καὶ ἕτερα. ἐκ τοῦ δὲ ὁμηρικοῦ ῥιγήσω καὶ ῥιγεδανὴ Ἑλένη, καὶ ῥιγηλὸν τὸ φρικτὸν, ᾧ ἴσον τὸ ῥίγιον.

Ῥῖγος πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ῥίγιστος, ὡς καὶ κάλλος καὶ τὸ κράτος τοῦ κάλλιστος καὶ τοῦ κράτιστος.

Ῥοθεῖ δὲ κῦμα ῥοχθῶ ἐῤῥόχθεον παρὰ τὸ ῥόθιον ῥοθῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ ῥοχθῶ. ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει τὸ ῥοχθεῖν τὸ πρὸς τὴν ξηρὰν κρούειν. ἢ παρὰ τὸ ῥοῦν καὶ τὸν ἦχον ῥουχῶ ῥοχῶ καὶ ῥοχθῶ. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥοχῶ, ὡς λέγω λογῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ ῥοθῶ καὶ ῥόθεον ὑπὲρ κῦμα ποιὰ φωνή ἐστι. τὸ γὰρ ὕδωρ εἰς τὰ κοιλώματα τῶν πετρῶν εἰσιὸν δοκεῖ τινὰ ποιεῖν ἦχον ῥόχος καὶ ῥόχθος.

Ῥόωντο ἐκ τοῦ ῥέω. ζήτει τὸν κανόνα εἰς τὸν γνώωσιν.

Ῥυήσεται. ῥέω καὶ αἰολικῶς ῥεύω ῥεύσω ἔρευσα, ὁ δεύτερος ἔῤῥυον, ὁ παθητικὸς ἐῤῥύην, τὸ τρίτον ἐῤῥύη, καὶ ὁ μέλλων δεύτερος ῥυήσομαι ῥυήσεται καὶ ἀποῤῥυήσεται.

Ῥύεο ῥῦσαι ἐκ τοῦ ῥύω, καὶ τὸ παθητικὸν ῥύομαι, ὁ παρατατικὸς ἐρυόμην, τὸ δεύτερον ἐρύου καὶ
153a τὸ προστακτικὸν ῥύου καὶ ἰωνικῶς ῥύεο. εἰώθασι γὰρ οἱ Ἴωνες τὰ εἰς ου προστακτικὰ εἰς εο διαιρεῖν, οἷον ποιοῦ ποίεο, ἄρχου ἄρχεο. οὕτως οὖν καὶ ῥύου ῥύεο.

Ῥυήτω ἐκ τοῦ ῥύηθι ῥυήτω.

Ῥῦσθαι ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι, οὗ θέμα τὸ ῥύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐρύω γίνεται, ἐπενθέσει δὲ τοῦ ι εἰρύω.

Ῥύσκεσθαι γίνεται ἀπὸ τοῦ ῥύω ῥύσω πλεονασμῷ τοῦ κ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω. δαίω τὸ μανθάνω δαίσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ ἀπελεύσει τοῦ ι τῆς διφθόγγου διδάσκω, οἷς ἐν τῇ εἰς τὸν μέλλοντα κλίσει προλογίζεται τὸ φυσικὸν σ. ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς παραληγούσης κ κλίνεται ὥς εἴπερ ἦν. θνήσκω καὶ διδάσκω. ὧν δηλαδὴ μέλλοντες θνήξω καὶ διδάξω. ὅτι δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τοιαύτη

κλίσις γίνεται οὐκ ἔστιν ἀμφιβάλλειν. τοῦ γὰρ ἴσκω καὶ ῥύσκω καὶ ῥυΐσκω καὶ κικλήσκω καὶ μιμήσκω καὶ ἄλλων οὐδ' ὅλως εἰσὶ μέλλοντες.

Ῥύπα μεταπλασμὸν ἔπαθεν. ὡς γὰρ ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν καὶ τὰ ὅμοια, οὕτω καὶ ὁ ῥύπος τὸ ῥῦπον, ὅ οὗ ἡ εὐθεῖα παρὰ Θεοκρίτῳ εἰπόντι ἅπαν ῥῦπον. λέγει δὲ ῥύπα τὰ ῥύπου μετέχοντα.

Σ.

Σακέσπαλος πολεμικὸς ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ σάκος, ὅ ἐστι κινεῖν τὴν ἀσπίδα. σάκος γὰρ ἡ ἀσπὶς ἀπὸ Σάκων τῶν πρώτως εὑρόντων. οἱ δὲ Σάκες ἔθνος εἰσὶ Θρακικόν. ἢ παρὰ τὸ σαγὴν σάγος καὶ σάκος. ἢ παρὰ τὸ σάσσω σάκος, ὡς θάσσω θάκος.

Σαώτερος. ἔστι ῥῆμα σῶ τὸ ὑγιαίνω, παράγωγον σάω, ἐξ οὗ σαὸς ὄνομα καὶ σαώτερος. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ σῶ καὶ ἕτερον παράγωγον σέω, ἐξ οὗ τὸ σοὸς διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Σάω κατὰ ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ σάωζε γέγονεν.

Σέσηπεν. ἐκ τοῦ σήπω ἢ ἔσαπον γίνεται παρὰ τὸ σῆς σητὸς, ὅ ἐστιν εἶδος σκώληκος, σήπω. κλίνεται σὴς σητός. ὁ κανὼν, τὰ εἰς ης ὀνόματα μονοσύλλαβα εἰ μὲν ὀξύνεται, διὰ τοῦ τος κλίνεται, κρὴς 153b κρητὸς κρῆτες κρητῶν. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοί. θὴς θητὸς ὁ μισθωτὸς, θῆτες δμῶές τε. βλὴς βλητὸς βλῆτα καὶ ἀβλῆτα πτερόεντα. εἰ δὲ περισπῶνται, ἀποβολῇ τοῦ σ κλίνονται, οἷον δρῆς δρῆ. ἀπὸ γοῦν τοῦ σῆς σητὸς σήσω καὶ σήπω σέσηκα.

Σίσυφος. δῆλον ὅτι δωρικῶς ἅμα καὶ αἰολικῶς ὄνομα τὸ Σίσυφος. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ Δωριεῖς φασι τοὺς θεοὺς ἐν τῷ νὴ τῷ σιῷ ἀντὶ τοῦ νὴ τοὺς θεούς. σύφος δὲ ὁ σοφὸς παρ' Αἰολεῦσιν. ὅθεν Σίσυφος ὁ θεόσοφος. καὶ εἰκὸς Κορινθίων διαλέκτου εἶναι τὴν λέξιν, παρ' οἷς δωρίζουσιν ἦρχεν ὁ Σίσυφος. ὡς

δὲ οἱ Δωριεῖς ἔχαιρον καὶ αἰολίζοντες δηλοῖ Πίνδαρος ἀναμὶξ οὕτω ποιῶν, ἤτοι καὶ δωρικῶς γράφων καὶ αἰολικῶς. ὡς δὲ καὶ τὸν θάνατον ὁ Σίσυφος ἔδησεν. τοῦ δὲ εἰρημένου σιοῦ παράγωγον καὶ ὁ θίασος, καθὰ δηλοῖ ὁ δειπνοσοφιστής, λέγων ὅτι ἔρανοί εἰσι κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαὶ ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαί φησι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ θίασοι, καὶ οἱ συνιόντες ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται. ἐκαλεῖτο δέ φησι θίασος καὶ ὁ τῷ Διονύσῳ παρεπόμενος ὄχλος ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ὃν σιὸν ἐκάλουν οἱ Λάκωνες. οὐκοῦν σίασος καὶ τροπῇ θίασος, καθὰ καὶ βρυχησμὸς καὶ μαχησμὸς, καὶ τροπῇ ὁμοίᾳ βρυχηθμὸς μαχηθμός. οὕτω δὲ καὶ ὠρύω ὠρισμὸς, ὡς ῥύω καὶ ξύω ῥυσμὸς ξυσμὸς, καὶ μεταβολῇ ὁμοίᾳ τοῦ σ εἰς θ ὠρυθμὸς παρὰ Κοΐντῳ. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ συνερᾶσθαι καινὸν ὄν, καὶ ἴσως ἀπ' αὐτοῦ γίνεται κατ' ἔννοιαν ἐναντίαν τοῦ ἐξερᾶν, οὗ πλείων χρῆσις. ἔτι δὲ καὶ τὸ συμφέρειν γλυκέως ῥηθὲν καὶ δηλοῦν τὸ συνάγειν, ὅπερ ἐπὶ βαστάγματος συνδιαφέρειν λέγεται, ἀφ' οὗ τροπικῶς εἴρηται τὸ συνδιαφέρειν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὴν ἀρχήν. ἔτι ὅρα καὶ τὸ αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ αἱ συμβολαὶ αἱ συμποσιακαὶ δηλαδή.

Σκῆπτρόν ἐστιν ὅτε καὶ ἐπὶ βακτηρίας εὐτελοῦς λαμβάνεται, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται. γίνεται δὲ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἀπὸ τοῦ σκήπτω τὸ ἐπερείδομαι,
154 a ὡς προϋπάρχοντος τοῦ σκήπτω, ἀφ' οὗ ὁ σκηπτοῦχος, ὅθεν ὁ Πίνδαρος σκᾶπτον αὐτὸ δωρικῶς καλεῖ. ὅμοιος δὲ πλεονασμὸς τοῦ ρ γέγονε καὶ ἐν τῷ ἔνοπτρον καὶ λέκτρον καὶ δέρτρον καὶ βάκτρον καὶ ῥόπτρον καὶ ἄροτρον καὶ τέρετρον. ὅτι δὲ καὶ διαφέρει σκῆπτρον σκίπωνος, δηλοῖ ὁ γεωγράφος εἰπὼν βασιλεῖς τινας σκίπωνα ἔχειν ἀντὶ σκήπτρου.

Σκεδῶ καὶ σκεδάζω, ἀφ' οὗ ἡ σκέδασις. ἑτέρω

δὲ κεδῶ δίχα τοῦ σ̄, ὅθεν παράγωγον τὸ κεδαίω. οὕτω δὲ καὶ σκίδναται καὶ κίδναται.

Σκαιὸν ἄνθρωπον Ἀττικοὶ τὸν ἀπαίδευτόν φασι καὶ ἀνόητον, ὡς δηλοῖ σαφῶς καὶ ὁ κωμικός. ἀκολούθως δὲ καὶ σκαιὸν πρᾶγμα τὸ μὴ κατὰ νοῦν ἀποβεβηκός. γίνεται δέ φασι παρὰ τὸ σκάζειν, ἵνα ᾖ σκαιὸς ὁ σκάζων εἰς μάθησιν ὡς ἀνόητος.

Σμερδαλέον καὶ σμερδνόν. καθίσταται δὲ ἡ λέξις οὕτως. μερίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν μέρζω καὶ δωρικῶς μέρδω τὸ πανταχοῦ μερίζω καὶ διαπετανύω τὴν ὄψιν. καὶ μετὰ τοῦ ζα κατὰ συγκοπὴν ζμέρδω κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικούς, ἐφ᾽ ὧν καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρός διὰ τοῦ ξ̄ κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον, ὡς καὶ προγέγραπταί τι ἀντιθέσει τοῦ σ̄. σμέρδω τοίνυν καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ σμερδνὸν καὶ σμερδαλέον.

Σμυγερῶς τὸ ἐπιπόνως ὀδυνηρῶς καὶ ὡς εἰπεῖν καυστικῶς, ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω. ὅθεν τὸ σμύξαι περὶ νῆα. τοῦ δὲ σμύχω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσμυχον, ὅθεν τὸ σμυγερόν.

Σμινθεὺς ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. οὕτως καλοῦσι Κρῆτες τοὺς μῦας.

Σόλοικος. οἱ βάρβαροι μὲν σόλοικοι ἀπὸ τῶν Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας. οἱ δὲ παρὰ λόγον προσπταίοντες παρὰ τὸν τοῦ σώου λόγου αἰκισμὸν σολοικίζειν ἐλέχθησαν παρὰ τῶν Ἀθηναίων. ἰστέον δὲ ὅτι διαφέρει τὸ βαρβαρίζειν τοῦ σολοικίζειν, καθὸ τὸ μὲν βαρβαρίζειν τὸ παρὰ μίαν λέξιν ἁμαρτάνειν ἐστὶ, κατὰ τόνον μὲν ὡς ὅταν τὸ ἄνθρωπος ὀξυτόνως εἴπω ἀνθρωπὸς, κατὰ γραφὴν ὡς ὅταν τὸ Νεῖλος διὰ τοῦ ῑ γράψω, κατὰ κλίσιν ὡς ὅταν Αἴας Αἴου κλίνω, κατὰ χρόνον ὡς ὅταν τοῦ Αἴας τὸ ᾱ συστέλλω, κατὰ πνεῦμα ὡς ὅταν τὴν ὑπό πρόθεσιν ψιλῶ. σολοικίζειν δέ 154b
ἐστι τὸ παρὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν τάξιν ἁμαρτάνειν, τουτέστιν ἑκάστης λέξεως καθ᾽ ἑαυτὴν κειμένης καλῶς

ἐχούσης, ἐν δὲ τῇ συντάξει καὶ τῇ φράσει ἀτάκτως καὶ ἀνακολούθως παραλαμβανομένης, ὅθεν καὶ σολοικισμὸς λέγεται ὁ τοῦ σώου λόγου αἰκισμὸς ἢ ὕβρις τοῦ ὁλοκλήρου λόγου. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι σολοικίζειν καὶ βαρβαρίζειν δεῖ λέγειν καὶ σολοικιζόμενον καὶ βαρβαριζόμενον, σολοικισμὸς καὶ βαρβαρισμὸς οὐ δεῖ λέγειν. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Σπεῖσαι παρὰ τὸ πίσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι τὴν γῆν τῷ οἴνῳ. Ὧρος.

Σπέα τὸ σπέος τοῦ σπέεος καὶ σπέους. τὸ πληθυντικὸν τὰ σπέεα καὶ συγκοπῇ σπέα, ὡς κλέεα κλέα. ζήτει εἰς τὸ σπέος.

Σπείους. ὡς ἀπὸ τοῦ δέους γενικῆς δείους, οὕτως ἀπὸ τοῦ σπέους σπείους. αὗται δὲ εἰσι μόναι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰς ους λήγουσαι ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων. ἀεὶ γὰρ ἐντελῶς λέγει τείχεος σάκεος. τὸ δὲ αἴτιον, ἡ εὐθεῖα καθὸ δέος καὶ σπέος καὶ εἰ προσέλαβεν ἡ γενικὴ τὸ ἕτερον ε σπέεος καὶ δέεος κακοφωνία ἐγένετο. ἔνθεν οὖν ἐποίησε δέους καὶ σπέους καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δείους καὶ σπείους. σπέος δέ ἐστι τὸ σπήλαιον τὸ ἀφώτιστον οἴκημα παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτός. ὡς ἐπιτοπολὺ γὰρ φωτὸς ἐστέρηται. ὅθεν φησὶ σπέος ἠεροειδὲς ἤτοι σκοτεινὸν καὶ ἀφεγγές, παρὰ τὸ σβέω σβέσω σβέος καὶ σπέος. ἔστι δὲ καὶ σβῶ σβέσω, ἐξ οὗ καὶ σβέσις. κλίνεται σπέεος σπέους καὶ σπείους παρὰ τῷ ποιητῇ. ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν σπέεσι ὡς τείχεσι, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ε εἰς η σπήεσι, κατὰ συγκοπὴν δὲ σπέσιν, οἷον ἐν σπέσι γλαφυροῖσι.

Σπέσθαι ἀκολουθῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι ἀπαρέμφατον πλεονασμῷ τοῦ σ ἕσπεσθαι καὶ σπέσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑπόμην ἕπετο πέσθαι καὶ ἐπισπέσθαι.

Σπὲς ἀπὸ τοῦ σπῶ σπήσω. σημαίνει τὸ λέγω, ἐν συνθέσει ἐνισπήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσπον, ἡ μετοχὴ σπὼν καὶ ἐνισπών, τὸ προστακτικὸν σπὲς καὶ

ἔνισπες ἀντὶ τοῦ εἰπέ. ἰστέον δὲ ὡς τὸ σπὲς καὶ σχὲς καὶ φρὲς, ὃ σημαίνει τὸ εἰσένεγκε, γίνεται ἐκ τοῦ σχόω σχῶ σχῶμι πῶμι καὶ φρῶμι, ὧν οἱ δεύτεροι 155 a
ἀόριστοι ἔσχον ἔσπον ἔφρον. καὶ τὰ προστακτικὰ αὐτῶν σεσημείωται καὶ γίνεται σχὲς, ἐξ οὗ καὶ ἐπίσχες, καὶ φρὲς καὶ σπὲς, καίπερ ὀφείλοντα γενέσθαι σχὲ καὶ φρὲ καὶ σπὲ, ὡς ἐλθὲ εὑρὲ εἰπέ.

Στένεται καὶ παραστένεται θυμοῦται περιττῶς καὶ πέραν τοῦ δέοντος ὀργίζεται.

Στεῦται διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται, παρὰ τὸ στῆθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανεῖται. ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικὸν, καθ' Ὅμηρον, οἷον

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ.

ἢ ὡς παρὰ ἀθλῶ ἀθλεύω, ῥοχθῶ ῥοχθεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω, λωβοῶ λωβοεύω, οὕτως στῶ στεύω στεύομαι στεύεται στεῦται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τι τῇ ψυχῇ καὶ στάσιμον λαβεῖν καὶ ὑποθέμενός τι, περὶ οὗ διισχυρίζεται εἰπεῖν.

Στήωσιν εἰ μὲν χωρὶς τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ στῶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν στῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ η στήωσιν. εἰ δὲ σὺν τῷ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στῶ ἐὰν στῇς ἐὰν στῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ η στήῃ στήῃς στήωμεν στήωσιν. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον, ἢ ἀπὸ τοῦ στείω στείωσιν καὶ ἐκτάσει ἀττικῇ τοῦ ε εἰς η καὶ μετὰ προσγεγραμμένου ι στήωσιν.

Στιβαρὸν ἐκ τοῦ στείβω τὸ περιπατῶ οἱονεὶ τὸ πεπιλημένον καὶ ἠσφαλισμένον, ἢ μὴ ἔχων ἔξοδον μηδὲ ὀπὴν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἵστημι στιβαρὸν τὸ ἰσχυρὸν, ἢ ἀπὸ τοῦ στείβω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔστιβον, ὁ παθητικὸς ἐστίβην στιβῆναι τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ ἐπεὶ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τοῖς εἰς ναι ἀπαρεμφάτοις εἰώθασιν ἀντιπαρακεῖσθαι ὀνόματα εἰς ρος, οἷον μιᾶναι μιαρὸς, οὕτως στιβῆναι καὶ δωρικῇ τροπῇ στιβᾶναι, καὶ ἐξ αὐτοῦ στιβαρός.

Στιβίζουσι, οἷον ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβιβάζουσι δραπετεύουσι καὶ στιβᾶν ἐπὶ τοῦ παθεῖν, καὶ στίβειν τὸ ἰχνεύειν.

Στορέσας καταστρώσας, ἀπὸ τοῦ στροβῶ ὑπερθέσει καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ στορῶ, ἐστόρεσε δὲ θεὸς μέγαν πόντον, στορῶ στορέσω καὶ καταστορῶ καταστορέσω τὸ γαληνῶ.

155b Στέλλω τὸ εὐτρεπίζω καὶ κοσμῶ, ἀποστέλλω δὲ ἡ πρόθεσις περιττόν τι δηλοῖ ἤγουν ἐμπέμπω τοῦ προετοιμάσαι καὶ κοσμῆσαι καὶ διαθετῆσαι πάντα. ἐκ γοῦν τοῦ στέλλω τὸ κοσμῶ καὶ στολὴ σημαίνει τὸ στέλλω καὶ τὸ κρύπτω, ἐξ οὗ καὶ συστολὴ τὸ ἐπιστέλλω, ἐξ οὗ καὶ ἐπιστολὴ τὸ πλέω, ἐξ οὗ καὶ στόλος.

Στρεύγεσθαι Ἰλιάδος ο̄ οἱονεὶ στραγγίζεσθαι τουτέστιν κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι ἢ ἐκλείπειν, ἢ ταλαιπωρεῖν, οἶμαι ἀπὸ τοῦ στραγγεύεσθαι συγκοπῇ τοῦ ᾱ καὶ ἀποβολῇ ἑνὸς γ̄ καὶ ὑπερθέσει στρεύγεσθαι.

Στρέφω ὁ μέλλων στρέψω, ὁ παρακείμενος ἔστρεφα, ὁ παθητικὸς ἔστραμμαι καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔστρεμμαι. ἀλλὰ τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα ἔχοντα τὸ ε̄ καὶ ρ̄ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων τρέπουσι τὸ ε̄ εἰς ᾱ ἐν παθητικοῖς, ὁ ἀόριστος ἐστρέφθην, καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐστράφθην, ὅτι ὁ παθητικὸς ἀόριστος φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, πλὴν ὅμως τῶν παρὰ τὸ αἱρῶ περισπωμένων οἷον καθήρημαι καθηρέθην, συνήρημαι συνηρέθην, διήρημαι διηρέθην, ἀνήρημαι ἀνηρέθην, ἀφήρημαι ἀφηρέθην καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ πλὴν τοῦ ἐπήνημαι ἐπηνέθην καὶ τοῦ εὕρημαι εὑρέθην, καὶ ῥῶ ἔῤῥημαι ἐῤῥέθην, καὶ τοῦ μέμνημαι ἐμνήσθην, προσλαμβάνοντος τοῦ σ̄, καὶ σέσωσμαι ἐσώθην ἀποβάλλοντος αὐτὸ, τὸ δὲ ἐῤῥώσθην οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ῥώζω, καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ̄ καὶ ε̄ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τρέπουσι τὸ ε̄ εἰς ᾱ,

ἐν δὲ τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ πάλιν ἐπαναλαμβάνουσι αὐτό, οἷον στρέφω ἔστραμμαι ἐστρέφθην, τρέφω τέτραμμαι ἐτρέφθην.

Στροφᾶσθαι Ἰλιάδος ι̅ ἀντὶ τοῦ στρέφεσθαι, διάγειν, ἀπὸ τοῦ στρέφω στρωφῶ.

Στυφελίζειν γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ στύφειν καὶ ἑλίσσειν, ἢ ἑλελίζειν, καὶ δηλοῖ τὸ στρυφνῶς καὶ ἐστυμμένως συστρέφων. τὸ δὲ ἕδος ἀπὸ τοῦ ἕζω, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἕδρα, καὶ ὅρα καὶ νῦν ὡς ἕδος οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα.

Στείομεν. πρωτότυπον τὸ στέομεν.

Στορέσαι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ στρῶσαι καὶ 156a
καταστρῶσαι, ἀφ' οὗ καὶ τὰ στρώματα.

Στύξαιμι οὐ μόνον αὐτοπαθῶς ἀντὶ τοῦ φρίξαιμι καὶ μισήσαιμι, ἀλλ' ἰδοὺ νῦν καὶ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ εἰς μῖσος καὶ ἔκπληξιν ἀγάγοιμι. σημειωτέον δ' ἐνταῦθα τὸ στύξαιμι διπλῆν ἔχειν κίνησιν κανονικήν, ἢ γὰρ ἀπὸ ἀσυνήθους βαρυτόνου κανονίζεται θέματος τοῦ στύγω στύξω, ἢ ἴσως ἀπὸ τοῦ στυγέω στυγῶ στυγήσω γίνεται κατὰ ἀπέλευσιν τοῦ η τῆς παραληγούσης, στύγσω καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς κ διὰ τὸ εὐφωνότερον στύκσω, εἶτα τροπῇ τοῦ κ καὶ σ εἰς ξ, ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ δοκήσω δόκσω δόξω, ἀποτελεῖται τὸ στύξω, ἐξ οὗ τὸ ἔστυξα καὶ τὸ στύξαιμι. ὡς δὲ φιλίως ἔχει τὸ γ καὶ τὸ κ δηλοῖ καὶ ἡ τοῦ κ εἰς τὸ γ μεταχώρησις ἐν τῷ ἔοιγμεν ἀντὶ τοῦ ἐοίκαμεν, ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ. ὅτι δὲ καὶ τὸ στυγέω στυγῶ περισπώμενον τέτριπται, οἷον στυγέει δὲ καὶ ἄλλος, ὅθεν τὸ στυγερὸν καὶ ὁ στυγητός. ὅμως ἔχει χώραν εἶναι καὶ βαρύτονον στύγω στύξω, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ στὺξ, ὃ πάντως ἐκ τοῦ στύξω παρῆκται. τοιούτου δὲ ἴσως θέματος καὶ τὸ κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. δοκεῖ γὰρ εἶναι ἀπὸ τοῦ στύγω στύξω ἔστυγα ἔστυγον, εἰ μή που ἄρα ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐδούπησα καὶ ἐκτύπησα γίνεται τὸ ἔδουπον καὶ ἔκτυπον, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἐστύγησα τὸ ἔστυγον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα.

Σκὰν ἤγουν ἔσκυσαν, ἐκ τοῦ σκὰς σκάκτος γέγονε, καθὰ καὶ τὸ φθὰν ἐν τοῖς ἑξῆς ἀντὶ τοῦ ἔφθασαν, ἐκ τοῦ φθὰς φθάντος, καὶ τὸ φὰν ἀντὶ τοῦ ἔφησαν ἐκ τοῦ φὰς φάντος.

Συναντέθην ἦν δ' ἂν οὐκ ἔξω ἀναλογίας, οὐδὲ τὸ ἀλλήλοισι συναντήθην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀντῶ ἀντήσω, οὗ καὶ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ.

Συνῆκα ἐκ τοῦ συνίημι, ὁ μέλλων συνήσω, ὁ ἀόριστος συνῆκα καὶ ὤφειλεν εἶναι σύνηκα, ἀλλὰ πᾶς παρῳχημένος ὁριστικὸς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος καὶ ἀπὸ φύσει μακρᾶς τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει καὶ ἐν τῇ συνθέσει, οἷον ἧκα συνῆκα, πλὴν τοῦ οἶδα σύνοιδα. τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος καὶ ἀπὸ φύσει μα-
156 b κρᾶς ἀρξάμενον ἐν τῇ συνθέσει ἀναπέμπει τὸν τόνον.

Συκῆ παρὰ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ. ὁρμητικὴ γάρ ἐστι. τὰ διὰ τοῦ αια παροξύτονα θηλυκὰ μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, ἐλαία ἀλθαία συκομοραία. μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ τὸ συκέα συκῆ, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ, καὶ τὰ ἐπὶ δένδρων διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφεται, οἷον ἰτέα μηλέα καρέα πτελέα.

Συνέηκεν. ἔστι ῥῆμα ἰῶ καὶ σημαίνει τὸ πέμπω. παράγωγον ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω. τῶν γὰρ εἰς μι οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσι τὴν πλεονάζουσαν συλλαβὴν ἐν τῷ θέματι, τίθημι θήσω, ἵστημι στήσω, βίβημι βήσω, ἵημι ἥσω ἧκα καὶ ἕηκα ἀττικῇ ἐκτάσει τοῦ ε̄, οἷς ἀντίκειται ἡ γραφή. ὁ γὰρ εἶκα παρακείμενος διφθογγογραφεῖται, ὡς δηλοῖ ἡ ἀφεικὼς μετοχὴ καὶ τὸ ἀφεικέναι ἀπαρέμφατον. τὸ δὲ συνέηκα διὰ τοῦ η̄ γράφεται. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν οὕτως, ἵημι ἥσω ἧκα, καὶ ὡς τίθημι θήσω τέθεικα τρεπομένου τοῦ η̄ εἰς τὴν ει̅ βοιωτικῶς ἐν τῷ παρακειμένῳ, οὕτως ἧκα εἶκα καὶ κατὰ διάλυσιν ἔϊκα καὶ ἐκτάσει τοῦ ε̄ ἐέϊκα καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου ε̄ εἰς η̄ καὶ προσγρα-

φομένου τοῦ ε̄ ἔηκα καὶ συνέηκα. ζήτει τὸ ε̄ στοιχεῖον ἔηκα.

Συνεῖρα. ἔστιν εἴρω τὸ συμπλέκω, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, ὁ μέλλων ἐρῶ, ὁ ἀόριστος εἶρα καὶ συνεῖρα καὶ παρενεῖρα καὶ ἐνεῖρα τὸ ἐμπερονήσω συναρμόσω συμπλέξω συνάψω. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐνεπείρουν ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων ἐπένθεσιν τοῦ ε̄ ἔχει ὡς ἐνεποίουν. ἐν τοῖς πλείστοις δὲ οὐκ ἔχει τὴν τοῦ ε̄ ἐπέκτασιν. ἠμπείρουν γὰρ πεττουργὸς καὶ στυππειοποιὸς καὶ ἐνείρων τῷ ῥαιστῆρι τὸ στελεόν.

Σύνες ἐκ τοῦ συνίημι τὸ συνιῶ καὶ γινώσκω συνῆκα ὁ δεύτερος ἀόριστος συνῆν, ἡ μετοχὴ συνεὶς συνέντος καὶ τὸ προστακτικὸν σύνες. τὸ δὲ συνιῶ γίνεται κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ συνῶ ἢ ἐκ τοῦ συνίω.

Σύνθεο καὶ σύνθετο ἀμφότερα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄ ἀπὸ τοῦ σύνεο καὶ σύνετο. ἢ οὕτως. 157 a
τίθημι, ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐθέμην ἔθεσο καὶ ἔθου ἔθετο, συστολῇ τοῦ τ̄ καὶ ἀφαιρέσει τῆς ἀρχούσης καὶ συνθέσει σύνθεο.

Συνοχωκότε συμπεπτωκότε. ἔστι δὲ μετοχὴ συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων ἐκ συνέχω συνοχῶ, ὡς δέμω δομῶ, συνοχήσω, ὁ παρακείμενος συνώχηκα, ἡ μετοχὴ συνωχηκὼς, ἡ εὐθεῖα δυϊκῶν συνωχηκότε καὶ συστολῇ ἰωνικῇ συνοχηκότε καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν συνοχωκότε, ὡς ἀρηγὸς ἀρωγὸς, σῆμα σῶμα.

Σφέας. τὸ σφέας κατὰ πλεονασμόν ἐστι τοῦ ε̄. ἢ τὸ σφᾶς κατὰ συναίρεσιν. καὶ λέγει ὅτι τὸ σφέας κατὰ πλεονασμὸν γίνεται τοῦ ε̄ διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα καθόλου ἐν τῷ ἀριθμῷ ἡ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφ ἐνδεῖ συλλαβῶν κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ ά τε καὶ β΄ προσώπου, οἷον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς, ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἡμῖν ὑμῖν σφῖν, οὕτω καὶ ἡμᾶς ὑμᾶς

σφᾶς, ὥσπερ τὸ σφέας κατὰ πλεονασμὸν. ἔχει τὸ ε ἀπὸ τοῦ σφᾶς. ἢ ἄλλως σφέες σφεῖς καὶ σφὲς δωρικῶς, σφέων σφῶν καὶ σφείων σφίσι καὶ σφὶν, σφέας σφᾶς κατὰ κρᾶσιν. οὕτως ἡμέες ἡμεῖς κοινῶς, δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς ἄμμες, οὐ κατ' ἀναλογίαν ἐστὶν ὀνομαστικὴ δυϊκὴ ἄμμεε, ἡμέων ἡμῶν κοινῶς καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι ἡμείων ποιητικῶς καὶ ἀμμέων αἰολικῶς, ἡμῖν μόνως καὶ περισπᾶται ἀεὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ἐνίοτε δὲ ὀξύνεται παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ὅτε τὸ μιν βραχύ, ἔστι καὶ δωρικῶς ἄμμιν καὶ αἰολικῶς ἄμιν, ἡμέας ἡμᾶς καὶ αἰολικῶς ἄμε, καὶ τὸ δεύτερον ὑμέες ὑμεῖς ὑμέων ὑμῶν ὑμέας ὑμᾶς.

Σφετεριζόμενος ἰδιοποιούμενος ἀντὶ τοῦ σφέτερος.

Σφωὲ ἀντωνυμία ἐστὶ τοῦ δευτέρου προσώπου αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ μόνης. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς, διότι ἡ ὀρθὴ πτῶσις οὐδέποτε
157b ἀναδίδωσι τὸν ἑαυτοῦ τόνον, οἷον νῶϊ σφῶϊ. τοῦτο δὲ ὀξύτονον καὶ ἐγκλιτικὸν καὶ ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἷον

τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

τοῦτον οὖν τὸν τρόπον ἀπέλειψεν ἡ εὐθεῖα καί ἐστι μόνης αἰτιατικῆς πτώσεως. τὸ γὰρ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς πτώσεώς ἐστιν, οἷον νώ, τὸ β΄ πρόσωπον ὀρθῆς, οἷον σφῶϊ. τὸ γὰρ αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ μόνης, οἷον σφῶε.

Σφῶϊν βαρύνεται μὲν δεύτερον ἐστὶ πρόσωπον, ὀξύνεται δὲ τρίτον, ἐξ οὗ γνώσωμεν σφωϊν, ὅθεν καὶ ἐγκλιτικόν ἐστιν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ. *καὶ σφωϊν δὸς ἄγειν.*

Σχέσθε. ἐκ τοῦ ἔχω γίνεται σχέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω, ὁ παρατατικὸς ἔσχεθον σχέθε, τὸ συναρχόμενον καὶ τὸ προστακτικὸν σχέθε καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν.

Σχὲς καὶ πρόσχες ῥῆμα προστακτικὸν καταλήξεως τῶν εἰς μι. τὸ θέμα ἴσχημι, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ σχῶ, ὁ μέλλων σχήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσχην, ἡ μετοχὴ σχεὶς σχέντος, καὶ τὸ προστακτικὸν σχὲς ὁμοίως τὸ σύνες, ὥσπερ τὸ σπὲς ἀπὸ τοῦ σπῶ καὶ τὸ φρὲς ἀπὸ τοῦ φρῶ, οὕτως καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ σχῶ, ὁ μέλλων σχήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔσχον καὶ κατέσχον, ἡ μετοχὴ σχών, ὥσπερ ἀπὸ τῆς φαγὼν μετοχῆς τὸ προστακτικὸν φάγε καὶ ἀπὸ τῆς πιὼν πίε πίος, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχὼν σχὲ καὶ κατάσχε καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σχὲς καὶ κατάσχες. τὸ δὲ σπὲς ἀπὸ τοῦ σπῶ, ὃ σημαίνει τὸ λέγω, ὁ μέλλων σπήσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔσπον, ἡ μετοχὴ σπὼν καὶ ἐνισπών, καὶ τὸ προστακτικὸν σπὲ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σπές. οὕτως Ζηνόβιος πλεονασμῷ τοῦ σ διὰ τὴν μονοσυλλαβίαν.

Σχήσεσθαι ἀνθέξεσθαι, ἀντιτῆναι, παρὰ τὸ σχῶ τὸ κρατῶ, ὅθεν καὶ σχῆμα.

Σχοίην ἀττικῶς, ὁμοίως τῷ περιπατοῖμι περιπατοίην καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Σῷος λέγει ὁ Δίδυμος σὺν τῷ ι γράφεσθαι, ὡς Μίνως Μίνῳος, ἥρως ἥρῳος, οὕτω καὶ σῶς σῴος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀντιλέγει αὐτῷ λέγων ὅτι τὸ σῶς ἐκ τοῦ σώος γέγονε καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο μικροῦ σῶος, 158 a
πρὸς ὅν ἐστιν εἰπεῖν ὅτι καὶ ἀπὸ πεπονθότων παραγωγαὶ γίνονται. ἐκ γὰρ τῆς πατρὸς καὶ μητρὸς γενικῆς πεπονθυίας παράγονται πάτρως πατρικὸς καὶ μήτρως μητρικός, ἐξ ὧν πατρῶος καὶ μητρῶος. λέγει δὲ πάλιν ὁ τεχνικὸς ὅτι οὐδέν ἐστιν εἰς ως μονοσύλλαβον παρ' ἀρσενικοῦ εἰμὶ τοῦτο, πρὸς ὅν ἐστιν εἰπεῖν ὅτι σὺ ἐδίδασκες ἡμᾶς ἐν τῇ περὶ τοῦ ζὼς μονοσυλλάβῳ βίβλῳ, ὅτι εἰσὶ καὶ τὸ ζῶς καὶ τὸ κῶς καὶ τὸ γλῶς. εἰσὶ δὲ ὀνόματα ἡρώων. ἔστι δὲ σώω καὶ σόω τοῦ διὰ τοῦ ο μικροῦ σοός. καὶ Ὅμηρος,

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σοὸν ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

ἐκ δὲ τοῦ σοὸς τοῦ διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ γίνεται σῶς καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο̄ μικροῦ σῶος.

Σῷ μονοσύλλαβον οἱ σῶοι, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ. ἡ δὲ συνήθεια γράφει σῶοι. λέγει δὲ Ὧρος ὁ μικρὸς ἔχειν τὸ ῑ προσγεγραμμένον. ἀπὸ γὰρ τοῦ σῶοι οἱ σῷ, ὡς οἱ ζωοὶ οἱ ζῷ.

Σώεσκον ἔσωζον ὅρμον. ἢ ἐκ τοῦ σώω ἔσωον, ἢ ἐκ τοῦ σώζω. σώω δὲ τὸ ὁρμῶ καὶ σώεσθαι στροφάδην παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁρμᾶν καὶ σώοντα.

Σώχω παρὰ τὸ σῶ σώχω ὡς σμῶ σμήχω. παρὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ψώχω. σώχω δὲ τὸ τρίβω.

Τ.

Ταίγε ἄρθρα εὐθείας πληθυντικῶν δωρικῶς. λέγουσι δὲ ὅτι τὰ σύμφωνα ἅπερ ἔχει ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ἔχει καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν Λάχητε Λάχητες. ὁμοίως καὶ ἐπὶ ἄρθρου τὼ ξύλω τὰ ξύλα, οὕτω καὶ τὰ μοῦσα ταὶ μοῦσαι καὶ τὰ ταί. τὸ δὲ γε σύνδεσμος παραπληρωματικός. τὸ δὲ τοίκεν ἄρθρον ἐστὶν ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ὃ καὶ τὸ πληθυντικὸν οι ὤφειλεν εἶναι. ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τὴν ἀναλογίαν φυλάττουσιν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν πλεονασμῷ τοῦ τ̄ καὶ ποιοῦσιν αὐτὸ
158b τοι, ὁμοίως καὶ τὸ ὦμοι τώμοι.

Τάλας ὁ ἄθλιος, παρὰ τὸ τάλλω τὸ ταλαιπωρῶ καὶ κακοπαθῶ, ὅθεν Ἡσίοδός φησι, *ἐτρέφετο ἀτάλλων μέγα νήπιος*, ἀντὶ τοῦ μὴ κακοπαθῶν. τάλλω οὖν καὶ συγκοπῇ τλῶ καὶ ταλῶ, ἔνθεν τὸ ταλάσῃς ἀντὶ τοῦ ὑπομένῃς, καὶ ταλασίφρων ὁ καρτερικὸς καὶ γενναῖος καὶ ὑπομενητικὸς παρὰ τὸ τλεῖν. ἢ παρὰ τὸ ταλῶ ταλάσω ταλασίφρων.

Ταλαῶο μετὰ τοῦ ῑ τινὲς ἦν γὰρ φασὶ ταλαοῖο, οὐ κατεπείγει δέ. ἐκ γὰρ τῆς εἰς ω̄ εὐθείας ἀττικῶς κέκλιται.

Ταλαώς. ταλαῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ταλαῶο, ὡς Μίνως Μίνω Μινῶο, ἀνδρόγεω ἀνδρογεῶο.

Ταλόω. τάλως τάλω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ταλόω, ὡς γάλως γάλω γαλόω.

Τάμεν ἀόριστος β' καὶ τάμητε ὑποτακτικὸν καὶ ἡ μετοχὴ ταμὼν καὶ προταμών, ἀντὶ τοῦ ἤτοι ἀποκόψας ἢ τὸ σκληρὸν τῆς τροφῆς προκατεργασάμενος. τὸ ῥῆμα τέμνω. τὸ δὲ τάμνω δωρικόν.

Τάρπημεν ἐτέρφθημεν, ἐκορέσθημεν. ἐκ τοῦ τρέπω ἔτραπον ἔταρπον ταρπῶ. οἶμαι δὲ ἀπὸ τοῦ τρέφω τρέψω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔτραφον, ὁ παθητικὸς ἐτράφην ἐτράφημεν καὶ ἰωνικῶς τάρπημεν καὶ ἔχει ἀφαίρεσιν καὶ ὑπερβιβασμὸν καὶ τροπὴν τοῦ δασέως εἰς ψιλόν.

Ταρχύσωσι θάψωσι. τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν ἐπιτελέσωσιν. ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς ἐν τοῖς νεκροῖς γινομένης ἐν τῷ θάπτεσθαι αὐτοὺς εἴρηται τὸ θέμα ταρχύω.

Ταφὼν δ' ἀνόρουσε δῖος Ἀχιλλεὺς Ἰλιάδος Γ ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγεὶς, ἢ θαμβηθεὶς ἢ θαυμάσας. ἔστι δὲ μετοχὴ δευτέρου ἀορίστου ἐκ τοῦ θήπω τὸ ἐκπλήττομαι, ὁ β' ἀόριστος ἔθαπον καὶ ἔταφον ἰωνικῶς, καὶ ἐξ αὐτοῦ τάφος καὶ μετοχὴ ταφών. ἡ δὲ μεταφορὰ ἐκ τῶν τάφων. καὶ γὰρ ὁρῶντες τοὺς τάφους ἐκπληττόμεθα διὰ τὸ μέλλον δεινόν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τοῦ θάπτω θάψω, ἔθαπον καὶ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων, ἔταφον καὶ ταφών. 159 a

Τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς φωνήεντος μὲν ἐπιφερομένου ἐφείλκοντο χάριν εὐφωνίας τὸ ν̄, οἷον ἀπάνευθεν ἔρχεται. εἰ δὲ σύμφωνον ἐπεφέρετο, δίχα τοῦ ν̄ ἐξεφωνοῦντο, οἷον *ἀπάνευθε κιών.* περιττὴ δὲ ἡ πρόθεσις ἐν τῷ ἀπάνευθε. μυρία δὲ τοιαῦτα φανεῖται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐκ τοῦ κιὼν ἐξέδραμεν ὄνομα ὁ κιὼν ἀναγκαίως αὐτὸς βαρυτονηθείς.

Ταλαίπωρος καὶ τλήμων ἀπὸ τοῦ ταλῶ, ἐξ οὗ τὸ τλῶ κατὰ συγκοπήν, ὅθεν καὶ τὸ τλῆναι καὶ ὁ τλήμων καὶ τλησίπονος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Τάπητες λέγονται δάπιδες, παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ ὑποστρώννυσθαι.

Ταυθοῖ δοκεῖ δωρικὸν εἶναι, εἰ καὶ παρ' Ἀττικοῖς τέτριπται. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐνταῦθα. ἔστι δὲ τοῦ μὲν ἐνταῦθα ὁ δωρισμὸς ἁπλοῦς, διπλοῦς δὲ ὁ τοῦ ἐνταυθοῖ. καὶ δῆλον ἐντεῦθε ἔθος Δωριεῦσιν ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται συντάσσειν ἐστὶν ὅτε τὴν ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. ἔτι καὶ τὸ ἔνδον λέγειν ἐνδοῖ, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ κεῖται, καὶ τὸ πέδον πεδοῖ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν, οὗ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ. τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων εἴη ἂν δωρικὴ σύνταξις τὸ ἐνταυτὸν, ἤγουν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ αὖθις τροπῇ δωρικῇ τῆς ληγούσης τὸ ἐνταυτοῖ καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἐνταυθοῖ. ὁμοίᾳ δὲ συντάξει τῆς ἐν προθέσεως καὶ ἀντιμεταχωρήσει γένοιτ' ἂν καὶ τὸ ἐνταῦθα, ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ ἐντεῦθεν κατὰ τὸ ἔνθα ἔνθεν. σημειοῦται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς τὸ μὲν ἐνταυθοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου
φέγγος κατόψει.

τοῦτο γὰρ ἄμφω ἔχει. τοιοῦτον δέ φασι καὶ τὸ ἐνθάδε. τὸ μὲν γὰρ ἐνθάδε αὖθι μένων.

Ταφὼν ἰωνικὴν ἔχει τερθρείαν τοιαύτην. θάπτω
159 b θάψω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔθαπτον καὶ ἀλλαγῇ τῶν δύο ἀφώνων εἰς τὰ β' ἀντίστοιχα ἔταφον ἐπί τε κοινῆς ταφῆς, καὶ ἐπὶ ἐκπλήξεως δὲ μεταφορικῶς, ὅθεν καὶ τάφος οὐ μνῆμα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔκπληξις καὶ ἡ μετοχὴ ταφών. ὥσπερ δὲ τὸ ἔθαπον, ἀφ' οὗ τὸ τεθηπέναι ἀφώνων ἐναλλαγὴν ἔπαθεν εἰς τὰ ἀντιστοιχοῦντα, οὕτω καθὰ καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται,

καὶ ἄλλα εὑρίσκονται παρὰ ταῖς Ἴωσι. τὸ γοῦν ἐντεῦθεν ἐνθεῦτέν φασι, καὶ τὸ χιτῶνα κιθῶνα, καὶ τὸν βάτραχον βάθρακον. οὕτω καὶ χύτρα κύθρα λέγεται.

Τεθνάναι. τέθνημι, τὸ παθητικὸν τέθναμεν καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἢ τέθνημι, ὁ παρατατικὸς ἐτέθνην, ἡ μετοχὴ τεθνὰς τεθνάντος καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι.

Τεθνᾶσι κρᾶσιν ἔπαθεν ὁποίαν καὶ τὸ βεβάασι βεβᾶσι καὶ ἑστάασιν ἑστᾶσιν. Σοφοκλῆς,

τεθνᾶσιν ἄνδρες ὡς ξυνῆκ' ἐγὼ τὸ σόν,

τέθνημι, τὸ πληθυντικὸν τέθναμεν τέθνατε τεθνᾶσιν, ὡς ἱστᾶσιν. ἢ οὕτως. τεθνήκασι καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς α καὶ συναλοιφῇ τῶν δύο αα τεθνᾶσι. τὸ δὲ τεθναίην τινὲς ἐκ τοῦ τεθναίημι λέγουσι. τὸ δὲ τέθνηκα καὶ πέπτωκα τῇ μὲν φωνῇ ἐνεργητικὰ εἰσί, τῷ δὲ σημαινομένῳ παθητικά.

Τεθναίην. ἐκ τοῦ θνῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεθνῶ, ἐξ οὗ τέθνημι συζυγίας δευτέρας τῶν εἰς μι, ἡ μετοχὴ τεθνὰς τεθνάντος, καὶ τὸ εὐκτικὸν τεθναίην τεθναίης, τὸ προστακτικὸν τοῦ ἐνεστῶτος τέθναθι τεθνάτω. ὅτι δὲ ἐνεστώς ἐστι τὸ τέθναθι, δείκνυται ἐκ τοῦ εἶναι βραχὺ τὸ α. εἰ γὰρ ἦν δεύτερος ἀόριστος, ὤφειλεν εἶναι μακρόν. ἀεὶ γὰρ ὁ εἰς θι λήγων προστακτικὸς ἀόριστος μακρᾷ παραλήγεται. τοῦ τέθνημι ὁ παρατατικὸς ἐτέθνην ἐτέθναμεν ἐτέθνατε ἐτέθνασαν.

Τεθολωμένος καὶ ἐπὶ χαρᾶς καὶ ἐπὶ λύπης, ὡς Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις,

γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον.

ἐπὶ δὲ ἀνίας, ἀνεθόλου δ' ἡ καρδία.

Τεκτήνατο οἶμαι ἐκ τοῦ τέκτων τεκταίνω, οὗ ὁ μέλλων τεκτανῶ, ὁ ἀόριστος ἐτέκτηνα ὁ μέσος ἐτεκτηνάμην ἐτεκτήνατο καὶ ἰωνικῶς τεκτήνατο. 160 a

Τελείετο. Ὅμηρος, Διὸς δὲ τελείετο βουλή. ἐκ τοῦ τέλος γίνεται τέλειος καὶ τελείω ῥῆμα βα-

ρύτονον, ἐξ οὗ τελείομαι ἐτελειόμην ἐτελείετο. γίνεται γὰρ παράγωγα διὰ τοῦ ειω καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ ἀπὸ μελλόντων, οἷον νικῶ νικείω, τελῶ τελείω, θῶ θείω, σῶ σείω, ἀλλὰ τὰ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενα ἔχει καὶ παρατατικὸν μόνον, τὰ δὲ ἀπὸ μέλλοντος ἐνεστῶτα μόνον, ὅθεν σημείωσαι τὸ ὄψεον ἐκ τοῦ ὀψείω. τὰ δὲ εἰς ω λήγοντα καθαρὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα βαρύνεται. εἰ δέ τις περισπᾶται, τοῦτο ἀπὸ ὀνόματος γίνεται. τὸ γὰρ μειῶ καὶ τελειῶ καὶ ἀχρειῶ καὶ ἀρειῶ παρὰ τὸ μεῖος καὶ τέλειος καὶ ἀχρεῖος καὶ ἄρης.

Τεμών. τέμνω, ὁ μέλλων τεμῶ καὶ οὐ τέμω. λέγει γὰρ ὁ κανών, ἡ δὲ πέμπτη συζυγία τῶν βαρυτόνων τὰ ἀμετάβολα τηρεῖ συστολῇ τῆς παραληγούσης. τέμνω οὖν τεμῶ ἀποβολῇ τοῦ ν, σπείρω σπερῶ, ψάλλω ψαλῶ, ὁ β' ἀόριστος ἔτεμον, ἡ μετοχὴ τεμών.

Τεόν ἀντὶ τοῦ σόν δωρικῶς τροπῇ τοῦ σ εἰς τ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε τόν καὶ τεόν.

Τέο ἀντὶ τοῦ τίνος. ἔστι τίς τινὸς καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν αἰολικῶς τιός, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται τίος τίου. οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυνταί εἰσι. ἢ ὅτι αἱ γενικαὶ μεταγόμεναι εἰς εὐθεῖαν πολλάκις ἀμείβουσιν τοὺς τόνους ἐκ τῆς τοίου γενικῆς κράσει τοῦ καὶ διαλύσει ἰωνικῇ τέο, ὡς ἐμοῦ ἐμέο καὶ κράσει δωρικῇ γίνεται τεῦ. ἢ ἔστι τοῦ, ὅπερ ἐστὶν σύνηθες Ἀττικοῖς, οἷον τοῦ ἔστιν οὗτος υἱὸς ἀντὶ τοῦ τινὸς, τοῦ κατὰ διάλυσιν γίνεται τέο. τετόλμηται καὶ τεοῦ, οἷον τίς ἄρα δαίμων καὶ τεοῦ χολούμενος.

Τεταγών, τείνας, ῥίψας. τάζω, ὃ σημαίνει τὸ τείνω καὶ ἕλκω, τάξω, ὁ μέσος παρακείμενος τέταγα, ὁ ἀόριστος β' ἔταγον, ἡ μετοχὴ ταγὼν καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. ἔστι δὲ καὶ τάσσω τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ζ εἰς δύο σσ.

160b Τετάχαται καὶ τετεύχαται, καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ τάσσω τάξω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ τεύχω τεύξω τέτακται καὶ τέτευκται καὶ ἰακῶς τετάχαται καὶ τετεύχαται.

Τετιημένε τὸ τεταλαιπωρημένε, ἀπὸ τοῦ τίω τὸ τιμωρῶ γίνεται περισπώμενον τιέω καὶ σημαίνει τὸ λυπῶ· ὁ μέλλων τιήσω τετίηκα, ὁ παρακείμενος τετίημαι τετιημένος.

Τέτλαθι μάτερ ἐμή, καρτέρησον, ὑπόμεινον. τλῶ τλῆμι, τὸ πληθυντικὸν τλάμεν καὶ τὸ προστακτικὸν τλάθι καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τέτλαθι. ὡς ἐκ τοῦ βεβήκαμεν βέβαμεν, οὕτως ἐκ τοῦ τετλήκαμεν τέτλαμεν, παρόκισθεν τοῦτο δύναται καὶ συγκοπῇ καὶ κινήσει εἶναι. ὁ δὲ Φιλόξενος ἀξιοῖ εἶναί τι καὶ ῥῆμα τέτλημι, ἐξ οὗ γενέσθαι τὸ τέτλαθι. ἔνιοι δὲ τλῆμι τλήσω ἔτλην ὁ β' ἀόριστος, ἡ μετοχὴ τλὰς τλάντος καὶ τὸ προστακτικὸν τλάθι καὶ τλῆθι, ὡς στῆθι, καὶ τλῆθε, ὡς στῆτε βῆτε.

Τέτηκα ὁ μέσος παρακείμενος καὶ διαθέσεως μέσης. μέση δέ ἐστι διάθεσις ἡ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσα δὲ τί παριστῇ, ἐπειδὴ ὁ τῶν μέσων τύπος ἐπ' ἀμφοτέρας φθάνει τὰς διαθέσεις εἰς ὃν ἡ ἑρμηνεία τῶν μέσων τύπων φθάνει καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν χαρακτήρων καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν μὲν διὰ τὸ ἠκροασάμην καὶ κατηρξάμην, παθητικὸν γὰρ τύπον ταῦτά ἐστι. καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν ὡς τὸ κέκοπα καὶ πέπληγα, ἄλλως τὸ λέλογα καὶ πέφραδα ἐνεργητικὴν ἔχουσι σημασίαν, τὸ δὲ τέθεικα καὶ διέφθορα παθητικήν.

Τετράφαται τετραμμένοι καὶ ὑποτεταγμένοι εἰσίν. ἰστέον ὅτι τὰ δισύλλαβα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων τὰ τρέποντα τὸ ε̄ εἰς τὸ ο̄ κατὰ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ ἀναδέχεται τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος, οἷον λέγω λέλογα λέλεγμαι, στέφω 161 a
ἔστοφα ἔστεμμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι, εὑρέθη καὶ κέκλαμμαι. δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ̄ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου. ἐκεῖνα γὰρ τρέπουσι τὴν παραλήγουσαν ἢ τὸ ε̄ εἰς ᾱ κατὰ τὸν παθητικὸν πα-

Τηλεθάοντες παρὰ τὸ θάλλω. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ θαλέθω καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ τηλεθάοντες, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η τηλεθάοντες. οὐ γὰρ παρὰ τὸ τῆλε, ὥς τινες ἐνόμισαν, καὶ τηλεθόωσα ἡ εὐθαλὴς παρὰ τὸ θαλέθω τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, τοῦ α εἰς η καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου τηλεθάω τηλεθῶ, τὸ θηλυκὸν τηλεθάουσα τηλεθῶσα, καὶ ὡς παρὰ τὸ βοῶσα γίνεται βοόωσα κατὰ Ἴωνας προσθήκῃ τοῦ ο, οὕτως τηλεθόωσα, ὡς ἡ μέγα θάλλουσα καὶ εὐθαλής.

Τῇ μῷ ἔχει τὸ ι κατὰ τὴν λήγουσαν· κατὰ δὲ
162a τὴν ἄρχουσαν οὔ. ἔστι γὰρ τῇ ἐμῇ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ι τοῦ τῇ ἄρθρου καὶ κιρνᾶται τὸ η καὶ ε εἰς η, καὶ ἔστι χωρὶς τοῦ ι, οἷον ἀμφὶ δέ σοι τῇ μῇ κλησίᾳ. οὕτως καὶ τῷ μῷ, ὡς τό,

δῖε Μενοιτιάδη τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ.

ἔστι γὰρ τῷ ἐμῷ ἐκθλίψει τοῦ ι τοῦ τῷ ἄρθρου καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ε εἰς ω τῶμῷ χωρὶς τοῦ ι κατὰ τὴν ἄρχουσαν.

Τητᾷ σημαίνει τὸ ζητεῖς, οἷον καὶ μὲν δ' ἀρνεῖται, τὸ δὲ τητᾷ. ἔστι τῷ τὸ ζητῶ σύζυγίας δευτέρας. γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τατάω τατῶ καὶ κατὰ ἔκτασιν τοῦ α εἰς η τητῶ, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς τητάομαι τητῶμαι τητάῃ τητᾷ τητάεται τητᾶται, ὡς πειρῶμαι πειρᾷ πειρᾶται.

Τηλοτάτω εἶχε μὲν ὀρθῶς εἶναι τηλετάτω ἀπὸ τοῦ τῆλε. ὅμως ἵνα μὴ ἀπαιτῆται προπαραλήγεσθαι τῇ αι διφθόγγῳ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ αίτατος γέγονεν ἐκ τοῦ τηλοῦ ἀπελεύσει τοῦ υ διὰ ἀπαρτισμὸν δακτύλου πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀγχοῦ ἀγχοτέρω καὶ ἀγχοτάτω.

Τῆ ἀντὶ τοῦ λάβε ἀπὸ θέματος γίνεται τοῦ τῶ ἀῤῥήτου ὄντος, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ δρᾶ ἀντὶ

τοῦ κρᾶτε, καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶ ζῇ προστακτικοῦ καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ,

πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα,
καὶ ζῆ·

ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆθι γίνεται. ἐκ δὲ τοιούτου προστακτικοῦ καὶ ἡ τήθη γίνεται κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς λέγουσα τῷ βρέφει, τῆ, θῆ, τουτέστι λάβε, θήλασον.

Τιθασσὸς ἐκ τοῦ τιθῶ τιθάσσω. σημαίνει δὲ τὸ χειροήθη ποιῶ κατὰ παραγωγὴν τιθασσεύω τὸ καταπραΰνω καὶ τῇ χειρὶ ἐπιψῶ.

Τίθετι. τὰ προστακτικὰ τῶν εἰς μι διχῶς κανονίζεται, καὶ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ω, καὶ ἀπὸ τῆς μετοχῆς, οἷον ἵστην ἵστης ἵστη, καὶ τὸ προστακτικὸν ἵστη. ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ ἱστὰς ἱστάντος ἵσταθι, οὕτως τιθεὶς τιθέντος τίθετι.

Τιθήμενος ὁμοίως τῷ κιχήμενος καὶ ἀήμενος ἤτοι ποιητικῇ ἐκτάσει.

Τίσασθαι, τιμωρήσασθαι. διαφέρει δὲ τοῦ τίσειν ἤτοι τιμωρήσειν. τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ ἐπαμύνειν καὶ βοηθεῖν, τιμωρήσασθαι δὲ τὸ τὸν προηδικηκότα κολάζειν, ὡς ἀμύνειν καὶ ἀμύνασθαι. τιμωρεῖ μὲν 162b Πατροκλεῖ Ἀχιλλεύς, τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα. τὸ θέμα τίω καὶ σημαίνει τὸ τιμωρίαν ἐκτιννύω καὶ ἀποδίδωμι, ὅθεν καὶ τίσις τιμωρία ἀντέκτισις. τίω σημαίνει καὶ τὸ τιμῶ, ὡς τὸ τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα Ἰλιάδος α. εὐκτικὸν αἰολικὸν τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύψαιμι τύψεια λέγουσι, ὡσαύτως τὸ τύψαις τύψειας, τὸ τύψαι τύψειε. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ χρῶνται οἱ Αἰολεῖς, τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἡ κοινὴ καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν συνήθεια καὶ διάλεκτος. ὡσαύτως καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τίσειαν. ὁ κανών· τὰ εἰς μι εὐκτικὰ ὄντα ἐνεργητικὰ οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ εια προφέρουσι, τίσαιμι τίσεια, ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια, ἀκούσαιμι ἀκούσεια. τὰ δὲ τοιαῦτα εὐκτικὰ εὐχὴν δη-

λοιπὸν πράγματος ὀφείλοντος πληρωθῆναι. ὁ γὰρ λέγων γράψειας εὔχεται ἵνα εἰς τέλος ἔλθῃ τοῦ γράψαι, καὶ ὁ λέγων ποιήσειας εὔχεται ἵνα εἰς τέλος ἔλθῃ τοῦ ποιῆσαι, ὅθεν οὐ δεῖ λέγειν πρός τινα ζήσειας, ἐπειδὴ εὑρίσκεται εὐχόμενος ἵνα εἰς πέρας ἔλθῃ τῆς ζωῆς, τουτέστιν ἵνα ἀποθάνῃ λοιπὸν εὑρίσκεται κατευχόμενος αὐτῷ.

Τιταίνεται, τείνεται, ἕλκεται, παρὰ τὸ τάω τῶ τὸ ἐκτείνω, ταίνω κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τιταίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ τανύω τροπῇ τοῦ υ εἰς ι καὶ ὑπερθέσει καὶ συναιρέσει τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν αι δίφθογγον, ταίνω καὶ τιταίνω.

Τιτρώσκω, τρόω τρώσω τρώσκω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιτρώσκω.

Τιτυσκόμεναι καταστοχαζόμενοι, βλέποντες, εἰ μὲν σημαίνει τὸ βλέπω, γίνεται ἀπὸ τοῦ θέω θεάσω καὶ κατὰ συγκοπὴν θῶ καὶ τροπῇ τῶ καὶ κατὰ παραγωγὴν τύω, ὁ μέλλων τύσω, πλεονασμῷ τοῦ κ τύσκω καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα καὶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιτύσκω. εἰ δὲ σημαίνει τὸ κατασκευάζω, γίνεται ἀπὸ τοῦ τεύχω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτυχον καὶ ἐξ αὐτοῦ τετύσκω τροπῇ τοῦ χ εἰς κ πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ τιτύσκω καὶ τιτύσκετο.

Τίσειαν εὐκτικὸν μέν ἐστιν αἰολικὸν, ἔπεσε δὲ καὶ εἰς χρῆσιν κοινήν. κανονίζεται δὲ καὶ αὐτὸ καὶ
163a τὰ ὅμοια ῥήματα ἐκ πρώτων ἀορίστων ἐνεργητικῶν ληγόντων εἰς α ἐπεντεθείσης τῆς διφθόγγου ει πρὸ τοῦ α καὶ τῆς ἀρχούσης ἀποβληθείσης, οἷον ἔλεξα λέξεια, ἔτυψα τύψεια, ἔγραψα γράψεια. οὕτω γοῦν καὶ ἔτισας τίσειαν. εὔχεται δὲ τὰ τοιαῦτα ῥήματα κατὰ τοὺς παλαιοὺς σύντομον τοῦ πράγματος ἄνυσιν, καὶ τοῦτο μόνον διαφέρουσι τῶν κοινῶν εὐκτικῶν; οἷον τὸ μὲν τύψαις ἢ λέξαις ἢ γράψαις ἀόριστον ἔχει τὸν ἐπιθυμητὸν καιρὸν τοῦ εὐκταίου πράγματος. ὁ δ' εἰπὼν τύψειας ἢ λέξειας ἢ γράψειας εὔχεται τάχιον ἀνυ-

[illegible] δ' εὔχεται δύο φασὶ, οὐ δεῖ λέγειν ἡμᾶς πρός τινα τὸ ζήσειας εὐκτικῶς, εἴτι τοιοῦτον, ἵνα μὴ δοκῶμεν εὔχεσθαι τάχιον αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τέλος τοῦ καλῶς ζῆν. ἔχει δὲ τὸ τίσειαν τριπλῆν ἔννοιαν, ὡς πρὸς τὰ τρία τοῦ τίω σημαινόμενα, ἤγουν πρὸς τὸ τίω τὸ τιμῶ καὶ πρὸς τὸ τίω τὸ ἀνταποδίδωμι καὶ πρὸς τὸ τίω τὸ τιμωρίαν δίδωμι, ἵνα λέγῃ ὁ γέρων, τιμήσειαν οἱ Δαναοὶ τὰ ἐμὰ δάκρυα κακωθέντες ὑπὸ σοῦ, ἢ ἀνταποδοῖεν τὰ ἐμὰ δάκρυα καὶ ἀντικλαύσειαν, ἢ κατὰ νοῦν παθητικὸν τιμωρίαν δοῖεν, ἤγουν τιμωρηθεῖεν τοῖς σοῖς βέλεσιν διὰ τὰ ἐμὰ δάκρυα, καὶ ἀντιπτωτικῶς δὲ εἰπεῖν ἀντὶ τῶν ἐμῶν δακρύων.

Τιταίνειν. ἄχρηστον θέμα τὸ καθάπερ οὐδὲ χρηστὸν, οὐδὲ τὸ τῶ τὸ λαμβάνω, ἐξ οὗ τὸ Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον. ἐκ δὲ τοῦ προτέρου τῶ παράγωγα ἓν μὲν τένω, ἕτερον δὲ ταίνω διὰ διφθόγγου, ὡς ῥῶ ῥαίνω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τιταίνω, ὅθεν φῦλον δαιμόνιον τιτᾶναι.

Τιτυσκόμενοι πρωτότυπον, ἐξ οὗ τὸ τετύκοντό τε δαῖτα. ὥσπερ δὲ ἀλύσκω ἐκ τοῦ ἀλύω τὸ ἀλυσκάζω, οὕτω δὲ τύκω τύσκω πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ κατ' ἀναδίπλωσιν τιτύσκω, ἀφ' οὗ τιτύσκομαι καὶ τιτυσκόμενοι, ὅ ἐστι τεύχοντες, τεχνόμενοι.

Τιθήμενον ὡς τοῦ μέτρου ἐπιτάξαντος ἐφύλαξε τὸ η τοῦ τίθημι ἐνεστῶτος καὶ οὐκ ἔτρεψεν αὐτὸ τῷ λόγῳ τῶν εἰς μι.

Τίπτε ἀντὶ τοῦ τίποτε τὰ δύο ψιλὰ κανονικῶς εἰς δύο ἀντίστοιχα δασέα ἔτρεψεν ἐν τῷ τίφθ' οὕτ' ἔστητε.

Τιόμεθα οἱ μὲν παλαιοί φασι εἰσπραξό- 163b
μεθα. ἔστι δὲ καὶ συνήθως εἰπεῖν ἀποτιόμεθα.

Τλαίη εὑρεθήσεται ἀλλαχοῦ καὶ τετλαίη ἐν ἀναδιπλασιασμῷ. θέμα δὲ αὐτοῦ τὸ τλῆμι. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ θνῶ θνῆμι ἔθνην θνὰς θνάντος καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεθναίην. ἄλλως δὲ κλίσιν ὁμοίαν ἀνα-

διπλασιασμὸν ἔχουσι, τὸ κλῦθι κατά τινας καὶ τὸ ἄνωχθι. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴληθι ἐκ τοῦ ἴλημι ἀῤῥήτου θέματος. τὸ δέ γε δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν εὐχρήστου ἐνεστῶτος προῆκται τοῦ δίδωμι διδοὺς διδόντος δίδωθι. ἔχει δὲ ἀναγκαίαν ἀνέκτασιν τῆς παραληγούσης, καθὰ καὶ τὸ πιμπλὰς πιμπλάντος πίμπλαθι, καὶ τροπῇ πίμπληθι. οὕτω δὲ καὶ ἵλαθι ἵληθι. τὸ δὲ τέθναθι, οὗ τρίτον τεθνάτω, γεγονὼς ἐκ τοῦ τεθνὰς τεθνάντος ἐνέμεινε τῇ βραχείᾳ παραλήξει, ἐπειδὴ οὐκ ἔσχεν ἀνάγκην τινὰ μετρικήν.

Τὰς βοῦς θηλυκῶς Ἴωνές φασι, ἤδη δὲ καὶ Ἀττικοὶ, ὥσπερ καὶ τὰς ὄϊς καὶ τὰς ἵππους καὶ τὰς ἡμιόνους καὶ τὰς κύνας.

Ταῖςδεσιν ἰωνικὸν τῇ μὲν προφορᾷ ἐοικὼς μεταπλασμῷ, τῷ δὲ κατ' ἀρχὴν περισπωμένῳ τόνῳ πλεονασμὸν δηλοῦν τῆς τελευταίας συλλαβῆς.

Τὸ κύρμα ταυτόν ἐστι τῷ εὐτυχὲς εὕρημα, ἢ ἁπλῶς ἐντυχία καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ συγκυρίαν.

Τὸ η εἰς ε μεταπίπτει σὺν λόγῳ, καθὰ καὶ ἐν τῷ ῥῶ ῥήσω ἔῤῥημαι ἐῤῥέθην. διὰ μὲν γὰρ τὸ ῥῶ ῥήσω καλῶς ἔχει τὸ ἔῤῥημαι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εἴρημαι, διὰ δὲ τὸ ῥέω θέμα εὖ ἔχει καὶ τὸ ἐῤῥέθην. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ σχῶ σχήσω ἔσχηκα ἔσχημαι ἐσχέθην.

Τοῦ ἀδηκότος πολλὴ χρῆσις. ἰστέον ὅτι πολλὴ χρῆσις παρὰ ποιηταῖς τοῦ ἀδηκὼς ἀδηκότος, καὶ ὅτι κατὰ τὸν τοιοῦτον παρακείμενον ἐνεστῶτος ἤγουν τοῦ ἀδῶ ἀδήσω καὶ τοῦ ἐκεῖθεν παθητικοῦ παρακειμένου ἀῤῥήτου γίνεται ὄνομα ἀδήμων ἀδήμονος, ὅθεν τὸ ἀδημονεῖν, καὶ ὅτι ἀδεῖν λέγεται ἄλλως τὸ ἀρέσκειν, ὡς ἀπὸ τοῦ δευτέρου μέλλοντος, οὗ ἐνεστὼς θεματικῶς τὸ ἥδω ἤτοι εὐφραίνω δασυνομένου αὐτοῦ, εἰ καὶ τὸ ἀδεῖν ψιλοῦται αἰολικῶς, οὗ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι.
164a ὅτι δὲ ἀδῶ ἀδήσω καὶ αὐνόχρημα τὸ ἥδεσθαι δηλοῖ ποτε δῆλον ἀπὸ χρήσεως Ἱππώνακτος, ἣν Ἡρα-

κλεῖδας προφέρει, εἰπόντος Ἀθηνᾶς· βουλὴν ἤγουν ἤρεσκε τὸ βούλευμα. καὶ εἴη ἂν τοῦ τοιούτου παρακειμένου μετοχὴ ἀδηκὼς, ὁ ἀηδισθεὶς, ἐκ ἐναντίας τῷ ὁμηρικῷ. εἰ δὲ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἄδημα καὶ τοῦ ἀδηκὼς γίνεται ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς τὸ εὔαδεν ἀντὶ τοῦ ἥδυνε ἔδοξε, κοινότερον δὲ τὸ ἑαδότα μῦθον εἶπε.

Τοῦ φαείνω, ἐξ οὗ θέλουσιν εἶναι καὶ τὸ φαεινὸν, πρωτότυπόν ἐστι τὸ φάω, οὗ εὕρηται παρατατικὸς ἐν χρήσει. ἐκεῖθεν δὲ πλεονασμῷ τοῦ ῡ φαύω αἰολικῶς, ὅθεν ἡ φαῦσις. τοῦ δὲ τοιούτου φάω παράγωγον ῥῆμα μὲν φαέθω, ἐξ οὗ καὶ Φαέθων τὸ κύριον, ὄνομα δὲ τὸ φάος καὶ τὰ παρ' αὐτὸ, ἐν καὶ ἡ Πασιφάη, ἐν οἷς καὶ τὸ φάλιον, ὅπερ ἐστὶ λαμπρὸν, καὶ ὅσα παρ' αὐτό. ἐκ δὲ τοῦ, ὡς ἐρρέθη, φάω ῥήματος συγγενικὰ τὸ φῶ τὸ σύστοιχον τῷ φωτὶ, δοκοῦν αὐτὸ τρίτης εἶναι συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπὸ τοῦ φώσκω φαίνεται. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ δεδηλωμένον φάω καὶ φῶ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον φῶ κατάρχον τοῦ φόνος καὶ τῶν ὅσα ἐκ τούτου, μυρία δὲ ἐκεῖνα. τὸ δὲ φῶ τοῦτο προσλήψει τοῦ θ γενόμενον φθῶ γεννᾷ τὸ φθείρω καὶ τὸ φθείνω καὶ τὰ τούτων παράγωγα, πολλὰ καὶ αὐτὰ ὄντα. τοῦ δ' αὐτοῦ φῶ παράγωγον τὸ φάζω, ἐξ οὗ ἀρηΐφατος ὁ ἐν μάχῃ φονευθεὶς, καὶ ἐπίσφατος πλεονασμῷ συνήθει τοῦ σ ὁ ὀλέθριος παρὰ τὸ πεφάσθαι, οὗ χρῆσις ἐν τῷ τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, καὶ νεκρὸς πρόσφατος, ὁ ἐγγὺς χρόνῳ ἤγουν ὁ ἐκ νέου πεφονευμένος. αὐτοῦ δὲ καὶ δύο παθητικοὶ παρακείμενοι, ὁ μὲν εἷς μετὰ τοῦ σ, οὗ μετοχὴ πεφασμένος ταῦρος ὁ παρὰ Λυκόφρονι, καὶ ἕτερος δίχα τοῦ σ, οὗ τρίτον πληθυντικὸν τὸ πέφανται, οἷον πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, ἤγουν ἐφονεύθησαν. ὅτι δὲ τὸ δηλωθὲν φάζω προσθέσει τοῦ σ σφάζω γίνεται, καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ ἡ διασφὰξ, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ἔτι φάω φῶ λέγεται καὶ τὸ λαλῶ, τὸ πρωτότυπον τοῦ φημὶ, ἐκεῖθεν δὲ φάσις ὁ λόγος καὶ πρόφασις, καὶ

τὰ ἐξ αὐτῶν καὶ φατὸς καὶ φατειὸς ὁ λεκτὸς καὶ
164b πρόσφατος ὁ πρὸ ὀλίγου φατὸς, ἄλλως οὗτος παρὰ τὸν δεδηλωμένον πρόσφατον νεκρόν. τοῦ δὲ φῶ ἤτοι λέγω πρόσεισι καὶ τὸ φαίνω τὸ ἁπλοῦν τοῦ ἀποφαίνω ἐκ τῆς ἀποφάνσεως ἤγουν ὂν αὐτὸ παρὰ τὸ φαίνω τὸ λάμπω, οὗ τρίτον ἑνικὸν παθητικοῦ παρακειμένου, τὸ τέλος δ᾽ οὔπω πέφανται, ἤγουν ἐφάνη, ἐξέλαμψεν, οὗ διαφέρει πάντως τὸ κλεινὸν ἔπος πέφανται παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀπεφάνθη, ἐγνωματεύθη. ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω παράγωγον φράσσω, ὡς βράσσω· χρῆσις δὲ αὐτοῦ σύνθετος ἐν τῷ ἀλλοφάσσειν, ὅπερ ἐν τῷ Ἰλιακῷ ἐπιταφίῳ παρασεσημείωται. ἔτι ἐκ τοῦ φῶ φαίνω καὶ τοῦ φῶ τὸ λέγω παράγωγα φάσκω καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ φαύσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ πιφάσκω, καὶ μεταβολῇ τοῦ δασέος εἰς τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ ψιλὸν πιφαύσκω, ἤγουν φαίνω ἐπιδεικνύμενος ἢ λέγω, χρῆσις ἀμφοῖν πολλαχοῦ. ὡς δὲ ἐκ τοῦ φῶ καὶ τὸ φράζειν ἐστὶ, προδεδήλωται.

Τραπέουσι δηλοῖ τὸ πατοῦσι καὶ παρὰ τὸ τρέφω τὸ πήσσω ἐκ τοῦ θρέψαι.

Τρέφοιν. Εὐριπίδης,

ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

γίνεται οὕτως, τρέφων τρέφοντος, τὸ εὐκτικὸν τρέφοιμι τρέφοις τρέφοι, πλεονασμῷ τοῦ η ἀττικῶς τρεφοίη, τρεφοίης τὸ δεύτερον, τρεφοίην τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ συγκοπῇ τοῦ η τρέφοιν.

Τρυφὴ παρὰ τὸ θρύπτω τὸ διακλῶ θρυφὴ καὶ τρυφὴ, ἡ διακλῶσα καὶ ἀφανίζουσα τὰ σώματα, καὶ τρυφὲν τὸ διακλασθὲν, ὡς Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδος γ·

τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

παρὰ τὸ θρύπτω τὸ διακλῶ καὶ εἰς μικρὰ κόπτω, ὁ μέλλων θρύφω, ὁ ἀόριστος ἔθρυψα, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτρυφον, ὁ παθητικὸς ἐτρύφην, τρυφεὶς τρυφέντος τρυφὲν καὶ τρυφθέν. καὶ τρύφος ὁμοίως τὸ

κλάσμα ἀπὸ τοῦ θρύπτω κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ὡς θάπτος καὶ τάφος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔτρυφον δευτέρου ἀορίστου, ὡς ἔταφον τάφος. θρύψαι γὰρ τὸ κλάσαι.

Τρύχεται, κακοπαθεῖ, ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται, ἐκνευρίζεται. ἔστι ῥῆμα τρῶ δηλοῦν τὸ βλάπτω καὶ κακῶ, οὗ παράγωγον τρώω καὶ τρύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ τρύχω.

Τρωὸς ἤγουν τρωϊκὸς, ἐξ οὗ καὶ τρωαὶ ἵπ- 165a ποι αἱ τρωϊκαί, δμωὶς δμωὸς ὁ δμωὸς ὁ δοῦλος, ἀφ' οὗ καὶ δμωαὶ αἱ δουλίδες, ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος ὁ φύλακος, ὁ ἑκατόγχειρ ἑκατόγχειρος ὁ ἑκατόγχειρος· οὕτως οὖν καὶ μάρτυρος γενικὴ ἀναδραμοῦσα εἰς εὐθεῖαν ἐποίησε τὸ ὁ μάρτυρος ἐξ πλεονασμοῦ οἱ μάρτυροι. τινὲς δὲ τὸ μάρτυρός φασιν εὐθεῖαν εἶναι πρωτότυπον καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι τὸ μάρτυς, διό φασιν οὐδὲ κλίνεται, ὡς οὐδὲ ἄλλη εὐθεῖα πάθος τοιοῦτο ἔχουσα. καὶ οὕτω μὲν τινες. Ἡρωδιανὸς δὲ εἰπὼν ὅτι καὶ μάρτυροι καὶ μάρτυρες ἑκατέρως, ἐπάγει ὅτι τέτριπται τὸ μάρτυρος ἀπὸ τῆς μάρτυς εὐθείας, ἣν ἡ Ἠλείων διάλεκτος διὰ τοῦ ρ προφέρει· ἐκεῖνοι γάρ φησι τὸ ς εἰς ρ μεταβάλλουσι, τὸ οὗτος οὗτορ λέγοντες καὶ τὸ ἵππος ἵππορ. εἰς δ' ζητητέον καὶ χρῆσιν ἐν τοῖς Ἰαμβλίχου εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν. οὕτως οὖν φησὶ καὶ μάρτυς μάρτυρ, ἀφ' ἧς ἐκπίπτει πλεονασμὸς οἱ μάρτυρες παρά τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἱππώνακτι. οἱ δὲ μάρτυροι ἀπὸ τῆς μάρτυρος εὐθείας, οἷον *Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.*

Τριχθὰ καὶ τετραχθὰ ἐκ τοῦ τρίχα καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται πλεονασμῷ τοῦ θ διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, ὃ δὴ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὄχθος καὶ ὄχθη· καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν γινομέναις πλεονασμὸς τοῦ θ ἐστὶν, ὡς καὶ ἐν τῷ εὐοχθεῖν κατά τινας, ὃ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται, καὶ ἐν τῷ χθὼν χθονός. ὀξύνεται δὲ ὡς τὸ διχθά.

σημαίνει τὸν υἱὸν, κλίνεται ὕϊος καὶ συναιρέσει υἷος, ἡ δοτικὴ υἷι, ἡ αἰτιατικὴ υἷα, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν υἷες, ἡ αἰτιατικὴ υἷας Ἀχαιῶν. ἡ δὲ ὕϊς εὐθεῖα οὐ συναιρεῖται. οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν υι δίφθογγον ἐπάγεται σύμφωνον. ἡ γενικὴ μετάγεται εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται υἱὸς υἱοῦ, ὡς ἀπὸ κῆρυξ κήρυκος ὁ κήρυκος.

Ὑμνηκολείτω ἀντὶ τοῦ ὑμνείτω καὶ ὑμνούντων ψιλῶς ἀντὶ τοῦ λεγόντων. οὕτω Πλάτων ἐν νόμοις. ἐν δὲ τοῦ πρώτου τῶν πολιτειῶν ὑμνεῖ ἀντὶ
166b τοῦ ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, κατὰ εὐφημισμόν.

Ὑπεμνήμυκεν Ἰλιάδος χ. πάντα δ' ὑπεμνήμυκε. ἔστιν ἠμύω τὸ ἐπικλίω καὶ καταπίπτω, ὁ παρακείμενος ἤμυκα. ὁ Ἀττικὸς ὤφειλεν εἶναι ἠμήμυκα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλη τὸ η εἰς ε καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ χρείαν ποιητικὴν ἐμνήμυκε καὶ ὑπεμνήμυκε.

Ὑἱὸς οἱ τεχνικοί φασι ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ἰῶτα ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. καὶ ἴσως πρὸς διαστολὴν τοῦ ὗς ὑὸς ὁ χοῖρος ἡ κοινὴ διάλεκτος τὸ ι συνεξεφώνησε. φύσει γὰρ διὰ μόνου τοῦ υ ὤφειλεν εἶναι, εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω γινόμενον.

Ὑος ἄποινα, ἤγουν υἱοῦ, ὡς ἀπὸ εὐθείας υἷϊς ὕϊος καὶ κατὰ κρᾶσιν υἷος. ἡ δοτικὴ ὕϊϊ καὶ ὗϊ.

Ὑπεζωσμένος παρελυμένος, ἐπισυρόμενος.

Ὑπείπμεν ἀντὶ τοῦ προείπομεν, καὶ ὑπειπεῖν, προαγορεῦσθαι.

Ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. ἀντὶ τοῦ ὑπερεῖχον. ἔχω εἶχον καὶ τὸ ὑπείρεχον, ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ὑπερόχου ἀντὶ τοῦ ὑπερέχοντα, προύχοντα. ὁ παρατατικὸς ἰωνικῶς καὶ ἐν συνθέσει ὑπείρεχον πλεονασμῷ τοῦ ι. ὤφειλε δὲ κατὰ τὸ τέλος γενέσθαι ὁ πλεονασμός. αἱ

γὰρ προθέσεις κατὰ τὸ τέλος πλεονάζουσιν, οἷον εὖ ἐνὶ, πρὸς προσὶ, κατὰ καταὶ καὶ παρὰ παραι, ἵν' ᾖ ὑπερίεχον. ἀλλ' ἐπειδὴ παρέπεται ταῖς προθέσεσι τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὐξάνεσθαι, τούτου χάριν οὐ πλεονάζει κατὰ τὸ τέλος, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τρισύλλαβος ἡ πρόθεσις. διὰ τί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; πᾶς παρῳχημένος χρόνος τὸν προσγινόμενον αὐτῷ χρόνον ἀποβαλὼν, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται, οἷον εἶχον κάτεχον, ὑπερεῖχον ὑπέρεχον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὑπείρεχον ποιητικῶς.

Ὑπελύσαο. λύω λύσω ἔλυσα ἐλυσάμην ἐλύσω καὶ διαλύσει ἰωνικῇ ἐλύσαο καὶ ὑπελύσαο.

Ὑπεξαιρῆσαν ἀντὶ τοῦ ὑπεξελὸν ἀνελλήνι- 167 a
στόν ἐστι. τοῦ γὰρ ἀορίστου μὴ ὄντος, λέγω δὴ τοῦ ἥρησα, οὐδὲ ἡ μετοχὴ αἱρήσας, τὸ οὐδέτερον τὸ αἱρῆσαν. καθόλου γὰρ τῶν διὰ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων ῥημάτων, οἷον καθαιρῶ ἀναιρῶ διαιρῶ καὶ τῶν ὁμοίων, ἐκλέλοιπεν ὁ ἀόριστος πρῶτος καὶ τὰ τούτου κινήματα.

Ὑπεξῃρήσθω. αἱρῶ αἱρήσω ᾕρηκα ᾕρημαι ᾑρήμην ᾕρησο, τὸ προστακτικὸν ᾕρησο ᾑρήσθω καὶ ὑπεξῃρήσθω.

Ὑπέπισα, ὑπεπότισα, ἀπὸ τοῦ πίω πίσω ἔπισα καὶ ὑπέπισα.

Ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, τῇ ἄγαν πνεούσῃ συστροφῇ τοῦ ἀνέμου, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω ἀῶ περισπώμενον, ἐξ οὗ καὶ παράγωγον ἄημι. ἔνθεν καὶ τὸ σφοδρὸν ἀέντων ἀντὶ τοῦ πνεόντων, ὁ μέλλων ἀήσω καὶ ἄημα ἡ πνοὴ καὶ ἀήτης ὁ ἄνεμος ἀποβολῇ τοῦ ω̄, ἀὴς καὶ ἐν συνθέσει ὑπεραὴς τοῦ ὑπεραέος καὶ ὑπεραοῦς τῷ ὑπεραέϊ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὑπεραέα καὶ ὑπεραὴν Ἰλιάδος λ̄. ἐνταῦθα δὲ γένους ἐστὶ θηλυκοῦ.

Ὑπερκύδαντας, ἄγαν ὑπερενδόξους. τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ κλίνεται, ἀκάδας ἰούδας μαχίδας λεωνίδας, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γίνεται, οἷον οἶδα οἶδας οἶ-

δαντος, μείδας μείδαντος, φείδομαι ἀφείδας ἀφείδαντος. οὕτως καὶ τὸ ὑπερκύδας ὑπερκύδαντος, ἀπὸ τοῦ κυδαίνω ὑπερκυδήεισεν τε καὶ ὑπερκύδαντος. λέγουσι δέ τινες ὅτι ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι μετοχή ἐστι κυδαίνω ἐκύδανα κυδάνας κυδάναντος καὶ συγκοπῇ καὶ συνθέσει ὑπερκύδας ὑπερκύδαντος. ἐν δὲ τῷ ὀνοματικῷ λέγει ὅτι ὄνομά ἐστι καὶ μᾶλλον ὄνομα δεῖ λέγειν ἤπερ μετοχή. τὸ γὰρ ὀνομαστικὸν αὐτῷ ὡμολόγηται εἶναι, οἱ δὲ ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσὶν αὐτοῦ πάντες, ἀλλ' εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι.

Ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι, ὑπεχώρησαν, ὑπερώρμησαν, ἀπὸ τοῦ ἐρωὴ ἡ ὁρμὴ ἐρωῶ ἐρωήσω.

Ὑπόσχεο ἀντὶ τοῦ συγκατάθου μέσος ἀόριστος
167b δεύτερος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ σχοῦ, καὶ ὑπισχόμενος ὁ ὑπαγγειλάμενος, καὶ ὑπισχόμενος διαβεβαιούμενος, ἐπαγγελλόμενος, ἀπὸ τοῦ ἴσχω. Ἰλιάδος ι, ὑπισχόμενοι μέγα δῶρον, καὶ ὑπέσχετο, ὁ μέλλων ἕξω, ὁ παρατατικὸς εἶχον, καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ παρατατικῷ, προσέλαβε τὸ σ καὶ ἐγένετο ἔσχον ἐσχόμην ἔσχετο καὶ ὑπέσχετο.

Ὑπεξανδὺς ἡ μὲν ὑπό πρόθεσις ἢ τὸ κρύφα δηλοῖ, ἢ τὸ ὑποκάτω, ἡ δὲ ἐξ τὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ ἀνά τὸ ἄνω γενέσθαι καὶ παντελῶς ἀπηλλάχθαι τοῦ ὑγροῦ.

Ὑπίσχεται πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὑπισχνεῖται. ὡς γὰρ ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ, οὕτω ὑπίσχω ὑπισχνῶ.

Ὑποπεπτηῶτες ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ ὦ εἰς η ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω. ἐφύλαξε δὲ τὸ ω τῆς εὐθείας. ἰστέον γὰρ ὅτι αἱ εἰς ως μετοχαὶ τὰ πολλὰ μὲν τρέπουσι τὸ ω τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. πολλάκις δὲ φυλάσσουσι τὸ ω καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις, καθ' ὁμοιότητα τῶν εἰς ως ὀξυτόνων ὀνομάτων, ὅσα διὰ τοῦ τ κλίνονται. οὕτω καὶ κατωτέρω τὸ τετριγῶτας ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν τῷ κατήσθιε τετριγῶτας. ὁμοίως καὶ τὸ ἀλεξέμεναι μεμαῶτας καὶ ἄλλα πολλά. φαίνε-

ται δὲ ἐκ τοῦ πεπτηὼς πεπτηῶτος συγκοπῇ τὸ πεπτὼς πεπτῶτος, οἷον πεπτῶτ' ἀδελφὸν παρὰ Σοφοκλεῖ, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ πεπτωκότα συγκέκοπται κατὰ τὸ βεβρῶτες ἤγουν βεβρωκότες αἵματος λίπος.

Ὑπόδρα ἰδὼν ἀντὶ τοῦ δραστικὸν καὶ δριμὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ δράπτω. μάλιστα δὲ ὡς ὀρθῶς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς ἀντὶ τοῦ ὑποβλεπτικῶς, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ τὸ δρῶ τὸ βλέπω καὶ οἱονεὶ διορῶ, ἐξ οὗ φασι καὶ τὸ δέρκω παράγωγον, ὅθεν καὶ τὸ δραθάνειν, ὅ ἐστι τὸ κοιμᾶσθαι, οἱονεὶ ἡ τοῦ βλέπειν ἀπόθεσις, καὶ δραπέτης ὁ οἷον ἐκπετασθεὶς τοῦ ὁρᾶν καὶ μὴ βλεπόμενος διὰ τὸ φυγεῖν. ἐκ τοίνυν τοῦ τοιούτου δρῶ ῥήματος τὸ ὑπόδρα, ὡς τῆς ὄψεως μὴ κατὰ φύσιν ἐχούσης τοῖς ὀργιζομένοις, ἀλλά πως παρατιθεμένης καὶ βαλλομένης, ὅθεν καὶ 168 a
βλοσυρὸς λέγεται ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ὁποῖόν τι καὶ οἱ φύσει τὰς ὄψεις διεστραμμένοι πάσχουσι, πλὴν οὗτοι μὲν ὑποβλέπειν λέγονται καὶ ὑπόδρα βλέπειν, ἐκεῖνοι δὲ παραβλέπειν, ὅθεν καὶ παραβλῶπες ὀνομάζονται. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δρῶ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀθρῶ, ἵνα ᾖ ἀδρῶ τὸ ἄγαν ὁρῶ καὶ κατὰ συγγένειαν τοῦ δ̄ πρὸς τὸ θ̄ ἀθρῶ, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μήδω γίνεται ὁ προμηθὴς καὶ ἐκ τοῦ οὐδενὸς τὸ ἐξουθενῶ καὶ ἄλλα δέ τινα ὁμοίως.

Ὑσμῖνι ὤφειλε μὲν διὰ τοῦ η̄ ἔχειν τὴν λήγουσαν. εὐθεῖα γὰρ ἡ ὑσμίνη. μετεπλάσθη δὲ, ὡς καὶ τὸ Δωδῶνι καὶ ἀλκὶ πεποιθὼς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὑφήφασται ἀπὸ τοῦ ὑφάζω ὑφάσω ὕφακα ὕφασμαι ὕφασται καὶ ἀττικῶς ὑφήφασται. ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω ὑφανῶ ὕφαγκα ὕφαμμαι. ἔθος δὲ ἔχουσιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις τρέπειν τὸ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον εἰς σ̄ καὶ γίνεται ὕφασμαι ὡς λελάμπρυσμαι καὶ ἀττικῶς ὑφύφασμαι ὑφύφασται. ἐπεὶ δὲ ἀττικὸς παρακείμενος ἔχει τὰ αὐτὰ φωνήεντα ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ἐτράπη τὸ ῡ εἰς η̄ καὶ

γέγονεν ὑφήφασται. καὶ διὰ τί μὴ ἔχον ἀντίστοιχον ἐτράπη εἰς η; ἐπειδὴ καὶ τὸ η εἰς υ τρέπεται, ὡς ἐν τῷ ἁλμηρὸς ἁλμυρὸς καὶ τηρὸς τυφός.

Ὑφόωσιν. ὑφόω ὑφῶ ὑφῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ὑφόωσι, ὡς βόωσι.

Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Περσεφόνη Περσεφόνεια, οὕτω καὶ Πηνελόπη Πηνελόπεια, καὶ Βερονίκη Βερονίκεια παρὰ Ἡροδότῳ. παράγονται δὲ ὁμοίως καὶ ἄλλα πολλά.

Υἱώσεις αἱ υἱοθεσίαι, καὶ υἱώσατο ἀντὶ τοῦ υἱὸν θετὸν ἐποίησεν. ὡσαύτως καὶ υἱῶσαι τὸν παῖδα ἀντὶ τοῦ υἱὸν ποιῆσαι θετόν. ἡ χρῆσις παρὰ Αἰολεῦς.

Φ.

163b Φάανθεν ἀόριστος πρῶτος παθητικός. φαίνω ἐφάνθην ἐφάνθημεν ἐφάνθησαν καὶ συγκοπῇ τοῦ α καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε φάανθεν, ὡς τὸ ἤγερθεν καὶ κόσμηθεν.

Φάγομαι. τὸ θέμα φήγω τὸ ἐσθίω, φήξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφαγον, ὁ μέλλων δεύτερος φαγῶ. ὅθεν καὶ τὸ ἀποφαγεῖν, ὁ μέσος μέλλων β' φαγοῦμαι ὤφειλεν, ἀλλὰ ἔσεται τὸ φάγομαι ἔδομαι πίομαι, τὰ δεύτερα πρόσωπα φάγῃ ἔδῃ πίῃ. ἐκ δὲ τοῦ φήγω τὸ ἐσθίω καὶ φηγὸς ἡ δρῦς.

Φαέθων τὸ λάμπω. ἔστι φῶ, οὗ τὸ ἐντελὲς φάω, παράγωγον φαέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω, ἡ μετοχὴ φαέθων. ἕτεροι δὲ ἀπὸ τοῦ φάος φαέθων Ἰλιάδος λ ἠέλιος φαέθων, λάμπων ἥλιος.

Φάθι. φημὶ φήσω ἔφην φὰς φάντος φάθι. οὕτως ἐπεκράτησεν ὀξύτονον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι παραλόγως ὀξύνεται.

Φαῖμεν. φημὶ φήσω ἔφην φὰς φάντος, τὸ εὐκτικὸν φαίην φαίημεν καὶ συγκοπῇ φαῖμεν φαίησαν καὶ φαῖεν αἰολικῶς. ἐπειδὴ γὰρ κατὰ Αἰολεῖς γίνεται

συγκοπῇ τοῦ η ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πληθυντικῶν καὶ γίνεται παραλήγουσα ἡ δίφθογγος ἐξ ἀνάγκης, ἀποβολῇ τοῦ μ γίνεται φαῖεν τὸ τρίτον. τὰ γὰρ εἰς μεν λήγοντα πρῶτα πρόσωπα τῶν εὐκτικῶν πληθυντικῶν εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, εἰς αν ποιοῦσι τὸ τρίτον, φαίημεν φαίησαν, εἰ δὲ οὐ διφθόγγῳ, εἰς εν ἀποβολῇ τοῦ μ φαῖμεν φαῖεν, οὕτως βαῖεν τλαῖεν σταῖεν καὶ τὰ παραπλήσια.

Φάναι εἰ μὲν σημαίνει τὸ λέγειν, παροξύνεται βραχέος ὄντος τοῦ ᾰ, καὶ ἔστιν ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ φημί, εἰ δὲ σημαίνει τὸ φαίνειν, προπερισπᾶται μακροῦ ὄντος τοῦ ᾱ καὶ ἔστιν ἀόριστος 169a
πρῶτος ἀπὸ τοῦ φαίνω.

Φανήῃ. Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοὶ ὑποτακτικὸν τοῦτο ἔχουσιν. ἔστι γὰρ ἡ μετοχὴ φανεὶς ἐὰν φανῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ η φανήῃ.

Φάσθαι. φημὶ τὸ λέγω. σημαίνει γὰρ τὸ φονεύω, ὁ μέλλων φήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφην, ὁ μέσος ἐφάμην ἔφασο ἀποβολῇ τοῦ σ ἔφαο, ὅθεν καὶ προστακτικὸν φάο ἰωνικῶς, τὸ τρίτον ἔφατο καὶ τὸ ἀπαρέμφατον φάσθαι. ἢ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνομαι παράγωγον φημὶ φήσω ἐφάθην ἐφάμην ἔφατο καὶ ὡς φάτο.

Φάτις ἡ φήμη ἀπὸ τοῦ πέφαται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι ἡ φάσις καὶ ἐκ τοῦ πέφαμαι ἡ φάμα δωρικῶς καὶ ἡ φήμη κοινῶς.

Φαεσίμβροτος ὁ φαέθων βροτοῖς, οὗ ἡ παραγωγὴ ὡς τὸ τερψίμβροτος.

Φᾶσθαι. φάθι φασὶ ἡ κοινὴ χρῆσις, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἀπόφαθι κατὰ τὸν εἰπόντα, ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι. ἀρέσκει δὲ τοῖς πλείοσιν ἀπὸ τοῦ ἐφάμην ἀορίστου δευτέρου γενέσθαι. διὸ καὶ παροξυτονεῖσθαι, ὡς φύσει βραχέος ὄντος τοῦ παρατελεύτου ᾰ, καθὰ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἔφατο καὶ φάτο καὶ φάο, οἷον ἔπος φαόμενον δ' ἐπικευθε, ὧν ἡ ἀρχὴ ὁ ἔφην δεύτερος

ἐνεργητικὸς ἀόριστος, οὗ μετοχὴ φὰς φάντος καὶ φάντες ἐν Ἰλιάδι ταυτὸν ὂν τῷ φάμενοι. καὶ οὕτω μὲν οἱ πλείους. ὁ δὲ βαθὺς Ἡρακλείδης φαίνεται θέλων φύσει τε μακρὰν εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ φᾶσθαι καὶ προπερισπᾶσθαι αὐτήν. εἰπὼν γὰρ χρῆναι ἐν τῷ φημὶ τὸ παθητικὸν εἶναι φαμαὶ διὰ τοῦ ᾱ, καὶ ὅμως ἐκλελοιπέναι διὰ τὸ δισυλλαβεῖν, ἐπεὶ οὐδὲν εἰς μαι λῆγον παθητικὸν καὶ τῷ ᾱ παραληγόμενον δισυλλαβεῖ. πάντα γὰρ ὑπὲρ δύο συλλαβάς εἰσιν. ὑποκαταβὰς λέγει ὅτι καθὰ ἐκ τοῦ τιθῶ πεποίηται τὸ τίθημι καὶ ἱστῶ ἵστημι, οὕτω καὶ τοῦ φῶ φῶμαι δευτέρας συζυγίας φημί, οὐ παθητικὸν φαμαί, ἄῤῥητον δηλαδή. αὐτοῦ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον φᾶσθαι. μετ' ὀλίγα δὲ λέγει καὶ περὶ τοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, ὁμηρικοῦ φάο τοιαῦτα.
169b τὰ ἐπὶ δευτέρου προσώπου κατὰ παρατατικὸν χρόνον εἰς ο̄ λήγοντα ῥήματα παρέσει τῆς παρατατικῆς αὐξήσεως προστακτικὸν ποιεῖ, οἷον ἐδείκνυσο δείκνυσο καὶ τὰ ὅμοια. οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐφάμην εἰ ἔστι τὸ δεύτερον ἔφασο, τὸ προστακτικὸν γενήσεται φάσο ἐνδείᾳ χρόνου ἑνὸς τοῦ κατ' ἀρχήν, εἶτα φάο κατ' ἔνδειαν τοῦ σ̄. ἐν τούτοις δὲ γράψας καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἐμαὶ γίνεται τὸ ἤμην οὐ προσλήψει τοῦ ῑ. προκριτέον γάρ φησι τὴν διὰ τοῦ η̄ γραφήν, καὶ ἐπαγαγὼν ὅτι τὰ ἐκ δασυνομένου τοῦ ε̄ θέματα προσλαμβάνει τὸ ῑ ἐν τῇ κινήσει, οἷον ἕρπω εἷρπον, ἕλκω εἷλκον, ἕπομαι εἱπόμην, ἐπιφέρει καὶ τὸ ἔχομαι εἰχόμην. οὐ γάρ φησιν ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε̄, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας.

Φέρτερον, κρεῖττον ἢ ταχύτερον ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων, καὶ ἀφαιρότερος ὁ τοῦ φέρειν. οἷοντε ἧττων κατὰ δύναμιν. γίνεται δὲ τὰ συγκριτικὰ ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ ὀξὺς ὀξύτερος, ἀπὸ ῥήματος, ὡς φέρω φέρτερος, ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ὡς πάλαι παλαιότερος.

Φέριστον, κράτιστον ἐξοχότερον ἀγαθόν.

Φῆναι ἢ ἀόριστος δεύτερός ἐστιν ὡς τὸ στῆναι, ἢ πρῶτος ἀόριστος ἔφανα φᾶναι καὶ φῆναι ἰωνικῶς, ὡς μιᾶναι μιῆναι.

Φῄη. φῶ φημὶ φήσω ἔφην φὰς φάντος ἐὰν φῶ ἐὰν φῇς φῇ καὶ ἐὰν φῄη, οἷον φῄη, ὥσπερ καὶ ἀλῶ ἄλωμι ἀλώσω ἄλων ἀλοὺς ἀλόντος καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἀλῶ ἀλῷς ἀλῷ καὶ ἀλῴη. ἔχει δὲ ῑ προσγεγραμμένον. ἔστι γὰρ φῄη ἐὰν ἀλῴη, ὥσπερ ἐὰν στῇ ἐὰν στῄη, οἷον στῄη ἐπ' ὠκυπόρῳ ποταμῷ. δύναται δὲ τὸ ἀλῴη μὴ κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχειν τὸ ῑ, ἀλλὰ τὴν λήγουσαν, ἵν' ᾖ ἀπὸ τρισυλλάβων ἐὰν ἀλώω ἀλώῃς ἀλώῃ. ἀλλ' ἐπεὶ πολλά εἰσιν ἐν τῇ παραληγούσῃ ἔχοντα τὸ ῑ, οἷον στῄη φῄη, τούτου χάριν καὶ τὸ ἀλῴη ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ῑ. οὕτως Ὀχοιός.

Φῇς ποῦ ἄταν λαῶν. Ἀρίσταρχος 170a *περισπᾶται, ὅτι παρῳχημένος ἐστὶν ἐκ τοῦ ἔφης γινόμενος. διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται, ὡς καὶ τὸ βῆ, οἷον βῆ δ' ἀκέων. ἔστι γὰρ βῶ βῆμι, ἢ καὶ βίβημι. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβην ἔβης ἔβη, βῆ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε περισπᾶται. ἰστέον γὰρ ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κλιτικοῦ μορίου εἰ μὲν μακρὰ συλλαβὴ ὑπολείποιτο, περισπᾶται, οἷον ἔβην βῆν, ἔβη βῆ, ἔφης φῆς· εἰ δὲ βραχεῖα, ἐξ ἀνάγκης ὀξύνεται, οἷον ἔβαν βὰν, ἔσταν στὰν, ἔφαν φάν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ φῇς δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος, οἷον φημὶ φῆς οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ, ὅσον κατὰ ἀναλογίαν. τὰ γὰρ εἰς μι τροπῇ τῆς μι εἰς σ ποιοῦσι τὸ δεύτερον. οὐκοῦν τὸ φημὶ οὐκ ἔχει τὸ ῑ. τὰ γὰρ εἰς μι οὐ θέλουσι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, χωρὶς τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, καὶ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. δῆλον ὅτι οὐδὲ τὸ φῇς ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ, ἀλλὰ κατὰ ἱστορίαν ἤτοι κατὰ παράδοσιν ἔχει αὐτὸ προσγεγραμμένον. τότε γὰρ τῇ ἱστορίᾳ χρώμεθα, ἡνίκα τι κατὰ παράδοσιν γράφομεν, ὥσπερ τὸ κεῖρον. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἱστορία διττὴ*

ἐστιν, ἥ τε χρῆσις, ἥτις καὶ ὡς ὕλη ὑπόκειται τῇ ὀρθογραφίᾳ, καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἥτις καὶ ὄργανόν ἐστι τῆς ὀρθογραφίας. διὰ τοῦτο καὶ ἐσχάτη τέτακται ἡ ἱστορία ἐπειδὴ οὐκ ἀεὶ κεχρήμεθα αὐτῇ, ἀλλ' ὅτε οὐ δυνατόν ἐστι τὴν λέξιν δι' ἄλλων κατορθῶσαι ἀναλογίας, διαλέκτου ἢ ἐτυμολογίας, τούτου χάριν τελευταία ἐτάγη. τινὲς δὲ θέλουσι λέγειν παρὰ τὸ φῆς, ὅτι τὸν μὲν τόνον ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔσχεν, τὴν δὲ γραφὴν ὡς ἀπὸ τοῦ φῶ εἰς ω ἀπὸ τοῦ φῶ. τὰ γὰρ εἰς ῶ θέλουσιν ἔχειν β' καὶ γ' πρόσωπον δίφθογγον μετὰ τοῦ ι. ἄλλοι δὲ θέλουσιν αὐτὸ εἶναι δωρικὸν ὥσπερ τὸ ζῆς, οἷστισι καὶ ὁ τόνος ἀντίκειται, ὤφειλε γὰρ περισπᾶσθαι, καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν, ὤφειλε γὰρ ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖν τὸ τρίτον.

Φηρσὶ θηρσὶ κατὰ μετάθεσιν ἢ μετάληψιν Αἰολέων τοῦ θ εἰς τὸ φ, ὡς θλίβω φλίβω. ἔστι δὲ καὶ ἀττικὸν ὡς θλῶ φλῶ.

170b **Φῇσι** κατὰ ἐπέκτασίν ἐστι τῆς σι συλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ἐὰν φῶ φῇς φῇ, ὥσπερ καὶ τὸ παμφαίνῃσιν ἀπὸ τοῦ ἐὰν παμφαίνῃ. διὸ καὶ ἔχει τὸ η περισπώμενον ὄν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐὰν φῇ ἔστιν, ὡς εἴρηται, τρίτου πρόσωπον, ὀξυνόμενον δὲ οἷον φησὶν ὁριστικόν ἐστιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φημὶ γινόμενον ἀπὸ τοῦ φῶ οὐκ ἀναδιπλασιάζεσθαι ἀναγκαῖον καὶ γίνεσθαι φίφημι, ὡς τιθῶ τίθημι, ἐπειδὴ τὰ ἐγκλινόμενα οὐ θέλουσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν.

Φθάμενος. ἔστι φθῶ τὸ καταλαμβάνω, ὅθεν Ἰλιάδος λ φθῆσε τέλος θανάτου, οὗ παράγωγον φθῆμι, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς φθάμαι, ἡ μετοχὴ ὁ φθάμενος. Ἰλιάδος ε, ὅς με βάλεν φθάμενος. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ τοῦ φθαζόμενος κατὰ συγκοπήν. οἶμαι δὲ, οὐ καλῶς. ἕτεροι δὲ οὕτως, φθῆμι φθήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφθην, ὁ μέσος ἐφθάμην, ἡ μετοχὴ φθάμενος. τὸ δὲ φθῶ ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ τρέχω πλεονασ-

μῷ τοῦ φ. ἢ ἀπὸ τοῦ φθίω τὸ φθείρω. οἱ γὰρ καταλαμβάνοντες ἐλαττοῦσι καὶ φθείρουσι τὸν δρόμον τοῦ καταλαμβανομένου τοῦ φθῆμι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔφθαμαι.

Φθαίη. φθῆμι φθήσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔφθην, ἡ μετοχὴ φθὰς φθάντος, τὸ εὐκτικὸν φθαίην, τὸ τρίτον φθαίη καὶ παραφθαίη ἐν Ἰλιάδος $\bar{\kappa}$ ἀντὶ τοῦ φθάσοι, παρέλθοι, παραδράμοι, προλάβοι. σημαίνει καὶ τὸ φθείρειν.

Φθὰς ἀπὸ τοῦ φθάζω φθάσω, ἢ ἀπὸ τοῦ φθῆμι ἔφθην, ὁ δεύτερος φθὰς καὶ ὑποφθὰς ἀντὶ τοῦ προφθάσας, προλαβών.

Φθισήνωρ δηλοῖ μὲν τὸν φθείραντα τοὺς ἄνδρας, ὃ δὴ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμβροτος καὶ ὁ ἀρίμβροτος καὶ ὁ ἀνδρειφόντης καὶ ὁ βροτολοιγός. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ φθείω φθείσω. ἐπεὶ δὲ τὸ φθείω διφορεῖται, ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ δηλοῖ, διφορεῖται καὶ ἡ ἄρχουσα τοῦ φθισήνωρ. πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι. καὶ ἔχεται λόγου ἡ τοιαύτη γραφικὴ διφόρησις. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ φθίω φθίσω, ὡς τίω 171 a
τίσω, καὶ φθίσις ὡς τίσις καὶ φθισήνωρ. ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθείω ὡς κῶ κείω, ἐξ οὗ τὸ κείσεται. τὸ χῶ χείω τὸ χωρῶ, ἀφ' οὗ τὸ, *οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται*, ἤγουν χωρήσει. γράφοιτο ἂν εὐλόγως διὰ διφθόγγου ἡ ἄρχουσα τοῦ φθισήνωρ.

Φθίω τοῦ φθίνω, ὡς καὶ τὸ τίω τοῦ τίνω. ἐκ τούτου δὲ καὶ φθεῖσθαι τὸ φθαρῆναι κατὰ κρᾶσιν. Τὸ ἐείλεον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ κατ' ἀρχὴν $\bar{\varepsilon}$ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐείσατο.

Φθήσονται γίνεται ἐκ τοῦ φθῶ φθήσω ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φθῆμι. ὅθεν καὶ ὁ παραφθάμενος καὶ τὸ φθὰς καὶ τὸ ἔφθη. τὸ δέ γε ἔφθασε καὶ τὰ κατ' αὐτὸ δοκεῖ ἐκ τοῦ παραγώγου τοῦ φθάζω γίνεσθαι. τὸ δὲ φθῶ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\vartheta}$, ἤγουν

ἐστιν, ἥ τε χρῆσις, ἥτις καὶ ὡς ὕλη ὑπόκειται τῇ ὀρ θογραφίᾳ, καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἀρχαίων. καὶ ἐνδόξω ἀνδρῶν, ἥτις καὶ ὄργανόν ἐστι τῆς ὀρθογραφίας. δι τοῦτο καὶ ἐσχάτη τέτακται ἡ ἱστορία ἐπειδὴ οὐκ ἀ ὑκεχρήμεθα αὐτῇ, ἀλλ' ὅτε οὐ δυνατόν ἐστι τὴν λέξι δι' ἄλλων κατορθῶσαι ἀναλογίας, διαλέκτου ἢ ἐτυμ λογίας, τούτου χάριν τελευταία ἐτάγη. τινὲς δὲ θέ λουσι λέγειν παρὰ τὸ φῆς, ὅτι τὸν μὲν τόνον ὡς ἀ τῶν εἰς μι ἔσχεν, τὴν δὲ γραφὴν ὡς ἀπὸ τοῦ φῶ ἐ ἀπὸ τοῦ φῶ. τὰ γὰρ εἰς ῶ θέλουσιν ἔχειν β' κα γ' πρόσωπον δίφθογγον μετὰ τοῦ ι. ἄλλοι δὲ θέλου σιν αὐτὸ εἶναι δωρικὸν ὥσπερ τὸ ζῆς, οἷστισι κ ὁ τόνος ἀντίκειται, ὤφειλε γὰρ περισπᾶσθαι, καὶ τ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν, ὤφειλε γὰρ ἀποβολ τοῦ σ ποιεῖν τὸ τρίτον.

Φηρσὶ θηρσὶ κατὰ μετάθεσιν ἢ μετάληψιν Αἰ λέων τοῦ θ εἰς τὸ φ, ὡς θλίβω φλίβω. ἔστι δὲ κ ἀττικὸν ὡς θλῶ φλῶ.

170b Φῇσι κατὰ ἐπέκτασίν ἐστι τῆς σι συλλαβῆς ἀ τοῦ ἐὰν φῶ φῇς φῇ, ὥσπερ καὶ τὸ παμφαίνῃσιν ἀ τοῦ ἐὰν παμφαίνῃ. διὸ καὶ ἔχει τὸ η περισπώμεν ὄν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐὰν φῇ ἔστιν, ὡς εἴρηται, τρί πρόσωπον, ὀξυνόμενον δὲ οἷον φησὶν ὁριστικὸν ἐσ ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φημὶ γινόμενον ἀπὸ τοῦ φῶ ἀναδιπλασιάζεσθαι ἀναγκαῖον καὶ γίνεσθαι φίφ ὡς τιθῶ τίθημι, ἐπειδὴ τὰ ἐγκλινόμενα οὐ θέλο ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν.

Φθάμενος. ἔστι φθ... τὸ καταλαμβάνω, Ἰλιάδος λ φθῇσε τέλο... του, οὗ παράγ φθῆμι, ὁ παθητικὸς ... μαι, ἡ μετοχὴ ὁ μενος. Ἰλιάδος ε, ... φθάμενος. φασὶν ἀπὸ τοῦ ... μετὰ συγ... οὐ καλῶς. ἔτ... φθῆ... ρος ἀόριστ... φθάμενος.

μφ̃ τοῦ φ. ἢ ἀπὸ τοῦ φθίω τὸ φθάρω. οἱ [illegible] καταλαμβάνοντες ἐλαττοῦσι καὶ φθείρουσι [illegible] τοῦ καταλαμβανομένου τοῦ φθῆμι, ὁ [illegible] παρακείμενος ἔφθαμαι.

Φθαίη. φθῆμι φθήσω, [illegible] ἡ μετοχὴ φθὰς φθάντος, τὸ [illegible] τον φθαίη καὶ παραφθαίης ἐν [illegible] τὸ φθάσοι, παρέλθοι, [illegible] καὶ τὸ φθείρειν.

Φθὰς ἀπὸ τοῦ φθέω φθήσω. [illegible] ἔφθην, ὁ δεύτερος φθὰς καὶ [illegible] καὶ πο- φθάσας, προλαβών.

Φθισήνωρ δηλοῖ μὲν τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας, ὃ δὴ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμβροτος [illegible] βροτος καὶ ὁ ἀνδρειφόντης καὶ ὁ βροτολοιγός. [illegible] ται δὲ ἀπὸ τοῦ φθίω φθίσω. [illegible] φορεῖται, ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τ[illegible] δηλοῖ, διφορεῖται καὶ ἡ ἔχουσα τοῦ [illegible] λὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων [illegible] τὴν ἔχουσι. καὶ λέγεται λόγοι ἡ [illegible] φόρησις. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ φθίω [illegible] τίσω, καὶ φθίσις ὡς τίσις [illegible] φθῶ φθείω ὡς κῶ κείω [illegible] χείω τὸ χωρῶ, ἀφ' οὗ [illegible] ὅδε χείσεται, ἤγουν [illegible] γως διὰ διφθόγγου ἡ [illegible]

Φθίω τοῦ φθίνω. [illegible] τούτου δὲ καὶ φθινύθω [illegible] Τὸ ἐείλεον [illegible] ὁμοιότητα τοῦ [illegible]

Φθήσοντα. [illegible]

ἐκ τοῦ ὁμοίου φῶ καὶ τοῦ θῶ τίθημι ἤγουν ποιῶ. τὸ γὰρ φθάσαν γενέσθαι πέφανται καὶ τέθειται.

Φθῖσαι καὶ τὸ ἀποῤῥαῖσαι ταυτὰ νοοῦσι, καθὰ καὶ τὸ θάνατόν τε μόρον τε, καὶ τὸ μενοεικέα πολλήν, ζωὴν δὲ καὶ νῦν τὸν βίον λέγει τουτέστι πάντα εἰς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια.

Φιλέεσκεν. φιλέω φιλήσω καὶ οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ η εἰς δύο εε φιλεέσω πλεονασμῷ τοῦ κ φιλεέσκω, ὁ παρατατικὸς ἐφιλέεσκον ἐφιλέεσκε καὶ ἀφαιρέσει φιλέεσκε.

Φιλήμεναι ἀπὸ σεσιγημένου ῥήματος γίνεται τοῦ φίλημι, ἐξ οὗ καὶ τὸ φίλατο ἀντὶ τοῦ ἠγάπησε, καὶ τὸ νῦν αὖ με φίλε Ἀθήνη. οὕτω γάρ τινες γράφουσι τῶν ἀκριβεστέρων, ὡς προεδηλώθη, καὶ οὐ φίλεε. ἐκ τοῦ τοιούτου γοῦν ῥήματος καὶ τὸ φιλῆναι ὡς στῆναι, ἐξ οὗ φιλήμεναι ὡς στήμεναι.

Φίλε τέκνον ἀττικῶς ῥηθέν.

Φλοιὸς γίνεται μὲν ἐκ τοῦ φλέω, ὀξύνεται δὲ ὡς τὸ κολοιός, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ι βαρύνεται, ὡς τὸ χρόνος ῥόος. ἔκτοτε δὲ καὶ συναιρεθὲν γίνεται φλοῦς. ὥσπερ δὲ τὸ φλοιὸς ἐκπεσὼν τοῦ ι βαρύνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ὀνομάτων συμβαίνει. ἐκ τοῦ χροιὰ γὰρ ἡ χρόα γίνεται, καὶ ἐκ τοῦ ῥοιὰ ῥόα καὶ ἐκ τοῦ δειρὴ ὁ τράχηλος δέρη.

171b Φλεγοίατο ἀττικῶς κατὰ πάθος ἐσχηματίσθη τεθὲν ἀντὶ τοῦ φλέγοιεν.

Φόρτατον. κακῶν δέ κεν φόρτατον εἴη, Ἰλιάδος ϱ. τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη ἄριστον ἢ ἐκ πολλῶν τῶν προγεγονότων κακῶν τοῦτο ἄμεινον γένοιτο. γράφεται δὲ καὶ φέρτατον, ὅπερ καὶ κρεῖττον.

Φορύνετο, ἐμολύνετο, ἐφυρᾶτο τῷ αἵματι, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἱμοφορυκτά.

Φορεῖναι ἤτοι φέρειν. θέμα τὸ φοραίνω ἢ φόρημι.

Φοιτήτην. ἀναλόγως μὲν κοινότερον διὰ τοῦ η ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἐκ τοῦ φοιτάω φοιτῶ. εἰ δὲ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφεται φοιτείτην, ὡς τὸ κομείτην, ζητητέον εἴ που εὕρηται φοιτέω, ὡς κομέω καὶ ποιέω, ἵνα ἐκεῖθεν ἡ δίφθογγος ᾖ.

Φοβέοντο. οὕτω καὶ τὸ φοβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἀεὶ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁποῖον καὶ ἐνταῦθα τὸ ὅπου οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο.

Φρασαίατο. σκέψοιτο, λέγοιτο. ὁ κανών· ἐπὶ τῶν τρίτων προσώπων τῶν εὐκτικῶν οἱ Αἰολεῖς εἰώθασι τὸ ἀμετάβολον τρέπειν εἰς α, οἷον πείθοιντο πειθοίατο, φράσαιντο φρασαίατο.

Φράζεσθαι εἰ καὶ προγέγραπται, ὅμως οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλείδου παρασημειώσασθαι ταῦτα. ἀνέκαθέν φησι ἤγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς ἐστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ φὰς ἔμεν ἀπόλεμον, ὥσπερ καὶ κλάς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. τὸ δὲ φῶ παραχθὲν εἰς τὸ φάζω, ἐξ οὗ ἡ φάσις, προσλήψει τοῦ ρ γράφεται φράζω, ὅθεν ἡ φράσις. ἄλλως δὲ μεταληφθὲν Μακεδόνων φησὶ διαλέκτῳ καὶ ἐξενεχθὲν διὰ τοῦ β ποιεῖ τὸ βῶ βάζω σικελικῶς, κατὰ τὸ συγῶ συγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω, ἀτιμάζω, πελάζω. ἐκ δὲ τοῦ βάζω καὶ ἡ βάξις δωρικότερον. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ φῶ μακεδονικῶς γέγονε τὸ βῶ. οὐδέποτε γάρ φησι κατ' ἀρχὰς 172a λέξεων ἐκεῖνοι τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δηλαδὴ τῷ β, ὡς καὶ ὁ Βίλιππος δηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι. ἐν δὲ ἑτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος φασί, καὶ τὸ ἀέλιος βαβέλιος. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ ὀρούω ὀρούβω λέγουσι, καὶ περισπωμένως δὲ ὀρουβῶ. ὡς δὲ οἱ Αἰολεῖς ἄλλως τῷ β χαίρουσι προτιθέντες τοῦ ρ ἐν τῷ ῥάκος βράκος, ῥοτὸς βροτὸς, ῥυτὴρ βρυτὴρ, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. λέγει δὲ Ἡρακλείδης καὶ ὅτι Τα-

ῥαντίνων τὰ εἰς ζω λήγοντα βαρύτονα ῥήματα, ὧν ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος διὰ τοῦ κ ἐκφέρονται, φραζόντων ἐν δυσὶ σσ, σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω. οὕτω δὲ καὶ φράζω φράττω τὸ λέγω. ὅθεν Κόριννα ἡ μελοποιὸς φράττω ἔφη ἐν δυσὶ ττ βοιωτικῶς. ἔτι δὲ λέγει ὁ αὐτὸς καὶ ὡς ἡ εἰρημένη καὶ Ταραντῖνοι τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο σσ ἔμπαλιν διὰ τοῦ ζ προφέρουσι. τὸ γὰρ πλάσσω πλάζω φασί, καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω. ἔτι λέγει καὶ ὅτι Αἰολεῖς τῷ α προτιθέντες τὸ υ, ὥς φησι Ἀρίσταρχος παρατιθεὶς τὸ ἀτὰρ αὐτάρ, δαλὸν δαυλόν, ἴαχεν ἴαυχε λέγουσιν, οὕτω καὶ φάσκω φαύσκω, καὶ μετὰ τοῦ ρ φραύσκω. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου φαύσκω καὶ τὸ πιφάσκω γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν συνήθη τοῖς Ἴωσιν, οἳ τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα διπλάζοντες τὸ πρῶτον σύμφωνον ἐκφέρουσι μιᾷ πλεονάζον συλλαβῇ, οἷον δέξεται δεδέξεται, λάβησι λελάβησι, κάμωσι κεκάμωσι, δάπω δάπτω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ δαρδάπτω, μύρω μορμύρω. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δάσκω διδάσκω καὶ τιτρώσκω ἀπὸ τοῦ τρῶσαι καὶ ἀπὸ τοῦ πρήσω καὶ πλήσω τὸ πίμπρησι καὶ πίμπλησι, καὶ ἐκ τοῦ φόνος τὸ ὦ πέπονες μεταπεσόντος τοῦ φ εἰς π. Δωριεῖς γάρ φασι τοὺς ἐπονειδίστους φόνους λέγουσιν, ὡς οἱονεὶ ἄξια φόνου δεδραότας, καὶ μετὰ προθέσεως μεταφόνους, ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγραπται.

Φῦ. ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἀντὶ τοῦ προσε-
172b πέλασεν αὐτῷ καὶ προσήγγισε τῇ χειρὶ ἀπὸ τοῦ φύω φῦμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφυν ἔφυ καὶ Ἰωνικῇ ἀφαιρέσει τῆς ἀρχούσης φῦ.

80 Φύγαδε καθ' ὁμοιότητά ἐστι τοῦ οἴκαδε καὶ μεταπέπλασται ἐκ τῆς φυγῆς, ἵνα ᾖ φυγὴν φύγα, ὡς ἰωκὴν ἰῶκα.

Χ.

Χάρις. παρὰ τὸ χαίρω χαρῶ χάρις. τὰ εἰς ις δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ις ἀμετάβολα ἐὰν κλίνεται

διὰ τοῦ δ, ὀξύνεται, οἷον τριγλὶς τριγλίδος, ῥανὶς ῥανίδος, μαινὶς μαινίδος. ἐὰν διὰ τοῦ τ, βαρύνεται, χάρις χάριτος. σημαίνει δὲ τρία, τὴν θεὰν, ὡς τῶν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων, τὴν δωρεὰν, ὡς τὸ ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν, καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ὡς αὐτῷ παράχευε χάριν κεφαλῇ.

Χαριέστερος. πᾶν ὄνομα εἰς εις λῆγον τὸ παρακείμενον συγκριτικὸν ἔχει δύο συλλαβὰς πλεονάζον τῆς εὐθείας, οἷον χαρίεις χαριέστερος, τιμίεις τιμιέστερος, μορφήεις μορφηέστερος, τολμήεις τολμηέστερος καὶ τολμηέστατος. οὐ γὰρ παρὰ τὸ τόλμη ἐσχημάτισται. ἀκοινώνητα γὰρ συγκρίσει πάντα τὰ θηλυκά. ἡμάρτηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ πλατάνιστος. ὑπερθετικὸν γάρ ἐστιν ὡς κάκιστος, ἄριστος. ἔνιοι μέντοιγε παροξύτονον λέγουσι εἶναι ὑποκοριστικὸν τὸ σχῆμα, καθὰ καλαμίσκος καὶ πυργίσκος, ἀγνοοῦντες ὅτι εἰ ἦν ὑποκοριστικὸν, ἔδει διὰ τοῦ κ ἐκφέρεσθαι. τὸ δὲ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρος, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος καὶ συγκοπῇ ὀρέθερος. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οὐδέποτε γίνονται συγκριτικά.

Χαδέειν. ἐνεστὼς χάζω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον, ὅθεν μέλλων δεύτερος χαδῶ, ἐξ οὗ χαδεῖν τὸ χωρῆσαι.

Χάρις χάριδος καὶ δωρικῶς χάριτος, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ ἀλαμανικὴν χρῆσιν καὶ ἀρτέμιδος 173a
ἀρτέμιτος, οἷον ἀρτέμιτος θεράποντα. οὕτω καὶ θέμις θέμιτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ θέμιστος, οἷον θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀθέμιστος. ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως μὲν δόξοι ἂν ὁ ἀθέμιστος ἐκ τοῦ θεμίστω γίνεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν φανερᾷ χρήσει κεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θέμις. κοινότερον δὲ ἐκ τοῦ θέμις θέμιδος καὶ δωρικῶς, ὡς ἐῤῥέθη, θέμιτος καὶ χάριτος, ὡς ἐκ τοῦ θέμιδος καὶ χάριδος. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ δ οὐ μόνον εἰς τ ἐστὶν ὅτε μεταχωρεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ἀντίστοιχον θ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ

μήθω προμηθεὺς καὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ ἑτέρωθι κεῖνται καὶ μέσου δὲ τοῦ β̄ μεταβολὴ φανερὰ εὕρηταί ποτε εἰς δασέα καὶ εἰς ψιλά.

Χείριστα. κάκιστα, ἀπὸ τοῦ χείρων χείριστος ὑπερθετικὸν, χείρων δὲ κυρίως ὁ κατὰ χεῖρα ἥττων, αἷς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει τεχνᾶσθαι δυνάμενος καὶ χειρότερος.

Χερειότερος ἀπὸ τοῦ χερείων κατὰ μετάπλασιν χερεῖος, ὡς πλείων πλεῖος, ὅθεν τὸ θηλυκὸν πλεία, ὡς ἐν Ἰλιάδος ῑ, *πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι.* γίνεται δὲ ἐκ τῆς χεῖρ χερὸς γενικῆς. εὕρηται γὰρ χωρὶς τοῦ ῑ. κυρίως γὰρ χερείων ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων.

Χέαντες. κανόνισον χέω, ὁ μέλλων χέσω καὶ διὰ τὸ φορτικὸν χεύσω πλεονασμῷ τοῦ ῡ καὶ χύσω ἀποβολῇ τοῦ ε̄, ὁ ἀόριστος ἔχευσα καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῡ ἔχεσα. ἐν μὲν γὰρ τῷ μέλλοντι ἀπεβλήθη τὸ ε̄ καὶ ἔμεινε μόνον τὸ ῡ, ἐν δὲ τῷ ἀορίστῳ ἀπεβλήθη τὸ ῡ καὶ ἔμεινε μόνον τὸ ε̄. ἀλλὰ πάλιν διὰ τὸ φορτικὸν καὶ κακόφημον ἀποβάλλεται τὸ σ̄ καὶ γίνεται ἔχεα, ἡ μετοχὴ ὁ χέας τοῦ χέαντος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔληα ἀόριστός ἐστιν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κέω τὸ φλογίζω ψιλογραφούμενον οὐ κανονίζεται ἔχεα. τὸ χε βραχὺ καὶ οὐ λέγει ὁ κανὼν ὅτι καθόλου ὁ ἀόριστος κἄν τε φύσει κἄν τε θέσει μακρᾷ παραλήγεται. ναὶ, ἀλλ' ἑνὸς ἀτόπου δοθέντος τὸ ἀποβληθῆναι τὸ υ καὶ τὸ σ, καὶ ἕτερον ἐγεννήθη ἄτοπον τοῦ εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἀορίστου βραχεῖαν.

173b *Χέρηϊ.* χερείων χερείονος, ἡ δοτικὴ χερείονι, συγκοπῇ χέρειϊ καὶ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο ῑῑ γίνεται τροπῇ τῆς διφθόγγου εἰς η̄, ὡς ἐν Ἰλιάδος ᾱ, *ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ,* ἀντὶ τοῦ χείρονι. ἔστι δὲ συγκριτικὸν χέρεια ἑαυτοῦ χείρονα ἐκ τοῦ χερείονα καὶ συγκοπῇ χέρεια.

Χερνίψαντο ἀπὸ τοῦ χερνίπτω.

Χερειότερον οὐ ζηλωτὸν τοῖς κατὰ ῥητορεύουσιν, ὡς οὐδὲ τὸ ῥηΐτερον, οὐδὲ τὸ ῥαότερον, οὐδὲ τὸ πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ, παρὰ ποιηταῖς γὰρ οὐ μόνον διπλῆ κατὰ παραγωγήν ἐστι σύγκρισις, ἔν τε τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ἐν τῷ λῷον λωΐτερον. ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑπερθέσεως καταβιβασμὸς εἰς σύγκρισιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λαλίστερος, ὃ παρειλκύσθαι λαλεῖς ἐκ τοῦ λάλιστος. ἔτι δὲ καὶ ἐπίτασιν ὑπερθέσεως ἐν τῷ κλέπτιστος κλεπτίστατος, λάλιστος λαλίστατος, κύδιστος κυδίστατος παρὰ Νικάνδρῳ, οἷς συντακτέον καὶ κορυφαῖος κορυφαιότατος. διπλῆς δὲ συγκρίσεως παράδειγμα, κωμικὸν μέντοι, καὶ τὸ προτεραίτερος, ὅ ἐστι πρότερος. ὥσπερ δὲ διπλοῦται ὁ σχηματισμὸς ἐν τοῖς εἰρημένοις, οὕτω ποτε πάσχει καὶ ἐν κτητικοῖς. δημήτριος γοῦν φαμὲν καὶ δημητριακὸς καὶ σάμιος καὶ σαμιακὸς καὶ ῥόδιος ῥοδιακὸς καὶ ἕτερα ὅμοια.

Χολᾶται ἐκ τοῦ χολὴ γίνεται χολάω χολῶ συζυγίας δευτέρας ὡς βοῆ βοῶ, ὅθεν τὸ πλεονασμὸν ἐμοὶ χολᾶται, ὅτι ἐκ δὲ τοῦ χόλος γίνεται χολώσω συζυγίας γ΄., ὅθεν χολωθεὶς ὁ ὀργισθεὶς καὶ χολωτοῖς ἐπέεσσιν ὀργιστικοῖς καὶ χολωσέμεν καὶ χολωσέμεναι ἐκ τοῦ χολώσειν. οἱ γὰρ Δωριεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων καὶ προσόδῳ τῆς με ποιοῦσιν εἰς εμεν τὰ ἀπαρέμφατα. οἱ Αἰολεῖς δὲ εμεναι. τύπτειν τυπτέμεν δωρικῶς, τυπτέμεναι αἰολικῶς, χολώσειν χολωσέμεν χολωσέμεναι.

Χορτάσαι παρὰ τὸ χόρτος ἢ παρὰ τὸ χόρτον τὸν παραβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις, καὶ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμετέρων τροφῶν τούτῳ ἐκέχρηντο.

Χολωσέμεν. ἰστέον ὡς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα εἰς εν ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι. ἀντὶ 174 a
γὰρ τοῦ λέγειν καὶ γράφειν λέγεν φασὶ καὶ γράφεν. ταῦτα προσλήψει τῆς με συλλαβῆς λεγέμεν γίνεται καὶ γραφέμεν. οὕτω γοῦν καὶ τὸ χολωσέμεν παράγεται χολώσειν χολώσεν χολωσέμεν.

ἐνεργητικὸς ἀόριστος, οὗ μετοχὴ φὰς φάντος καὶ φάντες ἐν Ἰλιάδι ταυτὸν ὂν τῷ φάμενοι. καὶ οὕτω μὲν οἱ πλείους. ὁ δὲ βαθὺς Ἡρακλείδης φαίνεται θέλων φύσει τε μακρὰν εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ φᾶσθαι καὶ προπερισπᾶσθαι αὐτήν. εἰπὼν γὰρ χρῆναι ἐν τῷ φημὶ τὸ παθητικὸν εἶναι φαμαὶ διὰ τοῦ ᾱ, καὶ ὅμως ἐκλελοιπέναι διὰ τὸ δισυλλαβεῖν, ἐπεὶ οὐδὲν εἰς μαι λῆγον παθητικὸν καὶ τῷ ᾱ παραληγόμενον δισυλλαβεῖ. πάντα γὰρ ὑπὲρ δύο συλλαβάς εἰσιν. ὑποκαταβὰς λέγει ὅτι καθὰ ἐκ τοῦ τιθῶ πεποίηται τὸ τίθημι καὶ ἱστῶ ἵστημι, οὕτω καὶ τοῦ φῶ φῶμαι δευτέρας συζυγίας φημί, οὗ παθητικὸν φαμαί, ἄῤῥητον δηλαδή. αὐτοῦ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον φᾶσθαι. μετ' ὀλίγα δὲ λέγει καὶ περὶ τοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, ὁμηρικοῦ φάο τοιαῦτα.
169b τὰ ἐπὶ δευτέρου προσώπου κατὰ παρατατικὸν χρόνον εἰς ο̄ λήγοντα ῥήματα παρέσει τῆς παρατατικῆς αὐξήσεως προστακτικὸν ποιεῖ, οἷον ἐδείκνυσο δείκνυσο καὶ τὰ ὅμοια. οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐφάμην εἰ ἔστι τὸ δεύτερον ἔφασο, τὸ προστακτικὸν γενήσεται φάσο ἐνδείᾳ χρόνου ἑνὸς τοῦ κατ' ἀρχὴν, εἶτα φάο κατ' ἔνδειαν τοῦ σ̄. ἐν τούτοις δὲ γράψας καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἐμαὶ γίνεται τὸ ἤμην οὐ προσλήψει τοῦ ῑ. προκριτέον γάρ φησι τὴν διὰ τοῦ η̄ γραφὴν, καὶ ἐπαγαγὼν ὅτι τὰ ἐκ δασυνομένου τοῦ ε̄ θέματα προσλαμβάνει τὸ ῑ ἐν τῇ κινήσει, οἷον ἕρπω εἷρπον, ἕλκω εἷλκον, ἕπομαι εἱπόμην, ἐπιφέρει καὶ τὸ ἔχομαι εἰχόμην. οὐ γάρ φησι ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε̄, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας.

Φέρτερον, κρεῖττον ἢ ταχύτερον ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων, καὶ ἀφαιρότερος ὁ τοῦ φέρειν. οἷοντε ἥττων κατὰ δύναμιν. γίνεται δὲ τὰ συγκριτικὰ ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ ὀξὺς ὀξύτερος, ἀπὸ ῥήματος, ὡς φέρω φέρτερος, ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ὡς πάλαι παλαιότερος.

Φέριστον, κράτιστον ἐξοχότερον ἀγαθόν.

Φῆναι ὁ ἀόριστος δεύτερός ἐστιν ὡς τὸ στῆναι, ὁ πρῶτος ἀόριστος ἔφανα φᾶναι καὶ φῆναι Ἰωνικῶς, ὡς μιᾶναι μιῆναι.

Φῴη. φῶ φημὶ φήσω ἔφην φὰς φάντος ἐὰν φῶ ἐὰν φῇς φῇ καὶ ἐὰν φῴη, οἷον φῴη, ὥσπερ καὶ ἁλῶ ἅλωμι ἁλώσω ἅλων ἁλοὺς ἁλόντος καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἁλῶ ἁλῷς ἁλῷ καὶ ἁλῴη. ἔχει δὲ ῑ προσγεγραμμένον. ἔστι γὰρ φῴη ἐὰν ἁλῴη, ὥσπερ ἐὰν στῇ ἐὰν στῄη, οἷον στῄη ἐπ' ὠκυπόρῳ ποταμῷ. δύναται δὲ τὸ ἁλῴη μὴ κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχειν τὸ ῑ, ἀλλὰ τὴν λήγουσαν, ἵν' ᾖ ἀπὸ τρισυλλάβων ἐὰν ἁλώω ἁλώῃς ἁλώῃ. ἀλλ' ἐπεὶ πολλά εἰσιν ἐν τῇ παραληγούσῃ ἔχοντα τὸ ῑ, οἷον στῄη φῴη, τούτου χάριν καὶ τὸ ἁλῴη ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ῑ. οὕτως Ὀχοιός.

Φῆς ποῦ ἄταν λαῶν. Ἀρίσταρχος περισπᾶται, ὅτι παρῳχημένος ἐστὶν ἐκ τοῦ ἔφης γινόμενος. 170a
διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ γράφεται, ὡς καὶ τὸ βῆ, οἷον βῆ δ' ἀκέων. ἔστι γὰρ βῶ βῆμι, ἢ καὶ βίβημι. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβην ἔβης ἔβη, βῆ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε περισπᾶται. ἰστέον γὰρ ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κλιτικοῦ μορίου εἰ μὲν μακρὰ συλλαβὴ ὑπολείποιτο, περισπᾶται, οἷον ἔβην βῆν, ἔβη βῆ, ἔφης φῆς· εἰ δὲ βραχεῖα, ἐξ ἀνάγκης ὀξύνεται, οἷον ἔβαν βάν, ἔσταν στάν, ἔφαν φάν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ φῇς δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος, οἷον φημὶ φῇς οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ, ὅσον κατὰ ἀναλογίαν. τὰ γὰρ εἰς μι τροπῇ τῆς μι εἰς σ ποιοῦσι τὸ δεύτερον. οὐκοῦν τὸ φημὶ οὐκ ἔχει τὸ ῑ. τὰ γὰρ εἰς μι οὐ θέλουσι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, χωρὶς τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, καὶ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. δῆλον ὅτι οὐδὲ τὸ φῇς ὤφειλεν ἔχειν τὸ ῑ, ἀλλὰ κατὰ ἱστορίαν ἤτοι κατὰ παράδοσιν ἔχει αὐτὸ προσγεγραμμένον. τότε γὰρ τῇ ἱστορίᾳ χρώμεθα, ἡνίκα τι κατὰ παράδοσιν γράφομεν, ὥσπερ τὸ κεῖρον. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἱστορία διττή

ἐστιν, ἥ τε χρῆσις, ἥτις καὶ ὡς ὕλη ὑπόκειται τῇ ὀρθογραφίᾳ, καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἥτις καὶ ὄργανόν ἐστι τῆς ὀρθογραφίας. διὰ τοῦτο καὶ ἐσχάτη τέτακται ἡ ἱστορία ἐπειδὴ οὐκ ἀεὶ κεχρήμεθα αὐτῇ, ἀλλ' ὅτε οὐ δυνατόν ἐστι τὴν λέξιν. δι' ἄλλων κατορθῶσαι ἀναλογίας, διαλέκτου ἢ ἐτυμολογίας, τούτου χάριν τελευταία ἐτάγη. τινὲς δὲ θέλουσι λέγειν παρὰ τὸ φῆς, ὅτι τὸν μὲν τόνον ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔσχεν, τὴν δὲ γραφὴν ὡς ἀπὸ τοῦ φῶ εἰς ω ἀπὸ τοῦ φῶ. τὰ γὰρ εἰς ῶ θέλουσιν ἔχειν β' καὶ γ' πρόσωπον δίφθογγον μετὰ τοῦ ι. ἄλλοι δὲ θέλουσιν αὐτὸ εἶναι δωρικὸν ὥσπερ τὸ ζῆς, οἷστισι καὶ ὁ τόνος ἀντίκειται, ὤφειλε γὰρ περισπᾶσθαι, καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν, ὤφειλε γὰρ ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖν τὸ τρίτον.

Φηρσὶ θηρσὶ κατὰ μετάθεσιν ἢ μετάληψιν Αἰολέων τοῦ θ εἰς τὸ φ, ὡς θλίβω φλίβω. ἔστι δὲ καὶ ἀττικὸν ὡς θλῶ φλῶ.

170b Φῇσι κατὰ ἐπέκτασίν ἐστι τῆς σι συλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ἐὰν φῶ φῇς φῇ, ὥσπερ καὶ τὸ παμφαίνῃσιν ἀπὸ τοῦ ἐὰν παμφαίνῃ. διὸ καὶ ἔχει τὸ η περισπώμενον ὄν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐὰν φῇ ἔστιν, ὡς εἴρηται, τρίτου πρόσωπον, ὀξυνόμενον δὲ οἷον φησὶν ὁριστικόν ἐστιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φημὶ γινόμενον ἀπὸ τοῦ φῶ οὐκ ἀναδιπλασιάζεσθαι ἀναγκαῖον καὶ γίνεσθαι φίφημι, ὡς τιθῶ τίθημι, ἐπειδὴ τὰ ἐγκλινόμενα οὐ θέλουσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν.

Φθάμενος. ἔστι φθῶ τὸ καταλαμβάνω, ὅθεν Ἰλιάδος λ φθῆσε τέλος θανάτου, οὗ παράγωγον φθῆμι, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς φθάμαι, ἡ μετοχὴ ὁ φθάμενος. Ἰλιάδος ε, ὅς με βάλεν φθάμενος. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ τοῦ φθαζόμενος κατὰ συγκοπήν. οἶμαι δὲ, οὐ καλῶς. ἕτεροι δὲ οὕτως, φθῆμι φθήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφθην, ὁ μέσος ἐφθάμην, ἡ μετοχὴ φθάμενος. τὸ δὲ φθῶ ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ τρέχω πλεονασ-

μῷ τοῦ φ̄. ἢ ἀπὸ τοῦ φθίω τὸ φθείρω. οἱ γὰρ καταλαμβάνοντες ἐλαττοῦσι καὶ φθείρουσι τὸν δρόμον τοῦ καταλαμβανομένου τοῦ φθῆμι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔφθαμαι.

Φθαίη. φθῆμι φθήσω, ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔφθην, ἡ μετοχὴ φθὰς φθάντος, τὸ εὐκτικὸν φθαίην, τὰ τρίτον φθαίη καὶ παραφθαίη ἐν Ἰλιάδος κ̄ ἀντὶ τοῦ φθάσοι, παρέλθοι, παραδράμοι, προλάβοι. σημαίνει καὶ τὸ φθείρειν.

Φθὰς ἀπὸ τοῦ φθάζω φθάσω, ἢ ἀπὸ τοῦ φθῆμι ἔφθην, ὁ δεύτερος φθὰς καὶ ὑποφθὰς ἀντὶ τοῦ προφθάσας, προλαβών.

Φθισήνωρ δηλοῖ μὲν τὸν φθείραντα τοὺς ἄνδρας, ὃ δὴ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμβροτος καὶ ὁ ἀρίμβροτος καὶ ὁ ἀνδρειφόντης καὶ ὁ βροτολοιγός. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ φθείω φθείσω. ἐπεὶ δὲ τὸ φθείω διφορεῖται, ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ δηλοῖ, διφορεῖται καὶ ἡ ἄρχουσα τοῦ φθισήνωρ. πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι. καὶ ἔχεται λόγου ἡ τοιαύτη γραφικὴ διφόρησις. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ φθίω φθίσω, ὡς τίω 171a
τίσω, καὶ φθίσις ὡς τίσις καὶ φθισήνωρ. ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθείω ὡς κῶ κείω, ἐξ οὗ τὸ κείσεται. τὸ χῶ χείω τὸ χωρῶ, ἀφ' οὗ τὸ, οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, ἤγουν χωρήσει. γράφοιτο ἂν εὐλόγως διὰ διφθόγγου ἡ ἄρχουσα τοῦ φθισήνωρ.

Φθίω τοῦ φθίνω, ὡς καὶ τὸ τίω τοῦ τίνω. ἐκ τούτου δὲ καὶ φθεῖσθαι τὸ φθαρῆναι κατὰ κρᾶσιν. Τὸ ἐείλεον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ κατ' ἀρχὴν ε̄ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐείσατο.

Φθήσονται γίνεται ἐκ τοῦ φθῶ φθήσω ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φθῆμι. ὅθεν καὶ ὁ παραφθάμενος καὶ τὸ φθὰς καὶ τὸ ἔφθη. τὸ δέ γε ἔφθασε καὶ τὰ κατ' αὐτὸ δοκεῖ ἐκ τοῦ παραγώγου τοῦ φθάζω γίνεσθαι. τὸ δὲ φθῶ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω πλεονασμῷ τοῦ θ̄, ἤγουν

ἐκ τοῦ ὁμοίου φῶ καὶ τοῦ θῶ τίθημι ἥμευν ποιῶ· τὸ γὰρ φθάσαν γενέσθαι πέφανται καὶ τίθειται.

Φθῖσαι καὶ τὸ ἀποῤῥαῖσαι ταυτὰ νοοῦσι, καθὰ καὶ τὸ θάνατόν τε μόρον τε, καὶ τὸ μενοεικέα πολλήν· ζωὴν δὲ καὶ νῦν τὸν βίον λέγει τουτέστι πάντα εἰς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια.

Φιλέεσκεν. φιλέω φιλήσω καὶ οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ η̄ εἰς δύο εε φιλεέσω πλεονασμῷ τοῦ κ φιλεέσκω, ὁ παρατατικὸς ἐφιλέεσκον ἐφιλέεσκε καὶ ἀφαιρέσει φιλέεσκε.

Φιλήμεναι ἀπὸ σεσιγημένου ῥήματος γίνεται τοῦ φίλημι, ἐξ οὗ καὶ τὸ φίλατο ἀντὶ τοῦ ἠγάπησε, καὶ τὸ νῦν αὖ με φίλε Ἀθήνη. οὕτω γάρ τινες γράφουσι τῶν ἀκριβεστέρων, ὡς προεδηλώθη, καὶ οὐ φίλεε. ἐκ τοῦ τοιούτου γοῦν ῥήματος καὶ τὸ φιλῆναι ὡς στῆναι, ἐξ οὗ φιλήμεναι ὡς στήμεναι.

Φίλε τέκνον ἀττικῶς ῥηθέν.

Φλοιὸς γίνεται μὲν ἐκ τοῦ φλέω, ὀξύνεται δὲ ὡς τὸ κολοιὸς, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ῐ βαρύνεται, ὡς τὸ χρόνος ῥόος. ἔκτοτε δὲ καὶ συναιρεθὲν γίνεται φλοῦς. ὥσπερ δὲ τὸ φλοιὸς ἐκπεσὼν τοῦ ῐ βαρύνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ὀνομάτων συμβαίνει. ἐκ τοῦ χροιὰ γὰρ ἡ χρόα γίνεται, καὶ ἐκ τοῦ ῥοιὰ ῥόα καὶ ἐκ τοῦ δειρὴ ὁ τράχηλος δέρη.

171b Φλεγοίατο ἀττικῶς κατὰ πάθος ἐσχηματίσθη τεθὲν ἀντὶ τοῦ φλέγοιεν.

Φόρτατον. κακῶν δέ κεν φόρτατον εἴη, Ἰλιάδος ρ̄. τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη ἄριστον ἢ ἐκ πολλῶν τῶν προγεγονότων κακῶν τοῦτο ἄμεινον γένοιτο. γράφεται δὲ καὶ φέρτατον, ὅπερ καὶ κρεῖττον.

Φορύνετο, ἐμολύνετο, ἐφυρᾶτο τῷ αἵματι, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἱμοφορυκτά.

Φορεῖναι ἤτοι φέρειν. θέμα τὸ φοραίνω ἢ φόρημι.

Φοιτήτην. ἀναλόγως μὲν κοινότερον διὰ τοῦ η ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἐκ τοῦ φοιτάω φοιτῶ. εἰ δὲ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφεται φοιτείτην, ὡς τὸ κομείτην, ζητητέον εἴ που εὕρηται φοιτέω, ὡς κομέω καὶ ποιέω, ἵνα ἐκεῖθεν ᾖ ἡ δίφθογγος ῃ.

Φοβέοντο. οὕτω καὶ τὸ φοβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἀεὶ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁποῖον καὶ ἐνταῦθα τὸ ὅπου οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο.

Φρασαίατο. σκέψοιτο, λέγοιτο. ὁ κανών· ἐπὶ τῶν τρίτων προσώπων τῶν εὐκτικῶν οἱ Αἰολεῖς εἰώθασι τὸ ἀμετάβολον τρέπειν εἰς ᾱ, οἷον πείθοιντο πειθοίατο, φράσαιντο φρασαίατο.

Φράζεσθαι εἰ καὶ προγέγραπται, ὅμως οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλείδου παρασημειώσασθαι ταῦτα. ἀνέκαθέν φησι ἤγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς ἐστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ φὰς ἔμεν ἀπόλεμον, ὥσπερ καὶ κλάς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. τὸ δὲ φῶ παραχθὲν εἰς τὸ φάζω, ἐξ οὗ ἡ φάσις, προσλήψει τοῦ ρ̄ γράφεται φράζω, ὅθεν ἡ φράσις. ἄλλως δὲ μεταληφθὲν Μακεδόνων φησὶ διαλέκτῳ καὶ ἐξενεχθὲν διὰ τοῦ β̄ ποιεῖ τὸ βῶ βάζω σικελικῶς, κατὰ τὸ συγῶ συγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω, ἀτιμάζω, πελάζω. ἐκ δὲ τοῦ βάζω καὶ ἡ βάξις δωρικότερον. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ φῶ μακεδονικῶς γέγονε τὸ βῶ. οὐδέποτε γάρ φησι κατ' ἀρχὰς 172a λέξεων ἐκεῖνοι τῷ φ̄ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δηλαδὴ τῷ β̄, ὡς καὶ ὁ Βίλιππος δηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι. ἐν δὲ ἑτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β̄ προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος φασὶ, καὶ τὸ ἀέλιος βαβέλιος. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ ὀρούω ὀρούβω λέγουσι, καὶ περισπωμένως δὲ ὀρουβῶ. ὡς δὲ οἱ Αἰολεῖς ἄλλως τῷ β̄ χαίρουσι προτιθέντες τοῦ ρ̄ ἐν τῷ ῥάκος βράκος, ῥοτὸς βροτὸς, ῥυτὴρ βρυτὴρ, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. λέγει δὲ Ἡρακλείδης καὶ ὅτι Τα-

ῥαντίνων τὰ εἰς ζω λήγοντα βαρύτονα ῥήματα, ὧν ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος διὰ τοῦ κ ἐκφέρονται, φραζόντων ἐν δυσὶ σσ, σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω. οὕτω δὲ καὶ φράζω φράττω τὸ λέγω. δ᾽ ἐκεῖθεν Κόριννα ἡ μελοποιὸς φράττω ἔφη ἐν δυσὶ ττ βοιωτικῶς. ἔτι δὲ λέγει ὁ αὐτὸς καὶ ὡς ἡ εἰρημένη καὶ Ταραντῖνοι τὰ παρ᾽ ἡμῖν διὰ δύο σσ ἔμπαλιν διὰ τοῦ ζ προφέρουσι. τὸ γὰρ πλάσσω πλάζω φασί, καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω. ἔτι λέγει καὶ ὅτι Αἰολεῖς τῷ α προτιθέντες τὸ υ, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος παρατιθεὶς τὸ ἀτὰρ αὐτὰρ, δαλὸν δαυλὸν, ἴαχεν ἴαυχε λέγουσιν, οὕτω καὶ φάσκω φαύσκω, καὶ μετὰ τοῦ ρ φραύσκω. δῆλον δ᾽ ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου φαύσκω καὶ τὸ πιφάσκω γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν συνήθη τοῖς Ἴωσιν, οἳ τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα διπλάζοντες τὸ πρῶτον σύμφωνον ἐκφέρουσι μιᾷ πλεονάζον συλλαβῇ, οἷον δέξεται δεδέξεται, λάβησι λελάβησι, κάμωσι κεκάμωσι, δάπω δάπτω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ δαρδάπτω, μύρω μορμύρω. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δάσκω διδάσκω καὶ τιτρώσκω ἀπὸ τοῦ τρῶσαι καὶ ἀπὸ τοῦ πρήσω καὶ πλήσω τὸ πίμπρησι καὶ πίμπλησι, καὶ ἐκ τοῦ φόνος τὸ ὦ πέπονες μεταπεσόντος τοῦ φ εἰς π. Δωριεῖς γάρ φασι τοὺς ἐπονειδίστους φόνους λέγουσιν, ὡς οἱονεὶ ἄξια φόνου δεδρακότας, καὶ μετὰ προθέσεως μεταφόνους, ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγραπται.

Φῦ. ἔν τ᾽ ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἀντὶ τοῦ προσε-
172b πέλασεν αὐτῷ καὶ προσήγγισε τῇ χειρὶ ἀπὸ τοῦ φύω φῦμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφυν ἔφυ καὶ ἰωνικῇ ἀφαιρέσει τῆς ἀρχούσης φῦ.

80 Φύγαδε καθ᾽ ὁμοιότητά ἐστι τοῦ οἴκαδε καὶ μεταπέπλασται ἐκ τῆς φυγῆς, ἵνα ᾖ φυγὴν φύγα, ὡς ἰωκὴν ἰῶκα.

Χ.

Χάρις. παρὰ τὸ χαίρω χαρῶ χάρις. τὰ εἰς ις δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ις ἀμετάβολα ἐὰν κλίνεται

διὰ τοῦ δ̅, ὀξύνεται, οἷον τριγλὶς τριγλίδος, φαυλὶς φαυλίδος, μαινὶς μαινίδος. ἐὰν διὰ τοῦ τ̅, βαρύνεται, χάρις χάριτος. σημαίνει δὲ τρία, τὴν θεὰν, ὡς τῶν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων, τὴν δωρεὰν, ὡς τὸ ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν, καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ὡς αὐτῷ παράχευε χάριν κεφαλῇ.

Χαριέστερος. πᾶν ὄνομα εἰς εις λῆγον τὸ παρακείμενον συγκριτικὸν ἔχει δύο συλλαβὰς πλεονάζον τῆς εὐθείας, οἷον χαρίεις χαριέστερος, τιμίεις τιμιέστερος, μορφήεις μορφηέστερος, τολμήεις τολμηέστερος καὶ τολμηέστατος. οὐ γὰρ παρὰ τὸ τόλμη ἐσχημάτισται. ἀκοινώνητα γὰρ συγκρίσει πάντα τὰ θηλυκά. ἡμάρτηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ πλατάνιστος. ὑπερθετικὸν γάρ ἐστιν, ὡς κάκιστος, ἄριστος. ἔνιοι μέντοιγε παροξύτονον λέγουσι εἶναι ὑποκοριστικὸν τὸ σχῆμα, καθὰ καλαμίσκος καὶ πυργίσκος, ἀγνοοῦντες ὅτι εἰ ἦν ὑποκοριστικὸν, ἔδει διὰ τοῦ κ ἐκφέρεσθαι. τὸ δὲ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρος, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος καὶ συγκοπῇ ὀρέθερος. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οὐδέποτε γίνονται συγκριτικά.

Χαδέειν. ἐνεστὼς χάζω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον, ὅθεν μέλλων δεύτερος χαδῶ, ἐξ οὗ χαδεῖν τὸ χωρῆσαι.

Χάρις χάριδος καὶ δωρικῶς χάριτος, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ ἀλαμανικὴν χρῆσιν καὶ ἀρτέμιδος 173 a ἀρτέμιτος, οἷον ἀρτέμιτος θεράποντα. οὕτω καὶ θέμις θέμιτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̅ θέμιστος, οἷον θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀθέμιστος. ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως μὲν δόξοι ἂν ὁ ἀθέμιστος ἐκ τοῦ θεμίστω γίνεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν φανερᾷ χρήσει κεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θέμις. κοινότερον δὲ ἐκ τοῦ θέμις θέμιδος καὶ δωρικῶς, ὡς ἐῤῥέθη, θέμιτος καὶ χάριτος, ὡς ἐκ τοῦ θέμιδος καὶ χάριδος. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ δ̅ οὐ μόνον εἰς τ̅ ἐστὶν ὅτε μεταχωρεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ἀντίστοιχον θ̅, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ

μήδω προμηθεὺς καὶ τῶν ἄλλων, ἅπερ ἑτέρωθι κεῖνται καὶ μέσου δὲ τοῦ β̄ μεταβολὴ φανερὰ εὕρηταί ποτε εἰς δασέα καὶ εἰς ψιλά.

Χείριστα. κάκιστα, ἀπὸ τοῦ χείρων χείριστος ὑπερθετικὸν, χείρων δὲ κυρίως ὁ κατὰ χεῖρα ἥττων, αἷς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει τεχνᾶσθαι δυνάμενος καὶ χειρότερος.

Χερειότερος ἀπὸ τοῦ χερείων κατὰ μετάπλασιν χερεῖος, ὡς πλείων πλεῖος, ὅθεν τὸ θηλυκὸν πλεία, ὡς ἐν Ἰλιάδος ῑ, πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. γίνεται δὲ ἐκ τῆς χεὶρ χερὸς γενικῆς. εὕρηται γὰρ χωρὶς τοῦ ῑ. κυρίως γὰρ χερείων ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων.

Χέαντες. κανόνισον χέω, ὁ μέλλων χέσω καὶ διὰ τὸ φορτικὸν χεύσω πλεονασμῷ τοῦ ῡ καὶ χύσω ἀποβολῇ τοῦ ε̄, ὁ ἀόριστος ἔχευσα καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῡ ἔχεσα. ἐν μὲν γὰρ τῷ μέλλοντι ἀπεβλήθη τὸ ε̄ καὶ ἔμεινε μόνον τὸ ῡ, ἐν δὲ τῷ ἀορίστῳ ἀπεβλήθη τὸ ῡ καὶ ἔμεινε μόνον τὸ ε̄. ἀλλὰ πάλιν διὰ τὸ φορτικὸν καὶ κακόφημον ἀποβάλλεται τὸ σ̄ καὶ γίνεται ἔχεα, ἡ μετοχὴ ὁ χέας τοῦ χέαντος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔλησα ἀόριστός ἐστιν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κέω τὸ φλογίζω ψιλογραφούμενον οὐ κανονίζεται ἔχεα. τὸ χε βραχὺ καὶ οὐ λέγει ὁ κανὼν ὅτι καθόλου ὁ ἀόριστος κἂν τε φύσει κἂν τε θέσει μακρᾷ παραλήγεται. ναὶ, ἀλλ' ἑνὸς ἀτόπου δοθέντος τὸ ἀποβληθῆναι τὸ υ καὶ τὸ σ̄, καὶ ἕτερον ἐγεννήθη ἄτοπον τοῦ εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἀορίστου βραχεῖαν.

173b Χέρηϊ. χερείων χερείονος, ἡ δοτικὴ χερείονι, συγκοπῇ χέρειϊ καὶ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο ῑι γίνεται τροπῇ τῆς διφθόγγου εἰς η̄, ὡς ἐν Ἰλιάδος ᾱ, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, ἀντὶ τοῦ χείρονι. ἔστι δὲ συγκριτικὸν χέρεια ἑαυτοῦ χείρονα ἐκ τοῦ χερείονα καὶ συγκοπῇ χέρεια.

Χερνίψαντο ἀπὸ τοῦ χερνίπτω.

Χερειότερον οὐ ζηλωτὸν τοῖς πεζὰ ῥητορεύουσιν, ὡς οὐδὲ τὸ ῥηΐτερον, οὐδὲ τὸ ῥαότερον, οὐδὲ τὸ πλειοτέρῃ σὺν χειρί, παρὰ ποιηταῖς γὰρ οὐ μόνον διπλὴ κατὰ παραγωγήν ἐστι σύγκρισις, ἔν τε τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ἐν τῷ λῷον λωΐτερον. ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑπερθέσεως καταβιβασμὸς εἰς σύγκρισιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λαλίστερος, ὃ παρειλκύσθαι λαλεῖς ἐκ τοῦ λάλιστος. ἔτι δὲ καὶ ἐπίτασιν ὑπερθέσεως ἐν τῷ κλέπτιστος κλεπτίστατος, λάλιστος λαλίστατος, κύδιστος κυδίστατος παρὰ Νικάνδρῳ, οἷς συντακτέον καὶ κορυφαῖος κορυφαιότατος. διπλῆς δὲ συγκρίσεως παράδειγμα, κωμικὸν μέντοι, καὶ τὸ προτεραίτερος, ὅ ἐστι πρότερος. ὥσπερ δὲ διπλοῦται ὁ σχηματισμὸς ἐν τοῖς εἰρημένοις, οὕτω ποτὲ πάσχει καὶ ἐν κτητικοῖς. δημήτριος γοῦν φαμὲν καὶ δημητριακὸς καὶ σάμιος καὶ σαμιακὸς καὶ ῥόδιος ῥοδιακὸς καὶ ἕτερα ὅμοια.

Χολᾶται ἐκ τοῦ χολὴ γίνεται χολάω χολῶ συζυγίας δευτέρας ὡς βοὴ βοῶ, ὅθεν τὸ πλεονασμὸν ἐμοὶ χολᾶται, ὅτι ἐκ δὲ τοῦ χόλος γίνεται χολώσω συζυγίας γ΄, ὅθεν χολωθεὶς ὁ ὀργισθεὶς καὶ χολωτοῖς ἐπέεσσιν ὀργιστικοῖς καὶ χολωσέμεν καὶ χολωσέμεναι ἐκ τοῦ χολώσειν. οἱ γὰρ Δωριεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι̅ τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων καὶ προσόδῳ τῆς με ποιοῦσιν εἰς εμεν τὰ ἀπαρέμφατα. οἱ Αἰολεῖς δὲ εμεναι. τύπτειν τυπτέμεν δωρικῶς, τυπτέμεναι αἰολικῶς, χολώσειν χολωσέμεν χολωσέμεναι.

Χορτάσαι παρὰ τὸ χόρτος ἢ παρὰ τὸ χόρτον τὸν παραβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις, καὶ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμετέρων τροφῶν τούτῳ ἐκέχρηντο.

Χολωσέμεν. ἰστέον ὡς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα εἰς εν ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς ἀποβολῇ τοῦ ι̅. ἀντὶ 174a
γὰρ τοῦ λέγειν καὶ γράφειν λέγεν φασὶ καὶ γράφεν. ταῦτα προσλήψει τῆς με συλλαβῆς λεγέμεν γίνεται καὶ γραφέμεν. οὕτω γοῦν καὶ τὸ χολωσέμεν παράγεται χολώσειν χολώσεν χολωσέμεν.

Χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ καὶ ἑνικῶς εἰπεῖν χθιζὸν καὶ πρωϊζὸν, καὶ ὅτι καὶ πρωζὸν δισυλλάβως οἴδασιν οἱ παλαιοὶ ἐν προσγραφῇ τοῦ ῑ κατὰ συναίρεσιν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωῒ παρῆκται καὶ ἡ παρὰ Σελεύκῳ ἱστορουμένη πρωτερικὴ συκῆ, ἣ φέρει πρώϊον καρπὸν, καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ χθεσινὸν καὶ ὑπόγυον.

Χραύσει ἀπὸ τοῦ χρῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ ξέω παράγωγον χραύσω Ἰλιάδος ε χραύσῃ ἀντὶ τοῦ ἀμύξῃ, ἐπ' ὀλίγον τὸν χρῶτα ἐπιξύσῃ ἢ προσεγγίζῃ, ἀπὸ τοῦ χρωτὸς, οἷον προσχραύσῃ καὶ προσξῇ.

Χραισμῶ καὶ βαρύνεται καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ χρήσιμος χρησιμῶ συστολῇ τοῦ η εἰς ᾱ καὶ μεταθέσει τοῦ σ χραισμῶ, ὁ β' ἀόριστος ἔχρασμον, ἐὰν χραίσμω. ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης, οὗ ὁ παρατατικὸς ἐχραίσμουν. ἢ ἀπὸ τοῦ χαρίζω χαρισμῶ καὶ ὑπερθέσει καὶ συναιρέσει χραισμῶ, καὶ σημαίνει τὸ βοηθῶ καὶ φυλάττω, ὁ β' ἀόριστος ἔχραισμον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ ὁ ἀόριστος β' ἥμαρτον.

Χρῆναι ἐκ τοῦ χρῆμι χρῆς χρῆσι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν χρὴ, οἷον

οὐ χρὴ **παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.**

καὶ ἐν συνθέσει ἀπόχρη. τὸ δὲ χρὴ ὀξύνεται σημαῖνον ἐπίῤῥημα τὸ δεῖ, ὡς τὸ χρὴ μὲν **σφωΐτερον**. περισπᾶται δὲ σημαῖνον ῥῆμα ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ χρῶ χρᾷς χρᾷ ἰωνικῶς καὶ ἀττικῶς χρῇ, ἐξ οὗ οἶμαι καὶ τὸ χρῆν. ὀξύνεται δὲ τὸ χρὴ, ὅτι πᾶσα λέξις δισύλλαβος ἐν ῥήμασιν εἰ μὲν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀποκοπῇ, τὴν καταλιμπανομένην συλλαβὴν περισπᾷ, εἰ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ὀξύνεται. τὸ χρὴ καὶ δεῖ λέγεται εἶναι καὶ ἐπίῤῥημα. πλέον δὲ λέγεται εἶναι ῥῆμα εἰς τὸ ἄλλο.

Χρῶτο κανόνισον χράω χρῶ καὶ τὸ παθητικὸν χραοίμην χρώμην χράοιο χρῷο χράοιτο χρῷτο.

Χρῆναι ἐκ τοῦ χρῆμι χρήσω τὸ δεύτερον χρῆς, τὸ τρίτον χρή. ὀξύνεται δὲ ἀπὸ τοῦ χράω χρῶ ἔχραον ἔχρων ἔχραε ἔχρα, χρᾶν καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ 174b χρῆν καὶ μετὰ τῆς αι χρῆναι. καὶ συντάττεται βαρύτονον ἐπίῤῥημα οἷον ἀπόχρη.

Χρωσθῆναι, κολυνθῆναι, ἀπὸ τοῦ χρῴζω τὸ πλησιάζω, χρὼς χρωτὸς χρωτίζω, ὡς φὼς φωτίζω, ἀποβολῇ τοῦ τ χρωΐζω καὶ συναιρέσει χρῴζω. ἢ ὡς παρὰ τὸ κρῶ παραγόμενον κράζω, οὕτως παρὰ τὸ χρῶ, τὸ βλάπτω, χρώζω.

Χραισμεῖν, ὅ ἐστι βοηθεῖν, χρησιμεύειν. ὅθεν καὶ γίνεται τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. χρησιμῶ γὰρ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ καὶ μεταθέσει τοῦ διχρόνου χραισμῶ, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔχραισμον. ὅθεν ὑποτακτικὸν χραίσμω. οὗ δεύτερον χραίσμῃ τὸ προῤῥηθέν.

Χωννύω ἐνεστὼς, ἐχώννυον παρατατικὸς, χώσω μέλλων, ἔχωσα ἀόριστος, χωννύομαι ἐνεστὼς καὶ χώννυμαι, ἐχωννυόμην καὶ ἐχωννύμην παρατατικὸς, χωθήσομαι μέλλων, ἐχώθην ἀόριστος, κέχωσμαι παρακείμενος.

Χρεῖος πρωτότυπον χρέος, ὅτι ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. χρέως Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες διὰ τοῦ ω.

Χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὁποῖον καὶ τὸ μεμνεῶτο, οὗ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε̄, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, οὐδαμῶς μεμνώμεθα.

Χυτλῶσαι οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λουτρῷ ἀλείψασθαι, χυτλώσασθαι.

Χώοντα ἀπὸ τοῦ χώω.

Χῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ χαίνω καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ὧν ἐστι καὶ τὸ χανδὸν καὶ προχάνη ἡ πρόφασις. τὸ τοίνυν τοιοῦτον χῶ πλεονασμῷ τοῦ σ σχῶ γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ σχῆμα τὸ μαθηματικὸν, ὡς χωρητικὸν ὂν τοῦ ἐμβαδοῦ, καὶ σχέσις, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὁμηρικὴ ἐπισχεσία. ὁ γὰρ ἐπι-

σχῃ τις καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὅπερ ἴσχει καὶ κατέχει. χωρεῖται οἷον αὐτὸ παρ' ἐκείνῳ, ἐπεὶ οὐκ ἀφίεται. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ χῶ καὶ ἡ χρειὰ, προσλήψει δὲ συλλαβῆς καὶ ἡ χώρα, εἰς παράγωγον τὸ χωρίον, κεῖται
175a καὶ αὐτὰ ἐν ἄλλοις. ὅτι δὲ τοῦ χῶ δοκεῖ παράγωγον εἶναι ἄῤῥητον καὶ τὸ χάζω, δῆλον ἔκ τε τῆς χάσμης καὶ τοῦ χασμᾶσθαι, ὅπερ οὐκ ἐπὶ στομάτων μόνον λέγεται, ἀλλ' ἤδη τροπικῶς καὶ ἐπὶ θύρας ἠνεωγμένης, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, τῆς θύρας χασμωμένης ἂν ἐπιλάβηται, πρῶτος εἰσῆλθε.

Ψ.

Ψῖ τὸ στοιχεῖον ὅτι συριγμὸν ἔχει αὐτοῦ ἡ ἐκφώνησις καὶ ὅτι ὁ συριγμὸς οὐκ ἔστιν ἢ μόνον ψ. ἄλλοι ὅτι ἑνὸς ψαύει χρόνου διπλοῦν ὄν.

Ψύξας, ἀμβλύνας, φυσήσας.

Ψῶ σημαίνει δ', τὸ ἅπτομαι, ἐξ οὗ καὶ ψώρα, παρὰ τὸ ἅπτεσθαι καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα μέρη τοῦ σώματος, τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιλὸς στρατιώτης ὁ ἄοπλος καὶ γυμνὸς, τὸ κόπτω, ἐξ οὗ καὶ ψωμὸς, ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος, τὸ καίω, ἐξ οὗ καὶ ψωλὸς, ὁ κεκαυμένος δαυλός.

Ω.

175b. Ὦεα σημαίνει τὴν ἀνάκλασιν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου. γράφεται σὺν τῷ ι. ἔστιν ὄϊς τὸ πρόβατον καὶ συναιρέσει οἶς κλίνεται οἰὸς, τὸ θηλυκὸν οἶα καὶ ἐκτάσει τοῦ ᾱ εἰς ῶ ῷα. οἱ μὲν ἀρχαῖοι προβάτων δέρματα ἐνέβαλον τοῖς τῶν ἱματίων κρασπέδοις. ἢ ἀπὸ τοῦ οἶς τὸ κτητικὸν οἰκεία καὶ συγκοπῇ καὶ αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω ῷα. τὸ δὲ οἶς παρὰ τὸ οἴσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα κομίσω.

Ὤγμευον, κατὰ τάξιν ἐθέριζον, παρὰ τὸν ὄγμον. ὄγμος γὰρ ἡ μέτοιχος φυτεία τῶν δένδρων καὶ ἡ κατὰ τάξιν ἀγωγή ὁ Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο

Ὤδεε χρόα ἀντὶ τοῦ ἐξώγκωτο. ἐκ τοῦ οἰδέω οἰδῶ. εὕρηται δὲ ἐν παλαιοῖς βιβλίοις καὶ ἀντὶ τοῦ ὤζεεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀζῶ τροπῇ συνήθει τοῦ ζ̄ εἰς δ̄. τοῦ δὲ ὀζῶ κοινῶς μὲν ὁ μέλλων διὰ τοῦ ε̄ ὀζέσω γάρ. ὁ δὲ κωμικὸς ὀζήσω φησὶ διὰ τοῦ η̄.

Ὠδημένος. ἐξωγκωμένος. οἰδέω οἰδῶ οἰδήσω ᾤδηκα ᾤδημαι ᾠδημένος.

Ὠδύσατο. ὠργίσθη. ὠδίζεσθαι ἐστὶ τὸ ὀργίζεσθαι παρὰ τὴν ὀδύνην, ὅ ἐστι παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω. οἱ γὰρ χολούμενοι πρότερον ἑαυτοὺς ὀδυνώμενοι κατεσθίουσι.

Ὠδὶς παρὰ τὸ ὠθῶ ὠθίς τις οὖσα, δι' ἧς ὠθεῖ τὸ βρέφος. ἢ παρὰ τὸ ὀδύνη κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο̄ εἰς ω̄ καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ. ὠδὶς οὖν ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη, καὶ ὤδινεν ἀντὶ τοῦ ἐπεθύμει.

Ὠήθη. οἴω τὸ ὑπολαμβάνω καὶ περισπώμενον οἰῶ, ἐξ οὗ καὶ οἴησις ἡ ἔπαρσις, ἀπὸ τοῦ οἰήσω μέλλοντος, ᾤηκα ὤηγμαι, ὁ ἀόριστος ᾠήθην, ᾠήθη τὸ τρίτον.

Ὤϊξαν. οἴγω οἴξω, καὶ διαλύσει ὀΐξω ᾤϊξα, ὡς οἴγω οἰγῶ οἰγνύω καὶ ὠϊγνύω.

Ὤϊγον σὺν τῷ ῑ πρῶτον μὲν ὅτι ἀπὸ τοῦ οἴγω 176 a
γέγονε κατὰ τροπὴν τοῦ ο̄ εἰς ω, ὥσπερ οἴχομαι ᾠχόμην, οἰκῶ ᾤκουν. ὁ γὰρ παρατατικὸς πάντοτε μεγεθύνεται κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ χρόνῳ ἢ συλλαβῇ. δεύτερον δὲ ὅτι παρῳχημένα κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ ἴσα φωνήεντα θέλει ἔχειν, ὡς αὐλῶ ηὔλουν, αἰσχύνομαι ᾐσχυνόμην, ἢ πλείονα, ὡς ἔχω εἶχον. οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα. εἰ ἄρα οὖν τὸ οἴγω δύο φωνήεντα ἔχει κατὰ τὴν ἀρχὴν, τούτου χάριν καὶ τὸ ᾤγον τὸ ῑ ἔχει, ἵνα σχῇ κατ' ἀρχὰς τὰ ἴσα φωνήεντα τῷ ἐνεστῶτι. ἄξιον δὲ ζητῆσαι διὰ τί πάντοτε μεγεθύνεται ὁ παρατατικός. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ παρατατικὸς πλέων ἐστὶ κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεστῶτος. ὁ γὰρ ἐνεστὼς ἀκαριαῖός ἐστι καὶ ἅμα τῷ λέγεσθαι ἔχει καὶ τὸ εἶναι. ὁ δὲ πα-

ρατατικὸς παρατεταμένην καὶ ἐκτεταμένην ἔχει τὴν σημασίαν. τούτου χάριν ὡς πλεονεκτῶν κατὰ τὴν σημασίαν τὸν ἐνεστῶτα πλεονεκτεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀρχήν.

Ὠΐγνυντο πύλαι, Ἰλιάδος ō ἀντὶ τοῦ ἀνεώγνυντο, ἀπὸ τοῦ οἴγω οἰγνῶ οἰγνύω, καὶ τῇσι θύρας ὤϊξε φαιανῶ Ἰλιάδος ζ̄, ἀπὸ τοῦ οἴγω οἴξω οἶξα καὶ κατὰ διάλυσιν ὤϊξα.

Ὦκα ἐπίῤῥημα μεσότητος γίνεται ἀπὸ τοῦ ὠκὺς τὸ οὐδέτερον ὠκὺ ἀκέα ἆκα καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ω ὦκα, καὶ δηλοῖ τὸ ταχέως. τὸ δὲ ὠκὺς παρὰ τὴν ἀχὴν, ἢ δηλοῖ τὴν ὀξύτητα, γίνεται ἀκὺς καὶ τροπῇ ὠκὺς, ὡς τέκμαρ τέκμωρ. ἢ παρὰ τὸ ὦκα ἢ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. τὰ δὲ πληθυντικῶν οὐδέτερα παραγόμενα εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν ἅπαντα βαρύνεται ταχέα τάχα σαφέα σάφα καὶ συγκοπῇ ὦκα χωρὶς τοῦ θαμά.

Ὦλκα ἐκ τοῦ ἄλοκα γίνεται κατα μετάθεσιν, εἶτα καὶ κρᾶσιν τοῦ ᾱ καὶ ō εἰς ῶ. εὐθεῖα δὲ αὐτοῦ ἀπαθὴς ἡ ἄλοξ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν, ὅ ἐστι φροντίζειν, γινομένη. φροντὶς γὰρ γῆς καὶ μάλιστα τοῖς γεωπείναις. δῆλον δὲ ὡς ἡ ἄλοξ μεταθετικῶς κραθεῖσα εἰς τὸ ὦλξ περισπᾶται ἀναγκαίως διὰ τὴν τῆς ὀξείας καὶ βαρείας εἰς περίκλασμα σύνοδον.

176b Ὠμηστὴς ἀπὸ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω ἔσω ἦκα ἧσμαι ἧσται ῥηματικὸν ὄνομα ἐστὴς καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η καὶ συνθέσει μετὰ τοῦ ὠμοῦ ὠμηστὴς, ὡς καὶ παρὰ τὸ ψεύδω ψεύσω ἔψευσται ψεύστης, καὶ ἀλλαχοῦ ὠμοφάγοι θῶες. καὶ γὰρ τὸ αὐτό ἐστιν ὠμηστὴς καὶ ὠμοφάγος. τὸ δὲ ὠμηστὴς τάσσεται καὶ ἐπὶ ἀλόγων καὶ λογικῶν. Ὅμηρος, ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ. καὶ ἐπὶ ἀλόγων, ἀλλ' οἰωνοὶ δὲ ὠμησταὶ ἐρύουσιν.

Ὠμίσας. ὠμίζω ὠμίσας ἀντὶ τοῦ ἐκκλείσας.

Ὤνευον Θουκυδίδης ἀντὶ ἐκίνουν καὶ περιῆγον.

Ὠπόλος ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπόλος γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ᾱ εἰς τὸ ω καὶ συναιρέσει πάλιν τοῦ

ω̅ καὶ ι̅ εἰς τὴν ῳ̅ δίφθογγον ὠπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. τὸ δὲ ὠπόλοι ἀπὸ τοῦ οἱ αἰπόλοι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι̅ τοῦ οι̅ ἄρθρου, καὶ κράσει τοῦ ο̅ καὶ α̅ εἰς ω̅ καὶ συναιρέσει τοῦ ω̅ καὶ ι̅ εἰς τὴν ῳ̅ δίφθογγον.

Ὤπυιεν ὡμίλει ἐν συνουσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὀπῆς. ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι ἀνδρί, ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι ὤμυιε καὶ τροπῇ τοῦ μ̅ εἰς π̅ ὤπυιε.

Ὠργασμένος ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος, ἀναδεδευμένος. ὀργάζειν κυρίως τὸ τὸν πηλὸν ταῖς χερσὶ φύρειν.

Ὤρεσσι γυναιξὶν ἐν Ἰλιάδος ι̅, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀνηρέναι καὶ συνηρμόσθαι ἀνδρί, ἔνθεν καὶ ξυνωρὶς παρὰ τὸ ξυνηρμόσθαι. ἡ εὐθεῖα ὄαρος, τὸ πληθυντικὸν ὄαροι, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ὄαρες καὶ ὑπερθέσει καὶ συναιρέσει ὦρες, καὶ ἡ δοτικὴ ὤρεσσι, ὡς Αἴαντες Αἰάντεσσιν. ὁ δὲ Ὦρος λέγει ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀνηρέναι γίνεται ὄαρ καὶ ὑπερθέσει ἄορ καὶ συναιρέσει ὦρ ὠρὸς ὦρες ὤρεσσιν.

Ὤριστος ἀντὶ τοῦ ἄριστος βοιωτικῶς τραπέντος τοῦ α̅ εἰς ω̅.

Ὥρμαινεν. Ὅμηρος,

ἕως ὁ ταῦθ' ὅρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

ἐκ τοῦ ὁρμῶ παράγωγον ὁρμαίνω, ὡς ἐκ τοῦ λικῶ λικαίνω, ὁ παρατατικὸς ὥρμαινον.

Ὠρχμένος. ἄρχω ἄρχομαι καὶ κατὰ συγκο- 177 a
πὴν καὶ τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ω̅ ὤρχμενος, ὡς ἄριστος ὤριστος.

Ὠρωρέχατο. ὀρέγω ὀρέξω ὤρεχα ὤρεγμαι, τὸ τρίτον ὤρεκται, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠρέχατο καὶ ἀττικῶς ὠρωρέχατο καὶ κατὰ συστολὴν ὀρωρέχατο γράφεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ο̅ μικρόν.

Ὠρώρει. ὄρω τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ καὶ συνηθείᾳ αἰολικῇ ὄρσω. ἐπειδὴ γὰρ φιλοῦντες τὴν βαρεῖαν φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν καὶ προστιθέασι τὸ σ̅ καὶ

βαρύνουσι τὸ μέλλοντα τῇ περισπωμένῃ ὀξεῖα, καὶ ἐπεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ σ̄ γέγονεν, ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ κ̄ ὦρκα, ὁ μέσος ὦρα καὶ ἀττικῶς ὄρωρα, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠρώρειν. εὕρηται δὲ τοιαῦτα μυρία, ὀκύρω κυρῶ κύρσω, ἄρω ἀρῶ ἄρσω, ἔνθεν ἄρσαντες. τούτου τοῦ ἀρῶ ἀττικῶς μέσος παρακείμενος ἄρηρα, ὅθεν τὸ ἀραρὼς ἀραρότος ἀραρότων καὶ ἀραρότως ἐπίῤῥημα.

Ὠρωρέχειν, καὶ πῶς; ὅτε ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, αὔξάνει τὴν ἄρχουσαν ὁ ὑπερσυντέλικος, οἷον ἀλήλιφα ἠληλίφειν, ἀγήγοχα ἠγηγόχειν, οὕτως ὦρεχα ὀρώρεχα ὠρωρέχειν. ὀρωρέχατο δὲ κατὰ συστολὴν εἶπεν ὁ ποιητὴς Ἰλιάδος λ̄,

κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ
δειρήν.

ἰστέον ὅτι ταῦτα διαλεκτά εἰσιν ἰδιώματα καὶ οὐκ ἀναγκαῖά εἰσιν εἰς ἀνατροπὴν τῶν κοινῶν.

Ὦρτο. ἔστιν ὄρω ὀρῶ, ὁ μέλλων αἰολικῶς ὄρσω, ὁ παρακείμενος ὦρκα, ὁ παθητικὸς ὦρμαι ὤρμην ὦρσο ὦρτο. ἢ ἐκ τοῦ ὄρω ὄρομαι ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ὠρόμην ὁ παρατατικὸς, ὤρετο καὶ συγκοπῇ ὦρτο καὶ ἐνῶρτο.

Ὥς κεν ὅπως ἄν. τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅπως, τὸ κεν ἀντὶ τοῦ ἄν.

Ὦταν ἀντὶ τοῦ ὦ προσφιλέστατε, ὦ ἑταῖρε. ἔστιν ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συνήθη καὶ φίλον, ἐξ οὗ γίνεται παρώνυμον ἐτὰν, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμᾶν, μέγιστος μεγιστὰν, μετὰ τοῦ ὦ κλητικοῦ ἐπιῤῥήματος ὦ ἐτὰν καὶ κατὰ συναλοιφὴν ὦταν. ἢ παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν ἀληθῆ φίλον, γίνεται ἐτὴν ἐτὰν, ὡς ἔθος ἐθήν. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ δὴ γίνεται δῆτα, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ὦ ὦτα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ ὦταν μεταβολῇ τούτου.

177b Ὤφθησαν. κανόνισον· ὄπτω, ὁ μέλλων ὄψω, ὁ παρακείμενος ὦφα, ὁ παθητικὸς ὦμμαι, ὁ ἀόριστος

ὤφθην ὤφθης ὤφθη ὤφθητον ὠφθήτην ὤφθημεν ὤφθητε ὤφθησαν.

Ὤχωκεν. οἰχῶ οἰχήσω ᾤχηκα καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω ᾤχωκα. ἀπὸ δὲ τοῦ οἰχήσω οἴχωκα, ἀναύξητον Ἰωνικῶς, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ι ὄχωκα.

Ὦιχα. οἴγω, ὁ μέλλων οἴξω, παρακείμενος οἶκα καὶ ἐκτάσει τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα μένοντος καὶ τοῦ ι προσγεγραμμένου γίνεται ᾦχα.

Ὦψ ὠπὸς ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμὸς, ὦψ δὲ ὦπος κύριον βαρυτόνως, διὰ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀσυνέμπτωτον ἤγουν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

INDEX GRAECUS IN HERODIANUM.

A.

B.

Ρ.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

INDEX SCRIPTORUM.

3 2044 038 401 857

